

Trăm Lư Bảo Kiếm

Contents

Trăm Lư Bảo Kiếm	2
1. Cuộc Hẹn Ước Tiêu Hồn	2
2. Trời Xanh Nước Biếc-tâm Tình Trong Đêm Khuya	9
3. Phong Vân Hội Dưới Núi Đầu Người	17
4. Bắc Mang Quỷ Phủ	25
5. Hận Cũ Long Tụ	32
6. Mô Cốt Thần Tướng	41
7. Ngờ Đầu Sanh Tử Giao Lại Hóa Thành Cừu Địch	50
8. Vân Mộng Tranh Kỳ	56
9. Nam Hoang Ác Khẩu	65
10. Thoát Thủ Linh Đơn Tặng Mỹ Nhân	73
11. Thiên Duyên	79
12. Bí Mật Trong Sự Bí Mật	87
13. Muốn Mộng Vu Sơn Vẫn Là Không	94
14. Chuông Sáng Trống Chiều	100
15. Nước Đổ Lá Khoai	114
16. Trùng Du Cảnh Cũ	119
17. Tri Âm	125
18. Chuyện Xưa Như Mây Khói	130
19. Có Phải Mỹ Nhân Đều Họa Thủy Không	135
20. Cuộc Ước Hẹn Mười Năm	142
21. Vô Lâm Bắc Bá Thiên	145
22. Tam Lâm Bí Động	148
23. Voi Vối Tiên Cả Hai Đều Muốn	155
24. Ai Bảo Đàn Bà Đều Hay Ghen	162
25. Xích Thủ Yêu Long	169
26. Khó Rửa Sạch Nỗi Oan	178
27. Long Trảo Kinh Hồn	186
28. Diệu Dụng Của Thủ Cung Sa	194
29. Xá Nữ Mê Hồn	202
30. Tiên Cơ Mô Mẫu Chiến Yêu Long	210
31. Sự Tạo Ngộ Của Vị Phò Mã	218
32. Nghi Vấn Trong Sự Nghi Vấn	225
33. Phi Hoàn Các Hạ Thử Kim Cương	233
34. Mê Thần Đại Pháp	240
35. Tứ Phía Địch Bao Vây	248
36. Kinh Hồn Dưới Vực Thẳm	255
37. Huyền Âm Giáo Chủ	259
38. Trời Đất Bao La Làm Sao Kiếm Nổi Thần Châu	268
39. Tại Sao Long Nữ Lại Chịu Theo Ma	276
40. Thiên Long Bá Chủ	283
41. Tội Nghiệp Tình Lệ Khó Uớt Áo Cà Sa	290

Trảm Lư Bảo Kiếm

Giới thiệu

Trời vừa mưa xong, mặt trăng trung thu đã nhô lên trên ngọn cây thông, chiếu sáng núi Thiên Mộc. L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-lu-bao-kiem>

1. Cuộc Hẹn Ước Tiêu Hồn

Trời vừa mưa xong, mặt trăng trung thu đã nhô lên trên ngọn cây thông, chiếu sáng núi Thiên Mộc. Bỗng có một bóng người đang cười sảng đi trên mặt nước, theo suối nước mà phi tới chân núi, rồi cứ như một đám mây lơ mơ nho nhỏ từ từ dâng lên, chỉ trong thoáng cái, bóng người ấy đã lên tới trên lưng chừng núi rồi.

Chỗ lưng núi Thiên Mộc này đầy đầy những đá dị hình mọc lởm chởm và thế núi lại dốc Vô cùng. Cái bóng người ấy vừa lên tới đó đã rú lên một tiếng rất thánh thót, gỡ thân pháp thần kỳ ra nhảy lên trên cao hơn bốn trượng, giờ tay ra chụp luôn một sợi mây đang treo lơ lửng ở trên tuyết vách.

Chỉ thấy hai tay người ấy lôi kéo chừng mười mấy cái, hình bóng của y đã phi thẳng lên trên một tảng đá nhô ra ở chỗ giữa hai cây thông dị hình. Nơi đây, không nói là người mà ngay cả cầm thú cũng không thể nào lên tới được .

Người ấy đưa mắt nhìn cảnh vật chung quanh một lượt rồi lẩm bẩm tự nói :

- Nay ta đến đây phỏ ước, mong làm sao rửa được mối sỉ nhục ba năm trước kia!

Thoạt tiên giọng nói của y hơi trầm, vẻ mặt u uất, nhưng nói đến câu cuối cùng thì giọng nói lại rất hào khí.

Một luồng gió mạnh thổi tới phá tan đám mây đen đang bay lơ lửng ở trên không, mặt trăng lại sáng tỏ như trước, nên người ta mới trông thấy rõ hình dáng và mặt mũi của người nọ.

Thì ra người này là một thư sinh mặc áo dài trắng, mặt mũi rất anh tuấn, tuổi chừng hai mươi bốn, hai mươi lăm.

Chàng thư sinh áo trắng ấy ngừng mặt lên nhìn trăng một hồi, rồi lại rú lên một tiếng thực dài, tiếng vang ở những núi xung quanh vọng lại mãi mãi mới dứt, rồi bốn bề lại yên lặng như tờ, không có một phản ứng gì khác lạ cả.

Thư sinh trợn ngược đôi mày kiếm, ngạc nhiên nói tiếp:

- Đối phương là người có võ công cao siêu như vậy, có khi nào lại thất . . .

Chàng chưa kịp nói tới chữ “ước” thì mây đen ở đâu đã kéo tới che lấp hết mặt trăng, trời đất bỗng trở nên u ám. Sau mấy ánh chớp, tiếng sấm nổi lên kêu “ùm ùm” tức thì .

Nhờ có sấm chớp, chàng mới thấy trên tuyết vách, ở chỗ cách mình chừng tám chín thước, đột nhiên xuất hiện một hang động tối om.

Thư sinh áo trắng kinh ngạc, nhưng chỉ hơi trợn ngược đôi lông mày lên, mặt lại kiêu ngạo và tủm tỉm cười ngay, chứ không còn thấy có vẻ gì là thắc mắc và hoài nghi như trước nữa. Chỉ thấy thân hình của chàng hơi rung động, người chàng đã bắn ngay vào cái hang động tối đen kia liền.

Ở ngoài sáng vào trong chỗ tối tất nhiên chàng thấy tối thêm, phải đứng yên giây lát rồi mới đưa tay sờ vách hang, từ từ tiến vào bên trong. Qua hai chỗ đường rẽ, chàng đã thấy phía đằng trước có ánh sáng ngũ sắc thấp thoáng liền.

Khi tới gần chỗ có ánh sáng đó, chàng mới biết trên đỉnh hang có rất nhiều thạch chung nhũ tua xuống, giữa những khe chung nhũ có rất nhiều lỗ hổng nho nhỏ thông ra bên ngoài. ánh sáng trắng chiếu qua những lỗ hổng ấy rọi vào trong hang. Nhờ có sự phản chiếu của những thỏi thạch chung nhũ nên ánh sáng đó mới biến thành màu ngũ sắc và chói lọi như vậy.

Chàng đi qua cái hang động tối om đẩy liền tới một sơn cốc nho nhỏ. Trước khi ra khỏi cửa hang, chàng thấy phía trước mặt, trên vách đá có viết những hàng chữ sau :

“Bạn thực là người thành tín! Xin thứ lỗi, vì có việc bận, tôi không thể ra nghênh đón bạn được. Trên vách núi kia có ba cái hang động, khi ra khỏi cửa hang này bạn ngừng đầu nhìn lên trên vách sẽ thấy liền, rồi tùy ở sức lực của bạn, mời bạn vào bất cứ một hang nào cũng được.” Thư sinh lắc đầu cười nhạt, khi ra khỏi cửa hang chàng quay đầu lại nhìn lên trên vách núi, quả thấy vách núi nơi đây thẳng tuột và bóng nhoáng như gương vậy, trên vách có ba cái hang: một cái cách mặt đất chừng ba trượng, một cái cách bốn trượng và cái sau cùng cách đến năm trượng.

Thư sinh tự thị khinh công của mình tuyệt đỉnh vội giở thế “Tiềm Long Đằng Hạc” (rồng lặn dưới nước bay lên hang hốc) phi thân lên trên cao trên năm trượng, rồi giở thế “Tỷ Yến Xuyên Liềm” (chim én tía xuyên qua tấm màn) xoay người một cái, đâm bổ luôn vào cái hang cao nhất.

Hang này rất nhỏ hẹp, chỉ đi lọt được một người mà trong hang lại tối om như mực, chàng vội vận thần công, dồn cương khí vào hai tay đẩy về phía trước để thử xem phía đằng trước và bên trong ra sao. Chàng nhận thấy bên trong rất rộng lớn nhưng không sâu lắm.

Thư sinh đã biết rõ tình thế của hang động này rồi, ngờ đâu mới bước được một bước trong hang bỗng có tiếng kêu rất kỳ lạ nổi lên liền. Tiếng kêu đó như long ngâm, như gấu gầm, như sài lang hú, như hổ tiếu, như rắn cắn xác, như sơn quỷ khóc đêm . . .

Mới nghe thấy tiếng kêu ấy thư sinh cũng phải hơi kinh hãi, nhưng chàng liền trấn tĩnh được ngay, và vẫn nghênh ngang tiến thẳng vào trong hang, vừa đi bụng vừa bảo dạ rằng:

”Dù đối phương có mai phục núi đao, rừng kiếm, mãnh hổ và độc xà đi chăng nữa, ta đã tới đây phò ước thì còn hải sợ gì những cái đó mà không dám mạo hiểm?

Chàng đang nghĩ ngợi, trong hang động bỗng sáng tỏ như ban ngày. Chàng ngừng đầu nhìn lên trên đỉnh hang, chỗ có ánh sáng tỏa xuống, mới hay trên đó có khảm một hạt dạ minh châu . Không hiểu vừa rồi có vật gì mà che lấp hạt châu nên trong hang mới tối om không trông thấy gì và cũng không hiểu do ai đã thâu lại vật che lấp hạt châu ấy đi?

Hang động vừa sáng tỏ thì những tiếng kêu kỳ lạ vừa rồi cũng ngừng hẳn, bốn bề lại yên lặng như tờ ngay.

Lúc này thư sinh mới trông thấy rõ mình đang đứng ở trong một cái thạch thất chứ không phải là trong hang đá.

Thạch thất này rất rộng lớn, bốn bên vách bóng nhoáng như gương và còn khắc nhiều tượng người đồ giải các thế võ. Phía bên phải, chỗ gần vách, có một cái sập đá.

Trên đầu sập có treo một thanh kiếm rất cổ kính. Trên cái bàn đá vuông để ở cạnh sập có để một cái đàn thất huyền và một cái hộp đựng sách rất kỳ dị . Hộp ấy làm bằng một thứ ngọc mát lạnh trong suốt như thủy tinh, bên trong hộp đựng ba cuốn sách nho nhỏ trông thấy rõ mồn một.

Thư sinh từ từ đi tới trước bàn đá, nhìn kỹ ba cuốn sách để ở trong hộp, trông ngực bỗng đập rất mạnh.

Thì ra ba cuốn sách ấy là “Vô Vi Chân Kinh”, một bộ sách về võ học rất quý mà người trong võ lâm ai ai cũng mong muốn chiếm được, và cũng là môn võ công đại khắc tinh của Tam Dương Thần Công của chàng.

Dị bấu ở trước mặt, xung quanh không có một bóng người nào cả, nên chàng đã muốn chiếm lấy ba cuốn sách ấy. Nhưng tay chàng vừa đụng vào cái hộp ngọc, vội rút ngay lại, mồ hôi lạnh toát ra và tự khiển trách thầm rằng:

“Ta, Ly Cầu Thư Sinh Tư Mã Ngạn, là một đại trượng phu lỗi lạc. Ba năm trước đây ta đã được võ lâm ban cho hai câu: “Đường đường quân tử. Nguy nguy xuất trần.” Sao bây giờ ta vừa thấy lợi đã vong nghĩa ngay và còn định lấy đồ của người khác? Huống hồ đêm nay ta tới đây là để phó ước, chủ nhân của bộ sách này lại là người đính ước với ta! Chả lẽ ta đến đây chỉ mong để rửa sạch mối hận ba năm về trước mà lại còn muốn mang nhục để cho đối phương nhạo báng mình lần thứ hai nữa hay sao?” Chàng tự trách như vậy, tâm thần liền ổn định ngay, và lúc này chàng mới trông thấy dưới cái hộp còn có một tờ giấy. Chàng vội rút tờ giấy ấy ra xem, thấy bên trên viết những chữ sau :

”Bạn thực là người tài cao nên mới vào thạch thất này. Vì vậy đặc biệt xin tặng thanh kiếm cổ kính, và mời bạn tiến lên một bước nữa!

Chữ viết rất đẹp, nét bút nhỏ nhắn, hiển nhiên chủ nhân của thạch thất này, ngoài võ công rất cao siêu ra, lại còn tinh thông văn học nữa.

Tư Mã Ngạn đọc những dòng chữ đó rồi liền nghĩ bụng:

“Thạch thất này chỉ có một lối vào, còn ba mặt là vách đá, không thấy có thêm cửa ngõ gì hết, sao y lại bảo ta tiến thêm một bước nữa làm chi?” Chàng vừa nghĩ vừa đi đến chỗ sập đá, nghe theo lời dặn bảo của tờ giấy, giơ tay ra cầm lấy thanh bảo kiếm của đối phương tặng cho. Ngờ đâu chàng vừa cầm kiếm vào tay, đã thấy người bị thụt xuống một cái hố tối om Vô biên.

Tư Mã Ngạn vội vận chân khí để đề phòng, một tay cầm kiếm một tay giơ lên trước ngực để bảo vệ, và định tâm, hề thấy sự quái dị không cho là quái dị, nghĩa là chàng đã quyết định, dù có trông thấy hay gặp phải tình cảnh quái dị đến đâu cũng bất chấp.

Đồng thời chàng nhận thấy hòn đá mình đang đứng là một thạch trụ hình tròn, có thể thẳng giáng được. Chờ tới khi hòn đá ấy ngừng hẳn và bỗng tung mạnh một cái sang phía bên phải, chàng theo đà nhảy sang một thạch thất khác .

Hang động vừa rồi mới là thạch thất, mà thạch thất bên này nên gọi là hang động thì đúng hơn, vì thạch thất này trên đỉnh thì tròn và rất sâu, lại có đường ngách, dưới chân toàn là đất cát Chàng thấy phía đằng trước có một chút ánh sáng rọi tới, đồng thời lại có tiếng kêu rên vọng tới nữa. Tiếng kêu rên này giống như tiếng của một con thú kêu rú vậy.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Tư Mã Ngạn không kịp thưởng thức thanh kiếm cổ vừa mới được người ta tặng cho, mà tiến thẳng về phía có tiếng kêu rên kia liền. Chàng vừa ngoẹo sang bên, đã thấy một cục diện rất quái dị hiện ra trước mắt.

Thì ra phía trước mặt chàng có một con phỉ phỉ (một loại khỉ đột đầu giống như chó, có một tên riêng là cầu đầu hầu) lông vàng, đang bị treo ngược ở trên đỉnh động, hai vai của nó còn bị đóng bằng hai cái xương đầu người trông rất ghê tởm. Hai cái xương đầu người ấy vẫn còn dính đầy máu và thịt, mà thịt bám trên xương chưa thối nát, nên trông lại càng rùng rợn hơn là trông thấy sọ người. Hai hàm răng của hai cái xương đầu người ấy cắn chặt vào hai vai của con phỉ phỉ lông vàng, có lẽ vì thế mà con cầu đầu hầu này đau đớn chịu không nổi, nên nó cứ kêu rên luôn luôn là thế.

Nghe thấy tiếng chân của Tư Mã Ngạn đi tới, con phỉ phỉ gượng ngừng đầu lên nhìn, hai mắt nó lộ vẻ van lơn cầu khẩn, trông rất tội nghiệp.

Tư Mã Ngạn để ý nhìn xem chỗ cổ của con cầu đầu hầu, mới hay nơi đó còn treo một miếng trúc giản trên có viết chữ. Chàng liền tới gần, lấy miếng trúc giản đó xuống xem. Thì ra những chữ trên đó khắc bằng vật bén nhọn. Những chữ đó như sau:

”Đường đường quân tử. Nguy nguy xuất trần, dù ở trong phòng tối cũng không tự lừa dối mình và không tham lam lấy vật báu của người . Phỉ phỉ bị hình phạt tự mang tội vào thân, nếu bạn cứu nó sẽ bị họa ngay, mong bạn cẩn thận, đừng có ra tay cứu giúp nó, làm một việc nhân nghĩa Vô ích.

Tư Mã Ngạn cau mày lại, nghĩ bụng:

“căn Cứ vào những việc ta đã thấy từ lúc tới núi Thiên Mục này đến giờ, việc gì cũng linh nghiệm như lời đề lại của kẻ địch thủ. Như vậy, nếu ta ra tay cứu con khi đầu chó này chắc sẽ bị tai họa cũng nên?” Nghĩ như vậy, chàng lại đưa mắt nhìn con phỉ phỉ, trông nó rất tội nghiệp, chàng càng thương nó thêm.

Lòng trắc ẩn thúc đẩy, chàng không còn nghĩ ngợi đến vấn đề cứu nó sẽ bị tai họa nữa. Chàng vội vận nội công, nhằm cái xích treo con thú kia tấn công luôn một chưởng.

Ngờ đâu chưởng lực của chàng vừa đánh trúng sợi dây xích ấy một cái, con phỉ phỉ đã kêu la thảm khóc luôn mồm và người nó đu đi đu lại như là đánh đu vậy, mà sợi dây xích treo nó vẫn nguyên lành như thường.

Chàng vừa kinh ngạc vừa hổ thẹn, vội nhìn kỹ sợi dây xích ấy, mới hay nó làm bằng dây thép với gân rắn, chứ không phải bằng đồng hay bằng sắt. Chàng biết thứ thiết tuyến xà cân này chỉ có Đế Vương thảo đặc sản ở tuyệt đỉnh núi Côn Luân và Tam Dương Thần Công của mình, còn ngoài ra trên thế gian này không có vật nào có thể luyện hóa nổi dây xích ấy. Lúc đó trong thâm tâm chàng bỗng có hai suy nghĩ nổi lên:

Một là lời dặn bảo của đối thủ ghi trên trúc giản, và một suy nghĩ nữa là mấy câu ca dao của giới võ lâm khen ngợi chàng: “Tam Dương Thần Công cái thế Vô thất, Đường đường quân tử Ngụy ngụy xuất trần.” Hai suy nghĩ ấy cùng nổi lên một lúc ở trong trái tim chàng. Nhưng chỉ trong thoáng cái thôi, suy nghĩ thứ nhất đã bị suy nghĩ thứ hai lấn át hết .

Tư Mã Ngạn cười khi một tiếng rồi lẩm bẩm nói :

- Họa phúc Vô môn do con người tự gây nên, ta sợ gì những tai họa kia mà không ra tay cứu con phỉ phỉ Vô tội này?

Chàng vừa nói vừa giở Tam Dương Thần Công, bình sinh tuyệt học của mình ra, dồn vào hai bàn tay và nắm chặt lấy sợi thiết tuyến xà cân se đi se lại mấy cái, sợi dây ấy đứt liền. Chàng lại thuận tay đập vỡ hai cái sọ người đang đóng chặt ở trên vai con thú .

Con phỉ phỉ mừng rỡ khôn tả, vội quỳ xuống trước mặt chàng mà vái lạy hoài .

Chàng tủm tỉm cười, xua tay ra hiệu bảo nó đừng vái lạy nữa, nhưng vì lời dặn bảo của chủ nhân ám ảnh, chàng vẫn phải đề phòng luôn luôn, chỉ sợ con thú nổi hung là mình bị mang họa ngay. Rồi chàng từ từ đi thẳng vào trong hang động, qua hai đường ngách đã tới cửa hang sâu liền. Chỉ có tiếng rú rất vui mừng của con phỉ phỉ thỉnh thoảng vọng ra thôi, chứ ngoài ra không có một tiếng động hay một sự gì khác lạ xảy ra hết. Lúc này chàng mới biết đối phương bố trí như vậy là muốn thử lòng trắc ẩn của mình.

Cửa động bị một tảng đá lớn bịt kín, chỉ để hở một cái lỗ rộng chừng hơn thước . Nhờ vậy ánh sáng trắng sao bên ngoài mới lọt vào được. Chàng vội vận thần công giơ chân lên đá mạnh một cái, tảng đá kia đã đổ xuống liền.

Lúc ấy mây đã tan, ánh sáng trắng chiếu xuống sáng như ban ngày, nhất là trăng đêm Trung Thu lại càng tỏ thêm. Chàng lại thấy trên tảng đá lớn có khắc mấy hàng chữ, bút tích như những chữ mà chàng đã thấy:

“Bạn là một người rất nhân đức, nhưng lòng nhân đức có thể làm cho người ta mất trí khôn. Nếu bạn không tin cứ thử vào các trận hoa ở phía trước mặt sẽ thấy rõ.” Tư Mã Ngạn đọc xong những dòng chữ ấy, rung mình đến thoát một cái, trong lòng kinh hãi Vô cùng.

Chàng kinh hãi vì những chữ khắc trên tảng đá đã mọc rêu rồi, chứ không phải bởi sự hăm dọa của chủ nhân đâu.

Khi mới vào trong thạch thất ở bên trên để phò ước, chàng chắc đối phương thể nào cũng núp trong bóng tối theo dõi mình để thao túng mọi hành động, nhưng bây giờ chàng thấy chữ khắc ở trên đá đã mọc rêu, chàng mới hay tất cả mọi việc đều do đối phương đoán biết chứ không phải thao túng mình hiện thời .

Chàng đứng ngẩn người ra giây lát, bỗng ngửi thấy có mùi hoa thơm đưa tới. Chàng vội ngừng đầu lên nhìn, mới hay phía đằng trước là một cánh đồng ở giữa sơn cốc, mà bốn bên tứ phía đều có vách núi cao chót vót bao vây, giữa cánh đồng có trồng mấy trăm cây hoa quế cổ thụ.

Chưa đi tới gần rừng quế, chàng đã nhận xét thấy những cây quế ấy trồng theo toàn cơ diệu lý của nhật nguyệt tinh thần .

Tư Mã Ngạn rất thông thạo về môn sinh khắc và âm dương biến hóa này, nên chàng không do dự gì cả, thùng thẳng tiến vào trong rừng quế bố trí theo trận pháp ngay.

Chàng cứ theo phương pháp: đi ba bước tránh sang ngang bốn bước. Đi bảy lần như thế lại quay ngược trở lại một vòng.

Nhờ hiểu biết cách bố trí trận pháp nên chàng cứ ung dung tiến bước không bị cản trở chút nào. Vì vậy vừa đi chàng vừa ngâm nga ca hát, ra vẻ rất tự đắc. Sau vì mãi ngắm trăng đẹp quên cả diệu lý, nên chàng bỗng thấy bốn bề tối om, không còn trông thấy lối đi nữa. Thế là chàng đã bị trận hoa quế bao vây. Phải lần mò mãi, chàng mới đi tới một gốc cây quế cổ thụ và mới trông thấy vành trăng sáng. Chàng vội định thần và nhận xét trận pháp lại một hồi, mới tìm ra được lối thoát. Không bao lâu chàng đã ra khỏi rừng quế ấy và đi tới trước một cái hồ.

Hồ này không lớn lắm và giữa hồ lại có một cái đảo nho nhỏ, trên đảo trồng toàn trúc, giữa rừng trúc có ánh sáng đèn thấp thoáng lộ ra.

Tư Mã Ngạn vội vận nội công và gỡ khinh công tuyệt đỉnh ra đạp trên làn sóng, đi thẳng tới giữa, rồi bước lên trên hòn đảo nhỏ.

Hình như đối phương không bố trí cạm bẫy hay những trò huyền diệu như trước nữa, nên chàng qua hồ tiến lên trên đảo không gặp một chuyện gì kỳ lạ cả. Chàng vào trong rừng trúc, mới hay giữa rừng là bãi đất rộng trồng rất nhiều hoa thơm cỏ lạ, và giữa những cây hoa lại có một căn nhà lá rất sạch sẽ.

Tư Mã Ngạn tìm tìm cười và nghĩ bụng:

”Ta khổ nhọc luôn ba năm, không khác gì các tú tài đi ứng thi. Ta đã thi hương và thi hội xong rồi, bây giờ chỉ còn vào trong nhà này diện thi và diện kiến quân vương thôi.

Nghĩ tới đó, chàng cũng phải bật cười, rồi từ từ đi vào trong vườn hoa, tiến đến trước cửa, giơ tay lên khẽ gõ một tiếng. Ngờ đâu tay chàng chưa đụng vào cánh cửa, thì cánh cửa đó đã tự động mở toang ra ngay. Chàng vội lớn tiếng báo danh tính vọng vào trong nhà, và yêu cầu yết kiến chủ nhân để phỏ ước cuộc hẹn ba năm về trước.

Trong căn nhà lá ấy yên lặng như tờ, mãi mãi không thấy có tiếng người trả lời.

Chàng đành phải tiến thẳng vào bên trong.

Những đồ đạc bày biện trong nhà này đều tao nhã thoát tục, như tử đựng sách bằng đồi mồi, giá bút bằng san hô, bàn ghế với các thứ khác đều nhỏ nhắn xinh xắn, và trông có vẻ là một nơi khuê các.

Cảnh tượng của căn nhà này khiến chàng nhớ lại câu chuyện ba năm trước đây...

Một buổi sáng nọ, vào hồi ba năm trước, vì bảo vệ chính khí cho giang hồ, Tư Mã Ngạn đã một thân một mình lên núi Tiểu Cồ ở tỉnh An Huy để tiêu diệt tiểu trừ bọn hung ác. Bọn giặc ấy là Uyên Bắc Thập Tam Lang và Hoàng Sơn Tứ Hổ. Kết quả chàng đã giết chết sạch bọn Thập Tam Lang và đả thương nặng bọn Tứ Hổ.

Vì thấy anh em Tứ Hổ mới ra đời không lâu, tuy a dua với bọn Thập Tam Lang nhưng chưa gây nên mấy tội ác, nên sau khi đả thương chúng rồi, chàng chỉ khuyên bảo chúng một hồi rồi cho chúng đi. Ngờ đâu phía sau chàng bỗng có tiếng cười lạnh như băng vọng tới. Chàng giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng người đi nhanh như điện chớp chạy thẳng về phía bờ sông.

Lúc ấy Tư Mã Ngạn hãy còn ít tuổi, tính rất nóng nảy, khi nào chàng chịu để yên cho người đó khinh miệt đùa cợt mình như thế, nên chàng quyết tâm phải đuổi theo cho được người nọ mới thôi.

Nhưng khi chàng đuổi tới bên sông thì không thấy hình bóng người kia đâu nữa?

Ba năm trước đây, Tư Mã Ngạn vẫn tự phụ khinh công tuyệt thế Vô song, không ngờ người nọ lại còn nhanh hơn chàng, nên chàng vừa hồ thẹn vừa tức giận khôn tả, cứ đứng ngẩn người ra ở bên bờ sông. Khi cúi đầu xuống, chàng ngẫu nhiên phát hiện trên một hòn đá ở chỗ trước mặt có viết mấy chữ, lời lẽ của những chữ đó kiêu ngạo ngông cuồng khôn tả. Đại khái ý nghĩa của những chữ đó chê vô công của chàng hãy còn non

nốt, vì vậy người ấy mới không thềm đầu với chàng, và khuyên chàng nên học hỏi thêm, đến đêm Trung Thu ba năm sau hẹn chàng leo lên núi Thiên Mục để quyết chiến với nhau một phen.

Xem xong những chữ đó, chàng ngừng mặt lên trời cười như điên như cuồng. Tuy vậy chàng vẫn quay trở về đóng cửa ở trong nhà khổ luyện luôn ba năm. Môn Tam Dương Thần Công của chàng đã luyện tới mức thượng thừa. Chờ tới ngày hôm nay, tức là ngày Trung Thu ba năm sau, và cũng là ngày giờ ước hẹn của người lạ mặt, chàng không quản ngại đường xá xa xôi, đến núi Thiên Mục này để phó ước.

Chàng hồi tưởng lại chuyện cũ, hai mắt vừa chăm chú nhìn vào những đồ bày biện ở trong căn nhà lá ấy. Chàng càng nhìn càng kinh ngạc bụng bảo dạ rằng:

”Chẳng lẽ chủ nhân của căn nhà này đã khích bác ta, khiến ta phải tuyệt tích giang hồ ba năm, khổ công luyện tập võ công lại là một cân quốc kỳ nữ chẳng?”

Chàng càng nghĩ càng nghi ngờ, từ từ đi bước tới trước bàn sách, bỗng thấy trên mặt bàn có một lá thư dùng một cái thước ngọc đề lên. Chàng cầm cái thước ngọc lên, liền thấy bao thư viết:

“Lưu giao Ly Cầu Thư Sinh Tư Mã Ngạn.” Thấy vậy, chàng càng thắc mắc thêm, và nghĩ bụng:

“Sao chủ nhân nhà này lại viết hai chữ ”Lưu giao” như thêm Chả lẽ y đã rời khỏi nơi đây rồi chẳng?” Chàng vừa cau mày suy nghĩ vừa bóc lá thư ra xem, thấy giấy thư màu xanh nhạt, trên viết chằng chịt những chữ, chữ nào cũng đoạn chính Vô cùng, và nét bút rất nhỏ, không khác gì mỹ nữ dùng kim thêu chữ lên tờ giấy ấy vậy.

Lời lẽ trong thư không hiểu viết những gì mà khiến Ly Cầu Thư Sinh, một vị thiếu hiệp đa tình, cứ đứng đờ người ra như tượng gỗ vậy.

Trong thư viết:

”Khi bạn đọc đến lá thư này, thì bạn phải là một vị anh hùng cái thế, kiêm đủ Trí, Nhân và Dũng. Tôi rất là khâm phục và cũng không kém ân hận.

ân hận vì người tới đây là bạn chứ không phải là y. Nếu bạn là y thì tôi lại càng ân hận thêm!

Năm năm trước, tôi với y cùng ở nơi đây tu luyện diệu quyết của võ lâm, chỉ mong học hỏi thành công rồi cùng nhau sống những ngày giờ thần tiên có phải là sung sướng biết bao không! Ngờ đâu đó chỉ là một ảo tưởng! Bỗng dưng có một chuyện xảy ra làm cho chúng tôi phải chia rẽ.

Chuyện đó là y bị Thúy Mi Yêu Nữ dùng nhục dục quyến rũ khi lòng yêu trong sạch của y đối với tôi thay đổi ngay, rồi y cùng yêu nữ chạy trốn. Khi nào tôi chịu để yên cho chúng, nên đã đuổi theo để tìm kiếm.

Tôi đã đi khắp chân trời góc biển, đã đi mòn cả đôi hia sắt mà cũng không sao tìm thấy hình bóng của chúng. Trong mấy năm trời liền tôi đã bôn tẩu hàng vạn dặm Đông Tây Nam Bắc, vết chân của tôi đã in khắp mọi nơi nhưng kiếm không thấy tung tích của kẻ phụ bạc ấy. Hồi nghĩ lại chuyện xưa, tôi đành coi chuyện đó như một giấc mộng trong một đêm xuân vậy.

Đêm hôm trên núi Tiểu Cô, tôi thấy bạn một mình giết chết luôn mười ba tên Uyên Bắc Thập Tam Lang, đả thương nặng Hoàng Sơn Tứ Hổ, khiến tôi kinh hãi đến ngẩn người ra. Xin bạn chớ hiểu lầm, không phải tôi thấy võ học của bạn mà kinh hãi đâu, vì lúc ấy võ công của bạn quá yếu ớt, thực không đáng một cái cười. Sở dĩ tôi kinh ngạc là vì thấy bạn, cả mặt mũi, hình dáng và thái độ . . . đều giống tên phụ bạc kia, chỉ có tấm lòng là khác hẳn nhau thôi.

Dù sao người ta vẫn khác giống cầm thú. Vì những lý lẽ trên mà tôi dụ bạn đến bên sông để định cuộc hẹn ước đêm nay. Cũng vì thế mới khích bác được và khiến bạn ngày đêm khổ luyện luôn ba năm. Nhờ vậy võ công của bạn mới được tinh tiến đến mức độ này.

Trời có khi gió khi mưa, người có lúc sung sướng, lúc khổ sở. Tôi có ngờ đâu lại không chịu được gặp mặt bạn, nhưng dù sao tôi cũng cố hết sức bố trí được những việc mà bạn đã gặp gỡ.

Hai cái động ở phía trước là để thử khinh công của bạn, xem cách biệt ba năm khinh công của bạn có thể tiến bộ ngang với khinh công của y không?

Nhưng nếu y là bạn thì cuốn VÔ Vi Chân Kinh ở trong thạch thất y đã thuận tay lấy mất rồi . Vì bộ sách ấy là một bộ võ học hãn thế, người trong võ lâm ai cũng muốn chiếm được, vả lại y là người không liêm khiết gì . Nếu phẩm hạnh của bạn cũng như y mà bạn lấy bộ VÔ Vi Chân Kinh ấy, thì máy móc của tôi đã mai phục ở trong thạch thất thể nào Cũng phát động ngay. CỐ lẽ lúc bấy giờ bạn với cuốn võ lâm kỳ thư ấy đã cùng bị chôn vùi dưới đáy thạch thất rồi.

Tôi rất mong bạn không phải là y, chỉ có một tấm lòng giả dối và ác độc, cùng với chân tình muôn một của tôi cùng bị tận diệt ở trong núi Thiên Mục này! Nhưng tôi lại càng mong y cải tà quy chính biến thành một người không chỉ giống ở bộ mặt và hình dáng như bạn thôi mà y còn phải giống cả tấm lòng quảng đại, bác ái và nhân nghĩa như bạn.

Con phí phí bị treo ở trong hang động là con thần thú canh gác hang động cho tôi . Vì nó lỡ giết hai người thường tục đi nhầm vào trong hang động này nên mới bị tôi trừng phạt như thế để cảnh cáo và còn muốn sợi dây Thiết Tuyền Xà Cắn làm đứt được cái xương hung ác của trời sinh ra, để nó từ nay trở đi biết hướng thiện mà hành chính quả.

Nếu bạn là y, thể nào cũng quay đầu nhìn sang phía khác, bỏ mặc con thú ấy mà đi ngay. Nhưng dù sao bạn cũng là người nhân từ không thêm thêm xỉa tới lời cảnh cáo của tôi.

Bạn có biết không? Nếu bạn không là hiệp sĩ nhân nghĩa, không có lòng trắc ẩn đứt đứt sợi dây Thiết Tuyền Xà Cắn như vậy, thì khi bạn đi qua cạnh con phí phí, sẽ bị một sợi dây gân sắt khác choàng lấy cổ mà treo bạn lên trên cao ngay.

Tôi rất mong người tới là y, thì xương cốt của tôi hóa thành tro bay lên trên trời, biến thành những ngôi sao đầy trời. Như vậy tôi có thể đêm đêm mở mắt ra nhìn y đang bị treo ở trên đỉnh đầu, xem bộ mặt nhơ bẩn nhơ nhớp của y lúc sắp rời khỏi hồng trần như thế nào, và trong lòng y sẽ đang nghĩ ngợi đến tôi, hay là Thúy Mi Yêu Nữ?

Trận pháp Thiên Hương Đơn Quế là của tôi ngẫu nhiên đã học hỏi được của một vị ẩn sĩ vào lúc tên phụ bạc đã bỏ tôi đi rồi. Trận pháp này tuyệt truyền đã lâu, rất thần diệu, trận có thể tùy theo ý muốn mà xoay chuyển. Người vào trong trận, võ công càng cao bao nhiêu thì oai lực của trận pháp càng lợi hại bấy nhiêu. Bạn có thể đi qua được một cách thuận lợi, như vậy đủ thấy trí tuệ của bạn giống y mồn một, nhưng chỉ khác là một người chính, một kẻ tà thôi!

Cho mãi tới giờ tôi vẫn còn tức hận y Vô cùng, nhưng vẫn không sao có thể quên được y Vấn đề này, nói ra tôi cảm thấy hổ thẹn lắm, nhưng nó cũng là thường tình của các phái nữ chúng tôi, nên cổ nhân mới có câu "Nam nhi đa bạc hạnh, hồng phần tôi si tình,, là thế.

Y phụ bạc tôi, bạn chưa biết tôi là ai, trời xanh thực khéo trêu ngươi! Tại sao ông trời lại không để cho y say mê Thúy Mi Yêu Nữ vào lúc trước khi quen biết tôi? Tại sao vào hồi năm ba tháng trước kia lại không để cho bạn với tôi . . .

Chúng ta kết giao với nhau vào lúc tôi đã chết. Tất nhiên bạn thể nào cũng rầu rĩ ấy nấy, nhưng quý hồ người trên trời, kẻ trần gian, tâm ý của nhau cùng tương thông là được rồi . Tôi chắc bạn thể nào cũng luyến tiếc cuộc ước hẹn "Tiêu Hồn" này lắm?

Sau cùng, tôi còn một việc này, yêu cầu bạn phải làm cho được. Việc này là bạn phóng hỏa thiêu hủy xác thịt của tôi ngay đi ! Vì tôi không muốn hồng nhan tuyệt vời sẽ hủ hóa thành bộ xương trắng xóa." Lá thư dài như thế mà không hạ khoản, cho nên Tư Mã Ngạn không biết nàng ta là ai, và ai là y? Tuy vậy, chàng đọc xong lá thư ấy vẫn không sao cầm được lệ và còn khóc ướt cả tà áo Những giọt lệ anh hùng ấy của chàng bao hàm hai thứ tình tứ vì người, vì ta.

Tình tứ vì người, là chàng thương tiếc chủ nhân của căn nhà lá này uống có tài hoa tuyệt vời, nhan sắc khuynh nước khuynh thành mà gặp kẻ phụ bạc nên mới có kết quả bi đát sâu thẳm như thế! Tình tứ vì ta, là chàng lừng danh thiên hạ như thế mà lại bị thất bại trong tay một người đàn bà. Nhất là người đàn bà ấy đã chết rồi.

Công lực luyện tới mức độ cao siêu như Tư Mã Ngạn thì chẳng cần phải ra tay đấu thực sự với địch thủ, mà chỉ cần cứ vào một việc khác, cũng có thể phân biệt được tài cao thấp của đôi bên liền.

Đêm hôm ấy, kể từ khi Tư Mã Ngạn mới bước chân đến phó ước cho tới lúc này, bất Cự hành động gì hay việc làm gì của chàng cũng đều bị chủ nhân ước đoán ra và biết trước cả. Tuy chàng đã vượt qua được mấy quan ải khó khăn và nguy hiểm thực, nhưng vẫn phải nhìn nhận đối phương cao hơn mình nhiều.

Chàng đang thương tiếc và rầu rĩ, bỗng giơ tay lên, dùng tay áo lau chùi sạch nước mắt, đôi người cũng sáng ngời Vô cùng. Thì ra chàng đã nghi ngờ, không tin chủ nhân chết thực, và còn nghi đối phương làm như thế để lừa giỡn mình? Chàng chỉ e trong lúc hai mắt đang lúc đắm lệ, bên trong bỗng có một đại hán râu xồm bước ra, lớn tiếng cười và nhạo báng mình là một anh chàng si ngốc, thì mình sẽ hổ thẹn biết bao?

Chàng vừa thắc mắc vừa đưa mắt nhìn lại lá thư để ở trên mặt bàn, vừa nghĩ lại câu chuyện rất uốn khúc éo le và bi đát ấy là sự thật một trăm phần trăm, chứ không phải là câu chuyện bịa đặt đâu?

Và những chữ viết trên lá thư thanh tú thơm tho ấy ắt phải là bút tích của một thiếu nữ.

Lòng hoài nghi ấy có một sức hấp dẫn rất mạnh, khiến chàng phải đánh liều giơ tay ra đẩy cái cửa nội thất, và khẽ vén rèm tấm màn trúc lên để xem .

Trước khi vén tấm màn trúc, chàng đã ngửi thấy một mùi thơm rất u hương từ bên trong đưa ra, nên chàng càng nhận định trong đó là nơi khuê phòng của thiếu nữ đã viết thư để lại chứ không sai .

Nhưng khi chàng mới vén tấm màn lên một cái đã khiến chàng phải thất kinh liền.

Thì ra bên trong bày một bàn thờ, giữa bàn thờ có để một bài vị và hai cây nến đã sắp tàn Sau bàn thờ có tấm màn che phủ nữa. Chàng tiến tới gần, vén tấm màn ấy lên.

Ngờ đâu chàng vừa trông thấy cảnh vật bên trong đã vội lui ngay về phía sau mấy bước, mặt tỏ vẻ không vui, chấp tay vái chào và nói liền:

- Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn tới đây để phó ước, xin chủ nhân đừng có giở những trò giả hoạt ra như thế nữa!

Thì ra chàng vừa vén tấm màn lên, liền thấy một mỹ nữ đang ngủ ngon giấc, mặt nàng đẹp tuyệt, mớ tóc đen nhánh phủ xuống hai bên vai, mồm mỉm cười, hai má lộ hai lúm đồng tiền, hai mắt nhắm nghiền, rõ ràng nàng đang ngủ say. Đồng thời hình như chàng còn nghe thấy tiếng thở rất nhẹ của nàng, và ngửi thấy mùi thơm rất thanh tao ở trong người nàng tỏa ra nữa.

Vì vậy, chàng mới cho rằng nàng ta đùa giỡn mình quá đáng, nên chàng mới hơi nổi giận mà lui ngay về phía sau, chấp tay chào và lên tiếng nói như thế.

Tuy chàng không vận dụng môn nội công Sư Tử Hồng hay truyền âm nhập mật mà nói, nhưng chàng nổi giận, tất nhiên giọng nói phải lớn hơn lúc thường. Làn sóng tiếng nói của chàng cũng đủ sức làm cho ngọn đèn thấp kinh niên để ở trên bàn rung động đến suýt tắt ngấm .

2. Trời Xanh Nước Biếc-tâm Tình Trong Đêm Khuya

Ngọn đèn rung động một hồi lại sáng tỏ như trước, nhưng sau tấm màn không thấy có phản ứng gì cả, nên Tư Mã Ngạn rùng mình kinh hãi, vội vận Thiên Thông Thần Công, môn nội gia tuyệt học để lắng tai nghe. Vì môn Thiên Thông Thần Công này có thể nghe thấy bất cứ một tiếng động nào dù nhỏ đến như muỗi kêu cũng có thể nghe rõ ràng mồn một. Tuy vậy chàng vẫn không nghe thấy hơi thở của giai nhân kia.

Lắng tai nghe hồi lâu, chàng mới nhận định giai nhân ấy quả hẳn đã rời khỏi xác thật rồi. Lúc này chàng mới từ từ tiến tới gần, vén mùng the của nàng ta lên xem. Không những trông thấy rõ nàng ta đang nằm yên ở trên giường, mà chàng còn thấy một tờ giấy ở bên cạnh cái gối san hô nữa. Không cần phải suy nghĩ, chàng cũng biết lá thư của nàng ta để lại cho mình rồi.

Chần chừ giây lát, Tư Mã Ngạn từ từ giơ tay ra cầm lá thư kia lên, thấy bút tích trong lá thư này, tuy cùng một tuồng chữ như những lá thư khác, nhưng lại rất thảo, đủ thấy những chữ trên đây để viết trong lúc sắp chết, nên mới không được đẹp như những lá thư trước.

chàng đi tới gần ngọn đèn, cúi đầu khẽ đọc lá thư ấy:

”Đêm Tết Đoan Ngọ, tôi ở Nga Mi về, một mình ngồi trước ngọn đèn, cảm thấy cô độc nên chịu đựng không nổi. Tôi nghiền răng, nghiền đến mỗi mồm, nhai tương tự, nhai đến chán miệng, liền nghĩ đến cái chết để cáo biệt cõi trần gian như thuốc này.

Đáng lẽ chết rồi là việc gì cũng dứt khoát hết, nhưng tôi không thể chết một cách đầu óc vẫn còn vướng víu một việc. Việc đó là tôi đã chót hẹn ước với bạn vào đêm Trung Thu rồi. Nên tôi mới cố nhịn mọi sự đau khổ sống thêm mười ngày để lợi dụng hoàn cảnh thiên nhiên xếp đặt mấy việc đón bạn .

Người đàn bà nào cũng quý sắc đẹp của mặt mình, tất nhiên tôi cũng thế. Nhất là tôi có bộ mặt mà người ta vẫn thường gọi là thiếu nữ này. Tôi có hẹn ước với bạn lẽ dĩ nhiên tôi phải để cho bạn được gặp mặt tôi một lần. Khi nào tôi lại chịu để cho bạn được trông thấy một bộ mặt như ác quỷ dạ xoa hay sao? Vì vậy tôi mới phải uống Đông Tâm Cửu Độc Thảo. Vật này, tuy là thứ thuốc độc mạnh nhất trên đời nhưng nó có thể để cho xác người được tươi đẹp luôn trăm ngày.

Bạn là người có đủ : trí, nhân, dũng, tín, quả thực là một đại trượng phu và kỳ nam tử hiếm có trên thế gian này, nên tôi mới vui lòng tặng bạn cuốn VÔ Tướng Chân Kinh của tôi làm thế nào để lấy được cuốn chân kinh ấy mà không bị nguy hiểm? . . . Tôi không kịp viết rõ cách lấy ấy cho bạn nữa, vì chất độc của Đông Tâm Cửu Độc Thảo đã bắt đầu lâm nguy, tay của tôi đã run, đầu của tôi đã văng. . .

Sau cùng dưới cái giường này của tôi đã chất đầy củi khô rồi, xin bạn cứ cầm ngọn đèn. . .” Lá thư ấy còn thiếu chút ít chưa hoàn thành và hiển nhiên là tuyệt bút cuối cùng của thiếu nữ đang nằm ngủ giấc dài ở trên giường.

Tư Mã Ngạn đọc xong lá thư ấy phần khởi Vô cùng, hai mắt tia hai luồng sáng chói lọi Vì chàng thị mình học thực uyên bác nên biết mỹ nữ đang nằm ở trên giường chưa chết hẳn còn có hy vọng cứu sống. Nhưng sinh cơ ấy của nàng ta rất viễn Vong đến hầu như tuyệt vọng vậy?

Chưa có ai sau khi chết rồi chưa cho vào quan tài và chưa an táng mà có thể bảo tồn được như sống qua hết mùa hè nóng hổi như vậy?

Nhưng riêng có Đông Tâm Cửu Độc Thảo là có thể làm cho xác của người ta tươi tốt như thể thôi. Người uống thứ Đông Tâm Cửu Độc Thảo rồi liền ngủ say ngay như rắn rết ngủ cả mùa Đông vậy và cũng như chết giả trong một trăm ngày. Nhưng qua trăm ngày đó vẫn chưa cho uống thuốc giải độc thì người đó chết giả hóa chết thực và thi thể cũng thối nát luôn.

Tư Mã Ngạn tính đốt ngón tay nhận thấy nàng ta định chết vào ngày Tết Đoan Ngọ nhưng vì phải sống thêm mười ngày để bố trí mọi việc đối phó mình nên đến tận ngày mười lăm tháng năm nàng mới tự tử, như vậy từ đó đến nay mới được đúng ba tháng.

Trong ba tháng ấy thì hai tháng thiếu một tháng đủ, cộng tất cả cũng chỉ có tám mươi tám ngày thôi . Nói tóm lại còn những mười hai ngày nữa mới đủ con số trăm ngày. Nếu trong thời gian mười hai ngày ấy, chàng kiếm được thuốc giải Đông Tâm Cửu Độc Thảo cho nàng uống thì nàng vẫn còn hy vọng sống lại. Nhưng thế gian này chỉ có Đại Hoàn Đơn mới có thể chữa khỏi chất độc ấy thôi. Mà Đại Hoàn Đơn lại là Bách Thiện Thiên Sư, một vị kỳ hiệp vào hồi hơn trăm năm trước chế luyện thành, hiện giờ chỉ còn một viên thôi và đang ở trong tay ai? Hiện giờ người đó ở đâu? Không ai hay biết hết .

Nếu thiếu nữ nằm trên giường chết thực có lẽ Tư Mã Ngạn thế nào cũng theo dự trí của nàng ta mà lâm nguy. Nhưng bây giờ nàng ta đã chết thực đâu? Nên chàng chần chờ giây lát, tay cầm ngọn đèn lên định thiêu đốt lại nghĩ bụng:

“Chả lẽ tôi lại nhẫn tâm thiêu đốt một tuyệt sắc giai nhân còn sống được mười hai ngày nữa như thế này hay sao? ” Vừa nghĩ chàng vừa đi tới trước giường ngấm nhìn một hồi lâu lại khê buồng mùng xuống và lui ngay ra bên ngoài. Chàng cài then cửa của nội thất xong trong đầu bỗng nảy nở hai vấn đề như sau :

“Vấn đề thứ nhất là: không biết viên thuốc duy nhất Đại Hoàn Đơn kia có còn hay không? Hiện giờ viên thuốc ấy ở trong tay ai? Người ấy hiện giờ ở đâu? Vấn đề thứ hai là: thiếu nữ đang nằm trên giường này là ai? Người đàn ông phụ bạc nàng ta là ai?” Chàng suy đi nghĩ lại hai vấn đề ấy lại nảy nở thêm năm nghi vấn nhưng nghĩ mãi chàng vẫn không giải quyết nổi một nghi vấn nào cả. Dưới sự bản khoăn và thương tiếc chàng chỉ có một cách thở dài thôi. Một lát sau chàng từ từ rút thanh bảo kiếm của nàng nọ tặng cho ra

xem, thấy lưỡi kiếm có ánh sáng chói lọi làm lóa mắt của chàng nên chàng đoán chắc thanh kiếm này phải là một thanh cổ kiếm rất sắc bén.

Tư Mã Ngạn đang ngắm nghía thanh bảo kiếm sức nghĩ tới cuốn VÔ Vi Chân Kinh mà nàng nọ đã hứa tặng cho mình.

Lên núi Thiên Mục phó ước mà tự dưng được một thanh bảo kiếm với một cuốn chân kinh như vậy không riêng gì Tư Mã Ngạn, dù là ai cũng phải mừng rỡ vô cùng. Nhưng lòng luyến tiếc thương hại thiếu nữ đang nằm ở trên giường đã làm lu mờ sự sung sướng kia ngay. Vì sắc đẹp của nàng ấy quả thực khuynh quốc khuynh thành lẫn văn tài Nói về võ học ba năm trước võ công của nàng đã cao siêu hơn chàng rất nhiều rồi huống hồ là ngày nay? Nói đến văn học chỉ xem mấy lá thư của nàng để lại cũng đủ thấy sức học của nàng giỏi như thế nào rồi. Nhất là những chữ trên thư lại càng tuyệt đẹp nữa. Nói về thông minh cơ trí của nàng lại càng cao diệu vì tám mươi tám ngày trước đây nàng đã suy đoán được mọi hành vi của chàng từ khi bước chân leo lên núi Thiên Mục này như thế nào thực không sai một ly một tí nào hết. Một thiếu nữ xinh đẹp và tài ba như thế, nay bỗng lìa cõi trần ai như vậy Tư Mã Ngạn không thương tiếc khóc lóc sao được?

Trong phòng tối om, đèn lửa u ám không có cách gì cứu cho mỹ nhân thoát chết, Tư Mã Ngạn lại càng rầu rĩ thêm. Đang lúc ấy bỗng có tiếng thú dữ rú kêu vọng tới, chàng đã nhận ra, đó là tiếng rú kêu của con phỉ phỉ lông vàng, nhưng tiếng kêu của nó rất thê thảm, chàng đoán chắc thể nào cũng có tai biến gì xảy ra con thú ấy mới kêu la thảm khóc như vậy? Chàng vội ra bên ngoài đưa mắt nhìn bốn xung quanh nhưng chỉ thấy nước hồ yên lặng chứ không thấy vẻ khác lạ gì hết .

Chàng đang ngạc nhiên lại nghe thấy con phỉ phỉ kêu lên một tiếng như thế nữa và lần này còn bi đát hơn nhiều. Chàng nhận xét lại mới hay tiếng kêu ấy ở bên bờ hồ bên kia và ở trong trận pháp Thiên Hương Đan Quế vọng ra. Muốn biết rõ nguyên nhân chàng vội phi thân vượt qua mặt hồ tiến thẳng vào trong rừng quế để xem sao.

Khi vào tới trận pháp chàng thấy con phỉ phỉ đang quỳ ở dưới đất hai tay chắp lên ngực hình như đang vái lạy, nhưng trên đầu của nó có một vết thương rất sâu, lưng nó tựa vào gốc cây. Chàng tiến tới gần mới hay con khỉ ấy đã bị người ta đánh chết rồi.

Thấy tấm thảm kịch ấy chàng cau mày lại đưa mắt nhìn bốn xung quanh và lớn tiếng quát hỏi:

- Ai đã tới đây đánh chết con thú như vậy? Xin mời ra đây tương kiến?

Chàng hỏi luôn mấy tiếng như vậy mà không thấy ai trả lời cả, nhưng chàng văng vẳng nghe thấy có tiếng chân đi rất khẽ và tiếng tà áo bay phất phới trước gió ở phía đằng trước vọng tới. Chàng vội rảo cẳng đuổi theo về phía đó ngay. Khi ra tới thạch thất bên ngoài chàng thấy ánh sáng hạt châu vẫn còn, mọi vật vẫn y nguyên riêng có cuốn VÔ Vi Chân Kinh là mất dạng thôi. Thấy thế chàng càng tức giận thêm lại giở hết tốc lực khinh công ra đuổi theo về phía trước tiếp. Chàng đã đuổi ra tới cửa hang động rồi mà chỉ thấy mặt trăng đang lơ lửng thoi, chứ không một bóng người nào cả.

Đang lúc vừa kinh hãi vừa tức giận, chàng bỗng nghe thấy phía sau lưng có tiếng kêu “ùm ùm” . Chàng vội quay người lại nhìn mới hay cửa hang đã tự động bế tắc rồi .

Lòng kinh hãi tức giận của chàng hóa thành đau đớn, rầu rĩ khôn tả vì lúc này chàng có muốn nhìn lại mặt của giai nhân tuyệt sắc kia cũng không được nữa. Chuyện vừa xảy ra như một giấc mơ và chuyến đi phó ước núi Thiên Mục này của mình cũng không khác gì một giấc mộng huyền kỳ. Nhưng sự thực đã cho chàng hay sự vừa trải qua đó chỉ tựa như mộng chứ không phải là mộng thực vì trong tay của chàng lúc này đã có thêm một thanh kiếm cổ khác hẳn lúc mới tới.

Tư Mã Ngạn rút thanh kiếm ra khỏi bao thấy thân kiếm sáng lóa mắt, khiến chàng lại liên tưởng đến những chuyện kỳ ảo ở trong hang vừa rồi .

Chàng đang ngắm nghía nhìn lưỡi kiếm, bỗng trong bụi thông chỗ cách chàng hơn hai trượng có ba mũi gai bạc đang nhắm nơi đơn điền của chàng bắn tới. Tuy ba mũi ám khí ấy tới một cách rất im lặng thực, nhưng khi tới chỗ cách chàng hơn trượng chàng đã hay biết ngay. Chàng liền cười nhạt một tiếng, khẽ rung động thanh kiếm một cái, giở luôn thể Lý Nhược Long Môn ra (cá chép nhảy qua cửa rồng) chỉ nghe thấy có ba tiếng kêu “keeng keeng keeng” rất khẽ. Ba mũi kim khí màu bạc ấy đã rớt ngay xuống dưới vực thẳm.

Lúc ấy trong bụi cây thông có một cái bóng người nhanh như điện chớp cắm đầu chạy thẳng ngay.

Trông thấy tung tích của địch rồi khi nào Tư Mã Ngạn chịu để cho đối phương tẩu thoát? Nèn chàng quát tháo:

- Bạn kia hãy khoan bước!

Chàng đã rảo cẳng đuổi theo người nọ ngay. Chàng gỡ Thiên Long Thân Pháp ra không quản ngại nguy hiểm đâm bổ xuống dưới vực thẳm để đuổi theo kẻ địch.

Ngờ đâu chàng vừa phi vượt qua bụi thông đã thoáng trông thấy trong bụi còn có một thiếu nữ áo xanh thân hình rất mảnh khảnh đang ngồi ở trong đó. Chàng biết đã trúng phải kế dụ địch của đối phương rồi, trong lòng kinh hãi Vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

”Nguytai!

Thiếu nữ áo xanh ấy cười khinh một tiếng giơ tay lên búng, lại có ba mũi ám khí màu vàng sáng chói nhắm sau lưng chàng bắn tới .

Tư Mã Ngạn tự biết không còn cách gì tránh né đành phải dồn hết thần công vào cánh tay phải, cánh tay của chàng đã cứng như sắt ngay nhưng không hiểu ám khí của đối phương làm bằng thứ gì tuy trông bé nhỏ như ba mũi kim mà thần công của chàng không sao chống cự lại được . Nèn cánh tay của chàng đã bị ba mũi ám khí ấy bắn trúng ngập vào da thịt. Chàng cảm thấy chỗ vết thương lạnh buốt và hơi tê tái biết ngay ám khí đó có chất độc nên chàng kinh hoảng thẳm. Chàng lại vận sức vào cánh tay phải thử xem nhưng cánh tay ấy đã mềm nhũn cả năm ngón tay cũng vậy. Tiếp theo đó, thanh bảo kiếm của thiếu nữ nọ tặng cho đang cầm ở bên tay phải bị tuột tay rơi ngay xuống vực thẳm sâu hơn trăm trượng ở ngay chỗ cạnh đó rồi dần dần chàng lại thấy tâm thần mê man mình mẩy mềm nhũn và mỗi mảy như buồn ngủ vậy. Chàng thị có công lực thâm hậu vội trấn tĩnh tâm thần liền tuột ngay xuống dưới vách núi nhưng chỉ tuột được hơn mười trượng, chàng không sao gượng được nữa, đầu óc choáng váng, hai mắt đỏ đom đóm, chàng biết phen này tính mạng của mình không sao bảo toàn được nữa. Nhưng khi người ta gặp nguy nan lúc sắp chết đến nơi, ý niệm cầu sống bao giờ cũng mạnh hơn lúc thường nhiều, nèn trong lúc chàng hơi mê man sắp sửa bất tỉnh, mặc dầu hai mắt vẫn lơ mơ nhưng chàng vẫn thoáng thấy chỗ cạnh khe núi có một sợi mây màu đỏ đang lơ lửng. Khi nào chàng chịu bỏ lỡ cơ duyên duy nhất, chàng vội giơ tay ra chụp lấy sợi dây đỏ như lửa kia luôn.

Khi đã nắm được sợi mây vào tay rồi, Tư Mã Ngạn mới yên chí mình thoát chết nèn thần trí của chàng mất theo luôn và bất tỉnh nhân sự ngay.

Cũng không biết trải qua bao lâu, thấy bên tai có tiếng gió thổi vào cây thông kêu “veo veo”, Tư Mã Ngạn mở hai mắt ra nhìn nhưng vẫn còn thấy choáng váng chàng phải nhắm mắt lại. Tuy vậy khi chàng vừa mở mắt nhìn chàng đã mang máng trông thấy mình hình như đang nằm ở trên một cái chõng bằng trúc trong một căn nhà lá rất sạch sẽ, bên cạnh chõng có một ông già mặc áo vàng đang ngồi nhìn mình.

Quả nhiên chàng vừa mới nhắm nghiền hai mắt lại đã nghe thấy bên tai có tiếng nói rất ôn hòa rói vào tai rằng:

- Vừa rồi lão đệ thực là cửu tử nhất sinh và vết thương độc của lão đệ nặng Vô cùng, bây giờ lão đệ mới khôi phục thần trí, tối kỵ nhất là giận dữ và xúc động, dù có oan cừ gì lớn đến đâu lão đệ cũng nên gác sang một bên. Cổ nhân đã dạy “quý hồ rừng xanh vẫn còn, lo gì không có củi đốt?” Xin lão đệ hãy tạm đừng mở mắt và lên tiếng vội, hãy uống chén Cửu Chuyển ích Nguyên Ngọc LỘ của lão đã, rồi lão đệ hãy nghỉ ngơi giây lát xong hãy kể rõ đầu đuôi câu chuyện cho lão nghe .

Tiếng nói đó vừa dứt Tư Mã Ngạn đã thấy người ta dút một ống tre vào mồm, chàng liền hút ngay và thấy mồm miệng rất thơm tho, tinh thần sáng khoái Vô cùng.

ông già áo vàng chờ chàng hút xong bát linh dược đó, lại dùng hai tay xoa bóp cho chàng một hồi . Chàng cảm thấy hai bàn tay của ông ta nóng như lửa thiêu và rờ tới đâu xương cốt huyết đạo của mình khoan thai khôn tả.

Nửa tiếng đồng hồ sau, ông già áo vàng ngừng tay mỉm cười, nói tiếp:

- Bây giờ lão đệ đã có thể từ từ mở mắt ra nhìn và nói chuyện được rồi .

Tư Mã Ngạn nghe lời vợ mở mắt ra nhìn thấy chỗ mình đang nằm quả thực là một căn nhà lá vừa lớn rộng vừa sạch sẽ, trong nhà, vách có treo đèn và câu đối . Ngoài nhà có tiếng kêu của thác nước vọng vào. Chàng còn thấy ông già áo vàng ngồi cạnh mình tuổi trạc năm mươi, mặt mũi thanh kỳ, đôi mắt rất sáng, chàng vội lên tiếng cảm ơn ông ta đã cứu mình thoát chết và hỏi:

- Thưa cụ nơi đây là đâu và cụ quý tính danh là gì?

ông già áo vàng mỉm cười đáp:

- Nơi đây là Hoa Đỉnh Phong ở trên núi Thiên Đài.

Nghe thấy ông già nói Hoa Đỉnh Phong, trên núi, Tư Mã Ngạn lại sức nhớ tới vừa rồi ông ta cho mình uống Cửu Chuyển ích Nguyên Ngọc Lộ, chàng chỉ hơi suy nghĩ đã vỡ lẽ liền hỏi tiếp:

- Có phải cụ là đệ nhất danh y đương thời biệt hiệu là Thanh Nang Thần Tú Gia Cát tiền bối đây không?

ông già áo vàng mỉm cười :

- chính lão là Gia Cát Nhân đây, tính thích nghiên cứu các cách chữa bệnh nên mới y hiểu ý đạo. Còn biệt hiệu là Thanh Nang Thần Tú đó là của các bạn bè tặng cho, nhưng vừa rồi lão đệ gọi lão là đệ nhất danh y đương thời thì lão không dám nhận. Lão đệ với lão không liên quan gì về tôn phái của nhau, vậy chúng ta nên coi nhau như bạn vong niên, từ giờ trở đi lão đệ đừng có gọi lão là tiền bối như thế nữa.

- Cụ diệu thuật nhân tâm, tiếng tăm lừng lẫy đương thế, hà tất phải quá khiêm hòa với một hậu sinh tiểu bối như thế.

- Nếu lão đệ cứ cương quyết như vậy lão biết nói năng làm sao, nhưng chưa thỉnh giáo tính danh và lai lịch của lão đệ?

- Tiểu bối họ Tư Mã tên Ngạn.

Gia Cát Nhân kêu “ồ” một tiếng lại ngẩng nhìn Tư Mã Ngạn một hồi rồi mới nói tiếp:

- Tam Dương Thần Công cái thế Vô song, đường đường quân tử, nguy nguy xuất trần! Hân hạnh thực! Hân hạnh thực! Thế ra Tư Mã lão đệ còn có một biệt hiệu lừng danh tám phương là Ly Cầu Thư Sinh đấy?

Thấy ông già khen mình như vậy, Tư Mã Ngạn càng hổ thẹn thêm, hai má đỏ bừng, gượng cười, đáp:

- Xin Gia Cát tiền bối không nên quá khen tiểu bối như vậy, nếu không được tiền bối ra tay cứu giúp lúc này tiểu bối đã toi mạng từ lâu rồi .

Gia Cát Nhân lại hỏi tiếp:

- Lần này, Tư Mã lão đệ bị ai ám hại như thiên Tư Mã Ngạn ngỡ ngác một hồi rồi lắc đầu . Gia Cát Nhân lại hỏi tiếp:

- Lão đệ không biết ai đã tấn công lén mình ư! Nhưng lão đệ cũng phải biết lão đệ trúng phải ám khí gì?

Tư Mã Ngạn càng thẹn thêm lại lắc đầu lần nữa. Gia Cát Nhân thấy vậy khẽ buông tiếng thở dài và nói tiếp:

- Lão đã đoán trước lão đệ thế nào cũng trả lời như vậy, vì ám khí mà lão đệ bị bắn trúng là Diêm Vương Trích đã tuyệt tích vô lâm gần ba mươi ba năm rồi .

Tư Mã Ngạn nghe thấy nói đến cái tên Diêm Vương Trích giật mình kinh hãi ngỡ ngác nhìn Gia Cát Nhân và hỏi:

- Thưa lão tiền bối có phải Diêm Vương Trích là ám khí độc đáo của Hồng Phấn Diêm Vương Cơ Ngọc Hà đã hoành hành từ hồi ba mươi năm về trước phải không?

Gia Cát Nhân gật đầu đáp:

- Lão đệ nói rất đúng!

Tư Mã Ngạn kinh ngạc Vô cùng và cũng không kém thắc mắc nói tiếp:

- Nghe nói Diêm Vương Trích là của Hồng Phấn Diêm Vương dùng mười ba thứ thuốc tuyệt độc chế luyện thành, nhưng y thị chế tạo rất ít mà ngay cả bốn thân y thị cũng không có thuốc giải, hễ bắn trúng người nào chỉ hơi thấy một chút máu là người đó mất tri giác rồi thiếp đi mà chết.
- Thứ ám khí đó rất lợi hại nếu chỉ dùng những linh đơn của lão chế luyện với tài ba của lão thì không sao giải nổi chất độc kỳ dị này.

Thấy ông già nói vậy Tư Mã Ngạn ngạc nhiên Vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Theo lời nói của lão tiên bối thì tiểu bối không sao thoát chết được, vậy tại sao tiểu bối lại may mắn lành mạnh như thêm - Lần này lão đệ được thoát chết một nửa là nhờ có linh dược của lão, nhưng còn một nửa là nhờ khúc Hồ Phách Vạn Linh Đăng ở trong tay lão đệ.

Tư Mã Ngạn càng ngạc nhiên thêm, vội hỏi tiếp:

- Cái gì là Hồ Phách Vạn Linh Đăng chứ?
- Hồ Phách Vạn Linh Đăng là một món kỳ dược chỉ riêng núi Thiên Mục mới có thôi.

NÓ có thể chữa khỏi bất cứ thuốc độc gì nhưng tính nó rất thông linh nên nó biết lẩn trốn, vì vậy rất khó tìm thấy. Lão đã đi khắp dãy Thiên Mục rồi mà vẫn không sao tìm kiếm thấy, không hiểu lão đệ làm sao lại có một khúc như thế. Nếu lão đệ lấy được cả gốc của nó thì dù người đã chết rồi cũng có thể cứu sống lại được.

Tư Mã Ngạn biết mình đã lành mạnh rồi liền từ từ ngồi dậy rồi kể lại Gia Cát Nhân nghe sau khi mình bị kẻ Vô danh dùng Diêm Vương Trích bắn trúng cả người lẫn kiếm cùng rơi xuống vực thẳm. Trong lúc người còn chưa hoàn toàn mê man, mình đã thuận tay chop được một sợi mây đỏ như máu . . .

Gia Cát Nhân nghe xong tắc lưỡi khen ngợi:

- Tư Mã lão đệ may mắn thực, sợi dây đỏ như máu đó chính là Hồ Phách Vạn Linh Đăng mà lão vừa nói, mà cũng nhờ nó mà lão đệ mới thoát chết. Nhưng tiếc thay lần này nó bị hoảng sợ như vậy thì không biết đến bao giờ nó mới lại xuất hiện!

Tư Mã Ngạn mỉm cười, hỏi :

- Lão tiên bối đã có tiếng là Thần Y tất nhiên phải thiện nhận thức bách thảo?
- Lão đã nói rồi lão không dám nhận hai chữ Thần Y đó nhưng còn về dược vật thì lão cũng biết khá nhiều .
- Xin lão tiên bối cho biết chất độc của Đông Tâm Cửu Độc Thảo như thế nào?
- Nếu người lỡ uống phải Đông Tâm Cửu Độc Thảo thì người đó sẽ bị chết giả trăm ngày, trăm ngày ấy như ngủ say vậy, xác không bị rữa, nhưng trong trăm ngày đó mà không tìm được thuốc cứu chữa thì người ấy sẽ chết thực và thi hài cũng sẽ thối rữa ngay.
- Thưa lão tiên bối có phải ngoài Đại Hoàn Đơn ra không còn thuốc gì có thể cứu Chữa được chất độc của Đông Tâm Cửu Độc Thảo đây không?
- Nói đến Đại Hoàn Đơn thì viễn Vong khó kiếm Vô cùng, phong thanh trên đời này chỉ còn có một viên thôi và hiện giờ ở trong tay ai không ai hay biết hết và cũng không biết người ấy đã dùng viên linh dược ấy hay chưa? Ngoài Đại Hoàn Đơn còn có Hồ Phách Vạn Linh Đăng nếu kiếm được cả gốc của cây mây ấy thì cũng có thể chữa khỏi được chất độc của Đông Tâm Cửu Độc Thảo.

Tư Mã Ngạn nghe nói cả mừng bụng bảo dạ rằng:

”Như vậy nàng ta vẫn chưa phải là không có thuốc cứu chữa. /

Thấy chàng vừa hỏi xong lại cau mày suy nghĩ Gia Cát Nhân liền mỉm cười hỏi :

- Có phải lão đệ đã có bạn nào đã lỡ uống phải Đông Tâm Cửu Độc Thảo đây không?

Tư Mã Ngạn đang mừng thầm thấy Gia Cát Nhân hỏi như vậy mặt đỏ bừng ấp úng đáp:

- Tư Mã Ngạn có một vị tri kỷ quả đã uống nhằm Đông Tâm Cửu Độc Thảo. Nếu lão tiền bối có thể cứu được người bạn đó thoát chết thì tiểu bối không bao giờ dám quên ơn.

Gia Cát Nhân lắc đầu đáp:

- Vừa rồi đã nói rồi, ngoài Đại Hoàn Đơn ra chỉ có Hồ Phách Vạn Linh Đăng mà phải lấy được cả gốc nó mới mong có thể giải trừ được chất độc của Cửu Độc Thảo thôi, chứ lão không có cách gì cứu chữa được thứ thuốc độc kỳ lạ ấy.

Tư Mã Ngạn thở dài một tiếng, mặt biến sắc, hai mắt ứa lệ luôn. Gia Cát Nhân thấy vậy vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Lão đệ là người có chí nhưng lão đệ không nên quá đau lòng như thế, đã chắc đâu bạn của lão đệ không có linh dược cứu chữa?

Lúc ấy Gia Cát Nhân nói như vậy Tư Mã Ngạn ngạc nhiên:

- Vừa rồi lão tiền bối nói là không đủ sức giải độc . . .

Gia Cát Nhân vừa cười vừa đỡ lời :

- Tuy lão không đủ tài giải được chất độc ấy nhưng có thể làm cho chất độc của Đông Tâm Cửu Độc Thảo chậm lâm nguy trong một thời gian khá lâu.

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên không hiểu, Gia Cát Nhân lại nói tiếp:

- Lão có một khúc rễ cây hoa nhài nghìn năm. Lấy rễ cây ấy tán nhỏ cho quý bạn uống, như vậy có thể ngủ thêm một năm nữa. Như thế, bạn có thể ung dung đi kiếm Đại Hoàn Đơn hay Hồ Phách Vạn Linh Đăng để cứu chữa cho quý bạn, chứ không bị câu nệ trong một trăm ngày như trước nữa.

Tư Mã Ngạn cả mừng, vội cảm ơn luôn, Gia Cát Nhân lại mỉm cười, hỏi :

- Hiện giờ quý bạn đang ở đâu? Uống lắm phải Đông Tâm Cửu Độc Thảo từ bao lâu rồi?

- Bạn của tiểu bối ở trong cái hang bí mật trên ngọn núi Thiên Mục . Nàng ta uống phải thứ cỏ độc ấy vào ngày mười lăm tháng năm, cách đây đã có tám mươi tám ngày. Như vậy chỉ còn có mười hai ngày nữa là chất độc của thứ cỏ độc sẽ phá hủy thân thể của nàng liền!

- Từ đây đi tới núi Thiên Mục phải đi mất hai ngày đường, và lão đệ nằm mê man ở trong nhà tranh này của lão đã được ba ngày rồi. Vậy chúng ta phải đi ngay mới được.

Vì tới đó cũng chỉ còn đúng năm ngày nữa là đủ kỳ hạn trăm ngày đấy!

Thấy Gia Cát Nhân nói như vậy, chàng càng lo âu thêm. Vì cửa ra vào bí động đã bị lấp mất rồi, vậy làm thế nào trong năm ngày ấy tìm ra đường lối khác để vào được trong bí động nọ. Bằng không nếu quá thời hạn thì dù có rễ cây hoa nhài nghìn năm, hay là Đại Hoàn Đơn cũng chỉ Vô ích thôi!

Thấy chàng tỏ vẻ lo âu như vậy, Gia Cát Nhân vội lấy thanh bảo kiếm đã nhặt được trao trả cho chàng và thu xếp các thứ cần dùng, rồi cùng chàng rời khỏi Hoa Đình Phong trên núi Thiên Đài mà đi núi Thiên Mục ngay.

Trong khi đi đường, Tư Mã Ngạn cảm ơn Gia Cát Nhân đã cứu mình thoát chết, liền kể rõ hết câu chuyện của mình với câu chuyện của nàng nọ cho ông ta nghe .

Nghe xong Gia Cát Nhân cũng phải thở dài một tiếng:

- Lão tự tin rất nhiều kinh nghiệm giang hồ và biết rất nhiều chuyện của võ lâm nữa.

Nhưng còn chủ nhân ở trong hang động bí mật với người đàn ông phụ bạc kia, và thậm chí cả Thúy Mi Yêu Nữ gây nên tấn thảm kịch, lão đều không hay biết . Lần này nếu lão miễn cưỡng tận chút hơi sức và nhờ có rễ hoa nhài ngàn năm để giữ cho chủ nhân của hang động bí mật tạm khỏi chết hẳn, rồi chờ một ngày kia lấy được Đại Hoàn Đơn hay kiếm được Hồ Phách Vạn Linh Đăng, đem tới cứu chữa cho nàng ta, để lão đệ thực hiện được một mối giao tình kỳ tuyệt trần gian, và câu chuyện đó thế nào cũng sẽ trở nên một giai thoại lưu truyền thiên cổ.

Tư Mã Ngạn nghe thấy ông ta nói như vậy, phấn khởi Vô cùng, hai mắt tỏ vẻ đầy hy vọng. Nhưng chờ tới khi hai người đi tới sườn núi thẳng tuột của núi Thiên Mục, thì tất cả những sự hào hứng ấy của hai người đều hóa thành một mối sầu khổ.

Thì ra Tư Mã Ngạn với Gia Cát Nhân leo núi vượt non, tận hết tâm lực trong năm ngày liền, mà không sao tìm thấy đường lối vào trong hang động bí mật nọ.

Đêm khuya hôm hai mươi bảy tháng năm, mặt trăng lặn xuống, trên trời tối om như mực. Tư Mã Ngạn đứng ở trước vách núi, mà lần đầu tiên chàng tới đã thấy cửa ngõ hiện ra, giơ tay áo lên lau chùi nước mắt, cất giọng rất rầu rĩ nói với Gia Cát Nhân rằng:

- Gia Cát lão tiên bối, bấy giờ tiểu bối mới biết sức người không thể nào thắng được Trời. Ngày hôm nay đã vừa đúng một trăm ngày sau khi nàng uống Đông Tâm Cửu Độc Thảo rồi.

Gia Cát Nhân nghe thấy chàng ta nói như thế cũng cau mày lại lắc đầu thở dài một tiếng và đỡ lời:

- Nếu ngày giờ của lão đệ tính toán không sai lầm thì chỉ đến lúc mặt trời ló lên là chủ nhân của hang động bí mật ấy sẽ bị tiêu tan. Một kiếp hồng nhan, chỉ trong nháy mắt thôi, tấm thân ngọc ngà của nàng sẽ hóa thành một đồng xương khô ngay.

Tư Mã Ngạn lau chùi nước mắt xong, nghiêng răng mím môi nói tiếp:

- Tiểu bối vẫn chưa chịu nản chí, chưa tới lúc mặt trời ló ra tiểu bối vẫn quyết không chịu thua và quyết nỗ lực tới cùng.

Nói xong, chàng vận hết công lực vào cánh tay phải, múa kiếm chém mạnh vào vách đá, chỗ mà trước kia có cửa ngõ xuất hiện.

Người là một vị anh hùng tuyệt đời, mà kiếm là thần vật thiên cổ, nên nhát kiếm nào chém xuống là đá trên vách bị nứt mẻ và vỡ lở ngay, đom đóm lửa bắn tung tóe, thêu dệt thành một bức họa chói lọi ở trong đêm tối.

Gia Cát Nhân thấy vậy cũng phải ứa nước mắt, đau lòng hộ chàng Vô cùng. Đồng thời ông ta nghĩ bụng:

“Mối tình của Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn với chủ nhân hang động bí mật ở nơi đây quả thật là kỳ diệu Vô cùng.” Lúc ấy vách đá đã bị băm nát nhưng vẫn chưa thấy cửa ngõ của hang động bí mật xuất hiện. Tư Mã Ngạn đã cảm thấy mệt mỏi và bên phía Đông cũng đang sáng tỏ dần.

Gia Cát Nhân thấy thế thở dài một tiếng và buột miệng nói:

- Mối tình này đành để trở nên sự hồi nhớ vĩnh viễn vậy, chứ không còn cách gì nữa.

Tư Mã lão đệ cũng nên ngừng tay đi, và nên coi mối tình duyên rất trong sạch ấy như là một cuộc ảo ảnh, hay là một giấc mộng Xuân thôi.

Tư Mã Ngạn ngừng đầu nhìn lên trên trời, thấy bên phía đông Thái Dương đã bắt đầu nhô lên, biết mình có tốn công thêm cũng Vô ích thôi, nên chàng thở dài một tiếng, lao mạnh bảo kiếm vào vách đá một cái, thanh kiếm ấy đã ngập cán. Gia Cát Nhân thấy cử chỉ của chàng như thế thất thanh hỏi:

- Sao lão đệ lại ném bảo kiếm ấy đi như thiên Tư Mã Ngạn đau lòng khôn tả, những hạt lệ anh hùng cứ nhỏ ròng xuống ướt cả tà áo, mắt nhìn thẳng vào cán kiếm đang cắm ở trên vách đá, vẻ mặt rầu rĩ, thung thung đáp:

- Hương hồn của nàng còn hoảng hốt, giấc mộng đẹp đã thành một giấc mơ. Tiểu bối không muốn đeo thanh kiếm mà hề trông thấy nó là đau lòng nát dạ ở cạnh người, vì sợ trông thấy nó là bao nhiêu hùng tâm tráng chí của mình cũng sẽ bị tiêu tan ngay.

Gia Cát Nhân vỗ tay, lớn tiếng cười và đỡ lời:

- Phải lắm! Phải lắm! Để lão kể cho lão đệ nghe một câu chuyện này, mong lão đệ nghe xong hãy tạm dẹp mối tình duyên bi đát và viễn Vong này sang bên, rồi phấn chấn khí khái anh hùng lên để làm một việc lừng danh thiên hạ thì hơn.

Tư Mã Ngạn dùng tay áo chùi lệ rồi hỏi tiếp:

- Chuyện gì thêm Xin lão tiên bối cứ nói đi - Tư Mã lão đệ nên biết gần đây trên giang hồ mới có ba người xuất hiện tiếng tăm khá lừng lẫy tên là Vân Mộng Tam Kỳ . . .

- Tuy tiểu bối chưa được gặp họ nhưng đã nghe người ta nói võ công của họ tuy khá cao, nhưng họ không phải là người chính phái .

- Ba người ấy nếu bảo họ là chính cũng không phải mà bảo là tà cũng không phải nốt.

Khi nào họ ẩn phục lâu ngày muốn hoạt động là xuất hiện một vài ngày ngay. Lần này cũng vậy họ đã định cử hành một đại hội lấy tên là Vân Mộng Tranh Kỳ ở ngay chỗ ở của họ trên bờ hồ Lương Tử tại Vân Mộng Trạch. Ngày giờ khai mạc đại hội ấy họ đã quyết định vào cuối năm nay.

- Thưa lão tiên bối, hai chữ “tranh kỳ” đó có phải là chuyện họ định tỉ thí võ công đấy không?

- Nếu chỉ đấu võ không thì còn lý thú gì nữa! Mà cũng không thể dùng hai chữ “tranh kỳ” được. Họ đã định một quy tắc kỳ lạ, là bất cứ ai tham dự đại hội ấy cần phải đem ra cho mọi người xem một báu vật trân kỳ mới được .

- Dự đại hội ấy có điều gì là hay không?

- Vân Mộng Tam Kỳ thu thập những báu vật kỳ lạ của những người dự hội lại, vật nào cũng viết rõ tên chủ nhân của nó và bày la liệt ở trên võ đài. Sau đó rút thăm đấu võ, hễ người nào thắng thì được lấy báu vật của người bị bại.

- Luật lệ này kể cũng lý thú đấy. Như vậy, nếu người nào tài ba xuất chúng nhất, có phải là thắng được hết Vô số vật báu kỳ lạ không?

Gia Cát Nhân gật đầu đáp:

- Người trong võ lâm, đa số là tự phụ và tham lam nữa, cho nên cuối năm nay thế nào cũng có rất nhiều hào hùng đương thời tề tập ở Vân Mộng, nhất là ba vật báu hãn hữu của Vân Mộng Tam Kỳ dùng để trao giải càng hấp dẫn thêm .

3. Phong Vân Hội Dưới Núi Đầu Người

Tư Mã Ngạn vội hỏi :

- Họ dùng báu vật gì để trao giải thế?

Gia Cát Nhân mỉm cười đáp:

- Miếu Mục (chột mắt) Tiên ông Sầm Đại Hóa treo giải thưởng một cái nhuyễn giáp bằng tơ thiên tằm, ai mặc cái áo giáp ấy vào, xuống nước không chìm, vào lửa không cháy, đao kiếm chém không lọt, chưởng đánh không đau .

- Vật ấy quả thật là một dị báu mà người trong võ lâm muốn cướp được đã lâu .

- Trường Cước Thiên Nhân Khang Túy Thiên thì treo giải thưởng một con khỉ đen như mực và rất khôn ngoan, biết biểu diễn một pho chương Tung Dương Đại Cửu Thủ .

- Loại khỉ đen ấy đã là dã thú hiếm có, mà nó lại biết biểu diễn pho chương Tung Dương Đại Cửu Thủ như vậy lại càng quý báu thêm. Vật này đáng để cho ta tranh cướp lắm.

- Thiên Tằm Nhuyễn giáp với Thông Linh Mặc hầu đã là vật báu hiếm có rồi, mà vẫn chưa bằng giải thưởng của Đại Đầu Tiên Tử Kỳ Tây Bình.

- Đại Đầu Tiên Tử Kỳ Tây Bình treo giải thưởng gì thế hở lão tiên bối?

- Giải thưởng của y thị là Vạn Diệu Trú Nhan Đơn. Viên thuốc này có công hiệu trường xuân bất lão.

Tư Mã Ngạn nghe nói tới đây cau mày lại, lẩm bẩm tự nói :

- Kỳ lạ thật! Kỳ lạ thật!

Gia Cát Nhân thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Tư Mã lão đệ, sao bỗng dừng tự nhiên lại nói hai câu “kỳ lạ” như thế?

- Từ xưa tới nay, anh hùng nào cũng sợ già, nhất là đàn bà con gái lại quý sắc đẹp thêm. Kỷ Tây Bình có viên thuốc hãn thể như vậy, sao không để tự dùng, mà lại đem ra làm giải thưởng như thế?

Gia Cát Nhân cười ha hả đáp:

- Tư Mã lão đệ thật là thông minh suốt đời mà u mê nhất thời có khác. Lão đệ hãy thử xem những người xấu như Chung Vô Diệm thì còn muốn giữ bộ mặt xấu xí ấy mãi làm chi? Cũng như Kỷ Tây Bình cứ nghe ngoại hiệu của y thị là Đại Đầu Tiên Tử thì đủ thấy y thị xấu như thế nào? Vạn Diệu Trú Nhan Đơn tuy quý báu thật nhưng chỉ có giá trị đối với người đẹp thôi, nay y thị đem một vật không có giá trị gì đối với mình ra câu dị báu của người khác.

Lúc này Tư Mã Ngạn mới vỡ lẽ liền thất cười rồi lại hỏi Gia Cát Nhân tiếp:

- cổ phải lão tiền bối cho tiểu bối hay câu chuyện này là muốn bảo tiểu bối đến lúc đó đi dự đại hội ấy hay không?

Gia Cát Nhân gật đầu. Ngờ đâu Tư Mã Ngạn lại lắc đầu thở dài:

- Vì trải qua vụ này, tiểu bối đã mất hết hùng tâm rồi. Hơn nữa tiểu bối không có vật gì kỳ báu cho nên tiểu bối mới không dự đại hội tranh kỳ này là thế.

Gia Cát Nhân hình như đã biết trước chàng ta thế nào cũng nói như vậy rồi, nên ông ta mỉm cười đáp:

- Tư Mã lão đệ, lão muốn lão đệ dự đại hội ấy là có hai dụng ý.

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên ngơ ngác nhìn, Gia Cát Nhân lại cười và nói tiếp:

- Dụng ý thứ nhất, là muốn lão đệ dự đại hội ấy, được gần gũi quần hùng của thiên hạ, tự nhiên hào tính cao trăm trượng của lão đệ sẽ làm phai nhạt sự u buồn này ngay.

Tư Mã Ngạn cười gượng lắc đầu, Gia Cát Nhân mỉm cười, nói :

- Dụng ý thứ hai, là tất cả quần hùng của thiên hạ đều tụ tập ở Vân Mộng, thì chắc kẻ phụ bạc với chủ nhân của hang động bí mật, mặt y giống hệt lão đệ, thế nào cũng có mặt tại đó.

Tư Mã Ngạn nghe tới đây tinh thần phấn chấn ngay. Gia Cát Nhân biết mấy lời nói ấy của mình đã làm cho chàng nọ động lòng rồi, lại mỉm cười nói tiếp:

- Nhất là viên thuốc Trú Nhan thể nào cũng hấp dẫn được Thúy Mi Yêu Nữ đến dự hội.

Tư Mã Ngạn nghe tới đây đã hớn hở xen lời nói :

- Yù nghĩ của lão tiền bối rất hay, tiểu bối nên dự đại hội này lắm . . .

Không đợi chờ chàng nói dứt, Gia Cát Nhân đã cướp lời nói tiếp:

- Còn vật báu để dự đại hội thì lão phu đã sớm chuẩn bị cho lão đệ rồi .

ông ta vừa nói vừa móc túi lấy một cái hộp bằng đàn hương bên ngoài bọc gấm đưa cho Tư Mã Ngạn liền.

Tư Mã Ngạn mở cái hộp ấy ra xem mới hay trong đó là cây Hà Thủ Ô và đã có đủ mồm, tai, mắt, mũi, chàng kinh ngạc hỏi:

- Sao lão tiền bối lại . . .

Gia Cát Nhân vội xua tay đáp:

- Linh khí của cây Hà Thủ Ô này đã bị lão phu lấy hết để luyện một môn thuốc khác, bây giờ trông bề ngoài của nó thì không ai biết nó đã mất hết giá trị . Lão đệ cứ việc đem nó đi để lừa dối bọn Vân Mộng Tam Kỳ Vô tri kia, hoặc giả nó còn có thể từ vật Vô dụng biến thành thần kỳ cũng chưa chừng và biết đâu chả nhờ nó mà lão đệ giành được rất nhiều vật hữu dụng?

Nghe thấy ông ta nói như vậy, Tư Mã Ngạn mới cảm ơn nhận luôn. Gia Cát Nhân lại lấy một cái mặt nạ da người chế tạo rất khéo léo đưa cho chàng và mỉm cười nói tiếp:

- Lão đệ nên rõ căn cứ vào việc lão đệ bị Diêm Vương Trích bắn trúng, ta có thể đoán ra được thể nào cũng có những kẻ hung ác tuyệt đời đang định âm mưu hại lão đệ nên lão phu mới tặng lão đệ bộ mặt nạ này để lão đệ thay hình đổi dạng đi dự đại hội tranh kỳ. Thậm chí cái tên Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn, lão đệ cũng không nên dùng tới nữa, như vậy mới tiện giấu ngấm dò la kẻ phụ bạc chủ nhân hang động bí mật này, rồi nghĩ cách báo thù tuyệt hận cho chủ nhân của hang động bí mật này. Đồng thời lão đệ cũng có thể lợi dụng nó để tìm ra tung tích của Thúy Mi Yêu Nữ mà trả mối thù bị y thị tấn công lên.

Tư Mã Ngạn vừa nghe vừa gật đầu lia lịa, vội cất cái hộp Hà Thủ Ô đã mất linh khí đi, đeo mặt nạ da người vào, chỉ trong nháy mắt chàng đã biến thành một thiếu niên xinh đẹp, tuổi trạc hăm một hăm hai ngay. Dị dung xong chàng lại hỏi Gia Cát Nhân tiếp:

- Lão tiền bối có dự đại hội tranh kỳ ấy không?

- Vì lò linh đơn sắp đến ngày thành công, lão phu không thể rời khỏi được núi Thiên Đài lâu ngày, cho nên lúc đó lão có tham dự hay không vẫn chưa dám nói trước. Nếu lò thuốc đó luyện xong trước kỳ đại hội, thì đến lúc ấy lão thể nào cũng đến Vân Mộng làm khán giả.

ĐƯỢC Gia Cát Nhân nhắc nhở đến Thúy Mi Yêu Nữ và người mặt mũi giống mình thể nào cũng dự đại hội tranh kỳ, Tư Mã Ngạn nóng lòng sốt ruột, chỉ muốn đi tới đó ngay, nên vội vàng vái chào Gia Cát Nhân rồi gượng cười nói tiếp:

- Cảm ơn lão tiền bối đã chỉ dẫn và giúp cho như vậy, tiểu bối nóng lòng sốt ruột, muốn đi diệt trừ được kẻ thù ngay, cho nên xin phép lão tiền bối . . .

- Ngày đại hội là cuối năm mà bây giờ mới có cuối tháng Tám, còn nhiều thì giờ lắm.

Lão đệ có thể vừa thưởng thức thắng cảnh ở dọc đường cũng còn dư thì giờ tới kịp, chẳng cần phải vội vã như thế. Nhưng lão cũng phải trở về Thiên Đài để canh lò thuốc ngay bây giờ. Thôi chúng ta hãy tạm chia tay ở nơi đây!

Tư Mã Ngạn rất cảm ơn Gia Cát Nhân, liền vái chào cáo biệt. Gia Cát Nhân vừa cười vừa hỏi với:

- Chẳng hay lão đệ định dùng mỹ hiệu gì để thay cái tên Ly Cấu Thư Sinh thế?

Tư Mã Ngạn thở dài một tiếng rồi đáp:

- Người ta sống ở trên đời, sâu hận tránh sao khỏi, nên cổ nhân mới có hai câu thơ:

“Nhân sinh sâu hận thù năng miễn, Tiêu hồn độc ngã tình hà hạn”, nên tiểu bối mới tạm đặt tên mình là Tiêu Hồn Khách vậy.

- Ngoại hiệu Tiêu Hồn Khách này của lão đệ hay lắm và khéo đặt lắm! Còn tên họ thì để lão đặt hộ lão đệ nhé! Lão định đặt tên họ lão đệ là Cảnh Thiên Tâm, chẳng hay lão đệ nghĩ sao?

- Cái tên này rất hay, có ý nghĩa là tấm lòng trung cảnh này trời đất có thể chứng minh cho, mong lão tiền bối sớm ngày luyện xong lò thuốc đó, tới Vân Mộng tái ngộ, và may ra tiểu bối có thể làm cho cái tên Tiêu Hồn Khách Cảnh Thiên Tâm này được rạng rỡ giang hồ.

- Lão phu tin chắc lão đệ không phụ lòng kỳ vọng của lão phu đâu, nhưng trước khi chia tay, lão phu xin tặng hai câu này . . .

Thấy chàng ngơ ngác nhìn, Gia Cát Nhân thùng thảng nói tiếp:

- Nếu lão đệ muốn đạt thành nguyện vọng ấy thì từ giờ trở đi đừng có nhắc nhở với ai cuộc hẹn ước tiêu hồn này và cái tên Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn nữa.

Tư Mã Ngạn cung kính lãnh giáo. Lúc ấy mặt trời đã mọc lên cao, chàng quay lại nhìn thanh kiếm cắm ở trên vách đá một hồi rồi mới rầu rĩ rời khỏi núi Thiên Mụ .

Vì còn nhiều thì giờ, Tư Mã Ngạn đi tới đâu có thắng cảnh là ở lại đó một vài ngày để du ngoạn và thưởng thức cho thật đã rồi mới lên đường tiếp.

Một hôm chàng đi tới La Hán Trì, thấy dưới tảng đá hình đầu người, có trán có mũi, có mồm hân hoi, đang có hai người ngồi đối diện nhau. Một là lão hòa thượng râu và lông mày trắng xóa và một là thư sinh anh tuấn tuổi trạc hăm tám hăm chín, mặc áo lam.

Hai người ngồi ở trên tảng đá xanh bằng phẳng, cạnh hai người mỗi bên có để năm cái chum rượu thật lớn.

Tư Mã Ngạn ngoài môn học tuyệt đỉnh và văn thái phong lưu ra, chàng lại còn là tri kỷ của Lưu Linh, cho nên chàng trông thấy những cái chum rượu lớn ấy, cái nào ít nhất cũng đựng được ba mươi cân rượu, mà hiện giờ mười cái chum rượu đó đều trống rỗng hết, như vậy lão hòa thượng râu bạc với thiếu niên áo lam kia chả hóa ra là Tửu Tiên với Tửu Quái hay sao?

Chàng thắc mắc Vô cùng, bèn đứng ở dưới cây hoa quế cổ thụ lẳng lặng xem .

Lúc ấy lão hòa thượng râu bạc mở hé mắt ra nhìn thư sinh kia và mỉm cười hỏi :

- Thôi thí chủ đối ẩm với lão tăng ba ngày đã uống hết mười chum rượu rồi mà chúng ta vẫn chưa phân thắng bại . Bây giờ chúng ta tạm ngưng bằng một tiếng cười nhé?

Tư Mã Ngạn nghe nói mới hay hai người đã đối ẩm ba ngày. . . Như vậy, mỗi ngày mỗi người uống năm mươi cân rượu vào bụng. Uống luôn một trăm năm mươi cân rượu như thế mà cả hai vẫn chưa say. Như vậy hai người có thể gọi là tiên rượu hay thánh rượu được. Nhưng chàng lại nghe thấy lão hòa thượng nói như thế, chàng đang thắc mắc thì thư sinh áo lam cũng mở mắt ra nhìn, vẻ mặt kiêu ngạo, đáp:

- Lão thiền sư muốn kết thúc trận đấu bằng tiếng cười như vậy có phải là lão thiền sư đã chịu tặng cho tiểu sinh vật nọ chăng?

Lão hòa thượng lắc đầu thở dài, đáp:

- Lão tăng đã đi tu, chán nản sự đời từ lâu rồi. Chẳng lẽ Thôi thí chủ cứ nhất định bắt lão tăng hồi nhớ lại chuyện tanh hôi dĩ vãng kia hay sao?

Thiếu niên áo lam nói tiếp:

- Lão Thiền sư còn nhớ năm xưa lão thiền sư đã giết người quá nhiều không?

Lão hòa thượng gật đầu đáp:

- Năm xưa lão tăng hoành hành bốn bể, quả thực đã giết người rất nhiều, máu chảy thành sông rồi.

Thiếu niên áo lam trợn mắt lên, lạnh lùng hỏi tiếp:

- Phật gia trọng nhất là nhân quả, trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu, thiện giả thiện báo, ác giả ác báo. Những cái đó như bóng theo hình. Lão thiền sư đã biết mình đã giết nhiều người, như vậy hai tay đầy những máu tanh như thế, có phải là ẩn trốn vào trong cửa Phật đọc vài cuốn kinh, vái lễ vài chục cái như thế là có thể sám hối được những tội lỗi xưa hay sao?

Nghe tới đây, Tư Mã Ngạn nhận thấy thiếu niên này cả phong thái lẫn lời nói đều khác người.

Lúc ấy lão hòa thượng lại ngẩng nhìn thiếu niên một cách rất khác lạ rồi cười và nói tiếp:

- Nghe lời nói của Thôi thí chủ thì hình như ngoài việc đòi bản tăng lấy Vạn Kiếp Kim Liên ra lại còn . . .

Thiếu niên xua tay ngắt lời lão hòa thượng rồi mỉm cười nói tiếp:

- Nếu lão Thiền sư chỉ vui lòng tặng Vạn Kiếp Kim Liên cho thì món nợ máu của lão thiền sư, Thôi Minh Quế mồ xin cày đáng hộ hết. Bằng không mồ sẽ thay mặt những oan hồn chết trong tay của lão thiền sư để đòi lại món nợ đó. Như vậy mới có thể duy trì được công đạo cho giang hồ.

Tư Mã Ngạn nghe cái tên Vạn Kiếp Kim Liên quen thuộc lắm, nhưng chàng nghĩ mãi mà cũng không sao nghĩ ra được ai có vật đó? Và đã nghe thấy nói đến cái tên đó ở đâu?

Lão hòa thượng chờ Minh Quế nói xong sắc mặt rất bình hòa, mỉm cười hỏi tiếp:

- Thôi thí chủ tự tin đủ tài đòi được món nợ máu đó cho những oan hồn kia hay sao?

Minh Quế kiêu ngạo đáp:

- Lão thiền sư không tin thì cứ thử xem?

Lão hòa thượng cười ha hả, đỡ lời:

- Thôi thí chủ, trong khi chúng ta đối ẩm ba ngày để so tài với nhau mười lần, mỗi người đã thắng năm trận . Tuy anh hùng xuất ở thiếu niên thực, nhưng củ gừng già này vẫn chưa hết cay phải không?

Minh Quế nghe thấy đối phương nói như vậy lại trở mắt lên nhìn lão hòa thượng móc túi lấy một bông hoa sen màu vàng to bằng cái bát, thở dài một tiếng và nói :

- Bông hoa Vạn Kiếp Kim Liên này đã được liệt danh vào một trong bảy đại hung khí của thiên hạ. Đáng lẽ bản tăng phải hủy nó vào lúc sám hối tiên nghiệp, cắt tóc đi tu mới phải, nhưng vì lão tốn mất bao nhiêu tâm huyết mới tạo nên mà không nỡ hủy nó đi Ngờ đâu ngày hôm nay lại vì nó mà mang tai họa vào thân khiến bản tăng phải bức mình thêm !

Nghe thấy lão hòa thượng nói bông hoa sen đó là một trong bảy đại hung khí của thiên hạ, Tư Mã Ngạn giật mình kinh hãi thẳm, và trong lòng cũng rất thất vọng.

Minh Quế thấy đối phương đã lấy bông Vạn Kiếp Kim Liên ra vẻ mặt tươi cười ngay và hỏi lại:

- Còn điều gì khó khăn mà lão Thiền sư không nỡ dứt nó? Đã gọi là hung khí khi lão thiền sư đi tu vào cửa Phật, sao lại không nỡ hủy nó đi? Chi bằng tặng cho mõ để khỏi vì nó mà mang thêm sự phiền phức . Lão thiền sư nghĩ sao?

Chàng vừa mỉm cười, vừa từ từ giơ tay ra định đỡ lấy bông hoa sen bằng vàng ấy.

Thấy Minh Quế giơ tay ra lão hòa thượng lại rút ngay tay lại lắc đầu đáp:

- Thôi thí chủ . . .

ông ta vừa nói tới đó thì Minh Quế mặt đã lạnh lùng, năm ngón tay bỗng búng một cái, liền có một chùm kim ngân ngũ sắc nhắm lão hòa thượng bao trùm tới .

Lúc này Tư Mã Ngạn đã nghĩ ra được lai lịch của Vạn Kiếp Kim Liên rồi, kinh ngạc Vô cùng, vội lên ra và tiến tới gần .

Lão hòa thượng không ngờ Minh Quế ra tay tấn công nhanh như thế, mà hai người lại ngồi đối diện nhau. Như vậy mặt và trước ngực làm sao tránh né nổi? Tất nhiên chùm kim ngân sắc đó thế nào cũng bắn trúng khá nhiều vào hai nơi ấy.

Không hiểu chùm kim ngân sắc đó là ám khí gì, mà lại lợi hại đến vậy? Lão hòa thượng vừa bị bắn trúng không nói được nửa lời đã ngã ngửa người về phía sau chết tốt.

Minh Quế thấy mình đã hạ được đối thủ, đột nhiên cười như điên như khùng và nhảy xổ lên cướp bông hoa sen vàng kia, hình như sợ bị Tư Mã Ngạn vừa hiện thân ra cướp mất vậy.

Ngờ đâu bàn tay chàng ta vừa đụng vào bông Vạn Kiếp Kim Liên thì bông sen vàng đó đã biến thành vàng vụn ở tay, cái xác lão hòa thượng rơi xuống dưới đất tức thì .

Như vậy hiển nhiên trước khi chết lão hòa thượng đã vận nội lực định tâm hủy môn võ lâm dị bảo được liệt danh Thất Đại Hung Khí ấy rồi!

Minh Quế thấy bông hoa vàng đã bị hủy, mặt lộ vẻ tiếc của, rồi lại biến thành tức hận, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng căm hờn, đột nhiên giơ tay phải ra nhắm xác của lão hòa thượng lăng không ấn mạnh xuống một cái .

Tư Mã Ngạn không ngờ Minh Quế lại hạ thủ để tấn công một cái xác chết như vậy.

Chàng muốn cản trở cũng không kịp nữa và cũng không thấy có kinh khí gió mạnh gì cả, đầu lâu của lão hòa thượng đã phọt máu tươi ra, sọ vỡ óc bắn tóe liền. Lúc ấy chàng mới biết Minh Quế đã dùng VÔ Hình Cương Khí đánh vỡ sọ lão hòa thượng, chàng liền sầm nét mặt lại trách mắng Minh Quế rằng:

- Sao bạn họ Thôi lại hạ độc thủ với một cái xác chết như thế? Nếu đối phương là một người tu hành không còn dính một chút bụi trần nào cùng tứ đại giai không nữa?

Minh Quế từ từ quay người nhìn lại với vẻ mặt hỉ nộ khôn lường, ngăm nhìn Tư Mã Ngạn một hồi rồi ngừng mặt lên trời cười, cười như điên như khùng.

Thấy đối phương bỗng cười một cách lạ lùng như vậy Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sao Thôi huynh lại cười như thế? Chẳng lẽ tiểu đệ đã nói lầm câu nào chẳng?

Minh Quế trợn ngược đôi mắt lên vẻ mặt rất kiêu ngạo, đáp:

- Lời nói của huynh dài đây tuy không lắm nhưng trước khi chưa biết rõ nguyên nhân mà huynh dài khiến trách mỗ như vậy thì hơi lỗ măng một chút.

Thấy đối phương nói như thế Tư Mã Ngạn ngượng Vô cùng, chấp tay chào và nói tiếp:

- Chẳng hay Thôi huynh có thể cho tại hạ biết rõ nguyên nhân không?

- Huynh dài nên rõ cổ nhân đã dạy loạn thần tặc tử ai cũng có quyền giết chết !

Tư Mã Ngạn kêu “ồ” một tiếng rồi lại hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ lão hòa thượng này là loạn thần hay tặc tử chẳng?

Minh Quế trợn ngược đôi lông mày lên cười như điên như khùng, đáp:

- Y là một đại tặc tử! Huynh dài bảo y tứ đại giai không, nhưng sự thực người y đầy những nghiệp trái! Huynh dài bảo y không dính một chút bụi trần nào, sự thực hai bàn tay của y dính đầy những máu tanh!

Hình như Tư Mã Ngạn đã vỡ lẽ, liền chỉ tay vào những bột màu vàng rải rác ở trên mặt đất mà hỏi tiếp:

- Theo như lời Thôi huynh thì bông hoa Vạn Kiếp Kim Liên này chắc là Vạn Hối Triều Tôn ĐỘ ách Hoa, một trong bảy đại hung khí đã khét tiếng võ lâm phải không?

Minh Quế gật đầu vừa cười vừa đáp:

- Huynh dài nói rất phải, bảy đại hung khí ngoài cái tên riêng của mỗi một môn ra, môn nào cũng có một cái tên rất đẹp nữa, như Vạn Kiếp Kim Liên lại còn một tên là Vạn Hối Triều Tôn ĐỘ ách Hoa là thế.

Tư Mã Ngạn đưa mắt nhìn xác lão hòa thượng chết thảm thương ấy rồi lại hỏi tiếp:

- Như vậy chắc lão hòa thượng này là Thánh Thủ Nhân Đồ Hạ Thiếu Kỳ năm xưa đã tung hoành bốn bể giết người như kiến cỏ phải không?

- Như vậy kiến văn của huynh dài kể cũng lớn rộng đấy! Huynh dài đã biết y là Thánh Thủ Nhân Đồ thì cử chỉ của Thôi mỗ vừa rồi huynh dài không thể trách là độc ác được nữa đấy chứ?

- Tội của Thánh Thủ Nhân Đồ rất nhiều không sao đếm xuể. Vì y tác ác quá quá nhiều nên người trong võ lâm đã nổi công phần đang định tập hợp các tay cao thủ lại để tiêu diệt y. Ngờ đâu y lại hay tin trước lẩn trốn luôn, hôm nay Thôi huynh giết chết một tên đại tặc như vậy thật là công đức Vô lượng. . .

Không đợi Tư Mã Ngạn nói dứt lời, Minh Quế đã vội xua tay nói tiếp:

- Xin huynh dài chớ nên khen mỗ như thế vội, chắc huynh dài thế nào cũng trách mỗ không nên hạ thủ tấn công lên y như thế, vì ra tay như vậy là thiếu quang minh lỗi lạc phải không?

- Việc của thiên hạ không có một cái gì là bất di bất dịch hết . Đối phương đã là Thánh Thủ Nhân Đồ thì Thôi huynh ra tay tấn công y như thế chỉ là một cử chỉ cấp thời và khôn ngoan đấy thôi. Vì bông hoa Vạn Kiếp Kim Liên đó quá lợi hại, nếu để cho y nắm cái chốt của bông hoa ấy trước thì dù Thôi huynh có công lực cao siêu đến đâu cũng không sao tránh thoát được tai kiếp đó.

Minh Quế nghe chàng nói như vậy vỗ tay cả cười:

- Lý luận của huynh dài cao siêu lắm, quả thực là một tri kỷ hiếm có của Thôi Minh Quế này! Mỗ du ngoạn Lư Sơn ngẫu nhiên gặp Thánh Thủ Nhân Đồ, sau khi biết rõ lai lịch của y rồi liền muốn nhờ tài ba của mình để diệt trừ tên đại ác của võ lâm. Nếu cứ đem võ học và công lực thực sự mà đối phó, tuy mỗ không sợ gì y nhưng còn bông hoa Vạn Kiếp Kim Liên thì mỗ cũng phải cẩn thận đề phòng. Nên mỗ liền nghĩ cách dò thăm xem hung khí giết người ấy có ở trong người y không.

- Thảo nào Thôi huynh đối ẩm với y liền ba ngày và giở mười môn công lực ra so tài với nhau như vậy.
 - Trong mười môn công lực đó thì có bảy môn là ngang tay nhau nhưng còn ba môn là mỗ dư sức thắng y. Sau vì sợ y bị thua hổ thẹn quá hóa tức giận, đột nhiên sử dụng Vạn Kiếp Kim Liên cho nên mỗ mới phải để cho y được ngang tài với mỗ là thế.
 - Như vậy kể Thôi huynh cũng khổ tâm lắm?
 - Sau mỗ thấy y giở Vạn Kiếp Kim Liên ra, mỗ chỉ sợ y đột nhiên bấm cái chốt máy móc của bông hoa ấy thì nguy hiểm vô cùng, nên bắt buộc mỗ phải hạ độc thủ trước là thế. Tuy ra tay như thế, kém quang minh chính đại thực nhưng hoàn cảnh bắt buộc phải vậy mong huynh dài lượng thứ cho.
 - ám khí của Thôi huynh cũng lợi hại lắm, chắc những mũi kim đó thể nào cũng tẩm độc rồi phỏng? Bằng không Thánh Thủ Nhân Đồ công lực cao siêu đến như thế có khi nào lại chết ngay tại chỗ được như vậy?
 - ám khí của mỗ dùng là Ngũ Sắc Thần Mang không tẩm một chút thuốc độc nào cả.
- Vì ngồi cách nhau quá gần mà lại bắn trúng vào những nơi yếu hiểm cho nên y mới chết ngay như vậy.
- Chàng ta vừa nói vừa móc túi lấy một nắm Ngũ Sắc Thần Mang đem ra đưa cho Tư Mã Ngạn xem.
- Tư Mã Ngạn không tiện xem xét kỹ lưỡng, nhưng chàng chỉ nhìn thoáng qua những mũi kim Thần Mang đó không có ánh sáng màu xanh hay màu đen gì cả thì cũng đủ biết không có tẩm thuốc độc rồi. Nên chàng không chịu cầm lấy để xem mà chỉ xua tay vừa cười vừa đáp:
- Xin Thôi huynh mau cất ngay đi, Thôi huynh làm như thế khiến tiểu đệ lại không dám với cao mà phải xin bái biệt ngay.
- Minh Quế cười ha hả cất nắm Ngũ Sắc Thần Mang ấy vào túi luôn rồi lại mỉm cười, hỏi Tư Mã Ngạn tiếp:
- Tiểu đệ mời huynh dài xem những ám khí đó có tẩm độc hay không là muốn chứng minh tiểu đệ không phải là những kẻ tà ác, huynh dài hà tất phải hiểu lầm như thế.
- Chúng ta nói chuyện đã lâu mà tiểu đệ chưa thỉnh giáo quý tính đại danh là gì quả thực thất lễ quá.
- Tư Mã Ngạn đã nhớ kỹ lưỡng lời dặn bảo của Gia Cát Nhân, tuy biết Minh Quế không phải là kẻ gian tà nhưng chàng vẫn không dám nói thực liền mỉm cười đáp:
- Tiểu đệ Cảnh Thiên Tâm biệt hiệu là Tiêu Hồn Khách! Biệt hiệu của tiểu đệ khó nghe lắm phải không?
- Nghe Tư Mã Ngạn xưng danh xong Minh Quế rất hơn hớn đáp:
- Hay lắm! Hay lắm!
- Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi lại:
- Sao bỗng dưng Thôi huynh lại bảo là “hay lắm” như thế?
 - Ngoại hiệu của Cảnh huynh sao lại khéo giống ngoại hiệu của đệ như thế?
 - Chẳng lẽ ngoại hiệu của Thôi huynh cũng là Tiêu Hồn Khách ư?
 - Chính thế! Chính thế! Tiêu Hồn Khách lại gặp Tiêu Hồn Khách, sao trên thiên hạ này lại có sự xảo hợp đến như vậy!
 - Nếu vậy tiểu đệ xin đổi ngoại hiệu khác vậy.
 - Cảnh huynh không nên đổi làm chi! Nếu muốn đổi thì phải để đệ đổi mới đúng!
- Tư Mã Ngạn vì thấy Minh Quế tuổi trạc hăm tám hăm chín mà mình vì đeo mặt nạ da người, trông chỉ trạc độ hăm một hăm hai thôi liền mỉm cười đáp:
- Thôi huynh lớn tuổi hơn, thanh vọng ở trên giang hồ cũng cao hơn, đệ đâu dám vượt qua huynh? Nên huynh cứ để đệ đổi ngoại hiệu của đệ thì hợp hơn.

- Chúng ta chưa cho nhau biết tuổi tác thì làm sao mà biết được ai lớn hơn ai? Ngẫu nhiên gặp gỡ ở nơi đây cũng không thể biết được thanh vọng giang hồ của ai hơn, cho nên chúng ta không cần nghĩ tới vấn đề hợp lệ, mà chỉ cần làm sao hợp tình thì hơn.

Ngày hôm nay Thôi Minh Quế đã diệt trừ được Thánh Thủ Nhân Đồ rồi, chỉ ra tay tấn công một cái đã cầm được hồn của y luôn. Vậy huynh hãy cho phép đệ được tự đổi là Câu Hồn Khách! Chẳng hay huynh có tán thành không?

- Ba chữ “Câu Hồn Khách” ấy, tuy có thể là một kỷ niệm được những cử chỉ hùng tráng ngày hôm nay của Thôi huynh, nhưng chỉ hơi hiếm nó bá đạo một chút!

- Đạo thiện ác là tùy ở như lòng mình, dù ngoại hiệu có hơi bá đạo cũng không sao.

Tư Mã Ngạn thấy Minh Quế nói như thế, không tiện phản đối nữa, liền mỉm cười hỏi tiếp:

- Lần này Thôi huynh ngẫu nhiên du ngoạn Lư Sơn hay là đặc biệt tới đây?

- Đệ định dự một đại hội võ lâm nhưng vì hãy còn sớm nên mới đi khắp nơi ngao du...

- Thôi huynh định dự Vân Mộng Tranh Kỳ Đại Hội phải không?

Minh Quế thấy Tư Mã Ngạn hỏi như thế liền trở mắt lên nhìn và hỏi lại :

- Cảnh huynh đoán rất đúng! Chắc huynh cũng đi dự đại hội ấy phải không?

- Sự thực tiểu đệ muốn đi xem thì đúng hơn, chứ tài nghệ của tiểu đệ non nớt như thế này thì hy vọng gì mà tranh kỳ với người cơ chứ!

- Cảnh huynh không nên quá khiêm tốn như thế! Cứ xem cử chỉ và thái độ của huynh cũng đủ thấy huynh là một cao thủ có võ nghệ rất cao siêu !

Hai người khiêm tốn một hồi rồi lại chuyện trò đến những vấn đề khác, càng nói càng thông cảm nhau và thương nhau thêm .

Ngoài võ công vì chưa chính thức đấu thử với Minh Quế, Tư Mã Ngạn chưa biết ai hơn ai kém ra, về văn học với thường thức hay là Cầm Kỳ Thi Họa, Y Bốc Tinh Tướng, chàng với Minh Quế không môn nào là không thông hiểu, nên chàng rất kính phục đối phương, chàng liền chấp tay vái lạy và nói :

- Phong phạm của Thôi huynh khiến tiểu đệ kính phục Vô cùng! Nếu huynh không hiềm tiểu đệ ngu si dốt nát . . .

- Có phải Cảnh huynh muốn kết nghĩa Kim Lan với đệ đấy không?

- Tiểu đệ có ý định như thế thực, nhưng không biết Thôi huynh có chịu hạ giao với tiểu đệ không?

- Chúng ta không những tuổi tác xấp xỉ nhau, mà lại ý chí tương đầu, thực là một đôi Kim Lan huynh đệ tuyệt hảo. Đệ chỉ lớn hơn huynh chừng vài tuổi thôi, sao huynh lại nói đến hai chữ “hạ giao” như thế?

Tư Mã Ngạn nghe thấy Minh Quế nói như vậy, cả mừng vội đỡ lời:

- Đại ca đã đồng ý, vậy chúng ta nên lấy cái gì để chứng minh cuộc kết nghĩa này?

Minh Quế ngừng đầu lên nhìn tảng đá hình đầu người và cúi đầu nhìn cái xác của Thánh Thủ Nhân Đồ, rồi bỗng ngâm hai câu rằng:

- Nhân Đồ Thạch Hạ Phong Vân Hội (cuộc gặp gỡ ở dưới tảng đá đầu người) Cự Đái Sinh Tiền Sinh Tử Giao (cuộc kết giao sanh tử ở trước xác kẻ đại gian ác) .

- Có phải đại ca định chỉ tảng đá hình đầu người kia, dùng nó làm nhân chứng cho chúng ta phải không? Người ta đi đến đâu cũng gặp núi xanh, tảng đá hình đầu người này tuy quái dị nhưng vẫn chưa lấy gì làm lạ lắm. Cuộc kết nghĩa này của chúng ta phải làm thế nào biểu hiện không tầm thường mới được !

- Chẳng hay đại ca có cao kiến gì?

Minh Quế liền chỉ vào xác của Thánh Thủ Nhân Đồ, vừa cười vừa đáp:

- Ngu huynh muốn chỉ cái xác này làm bằng chứng!

Thấy Tư Mã Ngạn tỏ vẻ ngạc nhiên, Minh Quế lại cười và nói tiếp:

- Hạ Thiếu Kỳ mang đầy nợ máu, nghiệp tội khắp giang hồ, người trong võ lâm ai cũng biết đến cái tên Thánh Thủ Nhân Đồ ấy. Ngày hôm nay chúng ta đã diệt được tên đại gian ác này, mà lại được kết nghĩa Kim Lan với nhau như thế, cho nên ngu huynh mới chỉ cái xác của y làm chứng. Như vậy chẳng là đặc biệt và cũng rất thích hợp hay sao?

Tư Mã Ngạn gật đầu lia lịa, mỉm cười đáp:

- Yếu kiến của đại ca quả thực cao minh thoát tục. Chỉ bằng chúng ta hãy lấy hai câu thơ của đại ca vừa ngâm làm lời thề của cuộc kết nghĩa này nhé?

Minh Quế nghiêm nghị nói tiếp:

- Phong vân tể hội ý khí tương đầu! Ngày hôm nay chúng ta đã thề kết nghĩa làm anh em thì có khác gì đã là anh em ruột thịt với nhau, vậy lúc nào chúng ta cũng sống chết có nhau!

Hai người đã kết nghĩa với nhau rồi, Tư Mã Ngạn không muốn giấu giếm người nghĩa huynh này, đang định nói rõ lai lịch của mình cho Minh Quế hay. Nhưng khi chàng sắp thốt ra lại nhận thấy không tiện và đồng thời chàng lại nghĩ đến lời dặn bảo của Gia Cát Nhân nên chàng lại thôi, đợi chờ khi nào tìm kiếm thấy tung tích của kẻ thù và dự Đại Hội Tranh Kỳ xong mới nói rõ cho người nghĩa huynh mình hay nỗi khổ tâm ấy chắc nghĩa huynh mình thế nào cũng khoan thứ cho.

Hai người kết nghĩa xong liền hợp sức đào một cái hố vùi xác của Thánh Thủ Nhân Đồ xuống rồi phủ đất lên chôn qua loa cho tên đại gian ác ấy.

4. Bắc Mang Quỷ Phủ

Trong lúc đào hố Tư Mã Ngạn thấy chưởng và khí công của Minh Quế rất mạnh liền mỉm cười nói:

- Đại ca, công lực này của. . .

Minh Quế bồng cau mày lại thở dài một tiếng rồi đáp:

- Hiền đệ đừng khen ngợi công lực của ngu huynh vội. Về phương diện văn học, trí nhớ, mưu kế và tập học, ngu huynh dám tự phụ chứ còn võ học và công lực thì ngu huynh có bốn việc rất ân hận.

- Chẳng hay đại ca có thể nói cho đệ hay bốn việc ân hận ấy không?

- Ngu huynh tính rất kiêu ngạo, tâm hùng vạn trượng lúc nào cũng muốn trở nên người số một của thiên hạ. Nhưng trong võ lâm lại có thể có bốn người ở sở trường về bốn môn: kiếm thuật, khinh công, nội lực và ám khí giỏi hơn ngu huynh.

- Đại ca cứ nói trắng ra đi! Chẳng hay bốn người mà đại ca nhận là tài ba hơn đại ca về bốn môn ấy là những ai?

- Về môn kiếm thuật ngu huynh không dám nhìn nhận kiếm thuật của mình thắng nổi pho Long Hồ Phong Vân Kiếm Pháp của Nhiếp Tiểu Băng.

- Phải pho kiếm pháp ấy của Nhiếp Tiểu Băng lợi hại lắm?

- Về khinh công có lẽ ngu huynh còn kém thân pháp Vô ảnh Thập Tam Phiêu của Hoàng Sơn Dật Tú Tỷ Thiên Tảo một chút.

- Hoàng Sơn Dật Tú suốt ngày đạp dây cước thuốc lên xuống hai ngọn núi Thiên ĐỒ và Thủy Tín nên ông ta đã luyện thành công môn khinh công tuyệt kỹ có thể tự phụ là nhất thiên hạ thực.

Minh Quế lại thở dài một tiếng nói tiếp:

- Nói về ám khí hãy nhắc nhở đến Nam Hoàng Độc Vũ Liễu Băng Tôn là ngu huynh nhức đầu ngay. Nói về công lực ngu huynh có thắng nổi Tam Dương Thần Công của Ly Cầu Thư Sinh Tư Mã Ngạn không?

Tư Mã Ngạn nghe thấy Minh Quế liệt mình vào một trong bốn đại đối thủ liền mỉm cười, nói:

- Nam Hoàng Độc Vũ Liễu Bằng Tôn khắp người đầu đầu cũng có thể phát ám khí ra được Vả lại môn ám khí nào của y cũng có chất kỳ độc của Miêu Cương quả thực lợi hại Vô cùng. Nhưng còn Ly Cầu Thư Sinh Tư Mã Ngạn thì hình như. . .

Chàng chưa nói xong, Minh Quế đã đỡ lời:

- Hiền đệ chớ có coi thường Tư Mã Ngạn. Người này tuổi tuy còn trẻ nhưng công lực rất thâm hậu, y sáng tác ra môn Tam Dương Thần Công thực là cái thế Vô song nên mới được người ta ban cho y một biệt hiệu bằng hai câu thơ: Đường đường quân tử, nguy nguy xuất trần. Vì vậy chúng ta không nên coi thường y.

- Chẳng hay đại ca đã đấu qua với một người nào trong bốn cao thủ ấy chưa?

Minh Quế lắc đầu gượng cười đáp:

- Chưa gặp qua một người nào hết. Nhưng ngu huynh đoán chắc đại hội tranh kỳ ở Vân Mộng lần này dù họ bốn người không tới hết thì ít nhất cũng có hai ba người.

- Đại ca chưa đấu với họ sao đại ca lại biết tài ba của họ cao siêu hơn mình?

- Thế nào gọi là tri kỷ tri bỉ bách chiến bách thắng. Đã điều tra kỹ lưỡng lắm rồi, nhận thấy trong đời này nếu cứ chia từng môn một ra mà nói thì quả thật bốn môn ấy của bốn người có thể nói là độc nhất Vô song.

- Vâng, nếu nói từng môn một thì họ hơn đại ca thực, nhưng tung hợp cả bốn môn lại đệ dám chắc bốn người đó bất kỳ người nào cũng không sao so sánh được với đại ca là người đa nghệ như thế.

Mấy lời khen ngợi đó của Tư Mã Ngạn quả đã làm cho Minh Quế hào khí như mây, cười vẻ kiêu ngạo, đáp:

- Tính tình của Thôi Minh Quế này quái dị lắm và xưa nay cũng không thích giao hảo với ai. Lần này ngẫu nhiên gặp hiền đệ thật là nhất kiến đầu cơ. Ngu huynh cũng cảm thấy ngạc nhiên Vô cùng, bây giờ nghe thấy hiền đệ nói như thế mới biết duyên ngộ của chúng ta là do trời xanh định đoạt từ trước kia rồi. Hiền đệ quả là người tri âm thứ ba của huynh. Hiền đệ nói rất đúng, nếu cứ nói về bác học kiêm tinh, môn nào cũng trên mức trung bình như ngu huynh thì chưa chắc đã kiếm ra được đôi ba người như ngu huynh.

Tuy thấy Minh Quế quá kiêu ngạo một chút nhưng Tư Mã Ngạn vì thấy mình với đối phương mới kết nghĩa kim lan với nhau và đối phương lại là huynh trưởng, không tiện lên tiếng khuyên bảo, chỉ mỉm cười nói tiếp:

- Theo lời đại ca vừa nói thì đại ca còn có hai vị bạn thân tri âm nữa phải không?

Minh Quế gật đầu, vừa cười vừa đáp:

- Đến kỳ Đại Hội Tranh Kỳ ngu huynh chắc thế nào cũng có một người trong hai người đó đến dự. Đến lúc ấy ngu huynh sẽ giới thiệu hiền đệ với họ liền.

- Bây giờ cách hội kỳ còn lâu chi bằng chúng ta . . .

- Hiền đệ có can đảm không?

- Đại ca hỏi như thế là có dụng ý gì? Tài ba của tiểu đệ tuy không được tinh xảo lắm nhưng dám chắc về sự can đảm thì cũng không kém gì ai .

- Có phải hiền đệ nhận thấy còn lâu mới tới ngày Đại Hội Tranh Kỳ mà bây giờ không biết đi đâu để tiêu khiển phải không?

Thấy Tư Mã Ngạn gật đầu, Minh Quế lại cười và nói tiếp:

- Nếu hiền đệ đủ can đảm thì chúng ta đi đến một chỗ này và may ra có thể làm cho Đại Hội Tranh Kỳ náo nhiệt thêm cũng chưa chừng.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, Tư Mã Ngạn vội đỡ lời, hỏi :

- Đại ca định đi đâu thế?

- Theo sự nhận xét của ngu huynh thì hiền đệ cũng là người kiến văn quảng bác.

Như vậy chắc hiền đệ phải biết Bắc Mang Quỷ Phủ?

Tư Mã Ngạn gật đầu đáp:

- Nghe nói Bắc Mang Quỷ Phủ là chỗ tu luyện của Cửu U Minh Hậu Tư Đồ Lộ. Xưa nay Tư Đồ Lộ không liên lạc với người đời và cũng không lai vãng một nhân vật võ lâm nao ca.
- Chỉ vì phái Cửu U cách biệt với người đời cho nên ngu huynh mới muốn rủ hiền đệ đi Bắc Mang Quỷ Phủ do thám một phen.
- Chẳng hay chuyến đi này đại ca có dụng ý gì?
- Điều thứ nhất chúng ta có thể kiến thức phong quang của Quỷ Phủ mà xưa nay không hề có người nào được lui tới. Điều thứ hai ngu huynh muốn nghĩ cách khiêu khích mấy nhân vật của phái Cửu U để họ tham dự Đại Hội Tranh Kỳ.

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Đại ca khiêu khích họ dự Đại Hội Tranh Kỳ làm chi?

Minh Quế ngừng mặt lên nhìn trời lớn tiếng cười như điên như khùng đáp:

- Ngu huynh cho là Đại Hội Tranh Kỳ ấy phải có đủ nhân vật của các môn phái trong thiên hạ tới dự. Nếu thiếu phái Cửu U tham gia như vậy có phải là một việc rất ân hận hay không?

Tư Mã Ngạn nghe thấy chàng ta nói như thế cau mày lại hình như đang suy nghĩ thì Minh Quế lại nói tiếp:

- Nếu hiền đệ khiếp sợ oai danh của Tư Đồ Lộ thì chúng ta khỏi cần phải đi Bắc Mang nữa.

Tư Mã Ngạn bỗng trợn ngược đôi lông mày lên cả cười đáp:

- Đừng nói Bắc Mang Quỷ Phủ là chỗ người ở mà dù nơi đó có là Diêm la Địa ngục thật đi chăng nữa, tiểu đệ cũng dám theo đại ca đi dạo chơi cầu Nại Hà và Điện Diêm Vương.
- Hiền đệ nói như thế mới phải là anh hùng bốn sắc, nhưng vừa rồi . . .
- Không phải tiểu đệ sợ đi Bắc Mang đâu. Vừa rồi tiểu đệ nghĩ là chỉ e khó mà nói khích được người của họ dự Đại Hội Vân Mộng đấy thôi.
- Tưởng gì chứ chuyện ấy thì dễ lắm .
- Chẳng lẽ đại ca đã có mưu kế sẵn rồi hay sao?

Minh Quế không trả lời câu hỏi ấy, trái lại chàng còn hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Hiền đệ có biết Tư Đồ Lộ là người như thế nào không?

Tư Mã Ngạn ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Đã gọi là Minh hậu nghĩa là Hoàng hậu của địa phủ tất nhiên y thị phải là một bà cụ già.

Minh Quế lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Hiền đệ đoán sai rồi. Theo chỗ ngu huynh biết thì Tư Đồ Lộ là một giai nhân tuyệt sắc tuổi trạc độ ba mươi mốt, ba mươi hai.

Tư Mã Ngạn nghe nói ngạc nhiên Vô cùng, vội hỏi lại :

- Nàng là tuyệt thế giai nhân, tại sao lại chịu sa vào chốn ma quỷ và cam tâm cách tuyệt người đời như thế?
- Tư Đồ Lộ tự phụ tuyệt sắc nhưng mười năm trước đây lại không may cho nàng bị hủy mất bộ mặt tuyệt trần ấy nên mới sáng lập ra phái Cửu U ẩn núp ở Bắc Mang, không bao giờ chịu lộ mặt ra ngoài đời cả.
- Nếu vậy khi nào Tư Đồ Lộ lại chịu để cho đại ca khích bác mà ra dự Đại Hội Tranh Kỳ?
- Hiền đệ định dự Đại Hội Tranh Kỳ ắt phải giết Đại Đầu Tiên Tử Kỳ Tân Bình có treo giải thưởng viên thuốc Vạn Diệu Trú Nhan Đơn chứ?

Tư Mã Ngạn cả cười đáp:

- Dung nhan của nàng ta bị hủy như vậy thì viên linh dược kia quấy rầy sao nổi được nàng?
- Hiền đệ chỉ biết một chứ không biết hai. Vạn Diệu Trú Nhan Đơn ngoài công hiệu trú nhan ra lại còn có công hiệu phục dung nữa.

Nghe thấy Minh Quế nói như vậy, Tư Mã Ngạn mới vỗ nhẽ:

- Đại ca nói như vậy nếu Tư Đồ Lộ hay tin trong Đại Hội Tranh Kỳ có viên thuốc linh dược ấy thì thể nào nàng cũng rời khỏi Bắc Mang Quỷ Phủ phá lệ ra ngoài đời phải không?
- Cho nên chúng ta không sợ Tư Đồ Lộ hay tin đó mà không chịu ra đời. Chúng ta chỉ e không sao vào được Bắc Mang Quỷ Phủ để làm tân khách của họ.

Tư Mã Ngạn chợt nghĩ ra được một kế liền mỉm cười, đỡ lời :

- Đại Ca, tiểu đệ có một cách may ra có thể trà trộn vào được Bắc Mang Quỷ Phủ .
- Hiền đệ có diệu kế gì thế?
- Chúng ta làm giả ma có được không?

Thoạt tiên Minh Quế hơi ngạc nhiên nhưng chàng vỗ tay cười rồi đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Không ngờ hiền đệ lại nghĩ ra được mưu kế này! Chúng ta làm ma giả ở ngoài Bắc Mang Quỷ Phủ như vậy làm gì bọn người của phái Cửu U tự nhận là ma sống mà chả tức giận đến phải tự động xuất hiện cơ chứ?
- Đại ca đã đồng ý, khi qua thị trấn chúng ta phải mua sẵn một ít đồ hóa trang để giả dạng cho thật giống mới được .

Người ta sống ở trên đời phú quý cũng Vô ích có biết bao nhiêu người giàu sang chết rồi cũng đều chôn ở Bắc Mang hết. Bắc Mang vốn dĩ là một bãi tha ma, ai tới đó cũng phải rùng rợn, nay lại có thêm hai tên ma mới .

Trong chốn đầy những mồ mả, có năm cỗ quan tài chưa chôn cất và gỗ của ba cỗ đã mục nát còn hai cỗ kia thì mới khiêng tới.

Đêm hôm ấy trăng rất đẹp nhưng thỉnh thoảng cũng có đám mây lững lờ bay qua nên lúc sáng lúc mờ. ở trong bãi tha ma trên núi Bắc Mang gặp phải những đêm như vậy càng kinh khủng thêm. Đột nhiên có tiếng ma khóc nổi lên liên tiếp nghe rất thảm khốc Sau đó nắp của cỗ quan tài mới kêu “kèn kẹt” rồi tự động mở lên và trong quan tài CÓ một con ma mặc áo trắng chân tay cứng đờ, mặt vàng khè như sáp ong chảy ra.

Con ma ấy xuất hiện rồi lại ngồi trên nắp quan tài mà ca hát. Tiếng ca của y nghe rất vuu von. Bỗng trong một ngôi mộ có tiếng người cười nhạt và tiếng nói vọng ra:

- Ma biết ca hát thật là chuyện lạ từ xưa đến nay chưa có bao giờ.

Tiếng nói ấy vừa dứt có một người xuất hiện ngay. Người này vừa gầy vừa cao, má gò, mắt sâu hoắm, đầu tóc bù rối, mặc quần áo đen, hai bên mái tóc đeo hai chuỗi vàng lá giống hệt một con ác quỷ dữ tợn.

Con ma áo trắng trông thấy người mặc áo đen tựa như ác quỷ kia bỗng cười ha hả đáp:

- Ma biết ca hát thì có gì là lạ, nhưng không biết y là ma thực hay người là ma thực?

Con ma ấy vừa nói tới đó thì một cỗ quan tài mới khác lại có một con ma áo trắng nữa mở nắp quan tài nhảy ra, giọng nói rất âm trầm và đỡ lời:

- Các người đều không phải là ma, chỉ có ta đây mới thực là Thôi Mệnh Quỷ (con ma thúc mạng) thôi.

Con ma áo trắng thứ nhất là Tư Mã Ngạn giả dạng, nghe thấy Minh Quế tự nhận là Thôi Mệnh Quỷ, na ná giống tên thật của chàng ta, nên cũng phải cười thầm.

Người mặc áo đen có vẻ không vui, lạnh lùng hỏi:

- Hai vị tới đây giả dạng ma quỷ như thế đã được ba ngày rồi. Chẳng hay hai vị có biết nơi đây là đâu không?

Minh Quế vừa cười vừa đáp:

- Ai bảo chúng tôi giả dạng ma quỷ? Chúng tôi vì chán đời nên mới lấy quan tài làm giường, đến đây để thử xem chốn tha ma mộ địa rầu rĩ như thế nào?

Người áo đen lắc đầu nói tiếp:

- Cử chỉ của hai vị ở nơi khác thì được chứ ở đây thì không được phép làm như thế.

Tư Mã Ngạn kêu “ủa” một tiếng rồi xen lời hỏi:

- Chẳng lẽ trong núi Bắc Mang này chỉ bạn có quyền đeo vàng lá như thế mà không cho phép chúng tôi được ngủ trong quan tài hay sao?

Người áo đen trợn ngược đôi lông mày xéch lên rồi đỡ lời :

- Hai chuỗi vàng lá của mõ ở trên mái tóc là biểu hiện của một môn phái võ lâm.

Minh Quế không đợi chờ người đó nói xong đã cả cười rồi cướp lời nói, đáp:

- Trong võ lâm tuy có rất nhiều môn phái như Võ Đang, Thiếu Lâm, Nga Mi, Không Động, v .v . . . nhưng anh em mõ chưa hề nghe thấy ai nói tới phái Vàng Lá như thế cả!

Người áo đen có vẻ tức giận nói tiếp:

- Bạn chớ nói bậy. Hai chuỗi vàng lá của mõ đây là dấu hiệu của phái Cửu U.

Minh Quế cố ý hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Hiền đệ có nghe thấy cái tên phái Cửu U bao giờ không?

Tư Mã Ngạn lắc đầu . Người áo đen thấy vậy cười nhạt một tiếng nói tiếp:

- Các người thật là thiếu cận. Dù các người không nghe thấy ai nói qua tên phái Cửu U thì cũng phải nghe thấy người ta nói đến Bắc Mang Quỷ Phủ chứ?

Minh Quế chỉ tay vào những ngôi mộ ở trước mặt cả cười đáp:

- Đã đành trên núi Bắc Mang này đâu đâu cũng có mồ mả, nếu bảo nơi đây là chốn của quỷ ma thì đúng hơn chứ còn bảo là Quỷ Phủ thì quả thật là nói khoác quá. Thử hỏi Nại Hà Kiều đâu? Sám La Điện đâu?

Người áo đen giận dữ nói tiếp:

- Hai người đừng có không tin. Chỉ tiếc thay pháp lệnh của Cửu U Minh Hậu quá nghiêm, bằng không mõ đưa hai người vào trong Bắc Mang Quỷ Phủ để hai người được sáng mắt ra.

Minh Quế cố ý lớn tiếng cười nói tiếp:

- Cửu U Minh Hậu? Cái tên này kỳ lạ thật!

Người áo đen vội hỏi:

- Cái gì là kỳ lạ?

Minh Quế đáp:

- Theo lời đồn của thế gian thì Diêm Vương phải là đàn ông chứ khi nào lại biến thành Minh Hậu như thế được? Chẳng lẽ vua Diêm Vương hiềm hoi đã nhường ngôi cho bà Diêm Vương hay sao?

Tư Mã Ngạn nghe nói cũng phải thất thanh cả cười .

Người áo đen hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi rồi quát lớn:

- Hai người đã có tư cách vào Bắc Mang Quỷ Phủ rồi .

Minh Quế ngạc nhiên vừa cười vừa hỏi lại:

- Chúng tôi có tư cách vào Bắc Mang Quỷ Phủ ư? Sao lại một cách nhanh chóng đến như thế?

Người nọ dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi đáp:

- Các người nói nhục đến Cửu U Minh Hậu không thể tha thứ được. Ta phải điểm huyết cho hai người té ngã rồi đem hai người vào trong Bắc Mang Quỷ Phủ để Cửu U Minh Hậu xét xử.

Minh Quế nghe thấy đối phương nói như vậy liền nghĩ ngay ra một kế, vội dùng Nhĩ Ngữ Truyền thanh hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Hiền đệ có biết cách vận khí Quá Cung tự động giải huyết không?

Tư Mã Ngạn gật đầu. Minh Quế lại nói tiếp:

- Như vậy chúng ta giả bộ lỡ cơ để cho y điểm trúng nhé .

Người áo đen không biết đối phương đang lợi dụng Nhĩ Ngữ Truyền Thanh bàn mưu tính kế với nhau liền cười nhạt, nói tiếp:

- Hai người đừng có sợ hãi nữa. Bây giờ người không muốn vào cũng không được nữa.

Nói xong y đã nhảy xổ tới chỗ cạnh Minh Quế nhanh như điện chớp và ra tay điểm luôn vào yếu huyết tê của Minh Quế.

Minh Quế không chịu để cho đối phương hạ thủ một cách dễ dàng như thế, chàng cố ý lui về phía sau nửa bước để tránh thế công ấy rồi lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Với tài ba hèn mọn như người mà cũng đòi điểm huyết nổi ta thì có khác gì người ngu si nói chuyện mơ không?

Chàng vừa nói vừa đưa tay trái để chộp lấy cổ tay người áo đen nhưng lại cố ý làm ra vẻ chậm chạp để trống chỗ yếu điểm cho đối thủ có dịp phản công lại .

Quả nhiên người áo đen đã trúng kế cười nhạt một tiếng, giở ngay thế Phúc Vũ Phiến Vân (úp mưa lật mây) ra, bàn tay của y chỉ lật ngược một cái đã chộp được cái cổ tay của Minh Quế liền và thừa cơ điểm luôn vào yếu huyết tê liệt của địch thủ ngay.

Minh Quế vội vận ngâm nội gia tuyệt nghệ thúc huyết chảy vượt qua cung, khiến chỗ bị điểm thành yếu huyết trống không nhưng chàng vẫn giả bộ như bị tê liệt thực mà té ngã luôn.

Tư Mã Ngạn cũng bắt chước kế ấy, nhưng chàng còn cầm cự tới hiệp thứ năm mới chịu để cho đối phương điểm trúng huyết của mình.

Người áo đen đắc ý Vô cùng, vừa cười vừa nói :

- Hai hạt châu nhỏ như hai hạt gạo mà cũng đòi đua sáng với Câu Hồn Khách Diệp Đông Minh này? Bây giờ ta để cho hai người kiến thức xem khí khái của Bắc Mang Quỷ Phủ như thế nào .

Nói xong, y huýt còi miệng như tiếng ma rú một hồi liền có hai tên áo đen khác cũng đeo hai chuỗi vàng giấy như y xuất hiện luôn. Mỗi tên chộp một người đem vào trong đường hầm ở sau ngôi mộ lớn.

Tư Mã Ngạn dùng Nhĩ Ngữ Truyền thanh vừa cười vừa nói:

- Sao lại có sự xảo hợp đến như thế? Đệ tên là Tiêu Hồn Khách, đại ca cũng tên là Tiêu Hồn Khách, nên đại ca phải đổi là Câu Hồn Khách ngờ đâu lại gặp tên Diệp Đông Minh này cũng có biệt hiệu là Câu Hồn Khách. Như vậy có phải là. . .

Minh Quế vội đỡ lời:

- Nếu vậy ngu huynh đến phải đổi lại biệt hiệu lần nữa mới được. Hoặc Truy Hồn Khách hoặc Xích Hồn Phách chẳng hạn.

Hai người đang chuyện trò với nhau thì đã bị bọn chúng đem vào trong một điện đường lớn rộng rãi. Điện đường này tuy lớn rộng thật nhưng lại vắng tanh không bóng người nào cả.

Diệp Đông Minh đứng ở trước cửa điện đường cung kính bẩm rằng:

- Thừa Minh Hậu, Diệp Đông Minh đã bắt được hai tên cuồng đồ xin Minh Hậu xét xử Y vừa nói dứt bên trong đã có tiếng vân khánh nổi lên và đèn lửa đã sáng tỏa như ban ngày ngay.

Minh Quế và Tư Mã Ngạn đoán chắc nơi đây là Bắc Mang Quỷ Phủ thì trong điện phải rùng rợn lắm mới phải? Như là lấy xương cốt làm trụ, lấy sọ người làm đèn và quân hầu đều là đầu trâu mặt ngựa cả chứ không sai. Ngờ đâu khi đèn sáng tỏ, tình cảnh hiện ra trước mặt lại khác hẳn sự tưởng tượng của hai người.

Điện vũ tuy hùng vĩ nhưng chỉ là một ngôi điện rất thường thôi chứ không huy hoàng tráng lệ chút nào.

Tiếp theo đó có tám cung nữ ở phía sau bình phong tám cánh đi ra, tay cầm sa đăng.

Còn Cửu U Minh Hậu thì đi ở giữa tám cung nữ ấy.

Tư Mã Ngạn liếc mắt nhìn trộm thấy Tư Đồ Lộ chỉ mặc áo dài màu huyền tằm thường thôi, tuổi trạc ba mươi và quả nhiên mặt nàng đẹp tuyệt. Hai bên tóc mai của nàng cũng đeo hai chuỗi vàng giấy như Diệp Đông Minh và tám cung nữ kia vậy. Dù sao trong đại điện cũng có vẻ âm thầm rùng rợn như đầy những quỷ khí vậy.

Nhìn kỹ mặt của Cửu U Minh Hậu rồi Tư Mã Ngạn nga nhiên Vô cùng và nghĩ bụng:

- “Thôi Minh Quế đã nói mặt của Tư Đồ Lộ đã bị hủy nên mới phải ẩn núp ở trong chốn Cửu U này không ra ngoài đời nữa. Nhưng tại sao mặt của nàng ta lại xinh đẹp đến như thế? ” Nghi vấn ấy của chàng chỉ trong giây lát đã được giải đáp ngay.

Thì ra mặt của chàng rất sắc bén, trong khi Tư Đồ Lộ bước đi, chàng đã trông thấy sau một bên chuỗi vàng giấy ở phía bên phải quả có dấu vết sẹo thâm tím thực, cũng vì vậy chàng còn vỗ nhẹ tại sao phái Cửu U này lại lấy chuỗi vàng giấy để làm dấu hiệu như thế. Vì đeo vàng giấy như vậy, Minh Hậu mới che lấp được vết sẹo kia.

Cửu U Minh Hậu Tư Đồ Lộ tiến vào trong cung điện ngồi lên cái ghế để ở chính giữa, tám tên cung nữ đứng ở hai bên rồi nàng trầm giọng gọi :

- Diệp Đông Minh!

Đông Minh vội tiến lên mấy bước về mặt rất nghiêm nghị cung kính chấp tay vái chào và đáp:

- Diệp Đông Minh có tại đây.

Tư Đồ Lộ đưa mắt a hìn bọn quỷ tốt đang túm lấy Thôi Minh Quế và Tư Mã Ngạn rồi lạnh lùng hỏi Đông Minh tiếp:

- Bắc Mang Quỷ Phủ của chúng ta xưa nay cấm tuyệt những người thường tục ở ngoài phái Cửu U vào đây, sao ngày hôm nay người lại dám trái lệnh như thế?

Đông Minh cung kính đáp:

- Thừa hai người này không những ở trong bãi tha ma giả dạng thần quỷ và còn nói nhục đến Minh Hậu, Đông Minh tôi nhận thấy thế nào cũng có mưu đồ gì nên mới ra tay điểm huyết cho chúng ngã và đem về Quỷ Phủ để xin Minh Hậu xét xử.

Tư Đồ Lộ nghe nói lại đưa mắt ngăm nhìn Minh Quế với Tư Mã Ngạn hai người một lần nữa, thấy hai người vì hóa trang mà mặt vàng khè, nhưng thần thái và khí vũ khác hẳn người thường tục, nàng liền mỉm cười, nói tiếp:

- Diệp Đông Minh, người đã nhận xét sai rồi! Trong Bắc Mang Quỷ Phủ của chúng ta có kỳ trân dị bảo gì đâu mà người ta dòm ngó? Chả lẽ hai vị khách này tới đây là vì muốn gặp Tư Đồ Lộ ta chăng?

Minh Quế nghe thấy Minh Hậu nói như vậy đột nhiên cười ha hả, đáp:

- Cửu U Minh Hậu quả thực phi phàm! Yù định của anh em mỗ ra sao Minh Hậu chỉ nhìn qua một cái đã biết rõ liền!

Tư Đồ Lộ lại mỉm cười mà bảo Đông Minh tiếp:

- Diệp Đông Minh hãy giải huyết cho hai vị khách quý và mời hai vị ấy vào trong điện này ngồi.

Minh Quế lại cười ha hả, đáp:

- Khỏi cần! Khỏi cần! Chúng tôi biết Thôi Huyết Qua Cung, tự giải huyết lấy được.

Vả lại nếu không cố ý để bạn họ Diệp này điểm huyết thì làm sao mà kiếm ra cửa ngõ để vào trong Bắc Mang Quỷ Phủ này được?

Nói xong chàng đưa mắt ra hiệu cho Tư Mã Ngạn, rồi hai người chỉ khẽ hất tay một cái, đã thoát khỏi được sự kìm chế của bọn quỷ tốt mà tiến thẳng vào trong điện, ung dung ngồi xuống luôn hai chiếc ghế cạnh đó liền.

Tư Đồ Lộ thấy công lực của khách cao siêu như vậy hơi trợn ngược đôi lông mày lên một cái rồi lại mỉm cười, hỏi tiếp:

- Không ngờ Bắc Mang Quỷ Phủ của chúng tôi lạnh lùng buồn tẻ đã lâu nay lại bỗng có võ lâm cao nhân giáng lâm như thế này! Xin hai vị cho biết quý tính đại danh để Tư Đồ Lộ này biết cách xưng hô.

Thôi Minh Quế chỉ Tư Mã Ngạn rồi mỉm cười, đáp:

- Vị này là báỉ đệ của tại hạ, họ Cảnh tên là Thiên Tâm, còn tại hạ là Thôi Minh Quế.

Tư Đồ Lộ lại nghe lầm ba chữ "Thôi Minh Quế thành Thôi Mệnh Quỷ tướng đối phương định tâm đến đùa giỡn, vẻ mặt liền lạnh lùng ngay, đang định lên tiếng thì Tư Mã Ngạn đứng cạnh đó đã hiểu ý liền vội cười và đỡ lời :

- Xin Tư Đồ Minh Hậu chớ có hiểu lầm, tên của Thôi đại ca tôi đây là Minh Quế, là bóng đơn quế trong trăng đấy!

Tư Đồ Lộ nghe thấy chàng giải thích như thế mới tươi cười bảo cung nữ rót nước mời hai người uống. Rồi lại trợn ngược lông mày lên hỏi tiếp:

- Bạn họ Thôi với bạn họ Cảnh tốn công tới đây như thế muốn vào trong Bắc Mang Quỷ Phủ này để làm chi? Minh Quế liền nói rõ ý kiến của mình cho nàng ta hay mà trả lời rằng:

- Anh em chúng tôi đem theo thanh kiếm du hiệp giang hồ bốn bề, bình sinh lại rất thích can thiệp đến mọi việc của người đời. Lần này chúng tôi tới Bắc Mang là đặc biệt muốn báo cho Tư Đồ Minh Hậu hay một tin bí mật của võ lâm.

Tư Đồ Lộ lắc đầu nói:

- Tư Đồ Lộ tôi hùng tâm đã nhạt từ lâu, ẩn núp ở Cửu U này là không muốn tranh hùng xưng bá với đời nữa.

Minh Quế lại vừa cười vừa nói tiếp:

- Tin này có giá trị rất đặc biệt, tại hạ dám chắc Tư Đồ Minh Hậu nghe xong, thế nào cũng khôi phục lại hào khí năm xưa ngay và hùng tâm nổi lên trăm trượng liền.

5. Hận Cũ Long Tự

Tư Đồ Lộ kêu "ồ" một tiếng rồi đáp:

- Bạn họ Thôi đã nói như vậy, Tư Đồ Lộ tôi xin rửa tai lại cung kính nghe bạn tường thuật.

Minh Quế bèn kể chuyện Vân Mộng Tranh Kỳ nói lại một lượt cho Tư Đồ Lộ nghe.

Nghe xong, Tư Đồ Lộ vẫn lắc đầu đáp:

- Vừa rồi Tư Đồ Lộ tôi đã nói rõ không muốn tái xuất giang hồ tranh hùng với võ lâm nữa.

Minh Quế lại mỉm cười hỏi tiếp:

- Thế Tư Đồ Minh Hậu không muốn cướp được viên Vạn Diệp Trú Nhan Đơn hay sao?

Không ngờ Tư Đồ Lộ lại hỏi Minh Quế.

- Thời gian trong đời cũng tựa như khách quá đường vậy, ngày hôm nay là bộ xương trắng mà ngày hôm qua là hồng nhan! Như vậy Tư Đồ Lộ còn ra tranh giành cái gì là Vạn Diệu Trú . . .

Không đợi Minh Hậu nói dứt, Minh Quế đã vội đỡ lời:

- chả lẽ Minh Hậu lại không muốn bỏ cứu lại mối hận cũ với Long Tụ về hồi mười năm về trước hay sao?

Tư Đồ Lộ nghe thấy Minh Quế nói như vậy giật mình kinh hãi, tròn to đôi mắt lên ngăm nhìn Minh Quế rồi mới thững thàng hỏi tiếp:

- Mối hận cũ Long Tụ của Tư Đồ Lộ này rất ít ai biết tới, bạn họ Thôi . . .

Minh Quế lại vội đỡ lời:

- Trên đời này việc gì cũng vậy, muốn người không biết thì trừ phi mình đừng làm!

Tư Đồ Lộ chịu nhẫn nhục ẩn núp ở Cửu U này nhưng bạn cũ ở Long Tụ của Minh Hậu lại coi đó là một kiệt tác, đi tới đâu cũng khoe khoang tới đó.

Tư Đồ Lộ rùng mình đến thốt một cái với giọng run run hỏi lại :

- Y chẳng toi mạng ở Miêu Cương rồi là gì? Sao . . . y lại còn sống ở trên trần thế này?

Vì không biết rõ chuyện này nên Tư Mã Ngạn không hay biết gì hết nhưng chàng cũng đoán ra được có thể nào cũng là một câu chuyện rất rắc rối và triền miên của võ lâm.

Minh Quế nghe Tư Đồ Lộ hỏi như vậy liền đáp:

- Người bạn cũ ấy của Minh Hậu không những vẫn còn ở trên đời này mà có lẽ lần này y cũng đi dự hội Vân Mộng Tranh Kỳ cũng nên.

Tư Đồ Lộ gật đầu nói tiếp:

- Y là người rất hiếu thắng, thế nào y cũng đi dự đại hội ấy!

Minh Quế lại tiếp:

- Cho nên theo thiên ý của tại hạ thì dù Minh Hậu không muốn tranh cướp viên Vạn Diệu Trú Nhan Đơn đi chăng nữa thì cũng phải đi Vân Mộng một phen để gặp lại người bạn cũ Long Tụ kia.

Hai mắt của Tư Đồ Lộ đã có nước mắt chạy quanh, nàng nghiêng răng lắc đầu, đáp:

- Không đi! Không đi! Tôi quyết không gặp lại người ấy nữa!

Minh Quế mỉm cười nói tiếp:

- Đi hay không là tùy ở nơi Minh Hậu, nhưng Thôi Minh Quế tôi vẫn phải báo cho Minh Hậu biết tin bí mật của võ lâm.

Tư Đồ Lộ bỗng biến sắc mặt, hai mắt nhìn thẳng vào Minh Quế và lớn tiếng hỏi tiếp:

- Bạn ở xa tới đây báo tin này cho Tư Đồ Lộ hay là có dụng ý gì thế?

Cười ha hả một hồi Minh Quế mới trả lời:

- Hễ thấy có việc gì bất bình là Minh Quế tôi cũng phải bất bình hộ đương sự. Nghe người bạn cũ của Minh Hậu nói Thôi mỗ mới hay biết câu chuyện cũ đã xảy ra vào hồi mười năm về trước, như vậy mỗ lại càng bất bình hộ Minh Hậu. Cho nên mới đặc biệt đến đây báo tin để cho Minh Hậu nghĩ cách rửa mối hận cũ ấy cho khỏi âm ứ bấy lâu nay đây thôi, chứ ngoài ra mỗ không có ý định gì hết xin Minh Hậu đừng có đa nghi như thế làm chi.

Tư Đồ Lộ mặt đỏ bừng gượng cười đáp:

- Xin bạn chớ nên trách cứ, vì Tư Đồ Lộ tôi thấy lòng người giang hồ hiểm ác và giảo quyệt lắm, nên hễ nói đến người giang hồ là lòng sợ ngay là thế.

Minh Quế thở dài:

- Việc này cũng không thể trách được Minh Hậu, cả tôi là người ngoại cuộc mà nghe thấy câu chuyện cũ Long Tụ ỷ ấy tôi cũng phải tức hận chịu không nổi !

Tư Mã Ngạn lẳng lặng ngồi cạnh đó nghe đến đây chàng bỗng chợt nghĩ ra một cảm giác kỳ lạ như sau :

“Thôi Minh Quế rủ ra đến Bắc Mang Quỷ Phủ này, tại sao lúc đầu lại không kể cho ta hay một tý gì về câu chuyện cũ Long Tụ ỷ của Tư Đồ Lộ như thế? Đủ thấy người anh mới kết nghĩa này thâm lắm, thực khó hiểu bụng dạ anh ta.”

Tư Đồ Lộ nghĩ ngợi giây lát rồi gượng cười nói tiếp:

- Đáng lẽ Tư Đồ Lộ tôi được Thôi huynh cho hay tin bí mật này thế nào cũng phải đi Vân Mộng để dự đại hội tranh kỳ kia, nhưng vì tôi có việc bận thân không biết đến lúc ấy có thể tới đó được hay không.

Minh Quế vừa cười vừa hỏi lại:

- Minh Hậu ẩn cư ở Bắc Mang Quỷ Phủ đáng lẽ phải thanh tịnh, nhàn rỗi lắm! Vậy sao lại còn có việc bận gì thân thân như thế?

Tư Đồ Lộ thở dài đáp:

- Vâng! Tôi đã được thanh tịnh nhàn rỗi khá lâu rồi, nhưng việc này liên quan đến tính mạng của một người chị em chí giao của tôi. Cho nên tôi mới phải nói là đến lúc đó có dịp đi Vân Mộng hay không là thế.

Nói tới đó nàng cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi mới nói tiếp:

- Dù Tư Đồ Lộ tôi không thể đi được nhưng tôi thế nào cũng sai một nhân vật đặc lực của phái Cửu U đi dự Vân Mộng đại hội để dò la xem tung tích của người bạn cũ Long Tụ ỷ với tôi rất ác độc ấy ra sao? Và gần đây tình trạng của y như thế nào?

Minh Quế nghe thấy Tư Đồ Lộ nói như vậy liền đưa mắt ra hiệu cho Tư Mã Ngạn rồi cả hai cũng đứng dậy cáo lui luôn.

Tư Đồ Lộ mỉm cười, nói tiếp:

- Đáng lẽ Bắc Mang Quỷ Phủ này trải qua Tư Đồ Lộ tôi kinh doanh mấy năm liền cũng có một vài nơi linh cảnh quan đày nhưng bây giờ tôi đã dành riêng những nơi đó để làm chỗ dưỡng bệnh của người chị em chí giao kia rồi nên không tiện mời hai vị tới đó du ngoạn . Mong hai vị tha thứ cho tội tiếp đãi thiếu chu đáo ấy nhé .

Minh Quế cười ha hả, đáp:

- Tư Đồ Minh Hậu khỏi khách sáo như thế nữa! Tính của anh em chúng tôi rất hiếu kỳ, ngày hôm nay anh em chúng tôi vào được trong Bắc Mang Quỷ Phủ này và được chiêm ngưỡng tiên nhan của Minh Hậu như vậy đã cảm thấy hân hạnh lắm rồi .

Tư Đồ Lộ mỉm cười đứng dậy bảo tám tên cung nữ cầm đèn theo mình để tiễn khách. Nàng tiễn hai người đi tới chỗ cùng đường của con đường hầm sạn, vì Minh Quế khuyên mãi nàng mới ngừng bước không tiễn nữa.

Minh Quế quả thật thông minh tuyệt đỉnh. Ra khỏi Bắc Mang Quỷ Phủ rồi chàng thấy Tư Mã Ngạn cứ làm thỉnh hoài đã đoán ra được tại sao chàng ta lại không vui như thế, liền mỉm cười, hỏi:

- Có phải hiền đệ vì lúc đầu ngu huynh không cho hiền đệ biết rõ câu chuyện cũ Long Tụ ỷ của Tư Đồ Lộ mà có vẻ không vui đấy không?

Tư Mã Ngạn thấy chàng ta nói đúng tâm sự của mình, ngượng vô cùng lắc đầu mỉm cười, đáp:

- Sao đại ca lại nói như thế? Tiểu đệ theo đại ca đi du ngoạn Bắc Mang. . .

Minh Quế nghe giọng nói của Tư Mã Ngạn biết chàng ta vẫn còn không vui liền thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Hiền đệ nên rõ không phải là ngu huynh không muốn nói trước cho hiền đệ nghe đâu Nhưng vì sống trong giang hồ hiểm ác này biết thêm một việc chỉ mang thêm phiền phức . . .

Tư Mã Ngạn bỗng trợn ngược đôi lông mày lên và xen lời nói :

- Đại ca đã biết tiểu đệ có phải là người nhút nhát đâu?

- Hiền đệ đã nói vậy ngu huynh xin nói cho hiền đệ hay cái tin bí mật ấy của võ lâm.

Nguyên nhân là cách đây hơn một tháng ngu huynh đi tới gần thác Long Tụ ở trên núi Nhạn Đăng, ngẫu nhiên trông thấy một thư sinh anh tuấn tuổi trạc hăm tám hăm chín với một mỹ phụ mày xanh tuổi trạc hăm bốn hăm lăm .

Nghe thấy Minh Quế nói đến bốn chữ “mỹ phụ mày xanh”, Tư Mã Ngạn liền liên tưởng ngay cái tên Thúy Mi Yêu Nữ ở trong di thư của nữ chủ nhân trong hang động bí mật nọ, nên chàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội thúc giục :

- Đại ca nói tiếp đi. Tiểu đệ xin rửa tai cung kính nghe.

- Lúc ấy ngu huynh đang nằm ngửa ở trên một cây thông cành lá rậm rạp để xem mây, nhờ dịp may ấy ngu huynh mới ngẫu nhiên được nghe đôi trai gái kia nói đến chuyện cũ rất thương tâm của Cửu U Minh Hậu Tư Đồ Lộ ở trước suối Long Tụ. Vì việc ấy mà Minh Hậu phải lánh mặt người đời.

Tư Mã Ngạn xen lời nói:

- Có phải thư sinh anh tuấn kia chính là người bạn cũ ở Long Tụ của Tư Đồ Lộ đấy không?

Minh Quế gật đầu đáp:

- Hiền đệ đoán rất đúng. Thì ra trước kia người đó yêu Tư Đồ Lộ là yêu giả. Sự thật thì y muốn nhòe ngó viên Đại Hoàn Đơn võ lâm chí báu của Tư Đồ Lộ.

Tư Mã Ngạn bỗng kinh ngạc lớn tiếng hỏi :

- Đại Hoàn Đơn nào? Có phải viên thuốc quý báu nhất võ lâm có thể cứu chữa được bách thương và giải được bách độc, lại còn cứu được người thoi thóp sắp chết mà của Bách Thiện Thiền Sư luyện ra đấy không?

Minh Quế gật đầu đáp:

- Phải chính viên thuốc ấy đấy. Họ hai người yêu nhau rồi một hôm ở thác nước Long Tụ, Tư Đồ Lộ liền tặng viên Đại Hoàn Đơn võ lâm chí báu ấy cho người yêu cũ kia.

- Không ngờ Tư Đồ Lộ lại yêu người bạn cũ ở Long Tụ ấy tha thiết đến như thế!

- Nhưng nàng có ngờ đâu lại gặp phải kẻ bạc tình. Nàng vừa đưa viên thuốc cho người yêu xong thì bị người yêu ấy ra tay điểm huyết một cách bất ngờ và còn làm cho hai má của nàng có hai vết sẹo không sao tẩy sạch được, rồi mới ung dung đắc chí cười như điên như khùng bỏ đi.

Tư Mã Ngạn nghe tới đó tức giận khôn tả, nghiêng răng mím môi nói :

- Người ấy thật là lòng lang dạ thú, đáng xé xác ra làm muôn mảnh!

- Nếu hiền đệ muốn giải thù tuyết hận hộ Tư Đồ Lộ thì hiền đệ đi dự Vân Mộng Tranh Kỳ đại hội thể nào cũng gặp được thư sinh anh tuấn với mỹ phụ mày xanh liền.

Tư Mã Ngạn vì cảm thấy người bạn cũ ở Long Tụ của Tư Đồ Lộ cũng bạc tình như người yêu của nữ chủ nhân ở trong hang động bí mật kia. Hơn nữa chàng lại nghe nói tên bạc mệnh ấy đi cùng với mỹ phụ mày xanh nên chàng mới đoán chắc hai người thể nào cũng là một. Chàng liền nghĩ bụng:

“Gia Cát Nhân tiên bối đoán không sai tí nào. Có lẽ đến ngày đại hội Vân Mộng ta có thể trả tuyết hận được cho vị hồng nhan tuyệt đời mà tâm lý đã tương thông với ta.” Lúc rời khỏi Bắc Mang Quỷ Phủ, Tư Mã Ngạn với Thôi Minh Quế thấy sắp đến Tết rồi nên hai người cũng không đi nơi khác ngao du nữa mà song song đi Vân Mộng luôn.

Nhưng khi hai người đi tới núi Đại Biệt lại gặp gỡ một sự bất bình.

Lúc ấy đang là hạ tuần tháng chạp, trên trời chỉ có một đám sao làm bạn với một vành trăng khuyết thôi, cảnh sắc rất u tình. Vì thấy cảnh của thác nước ở trên sườn núi tuyệt đẹp, Minh Quế với Tư Mã Ngạn mới

quyết định ở cạnh thác nước tĩnh tọa hành công và để thưởng thức một đêm đẹp đẽ ấy. Trống canh vừa điểm ba tiếng thì đằng xa đã có bốn cái bóng người đi nhanh như điện chớp phi tới, Minh Quế trông thấy trước liền ra hiệu cho Tư Mã Ngạn rồi cả hai ẩn núp trong bóng tối .

Người đi trước khi phi thân tới chỗ cách hai người ẩn núp chừng hai trượng thì bỗng ngừng chân quay người lại quát hỏi:

- Đại Biệt Tam Sát! CÓ phải các người Vô sĩ đến như thế không? Thì người nhiều sức mạnh định hà hiếp một kẻ tàn phế như ta phải không?

Nghe thấy người ấy nói là tàn phế, Minh Quế với Tư Mã Ngạn đều chăm chú nhìn mới nhận ra cái bóng đen đó tay cầm chiếc gậy, mình mặc áo dài, trên mặt đeo kính đen, hiển nhiên là một người mù.

Lúc ấy Đại Biệt Tam Sát vừa đuổi theo tới, ba người đó là: một hung tăng to béo, một tráng hán râu xồm và một ông già gầy gò mặc áo dài màu xám .

ông già mặc áo màu xám nhìn thẳng vào chiếc tay cầm gậy của người mù và lên tiếng nói trước:

- CỔ Mục Truy Phong Bành Nhất Thu, bốn năm trước đây ngươi đã phá đám việc làm của mình đệ ta, Pháp Bồn Đại sư với Thiếu Cầu Long Đồng Báo và còn chặt đứt hai ngón tay trái của Đồng tam đệ nữa. Lão phu Triệu Duy Bang đã muốn kiếm ngươi trả thù từ lâu rồi, chỉ hận rằng ngươi ở chân trời kẻ ở góc biển nên lão phu chưa được toại nguyện đây thôi. Ngờ đâu trời xanh run rủi đêm nay ngươi lại đi qua dưới Ngũ Toàn Phong của dãy núi Đại điện này, thật là Thiên Đàng có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa ngươi lại tự tìm tới. Ngươi có mau ngoan ngoãn tự hủy ngay sinh mạng đi hay không? Nếu đợi chờ lão phu ra tay thì ngươi sẽ chịu không nổi những đau đớn khổ sở ấy đâu.

Bành Nhất Thu nhìn ông già áo xám tự nhận là Triệu Duy Bang mà lớn tiếng đáp:

- Tuy bạn họ Triệu với tên Tam Tinh Sáo Nguyệt oai trấn lục lâm và được đứng đầu nhóm Đại Biệt Tam Hung thật nhưng dù sao bạn cũng phải biết phân phải trái chứ?

Duy Bang cười nhạt nói tiếp:

- Giết người thường mạng, nợ cần phải trả tiền chứ không có lý do gì đáng nói cả!

Nhất Thu lại hỏi tiếp:

- Ngày nọ Pháp Bồn Hòa thượng với Đồng báo giết người cướp của rồi thấy vợ của hành thương xinh đẹp lại còn muốn luân phiên hiếp dâm. Thử hỏi hành vi ấy của chúng có phải thần hay người nghe thấy cũng phải tức giận và chúng cũng đã đi vượt cả quy củ của lục lâm hay không?

Triệu Duy Bang cau mày lại lẳng lặng không nói năng gì hết .

Nhất Thu lại nói tiếp:

- Nhất Thu là một phần tử của nhân vật giang hồ đi qua đó trông thấy việc ấy đâu dám mai miệt lương tâm mà không can thiệp vào việc làm trái đạo lý ấy của họ. MỖI đã dùng lời lẽ khuyên can hai vị ấy mà bảo họ đã giết người cướp của rồi thì thôi chứ không nên hãm hiếp làm nhục phụ nữ như thế. . .

Y vừa nói tới đó, hung tăng to béo đã nổi giận rút ngay ra một cái phi bạt lẳng lặng nhằm Nhất Thu ném tới, mồm thì quát lớn:

- Tên giặc mù Nhất Thu kia sao ngươi lại dám nói dối nói trá như thế? Bây giờ sãi gia này phải chặt đầu xé óc ngươi ra hai mảnh mới trả được mối hận bị ngươi đánh một trượng vào hồi bốn năm trước.

Tư Mã Ngạn thấy thế không sao nhìn được, đang định hiện thân ra tay nhưng Minh Quế đã dùng “nhĩ ngữ truyền thanh” khẽ bảo chàng rằng:

- Hiền đệ không nên nóng tính như thế, Bành Nhất Thu tuy mù nhưng y không phải là tay tầm thường đâu . Chúng ta hãy đứng xem một lát rồi hãy tính toán sau .

Minh Quế đoán không sai tí nào. Nhất Thu tuy mù nhưng tai lại rất thính và thủ pháp cũng tinh diệu lắm. Chiếc phi bạt của hung tăng sắp tới gần, y chỉ khẽ giơ chiếc gậy lên điểm một cái trúng ngay vào mép chiếc phi bạt kêu “chong” một tiếng. Chiếc phi bạt ấy đã bị bắn ra ngoài xa hơn trượng liền.

Duy Bang hơi kinh hãi lạnh lùng hỏi :

- Nhất Thu, người mù thực hay mù giả thế?

Nhất Thu cởi đôi kính đen ra, hai mắt sâu hoắm của y đã hiện ra trước mắt mọi người, hiển nhiên trong mắt không có con ngươi nên mới sâu hoắm như thế. Y bèn dùng giọng mũi “hừ” một tiếng và đáp:

- Nhất Thu này tuy mù nhưng tim không mù. Quý hồ các người đừng có thị người nhiều quần đả quần ẩu thì Nhất Thu này dù tàn phế cũng không sợ hãi gì Đại Biệt Tam Hung các người đâu .

Duy Bang vẻ mặt lầm lì nói tiếp:

- Người đã tự phụ như vậy Duy Bang ta cho người lên đường đi về dưới âm trướng .

Y vừa nói vừa giơ tay ra hiệu bảo Pháp Bốn với Đồng Báo hãy đứng sang một bên đề phòng. Hễ khi nào y địch không nổi lúc ấy chúng mới nhảy vào đánh cho kẻ địch chí chết mới thôi.

Pháp bốn và Đồng Báo gạt đầu rồi một tả một hữu lảng lảng tránh sang hai bên. Duy Bang liền rút đôi Hồ Đầu Kim Câu ra cầm ở tay.

Nhất Thu thông minh thực, chỉ nghe tiếng khí giới va đụng nhau của đối phương, đã mỉm cười hỏi :

- Có phải bạn họ Triệu xử dụng đôi Hồ Đầu Câu đấy không?

Duy Bang không phục tai của đối phương lại mình mẫn đến như thế, chẳng cười chẳng nói, tay phải liền giơ chiếc móc lên khua hơ một cái, rồi xử dụng móc, bên tay trái dùng thế Câu Quân BỐ Nguyệt nhằm đơn điền của đối phương tấn công tới luôn.

Lạ thực, Nhất Thu chỉ nhờ thính giác đấu với địch mà sao y lại phân biệt ra được thế nào là thế hư thế nào là thế thực. Cho nên đối với thế tấn công đầu của địch thủ y không thêm đếm xỉa tới mà chỉ hít hơi lép ngực để tránh né câu thứ hai của Duy Bang tấn công tới thôi. Quả nhiên chiếc Hồ Đầu Câu của đối phương chỉ tấn công qua chỗ cách đơn điền của y chừng mấy tấc thôi, đồng thời y múa cây trượng dùng thế Vị Thủy Thùy Luân (buông dây câu xuống nước Vị Thủy) nhằm yếu huyệt ở cổ tay của địch bổ xuống luôn.

Duy Bang không ngờ lúc ra tay đấu với nhau, Nhất Thu lại còn nhanh và nhắm trúng hơn người không mù. Vì y quá khinh địch suýt tí nữa thì bị gậy của đối phương đánh trúng cổ tay của mình.

Nhất Thu múa tit cây trượng không để cho đối phương có cơ hội nghỉ ngơi. Y lại dùng thế Tiên Đài Chỉ LỘ với thế Hàn Tín Điểm Bình lại thêm một thế Thần Long Tầm Huyệt tấn công cho Triệu Duy Bang tiếng tằm hung ác lừng lẫy bị cuống quít lên nguy hiểm cực độ, rút cục phải tránh ra ngoài xa hàng hai ba trượng mới khỏi nguy hiểm.

Thì ra Duy Bang lão đại của nhóm Đại Biệt Tam Hung vừa ra tay đấu đã bị đối phương tấn công cho tơi bời như vậy. Tất nhiên phải hổ thẹn và tức giận khôn tả nên y mới quyết tâm giết cho được kẻ địch mới hả dạ.

Y lùi ra ngoài xa ngót ba trượng liền rú lên một tiếng, móc túi lấy một chiếc ống ba lỗ hổng hình sao và một cái ống màu vàng có một lỗ hổng hình bán nguyệt ra. Y vừa lấy hai cái ống ấy ra thì Pháp Bốn Hòa thượng cũng cầm sẵn hai chiếc phi bát và Đồng Báo thì cầm sẵn bảy mũi Tý Ngọ Vắn Tâm đỉnh tấm kỳ độc ra. Ba người đứng làm ba mặt vây Nhất Thu vào giữa. Đồng thời chúng còn cất tiếng cười rất hung ác và ngông cuồng khôn tả.

Nhất Thu là người rất cẩn thận, nghe thấy tiếng cười của nhóm Đại Biệt Tam Hung như vậy vội thâu trượng lại hộ thân và cười nhạt, hỏi :

- Triệu Duy Bang, bộ Tam Tinh Sáo Nguyệt của ngươi là một trong bảy đại hung khí của đương kim vô lâm. Vì quá ác độc nên người trên giang hồ đã cùng quyết định chung người chỉ có thể dùng môn ám khí đó với kẻ huyết hải thâm cừu thôi chứ không được xử dụng bừa. Bây giờ ngươi đem nó ra xử dụng để đối phó với một người tàn phế như ta, chẳng lẽ ngươi không sợ vô lâm công phần hay sao?

Tư Mã Ngạn thấy thế nghĩ bụng:

“Công lực của Nhất Thu cũng khá cao đấy, chỉ tiếc hai mắt của y đã bị mù hết. Bằng không y có thể được liệt vào hàng đệ nhất cao thủ của võ lâm .” Chàng vừa nghĩ tới đó thì Nhất Thu đã suýt mang họa diệt thân .

Triệu Duy Bang lấy bộ Tam Tinh Sáo Nguyệt ra rồi, vì thấy đối phương không khác gì cá nằm trên thớt nên y rất yên chí không e dè gì hết liền cười như điên khùng đáp:

- cái gì là võ lâm công phần? Cái gì là giang hồ công quyết? Bây giờ người đã bị sa vào trong núi Đại Biệt này thì anh em chúng ta đây tức là Diêm Vương của Ngũ Điện mà bộ Tam Tinh Sáo Nguyệt của ta cũng là Câu Hồn Phát Thiếp nốt.

Nhất Thu nghe nói mình không còn hy vọng gì sống sót đành phải liều thân một phen thôi nên y chỉ tính tâm dùng hai tai lắng nghe . Y đã biết Duy Bang đứng ở đâu rồi nên trước hết y giả bộ tấn công Đồng Báo, nhưng người y vừa cử động một cái đã giở thế Thần Long Bái Vỹ (rồng thần quẫy đuôi) ở trên xoay người một vòng, định tâm bắt giặc thì phải bắt chúa, giở pho Thiên Long Trượng Pháp rất đặc ý của mình ra để đầu trí mạng với Duy Bang một phen.

Nhưng Duy Bang có phải là tay tầm thường đâu, vừa rồi y bị tấn công luôn ba trượng đã biết công lực của Nhất Thu rất thâm hậu. Tuy y đã có bộ Tam Tinh Sáo Nguyệt ở trong tay vẫn phải cẩn thận đề phòng. Y một mặt cười giọng kiêu ngạo, một mặt giơ tay ra hiệu cho Đồng Báo với Pháp Bồn, rồi ba người không nhảy không tránh chỉ dùng tiếng cười che lấp mà cả ba cùng lui ra ngoài xa mấy thước thay đổi cả phương vị nữa.

Nhất Thu bị đui mù dù sao cũng thiệt thòi hơn, đối phương lại lẳng lẳng đối chỗ như thế có ý để cho y tấn công sai phương hướng, đồng thời người y đang ở trên không, Pháp Bồn đã ra tay ném luôn hai cái phi bạt vào người y như trước. Tiếp theo đó Đồng Báo lại dùng thủ pháp Mãn Thiên Hoa Vũ (mưa hoa đầy trời) nhằm người y ném luôn bảy mũi đinh Tý Ngọ Vắn Tâm một lúc. Riêng có Duy Bang thì vẫn cầm hai cái ống đồng đứng yên ở đó chưa hề cử động chút nào thôi . Vì y nhận thấy chỉ hai chiếc phi bạt với bảy mũi đinh tẩm độc kia cũng đủ giết chết Nhất Thu rồi. Còn ám khí độc đáo của y là dùng một thứ vật liệu rất đặc biệt và rất hiếm có, dùng một lần là thiếu đi một ít nên y rất quý báu và không bao giờ dám sử dụng đến một cách phí phạm . Vì vậy mới chưa ra tay vội là thế.

Ngờ đâu việc đời người bảo không bằng thần bảo, Duy Bang định giảm tiện ám khí quý báu của mình thì lại cứ phải bắn nó ra, nhưng sợ dĩ y phải sử dụng tới bộ Tam Tinh Sáo Nguyệt ấy là bị động chứ không phải chủ động.

Nói tóm lại không phải là Duy Bang tự bấm vào cái chốt ở đuôi ống đồng ra mà lại là Tư Mã Ngạn ấn núp trong bóng tối thấy sự bất bình như vậy liền ngấm ngấm vận Tam Vương Thần Công liền khiến nội gia cương khí của chàng thâm hẹp lại như một sợi chỉ nhằm bộ Tam Tinh Sáo Nguyệt tấn công lên luôn. Vì thế mà hai cái ống đồng mới bị vỡ tan luôn.

Trong khi Nhất Thu vừa tung mình nhảy lên thì Minh Quế đã dùng nhĩ ngữ truyền thanh khê bảo Tư Mã Ngạn rằng:

- Hiền đệ, ngu huynh phụ trách bảo vệ tên mù này còn hiền đệ thì nghĩ cách kìm chế Duy Bang, không để cho y sử dụng Tam Tinh Sáo Nguyệt nhé .

Nói xong, Minh Quế bèn dùng Vô hình kinh khí ra ngấm ngấm gạt rút bảy mũi đinh độc với hai chiếc phi bạt kia.

Duy Bang bỗng thấy ống đồng ở trong tay mình kêu “bộp” một tiếng và trước mặt y lại có ba điểm sao sáng mờ tía với một làn hơi trắng tỏa ra.

Minh Quế thấy thế kêu “nguy tai” thẳm, một mặt kéo Tư Mã Ngạn tránh ra ngoài xa mấy trượng và quát bảo Nhất Thu rằng:

- Bạn họ Bành cố hết sức lùi phía sau càng xa bao nhiêu càng hay bấy nhiêu !

Biệt hiệu của Nhất Thu là CỔ Mục Truy phong thì tất nhiên khinh công của y phải rất cao siêu mới được người ta ban cho cái biệt hiệu đó. Y vừa nghe thấy có người quát bảo như vậy vội thâm cây trượng lại hít

hơi ngửa người về phía sau lộn một vòng mà tà tà hạ thân xuống phía sau . Như vậy y đã lui ra khỏi chỗ vừa rồi ngót hai trượng.

Ba diêm sao sáng màu tía kia lu dần, màn hơi trắng cũng tan dần. CỐng đâu bên cạnh thác nước cảnh sắc tuyệt diệu mà lại hóa ra địa ngục trần gian .

Duy Bang chỉ còn lại cái áo dài màu huyền, còn áo trong thì đã rách tởm và mình mẩy xương thịt của y đã bị nát già nửa. Hình như da thịt của y bị nát đó đã hóa thành một đồng nước vàng đọng trên mặt đất thì phải. Vì gần Duy Bang hơn, Đồng Báo cũng bị ba hạt sao sáng màu tía kỳ độc Vô cùng với làn hơi trắng làm nát mất nửa cái sọ, chỉ có Pháp Bản Hòa thượng vì đứng ở xa nên mới thoát chết. Y như kẻ mất hết hồn vía, cầm đầu ù té chạy tức thì.

Minh Quế rất thương tiếc nhìn Tư Mã Ngạn thất thanh thở dài và hỏi:

- Hiền đệ ! Ngu huynh chỉ bảo hiền đệ kìm chế người thôi sao hiền đệ lại phá hủy bộ Tam Tinh Sáo Nguyệt hân hữu trên thế gian này như thế?

Tư Mã Ngạn lớn tiếng cười đáp:

- Đại ca không thấy hay sao, Tam Tinh Sáo Nguyệt ác độc biết bao mà lại là một trong bảy đại hung khí, không hủy nó đi thì còn để lại làm chi? Chẳng lẽ đại ca lại muốn cướp lấy bộ ám khí ấy để xử dụng hay sao?

Thấy Tư Mã Ngạn nói như vậy Minh Quế đành phải làm thinh.

Lúc ấy Nhất Thu đã đi tới trước mặt hai người vái chào và hỏi :

- Nhất Thu được hai vị ra tay cứu giúp, xin hai vị ân nhân cho biết quý tính đại danh là gì?

Tư Mã Ngạn vội đáp:

- Tôi là Cảnh Thiên Tâm, còn vị này là đại ca kết nghĩa của tôi là Thôi Minh Quế.

Chúng tôi nhân qua đây thấy sự bất bình ra tay trợ giúp, chúng ta cùng là người giang hồ với nhau cả, ra tay giúp nhau như thế rất thường. Bần huynh hà tất phải dùng đến hai chữ ân nhân như vậy? Nếu huynh còn dùng đến hai chữ đó nữa thì anh em chúng tôi xin cáo lui ngay.

Nhất Thu cũng là người rất hào phóng, nghe thấy Tư Mã Ngạn nói như vậy vội đổi giọng gương cười, đáp:

- Cảnh huynh rộng lượng như vậy quả thực là nhân kiệt của võ lâm. Vừa rồi Nhất Thu tôi nghe hai vị nói tới bộ Tam Tinh Sáo Nguyệt của Duy Bang đã bị Cảnh huynh phá hủy. Tuyệt thần công của Cảnh huynh thâm hậu như vậy càng khiến Nhất Thu tôi khâm phục hết sức.

Tư Mã Ngạn thất cười đáp:

- Bần huynh chớ nên quá khen như thế, phá hủy một môn ám khí như vậy có nghĩa lý gì đâu mà huynh lại bảo là tuyệt thế thần công?

Nhất Thu lắc đầu và đỡ lời:

- Cảnh huynh khiêm tốn lắm, bộ Tam Tinh Sáo Nguyệt của Duy Bang dùng thoi đồng mài thành, như vậy công lực thường thì làm sao mà phá hủy nổi?

Tư Mã Ngạn nghe nói mới biết mình nhất thời sơ ý, ngẫu nhiên xử dụng Tam Dương Thần Công, suýt tí nữa thì bại lộ thân phận của mình ra.

Lúc ấy Minh Quế cũng trở mắt lên nhìn Tư Mã Ngạn, trong lòng tỏ vẻ hoài nghi.

Tư Mã Ngạn đã quyết định trước khi Đại Hội Vân Mộng chưa kết thúc, chàng quyết không để lộ thân phận của mình cho ai hay biết cả. Nên chàng vẫn giả bộ làm ra vẻ dừng dừng chỉ tùm tùm cười mà trả lời rằng:

- Bần huynh đã nhận xét lầm rồi! Cảnh Thiên Tâm tôi chỉ dùng nội gia chân lực, tụi tôi thành thạo cách không chỉ vào Duy Bang một cái, thế là hai ống Tam Tinh Sáo Nguyệt đã tự động nổ ra luôn.

Nhất Thu kêu “ồ” một tiếng nói tiếp:

- Nếu vậy thực là trời có mắt! ác giả ác báo có khác! CỐ lẽ Duy Bang gây nên quá nhiều tội ác nên mới bị Cảnh huynh dùng nội gia chân lực ngẫu nhiên điểm trúng cái chốt của bộ ám khí ác độc ấy cũng nên?

Lúc ấy Minh Quế mới không nhìn Tư Mã Ngạn nữa mà quay lại nói với Nhất Thu rằng:

- Đại Hội Vân Mộng Tranh Kỳ đã sắp tới, các nhân vật võ lâm của các nơi đều không quản ngại ngàn dặm xa xôi tới dự đại hội. Xưa nay hình như Bành huynh vẫn đi lại nơi Uyển Bắc, huynh đi xa như thế sao lại không kiếm bạn đi cùng mà lại đi một mình như vậy?

Nhất Thu biết Minh Quế khuyên mình như thế tất phải, nên rất cảm động và mỉm cười đáp:

- Đa tạ Thôi huynh đã có lòng tốt như vậy! Nhất Thu tôi vốn dĩ đi cùng với Hoàng Sơn Dật Tú Sài Thiên Tảo nhưng khi đi tới trước núi Đại Biệt thì Thiên Tảo có việc phải tạm thời chia tay với tôi và hẹn gặp lại nhau ở hồ Lương Tử trên hội trường Vân Mộng Tranh Kỳ. Ngờ đâu tôi đi một mình không được bao lâu thì gặp luôn ba vị hung thần ác sát này.

Minh Quế kêu “ồ” một tiếng vừa cười vừa nói tiếp:

- Thế ra Bành huynh đi với Hoàng Sơn Dật Tú, người có khinh công số một của đương thế, thật hai vị đều có tuyệt học khoáng thế! Nhất Thu vội ngắt lời nói của Minh Quế, xua tay vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Thôi huynh lại tăng bốc đệ rồi! Vô ảnh Thập Tam Phiêu của Hoàng Sơn Dật Tú quả là một môn khinh công hãn thế trong đời, còn Nhất Thu tôi thì dung tục Vô năng, trời vừa sinh ra hai mắt đã đui mù, may lại có đôi tai rất thính, chứ đệ có tài ba thực học hơn người gì đâu?

Minh Quế lại cười ha hả:

- Bành huynh, Thôi Minh Quế tôi ở trong giang hồ tuy là kẻ tiểu tốt Vô danh nhưng tôi tai nghe mắt thấy đã khá nhiều. Môn MÔ Cốt Thần Tướng của Bành huynh trên đời này quả thực không ai dám tranh hùng với huynh môn ấy hết .

Nhất Thu lại thất cười đáp:

- Thế ra Thôi huynh ám chỉ cái trò hèn mạt ấy của tiểu đệ? Quả về cái trò tầm thường đó thì Nhất Thu tôi không dám từ chối thật.

Tư Mã Ngạn nghe nói cao hứng Vô cùng liền mỉm cười xen lời nói :

- Thế ra Bành huynh lại sở trường về môn “Mô Cốt Thần Tướng” (mô xương xem tướng) đấy? Chúng ta ngẫu nhiên được gặp gỡ nhau ở nơi đây, kể cũng là có duyên số, vậy xin Bành huynh xem tướng hộ Thôi huynh với đệ có được không?

Nhất Thu chưa kịp trả lời, thì Minh Quế đã cười và nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- Hiền đệ không nên thỉnh cầu bậy như thế. Theo ngu huynh biết thì môn thần kỹ này của Bành huynh là học được của một vị kỳ tăng của cửa Phật . . .

Nhất Thu vội xen lời:

- Kiến văn của Thôi huynh uyên bác thực !

Minh Quế vừa cười vừa nói tiếp:

Lúc vị kỳ tăng ấy truyền thụ môn tuyệt kỹ này có dặn Bành huynh phải chờ là khi học xong nhiều lắm chỉ được xem tướng cho bảy người thôi. Bằng không, quá tiết lộ thiên cơ thì thế nào cũng bị thảm họa! Hiền đệ thử nghĩ xem Bành huynh hành hiệp bốn bể, giao du nhiều như thế, cái số bảy người kia chắc đã đủ từ lâu rồi . Nếu chúng ta lại còn thỉnh cầu, chả lẽ chúng ta bắt Bành huynh phải ứng vào lời thế năm xưa hay sao?

Tư Mã Ngạn nghe nói mới vỡ nhẽ vội xin lỗi Nhất Thu :

- Xin Bành huynh thứ lỗi, quả thực đệ ngu muội không biết nguyên nhân, vậy xin tha hồi lại lời thỉnh cầu ấy!

Nhất Thu vội xua tay vừa cười vừa đáp:

- Cảnh huynh khỏi phải thấu hời như vậy. Từ khi đệ học hỏi được môn Tướng học ấy Của vị Tây Vực kỳ tăng đến giờ trong hai mươi năm nay tất cả mới xem cho có năm người thôi. Còn hai người cuối cùng nữa nhân đây đệ xin hiến chút hèn mọn ấy cùng hai vị nhân huynh.

Minh Quế nghe người ta nói MÔ Cốt Thần Tướng của Nhất Thu có thể nói là đoạt được cả mưu cơ của trời đất và tạo hóa. Bây giờ chàng thấy đối phương chịu xem tướng cho mình với mình đệ, cao hứng Vô cùng liền mỉm cười nói tiếp:

- Nếu Bành huynh đã vui lòng như thế còn gì bằng, chúng ta hãy đến một nơi nào thanh tĩnh thì hơn. Chứ nơi đây bị xác và máu tanh hôi của Duy Bang với Đồng Báo làm nhơ bẩn rồi.

Nhất Thu gật đầu ưng thuận rồi ba người đi vào trong khu rừng thông, nơi đây cảnh sắc tuyệt đẹp mới ngồi xuống.

Tư Mã Ngạn liền hỏi :

- Môn MÔ Cốt Thần Tướng này của Bành huynh có cần phải rờ mó hết xương khắp mình mẩy không?

Nhất Thu lắc đầu đáp:

- Khỏi cần! Khỏi cần! Tôi chỉ cần sờ mó xương của bàn tay với xương sau ót là đủ rồi.

Tư Mã Ngạn lại càng kinh ngạc :

- chỉ cần sờ mó xương của ba nơi như vậy mà có thể biết được hạnh phúc hay tai họa của cả một đời người. Như vậy có khác gì là thần tiên đâu?

Nhất Thu vừa cười vừa đáp:

- Toán bói và Tướng học chỉ có thể hiểu biết được những duyên có để cho người ta biết mà tránh hung ty ác, mà cũng không phải là người nào cũng như người nào, mà tướng của họ lúc nào cũng như lúc nào. CỔ nhân đã dạy tướng tùy theo tâm biến, cho nên người ta làm việc thiện lúc nào cũng đi theo con đường chánh đạo thì đức dưỡng tâm biến, trời sẽ giáng phúc cho.

Nói tới đó y bỗng cung kính chấp tay vái trời một lạy rồi lại hỏi Minh Quế và Tư Mã Ngạn:

- Chẳng hay hai vị, vị nào muốn xem trước?

Minh Quế nghe nói liền bảo Tư Mã Ngạn rằng:

- Hiền đệ xem trước đi để ngu huynh ngồi cạnh chiêm ngưỡng.

6. Mô Cốt Thần Tướng

Tư Mã Ngạn nhận thấy xem tướng chả cần phải nhường nhịn khách sáo làm chi bèn gật đầu rồi giơ tay trái ra trước .

Trước hết Nhất Thu rờ mó năm ngón tay chàng rồi rờ mó đến gang bàn tay. MÓ xong tay trái lại mó đến tay phải, cuối cùng mới bảo Tư Mã Ngạn quay người lại để cho y rờ mó miếng xương ở sau ót.

Lúc này Tư Mã Ngạn mới nhớ ra trên đầu mình có đeo bộ mặt nạ da người của Gia Cát Nhàn tặng cho, không biết có bị Nhất Thu mó thấy hay không?

Chàng vừa nghĩ tới đó thì Nhất Thu đã rờ vào miếng xương ở sau ót của chàng rồi chàng đành phải để yên cho y mó.

Nhất Thu rất cẩn thận rờ mó hồi lâu mới ngừng tay suy nghĩ. Tư Mã Ngạn thấy thế liền nói :

- Bành huynh khỏi cần phải do dự, quân tử vấn họa bất vấn phúc, có thể nào huynh cứ việc nói thẳng ra.

Nhất Thu liền mỉm cười, nói :

- xương của Cảnh huynh quả thực là xương của người hiệp nghĩa và cũng là một người rất hiếm có ở trên đời này! Cứ so sánh huynh với năm người mà đệ đã xem thì huynh còn hơn năm người đó rất nhiều.

Tư Mã Ngạn thất cười đỡ lời:

- Xin Bành huynh chớ nên tăng bốc đệ quá đổi như thế.

Nhất Thu nghiêm nghị đáp:

- Nhất Thu tôi bình sinh không bao giờ biết tăng bốc ai nữa lời dù Thôi huynh với Cảnh huynh đã có ơn cứu đệ thoát chết cũng vậy. Theo sự hiểu biết của đệ thấy công lực của Cảnh huynh thực là phi phạm tuyệt thế, tâm địa lại rất quang minh, mặt mũi lại rất anh tuấn, thật đúng là một vị mỹ nam tử anh hùng trên đời này.

Minh Quế ngồi cạnh liền vỗ tay và vừa cười vừa xen lời nói :

- MỐ xương mà biết được mặt người như vậy tài ba của Bành huynh quả thực tuyệt diệu Vô song!

Nhất Thu mỉm cười rồi lại nói tiếp:

- Theo trong tướng số của Cảnh huynh thì hình như huynh đã trải qua một việc rất thương tâm và một tai họa rất lớn?

Tư Mã Ngạn gật đầu đáp:

- Bành huynh đáng là Thần tướng chứ không sai tí nào! Thế còn sau này thì sao?

Nhất Thu nghiêm nghị nói tiếp:

- Sau này hình như Cảnh huynh vẫn còn phải trải qua một việc rất thương tâm và một tai ách rất lớn nữa!

Tư Mã Ngạn nghe nói kêu “ồ” một tiếng cau mày lại nghĩ bụng:

“Ta du hiệp giang hồ thì lẽ dĩ nhiên phải ngộ hiểm luôn luôn rồi. Y bảo ta sẽ gặp thêm một lần tai ách nữa, việc đó có thể lắm. Nhưng tại sao lại còn phải trải qua một việc rất thương tâm nữa là thế nào?” Tuy Nhất Thu không trông thấy vẻ mặt của Tư Mã Ngạn nhưng y thân chàng trầm ngâm không nói gì như vậy cũng có thể đoán biết được đại khái nên y lại nói tiếp:

- Cảnh huynh khỏi cần phải để tâm đến vấn đề đó. Tướng số của huynh tuy như vậy thực nhưng theo sách dạy thì dù có bị kinh hiểm đến đâu huynh vẫn thoát chết như thường và sau này lại còn được hạnh phúc dị thường nữa.

Tư Mã Ngạn gượng cười đỡ lời :

- Chắc Bành huynh nói như thế là để an ủi đệ đấy thôi, chứ đệ thì làm gì mà có hạnh phúc dị thường như vậy? Nhất Thu vội nói tiếp:

- Cảnh huynh cứ yên tâm, những lời của Nhất Thu tôi đã xét đoán cho người từ trước đến nay đều linh nghiệm cả. Sở dĩ Cảnh huynh được chuyển họa thành phúc, hóa nguy thành yên là nhờ ở tâm địa quang minh với bình sinh hành hiệp trượng nghĩa tích đức của huynh.

Nói xong, y lại dùng gậy viết mười sáu chữ lên trên mặt đất như sau :

phúc tại tri âm, Họa tại cốt nhục.

phùng thúy tu phòng, Ngộ nhai mặc độc. ” (Phúc những người tri âm gây cho, Họa do anh em cốt nhục tạo nên.

Hễ gặp Thúy (xanh biếc) phải đề phòng, Qua sườn núi chớ nên đi một mình.) Viết xong, Nhất Thu lại dặn bảo Tư Mã Ngạn tiếp:

- Xin Cảnh huynh hãy nhớ lấy bốn câu đó, sau này thế nào cũng linh nghiệm !

Tư Mã Ngạn nghe xong mười sáu chữ đó trong lòng bán tín bán nghi. Chàng nghĩ câu “Họa tại cốt nhục” mà tin ở câu “Phùng thúy tu phòng” vì bây giờ chàng đang ở một thân mình, cha mẹ đã mất, anh em không có, chưa cưới vợ. Như vậy hai chữ cốt nhục ấy là chỉ gì? Vì vậy chàng mới hoài nghi mà không tin vào câu đó là thế, còn câu “Phùng thúy tu phòng” thì khiến chàng rất tin tưởng vì lá thư của nữ chủ nhân ở hang động bí mật đó nhắc nhở đến Thúy Mi Yêu Nữ mà cả Minh Quế kể chuyện Tư Đồ Lộ trong đó cũng có một

thiếu phụ lông mày xanh biếc. Hai người đó thực sự là một và chắc y thị thể nào cũng đi dự đại hội Tranh Kỳ ở Vân Mộng.

Nhất Thu nói với Minh Quế rằng:

- Xin mời Thôi huynh giơ tay ra cho đệ coi .

Minh Quế từ chìa tay ra. Nhất Thu sờ mó một hồi rồi cả kinh thất sắc và khẽ hỏi:

- Có phải Thôi huynh đã phát hiện tung tích của kẻ địch đây không? Sao trong thất huyết của huynh lại bổ phòng đầy nội lực như thế?

Thì ra vì Minh Quế thấy miếng xương ở sau ót là nơi yếu hiểm của thân người, chỉ khẽ gõ một cái là chết tức khắc. Nay Nhất Thu sờ tới chàng mới tự chân khí lên đề phòng trước . Nhưng đối phương mới sờ tay mình đã biết rõ ngay như vậy chàng đành phải thâu hơi sức lại rồi mỉm cười, đáp:

- Phải, vừa rồi đệ tưởng tượng có tiếng chân người đi tới nhưng sau nghe kỹ mới biết đó là tiếng gió.

Nhất Thu kêu “ồ” một tiếng rồi lại tiếp tục sờ hết tay trái lại sờ sang tay phải của Minh Quế mồm thì khẽ nói: “Lạ thực!” Minh Quế thấy vậy vội hỏi:

- Sao Bành huynh lại nói chữ “lạ thực” như thế?

Nhất Thu chỉ lắc đầu chứ không trả lời và cẩn thận sờ mó bàn tay phải của Minh Quế thôi.

Tư Mã Ngạn ngồi cạnh đó xem thấy Nhất Thu sờ mó xong tay trái đến tay phải của Minh Quế mặt lộ vẻ kinh ngạc một cách thất thần, mồm thì khẽ nói:

- lạ thực! lạ thực! Sao lại đến cực điểm như thế này?

Minh Quế không hiểu tại sao Nhất Thu lại nói như thế liền cau mày lại hỏi :

- Vì việc gì mà Bành huynh cứ kêu lạ hoài như thế? Chẳng lẽ đệ vốn dĩ là yêu ma quỷ quái mà biến thành người nên xương cốt của đệ khác xương cốt người chăng?

Nhất Thu lắc đầu gượng cười rồi bỗng hỏi cả Minh Quế lẫn Tư Mã Ngạn rằng:

- Thôi huynh với Cảnh huynh chẳng hay hai người là anh em kết nghĩa hay anh em ruột?

Tư Mã Ngạn lại đỡ lời:

- Tôi với Thôi huynh là anh em kết nghĩa, hình như việc này đã nói cho Bành huynh nghe rồi.

Nhất Thu tắc lưỡi nói tiếp:

- Hai vị nên kết nghĩa Kim Lan lắm, vì xương bàn tay của hai vị giống hệt nhau không sai một tí nào!

Tư Mã Ngạn lại xen lời vừa cười vừa nói :

- Xương cốt của người ta mà chẳng giống như ai, chỉ khác là ở chỗ to nhỏ thôi . . .

Nhất Thu không đợi chờ chàng nói dứt đã vội xua tay và cướp lời :

- Cảnh huynh nói sai rồi, chỉ có anh em sinh đôi là mới giống nhau thôi . Còn gì trong trăm vạn người chưa chắc đã kiếm ra được người có xương cốt giống nhau .

Minh Quế cũng vừa cười vừa hỏi :

- Nếu vậy chắc Thôi mỗ cũng như Cảnh hiền đệ là người có công lực tuyệt thế, tâm địa quang minh, mỹ nam tử và tiểu anh hùng phải không?

Tư Mã Ngạn nghe nói nghĩ bụng:

- Sao Thôi đại ca lại hẹp lượng đến như thế? Lời nói của anh ấy hình như có chút ghen tức với mình?

Nhất Thu thấy Minh Quế hỏi như vậy liền gật đầu vừa cười vừa đáp:

- Trước khi chưa sờ đến cái xương ở sau ót quả thực đệ dám quyết đoán như vậy đấy!

Minh Quế vừa quay người lại vừa hỏi:

- Vậy Bành huynh rời nốt miếng xương sau ót của đệ xem có giống Cảnh hiền đệ không?

Nhất Thu liền rời vào miếng xương ở sau ót của Minh Quế, rời xong bỗng thất thanh nói:

- à! Ra hai người khác nhau ở điểm này!

Hai mắt của Minh Quế đã tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng nhưng mặt chàng vẫn tươi cười và hỏi:

- Phân biệt như thế nào? Xin Bành huynh cho biết số của đệ với của Cảnh hiền đệ ai tốt hơn?

Tư Mã Ngạn đã biết Minh Quế là người hẹp lượng không thích những lời trung ngôn nghịch nhĩ nên chàng mới định ngấm ngầm dẫn Nhất Thu nên khen ngợi chàng nọ vào câu Nhưng tiếc thay Nhất Thu lại đui mù chàng muốn dùng mắt ra hiệu cũng không được, mà muốn rỉ tai khẽ nói cũng không tiện nên chàng mới để mặc Nhất Thu muốn nói gì thì nói không quan tâm đến việc ấy nữa.

Lúc ấy Nhất Thu đã mỉm cười nói:

- Thôi huynh! Đệ là người xưa nay không hề biết tăng bốc ai cả. Vừa rồi Cảnh huynh nói đúng quân tử văn họa bất văn phúc . . .

Minh Quế đã tỏ vẻ lạnh lùng, gượng cười, đáp:

- Vâng vâng! Xin Bành huynh cứ nói thẳng ra.

Nhất Thu vừa cười vừa nói tiếp:

- Nếu nói về gân cốt lẫn tư chất thì Thôi huynh lại còn hơn Cảnh huynh nửa mức .

Tư Mã Ngạn thấy y nói như thế mới yên tâm, Minh Quế cũng lộ vẻ cười đắc chí ngay. Nhất Thu lại nói tiếp:

- Nhưng trong mệnh cung của Thôi huynh lại ẩn phục ba mối đại họa! Nói tóm lại huynh nhiều hơn Cảnh huynh ba chữ.

Minh Quế liếc nhìn Tư Mã Ngạn một cái rồi cau mày lại hỏi:

- Xin Bành huynh cứ nói tôi hơn Cảnh hiền đệ ba chữ gì?

Nhất Thu nghiêm nghị đáp:

- Thủ đoạn của huynh hơn Cảnh huynh chữ ác, trong đầu óc huynh hơn Cảnh huynh chữ Nghi và trong trái tim của huynh hơn Cảnh huynh chữ Độc!

Tư Mã Ngạn nghe thấy Nhất Thu nói như thế biết Minh Quế thế nào cũng nổi giận nên trong lòng vừa lo âu vừa rầu rĩ.

Quả nhiên Minh Quế đã trợn ngược đôi lông mày lên cười như điên như khùng nói tiếp:

- Nếu vậy Cảnh Thiên Tâm là người có công lực tuyệt thế, có tâm địa quang minh, mặt mũi anh tuấn nên mới được gọi là Mỹ hiệp sĩ Tiểu anh hùng? Còn Thôi Minh Quế tôi thì thuộc hạng chuột nhất đa nghi cùng ác độc phải không?

Nhất Thu vội đứng dậy vái một lạy gượng cười đáp:

- xin Thôi huynh chớ nên trách cứ như thế. Nhất Thu tôi chỉ biết theo sách tướng mà nói . Vả rồi tôi đã nói cho hai vị hay rồi, tướng số tuy tiền định nhưng vẫn có thể do lòng người mà thay đổi. Quý hồ Thôi huynh làm việc thiện tích nhiều công đức như vậy thì vẫn có thể chuyển họa thành phúc, tránh ác tỵ hung. . .

Minh Quế bỗng lộ sát khí cười nhạt, đỡ lời:

- Tướng pháp của Bành huynh quả thực thông thần, bình sinh mô là người tâm độc tay ác như vậy thì tích sao nổi công đức với thiện quả. Cũng may Thiên Đường tuy không có lối nhưng Địa Ngục thế nào cũng có cửa, Minh Quế này thị võ công của mình dù có sống xuống chín suối đột nhập địa phủ đầu với vua Diêm Vương của Ngũ Điện mô cũng không sợ.

Chàng vừa nói vừa ngấm ngấm vận công lực vào tay phải định giết chết Nhất Thu để tiết hận. Tư Mã Ngạn thấy thế vội xua tay ra hiệu bảo chàng không nên.

Nhất Thu biết không thể đi cùng với Minh Quế bèn cáo biệt hai người ngay.

Vì có Tư Mã Ngạn cản trở nên Minh Quế đành phải nén lửa giận buông tay xuống, cười nhạt, hỏi vói:

- Chẳng hay Bành huynh có vui lòng tặng Thôi mỗ mười sáu chữ không?

Nhất Thu ngấm nghĩ giây lát rồi gật đầu đáp:

- Quý hồ Thôi huynh đừng tức giận thì đệ xin tặng huynh bốn câu ngay. Huynh cứ Căn Cứ bốn câu đó xem sau này có ứng nghiệm hay không?

Nói xong y viết luôn mấy hàng chữ xuống mặt đất rồi chống gậy đi luôn.

Những chữ đó là:

Thiên lý Vô khuy Cát hung tảo định ẩn cừu hiếu xú Nhất kiếm xuyên tâm ” (Lý trời không bao giờ thiếu khuyết Một mũi kiếm xuyên qua trái tim Việc lành việc dữ đã có định từ trước Khi ân thù ân oán đã kết liễu) Cuối cùng y còn viết thêm mấy chữ:

”Cẩn thận giới Nghi Độc ác ba chữ. Tích công đức luôn luôn mới mong giải thoát được ! „ Minh Quế đọc xong cười như điên như khùng, dùng tay áo phất một cái, một luồng cuồng phong thổi qua những chữ của Nhất Thu viết trên mặt đất đều bị mất hết.

Tư Mã Ngạn thấy thế định an ủi chàng mấy câu, liền chấp tay mỉm cười và nói :

- Đại Ca. . .

Nhưng chàng mới nói tới đó thì Minh Quế bỗng quay người lại dùng tay trái cầm vạt áo lên rồi giơ hữu chưởng lên chém xuống. Chàng thấy thế vội giơ tay ngăn cản và thất thanh hỏi:

- Đại ca làm như thế làm chi?

Minh Quế lạnh lùng đáp:

- Hiền đệ là mỹ hiệp sĩ tiểu anh hùng, chính nhân quân tử hà tất nhận loại chuột nhắt xấu xa đa nghi này làm đại ca làm chi? MỖ tự nhận thấy mình xấu xí như bản không dám vói cao nên mới định cắt bào đoạn nghĩa với hiền đệ .

Tư Mã Ngạn cau mày lại lắc đầu đáp:

- Đại ca nói như thế chẳng ta đã kết nghĩa với nhau có khác gì là anh em ruột thịt, dù bể cạn đá mòn tình nghĩa chúng ta vẫn không bao giờ dứt. Đừng nói mấy lời nói của một người thuật sĩ vu vơ không đáng tin cậy, mà dù đại ca có tai ác nguy hiểm gì đi chăng nữa, tiểu đệ cũng xin hết sức giúp đại ca. Chúng ta đã là anh em thì họa phúc có nhau.

Minh Quế thấy Tư Mã Ngạn ăn nói thành thực như vậy mới nguôi giận, vừa cười vừa đáp:

- Thế ra hiền đệ vẫn không khinh rẻ người anh kết nghĩa này và cũng không chịu bội minh tuyệt nghĩa đấy?

Tư Mã Ngạn biết Minh Quế là một người kiêu ngạo tuyệt đỉnh, lúc này trong lòng thế nào cũng rầu rĩ lắm nên chàng lại mỉm cười nói tiếp:

- Tiểu đệ còn sống ngày nào thì không bao giờ dám quên cuộc kết nghĩa ở Lư Sơn của chúng ta!

Minh Quế lại lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Hiền đệ nhắc nhở tới chuyện đó khiến ngu huynh lại sức nhớ Thánh Thủ Nhân Đồ Ha Thiệu Kỳ mà còn chết ở trong tay ta, chẳng lẽ ta lại giết không nổi một tên mù mắt Bành Nhất Thu hay sao?

Tư Mã Ngạn lại cau mày lại, Minh Quế vẫn hậm hực nói tiếp:

- Trừ phi từ nay trở đi Nhất Thu cao chạy xa bay không bao giờ tái ngộ lại. Bằng không để cho Minh Quế này bắt gặp thì tên mù ấy sẽ tan xương nát thịt liền.

Thấy Minh Quế nói như thế, Tư Mã Ngạn nghĩ bụng:

“Nhất Thu cũng là người đi dự đại hội Vân Mộng như vậy khi nào lại chả gặp nhau?” Nghĩ tới đó chàng vội khuyên Minh Quế tiếp:

- Xin đại ca không nên quan tâm đến vấn đề ấy làm chi. Bành Nhất Thu . . .

Không đợi chờ chàng nói dứt, Minh Quế đã cười nhạt và xua tay cướp lời:

- Hiền đệ khuyên ngu huynh việc gì ngu huynh cũng nghe theo hết nhưng riêng việc giết Nhất Thu thì ngu huynh đã quả quyết rồi.

Tư Mã Ngạn còn muốn khuyên giải nữa thì Minh Quế đã giơ chưởng lên đánh vào một tảng đá lớn ở cạnh đó vụn thành cám và nghiêng răng mỉm môi nói tiếp:

- Hiền đệ nên nhớ Thôi Minh Quế này lòng cứng rắn như sắt đá, đã nói gì không bao giờ thay đổi hết. Nếu hiền đệ còn khuyên giải ngu huynh về việc Bành Nhất Thu thì tình nghĩa của chúng ta sẽ tan vỡ như tảng đá này!

Tư Mã Ngạn đưa mắt a hìn đồng đá vụn chỉ biết lẳng lặng thôi chứ không nói năng gì nữa. Minh Quế biết chàng không vui liền gượng cười nói tiếp:

- Xin hiền đệ đừng có trách cứ đại ca, quả thực tên giặc mù ấy đã làm cho ngu huynh tức lộn ruột!

Tư Mã Ngạn gượng cười và lắc đầu thì bỗng nghe thấy ngoài rừng thông lại có tiếng chân người, thân pháp của người đó rất nhanh. Vừa nghe thấy tiếng chân ở ngoài xa mười mấy trượng, Minh Quế với Tư Mã Ngạn cũng vừa quay mặt về phía đó thì thấy chỗ cửa rừng có tà áo xám bay phất phới rồi. Tư Mã Ngạn vội dùng nhĩ ngữ truyền thanh khê bảo Minh Quế rằng:

- Đại ca, khinh công và thân pháp của người này cao siêu lắm. CỐ lẽ y là Hoàng Sơn Dật Tú Sài Thiên Tảo và đang xử dụng pho khinh công tuyệt thế VÔ ảnh Thập Tam Phiêu cũng nên.

Minh Quế thấy chàng nhắc nhở như vậy cũng dùng nhĩ ngữ truyền thanh trả lời:

- Hiền đệ hãy núp sang một bên để ngu huynh gặp Hoàng Sơn Dật Tú, người mà ngu huynh hâm mộ từ lâu xem sao.

Minh Quế vừa nói vừa móc túi lấy khăn lụa đen ra bịt mặt.

Tư Mã Ngạn thấy thế rất hối hận cho là mình quá nhiều sự, nói rõ cho Minh Quế hay biết như vậy. Lúc ấy Minh Quế đã tung mình nhảy về phía trước mồm thì ca hát:

- Hoàng Sơn, Hoàng Sơn bất túc kỳ. Mới tin những kẻ ngu xuẩn coi trời thấp . . .

Lúc ấy người áo xám đáng lẽ định đi vượt qua rừng thông bỗng nghe thấy trong rừng có tiếng người ca hát như vậy y liền quay trở lại.

Tư Mã Ngạn trốn vào sau một tảng đá nhặt một tàu lá dùng móng tay viết mấy chữ như sau:

“Bành Nhất Thu sẽ ngộ hiểm, khuyên y chớ nên dự đại hội Vân Mộng!” Viết xong chàng cầm sẵn ở trong tay để chuẩn bị xử dụng.

Người áo xám vừa xuất hiện Minh Quế với Tư Mã Ngạn mới hay đó là một ông già râu dài mặt mũi rất thanh kỳ.

Minh Quế đứng tựa gốc cây thông dùng khăn đen che mặt chỉ để lộ đôi mắt, đôi ngươi sáng như hai ngọn đèn lơ vênh mặt lên nhìn ông già kia tỏ vẻ rất kiêu ngạo.

ông già áo xám hình như rất lão luyện về kinh nghiệm giang hồ, chỉ nhìn đôi mắt của Minh Quế đã đoán biết tuổi của đôi phương như thế nào ngay nên y mỉm cười hỏi:

- CỐ phải lão đệ vừa ca hát đấy không?

Minh Quế lạnh lùng đáp:

- Đúng rồi! Người hỏi làm chi? CỐ phải người cho mõ hát không hay đấy không?

ông già áo xám rất tốt nhện nên thấy thái độ của Minh Quế kiêu ngạo như vậy mà vẫn tủm tỉm cười và hỏi tiếp:

- Giọng ca của lão đệ hay lắm nhưng lời ca thì sai bét hết!

Minh Quế định tâm chọc tức đối phương và muốn trước khi dự đại hội Vân Mộng hãy thử xem kinh công đối phương có hơn được mình không? Nên chàng làm ra vẻ kiêu ngạo như thế đồng thời còn hỏi lại ông già áo xám kia rằng:

- Chẳng hay lời mõ vừa ca đó có chỗ nào gọi là không nên không phải?

- Vừa rồi hai câu của lão đệ vừa ca đó hình như là Hoàng Sơn, Hoàng Sơn bắt tức kỳ mới tin những kẻ ngu xuẩn coi trời thấp phải không?

- Phải! Vậy có cái gì là không đúng nào?

- Theo sự nhận xét của lão thì trên Hoàng Sơn có nhiều cảnh kỳ lạ lắm như: Văn kỳ, phong kỳ, thạch kỳ, tùng kỳ. . . Nhất là Thủy Tín Phong lại được tiếng là đệ nhất kỳ phong của thiên hạ và cả Thiên Đổ Ngũ Phong cùng nổi tiếng lắm .

Minh Quế cười nhạt nói tiếp:

- Thực là ngồi dưới đáy giếng nhìn trời, tưởng trời chỉ to bằng cái vung có khác! CỐ lẽ lão già này chỉ đi qua Hoàng Sơn thôi chứ chưa đi qua những nơi khác bao giờ, nên mới cho Thiên Đổ Phong là đệ nhất kỳ phong như thế! Thử hỏi Thiên Đổ Phong có cao bằng tuyệt đỉnh của núi Côn Luân không?

ông già áo xám thấy chàng nói bướng như vậy, liền cau mày lại, vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Hình như lão đệ có thành kiến với Hoàng Sơn thì phải?

Minh Quế gật đầu đáp:

- ông đoán đúng đấy! Quả thực tôi có thành kiến với Hoàng Sơn. ông cho Hoàng Sơn có những kỳ cảnh như: Văn kỳ, phong kỳ, thạch kỳ, tùng kỳ, trái lại tôi cho Hoàng Sơn rất tục, như: Sơn tục, nhân tục . . .

ông già lại hỏi tiếp:

- Xin hỏi lão đệ, dù cho Hoàng Sơn là sơn tục đi chăng nữa cùng được, nhưng còn lão đệ bảo nhân tục thì người đó là ai?

- Tôi cũng xin hỏi lại ông già một câu: Sao ông lại nhận thấy người của Hoàng Sơn không tục?

- Lão là người của Hoàng Sơn đây, tự nhận không thấy có điểm nào là tục cả.

Minh Quế liếc nhìn ông già ấy một cái, rồi lắc đầu từ từ đáp:

- Trong Hoàng Sơn có lẽ chỉ có một mình Hoàng Sơn Dật Tú Sài Thiên Tảo thì còn có thể nói là không tục thôi.

ông già nghe thấy chàng ta nói như vậy liền cười ha hả và nói tiếp:

- Cám ơn lão đệ đã quá khen như vậy! Chính lão là Sài Thiên Tảo đây!

Minh Quế cố ý nhìn ông già mấy cái rồi lắc đầu hỏi :

- Tôi không tin ông là Hoàng Sơn Dật Tú! Vậy ông có biết môn VÔ ảnh Thập Tam Phiêu không?

Sài Thiên Tảo liền vuốt râu lên cười ha hả, Minh Quế thấy ông ta cười kỳ lạ như vậy cũng phải ngạc nhiên Vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Tại sao ông lại cười như thế?

Thiên Tảo lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

- Lão cười lão đệ đã uống công một cách Vô ích!

-Tôi đã làm gì đâu mà uống công cơ chứ?

- Lão đệ giả bộ như thế làm chi nữa? Lão đệ cứ nói quanh nói quẩn như vậy, chẳng qua chỉ muốn được xem pho võ VÕ ảnh Thập Tam Phiêu mà lão vẫn tự cho là rất quý trọng, phải không?

Minh Quế thấy đối phương đã biết mưu kế của mình, cũng phải kính phục thâm về kinh nghiệm giang hồ của Dật Tú quả thực rất lão luyện, nên chàng cười khi một tiếng, hỏi tiếp:

- ông đừng có tự phụ như thế! Tôi muốn xem pho VÕ ảnh Thập Tam Phiêu của ông làm chi?

- Tuy lão chưa biết tên họ và lai lịch của lão đệ, nhưng cứ xem thần sắc và thái độ của lão đệ, lão cũng đủ biết lão đệ là người có võ công rất cao siêu, và cũng là một nhân vật tới dự đại hội Vân Mộng rồi. Sài Thiên Tảo này không có tài ba gì cả, ngoài VÕ ảnh Thập Tam Phiêu vừa nói đó ra, nhưng tự tin tiểu danh cũng không đến nỗi kém cỏi như ai. Có lẽ lão đệ muốn đấu với lão, nhưng lại sợ lão, nên mới nói thực như thế, để lão biểu diễn pho võ công kia cho mình xem để biết thực hư trước, phải không?

Minh Quế vừa hổ thẹn vừa kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu đáp:

- Sài Thiên Tảo, bạn đoán đúng lắm! Phen này mỗi tới dự đại hội Vân Mộng Tranh Kỳ, mục đích trước tiên là ngoài việc thi đua khinh công với bạn ra, còn muốn đấu kiếm với Nhiếp Tiểu Băng, tỉ thí ám khí với Liễu Văn Tôn, và thi đua nội lực với Tư Mã Ngạn .

Thiên Tảo nhìn Minh Quế cả cười, nói tiếp:

- Lão đệ hăng hái lắm, coi thường anh hùng của bát hoang, tráng chí hào tình của lão đệ quả thực đáng kính lắm, nhưng lão xin khuyên lão đệ một lời này!

- Lời gì?

- Lão là người rất khoáng đạt, Tư Mã Ngạn là một quân tử, nếu lão đệ muốn đấu với lão và Tư Mã Ngạn thì không sao, nhưng còn muốn đấu và thi đua với Nhiếp Tiểu Băng cùng Liễu Văn Tôn thì khuyên lão đệ không nên.

- Tại sao không nên?

- Xem thần thái của lão đệ thì hình như kinh nghiệm giang hồ của lão đệ phong phú lắm . Nhưng chả lẽ lão đệ lại không biết Nhiếp Tiểu Băng đã có tiếng là kiếm hạ Vô tình, và Liễu Văn Tôn khắp mình mẩy đều có độc hay sao?

- Trên giang hồ có lưu truyền hai câu ấy thực, nhưng có lẽ tại hạ lại còn Vô tình hơn cả Tiểu Băng và độc hơn cả Liễu Văn Tôn. Thôi chúng ta đừng nói đến chuyện của người khác làm chi vội, mà nay ta hãy so tài khinh công một phen, xem ai được ai thua có hơn không?

- Nếu lão đệ muốn thi đua xin tới đấu trường của đại hội ở trong hồ Lương Tử, chứ đấu với nhau ở đây có khác gì xuất quân Vô danh không? Vậy xin thứ lỗi cho Thiên Tảo không sao tiếp lão đệ ở nơi đây được .

Minh Quế cả giận nói tiếp:

- Người không muốn cũng không được !

Nói xong chàng dùng ngay thế “Bế Môn Thôi Nguyệt” (đóng cửa đẩy trăng ra) nhằm ngực của Thiên Tảo tấn công luôn.

Tư Mã Ngạn thấy thế liền cau mày lại . Chàng không hiểu tại sao sau khi bị Nhất Thu nói mấy câu như vậy mà Minh Quế lại thay tâm đổi tính một cách nhanh chóng đến như thế?

Phần vì thấy võ công của Minh Quế tuyệt cao, phần nữa không muốn so tài ở nơi đây, Thiên Tảo khẽ vận chân khí một cái, người đã nhảy lên trên không, tựa như một cái lá khô để mặc cho cuồng phong của Minh Quế đẩy bắn ra ngoài xa hơn hai trượng.

Minh Quế thấy thế liền vỗ tay khen ngợi :

- Khinh công cao siêu thực. ĐÓ có phải là pho VÕ ảnh Thập Tam Phiêu không?

Nhưng về điểm “Phiên thì có thừa, còn điểm ”Vô ảnh” thì hơi nói khoác một chút!

Chàng vừa nói vừa giở Di ảnh Hoán Hình định tấn công tiếp để bắt ép đối phương phải ra tay đấu với mình. Nhưng thân hình của Thiên Tảo vẫn cứ bay đi hoài, mồm thì cười ha hả, khi chân vừa hạ xuống mặt đất y lại tiếp tục nhảy lên trên cao bay hoài. Chờ tới khi Minh Quế đuổi theo tới chỗ đối phương vừa hạ chân xuống đất lần thứ nhất, thì thân hình của đối thủ đã khuất dạng ở trong rừng gần đó rồi. Vì phương hướng của Thiên Tảo bay đi trái hẳn với phía ẩn thân của Tư Mã Ngạn, cho nên Tư Mã Ngạn dùng móng tay viết vào lá để định báo động cho Thiên Tảo hay rồi, nhưng nay thấy Dật Tú lại đi về phía trái hướng như thế, chàng đành phải vứt cái lá ấy đi thôi.

Minh Quế dậm chân xuống đất, thở dài một tiếng, rồi quay đầu lại, vừa cười vừa nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- Hiền đệ, ngu huynh quá dần dộn, mà Thiên Tảo lại quá xảo hoạt, nên dù mình đã tấn công nói khích y một phen như vậy mà vẫn không khiến y giở cho thân pháp VÕ ảnh Thập Tam Phiêu ra.

Chàng ta vừa nói xong, thấy Tư Mã Ngạn tay cầm cái lá, liền ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ cầm cái lá làm chi? CÓ phải muốn cho Thiên Tảo ném mùi thủ đoạn “Trích Diệp Phi Hoa” của lão đệ đấy không?

Tư Mã Ngạn không muốn để cho Minh Quế trông thấy những chữ ở trên lá, liền vận thần công vào tay ném luôn cái lá ấy vào một cành thông ở gần đó, và mỉm cười gật đầu, rồi lại dựa theo câu hỏi của Minh Quế mà trả lời rằng:

- Đại ca nói đúng đấy! Tiểu đệ muốn ném cái lá ấy vào người Thiên Tảo để thử xem công lực của y cao siêu tới mức độ nào? Ngờ đâu y lại chạy nhanh đến thế, và chạy trái hướng như vậy, đành phải đợi đến ngày đại hội Tranh Kỳ so tài với y vậy!

Tư Mã Ngạn vừa nói dứt thì cái lá của chàng ném gậy cành thông, và lá ấy cũng vụn như cám, theo gió mà bay phát phới.

Minh Quế thấy thế giật mình kinh hãi, nhưng vẫn khen ngợi rằng:

- Cành ngang của những cây thông già cứng rắn Vô cùng, khác hẳn những cành cây thường. Nay hiền đệ ném một cái lá mà gãy được cành thông như thế, đủ thấy chân khí và nội lực của hiền đệ còn thâm hậu hơn ngu huynh nhiều.

Tư Mã Ngạn cũng biết tính của Minh Quế hay đa nghi, nên đang định dùng lời lẽ để giải thích cho y đỡ nghi ngờ, nhưng Minh Quế lại đảo ngược đôi người một vòng, cười giọng quái dị và nói :

- Nhưng đáng lẽ ném lá chặt gãy cành cây như thế, lá phải không nát vụn mới đúng, nay lá ấy lại vụn ra như cám, chắc lúc ra tay hiền đệ thế nào cũng tăng thêm công lực thì chiếc lá đó mới bị vụn ra như thế? Chẳng lẽ trên lá còn có điều bí mật gì mà hiền đệ không muốn cho ngu huynh biết hay sao?

Tư Mã Ngạn nghe nói cũng kinh hãi thâm và nghĩ bụng:

”Vị nghĩa huynh này thông minh thực, chỉ hơi cau mày lại suy nghĩ đã biết rõ hết tâm sự của ta ngay!

Tất nhiên không khi nào chàng lại chịu nhìn nhận, nên chỉ lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

- Đại ca không nên đa nghi như thế! Tiểu đệ có việc gì mà phải giấu đại ca . . .

Chàng chưa nói dứt, đằng xa có tiếng hát của một thiếu nữ vọng tới. Lắng tai nghe tiếng hát đó một hồi, Minh Quế cau mày lại, hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Hiền đệ, còn mấy ngày nữa mới tới ngày Tranh Kỳ?

- Hôm nay là hai mươi sáu tháng chạp, như vậy còn ba ngày nữa mới tới ngày đại hội.

- Ngu huynh muốn tạm biệt hiền đệ ba ngày.

- Đại ca định đi đâu?

- Dự đại hội ấy cần phải có một vật báu hãn thế mới được tham dự. Bây giờ ngu huynh hãy còn tay không, nên phải đi kiếm được vật báu ấy mới mong dự đại hội được.

Hiền đệ hãy đi trước một mình, chúng ta sẽ tái kiến ở trên Tam Kỳ Tiểu ông (cù lao Tam Kỳ ở giữa hồ) trên hồ Lương Tử.

Nói xong, y liền đi ngay, Tư Mã Ngạn đành phải đưa tay lên chào từ biệt. Lúc ấy tiếng ca hát ở đằng xa vẫn còn vọng tới tai chàng như lúc đầu.

7. Ngờ Đâu Sanh Tử Giao Lại Hóa Thành Cừu Địch

Tư Mã Ngạn nhận thấy người nghĩa huynh của mình, bất cứ việc gì cũng độc đoán độc hành, nên chàng khẽ lắc đầu thở dài và nghĩ thầm :

“Theo sự quan sát của ta ở dọc đường thì tài ba và sở trường của cao siêu thế, ý có thể gọi là một kỳ tài của võ lâm được, nhưng tính tình của y quá kiêu ngạo và nóng nảy, không biết ta dùng tình bạn hữu chí thành, liệu có thể khuyên nổi y không?” Chàng vừa nghĩ vừa thủng thủng bước ra khỏi khu rừng thông, tiến thẳng về phía hồ Lương Tử, nơi tổ chức Đại Hội Tranh Kỳ.

Minh Quế đi ra khỏi rừng thông, nhưng sự thực y không đi đâu hết mà chỉ ngấm ngầm theo Tư Mã Ngạn để dò xét hành động của chàng. Nhưng chờ tới khi Tư Mã Ngạn đi khỏi, chàng ta thấy người nghĩa đệ của mình không có hành động gì khác lạ hết, mới cười khì một tiếng, quay đầu đi về phía có tiếng hát luôn.

Đi được bấy tám trượng, chàng đã phát hiện tiếng ca ấy là của một nàng thiếu nữ áo xanh, thân hình rất yếu điệu.

Thiếu nữ áo xanh đang ngồi ở trên một tảng đá, lưng dựa gốc cây thông, mà ngheu ngao hát. Thấy Minh Quế hấp tấp đi tới, nàng liền trợn ngược đôi lông mày xanh biếc rất khác người lên, mỉm cười hỏi :

- Quần đại ca, vì đối phó với Liễu Tôn Văn, đặc biệt đi tìm kiếm Vạn Hối Triều Tôn ĐỘ ách Trang nhưng chẳng hay đại ca đã thành công chưa?

Thì ra Thôi Minh Quế tên thực là Mã Không Quần, và chính là kẻ đã phụ bạc với chủ nhân của hang động bí mật ở trên núi Thiên Mục và cũng là người Tư Mã Ngạn đang khổ công tìm kiếm.

Không Quần lắc đầu, gượng cười đáp:

- Ý muội đừng nói tới chuyện ấy nữa! Lần này ngu huynh không những tìm thấy Vạn Hối Triều Tôn ĐỘ ách Trang, mà còn được trông thấy một vật oai lực không kém gì, đã được mệnh danh vào bảy đại hung khí, tức là hai cái ống đồng Tam Tinh Sáo Nguyệt.

Nhưng chỉ khi sắp lấy được thì bị người khác hủy mất, thực là đáng tiếc quá!

Thiếu nữ mắt xanh rất tuyệt sắc kia họ Cơ, tên là Lục ỷ, mà cũng chính là Thúy Mi Yêu Nữ có ghi ở trong lá thơ của nữ chủ nhân trong hang động bí mật để lại cho Tư Mã Ngạn. Lục ỷ nghe Không Quần nói xong, phì cười hỏi tiếp:

- Quần đại ca nói như vậy có khác gì là nhất sự Vô thành không?

Không Quần cười nhạt đáp:

- Tuy việc tìm kiếm ám khí độc hơn và kỳ diệu hơn ám khí Liễu Tôn Văn đã thất bại nhưng ngu huynh lại thâu hoạch được một thứ khác.

- Đại ca đã thâu hoạch được cái gì?

Không Quần đắc chí cười the thé, nói:

- Ngu huynh đã tới được Bắc Mang Quỷ Phủ một phen!

- Đại ca đã giết chết Tư Đồ Lộ rồi chăng?

- Tư Đồ Lộ không những võ công khá cao, mà trong Quỷ Phủ lại có rất nhiều hảo thủ. Nếu lúc ấy ngu huynh mà giết y thì thể nào cũng hỏng việc. Cho nên ngu huynh chỉ nói cho y thị biết trong Đại Hội Tranh Kỳ có một viên thuốc Vạn Diệu Trú Nhan Đơn với người bạn cũ ở Long Tự của nàng ta thể nào cũng có mặt ở đại hội thôi.

- Liệu Tư Đồ Lộ hay tin ấy có chịu rời Quỷ Phủ mà đến dự hội Tranh Kỳ không?
- Nếu Tư Đồ Lộ tới dự thì chúng ta giết y thì ở đó, còn nếu y thì không tới thì cũng sẽ chết trong Bắc Mang Quỷ Phủ thôi .

Lục Ý liếc nhìn chàng ta một cái rất dâm dăng và hỏi tiếp:

- Quần đại ca nói như vậy, chắc đại ca đã gỡ thủ đoạn gì ở trong Quỷ Phủ rồi phải không?
- Ngu huynh đã giải rắc hết góí ôn Hoàng Tán ở trong Quỷ Phủ rồi. CỐ lẽ bây giờ trong đó đang bị ôn dịch, và tên nào tên nấy sẽ hóa thành ma cả cũng nên.

Không Quần nói như ấy rồi cười vẻ rất đắc chí, tưởng Lục Ý thế nào cũng khen ngợi.

Ngờ đâu nàng nọ cau mày lại, tỏ vẻ không vui, nên y liền ngạc nhiên hỏi :

- Sao Ý muội lại có vẻ không vui như thế? Chẳng lẽ ngu huynh làm như thế là sai lầm chăng?

Lục Ý lắc đầu, đáp:

- Việc làm ấy của đại ca thiếu suy nghĩ thực! Vì góí ôn Hoàng Tán đó của mẹ em để lại là góí bột duy nhất còn lại thôi. Đại ca đem rắc hết trong Quỷ Phủ, giở lăm chỉ diệt được một phái Cửu U thôi, chứ còn ở trên Đại Hội Tranh Kỳ này mới thực là giết chết hết thiên hạ anh hùng.

Thấy Lục Ý nói như thế, Không Quần mới biết là mình cũng đại dốt thực, liền dậm chân nói tiếp:

- Ý muội nói rất đúng! Thực đáng tiếc !
- Đã lỡ rồi còn tiếc làm chi nữa! Nhưng chỉ tội nghiệp cho Tư Đồ Lộ, đến giờ vẫn không biết người bạn cũ ở Long Tụ đã hại y thì lại là em !
- Năm xưa hiền muội cũng khuyết đức thực, giả trai để đánh lừa Tư Đồ Lộ! Cứ xem thái độ của nàng ta, thì hình như vẫn chưa quên hết mối tình xưa đâu .
- Tình yêu bị lừa, Đại Hoàn Đơn bị cướp, sắc đẹp bị hủy, như vậy Tư Đồ Lộ trông thấy tôi có lẽ y thì muốn lột da, ăn thịt tôi thì có chứ khi nào y thì lại còn nhớ như lời đại Ca vừa nói?
- Người muốn lột da ăn thịt em có lẽ không riêng gì Tư Đồ Lộ mà còn cả VÔ Vi Tiên Tử âu Dương Thúy nữa.
- VÔ Vi Chân Kinh của VÔ Vi Tiên Tử đã bị em cướp mất, đại hội Tranh Kỳ kế thúc rồi, em sẽ kiếm một nơi tĩnh mạch để nghiên cứu, và có lẽ em sẽ giở trò cũ giả trai đi đấu với VÔ Vi Tiên Tử, người yêu cũ của đại ca một phen.

Thì ra đêm Trung thu, Tư Mã Ngạn đã tới sớm hơn, còn Mã Không Quần với Lục Ý hai người đến sau nhưng chưa vào trong căn nhà đá, nên không biết VÔ Vi Tiên Tử đã uống thuốc độc, mà vẫn tưởng còn sống ở trên đời này.

Không Quần nghe thấy Lục Ý nói, liền lắc đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

- âu Dương Thúy khác hẳn Tư Đồ Lộ. Nếu em muốn giở trò cũ giả trai để đùa giỡn nàng ta, ngu huynh chắc không ăn thua gì đâu. Chi bằng hãy khổ công luyện thành VÔ Vi Chân Kinh rồi so tài cao thấp với nàng ta thì hơn.
- Quần đại ca đừng có khoe khoang người yêu cũ như vậy! Theo nhận xét của em thì chưa chắc VÔ Vi Tiên Tử âu Dương Thúy lại là người tam trình quý liệt như đại ca tưởng tượng đâu !
- Ý muội đừng có nghi ngờ ngu huynh bình vực âu Dương Thúy, quả thực tính nếu nàng ta trình liệt hơn người thường nhiều! Hiền muội thử nghĩ xem, nàng ta kết giao với ngu huynh lâu như vậy mà vẫn giữ được nguyên vẹn, nhất định không chịu cùng ngu huynh...

Lục Ý nghe nói cười khanh khách, đỡ lời:

- CỐ lẽ là đại ca đã bắt tài, hay là âu Dương Thúy không thực tâm yêu đại ca đấy thôi .

Nói tới đó, Lục Ý tít mắt lại, liếc nhìn chàng ta một cái rất tình tứ, rồi cụng đầu vào vai chàng, khẽ nói:

- Đại ca không nhớ hay sao? Lúc chúng ta mới gặp nhau, em mới thấy đại ca đã yêu liền, nên mới hiến thân cho đại ca ngay. Những sự vui vầy đó chẳng thú hơn là âu Dương Thúy đối xử với đại ca nhiều hay sao?

Không Quần ôm nàng vào lòng, hôn má nàng một cái, rồi mỉm cười nói:

- Tất nhiên ngu huynh yêu Ý muội hơn ai hết! Bằng không, khi nào lại đang tâm bỏ âu Dương Thúy cùng các người khác, mà lại chỉ yêu một mình hiền muội như thế, và việc gì cũng đều nghe theo hiền muội sai bảo cả?

- Đại ca cứ khen ngợi âu Dương Thúy trình liệt hoài! Thế tại sao y thị hẹn ước với Tư Mã Ngạn đến hang VÕ Vi làm chi? Và còn tặng cho Tư Mã Ngạn một thanh cổ kiếm hân thế?

Tuy đàn bà rất hay ghen, nhưng đàn ông cũng không hơn gì. Ngày nọ Mã Không Quần đánh chết con Hốt Hốt núp ở trong rừng quế, rõ ràng trông thấy Tư Mã Ngạn từ trong khuê phòng mật thất của âu Dương Thúy, mà từ trước tới nay nàng vẫn cấm không cho người đàn ông nào bước vào, rút lui ra. Như vậy, đủ thấy tình cảm của hai người phải thân mật như thế nào? Nhưng bây giờ y nghe thấy Lục Ý nói như thế, y vẫn lắc đầu, gượng cười đáp:

- âu Dương Thúy hẹn gặp Tư Mã Ngạn, nhưng chưa chắc nàng đã có tình ý gì với Tư Mã Ngạn. Có lẽ vì nàng thấy Tư Mã Ngạn mặt hao hao giống ngu huynh, cho nên mới hẹn y tới để được nhìn mặt cho đỡ khao khát mỗi tương tư kia đây thôi .

Lục Ý bĩu môi, phì cười, nói tiếp:

- Quần đại ca đừng có biện hộ người yêu cũ nữa đi. Nếu âu Dương Thúy muốn được trông thấy Tư Mã Ngạn để cho đỡ khao khát vì tương tư đại ca, thì sao y thị lại không hẹn ước gặp gỡ Tư Mã Ngạn ở Tiên Động mà lại hẹn gặp nhau ở trong khuê phòng mật thất như thế? Đồng thời, lại còn tặng cho cả thanh trường kiếm tiền cổ như vậy?

Không Quần không sao trả lời được, chỉ hổ thẹn đến đỏ bừng, và gượng cười hoài thôi, Lục Ý thấy thế, mỉm cười:

- Đàn ông các người đa số là Vô lý, rõ ràng đại ca đã bỏ âu Dương Thúy rồi, mà vẫn không muốn cho người đó yêu người đàn ông khác!

Không Quần thấy nàng ta nói thế càng ngượng nghịu thêm, đang định dùng lời lẽ khác để Lục Ý khỏi nhắc nhở đến chuyện ấy nữa, nhưng Lục Ý đã cười và nói tiếp:

- Quần đại ca khỏi cần phải ghen tuông như thế nữa! Em chả đã giết chết Tư Mã Ngạn cho đại ca rồi là gì?

Không Quần nghe thấy nàng nói tới câu đó, liền cau mày hỏi lại rằng:

- Ý muội, có thực Tư Mã Ngạn đã chết rồi không? Hiện y có thể sống sót được không?

Lục Ý lắc đầu đáp:

- Diêm Vương Trích của mẹ em lại còn được gọi là Câu Hồn Lệnh, nếu người nào bị ném trúng thì chỉ có chờ chết thôi chứ không còn cách gì cứu chữa được nữa. Chính hôm ấy đại ca đã đích mắt trông thấy Tư Mã Ngạn bị em dùng Diêm Vương Trích ném trúng rồi lại còn bị rút xuống vực thẳm. Có lẽ lúc này y đã biến thành mộ đồng xương tàn rồi thì còn hy vọng sống sót sao nổi?

Mã Không Quần vẫn cau mày lại như thường, chỉ khẽ kêu “ồ” một tiếng thôi .

Lục Ý lại hỏi chàng tiếp:

- Sao bỗng dưng đại ca lại hoài nghi Tư Mã Ngạn chưa chết như thế?

- Gần đây ngu huynh mới kết giao huynh đệ với một người, thái độ và hành động của y huyền bí lắm, nên ngu huynh rất nghi ngờ y chính là Tư Mã Ngạn.

- Tên họ của y là chi?

- Tên họ thì có thể đặt bừa được. Y bảo tên họ của y là Cảnh Thiên Tâm.

- Mặt mũi của Cảnh Thiên Tâm như thế nào? Chẳng lẽ giống hệt đại ca hay sao?

- Trông y tuy chỉ hăm một hăm hai thôi, nhưng ngu huynh nghi ngờ y cũng đeo một mặt nạ da người, chế tạo rất tinh vi, như của ngu huynh vậy.
 - Tư Mã Ngạn đã bị Diêm Vương Trích bắn trúng, lại rớt xuống dưới vực thẳm, như vậy thì còn sống sót làm sao được? Đại ca đừng có nghi ngờ gì nữa!
 - Không phải là ngu huynh đa nghi đâu nhưng vì gần Thiên Tâm, ngu huynh cứ cảm thấy nơm nớp không yên.
 - Nếu đại ca có cảm giác như vậy, thì chi bằng hãy giết quách y đi cho xong!
 - Ngu huynh đã nghi ngờ rồi thì phải tìm cho ra manh mối, nếu y là Tư Mã Ngạn thực thì thể nào ngu huynh cũng phải giết chết y ngay để khỏi hậu họa.
 - Sao đại ca lại nghi y là Tư Mã Ngạn giả dạng?
 - Vì thân hình của y có vẻ quen thuộc lắm, và cả giọng nói cũng thế, hình như ngu huynh đã nghe thấy một đôi lần rồi.
 - Chúng ta bốn ba trên giang hồ gặp rất nhiều người, những người có hình dáng và giọng nói tương tự như thế thì nhiều lắm, nên điểm này không đáng quan tâm !
 - Hơn nữa, Thiên Tâm có ý giấu diếm công lực của y rất mạnh, thỉnh thoảng y ngẫu nhiên để lộ liễu, nên ngu huynh thấy kinh lực của y rất mạnh. Rõ ràng y có nội gia tuyệt kỹ rất thâm hậu, giống hệt Tam Dương Thần Công của Tư Mã Ngạn vậy.
 - Điểm này đại ca nghi ngờ thì còn có lý.
 - Ngoài hai điểm ấy ra, còn một điểm nữa khiến ngu huynh rất nghi ngờ.
 - Tư Mã Ngạn đã không có Đại Hoàn Đơn thì hồi sinh sao được? Em nhận thấy đại ca cứ quá đa nghi đấy thôi.
 - Để ngu huynh nói cho hiền muội nghe một câu chuyện này, thì lúc ấy hiền muội sẽ cũng nghi ngờ như ngu huynh liền.
 - Việc gì thế?
 - Ngu huynh với Thiên Tâm ngẫu nhiên gặp Bành Nhất Thu, rồi hai người nhờ Nhất Thu mó xương xem tướng họ.
 - Môn mó xương xem tướng của Nhất Thu nổi tiếng lắm, nhưng y không chịu xem cho ai đâu !
- Không Quân bèn kể chuyện cứu Nhất Thu thoát chết như thế nào cho Lục Y nghe, rồi nói tiếp:
- Nhất Thu rời mó xương ngu huynh xong, y nhận định ngu huynh với Thiên Tâm có lẽ là anh em sinh đôi, vì trong trăm vạn nghìn vạn người cũng không sao có thể tìm ra được xương cốt của hai người mà lại giống nhau như vậy.
- Lục Y nghe xong kêu “ồ” lên một tiếng, rồi vừa cười vừa nói tiếp:
- Có phải đại ca thấy Nhất Thu nói xương cốt giống nhau, nên mới nhận định mặt mũi cũng giống nhau, vì vậy mà nghi ngờ Thiên Tâm là Tư Mã Ngạn chứ gì?
 - Vì ngu huynh tung hợp ba nghi vấn trên nên mới đoán chắc y là Tư Mã Ngạn là thế.
 - Theo ý em, nếu muốn biết Thiên Tâm có phải là Tư Mã Ngạn hay không thì không khó khăn gì hết.
 - Hiền muội có cách gì?
 - Có hai cách. Một, là khi ở trong Đại Hội Tranh Kỳ, chúng ta đột nhiên mạo nhận tên y, kêu lên một tiếng xem y có phản ứng gì không? Điều thứ hai, là đại ca đột nhiên cho y trông thấy bộ mặt thực, xem y có lộ kinh ngạc gì không?

Không Quân lắc đầu đáp:

- Hai cách của Ý muội đều không ăn thua gì cả!

Lục Ý thấy chàng ta nói như thế, thắc mắc không hiểu, liền hỏi lại :

- Sao lại không dùng được?

- Viên thuốc Trú Nhan Đơn của Kỷ Tây Bình rất quyền rũ các thiếu nữ tự cho mình là tuyệt sắc, cho nên âu Dương Thúy thể nào cũng tới tham dự. Chúng ta mới lấy được cuốn VÕ Vĩ Chân Kinh chưa nghiên cứu, như vậy thì địch sao nổi nàng ta? Như thế chúng ta còn để lộ mặt thực ra cho Cảnh Thiên Tâm trông thấy làm chi?

Lục Ý kêu “ủa” một tiếng rồi gật đầu đáp:

- Đại ca nói rất đúng! Trong lòng âu Dương Thúy rất tức giận Thúy Mi Yêu Nữ này, không những đại ca không nên để lộ bộ mặt thực ra, mà ngay cả em cũng phải cải trang mới được!

- Tốt hơn hết là Ý muội vẫn cứ giả dạng nam trang, và đôi lông mày xanh này hãy tạm thời vẽ thành đen.

- Nếu em giả trai, tuy không sợ âu Dương Thúy, nhưng Tư Đồ Lộ bỗng thấy người bạn cũ ở Long Tụ của y xuất hiện, thì thể nào y thị cũng nổi giận như điên như khùng mà đấu chí mạng với tôi một phen chứ không sai .

- Ý muội, với tài ba của chúng ta hiện thời, trên đời này, ngoài VÕ Vĩ Tiên Tử âu Dương Thúy ra, thì chúng ta còn sợ hãi ai nữa? Ngụ huynh đi Bắc Mang Quỷ Phủ là có ý muốn dụ Tư Đồ Lộ tới đây để hiền muội được dứt khoát mối ẩn họa đó.

Lục Ý nghe thấy Không Quần nói như vậy, liền cải dạng nam trang, kẻ lông mày đen, rồi mới cùng nhau đi cù lao Tam Kỳ ở giữa hồ Lương Tử để dự Đại Hội Tranh Kỳ.

Không Quần vừa đi vừa nói :

- Ý muội đã cải trang rồi, chúng ta không nên đi chung với nhau như thế này nữa.

Chúng ta phải đi kẻ trước người sau mà vào trong hội trường, và làm như không quen biết nhau, vậy mới được.

Lục Ý mỉm cười gật đầu, rồi hai người trà trộn vào trong đám quần hào, lần lượt tiến vào trong cù lao Tam Kỳ.

Lúc ấy đang là buổi chiều của đêm trừ tịch, trong cù lao Tam Kỳ có bày bảy tám cái bàn yến tiệc, và có dựng một cái lầu đài vừa cao vừa lớn rộng, định để cho quần hùng đến dự hội vừa vui vẻ nhậu nhẹt để từ giã năm cũ đón mừng năm mới, vừa lên trên lầu đài tranh kỳ so tài. Nhưng đã nói quần hùng của cả thiên hạ, tại so lại chỉ sửa soạn có bảy tám mâm tiệc như thế? Vì tiếng tăm của Vân Mộng Tam Kỳ rất lớn, người nào người ấy phải có tuyệt học thượng thừa. Hơn nữa, người dự hội phải có một vật kỳ báu hãn thế mới được ghi tên lấy số và rút thăm, cho nên những người tới dự đều là cao thủ tuyệt đỉnh. Mỗi mâm chỉ có sáu bảy người ngồi thôi, chứ không có một mâm nào ngồi đủ mười người cả.

Lục Ý vào ngồi bàn toàn những người lạ mặt cả, tất nhiên Không Quần cũng ngồi chung với Tư Mã Ngạn .

Quần hùng đã tới đông đủ, thịnh hội sắp khai mạc đến nơi. Không Quần, Lục Ý và Tư Mã Ngạn, sáu con mắt đều nhìn mọi người để tìm kiếm, nhưng mục đích của mỗi người khác nhau . Không Quần với Lục Ý thì tìm kiếm xem âu Dương Thúy với Tư Đồ Lộ có đến hay không? Còn Tư Mã Ngạn thì tìm kiếm người có mặt mũi giống mình với mỹ nữ lông mày xanh. Lúc ấy, ngoài Kỷ Tây Bình, người trong nhóm Vân Mộng Tam Kỳ ra, còn có ba người đàn bà nữa, nhưng cả ba đều mặc áo bằng đen rộng lớn, dùng khăn đen che mặt để cho người khác không thể thấy được thân hình và mặt mũi họ.

Không Quần với Lục Ý đã đoán chắc trong ba người đó thể nào cũng có âu Dương Thúy và Tư Đồ Lộ.

Tư Mã Ngạn thì đoán chắc trong đó thể nào cũng có Tư Đồ Lộ với yêu nữ lông mày xanh.

Không Quần bỗng nghĩ ra được một kế, khẽ nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- Hiền đệ thử đoán xem trong ba thiếu nữ bịt mặt kia liệu có âu Dương Thúy không?

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca nói âu Dương Thúy đó là ai?

Sự thật chàng không biết âu Dương Thúy chính là giai nhân tuyệt sắc đã hẹn ước với mình ở trong hang động bí mật, cho nên chàng trả lời một cách thẳng thắn và tự nhiên. Vì vậy Mã Không Quần để ý dò xét mà không thấy có điều gì đáng nghi ngờ hết.

Y thấy Tư Mã Ngạn không biết âu Dương Thúy là ai, lại cho là mình đa nghi quá nổi, Chứ sự thực Cảnh Thiên Tâm, người em mới kết nghĩa này, không phải Tư Mã Ngạn .

Lúc ấy chủ nhân đã cho người hầu bưng món ăn thứ nhất ra. Miếu Mục Tiên ông Sầm Đại Hóa, lão Đại của nhóm Vân Mộng Tam Kỳ, đã phi thân nhảy lên trên đài, rồi chấp ta chào quần hùng ở bên dưới một vòng vừa cười vừa nói :

- Đại hội Vân Mộng Tranh Kỳ sắp khai mạc đến nơi, Sầm Đại Hóa hãy lược thuật cách đấu như thế nào, và đồng thời mới quý vị hãy chú ý vào giá gỗ ở trên đài này!

Mọi người nghe nói đều chăm chú nhìn vào cái giá gỗ hình cái thang để ở phía bên phải lồi đài. Trên đó có bày la liệt những vật báu để tranh kỳ, vật nào cũng có đeo một cái thẻ con số thứ tự, và trên đó lại còn có hai cái ống rút thăm thật lớn.

Đại Hóa lại đưa mắt liếc nhìn quần hùng một lượt, rồi mỉm cười hỏi:

- Vừa rồi quý vị trao cho Đại Hóa mỗi những vật báu để ghi số thứ tự, chẳng hay các vị có còn nhớ vật báu của mình là số mấy không và có vị nào thiếu sót không?

Thấy quần hùng yên lặng, Đại Hóa lại nói tiếp:

- Nếu không thiếu sót thì Đại Hóa mỗi bắt đầu rút thăm so tài. Nếu rút trúng số của người nào thì mời người ấy lên đài ngay. Đồng thời, mỗi sẽ đem hai món vật kỳbáu của hai vị ấy ra để ở trước đài, chờ trận đấu kết thúc . . .

Y vừa nói tới đó, bỗng có người ở bên dưới lên tiếng hỏi :

- Đôi bên so tài, mỗi người thế nào cũng có sở trường một môn võ công khác nhau, chẳng hay Đại Hội đã nghĩ ra được cách gì để cho đôi bên so tài với nhau mà không ai kêu ca là không công bằng không?

Đại Hóa vội đáp:

- Đại Hóa đã nghĩ tới vấn đề đó rồi, nên trên giá kia mới có thêm một cái ống rút thăm nữa là thế. Trong ống ấy có tất cả sáu cái thẻ để những môn võ công như sau:

huyền công, nội lực, quyền chưởng, khí giới, ám khí và khinh công. Người dự thi sẽ tự rút thăm lấy, rút được môn võ công nào, hai người sẽ theo võ công ghi trên cái thẻ ấy mà đấu với nhau .

Dưới lại có người lên tiếng hỏi:

- Người nào đã dự đua một trận rồi, có quyền thi đua thêm nữa không?

Đại Hóa gật đầu đáp:

- Bất cứ người thắng hay bại cũng có quyền dự trận đấu khác nhưng người đó phải đem vật báu khác ra ghi tên và lấy số, để đợi chờ rút thăm xem được đấu với ai .

Bên dưới lại có người cất giọng lạnh lùng hỏi:

- Sầm tiên ông, ngoài việc tranh kỳ, nếu gặp phải kẻ thù cũ, vậy có thể mượn hội trường này để trả thù tuyệt hận được không?

Đại Hóa thấy người lên tiếng hỏi ấy là một người trong ba thiếu nữ mặc áo đen lớn rộng và bịt mặt kia, liền cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi đáp:

- Theo tôn chỉ của đại hội này thì chỉ tranh kỳ thôi, chứ không muốn có chuyện ân oán dây dưa vào. Nhưng Đại Hóa mỗi là chủ nhân cũng không muốn quá phạt ý khách, nên mỗi thiết nghĩ việc đó phải tùy theo duyên

phận, ví dụ rút thăm phải hai người đó đều là kẻ thù cũ, thì nhân đây có thể nói rõ mối thù hằn ấy ra cho nhau biết trước cũng được. Chứ còn chỉ danh khiêu chiến thì xin quý vị cho miễn. Hoặc xin quý vị hãy đợi chờ đại hội bế mạc đã, rồi hãy trả thù huyết hận sau !

Thiếu nữ ấy nghe xong liền đưa mắt liếc nhìn Mã Không Quần, Tư Mã Ngạn và Lục Ý một cái nhưng nàng không nói năng gì cả.

Ba người nghe giọng nói của thiếu nữ ấy đã nhận ra nàng ta chính là Tư Đồ Lộ liền, nhất là Mã Không Quần, y cau mày lại nghĩ bụng:

- Tại sao Tư Đồ Lộ lại tới dự đại hội được? Chẳng lẽ gói bột ôn Hoàng mà ta đã rắc không công hiệu chăng?

Đại Hóa nói xong, liền bước tới trước cái giá gỗ cầm một cái ống thăm lên xóc một hồi, rồi thuận tay rút luôn cái thẻ ra, trở mắt lên nhìn kỹ con số ghi ở trong thẻ, rồi lắc đầu, cười nói:

- Sao thiên hạ lại có chuyện may mắn như thế này? Cái thẻ thứ nhất lại rút đúng số một, mà người mang số một đó là mỗ.

Vật kỳ báu của y dùng để ghi tên lại là cái áo Nhuyễn Giáp Thiên Tầm, nên đệ tử luân phiên hầu hạ ở trên đài của y vội lấy cái áo giáp ấy ở trên giá xuống, rồi để vào một cái kỳ trà nho nhỏ khác .

Đại Hóa lại xóc cái ống thẻ một hồi rồi rút ra một cái thẻ nữa. Y xem rõ con số ghi ở trên thẻ ấy, rồi mỉm cười nói tiếp:

- SỐ mười bốn .

Dưới đài đã có một ông già áo xanh nhảy ngay lên trên đài, Đại Hóa thấy người này rất lạ mặt, liền chấp tay chào và hỏi :

- Tôn khách cho biết quý danh?

Ông già áo xanh vừa cười vừa đáp:

- Tiểu đệ là Mạch Vạn Sâm!

Đại Hóa kêu “ồ” rồi mỉm cười hỏi tiếp:

- ở Đà Tiểu Lự, biên giới tỉnh Tứ Xuyên, có một vị tên là Thôi Sơn Thần Tú, tiếng tăm đã lừng lẫy miền Tây Nam, vị ấy có phải là Mạnh huynh không?

Mạnh Sâm liền gật đầu, vừa cười vừa đáp:

- Tiểu đệ có nghĩa lý gì đâu mà Sâm huynh nhắc nhở tới làm chi? Vật mọn của đệ dùng để ghi tên, so sánh với Thiên Tầm Nhuyễn Giáp, vật báu của Sâm tiên ông, thì thực là một trời một vực, tiểu đệ rất lấy làm hổ thẹn!

Lúc ấy đệ tử trực đài, thủ hạ của Vân Mộng Tam Kỳ, đã kiểm vật báu của Vạn Sâm dùng để gọi tên ra, và để lên mặt kỳ trà rồi. Đại Hóa đưa mắt liếc nhìn mới hay đó là một con ngựa bằng phỉ thúy cao chừng nửa thước, màu sắc xanh biếc . Tuy không phải là dị báu của võ lâm, nhưng cũng quý giá và hiếm có lắm .

8. Vân Mộng Tranh Kỳ

Đại Hóa mỉm cười, giơ tay ra nói tiếp:

- Mạnh huynh quá khiêm tốn! Mời huynh ra rút thăm để quyết định xem trận đấu của chúng ta đấu bằng võ công gì? Theo sự nhận xét của Sâm mỗ, Mạnh huynh đã có biệt hiệu là Thôi Sơn Thần Tú, tất nhiên chân lực rất mạnh, nếu rút trúng được thẻ thi thố nội lực thì rất là lý tưởng.

Vạn Sâm liền đi tới trước cái ống đựng thẻ, giơ tay ra muốn rút một cái thẻ, rồi mỉm cười nói:

- Trên đời làm gì có sự may mắn đến như thế? Đệ bình sinh không sở trường về ám khí, chỉ mong đừng rút phải cái thẻ ám khí là đã hân hạnh lắm rồi .

Nói xong y liền cầm thẻ vừa rút ra lên xem, thấy trên đó có khắc hai chữ “khí giới” .

Đại Hóa cũng đã trông thấy hai chữ đó rồi, liền mỉm cười nói tiếp:

- Mời Mạnh huynh rút khí giới ra! Trận đấu của chúng ta chỉ đấu tới khi nào phân hơn thua thì thôi!

Vạn Sâm bỏ cái thẻ vào trong ống, rút đôi phán quan bút giắt ở lưng ra, rồi mỉm cười đáp:

- Sầm tiên ông nói rất phải, chúng ta xưa nay không có thù oán gì với nhau, tất nhiên trận đấu của chúng ta chỉ đấu tới lúc hơn thua thì thôi, chứ không vì vật báu nhỏ mọn kia mà phải phơi xác tại chỗ, hay là đấu đến máu chảy lai láng mới thôi .

Đại Hóa liền bảo đệ tử của mình lấy cây trượng Chu Đằng (gậy màu đỏ) ra rồi mỉm cười đứng lấy thế.

Vạn Sâm không khách sáo gì hết, múa đôi phán quan bút, tay trái dùng thế “Phù Vân Thiên Ngoại” (Mây lơ lửng ở ngoài trời) tay phải sử dụng thế “Lăng Quyền Giang Tâm” (sóng cuốn ở giữa lòng sông) hai thế lợi hại ấy cùng nhằm người đối thủ tấn công luôn một lúc.

Đại Hóa tay cầm giữa cây trượng mây đỏ, dùng thế “Khu Trần Nghênh Khách” (quét bụi đón khách) dùng đầu gậy để gạt cây bút phán quan ở bên tay phải của đối phương, còn đuôi gậy thì lại nhằm yếu huyệt ở cổ tay trái của Vạn Sâm điểm tới .

Vạn Sâm thấy thế liền la lớn:

- Thủ pháp cao siêu lắm!

Y vội thâu song bút lại, nhanh nhẹn nhảy ra ngoài vòng, rồi lại sử dụng thế “Hoài Trung bảo Nguyệt” (ôm trăng vào lòng), nhằm hai bên hông của Đại Hóa điểm luôn.

Đại Hóa vội cầm đuôi gậy chống xuống đất rồi tung mình nhảy lên trên cao bốn trượng và thuận tay quạt luôn chiếc gậy mây ấy xuống đầu đối thủ, không khác gì một cái cầu vồng ở trên trời vòng xuống vậy.

Vạn Sâm thấy thế công của đối phương rất mạnh, không dám khinh địch, vội lui ngay về phía sau tám thước để tránh né.

Tiếp theo đó, hai người lại xông vào đấu với nhau, trận đấu càng lúc càng kịch liệt, chỉ trong nháy mắt đã thấy gió trượng như cuồng phong bão vũ, còn lông bút như một khoảng núi, kịch liệt khôn tả.

Quần hùng ngồi ở bên dưới vừa nhậu nhọt vừa xem trận đấu, nhưng đa số đều cảm thấy tài nghệ của Vạn Sâm hình như cao hơn một mực và có một số người lại cho là rất may mắn. Vì con ngựa phỉ thúy của y trông bề ngoài ai cũng tưởng là quý giá hơn Nhuyễn Giáp Thiên Tằm nhưng với người trong võ lâm thì thà dùng mười con ngựa phỉ thúy ấy đổi lấy một cái Nhuyễn Giáp, vì ngựa phỉ thúy chỉ dùng để chơi thôi chứ Nhuyễn Giáp có thể bảo tồn được tính mạng, chưởng lực không sao đả thương nổi và đao kiếm cũng không sao chém lọt.

Hai người đã đấu được năm mươi hiệp, mọi người bỗng thấy trượng phong và bút ảnh bỗng thâu liệm, Đại Hóa mặt hơi đỏ, Vạn Sâm thì chấp tay chào nhảy xuống đài .

Vì hai người ra tay quá nhanh nên mọi người không trông thấy rõ được thua ra sao, nhưng họ thấy Vạn Sâm đã nhảy xuống đài trước, như vậy không cần nói rõ cũng biết là y đã chịu thua rồi.

Đại Hóa sai người cắt con ngựa phỉ thúy đi, bỏ cái thẻ số một của mình vào trong ống và lại treo Nhuyễn Giáp lên trên giá gỗ như cũ. Động tác ấy đủ tỏ thấy Đại Hóa vẫn muốn tiếp tục dự trận đấu khác.

Lần thứ hai y lại rút hai cái thẻ số năm và số mười ba ra. Số mười ba là một đại hán trung niên trông mặt xấu xí bất chính, và cũng là người ngồi cạnh Lục y, còn số thứ năm chính là Tư Mã Ngạn.

Không Quần tức cười, nói:

- Hiền đệ may mắn thực, gặp tay đối thủ không có tên tuổi gì cả! Trông mặt y tầm thường như thế kia cũng đủ biết võ công của y rất kém cỏi rồi !

Tư Mã Ngạn lắc đầu đáp:

- Đại ca không nên nói thế! CỔ nhân đã dạy: “Nhân bất khả diện tướng, hải thủy bất khả dụng đấu lượng” (người ta không thể căn cứ ở bộ mặt mà xét đoán được bao giờ, nước bể dùng đấu làm sao mà lượng nổi). Tuy thần thái của đối phương rất tầm thường, nhưng biết đâu lại là người có nhân tài thực học?

Không Quần cười nhạt, nói tiếp:

- Hiền đệ không nên coi đối thủ quá cao như thế! Theo sự nhận xét của ngu huynh thì tài ba của y giỏi lắm chỉ có về mặt khinh công là còn có thể so sánh được phần nào với hiền đệ thôi. Chứ còn các môn võ học khác thì y địch sao nổi hiền đệ? Không biết y sẽ thua cho hiền đệ vật báu gì thế?

Tư Mã Ngạn mỉm cười, từ từ tiến lên trên đài .

Lúc ấy đệ tử của Vân Mộng Tam Kỳ đã lấy vật báu của hai người để trên giá xuống.

Vật của Tư Mã Ngạn là cây Hà Thủ Ô đã mất hết linh khí của Gia Cát Nhân tặng cho, còn vật của đại hán trung niên kia là một cái hộp ngọc nhỏ nhỏ, dài chừng ba tấc, cao hơn tấc.

Vì không tham lam nên Tư Mã Ngạn không chú ý gì đến vật báu của đối phương mà chỉ chấp tay chào đại hán ấy một vái, mỉm cười hỏi :

- Tiểu đệ Cảnh Thiên Tâm, biệt hiệu là Tiêu Hồn Khách. Xin huynh đài cho biết quý danh tính?

Đại hán trung niên kia khẽ cười đáp:

- MỒ là Lạc Thiên Du, ngoại hiệu của mỗ vì khó nghe và cũng ít ai nói tới, nên xin tôn huynh cho miễn nhắc nhở đến nữa!

Tư Mã Ngạn lại hỏi:

- Mời Lạc huynh rút thăm xem chúng ta đấu với nhau bằng môn võ công nào?

Thiên Du nhún vai một cái, cười giọng quái dị đáp:

- Cảnh huynh, đệ có một thỉnh cầu này hơi quá đáng một chút, không biết Cảnh huynh có vui lòng nhận cho không?

- Lạc huynh cứ nói đi! Nếu huynh nhất định muốn so tài bằng môn công lực nào, đệ cũng xin tiếp tay luôn!

- Cảnh huynh cứ yên tâm, Thiên Du mỗ tuy tài hèn sức mọn nhưng đâu dám làm trái với luật lệ của đại hội như thế? Đệ chỉ muốn trước khi rút thăm xem đấu môn võ nào, chúng ta hãy cùng xem vật báu ghi tên của nhau là vật gì trước đã. Chẳng hay Cảnh huynh có bằng lòng cho phép đệ được xem như thế không?

Tư Mã Ngạn giơ tay ra chỉ vào cái hộp đựng Hà Thủ Ô nghìn năm của mình, vừa cười vừa đáp:

- Mời Lạc huynh cứ việc xem !

Nhưng Lạc Thiên Du lại đi tới gần cái kỷ trà, cầm cái hộp ngọc nhỏ nhỏ của mình lên trước mở nắp ra đưa cho Tư Mã Ngạn xem và nói tiếp:

- CỐ lẽ Cảnh huynh thấy vật ghi tên của tiểu đệ rất tầm thường này chắc trong lòng thế nào cũng hơi thất vọng?

Tư Mã Ngạn liếc nhìn cái hộp ngọc ấy, thấy bên trong đựng toàn là đất đỏ, liền mỉm cười đáp:

- Lạc huynh chớ nên khiêm tốn như thế! Cảnh Thiên Tâm mỗ tuy là người rất kém hiểu biết nên không biết lai lịch của đất đỏ để ở trong hộp ngọc này, nhưng mỗ cũng đoán chắc không phải là vật thường. Mời Lạc huynh hãy xem vật ghi tên của . . .

Thiên Du đã lắc đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

- Không phải đệ có ý muốn xem vật báu của Cảnh huynh đâu, mà đệ chỉ muốn giải thích cho Cảnh huynh biết thứ đất đỏ trong hộp này không phải là đất thường. Bằng không, khi huynh thắng trận, lấy được cái hộp đất này lại coi thường mà rẻ rúng nó, và cho đệ là kẻ lừa bịp xảo trá là khác .

Nói tới đó, y từ từ đẩy nắp hộp lại và khẽ nói :

- Đất đỏ trong hộp này gọi là Bát Bửu Thần Nê, nghe nói nó có tám thứ hiệu dụng, nhưng Thiên Du mỗi nghiên cứu mãi mà cũng không sao nghiên cứu ra được nó có diệu dụng gì? Nếu Cảnh huynh đắc thắng được cái hộp đất đỏ này, với người thông minh như huynh, đệ chắc huynh thế nào cũng thâm hoạch lớn.

Tư Mã Ngạn nghe giọng nói đối phương thì hình như chưa đấu mà đã nhận thua rồi, liền ngạc nhiên hỏi :

- Sao Lạc huynh lại nói như thế? Biết đâu người thua lại chả là Cảnh Thiên Tâm này?

Thiên Du xua tay lia lịa, cả cười đáp:

- Trừ phi rút được cái thẻ ghi “khinh công” thì may ra mới còn có một hai thành hy vọng, còn các môn võ học khác, mỗi tự biết thế nào cũng bị thua, nhất là nội lực thì mỗi lại càng yếu ớt, chịu đựng không nổi một các đánh. Như vậy còn hy vọng thắng sao được?

Y vừa nói vừa thò tay vào cái ống rút một cái thẻ lên nhưng vừa lên tới miệng ống, y đã lại vút ngay xuống. Tư Mã Ngạn nhanh mắt đã trông thấy trên thẻ có ghi hai chữ “khinh công” . Chàng thấy đối phương vừa tự khoe giỏi về môn khinh công, nay lại rút trúng cái thẻ ấy, chàng đang định nói vài câu để mừng cho y. Ngờ đâu Thiên Du lại lớn tiếng nói:

- Cảnh huynh, số của đệ xui thực. Bình sinh đệ kém nhất về môn nội lực mà nay lại rút phải cái thẻ “nội lực” !

Tư Mã Ngạn nghe thấy đối phương nói thế, ngạc nhiên Vô cùng và không hiểu tại sao Thiên Du lại nói đối như vậy? Chàng liền mỉm cười, và hạ thấp giọng xuống hỏi :

- Lạc huynh, cái thẻ vừa rồi hình như ghi hai chữ “khinh công” thì phải?

Thiên Du cười ha hả, đáp:

- Cảnh huynh nhìn lầm đấy chứ? Có khi nào Thiên Du mỗi đã rút được cái thẻ “khinh công” mà lại bảo là nội lực như vậy? Nếu huynh không tin, chúng ta lại rút lại một lần nữa!

Nói xong, y rút luôn một chiếc thẻ khác đưa cho Tư Mã Ngạn xem, trên thẻ quả có khắc hai chữ “nội lực” thực.

Tuy Tư Mã Ngạn rất nghi ngờ, và biết Thiên Du định tâm làm ra như thế, nhưng vì không có chứng cứ gì cả, nên chàng đành phải cẩn thận đề phòng và gật đầu đáp:

- Lạc huynh thích tỉ thí nội lực thì chúng ta bắt đầu ngay nhé?

- Vân Mộng tự quần anh, Võ lâm long hổ đấu ! Chương trình của đại hội này thế nào cũng còn có nhiều màn rất vui mắt. Phen này Thiên Du tới đây tự biết mình là kẻ hậu sinh mạt học trong giang hồ, nên chỉ muốn tới đây để được xem những võ công cao siêu của các vị tiền bối khác mà thôi. Vì vậy Thiên Du mỗi chỉ muốn bị đánh bại mà xuống dưới đài ngồi yên xem các người khác đấu thôi.

Y vừa nói vừa đi tới gần Tư Mã Ngạn, gơ song chưởng lên trước ngực rồi từ từ đẩy ra.

Tư Mã Ngạn thấy đối phương giở thủ đoạn đánh tráo ấy, lại tưởng là nội lực của đối phương thế nào cũng đặc biệt hơn người. Cho nên chàng không dám khinh địch, vội nghênh tự mười thành Tam Dương Thần Công, rồi vội gơ chưởng lên chống đỡ. Ngờ đâu nội lực của Thiên Du quả nhiên tầm thường thực, bốn chưởng của hai người vừa va đụng nhau y đã cau mày cau mặt, hình như đau khổ chịu đựng không nổi rồi?

Tư Mã Ngạn biết Tam Dương Thần Công của mình rất lợi hại, vội thâu liền kinh lực lại và khê hỏi :

- Lạc huynh có cảm thấy gì không? Trong tạng phế có bị thương không?

Thiên Du gượng cười, không trả lời, nhưng mồ hôi ở trên trán cứ nhỏ ròng xuống hoài, đủ thấy y đã chịu đựng không nổi sự đau đớn nên mới đổ mồ hôi ra như thế. Vì lúc này đang là lúc thắng chạp, Tư Mã Ngạn vội lấy một viên linh đơn ra đưa cho y và khê nói tiếp:

- Lạc huynh, tiểu đệ nghĩ lầm quân tử nên ra tay quá nặng, trong lòng quả thật áy náy không yên! Xin huynh đừng có khiển trách và mau mau uống viên thuốc này đi sẽ thấy khỏi ngay!

Thiên Du cầm lấy viên thuốc uống luôn, liền cảm thấy hết đau đớn tức thì. Y vội chấp tay vái lạy Tư Mã Ngạn và khẽ đáp:

- Cảnh huynh nhân nghĩa như vậy, phen này đệ có thua hộp Bát Bửu Thần Nê cho huynh cũng rất vui lòng, và mong huynh nên giữ lấy nó, đừng có coi thường, sau này thế nào cũng có lúc đắc dụng!

Nói xong y liền nhảy xuống đài, quay về chỗ ngồi luôn.

Tư Mã Ngạn thấy y tuy đã bị thương mà còn nhanh như vậy đã biết khinh công của người này quả luyện tới mức thượng thừa. Nhưng chàng không hiểu tại sao đối phương lại định tâm tặng mình hộp Bát Bửu Thần Nê ấy để làm chi?

Trong lúc Tư Mã Ngạn đang đứng ngẩn người ra, thắc mắc Vô cùng, thì Đại Hóa thấy thế liền mỉm cười hỏi :

- Cảnh huynh đã thắng rồi, chẳng hay huynh định cầm cả hai vật báu đi, hay là gửi lại một vật để tiếp tục đấu trận khác?

Tư Mã Ngạn nghĩ tới lời dặn bảo của Thiên Du, liền đáp:

- Đệ xin lấy vật đã đắc thắng, còn cây Hà Thủ Ô thì vẫn gửi lại ở đây đấu tiếp trận khác Đại Hóa nghe theo lời dặn của chàng, liền đưa hộp Bát Bửu Thần Nê cho Tư Mã Ngạn, và để hộp Hà Thủ Ô lên trên giá như cũ .

Về tới chỗ ngồi, Tư Mã Ngạn đưa cái hộp Bát Bửu Thần Nê cho Không Quân xem và mỉm cười hỏi :

- Đại ca là người rất rộng kiến thức, chẳng hay đại ca biết hộp đất này dùng làm việc gì không?

Không Quân mở hộp ra xem một hồi, đưa lên mũi ngửi rồi thuận tay trao trả cho Tư Mã Ngạn, cười nhạt đáp:

- Đất này là thứ đất đỏ ở trong những lò nung gạch, chứ có diệu dụng gì đâu? Ngu huynh mới trông thấy tên Lạc Thiên Du ấy, đã biết ngay y chỉ là một tên lừa bịp, tới đây để lừa ăn uống thôi, chứ y làm gì có vật báu mà cũng đòi dự đại hội tranh kỳ?

Tư Mã Ngạn cũng nhận thấy đất đỏ ở trong cái hộp ngọc ấy không quý báu chút nào, nhưng chàng lại nghĩ bụng:

“Người nào tới dự đại hội phải đưa vật báu của mình cho Vân Mộng Tam Kỳ xem xét trước nếu không phải là vật báu hân hữu, thì Vân Mộng Tam Kỳ đã từ chối không cho dự rồi. Nay nghĩa huynh của mình nói đất đỏ này là đất đỏ tầm thường ở trong lò gạch, chứ không quý báu gì hết . Như vậy chả lẽ Vân Mộng Tam Kỳ lại mù quáng cả hay sao?” Nghĩ như vậy, chàng không dám coi thường hộp đất ấy nữa, mà vội bỏ ngay vào trong túi.

Không Quân thấy thế, cười nhạt một tiếng, rồi phi thân lên trên đài ngay. Thì ra lúc ấy trên đài đã rút thế số ba mươi chín Không Quân ra. Còn cái thẻ thứ hai là số hai mươi bảy. Thực là không phải oan gia không tụ đầu có khác? Cái thẻ ấy lại là của Hoàng Sơn Dật Tú Sài Thiên Tảo.

Vật báu dùng để dự thi của hai người cũng rất kỳ lạ. Vật báu của Không Quân là mười hai miếng đồng mỏng dùng để bảo vệ yết huyết, tên là Phong Ma Đồng HỘ Huyết Kính. Còn vật báu của Thiên Tảo là một bức họa: Hoa Đà Ngủ Cầm Đồ.

Thiên Tảo thấy đối thủ lại là Mã Không Quân, liền mỉm cười hỏi :

- Thôi huynh, cổ nhân đã dạy: “Thề sự tiền duyên giai hữu địch, Nhân sinh hà sử bất tương phùng” quả thực không sai tí nào. Chúng ta mới chia tay ở núi Đại Biệt nay lại gặp nhau ở nơi đây rồi !

Không Quân cười nhạt đáp:

- Khi ở trên núi Đại Biệt bạn không chịu chỉ giáo cho. Đến giờ bạn thế nào cũng phải cho Thôi mỗ được kiến thức pho ”Vô ảnh Thập Tam Phiền đây chứ?

Thiên Tảo nhìn vào cái ống thẻ, mỉm cười đáp:

- Tại hạ cũng mong như vậy, nhưng không biết có được gặp may như thế không?

Không Quần giơ tay ra cầm cái ống đựng thẻ trong lòng vừa mừng vừa lo, mừng là nếu rút được cái thẻ “khinh công” thì phen này có thể được toại nguyện bấy lâu nay, được so tài với đệ nhất khinh công năng thủ đương thời. Lo là Sài Thiên Tảo tiếng tăm lừng lẫy lắm, nếu mình địch không nổi pho khinh công lừng danh ấy của đối phương thì không những không cầu được vinh mà còn mang nhục là khác.

Vì vậy trong bụng y mới có sự mâu thuẫn như thế. Đồng thời, y còn lo âu ba thiếu nữ bị mất ngôi ở bên dưới kia có âu Dương Thúy trong đó, nên y cần phải cố hết sức giấu giếm công lực, không để cho nàng biết rõ lai lịch.

Không Quần vừa lo âu vừa thò tay vào rút một cái thẻ ra. Ngờ đâu tấm thẻ ấy lại ghi hai chữ “quyền chưởng”.

Thiên Tảo trông thấy hai chữ đó hơi cau mày lại, nhưng vẫn tươi cười, đứng yên lấy thế, rồi mỉm cười thúc giục Không Quần rằng:

- Mời Thôi huynh ra tay đi! Nếu Thôi huynh muốn đua khinh công với Sài mỗ thì để Chờ một ngày khác cũng chưa muộn mà!

Không Quần vừa thất vọng vừa yên tâm, liền giở thẻ “Kim Báo Phiên Trào” ra (beo vàng lật ngửa móng vuốt), nhắm ngực Thiên Tảo tấn công luôn.

Thấy đối phương vừa ra tay đã giở thẻ vô ác độc như vậy, Thiên Tảo vội giở một trăm hai mươi tám thức “Tiên Viên chưởng pháp” của mình đã khổ tâm nghiên cứu mấy chục năm ra đối phó.

Thiên Tảo trước sau vẫn dùng pho “Tiên Viên chưởng” của mình sáng tạo ra, còn Không Quần thì sợ âu Dương Thúy biết rõ lai lịch của mình, nên lúc thì y sử dụng võ công của phái VÕ Đang, lúc thì dùng chưởng của Thiếu Lâm, rồi lại dùng cả quyền của Côn Luân và Nga Mi, phức tạp Vô cùng.

Trận đấu này rất đẹp mắt. Một bên là một ông già mặc áo xám, thân hình lẹ làng như một con vượn, một bên là thiếu niên anh hùng quyền chưởng bách biến, trận đấu càng lúc càng tăng, khiến quần hùng ngồi ở bên dưới xem chỉ thấy hai cái bóng chạy quanh đấu trường thôi, chứ không sao trông thấy rõ ai là ông già, ai là thiếu niên nữa?

Tư Mã Ngạn chăm chú xem một hồi, thấy công lực của nghĩa huynh mình mạnh hơn của Thiên Tảo, nên chàng mới đỡ lo, liền đưa mắt nhìn quần hào ngồi ở mấy mâm tiệc quanh đó. Vì chàng trông thấy Sài Thiên Tảo rồi, liền nhớ ngay tới Bành Nhất Thu người mù đã sở trường về môn mó xương xem tướng. Vì Nhất Thu nói thẳng, nên bị nghĩa huynh mình tức hận Vô cùng.

Chàng muốn nhân lúc này báo động cho Nhất Thu hay, để y mua tránh khỏi nơi đây.

Khỏi bị mang họa diệt thân. Ngờ đâu chàng nhìn hết các bàn mà không thấy tung tích của người mù ấy đâu cả, trong lòng mới hơi yên tâm, thì lúc ấy trận đấu ở trên võ đài cũng vừa kết thúc.

Thì ra Không Quần với Thiên Tảo hai người đấu với nhau rất lâu vẫn chưa phân thắng bại, nên Đại Hóa đứng ra tuyên bố trận đấu này coi như là huê. Vì vậy cả Thiên Tảo lẫn Không Quần đều gởi lại vật báu để chờ đấu tiếp.

Chờ Không Quần về chỗ ngồi rồi, Tư Mã Ngạn liền mỉm cười hỏi :

- Đại ca, rõ ràng công lực của đại ca còn hơn Thiên Tảo nhiều, tại sao đại ca lại cố ý giữ sức, chỉ dùng các thế võ của môn phái khác mà không giở tài ba thực sự ra để thắng được tranh Ngũ Cầm Đồ ấy?

Không Quần không tiện nói rõ tâm sự của mình cho Tư Mã Ngạn hay, chỉ giả bộ làm ra vẻ ngông cuồng và kiêu ngạo đáp:

- Chẳng lẽ hiền đệ không nghe ta nói câu: “Kéo cung phải kéo cái thật mạnh, dùng tên phải sung mũi thật dài” hay sao? Ngoài môn khinh công ra, ngu huynh không muốn dùng võ công khác thắng Sài Thiên Tảo.

Lúc ấy trên cù lao Tam Kỳ đèn đuốc đã thấp sáng như ban ngày.

Đại Hóa đang định rút thăm tiếp, thì bỗng trở mắt lên nhìn về phía lối vào của Hội Trường.

Quần hùng thấy thế ngạc nhiên Vô cùng, đều quay người lại nhìn về phía đó, mới hay đang có ba người ăm mặc và hình dáng rất kỳ lạ bước vào. Người đi giữa là một Phiến tăng mặc áo đỏ, đầu nhọn, gò má cao, mắt cú, má hóp, cổ đeo một chuỗi hạt châu rất dài.

Người đi bên phải là một người Mèo, vừa gầy vừa cao, tay như chân chim, hay cánh tay đeo đầy vòng vàng, mặc váy ngắn và chân đất.

Người đi bên trái lại còn kỳ dị hơn, béo lùn, cao không đầy năm thước, nhưng bề ngang rộng hàng ba thước, trông không khác gì một trái cầu bằng thịt, mặc một cái áo bằng vàng, lông áo hàng hay tắc, nên y đi tới đâu cũng có ánh sáng lấp lóe tới đó ngay.

Tư Mã Ngạn thấy thế liền hỏi :

- Đại ca, quái nhân mặc áo lông vàng như trái cầu thịt kia có phải là Nam Hoang Độc Vy Liễu Văn Tôn, người đã khét tiếng thiên hạ về môn ám khí độc ấy không? Còn người Mèo vừa gầy vừa cao và Phiến tăng mặc áo đỏ trông hung ác lắm, vậy hai người đó lại là ai?

Không Quần lắc đầu, đáp:

- Hai người này lạ mặt lắm, ngu huynh chưa nghe thấy người ta nói qua, mà cũng không biết lai lịch chúng ra sao?

Hai người đang chuyện trò, bỗng nghe thấy Đại Hóa đứng ở trên đài lớn tiếng kêu gọi :

- Sónăm!

Không Quần liền cười và nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- SỔ hiền đệ hên thật! Lại được ra đấu trận nữa! Nhưng lần này hiền đệ thể nào cũng phải thắng những vật báu thật sự, chứ đừng có được cái hộp đất đỏ lò gạch mà lại có tên rất đẹp là “Bát Bửu Thần Nê” như vừa rồi đấy nhé?

Nghĩ đến chuyện đó, Tư Mã Ngạn cũng phải bật cười. Chàng vội đứng dậy, bước ra, và nhảy ngay trên võ đài .

Đại Hóa tiếp tục rút thăm. Rút cái thăm đó lên rồi y liền lớn tiếng đọc:

- SỔ ba!

Mọi người vừa nghe thấy con số ba ấy đã xôn xao bàn tán liền, nhất là ba thiếu nữ mặc áo đen bịt mặt ngồi chung một bàn, đều quay người lại. Sáu con mắt cùng nhìn cả lên trên võ đài.

Thì ra người số ba đó chính là Đại Đầu Tiên Tử Kỳ Tây Bình, chủ nhân thứ ba của Đại Hội Vân Mộng Tranh Kỳ này, vật báu của y thị là Vạn Diệu Trú Nhan Đơn, mà các thiếu nữ xinh đẹp trên thiên hạ đều coi vật đó là vật báu quý nhất .

Lục Ý thấy Kỳ Tây Bình đã lên đài, liền đứng dậy, đi tới cạnh Không Quần, rỉ tai khẽ nói:

- Quần đại ca, nếu người em kết nghĩa của đại ca thắng được viên thuốc Trú Nhan Đơn, thể nào đại ca cũng phải nghĩ cách lấy cho được để tặng em đấy nhé?

Không Quần gật đầu, vừa cười vừa đáp:

- Ý muội cứ yên tâm. Việc gì chứ việc này thể nào ngu huynh cũng làm được. Nhưng Thiên Tâm hình như không phải là Tư Mã Ngạn mà ngu huynh đã nghĩ ngờ đâu .

Lục Ý vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Sao Quần đại ca lại chắc chắn như thế?

Không Quần vừa cười vừa đáp:

- Vừa rồi ngu huynh nói đến chuyện ba thiếu nữ mặc áo đen bịt mặt kia thể nào cũng có VÔ Vi Tiên Tử âu Dương Thúy ở trong đó . . .

Lục Ý vội hỏi tiếp:

- Thế Thiên Tâm trả lời như thế nào?

- Hình như y chưa nghe thấy ai nói đến cái tên âu Dương Thúy bao giờ vậy. Trông vẻ mặt của y rất ngờ ngác một cách thành thật, chớ không có vẻ gì là giả dối cả.

- Quần đại ca, em đã bảo việc này anh chỉ quá đa nghi đấy thôi, chứ Tư Mã Ngạn đã bị Diêm Vương Trích của em bắn trúng thì còn sống làm sao được nữa? Hôm nọ tiểu muội nói, đại ca cứ không tin.

Không Quần mỉm cười, đưa mắt nhìn lên võ đài, trợn ngược đôi lông mày lên nói tiếp:

- Trận đấu này của họ là thi đua huyền công, chỉ mong Thiên Tâm thắng nổi viên Trú Nhan Đơn thì chúng ta đỡ mệt rất nhiều.

Lục Ý nóng lòng muốn cướp được viên Trú Nhan Đơn, nên nàng ta không nói năng gì hết cứ chăm chú nhìn lên trên võ đài thôi .

Sự thật mặt mũi của Kỷ Tây Bình cũng không đến nỗi xấu xí, nhưng phải nổi cái đầu của y thị quá lớn, nên ai trông thấy cũng phải tức cười .

Thấy hình dáng và mặt mũi của Kỷ Tây Bình, Tư Mã Ngạn mới vỡ lẽ tại sao y thị lại chịu đem viên thuốc Trú Nhan Đơn ấy ra làm vật báu để dự cuộc .

Kỷ Tây Bình thấy Tư Mã Ngạn rút cái thẻ khắc hai chữ “Huyền công” liền lắc lư cái đầu to không cân đối với người y thị chút nào, mỉm cười hỏi :

- Bạn họ Cảnh, trận đấu này là đua Huyền công, muốn đấu như thế nào xin bạn cứ cho biết đầu đề?

Tư Mã Ngạn xua tay đáp:

- Cảnh Thiên Tâm tôi đã được quyền ưu tiên rút thăm, như vậy cách tỉ thí như thế nào, lẽ dĩ nhiên là phải thuộc quyền của tiên tử quyết định.

Tây Bình nghe nói vừa cười vừa đỡ lời :

- Nếu bạn nói như vậy, tôi không khách sáo nữa!

Tư Mã Ngạn chấp tay chào Kỷ Tây Bình, rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Xin Kỷ tiên tử cứ ra đầu đề đi! Cảnh Thiên Tâm tôi thế nào cũng miễn cưỡng theo đòi được!

Tây Bình quay đầu lại, bảo một tên đệ tử đứng hầu cạnh cô rằng:

- Người bảo các người đun nước pha trà ngay đi ! Trà phải dùng thứ trà thượng đẳng Phổ Nhị của tỉnh Vân Nam nhé?

Tất cả quần hùng ở dưới đài và Tư Mã Ngạn đứng ở trước mặt y thị cũng không hiểu y thị sai người đun nước như thế làm chi? Không biết có liên quan gì đến cuộc đấu Huyền Công không?

Vân Mộng Tam Kỳ đã là chủ nhân của Đại Hội thì tất nhiên đồ dùng gì cũng phải chuẩn bị sẵn hết, nên tên đệ tử nọ đã bưng lò đun nước với ấm tách pha nước rất kỳ lạ ra liền.

Thì ra lò và ấm đun nước làm bằng thứ đồng tía thật mỏng, ở giữa để than hồng, trên lò CỎ để một cái ấm đồng, nhưng ấm đồng này lại liền chặt với lò, trong ấm có nước trà đen như sơn và đang sôi sùng sục . . .

Kỷ Tây Bình cũng còn sai người cho thêm than vào, đun đến độ cả lò lẫn ấm đều đỏ hồng hết, và nước trà ở bên trong sôi sùng sục, y thị mới mỉm cười và nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- Trà Phổ Nhị ở Vân Nam nếu đặc như thế này, không những uống rất ngon, mà nó còn có thể tiêu đàm, hoa thực, rửa tì, ngọt giọng nữa, Tây Bình tôi xin mời khách dùng trà! Đây, có hai ấm tất cả, tùy bạn họ Cảnh muốn uống ấm nào cũng được. Chúng ta cùng uống một lúc.

Lục Ý nghe thấy Kỷ Tây Bình nói như thế, liền kinh hãi mà nói với Không Quần rằng, - Quần đại ca, Tây Bình võ học rất cao siêu, bây giờ y thị lại ra đầu đề rất khó như thế này, nếu người nào Nội Ngũ Hành Công Lực và Ngoại Ngũ Hành Công Lực chưa luyện đến mức trên mười một thành thì không sao uống được nước trà ở trong ấm này!

Không Quần gật đầu, vừa cười vừa đỡ lời :

- Ý muội nói rất đúng, cách so tài này ai cũng không thể giấu ngón được nữa. Nhân lúc này chúng ta hãy để ý xem nghệ đệ Cảnh Thiên Tâm có công lực cao siêu tới mức độ nào?

Lúc ấy khắp hội trường đều yên lặng như tờ, vì trận đấu này rất kỳ lạ, và mọi người chú ý đến vật báu đánh cá là viên thuốc Vạn Diệu Trú Nhan Đơn nữa, nên ai nấy mới lẳng lặng để ý xem là thế.

Tư Mã Ngạn thấy Kỷ Tây Bình bảo mình muốn lựa ấm nước nào cũng được. Chàng biết rõ hai ấm nước này như nhau hết, nên chàng làm ra vẻ rất đường hoàng, lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Hà tất phải lựa chọn gì hết! Chúng ta mỗi người cứ cầm một ấm lên uống là xong!

Mời Kỷ tiên tử cầm trên trước!

Kỷ Tây Bình mỉm cười, đi tới phía bên trái gơ bàn tay trắng nõn nà nhỏ như búp măng ra cầm lấy cái ấm hồng đứng đầu nước trà đã đốt đến đỏ hồng lên. ấm này, bất cứ cầm chỗ nào cũng bị bỏng hết .

Tư Mã Ngạn biết đây là môn “Xích Thủ Lạc Thiết” (tay không cầm vào sắt nung đỏ) thuộc Nội Ngũ Hành Công Lực, ai cầm được cái ấm đồng ấy lâu hơn là sẽ thắng cuộc.

Cho nên chàng thấy Kỷ Tây Bình từ từ gơ tay ra thì chàng đã nhanh tay cầm luôn cái ấm phía bên phải lên trước .

Kỷ Tây Bình đã gặp kình địch, cũng cầm cái ấm nước đó lên, tùm tùm cười nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- Bạn họ Cảnh, nước Trà Phổ Nhĩ này, mới uống vào miệng hơi có mùi thuốc, không thấy ngon gì hết, nhưng càng uống lại càng thấy ngon miệng hơn. Chúng ta cứ thử thả mà uống, sẽ nhận thức được trà này ngon như thế nào liền.

Tư Mã Ngạn biết nước trà đang sôi sùng sục như vậy, càng uống chậm bao nhiêu càng khó khăn bấy nhiêu, nên chàng gật đầu, mỉm cười đưa ấm nước lên mồm từ từ uống luôn.

Không Quần thấy vậy thất thanh nói:

- Nước trà sôi mà uống từ từ như vậy là thuộc Nội Ngũ Hành Công Lực. Uống như thế còn khó gấp mười lần tay không cầm ấm trà đỏ hồng kia. Kỷ Tây Bình là chủ nhân, chắc đã chuẩn bị từ lâu, phải khổ luyện trước mới dám giở trò này ra đánh cuộc. Còn Thiên Tâm thì lâm trận mới mài dao, nếu y nín hơi lấy sức mà không giữ được hơi sức ấy chịu lâu, gan ruột thể nào cũng bị phỏng nát chứ không sai. Nay y chịu đựng được như vậy, đủ thấy công lực của y không kém Mã Không Quần này chút nào!

Lục Ý kêu “ủa” rồi vừa cười vừa đỡ lời:

- Quần đại ca xưa nay vẫn tự kiêu lắm, coi trời bằng vung. Không ngờ hôm nay đại ca cũng phải chịu phục người.

Không Quần trợn ngược đôi lông mày lên, kiêu ngạo đáp:

- Ai bảo là mỗ chịu phục y nào? Chờ đại hội này kết liễu xong, ngu huynh thể nào cũng phải so tài thử với Thiên Tâm về cả nội, ngoại công, khinh công và khí giới, xem ai hơn ai kém.

Lục Ý chỉ cười thôi chứ không nói năng gì hết, mà cứ chăm chú xem Thiên Tâm với Kỷ Tây Bình so tài thôi .

Tư Mã Ngạn với Kỷ Tây Bình đã từ từ uống hết hai ấm nước ấy mà than trong lò vẫn chưa tắt. Quần hùng ở bên dưới đều khen ngợi, vỗ tay như sấm động. Đại Hóa bỗng mỉm cười, lớn tiếng tuyên bố.

- Trận đấu Huyền công của bạn họ Cảnh với Kỷ tam muội ngang tài nhau, nên Sầm Đại Hóa này phải coi là trận đấu đó hòa cuộc.

Tư Mã Ngạn nghe nói mỉm cười, muốn lên tiếng nói nhưng lại thôi. Còn Tây Bình mặt hơi đỏ, có vẻ hổ thẹn.

Ngờ đâu dưới đài đã có người lên tiếng nói:

- Sầm tiên ông là chủ nhân, sao lại phê phán một cách không công bằng như vậy?

Nói xong liền có một bóng đen nhẹ nhàng tung mình nhảy lên trên đài .

Đại Hóa đã nhận ra người đó chính là người đã thua cái hộp Bát Bửu Thần Nê cho Tư Mã Ngạn tên Lạc Thiên Du, liền tỏ vẻ không vui, hỏi lại :

- Sao bạn họ Lạc lại cho là Sầm mỗ phê phán như vậy là không công bằng? Thử hỏi bạn họ Cảnh với Kỷ tam muội đấu với nhau như thế, ai thắng ai bại chỗ nào? Bạn cứ nói thẳng ra đi!

Thiên Du vừa cười vừa đáp:

- Tất nhiên trận đấu vừa rồi, là đã phân thắng bại, kể cả Nội Ngũ Hành Công lực và Ngoại Ngũ Hành công lực của Cảnh Thiên Tâm huynh đều thắng Kỷ Tiên Tử một chút xíu Nếu Sầm tiên ông là người Vô tư phải nên trao tặng viên thuốc Vạn Diệu Trú Nhan ấy cho Cảnh Thiên Tâm mới đúng.

Đại Hóa mặt đỏ bừng, đang định nổi khùng, nhưng nghĩ đến mình là chủ nhân, y đành phải cố nén giận mà hỏi lại Thiên Du rằng:

- Bạn họ Lạc hãy nói rõ Nội Ngũ Hành công lực của Cảnh Thiên Tâm thắng ở chỗ nào, và Ngoại Ngũ Hành công lực của bạn ấy cũng thắng ở chỗ nào, thì Sầm mỗ sẽ phán quyết viên thuốc ấy, thuộc về bạn họ Cảnh ngay!

Lúc ấy hai người đã để hai cái ấm đồng xuống rồi, Thiên Du liền hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Vừa rồi Cảnh huynh cầm cái ấm nào?

Tư Mã Ngạn liền chỉ vào cái ấm bên phải.

Lạc Thiên Du vội cầm cái ấm đó lên, giọng cười quái dị mà nói với Đại Hóa tiếp:

- Sầm tiên ông, Lạc mỗ không có môn nào là sở trường cả nhưng được đôi mắt sáng hơn người một chút. MỖI đã dám lên trên đài thì tất nhiên mỗ phải nhận ra được phải trái mới dám nói như thế.

9. Nam Hoang Ác Khẩu

Thiên Du nói tới đó liền quay người lại nhìn Tư Mã Ngạn với Kỷ Tây Bình và nói tiếp:

- Xin Cảnh huynh và Kỷ Tiên Tử hãy giơ hai bàn tay ra, và gan bàn tay chìa lên phía trên.

Tư Mã Ngạn với Kỷ Tây Bình liền làm theo lời nói của Thiên Du ngay. Lúc ấy Thiên Du mới chỉ vào bốn bàn tay của hai người, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Mời Sầm tiên ông hãy xem đầu mười ngón tay của hai người. Bàn tay của Cảnh Thiên Tâm huynh vẫn như thường, còn bàn tay của Kỷ Tiên Tử đã bị lửa đốt phỏng, nên đã có nhiều chỗ hơi vàng. Như vậy đủ thấy Ngoại Ngũ Hành công lực của Cảnh huynh đã thắng Kỷ Tiên Tử rồi không?

Đại Hóa với Tây Bình nghe thấy Thiên Du nói như vậy, ngưỡng Vô cùng và cũng kinh ngạc nữa, vì điều này hay người quả thực không hay biết một tí gì, không hiểu tại sao Thiên Du ngồi ở tận dưới đài mà lại trông thấy rõ như thế?

Đại Hóa gượng cười đáp:

- Bạn họ Lạc có đôi mắt sành sỏi thực! Sầm mỗ tự nhận đã sơ suất về điều đó, nhưng Còn xin thỉnh giáo bạn về mặt Nội Ngũ Hành công lực của họ Cảnh hơn Kỷ tam muội ở chỗ nào?

Thiên Du lại chỉ vào hai cái ấm, rồi mỉm cười đáp:

- Sầm tiên ông hãy xem thử những lá trà ở trong hai cái ấm thì sẽ biết rõ liền.

Đại Hóa và Tây Bình song song nhìn vào trong cái ấm trà, rồi cùng giật mình kinh hãi .

Thì ra ấm nước của Kỷ Tây Bình uống, tuy nước đã cạn hết, nhưng những lá trà ở bên trong hãy còn ướt, còn ấm của Tư Mã Ngạn uống thì bên trong rất khô.

Thiên Du đắc chí, lớn tiếng nói tiếp:

- Lá chè ở trong hai cái ấm này một cái còn ướt, một cái đã khô ráo. Như vậy đủ thấy thần kỳ công lực của Cảnh huynh không những đã khiến ruột gan cứng như sắt uống xong nước chè sôi như vậy mà còn dùng Tam Muội chân hỏa ở đầu lưỡi ra hơi khô hết những lá trà ở trong ấm. Thần công tuyệt kỹ này quả thực kinh người. Vậy xin Sầm tiên ông nên phê phán lại trận đấu .

Lục Ý nghe tới đây liền rĩ tai khê bảo Không Quần rằng:

- Quần đại ca, người em kết nghĩa của đại ca cao minh lắm! Nếu bảo đại ca làm như thế, liệu đại ca có làm nổi không?

Không Quần lắc đầu đáp:

- Nghênh tộ Nội Ngũ Hành công lực làm cho ruột gan cứng như sắt để uống nước trà sôi như thế, ngu huynh có thể làm được và dùng Tam Muội chân hỏa dồn ở đầu lưỡi kia ra để làm khô những lá chè như thế, ngu huynh cũng làm được, nhưng hai môn công lực cùng thi thố một lúc như thế thì điều này hơi khó khăn đấy!

Trong khi hai người thì thầm với nhau thì Kỷ Tây Bình ở trên đài đã hổ thẹn Vô cùng, gượng cười nói :

- Công lực của bạn họ Cảnh cao siêu thật! Tôi xin nhìn nhận đã thua bạn, và xin bạn nhận lấy viên trúnhan Đơn cho!

Tây Bình đã nói như vậy, Đại Hóa đành phải làm thinh.

Thiên Du nhảy lại trước cái giá, cầm lấy viên thuốc Vạn Diệu Trú Nhan Đơn đưa cho Tư Mã Ngạn, mỉm cười ha hả và nói:

- Cảnh huynh, viên thuốc Trú Nhan Đơn này là linh đơn dị dược độc nhất Vô song của hoàn vũ, có thể làm cho mình trường sinh bất lão, lúc nào cũng tươi đẹp và trẻ trung, tiểu đệ xin kính mừng Cảnh huynh!

Tư Mã Ngạn đang định lên tiếng thì Thiên Du đã nhét viên thuốc vào trong tay chàng và nói tiếp:

- Cảnh huynh đã lấy được giải thưởng rồi còn đứng ở trên đài làm gì nữa? Huynh còn phải để cho Sầm tiên ông rút thăm, và để cho các vị anh hùng khác đấu tiếp chứ?

Nói xong, chàng ta kéo Tư Mã Ngạn cùng nhảy xuống dưới đài, rồi người nào trở về chỗ ngồi của người ấy, Tư Mã Ngạn cau mày lại, vừa ngồi xuống ghế thì Không Quần đã giới thiệu Lục Ý cho chàng và nói :

- Vị này là Y Bích Kỳ huynh, và cũng là bạn thân của ngu huynh, Y huynh rất hâm mộ tuyệt nghệ thần công của hiền đệ.

Tư Mã Ngạn chấp tay vái một lạy, mặt lộ vẻ thẹn thùng, lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Xin Y huynh chớ có chê cười! Sự thật trận đấu này đệ thắng một cách rất hồ đồ và không được quang minh chút nào!

Lục Ý ngạc nhiên hỏi:

- Sao Cảnh huynh lại nói như thế?

Tư Mã Ngạn gượng cười khê đáp:

- Sự thật đệ có dùng Tam Muội Chân Hỏa làm khô lá trà đâu? Có lẽ Lạc Thiên Du đã có ý giúp đệ đấy!

Lục Ý cười nói tiếp:

- Bất cứ Thiên Du có giúp huynh hay không, nhưng dù sao huynh cũng đã được vật báu hiếm có này rồi. Huynh thử nhìn xem, có biết bao nhiêu người đang nhìn huynh với vẻ mặt ghen tuông hâm mộ đấy.

Nàng vừa nói tới đó thì Đại Hóa ở trên đài lớn tiếng gọi :

- số ba mươi tám.

Nàng tươi cười nói tiếp:

- Đến lượt đệ rồi. Đệ chỉ mong đối thủ của mình không phải là Cửu U Minh Hậu Tư Đồ Lộ.

Nói xong, nàng định phi thân lên đài, thì đột nhiên nghe thấy có người quát lớn:

- Hãy khoan đã!

Tiếng quát ấy vừa dứt, một cái bóng người màu vàng đã phi thân lên trên đài trước.

Thì ra người đó là Nam Hoang Độc Vỹ Liễu Văn Tôn. Y không đợi chủ nhân mời, đã nhảy ngay lên trên đài như thế, Đại Hóa trông thấy hình dáng của Văn Tôn kỳ dị như vậy, đã biết ngay thân phận của đối phương liền. Y cau mày lại, mỉm cười nói:

- Xin Liễu huynh nên theo quy củ và luật lệ, chờ khi nào mở rút đến thăm của huynh, lúc ấy huynh hãy lên đài cũng chưa muộn!

Văn Tôn trợn tròn xoe đôi mắt lên, cười giọng quái dị đáp:

- Các người làm chủ nhân mà còn không chịu phê phán một cách công bằng. Như vậy chúng tôi làm khách, việc gì còn phải tuân theo quy củ như thế nữa!

Thấy Văn Tôn nói vậy, Đại Hóa không biết trả lời như thế nào cho phải. Văn Tôn đứng ở trên đài rú lên một tiếng thực lớn. Ngờ đâu trên đài lại có hai tiếng rú như vậy họa luôn.

Nghe thấy hai tiếng rú sau, quần hùng mới hay tên Phiến tăng áo đỏ và người Mèo vừa gầy vừa cao đi cùng với Văn Tôn đã rời khỏi chỗ ngồi và nhảy lên trên đài rồi, mỗi tên đứng một bên, với Văn Tôn đứng thành hình chữ “Phẩm” .

Tư Mã Ngạn thấy thế vội hỏi Không Quần :

- Đại ca thử đoán xem Văn Tôn nhảy lên trên đài như thế muốn gì . . .

Chàng chưa nói dứt, Văn Tôn lại rú một tiếng thứ hai. Người Mèo vừa gầy vừa cao giơ hai cánh tay lên rung động một cái, Vô số vòng vàng ở trên cánh tay của y đều bay cả lên trên không.

Phiến tăng áo đỏ cũng dứt dứt chuỗi hạt đeo ở cổ xuống, dùng thuật pháp ”Mãn Thiên Hoa VUỒ tung ngay ra bốn bên. Văn Tôn người tròn trĩnh như một khối cầu thịt, chỉ rung động và lắc lư thân hình một cái, trong người y đã có hơn trăm mũi gai vàng như lông nhím bắn ra tứ phía tức thì .

Mấy món ám khí bọn chúng số lượng rất nhiều, nên chỉ trong nháy mắt, khắp hội trường hầu như bị vòng vàng, gai vàng và hạt niêm châu bay rung và bao trùm hết.

Nhưng mục tiêu của kim hoàn và niêm châu thì nhắm đèn mà tấn công, chứ không phải là nhắm người, còn những gai như lông nhím ở trên cái áo quái dị màu vàng của Văn Tôn bắn ra là nhắm Sầm Đại Hóa với các đệ tử trực cận đang có mặt trên đài. Bọn Chúng ba người đã chuẩn bị trước hết mới ra tay, nên chúng vừa ra tay, đèn đóm ở quanh đó đã bị tắt hết. Lúc ấy là đêm trừ tịch, trên trời không có trăng, nên đèn đóm tắt ngấm rồi, bốn bên đều tối om như mực ngay.

Đèn lửa vừa tắt ngấm, mọi người đã nghe thấy trên võ đài có mấy tiếng kêu la thảm khóc nổi lên, và có tiếng ồn ào loạn xạ nổi lên nữa.

Lúc ấy Tư Mã Ngạn mới vỡ lẽ, liền thất thanh lớn tiếng nói :

- Đại ca, Liễu Văn Tôn với hung tăng và người Mèo đã định kế trước đây. Chúng muốn cướp tất cả những vật báu để ở trên giá kia đi đây!

Chàng vừa nói dứt, đã có một luồng chưởng phong rất mạnh nhắm mình tấn công tới Tư Mã Ngạn có biết đâu Không Quần hạ độc thủ, muốn thừa cơ kìm chế mình để cướp viên Trú Nhan Đơn cho Lục Ý uống, nên chàng vừa tránh chưởng phong, vừa còn lớn tiếng bảo Không Quần:

- Đại ca cẩn thận đề phòng, có người đã Vô sỉ tấn công lên tiểu đệ đây!

Chàng không kêu còn không sao, vừa kêu xong đã có một luồng kinh phong nhỏ như sợi chỉ nhắm ngang lưng mình điểm tới. ĐÓ là Lục Ý Hóa chưởng thành chỉ, ra tay tấn công lên để chàng không ngờ, nhưng chàng có phải là người thường đâu, kinh phong ấy chưa tới cạnh người, chàng đã lẹ làng tránh ra ngoài xa mấy thước .

Tư Mã Ngạn bị tấn công luôn hai thế, không dám lên tiếng nói nữa, trong lòng chỉ kinh hãi và nghĩ bụng: “Ai lại Vô sỉ ra tay tấn công lên ta như thế?” Lúc ấy Trường Cước Tiên Nhân Khanh Túy Thiên với Đại Đầu Tiên Tử Kỳ Tây Bình, người trong nhóm Vân Mộng Tam Kỳ, đều tức giận khôn tả, vội quát bảo:

- Thắp đèn lên!

Hai đệ tử vội đánh lửa thắp đèn, nhưng chúng chưa kịp thấy đèn đã có hai cái vòng vàng bay tới, nhanh như điện chớp, hai tên đệ tử bị đánh vỡ sọ, ngã lăn ra mà chết. Vì vậy không ai dám mang cái chết vào người mà đốt lửa thắp đèn nữa.

Khắp hội trường đều im lặng như tờ. Kỳ Tây Bình không sao nhìn được, một mặt vận công bách huyết để phòng kẻ địch tấn công lên, một mặt đánh lửa thắp đèn, nhưng lần này không có chuyện gì xảy ra hết. Y thị chỉ thấy ba cái bóng người đang phi thân ra ngoài Tam Kỳ Thủyô thôi.

Khang Túy Thiên thấy bọn Văn Tôn đã đào tẩu, lại ra lệnh thắp đèn để xem trên đài có việc gì xảy ra không? Sau khi đèn lửa đã thắp sáng hết, quần hùng phó hội đều kinh hãi và tức giận khôn tả. Thì ra Đại Hóa không kịp đề phòng, đã bị mười mấy mũi gai độc bằng vàng của Văn Tôn bắn trúng, và hai tên đệ tử trực cần nữa cũng bị như vậy, cả ba đều nằm chết trên đài. Những vật báu rất quý giá để trên giá gỗ đều bị bọn Văn Tôn lấy đi hết, không còn một vật nào cả.

Túy Thiên với Tây Bình mặt đều xanh xám và cùng nhảy lên trên đài xem sao. Tây Bình bèn sai hai đệ tử khiêng xác của Đại Hóa với hai tên đệ tử kia đi, còn Túy Thiên thì chấp tay vái chào quần hùng, gượng cười nói :

- Liệt vị cao minh, bọn Văn Tôn đột nhiên ra tay cướp bóc và giết hại! Như vậy, không những đại ca chúng tôi bị chúng giết chết, mà còn làm các vị cao minh bị mất lấy Vô số vật châu báu . Túy Thiên với Tây Bình chúng tôi rất không yên và ân hận Vô cùng!

Quần hùng ở dưới đài chỉ ngơ ngác nhìn nhau chứ không ai nói năng gì cả, Túy Thiên lại nói tiếp:

- Xin quý vị cho phép Túy Thiên với Tây Bình kỳ hẹn một năm, dù phải đi đến chân trời góc biển, chúng tôi cũng phải giết chết bọn Văn Tôn để trả thù cho Sầm đại ca chúng tôi, và lấy lại những vật kỳ báu ấy trao trả cho quý vị !

Tuy quần hùng mất khá nhiều châu báu, nhưng thấy nhóm Vân Mộng Tam Kỳ không những bị mất vật báu, mà Sầm Đại Hóa với mấy tên đệ tử còn bị giết chết, nên ai nấy đành phải gật đầu chấp nhận lời, và có người còn tỏ vẻ nguyện cùng chủ nhân hiệp sức đi đuổi bắt bọn Văn Tôn.

Thế là Đại Hội Vân Mộng Tranh Kỳ bị giải tán một cách rầu rĩ và yên lặng.

Một trong ba vị thiếu nữ bịt mặt áo đen đột nhiên ném một chiếc đĩa ngà vào người Lục ý. Lục Ý vội giơ tay ra bắt luôn, thấy trên cái đĩa có khắc một bài thơ:

Long Tu vãng sự thập mền quá Trân nhật thuổng hoài cảm thệ ba Thủ khắc tương phùng nhu nhất mộng
~iộng trung cữu hủ cánh nhu hà ” (Chuyện cũ ở Long Tửu đã qua mười năm Hàng ngày rầu rĩ nghĩ lại những lần sóng đã biến mất Lúc này gặp nhau không khác gì một giấc mơ Bạn cũ trong mộng bấy lâu nay ra sao?) Lục Ý xem xong bài thơ ấy liền nhìn Không Quần, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, vừa cười vừa nói:

- Quần đại ca, thiếu nữ áo đen bịt mặt kia chính là Tư Đồ Lộ thực, nhưng bài thơ của nàng gởi cho tôi đây chỉ thấy nàng nhắc nhở đến mối tình cũ thôi, chứ không thấy nàng nói đến mối hận xưa.

Không Quần khẽ cười khẩy và đáp:

- Tình cũ cũng thế hận xưa cũng vậy. Nếu không nhân lúc này diệt trừ Tư Đồ Lộ đi, thì sau này hậu họa sẽ không sao đề phòng được.

Lục Ý liếc nhìn Tư Mã Ngạn một cái, rồi khẽ nói tiếp:

- Việc chúng ta tiêu diệt Tư Đồ Lộ như vậy có hổ thẹn với lương tâm. Theo ý tôi thì không nên để cho người em mới kết nghĩa của đại ca trông thấy.

Không Quần gật đầu đáp:

- Ỗ muội cứ yên tâm. Chúng ta hãy tạm thời chia tay với Cảnh Thiên Tâm, hẹn gặp y ở một địa điểm khác . Như vậy có phải là y không hay biết một tí gì không?

Lục Ỗ lại khẽ dặn bảo tiếp:

- Quần đại ca đừng có quên viên thuốc Trú Nhan Đơn đấy nhé?

Không Quần gật đầu, đi tới cạnh Tư Mã Ngạn mỉm cười nói:

- Hiền đệ, ngu huynh có việc cần đành phải tạm thời chia tay với hiền đệ .

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại ca định tạm chia tay như thế, vậy đến bao giờ chúng ta mới gặp lại nhau?

Không Quần nghĩ ngợi giây lát, rồi vừa cười vừa đáp:

- Ba ngày sau chúng ta sẽ gặp lại trên lầu Hoàng Hạc vào lúc hoàng hôn.

Tư Mã Ngạn nghe nói chỉ cách biệt có ba ngày thôi, liền gật đầu, rồi mỉm cười chia tay với Không Quần và Lục Ỗ hai người.

Không Quần và Lục Ỗ ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, vừa ra khỏi Tam Kỳ thủy Ô thì Tư Đồ Lộ đã đuổi theo tới.

Lục Ỗ ngậm vận công lực vào hai tay để đề phòng, rồi đứng ở chỗ mũi thuyền chấp tay vài chào, vừa cười vừa nói :

- Tư Đồ cô nương, từ khi ở Long Tụ cách biệt tới giờ thắm thoát đã được mười năm, mà cô nương vẫn chưa quên tại hạ.

Tư Đồ Lộ cười nhạt, nói:

- Hận cũ chưa dứt lại kết thù mới. Dù ta có muốn quên người cũng không sao quên được !

Lục Ỗ kinh ngạc hỏi:

- Tuy có hận cũ thực, chứ làm gì có thù mới?

Tư Đồ Lộ lật cái khăn che mặt ra, chỉ tay vào những vết sẹo trên mặt, nhìn Lục Ỗ rồi gượng cười nói tiếp:

- Bạn cũ Long Tụ kia, chả lẽ những vết sẹo này là hận cũ hay sao?

Nghĩ lại việc làm năm xưa, Lục Ỗ hổ thẹn Vô cùng, liền cúi đầu xuống. Tư Đồ Lộ lại nhìn Không Quần, cười nhạt nói tiếp:

- Từ khi bạn họ Thôi với bạn họ Cảnh giáng lâm Bắc Mang Quỷ Phủ rồi, trong phủ liền có bệnh ôn dịch nổi lên luôn, khiến người của phái Cửu U bị chết tất cả là tám nhân mạng. Như vậy có phải là thù mới không?

Không Quần bỗng nghĩ ra một độc kế, liền hậm hực nói :

- Người ấy đáng giết lắm!

Tư Đồ Lộ vội hỏi lại:

- Người bảo ai đáng giết?

Không Quần đáp:

- Cảnh Thiên Tâm chứ còn ai vào đó nữa! Y có biệt hiệu là ôn Dịch sứ giả. Nhưng tại hạ không ngờ y lại ngấm ngấm phóng ôn dịch ở trong Bắc Mang Quỷ Phủ của Tư Đồ Minh Hậu như vậy!

Tư Đồ Lộ tưởng là thực liền cau mày lại ngay, nhưng chỉ thoáng cái thôi, nàng đã ôn tồn, mỉm cười nói tiếp:

- Bạn cũ Long Tụ với bạn họ Thôi hãy nghe đây, hận cũ mười năm với thù mới tám mạng, Tư Đồ Lộ này vẫn có thể xí xóa, quyết không nhớ đến nữa!

Lục Ỗ nghe thấy nàng ta nói như vậy cũng vẫn chưa tin, vội cau mày lại hỏi :

- Sao Tư Đồ cô nương lại khoan hồng đến như thế, quên cả hận cũ lẫn thù mới như vậy? Chẳng lẽ cô nương còn muốn nối lại tình cũ với tại hạ hay sao?

Tư Đồ Lộ gượng cười, lắc đầu đáp:

- Tư Đồ Lộ đã bị rấn cắn qua, suốt đời hễ thấy dây thừng cũng đã hoảng sợ rồi, nên lòng của tôi lúc này đã lạnh như nước không bao giờ còn nổi nóng nữa. Như vậy có khi nào nghĩ ngợi đến chuyện tiếp tục tình cũ làm chi? Tôi chỉ muốn xí xóa hận cũ thù mới như thế, là muốn trao đổi một vật cũ năm xưa với bạn đây thôi.

Lục Ý kêu “ồ”, mỉm cười hỏi lại:

- Có phải cô nương muốn lấy lại viên Đại Hoàn Đơn không?

Tư Đồ Lộ gật đầu đáp:

- Bây giờ tôi đang cần viên linh dược ấy để giải cứu tính mạng của một người bạn chí giao.

Lục Ý nghe thấy Tư Đồ Lộ đòi viên Đại Hoàn Đơn, liền thò tay vào túi rò mó. Không phải là nàng muốn trả lại cho Tư Đồ Lộ đâu, mà đó chỉ là động tác rất thông thường thôi. Nhưng khi nàng vừa rờ tay vào trong túi bỗng như bị ma ám, giật mình kinh hãi, thì ra viên thuốc Đại Hoàn Đơn chí bảo của võ lâm lúc nào nàng cũng mang theo trong người, mà bây giờ bỗng dưng lại biến mất.

Không Quân thấy sắc mặt của Lục Ý hơi khác, liền ngạc nhiên hỏi:

- Ý Ý huynh, đã có chuyện gì xảy ra mà sắc mặt của huynh lại biến đổi như thế?

Lục Ý gượng cười đáp:

- Đại Hoàn Đơn trong túi tôi bị người ta lấy trộm mất rồi!

Không Quân nghe nói cũng kinh hãi Vô cùng, Lục Ý liền gượng cười và trả lời Tư Đồ Lộ rằng:

- Tư Đồ cô nương cứ việc ra tay báo thù mới trả hận cũ đi, vì nếu tại hạ có nói ra thì chắc bạn cũng không tin. Không hiểu tại sao viên Đại Hoàn Đơn tại hạ vẫn để trong túi lại bị người nào lấy trộm mất?

Tư Đồ Lộ nghe Lục Ý nói xong, không ngờ nàng ta lại chỉ khẽ gật đầu mà nói tiếp:

- Tôi tin là viên Đại Hoàn Đơn của bạn bị người lấy trộm mất rồi.

Lục Ý không hiểu tại sao Tư Đồ Lộ lại tin lời nói hoang đường quá đỗi như thế, nên nàng ngạc nhiên thêm, cứ trở mắt lên nhìn nàng ta hoài.

Tư Đồ Lộ thấy thế bỗng cười nhạt nói tiếp:

- Bạn cũ ở Long Tự ! Bạn là người thông minh tuyệt đỉnh, chẳng lẽ bạn lại không biết là mình đã ngồi chung với một vị Thần Thâu hay sao?

Lục Ý thất thanh kêu lên “ôi chà” rồi hỏi lại:

- Chẳng lẽ Lạc Thiên Du lại là Cái Thế thần Thâu hay sao?

Tư Đồ Lộ gật đầu cười nhạt đáp:

- Tên y không phải là Lạc Thiên Du, và y cũng không phải là một đại hán trung niên mặt mũi sù lì như thế.

Lục Ý lại nghiêng răng mím môi nói :

- Thế ra y đã cải trang và hóa danh tới đây dự đại hội ư?

- Y là một thiếu niên rất phong lưu anh tuấn, tính nét lại rất khoáng đạt mà người ta thường gọi là Diệu Thủ Lang Quân. Còn tên của y thì không thay đổi một chữ nào chỉ đảo lộn thôi. Tên thực của y là Du Thiên Lạc.

Lục Ý tức giận khôn tả, nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp:

- Tôi thể nào cũng phải tìm cho được Du Thiên Lạc mà xé xác y ra làm muôn mảnh mới thôi!
- Tôi cũng muốn kiếm y, nhưng khi tôi thấy y, tôi sẽ không hung ác như bạn, mà tôi chỉ mong cướp lại được viên Đại Hoàn Đơn để cứu người bạn chí giao của tôi thoát chết là tôi hài lòng lắm rồi .

Nói xong nàng chèo thuyền đi như bay, lẩn khuất ở trong lòng đêm tức thì .

Không Quần không ngờ Tư Đồ Lộ lại bỏ đi nhanh như thế, vì ở trên mặt hồ muốn đuổi đánh cũng không kịp. Y liền cau mày hỏi Lục ỷ:

- Ỗ muội, tôi tốn bao nhiêu công phu mới tới được Quỷ Phủ dụ Tư Đồ Lộ ra đây, sao em lại để cho y thị đi một cách dễ dàng như thế? Sau này thể nào cũng mang họa chứ không sai !

Lục Ỗ kêu “ôi chà” rồi đỡ lời:

- Sao Quần đại ca lại còn ác độc hơn cả con cái của Hồng Phấn Diêm Vương như vậy? Vừa rồi phần vì tiểu muội thấy Tư Đồ Lộ nói là đã xí xóa hận cũ thù mới của chúng ta rồi, hơn nữa hiện giờ chúng ta đang cần đuổi theo và tìm kiếm Diệu Thủ Lang Quân Du Thiên Lạc để cướp lại viên Đại Hoàn Đơn, thì mình còn thì giờ đâu mà gây thêm nhiều cường địch như thế?

Không Quần bị nàng ta nói như vậy, hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, và cau mày hỏi tiếp:

- Trời đất bao la như vậy, chúng ta lại không biết Du Thiên Lạc hiện giờ ở đâu, vậy biết đi về phương hướng nào mà tìm kiếm y?

Lục Ỗ vừa cười vừa đáp:

- Chuyện đời lạ lùng lắm, có khi mình tìm kiếm mãi cũng không thấy y đâu hết nhưng có lúc lại ngẫu nhiên gặp gỡ liền. Vậy bây giờ chúng ta không cần để ý đến việc tìm kiếm Du Thiên Lạc trước, mà đến lầu Hoàng Hạc gặp Cảnh Thiên Tâm để lấy viên Trú Nhan Đơn của y trước đã.

Không Quần biết Lục Ỗ coi viên Trú Nhan Đơn còn trọng hơn Đại Hoàn Đơn nhiều, liền gật đầu đồng ý. Thế rồi cả hai cùng đi Hoàng Hạc lâu ngay để tìm kiếm Tư Mã Ngạn mà đoạt viên thuốc Trú Nhan Đơn, nhưng họ có ngờ đâu Tư Mã Ngạn đang khốn khổ vì viên thuốc ấy.

Thì ra Tư Mã Ngạn ngồi trên chiếc thuyền nhỏ, vừa ra khỏi Tam Kỳ Thủy Ô và mới tới giữa Lương Tử, liền thấy một chiếc thuyền lớn đang theo dõi, chàng bèn đậu thuyền lại để chờ đợi. Khi thuyền đó tới gần, chàng thấy có ba người ở đằng sau mũi thuyền, trong đó có hai người là Khang Túy Thiên với Kỳ Tây Bình, người trong Vân Mộng Tam Kỳ. Chàng rất ngạc nhiên, nghĩ bụng:

“Túy Thiên với Tây Bình không ở trong Thủy Ô để làm ma chay cho Sầm Đại Hóa và mấy tên môn hạ mà lại đi thuyền đuổi theo ta làm chi?” Chàng vừa nghĩ tới đó, thì hai thuyền đã chỉ còn cách nhau có hơn trượng thôi, Túy Thiên chấp tay vái chào, vừa cười vừa nói :

- Cảnh huynh, xin thứ lỗi anh em mỗ quá nhiều huynh như thế! Tư Mã Ngạn chấp tay đáp lễ và hỏi lại :

- Hai vị định kiếm Cảnh mỗ đây à?

Túy thiên gật đầu đáp:

- Phải ! CÓ một việc muốn thương lượng với Cảnh huynh.

Tư Mã Ngạn mỉm cười nói tiếp:

- Hai vị có việc gì xin cứ nói .

Túy thiên đáp:

- Kỳ tam muội chúng tôi muốn dùng vật báu khác để đổi lại viên thuốc Trú Nhan Đơn mà Cảnh huynh thắng được.

Tư Mã Ngạn nghe nói có vẻ khinh thị Vân Mộng Song Kỳ liền trợn ngược đôi lông mày lên nhìn Kỳ Tây Bình, lạnh lùng hỏi tiếp:

- Kỷ Tiên Tử đã tiếc viên Trú Nhan Đơn như vậy, tại sao lại còn đem nó ra làm giải thưởng để Tranh Kỳ như thế! Chẳng lẽ chỉ muốn dùng nó để dụ người khác tới dự phải không?

Kỷ Tây Bình mặt đỏ bừng, khẽ quát:

- Cảnh Thiên Tâm, bạn có chịu hay không, hãy mau trả lời ngay, đừng có lời thôi như thế nữa !

Tư Mã Ngạn thấy đối phương giở mặt như vậy thì càng khinh thị thêm, nhưng chàng vẫn thủng thẳng hỏi lại:

- Chịu thì sao, mà không chịu thì sao?

- Chịu thì xin biếu lại bạn một vật rất quý báu để bạn khỏi tay không rời khỏi Vân Mộng.

- Nếu miễn không chịu thì sao?

Kỷ Tây Bình mắt lộ hung quang, hậm hực đáp:

- Nếu bạn không chịu thì cả người lẫn thuốc đều bị giữ lại ở trong hồ Lương Tử này để xem bạn chịu uống rượu mời hay là uống rượu phạt?

Tư Mã Ngạn thấy đối phương đã giở bộ mặt hung ác ra liền cười như điên như khùng đáp:

- Kỷ Tây Bình! Người nên nhớ người là bại tướng của ta!

Kỷ Tây Bình mặt càng đỏ thêm, thần sắc càng hung ác thêm, hần học nói tiếp:

- Công lực của hai ta tương đương nhau, ta lại có thêm Khang nhị ca trợ trận. Vả lại ở trên hồ nước mênh mông này, muốn đối phó với người thật là dễ như trở bàn tay.

Y thị chưa nói dứt, thì bỗng có tiếng nói rất đông dặc vang tới:

- Thực không ngờ Vân Mộng Tam Kỳ lại Vô sỉ đến như thế! Tiếng nói đó vừa dứt đã có một chiếc thuyền nhỏ đang lù lù đi tới, và một thiếu nữ áo đen bịt mặt đang ngồi trên đó.

Tuy Tây Bình biết thiếu nữ này là một trong ba thiếu nữ bịt mặt mặc áo đen, nhưng vì chưa biết rõ thân phận của đối phương nên vội lạnh lùng quát hỏi:

- Người tới kia là ai thế?

Thiếu nữ áo đen bịt mặt cười nhạt đáp:

- Người trên giang hồ nhận thức ba chúng ta rất ít, thử xem đôi người của người có sáng hay không?

Nói xong, nàng cởi liền khăn bịt mặt ra, liền để lộ một bộ mặt tuyệt đẹp, nhưng bộ mặt này có ưu điểm rất lớn và yếu điểm cũng rất lớn. Ưu điểm của bộ mặt ấy là da trắng như ngọc, khuyết điểm là anh khí quá nồng, không có vẻ gì là một thiếu nữ hết .

Tây Bình thấy người đó lạ mặt lắm, không quen biết bao giờ, còn Khang Túy Thiên chỉ xem da mặt trắng nõn của người đó đã đoán biết được lai lịch của nàng ta. Y kinh hãi thâm và cau mày lại hỏi :

- CỒ nương có phải là Ngọc Trát Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng tiếng tăm đã lừng lẫy khắp càn khôn đây không?

Thiếu nữ ấy rú lên một tiếng rất thánh thót, và rút ngay thanh trường kiếm lóe mắt ra, giơ lên trước ngực, cười vẻ rất kiêu ngạo rồi gật đầu đáp:

- Ta chính là Ngọc Trát Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng đây! Nếu các người muốn thị mình người nhiều sức mạnh và giỏi về bơi lội để hà hiếp bạn họ Cảnh, thì hãy ném mùi Long Hồ Phong Vân kiếm pháp của thanh Trạm Lư kiếm ở trong tay Nhiếp Tiểu Băng này trước!

Túy Thiên và Tây Bình biết Long Hồ Phong Vân kiếm pháp của Nhiếp Tiểu Băng đã có tiếng Vô địch thiên hạ, và thanh kiếm Trạm Lư của nàng lại là một thanh kiếm rất sắc bén. Nàng sinh trưởng ở sông Tháp Lý Mộc, rất giỏi bơi lội, quả thực là một kinh địch khó đối phó. Lại thêm võ công của Thiên Tâm cũng lợi hại lắm, nếu đấu nhau thực sự chưa chắc mình đã nắm chắc phần thắng.

Túy Thiên dù sao cũng giả hoạt hơn, thấy tình thế bất lợi như vậy, liền mỉm cười xen lời nói:

- Xin Nhiếp cô nương chớ có hiểu lầm! Vì hồi nãy Kỷ tam muội so tài huyền công với bạn họ Cảnh đây thua nhau có một chút ít thôi, nên cô ta vẫn chưa phục, muốn đuổi theo để lãnh giáo vài thế võ cao siêu của bạn họ Cảnh xem sao đấy thôi !

Tiểu Băng biết Túy Thiên đặt điều nói tránh ra như thế, liền cười nhạt nói tiếp:

- Nếu Kỷ Tiên Tử muốn như vậy cũng không sao, đôi bên hẹn nhau một ngày khác sẽ đấu lại với nhau một trận . Tôi thiết nghĩ bạn họ Cảnh cũng không từ chối đâu !

Túy Thiên ngẫm nghĩ giây lát liền nói tiếp:

- Đến mười lăm tháng năm xin mời bạn họ Cảnh khuất giá đến Hắc Sảnh Cốc trên núi Vô Lượng ở tỉnh Vân Nam để hội ngộ một phen!

Tư Mã Ngạn mỉm cười gật đầu .

Túy Thiên lại hỏi lại Tiểu Băng:

- Chẳng hay Nhiếp cô nương có tới dự cuộc vui ấy không?

Tiểu Băng cảm bảo kiếm vào bao, vẻ mặt rất kiêu ngạo đáp:

- Ngày hôm nay trông nhân, ngày mai mới được quả, việc này đã có tôi ở bên trong thì đến ngày hôm mười lăm tháng năm, tôi thể nào cũng phải đến Hắc Sảnh Cốc một phen.

10. Thoát Thù Linh Đơn Tặng Mỹ Nhân

Túy Thiên, Tây Bình nhìn Tiểu Băng với Tư Mã Ngạn một hồi, rồi hậm hực quay thuyền trở về Thủy Ô liền.

Tư Mã Ngạn chấp tay chào Tiểu Băng, mỉm cười nói :

- Cảnh Thiên Tâm cảm ơn Nhiếp cô nương đã tới giải vây cho vừa rồi !

Tiểu Băng mỉm cười đáp:

- Đôi mắt của Tiểu Băng tôi vẫn chưa mù, nên hãy còn nhận thức được anh hùng. Dù tôi không tới, Cảnh huynh cũng không bao giờ sợ hãi hai tên chuột nhắt Vô sỉ có hành động lén lút ấy đâu !

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi:

- Vâng! Vân Mộng Song Kỳ quả thực Vô sỉ, nhưng Nhiếp cô nương bảo chúng xảo quyết ở điểm nào?

Tiểu Băng đáp:

- Thế ra Cảnh huynh là người trung hậu, nên mới không để ý đến điểm đó. Huynh thử nghĩ xem, chỗ ở của chúng là Tam Kỳ Thủy Ô mà chúng lại hẹn chúng ta gặp nhau ở trong Hắc Sảnh Cốc trên núi Vô Lượng. Như vậy chúng chẳng có thâm mưu độc kế là gì?

Tư Mã Ngạn mới vỡ lẽ, kêu “ồ” một tiếng. Chán bống móc lấy viên Trú Nhan Đơn ra đưa cho Tiểu Băng, vừa cười vừa nói :

- Thiên Tâm này ngưỡng mộ hiệp danh Nhiếp cô nương đã lâu, hôm nay mới hân hạnh được gặp gỡ, xin tặng cô nương viên thuốc Trú Nhan Đơn này để làm kỷ niệm !

Tiểu Băng vội rút tay lại không dám nhận, và ngạc nhiên hỏi :

- Vạn Diệu Trú Nhan Đơn là một dị bảo hãn thế, sao Cảnh huynh lại tùy tiện tặng cho tôi như thế?

- Cổ nhân vẫn thường dạy: “Bảo kiếm tặng hiệp sĩ, hồng phần tặng giai nhân” . Thiên Tâm tôi là một người đàn ông thô tục thì việc gì mà phải dùng thuốc Trú Nhan Đơn nữa?

- Tuy người đàn ông không dùng đến viên thuốc Trú Nhan Đơn này thực, nhưng Cảnh huynh là người phong lưu anh tuấn như thế, thế nào mà chẳng có hồng nhan tri kỷ?

Tư Mã Ngạn nghe thấy nàng nói như vậy, lại gọi tới mối sầu cũ, liền cười một tràng dài rất náo nùng và lắc đầu thở dài :

- con tầm đến thác vẫn còn vương tơ. Cảnh Thiên Tâm tôi tuy có một vị hồng nhan tri kỷ thực, nhưng nàng đã sang thế giới bên kia rồi! Nếu cô nương không nhận viên thuốc Trú Nhan Đơn này thì để tôi vứt xuống hồ Lương Tử vậy.

Nói xong, chàng liền ném viên thuốc Trú Nhan Đơn lên cao rồi bơi thuyền bỏ đi ngay.

Khi nào Tiểu Băng nở để cho viên thuốc quý báu ấy rơi xuống nước, nàng vội tung mình nhảy lên bắt luôn, rồi bơi thuyền đuổi theo và nói tiếp:

- Tiểu Băng tôi rất cảm ơn thịnh tình này của Cảnh huynh! Đến ngày rằm tháng năm, ngoài việc nhận lời phước núi VÔ Lượm, tôi cũng có một chút vật mọn tặng lại bạn .

Nói xong, nàng giơ tay lên ném một vật gì trắng trắng, Tư Mã Ngạn liền giơ tay vươn ra bắt lấy, mới hay đó là một cuốn sách nho nhỏ, chàng cúi đầu nhìn thấy bìa sách đề “Long Hồ Phong Vân kiếm quyết”. Khi chàng ngừng đầu lên thì Tiểu Băng với chiếc thuyền đã mất dạng rồi. Chàng cảm khái Vô cùng, vì Long Hồ Phong Vân kiếm pháp là một tuyệt học bí truyền trong võ lâm, không ngờ Tiểu Băng lại tặng cho mình như vậy.

Tư Mã Ngạn khẽ thở dài một tiếng, thủng thẳng bơi thuyền đi nhưng trong lòng bứt rứt khôn tả. Vì chàng nhận thấy chuyến đi này không những không nhận được người có bộ mặt giống mình, mà cả yêu nữ lông mày xanh cũng không thấy nốt. Thậm chí người bạn ở Long Tụ của Tư Đồ Lộ ra sao cũng chàng cũng không biết mặt!

Lúc ấy trời đã sáng, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng mái chèo đập vào mặt nước kêu “lộp bộp”, Tư Mã Ngạn vội quay đầu lại nhìn, thấy một thiếu nữ áo đen bịt mặt đang bơi một chiếc thuyền nhỏ đuổi theo tới. Thoạt tiên chàng lại tưởng là Tiểu Băng còn có lời gì muốn nói với mình, nhưng khi thuyền đó tới gần, chàng mới biết là người khác, liền nghĩ bụng:

“Trong đại hội Tranh Kỳ có ba người áo đen bịt mặt, một là Tư Đồ Lộ, một là Nhiếp Tiểu Băng và còn một vị nữa thì không biết là ai?” Chàng vừa nghĩ tới đó thì chiếc thuyền kia đã tới gần. Nàng đã vừa cười vừa lên tiếng nói:

- Cảnh huynh ở trong đại hội biểu diễn huyền công thật tinh diệu, tay cầm ấm nước đỏ hồng, uống nước sôi vào bụng như thế thật là cao minh đáng kính!

Nghe thấy đối phương gọi mình là Cảnh huynh, chàng biết ngay cô này thế nào cũng là một vị hồng nhan nữ hiệp, nên không câu nệ thủ tục, liền chấp tay chào và hỏi :

- Tài ba hèn mọn của Thiên Tâm tôi không dám qua mặt những vị cao minh! Xin hỏi cô nương quý tánh đại danh là gì?

Thiếu nữ áo đen cười đáp:

- Tôi là Ngải Tử Quân, biệt hiệu là Đông Hải Long Nữ. Cái tên của tôi chỉ có những người ở duyên hải miền Đông Nam là còn biết đến thôi, chứ còn các nhân vật ở Tây Bắc và Tây Nam võ lâm của Trung nguyên thì ít người biết tới lắm.

Tư Mã Ngạn bỗng nghĩ ra một việc liền hỏi tiếp:

- Thưa cô nương, trước kia có một vị tiên bối kỳ hiệp tên là Đông Hải Thần Long Ngải Cửu Tiêu, hành tung chỉ thường xuất hiện ở trên mặt biển, và đã oai trấn miền Đông Nam mấy chục năm. Không biết ông ta với cô nương có sự liên quan gì không?

Tỷ Quân nghiêm nghị đáp:

- Đông Hải Thần Long chính là tiên phụ. Nếu tiên phụ với Cảnh huynh có mối liên quan gì, thì Tỷ Quân tôi lại là hậu bối, vậy xin cho hay rõ để tôi biết mà tiện xưng hô?

- Xin Ngải cô nương chớ có hiểu lầm! Tôi ngưỡng mộ đại danh của Ngải lão tiên bối đã lâu, thấy cô nương cũng họ Ngải nên mới hỏi thăm như thế thôi .

- Cảnh huynh, trong người có dị bảo tuyệt thế mà còn ngao du ở trong hồ Lương Tử này? Chẳng lẽ huynh không sợ vì vật báu ấy mà mang tai họa vào thân hay sao?

- Ngải cô nương nói trong người tôi mang theo dị bảo, vậy có phải ám chỉ viên Vạn Diệu Trú Nhan Đơn đây không?

Tỷ Quân gật đầu và từ từ cởi cái khăn che mặt ra, Tư Mã Ngạn lại thấy một nàng đẹp như Hằng Nga giáng phàm, liền nghĩ bụng:

“Gần đây mình đã gặp được ba vị giai nhân khuynh nước khuynh thành, một vị là Chủ nhân ở trong bí động trên núi Thiên Mục, một vị là Nhiếp Tiểu Băng đã gặp hồi nãy, và một vị là Đông Hải Long Nữ đang đứng ở trước mặt ta đây. Muốn so sánh ba nàng ai đẹp hơn ai thì quả thực không sao phân biệt nổi . Chủ nhân trong bí động bình như chiêm chữ Thanh, Đông Hải Long Nữ đây hình như chiêm chữ Dật, còn Nhiếp Tiểu Băng thì hơi cương một chút”.

Tỷ Quân thấy Tư Mã Ngạn cứ ngắm nhìn mình hoài, hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, liền tùm tùm cười và hỏi:

- Sao Cảnh huynh lại nhìn tôi như thế? Huynh . . .

Lúc này Tư Mã Ngạn mới biết mình đã có thái độ quá lỗ, chàng hổ thẹn Vô cùng, vội đỡ lời:

- Vì tôi thấy nhan sắc của Ngải cô nương rất tuyệt đời nên bỗng sinh ra một cảm xúc khác, vì vậy mới thất lễ như thế, mong cô nương lượng thứ cho!

Tỷ Quân u oán thở dài một tiếng rồi lắc đầu đáp:

- Nhan sắc tuyệt đời thì có nghĩa lý gì! Ngày tháng cứ trôi chảy luôn luôn, chỉ thoáng cái đã biến tuổi xuân, tóc đen thành bạc, da trắng hóa mồi. Khi đã chết chỉ còn lại một đống xương tàn, thì VÔ Diệm cũng thế mà Tây Thi cũng vậy, có khác gì nhau đâu?

Tư Mã Ngạn nghe thấy Tỷ Quân nói như vậy đã hiểu ý ngay, liền nói tiếp:

- Đáng tiếc thực! Đáng tiếc thực!

- Cảnh huynh nói đáng tiếc như vậy là ám chỉ vấn đề gì thế?

- Tôi nói đáng tiếc là bảo cô nương đã đến chậm một bước, bằng không tôi xin tặng viên thuốc Trú Nhan Đơn cho cô nương ngay.

Tỷ Quân vẫn chưa hiểu lời nói của chàng, lại hỏi tiếp:

- Cảnh huynh nói đến chậm một bước . . .

- Trước khi gặp cô nương, tôi đã tặng viên thuốc Trú Nhan Đơn cho một người rồi!

Thoạt tiên Tỷ Quân hơi kinh ngạc, nhưng chỉ thoáng cái thôi, nàng lại thản nhiên, tùm tùm cười và nói tiếp:

- Câu chuyện đó có gì là lạ? Lẽ dĩ nhiên Cảnh huynh phải tặng viên thuốc tuyệt thế ấy cho hồng phần tri kỷ của mình chứ?

- Thiên Tâm tôi đã là người từng trải, tôi đã chán nản Vô cùng. Lúc này tôi như một cây gỗ khô, trái tim tôi hầu như khô héo hết. Như vậy thì làm gì còn hồng phần tri kỷ nữa?

- Cảnh huynh không có hồng phần tri kỷ vậy huynh tặng viên thuốc ấy cho ai?

- Tôi biếu cho một người không quen biết bao giờ, người đó là Ngọc Trác Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng.

Tỷ Quân thất thanh la lớn:

- Ngọc Trác Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng ư?

Tư Mã Ngạn bèn kể lại câu chuyện vừa rồi cho Tỷ Quân nghe, và nói mình đã tặng Trú Nhan Đơn cho Tiểu Băng mà Tiểu Băng cũng khảng khái tặng lại Long Hồ Phong Vân kiếm quyết cho mình . . .

Tỷ Quân lẳng lẳng nghe xong liền đưa mắt ngắm nhìn Tư Mã Ngạn một hồi, rồi lại gật đầu mỉm cười nói tiếp:

- Cảnh huynh hiệp nghĩa và rộng lượng như vậy, nên mới khác người thường tục.

Câu chuyện của huynh vừa nói, sau này cũng thành giai thoại của võ lâm chứ không sai .

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi:

- Ngải cô nương nói như thế là có ý nghĩa gì?

Tỷ Quân mỉm cười, ngâm nga rằng:

Thoát thủ hình đơn tặng mỹ nhân phong bình ngẫu tửu hữu tiên duyên Định tuồng vĩnh trú thanh xuân lạc Hoán đắc vân anh vị giá thân. ” (Tung linh đơn tặng người đẹp Ngẫu nhiên gặp gỡ phải có tiền duyên viên thuốc thể nào cũng làm cho nàng sung sướng vì trẻ mãi mãi Nhờ vậy chàng đổi lấy được tấm thân trinh bạch của nàng.) Tư Mã Ngạn vội xua tay và gượng cười đáp:

- Xin Ngải cô nương không nên nói như vậy! Hiện giờ tôi đã chán nản sự đời, trái tim của tôi bây giờ đã khô héo như vậy, khi nào còn . . .

Không đợi chàng nói dứt, Tỷ Quân đã chèo thuyền đi luôn, vừa đi vừa nói tiếp:

- Cây khô héo còn có ngày sống lại, huống hồ là tim con người. Chúng ta gặp nhau trên hồ Lương Tử này kể cũng có một chút duyên nho nhỏ đấy, khi nào Cảnh huynh gây dựng gia đình với Nhiếp Tiểu Băng, xin chớ có quên mời Ngải Tỷ Quân uống chén rượu mừng đấy nhé .

Tiếng nói của nàng vừa dứt, thuyền và hình bóng của nàng đã mất dạng trong bóng tối ngay, Tư Mã Ngạn có một cảm tưởng rất kỳ dị, không sao tả xiết được .

Tư Mã Ngạn đang ngẩn người ra suy nghĩ, thì chợt nhớ ân nhân của mình là Gia Cát Nhân không hiểu ông ta bận việc gì mà không thấy đến dự đại hội tranh kỳ như vậy?

Chàng vội bơi thuyền vào bờ, lên bộ đi về phía Hoàng Hạc lâu, ngày Mã Không Quần hẹn chàng chiều ba ngày sau, nhưng chiều ngày thứ hai chàng đã tới Hoàng Hạc lâu rồi.

Vì đến sớm một ngày, nên Mã Không Quần với Lục Ý chưa tới nơi, Tư Mã Ngạn đã đi đi lại lại ở trên lầu một mình để thưởng thức cảnh đẹp. Phong cảnh ở Hoàng Hạc lâu tuyệt đẹp, chàng cứ ngẩn người ra ngắm nhìn, rồi thuận miệng ngâm nga một vài bài Đường thi, nhưng chàng chưa ngâm dứt thì đã nghe thấy có ba tiếng mõ kêu ”cốc cốc cốc,, Ba tiếng mõ ấy tuy không lạ lùng gì cả, nhưng Tư Mã Ngạn nghe thấy liền giật mình đến thót một cái. Chàng cảm thấy tiếng mõ ấy như gõ vào trong đáy lòng mình vậy Công lực của chàng rất thâm hậu, và lại là nội gia cao thủ số một của võ lâm đương thời, có thể nói là chàng bình tĩnh đến nỗi Thái Sơn lở trước mặt cũng không kinh hoảng, mà không hiểu tại sao mấy tiếng mõ này lại làm cho trái tim chàng phải rung động đến như vậy? Chàng vội cúi đầu nhìn xuống dưới lầu, thấy một hòa thượng mặc áo xám đang thung thăng đi lên, hình như ông ta cũng định đi lên trên lầu để ngắm cảnh. Chàng liền nghĩ bụng:

“Dù ai làm môn nội công Sư Tử Hồng mà thét ở trước mặt ta cũng không làm cho ta kinh hoảng được, nhưng mấy tiếng mõ của hòa thượng này lại làm cho trái tim của mình chấn động như vậy, đủ thấy lão tăng này không phải là người thường. Lát nữa ông ta lên đây, ta phải xin lãnh giáo ông ta mới được.” Chàng đã quyết định như vậy, liền đợi chờ lão hòa thượng, nhưng lão hòa thượng lại cứ thung thăng bước lên. Đúng lúc ấy, chàng bỗng trông thấy một thiếu niên mặc áo xanh đang đứng thưởng thức những đôi liễn viết trên cột. Tư Mã Ngạn xem một đôi Câu đối tả Cảnh Hoàng Hạc Lâu liền khen ngợi, lẩm bẩm nói :

- Đôi câu đối này viết hay thật! Yù nghĩa cao siêu, bút pháp hào phóng, nhưng tiếc thay lúc này chỉ thiếu có một tiếng sáo véo von với tiếng hạc bay phấp phới thôi .

Thiếu niên áo xanh nghe thấy Tư Mã Ngạn nói như thế, vội quay đầu lại nhìn Tư Mã Ngạn.

Tư Mã Ngạn thấy thiếu niên ấy rất anh tuấn, tuổi trạc hăm bảy, hăm tám, vẻ mặt hào hiệp, nên chàng cũng có ý muốn kết giao, liền mỉm cười:

- Theo ý kiến của nhân huynh thì đôi câu đối này có hay không?

Thiếu niên nọ mỉm cười đáp:

- Đôi câu đối này kể cũng công chỉnh đấy, nhưng đệ hiềm trong đó có hai câu hơi tiêu cực, và không được phóng dăng, chứ nếu Cảnh huynh mà làm một đôi thì chắc còn hay hơn đôi này nữa.

Tư Mã Ngạn nghe nói ngạc nhiên Vô cùng, vội hỏi :

- Sao nhân huynh lại biết đệ họ Cảnh như thế?

Thiếu niên lớn tiếng cười đáp:

- “Đừng lo tương lai không có tri kỷ, thiên hạ ai ai cũng biết chàng” . Cảnh huynh biểu diễn thần công tuyệt nghệ ở trên đại hội tranh kỳ, thắng Kỷ Tây Bình, chiếm được viên thuốc Trú Nhan Đơn, tiếng tăm đã lừng lẫy khắp Kinh Châu và Tương Dương rồi .

Tư Mã Ngạn nghe nói liền nghĩ bụng:

“Đại hội tranh kỳ vừa kết thúc, sao tin tức đã lan truyền đi nhanh như thế? Chẳng lẽ thiếu niên áo xanh này cũng là người dự đại hội chăng?” Nghĩ tới đó, chàng liền mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi nhân huynh quý tánh đại danh là gì?

Thiếu niên áo xanh đang định trả lời, thì ở dưới lầu lại có ba tiếng mõ nổi lên. Nghe thấy những tiếng mõ ấy, thiếu niên áo xanh liền cau mày lại, gượng cười nói :

- Đệ không thể gặp lão hòa thượng này được, phải tạm cáo lui trước. Nếu tối hôm nay có rảnh, mời Cảnh huynh khuất giá đến chỗ cuối đường phố lớn trong nội thành, tiểu đệ sẽ đợi chờ huynh ở trên Tiểu Hồng Lâu trong một vườn hoa. Lúc ấy chúng ta sẽ vừa nhậu nhẹt vừa luận giao.

Tiếng nói của chàng vừa dứt, thì chàng đã giở khinh công tuyệt diệu đi luôn. Tư Mã Ngạn nhận thấy thiếu niên này khá lý thú nên đã quyết định tối hôm nay đi Tiểu Hồng Lâu phó ước.

Lúc ấy lão hòa thượng áo xám đã lên tới trên lầu. Chỉ xem đôi mắt rất từ bi của ông ta, Tư Mã Ngạn cũng biết ông ta không phải là người thường. Huống hồ vừa rồi mấy tiếng mõ của ông ta đã làm cho trái tim của chàng rung động, nên chàng càng tin ngưỡng thêm.

Lão hòa thượng vừa lên tới trên lầu đã đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh. Tư Mã Ngạn nghĩ đến lời nói của thiếu niên nọ, liền tiến lên cung kính vái chào và hỏi :

- Có phải lão thiền sư muốn tìm kiếm một vị thiếu niên mặc áo xanh đấy không?

Thấy chàng hỏi thế, lão tăng mỉm cười hỏi lại :

- Tiểu thí chủ đã trông thấy y rồi à?

- Chàng ta bảo không dám gặp mặt lão thiền sư nên đã bỏ đi rồi .

Lão hòa thượng thở dài một tiếng và nói tiếp:

- “Sắc giới nan không chung hữu ngộ, ĐỘ tha thiên biến tất hồi đầu.” (Giới sắc khó lòng vượt qua được, nhưng rốt cuộc vẫn có ngày giác ngộ, dẫn độ y ngàn lần, thế nào y cũng biết hối cải.) Tư Mã Ngạn nghe lời nói của lão hòa thượng, đoán chắc bên trong thế nào cũng có nguyên nhân gì, nên chàng lại vái cho một lạy và hỏi tiếp:

- Xin lão thiền sư cho biết pháp hiệu xưng hô ra sao?

- Lão tăng là Đại Trí, còn tiểu thí chủ?

Tư Mã Ngạn định nói cái tên Cảnh Thiên Tâm ra, nhưng hình như lão hòa thượng đã biết rõ, tâm ý của chàng, liền mỉm cười nói tiếp:

- Tuy tên tuổi không quan trọng cho lắm, nhưng đối với người đi tu thì không nên nói dối!

Tư Mã Ngạn nghe nói giật mình đến thót một cái, mặt đỏ bừng, đành phải nói thật liền cung kính đáp:

- Tiểu bối họ Tư Mã tên là Ngạn .

Đại Trí thiền sư kêu “ồ” một tiếng, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Tưởng là ai, ra là Tư Mã thí chủ! Tam Dương Thần Công của thí chủ đã lừng lẫy khắp giang hồ, cái tên Ly Cầu Thư Sinh không ai là không biết tới !

Tư Mã Ngạn bèn lên, vừa cười vừa đáp:

- Tên hèn mọn của Tư Mã Ngạn không dám được lão thiền sư khen ngợi như vậy!

Đại Trí thiền sư mỉm cười nói tiếp:

- Tư Mã thí chủ có biết tại sao thiếu niên áo xanh lại lánh mặt không dám gặp mặt lão tăng không?

Tư Mã Ngạn lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

- Tiểu bối mới gặp y, còn chưa biết tên họ, nên đang định thỉnh giáo lão Thiền sư!

Đại Trí thiền sư niệm một câu : “A Di Đà Phật ”, rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Lão tăng thấy y là người trong cửa Phật, muốn độ hóa y, ngờ đâu nhân duyên chưa tới, y lại không xa lánh được sắc giới, lúc nào cũng thích sống trong chốn phần son, nên hễ gặp lão tăng y cứ lánh mặt là thế.

Tư Mã Ngạn bỗng cảm thấy mình phiền não như vậy, chỉ bằng quy y tam bảo, gia nhập cửa Phật có hơn không? Vì vậy chàng chấp tay vái chào, mỉm cười nói tiếp:

- Thưa lão thiền sư, Tư Mã Ngạn tội mình đầy nghiệp lụy, nên rất muốn được vào cửa Phật, nếu lão thiền sư độ hóa y không xong, thì chỉ bằng độ hóa cho tiểu bối có hơn không?

Đại Trí thiền sư ngắm nhìn chàng một hồi rồi lắc đầu đáp:

- CỐ phước mới lên được điện Tam Bảo. VÔ duyên khó mà vào được cửa đại thừa, cho nên mới có câu: “Thuốc chỉ chữa được bệnh không chết, Phật chỉ độ người có duyên thôi” . Tư Mã thí chủ không có duyên với cửa Phật, lão tăng độ hóa sao được?

Huống hồ thí chủ là người hiệp cốt nhân tâm, mặt mũi tường hòa như vậy thì làm gì có nghiệp lụy chứ?

- Tư Mã Ngạn tôi rất khát vọng được lãnh tôn chỉ thanh tịnh của cửa Phật để hóa giải những sự phiền não ở trong lòng. Người ta vẫn thường nói: “Cửa Phật quảng đại, ai cũng được Phật dẫn độ”, sao lão thiền sư lại không chịu mở lòng từ bi hỉ xả để dẫn độ cho tiểu bối?

- Muốn giải trừ phiền não phải đứng có coi ta là ta, người nào có nhân duyên của người ấy, không nên ham muốn số phận của người khác, Tư Mã thí chủ chớ nên mong muốn đi tu như thế, phải nên nhớ kỹ câu: “Người nào có nhân duyên của người ấy thì hơn!” Tư Mã Ngạn nghe nói kêu “ồ” một tiếng, rồi khẽ lấy lại câu nói của lão hòa thượng:

“Muốn giải trừ phiền não, phải đừng coi ta là ta, người nào có số phận của người ấy, không nên ham muốn số phận của người khác . . . ” Đại Trí thiền sư liền niệm câu “A Di Đà Phật”, chấp tay nhắm mắt, vừa cười vừa nói tiếp:

- Tuy Tư Mã thí chủ không phải là người của cửa Phật, nhưng lại là bạn của cửa Phật, phen này may mắn gặp gỡ nhau trên lầu Hoàng Hạc, xin thí chủ để lại một chút vết tích làm kỷ niệm!

- Chả lẽ nào thiền sư muốn hóa chút thiện duyên của tiền bối chăng?

- Hãy trông nhân ngày nay để chứng quả tương lai. Nếu thí chủ kết được một chút thiện duyên với lão tăng thì càng hay.

Đối với những vị cao tăng thế ngoại này Tư Mã Ngạn biết không thể bỏ thì vàng bạc được, liền thò tay vào túi lục soát mãi. Vừa rồi phải cái hộp Bát Bảo Thần Nê đã thắng của Lạc Thiên Du, chàng vội lấy ra cung kính đưa cho Đại Trí thiền sư, mỉm cười nói tiếp:

- vật này là của Tư Mã Ngạn mới thắng được ở trên Đại Hội Tranh Kỳ. Tên nó là Bát Bửu Thần Nê, nghe nói nó rất diệu dụng, nhưng vì tiền bối kém kiến thức, không biết cách dùng, vậy xin chuyển tặng lão thiền sư để làm kỷ niệm .

Đại Trí thiền sư cầm lấy cái hộp đất bát bửu ấy lên xem xét một hồi, rồi cười ha hả đáp:

- Tư Mã thí chủ, hộp Bát Bửu Thần Nê này dù có vạn kim cũng không mua được, là một dị bảo độc nhất Vô song trong võ lâm đương thời, thí chủ là người nhân đức và hiệp nghĩa như thế, lại khăng khải tuyệt luân nữa, mỗi thiện duyên này thật lớn lao quá!

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên đang định thỉnh giáo lão hòa thượng xem hộp đất đỏ này có diệu dụng gì, thì lão hòa thượng đã bỏ vào trong tay áo, vái một lạy, quay người gõ mõ thủng thảng đi luôn. Không thấy ông ta nhảy và cũng không thấy ông ta chạy, mà chỉ thấy chân của ông ta như lướt trên mặt nước như đi ở trên mây, tiếng mõ thứ hai vừa nổi lên, thân hình của ông ta đã đi ngoài xa hơn mười trượng rồi, như đi ở trên không mà xuống dưới lầu.

Tư Mã Ngạn thấy Đại Trí thiền sư đã giở môn thần công tuyệt đỉnh của cửa Phật là VÔ Tướng Chỉ Đàn thân pháp ra, đồng thời chàng lại nghe thấy tiếng ca hát rất tường hòa với tiếng mõ kêu lốc cốc cùng một lúc. Thì ra lão hòa thượng đã ca mấy câu trong một bài thơ của TÔ Đông Pha. Chàng biết ngay lão hòa thượng định dùng mấy câu thơ đó để ám chỉ cho mình hay:

Nhân sinh đảo xứ tri hà sự ứng tụ phi hồng ân tuyệt Nê thượng ngẫu nhiên lưu chỉ trảo.

Hồng phi này phục cập Đông Tây Giai nhân bán tử tôn khu xác Thủ nhật Vô đoan đắc diệu cơ Cát hũ nhân duyên chung hảo hợp Giang hồ đàn kiếm thiện song thê. ” (Ta sống ở trên đời gặp đâu hay đấy, Nên như chim hồng nhận bay tới đâu để lại dấu vết ở trên tuyết tới đó thôi Ngẫu nhiên để lại dấu vết móng tay ở trên mặt đất nhận bay sao được cả đông lẫn tây một lúc Người đẹp chết hờ còn tồn thân thể xác thịt Ngày nay bỗng dưng hay biết cơ mưu ấy Người nào có nhân duyên của người ấy nhưng rút cục vẫn được kết hợp với nhau Lúc ấy song song vung kiếm trên giang hồ khiến người đời hâm mộ biết bao!) Vì vậy chàng liền nghĩ thầm :

“Câu ”Giai nhân bán tử tôn khu xác“, chắc ông ta ám chỉ nữ chủ nhân trong hang động bí mật đã uống Đồng Tâm Cửu Độc Thảo, ôm hận ngủ một giấc thực dài. Nhưng bây giờ đã qua kỳ hạn trăm ngày rồi, dù ta có kiếm được Đại Hoàn Đơn đi chăng nữa Cũng Vô ích, vì tẩm thân khuynh nước khuynh thành của nàng đã hóa ra bộ xương tàn rồi . Như vậy sao ông ta còn bảo là nàng chết hờ được? Còn câu ”Thủ nhật Vô đoan đắc diệu cơ“ chắc ám chỉ ta khăng khải tặng hộp Bát Bửu Thần Nê cho ông ta, và nhờ có hộp đất đỏ ấy mà giai nhân bán tử kia có thể sống lại được chăng? Hai câu cuối cùng chắc bảo cho biết sau này ta thế nào cũng còn một cuộc nhân duyên rất mỹ mãn nữa.

Nhưng ta sẽ kết duyên với ai? Nữ chủ nhân trong hang động chăng? Hay là Nhiếp Tiểu Băng hoặc Ngải Tử Quân mới quen biết sau này? Chủ nhân của hang động bí mật đã sang thế giới khác rồi còn đâu nữa? Ngải Tử Quân thì ta mới làm quen và chỉ sơ giao thôi. CÓ lẽ là Nhiếp Tiểu Băng cũng nên? Vì ta đã tặng viên thuốc Trú Nhan Đơn cho nàng, và nàng cũng tặng lại cuốn kiếm quyết. Phải rồi, có lẽ nàng ta chứ không còn ai vào đó nữa? Nhưng từ khi ta không cứu nổi chủ nhân của hang động bí mật, ta đã nhất quyết không yêu ai nữa. Như vậy khi nào ta còn yêu người khác?

Vậy tại sao lão hòa thượng còn có hai câu như thế? / Chàng càng nghĩ càng thắc mắc thêm. Lúc ấy mặt trời đã bắt đầu lặn, nghĩ tới cuộc hẹn ước với thiếu niên áo xanh, chàng bèn rú lên một tiếng thật dài để tạm bỏ hết mọi sự phiền não đang làm bận óc mình, rồi chàng thủng thảng đi xuống dưới lầu luôn.

11. Thiên Duyên

Tư Mã Ngạn kiếm tới chỗ ước hội, quả có một cái vườn hoa và trong có tiểu lầu.

Chàng đi tới trước cửa vườn trên có một tấm bảng đề “Bất Tiện Thần Tiên Tiểu Trúc” (Căn nhà nhỏ không ham mộ thần tiên) Hạ khoản đề “Du Thiên Lạc Thư” Nét chữ gầy gò nhưng rất bay bướm .

Tư Mã Ngạn đọc mấy chữ trên tấm bảng đó liền cả cười và nói :

- Vị nhân huynh này quả thực là người đa tình! Cái tên của tấm bảng này thoát thai ở câu “Nguyên tác ương bất tiện tiên” (Nguyên làm ương chứ không chịu làm tiên). Thảo nào Đại Trí thiền sư bảo chàng ta không sao qua nổi giới sắc, và vì nhân duyên chưa tới nên ông ấy chưa độ được cho chàng ta.

Bỗng nhìn tại hạ khoản, chàng kinh ngạc và nghĩ bụng:

”Cái tên Du Thiên Lạc này nghe quen lắm, hình như ta đã thấy ở đâu rồi thì phải? / Chàng vừa nghĩ vừa giơ tay lên khẽ gõ cửa. Hai nữ tỳ tuổi hầy còn nhỏ ra mở cửa và cung kính hỏi :

- Công tử có phải là Cảnh Thiên Tâm tướng công đấy không?

Tư Mã Ngạn vừa gật đầu thì thiếu niên áo xanh đã xuất hiện ở trên lầu sơn màu hồng, tay tựa lan can và hỏi:

- Sao mãi đến giờ Cảnh huynh mới tới? Tiểu đệ tưởng là huynh không tới nữa?

Hai nữ tỳ thấy là giai khách của chủ nhân, liền cung kính đưa Tư Mã Ngạn lên lầu.

Thiếu niên đã đứng ở cửa lầu nghênh đón, rồi đưa tay vào trong lầu .

Tư Mã Ngạn thấy lầu bày biện rất tao nhã và đã có sẵn một mâm cơm để đợi chờ, liền mỉm cười hỏi thiếu niên áo xanh rằng:

- Nhân huynh tiểu đệ tuân theo lời mời của huynh đã nói tới phó ước. Vậy xin huynh hãy cho biết quý danh để tiện xưng hô?

Thiếu niên áo xanh vừa cười vừa đáp:

- Tiểu đệ là Du Thiên Lạc !

Tư Mã Ngạn vừa cười vừa hỏi lại :

- Du huynh, tên của huynh đệ nghe rất quen, nhưng sao trông huynh lại lạ mặt như thế? Chẳng hay huynh biết tiểu đệ ở đâu?

Thiên Lạc mỉm cười đáp:

- Mời Cảnh huynh hãy đợi chờ giây lát sẽ hiểu liền.

Nói xong, chàng ta liền đi vào trong nội thất ngay. Một lát sau, Tư Mã Ngạn đã thấy Lạc Thiên Du, người trông rất xấu xí ở bên trong vén màn bước ra.

Lạc Thiên Du ! Du Thiên Lạc! Lúc này Tư Mã Ngạn mới vỡ lẽ liền phì cười nói:

- Hay thực! Hay thực! Thế ra nhân huynh đã cải trang dị dung và thuật cải trang của huynh khéo léo Vô cùng!

Thiên lạc cởi bỏ cúc áo, lấy cái mặt nạ da người xấu xí xuống, trông chàng lại đẹp trai và phong lưu như hồi nãy liền. Chàng mỉm cười và vừa lên tiếng nói: “Cảnh huynh . . . ” thì Tư Mã Ngạn thấy đối phương đã dùng bộ mặt thực để tiếp mình, nên chàng cũng cởi mặt nạ da người ra, rồi xua tay vừa cười vừa đỡ lời :

- Du huynh! Chúng ta mới quen biết nhau đã ý hợp tâm đầu, nên chúng ta phải thành thực với nhau mới được ! Tiểu đệ không phải là Cảnh Thiên Tâm mà là họ Tư Mã, tên Ngạn!

Thiên Lạc thất kinh nói :

- Tư Mã huynh có phải là Ly Cầu Thư Sinh, và môn tuyệt kỹ Tam Dương Thần Công của huynh đã oai trấn vô lâm đấy không?

Tư Mã Ngạn vừa cười vừa đáp:

- Sự thực tiểu đệ chỉ có một chút hư danh thôi, xin Du huynh không nên quá khen như thế.

Thiên Lạc đột nhiên đứng dậy vái Tư Mã Ngạn một lạy và gượng cười nói :

- Tư Mã huynh! Thiên Lạc tôi có tội vạn tử, phải xin Tư Mã huynh khoan thứ cho trước thì đệ mới dám luận giao!

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao Du huynh lại nói như thế?

Thiên Lạc mặt đỏ bừng, hổ thẹn đáp:

- Tư Mã huynh còn nhớ khi huynh Tranh kỳ ở trên võ đài với Đại Đầu Tiên Tử Kỳ Tây Bình không?
- Câu chuyện ấy như đang hiện ra ở trước mắt, vậy sao đệ lại không nhớ? Nếu không được huynh ngầm ngầm trợ giúp thì đệ thắng làm sao nổi đối phương mà giành được viên thuốc Vạn Diệu Trú Nhan Đơn ấy?

Nói xong chàng cũng vội đứng dậy vái chào cảm ơn Thiên Lạc, Thiên Lạc vẫn hổ thẹn, xua tay lia lịa, nói tiếp:

- Xin Tư Mã huynh không nói như thế! Vì thế này mà tiểu đệ rất ăn năn, không biết nên giải thích với huynh như thế nào mới phải?

Tư Mã Ngạn nghe thấy Thiên Lạc nói như vậy cứ ngỡ ngẩn không hiểu bên trong còn có chuyện gì nữa? Lúc ấy Thiên Lạc đã nhìn vào trong nội thất rồi khẽ nói tiếp:

- Tư Mã huynh, khi đệ lấy viên thuốc ấy chuyển giao cho huynh, đệ rất đê hèn Vô sỉ đã sử dụng thủ pháp!
- Du huynh sử dụng thủ pháp gì thế?

Thiên Lạc vẫn bén lén, khẽ nói tiếp:

- Vì lòng tham, đệ đã dùng thủ đoạn đánh tráo lấy viên thuốc Trú Nhan Đơn thực mà chỉ đưa cho Tư Mã huynh viên thuốc bổ tằm thường thôi!

Tư Mã Ngạn nghe thấy Thiên Lạc nói như thế, liền cười ha hả. Thiên Lạc thắc mắc Vô cùng, vội hỏi lại:

- Sao Tư Mã huynh lại cười như vậy?
- Du huynh nói bông đệ đấy chứ! Tư Mã Ngạn này có phải là người gỗ đâu mà bị huynh đánh tráo lại không hay biết một tí gì?
- Tư Mã huynh còn nhớ khi ở trên đại hội, huynh đã hỏi ngoại hiệu của đệ, đệ đã giả bộ nói biệt hiệu của đệ khó nghe lắm, nên không dám thừa cùng Tư Mã huynh đó không?

Tư Mã Ngạn ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Có! Quả Du huynh có nói như thế thực!
- Bây giờ đệ xin thành thực thưa cùng Tư Mã huynh, ngoại hiệu của đệ là Diệu Thủ Lang Quân, rất sở trường về thủ đoạn đánh tráo và trộm cắp. Vì vậy, khi đệ đánh tráo viên thuốc ấy mà huynh mới không hay không biết gì hết!

Tư Mã Ngạn bán tín bán nghi, uống một chén rượu ngon xong, liền đưa mắt nhìn Du Thiên Lạc một hồi, rồi đặt chén rượu xuống cười ha hả tức thì.

Thiên Lạc cau mày lại hỏi :

- Tại sao Tư Mã huynh lại bỗng dưng lớn tiếng cười như thế? Chẳng lẽ đệ có điều gì sai lầm chăng?

Tư Mã Ngạn lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

- Đệ không tin là huynh trẻ tuổi và phong lưu như vậy mà lại là Cái Thế Thần Thâu !
- Tiểu đệ biết Tư Mã huynh thế nào cũng không chịu lấy lòng quân tử để đo lường bụng của kẻ tiểu nhân kia mà. Cho nên bất đắc dĩ đệ phải giở chút tài hèn mọn ra mới có thể chứng minh được lời nói của đệ là thực!
- Du huynh còn có vật để chứng minh ư?

Thiên Lạc ngượng ngịu móc túi lấy cuốn sách nhỏ ra đưa trả cho Tư Mã Ngạn.

Tay cầm cuốn sách, Tư Mã Ngạn đỏ mặt tai tía, hổ thẹn Vô cùng.

Thì ra cuốn sách ấy chính là cuốn kiếm phổ mà Nhiếp Tiểu Băng đã tặng cho Tư Mã Ngạn. Nhân lúc ra nghênh đón, hai người vừa nắm tay nhau mà Thiên Lạc đã thừa cơ lấy được cuốn sách ấy của Tư Mã Ngạn rồi.

Lúc ấy Tư Mã Ngạn mới tin lời nói Thiên Lạc hồi nãy là thực.

Thiên Lạc thấy Tư Mã Ngạn bỗng cau mày lại, liền hỏi :

- Xin Tư Mã huynh đừng nên trách cứ vội! Sở dĩ đệ làm như thế là để mong huynh tin đệ là Du Thiên Lạc đây thôi !

Tư Mã Ngạn thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Sự đùa giỡn này của huynh đã gây nên một sự tai hại lớn!

Thiên Lạc ngạc nhiên hỏi lại:

- Chẳng lẽ Tư Mã huynh lại cần dùng tới viên thuốc Trú Nhan Đơn ấy lắm hay sao?

- Hà! Nếu đệ cần dùng đến nó thì có sao đâu? Nhưng đệ đã tặng viên thuốc giả ấy cho một người rồi. Nhờ người ấy phát giác viên thuốc ấy là giả, thế nào cũng trách cứ tiểu đệ. Vậy biết làm sao bây giờ đây?

- Tư Mã huynh đã tặng viên thuốc hiếm có ấy cho người, chắc người đó phải là một vị hồng trang tuyệt thế chứ không sai?

Tư Mã Ngạn tay chỉ vào cuốn kiếm quyết, mồm thì đáp:

- Chính là chủ nhân của cuốn Long Hồ Phong Vân Kiếm Quyết này đây!

Vừa rồi Thiên Lạc tuy đã lấy trộm được cuốn Kiếm Quyết nhưng chưa xem qua chút nào, bây giờ nghe thấy Tư Mã Ngạn nói như vậy, chàng mới thất kinh hỏi lại :

- Tư Mã huynh đã tặng viên thuốc giả cho Nhiếp Tiểu Băng rồi ư?

Tư Mã Ngạn khẽ gật đầu, Thiên Lạc cau mày lại nói tiếp:

- Vị Nhiếp cô nương ấy có tiếng là kiêu ngạo, kiêu hạ Vô tình, nếu nàng phát giác viên thuốc Trú Nhan đó là viên thuốc giả thế nào nàng cũng hờn giận và trách Tư Mã huynh chứ không sai?

- Cho nên đệ mới bảo Du huynh đùa giỡn như vậy hơi quá đáng một chút là thế! Nếu tiểu đệ sớm biết sự thực thì không bao giờ đệ lại tặng viên thuốc giả cho nàng ta như thế đâu !

- Việc này đã trót lỡ rồi, bây giờ chỉ còn một cách là bỏ cứu nhưng cũng may thay Tư Mã huynh với Nhiếp cô nương giao hảo rất thân . . .

- Du huynh đoán sai rồi! Tiểu đệ với Nhiếp cô nương có thâm giao gì đâu, chỉ mới quen biết lần đầu thôi.

Thiên Lạc thất kinh la lớn:

- Mới quen biết nhau có một lần mà Tư Mã huynh đã vui lòng tặng cho nàng ta viên thánh dược hân thế rồi ư?

- Nếu khi ở trên lôi đài mà Du huynh hỏi xin đệ viên thuốc đó, thế nào đệ cũng xin khăng khải tặng cho huynh ngay!

- Tư Mã huynh quả thực là can đảm hơn người, thực đáng kính đáng mến lắm!

Nhưng bây giờ việc đã lỡ rồi, biết làm sao đây? Chả lẽ lại để yên cho Nhiếp Tiểu Băng nổi giận như điên như khùng mà đi tìm kiếm Tư Mã huynh để vấn tội hay sao?

Tư Mã Ngạn nhìn thẳng vào Thiên Lạc, thủng thẳng đáp:

- Du huynh, câu chuyện xảy ra như vậy, theo ý đệ thì chỉ có một cách này là thuận tiện nhất!

Thiên Lạc càng mừng, vội hỏi :

- Kể gì thế, Tư Mã huynh nói mau? Quý hồ khiến Thiên Lạc tội có thể chuộc tội được, thì dù có bảo tôi nhảy vào đồng lửa, tôi cũng chẳng từ . . . !

- Việc này dễ giải quyết lắm, chỉ cần đưa viên thuốc thiệt tặng lại cho Nhiếp Tiểu Băng có phải là . . .

Thiên Lạc gượng cười, xua tay đỡ lời :

- Kế của Tư Mã huynh tuy thượng sách thực, nhưng tiếc thay, bây giờ không thể làm được như thế nữa!

Tư Mã Ngạn nghe nói cả kinh, vội hỏi lại :

- Tại sao Du huynh lại nói như thế?

Thiên Lạc hồ thẹn đến mặt đỏ bừng, mắt nhìn thẳng vào trong nội thất, hạ thấp giọng xuống khẽ đáp:

- Không dám giấu diếm Tư Mã huynh, nữ chủ nhân của Tiểu Hồng lâu nay là đệ nhất danh kỹ của giới phong nguyệt tại nơi đây, bình sinh tự thị rất cao, bất cứ vương tôn công tử nào, và có khăng khải ném nghìn vàng ra một lúc, nàng cũng không chịu tiếp rước. Tiểu đệ vì quá mê cô ta, nên hôm qua vừa lấy được viên thuốc Trú Nhan ấy liền cho nàng uống, để sắc đẹp của nàng được bảo tồn vẻ thanh xuân mãi mãi, nàng mới cảm ơn, và hiến thân cho tiểu đệ, hồi hôm đệ với nàng đã định tình với nhau rồi !

Tư Mã Ngạn nghe thấy Thiên Lạc tặng viên thuốc Trú Nhan mà người trong võ lâm rất thèm muốn cho một danh kỹ của giới thanh lâu để làm vật định tình, thì chàng lại hết lo âu mà vỗ vai Diệu Thủ Lang Quân, cười ha hả đáp:

- Khéo lắm! Khéo lắm! Không phải người khôn khéo như Du huynh thì không làm ra được khéo léo đến thế này! Nữ hy sinh viên thuốc Trú Nhan để lấy lòng một danh kỹ thanh lâu, giai thoại phong lưu này sẽ lưu truyền thiên cổ! Việc Nhiếp Tiểu Băng chúng ta hãy tạm gác sang một bên, chờ nàng tới kiếm đệ, lúc ấy sẽ nói cho chàng biết sau . Du huynh mau mời người yêu của huynh ra, để đệ được chiêm ngưỡng hoa khôi nương tử cái thế này.

Thiên Lạc không ngờ Tư Mã Ngạn lại khoáng đạt đến thế, càng ăn năn và hồ thẹn thêm, liền cau mày lại đáp:

- Nàng đang chải đầu, lát nữa sẽ ra mời rượu hầu Tư Mã huynh. Bây giờ chúng ta hãy nghĩ xem có cách gì giải thích cho Nhiếp Tiểu Băng khỏi hiểu lầm không?

Tư Mã Ngạn khẽ lắc đầu, thở dài đáp:

- Sự hiểu lầm này không sao giải thích được nữa! Cũng may đệ không hồ thẹn với lương tâm, nhiều nhất sẽ nói rõ sự thật ra cho nàng hay, còn đệ thì hoàn lại cuốn kiếm quyết cho nàng. Nếu nàng không lượng thứ cho, thì đành chờ xem nàng xử trí bằng cách nào, đệ sẽ đối phó bằng cách ấy vậy.

Thiên Lạc ngẫm nghĩ giây lát, mỉm cười nói tiếp:

- Tiểu đệ đã nghĩ ra được một cách!

- Du huynh có cao kiến gì thế?

- Nhiếp cô nương nghe Tư Mã huynh nói rõ sự thật rồi, nàng lượng thứ cho thì việc gì cũng xong hết. Bằng không sẽ tặng lại một viên linh dược hãn thế khác giá trị tương đương viên thuốc Trú Nhan Đơn cho nàng. Như vậy có phải là xong hết không?

- Trên thế gian này chỉ có một viên Trú Nhan Đơn thôi, vậy đi đâu mà tìm kiếm ra được viên thuốc khác có giá trị ngang với viên Trú Nhan Đơn như thế?

- Giá trị của Đại Hoàn Đơn chẳng ngang với Trú Nhan Đơn là gì?

Tư Mã Ngạn cười ha hả đáp:

- Phải đấy! Vạn Diệu Trú Nhan Đơn có thể làm cho người ta trẻ mãi mãi, còn Đại Hoàn Đơn có thể cứu người ta thoát chết được. Hai viên thánh dược này đều là những vật hãn hữu quý báu như nhau thực. Nhưng hiện giờ Đại Hoàn Đơn ở trong tay ai, và người ta đã dùng chưa đều không ai hay biết cả như vậy đệ e còn khó kiếm hơn viên Trú Nhan Đơn là khác?

Thiên Lạc nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Ngạn, cả cười và trả lời :

- CỔ nhân thường nói : “Đi mòn chân kiếm không thấy, mà khi thấy lại dễ như trở bàn tay”. Lại còn một câu tục ngữ nữa là “Xa ở chân trời mà gần thì ở trước mắt”. Đại Hoàn Đơn chẳng đang ở trong túi huynh là gì?

- Du huynh lại nói bông rồi! Vì một người bạn chí thân bị bệnh nặng, tiểu đệ muốn kiếm được Đại Hoàn Đơn để cứu người đó, nhưng trời đất bao la như vậy, biết đâu mà tìm kiếm thấy? Rốt cuộc người đó thúc thủ ôm hận mà chết! Như vậy trong túi của đệ thì làm gì có viên thánh dược hân thế ấy?

- Điều này Tư Mã huynh không biết cũng không thể trách được vì tiểu đệ cũng chỉ muốn lợi dụng huynh tạm giữ hộ viên Đại Hoàn Đơn. Nhưng đệ lại tham tâm, muốn trao đổi lấy viên thuốc Trú Nhan Đơn của huynh. Sau đệ mới hổ thẹn với lương tâm, quyết chí tặng lại viên Đại Hoàn đơn cho huynh. Nếu bây giờ Tư Mã huynh đem viên thuốc đó tặng lại Nhiếp cô nương để đền bù lại, như vậy có phải là nàng sẽ lượng thứ cho không?

Tư Mã Ngạn càng lúc càng thấy đầu óc choáng váng, ngạc nhiên hỏi lại:

- Du huynh làm ơn nói lại một lượt nữa?

- có phải Tư Mã huynh đi cùng với một người bạn dự đại hội Vân Mộng Tranh Kỳ đấy không?

- Vị ấy là nghĩa huynh của đệ tên là Thôi Minh Quế.

- Hình như Minh Quế huynh quen thân với một thiếu niên rất đẹp trai ngồi chung bàn với tiểu đệ?

- Phải! Thiếu niên ấy tên là Y Bích Kỳ, nghĩa huynh của đệ đã giới thiệu người đó cho đệ biết rồi, Du huynh nhắc nhở đến y làm chi?

Thiên Lạc lắc đầu nói tiếp:

- Có lẽ Y Bích Kỳ là tên giả đấy, vì người đó là con gái chứ không phải là con trai .

Tư Mã Ngạn Vô cùng ngạc nhiên, vội hỏi lại :

- Sao Du huynh lại biết?

Thiên Lạc mặt đỏ bừng, khẽ cười và đáp:

- Bích Kỳ ngồi cạnh tiểu đệ, nhất thời tiểu đệ ngứa ngáy liền giở trò ba cái tay ấy ra.

Không ngờ vì thế đệ mới biết y là con gái .

- Du huynh đã lấy được món hời gì trong người của Bích Kỳ?

- Đại Hoàn Đơn!

Ba chữ Đại Hoàn Đơn khiến Tư Mã Ngạn kinh ngạc Vô cùng và cau mày lại suy nghĩ, vì Chàng biết Đại Hoàn Đơn là vật sở hữu của Tư Đồ Lộ, sau bị người bạn cũ ở Long Tụ của nàng nhả tâm lừa mất. Xem như vậy viên Đại Hoàn Đơn đó ở trong tay người bạn cũ ở Long Tụ của Tư Đồ Lộ rồi. Vậy sao nàng lại có viên thuốc hân thế ấy?

Và còn một điểm khiến chàng bất ngờ nhất là Thôi Minh Quế đã biết rõ chuyện của Tư Đồ Lộ với người bạn cũ ở Long Tụ vào hồi mười năm về trước, lại còn quen thuộc Bích Kỳ, mà nội dung câu chuyện đó không thấy Minh Quế nói cho mình hay. Chẳng lẽ Minh Quế còn nghi ngờ gì mình nên mới không chịu nói rõ sự thực ấy cho mình hay?

Tuy Tư Mã Ngạn hoài nghi như vậy nhưng vẫn chưa nghĩ tới Thôi Quế là Mã Không Quân, người mà mình khát vọng tìm kiếm để trả thù cho nữ chủ nhân trong hang động bí mật, với Y Bích Kỳ tức là Thúy Mi Yêu Nữ.

Thiên Lạc vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Tư Mã huynh có biết đệ đã dùng cách gì mà được viên thuốc Đại Hoàn vào trong người của huynh không?

Tư Mã Ngạn gượng cười thò tay vào túi lần mò một lúc, rồi lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ cũng không biết rõ, và hiện giờ trong người của tiểu đệ cũng không có viên thuốc hân hữu ấy.

Thiên Lạc đắc trí cười ha hả, nói tiếp:

- Tiểu đệ lấy được viên thuốc ở trong người Bích Kỳ, kẻ đã cải nam trang, nhưng vì viên thuốc đó quý báu Vô cùng, nếu đối phương phát giác, thế nào cũng gây sóng gió rất lớn, thậm chí còn khám xét tất cả những người ngồi cùng mâm với mình, cho nên đệ mới phải tìm một nơi rất chắc chắn để gửi gắm .

- Du huynh nói như vậy, chả lẽ tiểu đệ đã hóa thành người oa trừ đồ ăn cấp ư?

Nhưng sao huynh lại để ý đến tiểu đệ?

- Tiểu đệ được quen biết Tư Mã huynh kể cũng là duyên trời, vì đệ đang nghĩ cách làm thế nào giấu giếm được viên thuốc Đại Hoàn đơn, thì vừa may Sầm Đại Hóa lại rút được cái thăm ghi tên tiểu đệ với cái thăm của huynh, khiến hai chúng ta được cùng lên đài so tài - Thế ra Du huynh lợi dụng cơ hội so tài mà khiến tiểu đệ biến thành kẻ tàng trữ tang vật ăn cắp phải không?

Nói tới đó, chàng thấy nói như thế thế nào cũng làm mất lòng đối phương nên chàng cau mày lại hỏi :

- Nhưng tiểu đệ còn nhớ, thì lúc ấy Du huynh chỉ đấu một trường với đệ thôi, chứ không hề đụng chạm đến người đệ bao giờ. Như vậy, dù huynh có tài ba thông thiên đi chăng nữa, cũng không sao gửi được viên Đại Hoàn đơn . . .

Không đợi chàng nói xong, Thiên Lạc đã xua tay và đỡ lời :

- Tư Mã huynh nên nhớ đệ không dùng thủ đoạn trực tiếp mà gửi gắm viên Đại Hoàn Đơn vào trong người huynh đâu, đệ mới nghĩ ra một cách rất tuyệt diệu .

Tư Mã Ngạn cảm thấy Diệu Thủ Lang Quân ăn nói rất lý thú, liền mỉm cười hỏi:

- Chẳng hay Du huynh đã nghĩ ra được phương pháp tuyệt diệu gì mà khiến không ai hay biết được tý gì như vậy?

- Lúc ấy vì không biết Tư Mã huynh lại là Ly Cấu Thư Sinh, tiếng tăm lừng lẫy bát biển như vậy. Sau lại vì thấy khinh công của mình khá cao, nên khi đã rút được cái thăm khinh công rồi, đệ lại vội cầm ngay vào trong ống và nói dối đó là thẻ thi đua nội lực - Lúc ấy đệ đã nhận thấy Du huynh cố ý giấu ngón tay tài ba của mình mà để nhường cho đệ đắc thắng.

Thiên Lạc gắp một miếng dăm bông lên ăn, tỏ vẻ đắc trí, vừa cười vừa nói tiếp:

- Nếu tiểu đệ không để cho Tư Mã huynh đắc thắng thì làm sao mà tiểu đệ gửi gắm được viên Đại Hoàn Đơn vào trong người huynh?

Tư Mã Ngạn là người rất thông minh nghe tới đây đã vỡ lẽ, nhưng chàng lại biến sắc mặt liền, Thiên Lạc thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Sao Tư Mã huynh lại nói những câu ấy?

Tư Mã Ngạn cau mày lại, hai tay suýt xoa, gượng cười hỏi lại thiên Lạc rằng:

- có phải Du huynh đã giấu viên Đại Hoàn Đơn vào trong hộp đất Bát Bửu Thần Nê không?

Thiên Lạc vỗ tay vừa cười vừa đáp:

- Tư Mã huynh thông minh thực, chỉ mới đoán đã biết ngay việc làm của đệ luôn!

Tư Mã Ngạn biết mình đoán không sai, mặt lại càng rầu rĩ thêm. Thiên Lạc thấy thế vội nín cười và thất kinh hỏi :

- Sao Tư Mã huynh lại rầu rĩ như vậy? Chẳng lẽ huynh đã đem cái hộp đất dùng để nung gạch mà bị đệ đặt bừa một cái tên là Bát Bửu Thần Nê tặng cho người khác rồi phải không?

Tư Mã Ngạn thở dài, buồn bã đáp:

- Đệ đã tặng một viên thuốc Trú Nhan Đơn giả cho Nhiếp Tiểu Băng và lại tặng hộp Bát Bửu Thần Nê trong có giấu Đại Hoàn Đơn cho một vị hòa thượng để kết duyên.

Thiên Lạc nghe nói giật mình nhảy bắn người lên và hỏi tiếp:

- Thiên duyên này thực lớn lao quá! Nhưng không biết vị lão hòa thượng nào là La Hán chuyển thế, hoặc phật hóa thân hay sao mà lại được Tư Mã huynh tặng cho một viên thánh được linh đơn hân thế ấy?

Tư Mã Ngạn cười gượng đáp:

- Lão hòa thượng ấy chính người cứ muốn độ hóa Du huynh vào cửa Phật và cũng là vị Thiền Sư lên trên lầu Hoàng Hạc mà Du huynh không muốn gặp ông ta đấy!

- Tưởng là ai, thì ra là ông ta! Thoạt tiên đệ chỉ cảm thấy lão già sói đầu đáng ghét thôi, bây giờ phải thêm hai chữ “đáng hận” nữa mới được! Sao Tư Mã huynh lại quen biết y?

- Xưa nay đệ không quen biết lão thiền sư ấy bao giờ, chỉ mới gặp ông ta lần đầu tiên ở trên lầu Hoàng Hạc thôi.

Thiên Lạc bỗng giơ hai tay lên nắm lấy hai vai của Tư Mã Ngạn, ngăm nhìn mặt chàng một hồi rồi khen ngợi rằng:

- Lần đầu tiên mới quen biết mà huynh đã tặng Trú Nhan Đơn cho Nhiếp Tiểu Băng, và cũng mới quen biết lần đầu mà huynh đã tặng Đại Hoàn Đơn cho lão già sói đầu Đại Trí! Lòng hiệp cốt này huynh khiến tiểu đệ kính phục Vô cùng!

Nói tới đó chàng lại tức cười hỏi:

- Việc huynh tặng Trú Nhan Đơn cho Nhiếp Tiểu Băng còn có thể nói là hồng phần tặng giai nhân được, nhưng còn lão già sói đầu Đại Trí kia thì huynh muốn kết thiện duyên với y làm chi? Chẳng lẽ huynh lại muốn đi tu làm hòa thượng hay sao?

- Du huynh đoán rất đúng! Tiểu đệ thấy phiền não Vô cùng và người đầy người ưu tư, chỉ muốn cắt tóc đi tu ngay cho rảnh! Nhưng Đại Trí lão thiền sư lại cứ bảo đệ không có duyên nơi cửa Phật, nhất định không chịu tiếp dẫn !

Thiên Lạc bỗng cười ha hả đỡ lời:

- Lão sói đầu cứ nhất tâm nhất trí cứ muốn độ tiểu đệ làm đồ đệ của y, khi nào đệ chịu nổi những cái khổ buồn tênh ở trong cửa Phật như thế? Vì vậy đệ cứ hết sức lánh mặt, không muốn gặp y thế mà Tư Mã huynh lại cứ muốn làm hòa thượng, còn y thì lại bảo huynh không có duyên với cửa Phật!

Tư Mã Ngạn gượng cười đỡ lời :

- Như vậy đủ thấy tuệ Du huynh hơn đệ nhiều . Còn đệ thì nghiệp lụy quá nặng. . .

Thiên Lạc xua tay cười như điên như khùng cướp lời :

- Tuệ cân là nhân của đời trước, mà nghiệp lụy là quả của đời sau. Đời trước của ta như thế nào ta biết sao được? Nên chẳng cần phải nhắc tới làm chi? Còn đời sau thì viễn Vông lắm, ta cũng không cần nghĩ tới! Chúng ta chỉ cần biết đêm nay phải tận say để cầu vui trước mắt đã. Cổ nhân đã dạy: “Chỉ biết hưởng vui ly rượu lúc sinh tiền. Cần chi nghĩ tới tên tuổi lưu truyền nghìn năm mai sau?” Nên đệ cho chén rượu còn quý báu hơn cả Đại Hoàn Đơn lẫn Trú Nhan Đơn, những liều thánh dược ấy.

Chàng vừa nói vừa rót đầy hai chén rượu, đưa cho Tư Mã Ngạn một, và mình cầm một, rồi cả hai cùng cạn chén. Chàng lại nói tiếp:

- Tư Mã huynh đã dạy: “Khuyên quán canh tận nhất bôi tửu. Dữ nhĩ đồng tiêu vận cổ sầu ,” (khuyên chàng uống cạn ly rượu này. Chúng ta cùng nhau giải tan mối sầu muôn năm).

Tư Mã Ngạn uống cạn luôn chén rượu ấy rồi thủng thẳng nói:

- Vận Cổ sầu Vận Cổ nên tiêu. Cổ nhân còn nói rõ: “Cử hơi tiêu sầu, sầu canh sầu (nâng chén để giải sầu, ngờ đâu càng sầu thêm) . Quý hồ mượn men rượu mà giải được phiền muộn trước mặt cũng đã thú lắm rồi .

Thiên Lạc cười ha hả quay đầu vào phía trong kêu gọi :

- Hương Thiên đã chải xong đầu chưa? Sao còn chưa thấy ra tiếp khách thế? Nếu ra thì nhớ đem cả cây đèn tỳ bà ra để giải sầu và chuốc rượu cho Tư Mã tướng công nhé?

Tư Mã Ngạn nghe thấy cái tên Hương Thiên có vẻ tao nhã lắm, chàng đoán chắc nàng nọ thể nào cũng là một giai nhân tuyệt sắc, tuy bị sa đọa vào chốn thanh lâu mà giữ được tấm thân trinh bạch. Cũng vì thế mà nàng kiêu ngạo lắm, không coi vương tôn công tử vào đâu, và cũng khinh thường cả tiền bạc nốt. Rút cục nàng có duyên với viên Vạn Diệu Trú Nhan đơn mà chịu lấy vị Thần Thâu cái thể này . . .

Chàng đang nghĩ ngợi thì trong nhà đã có mùi thơm tỏa ra chàng liền quay lại nhìn, thấy tấm màn vừa vén lên một thiếu nữ tuyệt sắc mặc áo trắng, chỉ hơi kê qua lông mày thôi chứ không tô son điểm phấn gì hết .

Thiếu nữ ấy chỉ hơi liếc nhìn Tư Mã Ngạn một cái, rồi cúi đầu vái chào mỉm cười nói :

- Tiện thiếp Mạnh Hương Thiên bái kiến Tư Mã công tử!

12. Bí Mật Trong Sự Bí Mật

Tư Mã Ngạn thấy Mạnh Hương Thiên không những đẹp tuyệt trần mà trông lại rất cao quý, không có một tí gì là gái phong trần hết, nên chàng mỉm cười gật đầu, giơ tay ra hiệu mời nàng ngồi, rồi thở dài và nói với Thiên Lạc rằng:

- Tư Mã Ngạn tôi lui tới chốn phồn hoa đã gặp được khá nhiều mỹ nữ của Nam Triều, giai nhân của đất Bắc, tuy cũng có một vài người nhan sắc tuyệt vời thực, nhưng đa số vẫn còn đầy tục cốt chứ không có một người nào thanh tao cao nhã như Mạnh cô nương, và đệ cũng nhìn nhận thuốc Trú Nhan đã gặp được người xứng đáng và cũng không phí phạm chút nào.

Thiên Lạc nghe thấy Tư Mã Ngạn nói như thế càng khoái chí thêm nhìn Hương Thiên cười lớn và bảo:

- Hương Thiên em đã nghe thấy chưa? Tư Mã công tử nói như vậy, em cũng phải nên gảy một khúc tỳ bà để tặng người tri âm chứ?

Thấy Thiên Lạc nói như thế, Tư Mã Ngạn đoán chắc Hương Thiên rất sở trường về âm nhạc, liền mỉm cười nói tiếp:

- xin Mạnh cô nương cho nghe một khúc đàn, Tư Mã Ngạn tôi cung kính lắng tai nghe nhã tấu của cô nương!

Hương Thiên tủm tỉm cười, liền ôm cây đàn lên gảy luôn.

Tư Mã Ngạn cũng sở trường về âm nhạc, chàng nghe thấy Hương Thiên gảy khúc đàn tỳ bà rất điêu luyện, chàng càng nghe càng khoái chí, nhưng tiếng đàn thoát tiên thì vui vẻ mà càng gảy lại càng buồn. Chàng rất ngạc nhiên, nghĩ bụng:

“Mạnh Hương Thiên đã được uống viên thuốc Trú Nhan lại lấy được người chồng vừa lòng như thế, đáng lẽ nàng phải sung sướng và vui vẻ mới phải chứ? Tại sao nàng lại rầu rĩ như vậy? Chẳng lẽ đời hồng nhan, số nàng sẽ bạc mệnh chăng?” Tư Mã Ngạn nghĩ như vậy cũng có lý, nhưng chàng có biết đâu chuyện đời thay đổi luôn luôn, cũng như trời mưa gió không nhất định vậy.

Đáng lẽ Hương Thiên trẻ đẹp như vậy, lại được uống Trú Nhan đơn thì giờ trở đi sẽ trẻ đẹp mãi mãi, nhưng gặp gỡ đêm hôm ấy xong mỗi người đi một ngã, lần sau Tư Mã Ngạn tái ngộ Hương Thiên không ngờ mặt mũi của nàng lại xấu xí đến nỗi Tư Mã Ngạn phải kinh hoàng. ĐÓ là chuyện sau, hãy tạm dẹp sang một bên . . .

Hương Thiên gảy xong khúc đàn ấy, Tư Mã Ngạn vẫn còn ngẩn người ra. Thiên Lạc thấy thế mỉm cười hỏi :

- Tư Mã huynh, chẳng hay khúc đàn của Hương Thiên có thể nghe được không?

Tư Mã Ngạn gật đầu khen ngợi:

- Tài gảy đàn của Mạnh cô nương thực là tuyệt diệu, khiến đệ cứ tưởng tượng như mình đang sống ở trong khung cảnh của khúc đàn vậy . . .

Chàng chưa nói dứt, thì Hương Thiền đã vội đặt cây tỳ bà xuống, xua tay, mỉm cười đỡ lời:

- Tư Mã công tử cứ quá khen như vậy khiến Hương Thiền tôi lại càng hổ thẹn thêm .

Thiên Lạc vỗ tay vừa cười vừa xen lời nói :

- Tài gảy đàn của hiền muội đến đêm nay mới gặp tri âm, rõ ràng em nghe thấy Tư Mã huynh khen ngợi như vậy, trong lòng rất thích thú rồi lại còn giả bộ khiêm tốn như vậy!

Hương Thiền mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống tủm tỉm cười. Thiên Lạc lại nói tiếp:

- Em giả bộ như vậy đáng phạt uống một chén rượu .

Hương Thiền mỉm cười hỏi lại :

- Công tử muốn phạt thiếp như thế nào?

- Trước hết phạt em phải mời Tư Mã huynh ba chén rượu để tạ người tri âm đã!

Hương Thiền mỉm cười gật đầu, rồi liền sáu chén rượu một lúc rồi mỉm cười nói:

- Mạnh Hương Thiền xin tạ Tư Mã công tử tri âm đã ban khen cho như vậy!

Nói xong, nàng uống luôn ba chén trước, rồi hai tay bưng một chén rượu lên mời Tư Mã Ngạn.

Tất nhiên Tư Mã Ngạn không từ chối, liền uống cạn luôn ba chén rượu đó tức thì .

Mời rượu xong, Hương Thiền nhìn Thiên Lạc và nói tiếp:

- Tư Mã công tử đã nể mặt mà uống rượu rồi, chẳng hay công tử còn muốn thiếp làm việc gì nữa?

Thiên Lạc vừa cười vừa đáp:

- Còn tôi thì phạt em ca một bài, mà bài ca đó phải chính em tự viết ra cơ!

Hương Thiền khẽ cười đáp:

- Những bản ca của thiếp viết thường tục lắm, đâu dám ca những bản ấy cho Tư Mã công tử nghe! Thôi, để thiếp ca bản Khát Hỏa Lệnh của công tử mới diễn xong lúc hồi hôm nhé?

Nói xong, nàng liền ca luôn bài hát đó. Giọng ca của nàng vừa véo von khiến Tư Mã Ngạn khoái trí uống cạn luôn chén rồi vừa cười vừa nói với Thiên Lạc tiếp:

- Thực huynh sướng hơn người ở trên nguyệt điện, như vậy thảo nào Đại Trí Thiền Sư bảo huynh không sao qua được sắc giới. Đến giờ Tư Mã Ngạn tôi mới nhận thấy không riêng gì Du huynh là người không phải trần tục, mà cả Mạnh cô nương cũng khác thường nốt!

Thiên Lạc vừa cười vừa hỏi lại Tư Mã Ngạn rằng:

- Khi huynh mới đến có để ý xem tấm bảng ở ngoài cửa tiểu đệ “Bất Tội Tiên Tiểu Trúc” đấy không?

Tư Mã Ngạn gật đầu đáp:

- Có, đệ cũng đoán biết Du huynh viết tấm bảng treo đó là căn cứ ở câu “Nguyện tác uyên ương bất tội tiên” ở trong Đường thơ ra mà viết tấm bảng đó. Thực đấy, đời người có khác chi là một giấc mộng, liệu chúng ta có sống được bao nhiêu lâu mà không hưởng lạc thú?

Thiên Lạc thấy Tư Mã Ngạn có vẻ say rồi, liền cười và hỏi :

- Có phải Tư Mã huynh đã say rồi đấy không?

- “Trong lòng có việc thì rượu rất dễ làm say người”, lời nói đó của cô nhân không sai chút nào! Xưa nay tiểu đệ vẫn uống được hai ba chục cân rượu một lúc, không hiểu tại sao tối hôm nay mới có uống mấy chén mà đã say sưa như vậy? Nếu đệ có lỡ lời nói những điều gì thất lễ xin Du huynh lượng thứ cho nhé?

- Nếu Tư huynh đã say rồi, xin mời vào trong nội thất yên nghỉ, để tiểu đệ bảo Hương Thiền giới thiệu cho một danh kỹ của đất VÕ Xương này hầu hạ huynh nhé?

Thấy Thiên Lạc nói như thế, Tư Mã Ngạn vội xua tay đáp:

- Xin Du huynh chớ có nên làm như vậy! Hiện giờ trái tim của ta đã khô héo rồi, thì đâu Còn dám đi đến chỗ nào lưu lại một chút tình ở chỗ đó nữa?

- Tư Mã huynh là Ly Cấu Thư Sinh, danh trấn bát hoang, chứ có phải là một tú tài nho hủ gì đâu? Huynh nên nhớ, những sự mua vui này chỉ thuộc phong lưu chứ có phải hạ lưu đâu?

- Du huynh, buổi tụ họp đêm nay đệ cũng lấy làm hài lòng lắm rồi! CỐ nhân đã dạy:

“lạc bất khả cực”, Tư Mã Ngạn xin cáo lui ngay bây giờ!

- Nếu Tư Mã huynh không thích thì thôi, việc gì mà huynh phải bỏ đi nhanh chóng như thế?

- Không phải vì lý lẽ gì mà tiểu đệ rút lui đâu, sự thực thì tiểu đệ có chút việc bận nên đành phải cáo lui đây thôi !

- Tư Mã huynh đã có việc bận, tiểu đệ không dám miễn cưỡng giữ huynh ở lại nữa!

Nhưng chúng ta đã ý hợp tâm đầu, mong huynh cho đệ một ngày hẹn ước sau sẽ gặp gỡ lại!

Tư Mã Ngạn nghĩ ngợi giây lát rồi lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Giang hồ nhiều việc, tai kiếp của người cũng không ít, chúng ta thân như lá bèo phiêu lưu khắp nơi Nam Bắc Đông- Tây, không sao biết trước được, nên hẹn ước trước như vậy e không tiện, nhưng nhân sinh hà xứ bất tương phùng, chúng ta sau này thế nào mà chả được gặp gỡ lại? Chỉ mong Du huynh với Mạnh cô nương nên giữ gìn sức khỏe thôi!

Nói xong, chàng phi thân ra khỏi Bát Tiệm Tiên Tiểu Trúc và đi mất dạng tức thì.

Hương Thiên nhìn theo hình bóng của chàng, rồi thất thanh nói :

- Tư Mã công tử, một người phong lưu tao nhã như thế, không ngờ lại là một vị anh hùng có võ nghệ cao siêu đến như thế! Thiên Lạc vừa cười vừa đáp:

- Tam Dương Thần Công của chàng đã khét tiếng khắp thiên hạ, cái tên Ly Cấu Thư Sinh lừng lẫy Vô cùng.

Hãy nói Tư Mã Ngạn rời khỏi Bát Tiệm Tiên Tiểu Trúc rồi, việc thứ nhất chàng lại đeo mặt nạ của Gia Cát Nhân tặng cho vào mặt. Lần này chàng gặp gỡ Thiên Lạc, tuy chàng đã hiểu biết khá nhiều việc, nhưng trong lòng lại thêm hai mối nghi ngờ khiến chàng thắc mắc và rầu rĩ khôn tả.

Việc thứ nhất là quỷ sai thần khiến để mình được viên Đại Hoàn Đơn mà tìm kiếm mãi vẫn không tìm ra được, ngờ đâu mình lại dùng làm vật kết thiện duyên đem tặng cho một vị lão hòa thượng pháp danh là Đại Trí gì đó! Nếu đối phương phát hiện trong hộp đất ấy có viên linh dược hãn thế dùng để tế thể cứu người thì cũng không sao. Chỉ sợ ông ta không biết trong đó có viên thánh dược ấy mà bỏ phí bỏ hoài mới thực là đáng tiếc, nhất là mình gặp gỡ ông ta ở trên lầu Hoàng Hạc chuyện trò bấy nhiêu lâu mà lại quên không hỏi ông tu ở chùa nào? Bây giờ muốn tìm lại ông ta có khác gì là mò kim dưới đáy biển không?

Việc thứ hai là viên Trú Nhan Đơn mình thuận tay tặng cho Nhiếp Tiểu Băng mà lại là viên thuốc giả. Nhiếp cô nương xưa nay có tiếng là cương trường ở trong võ lâm, khi nào lại chịu để yên cho người ta đùa giỡn mình như thế? Huống hồ nàng còn tặng lại mình cuốn kiếm quyết mà nhờ nó nàng đã nổi danh. Sự hiểu lầm này không sao giải thích nổi. Sau này nhờ nàng đến vấn tội thì mình biết xử trí ra làm sao?

Ngoài hai vấn đề trên ra lại còn hai nghi vấn nữa:

Nghi vấn thứ nhất là Y Bích Kỳ người mà nghĩa huynh Thôi Minh Quế giới thiệu cho mình lại là một thiếu nữ cải trang. Thiếu nữ ấy là ai? Minh Quế đã biết rõ, tại sao lại còn giấu ta? Hay là y cũng không biết như ta?

Nghi vấn thứ hai, Đại Hoàn Đơn là vật của Tư Đồ Lộ, mười năm trước đây đã bị bạn cũ ở Long Tự đánh lừa mà lấy đi mất. Sao bây giờ lại xuất hiện ở trong người của Bích Kỳ, một thiếu nữ cải nam trang như thế? Chẳng lẽ bạn cũ ở Long Tự của Tư Đồ Lộ đã chết, nên viên thuốc mới lọt vào tay Bích Kỳ chăng? Hay là Bích Kỳ có liên can gì đặc biệt với người bạn cũ ở Long Tự của Tư Đồ Lộ chăng?

Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi, không ngờ lại quay trở lại Hoàng Hạc . Chàng đứng một mình ở trên ngắm cảnh. Lúc ấy là mừng hai Tết, trên trời không có trăng, bốn bề tối om như mực. Nghe thấy tiếng nước chảy ồn ào ở dưới sông, chàng sức nghĩ đến bài thơ của TÔ Đông Pha cư sĩ, nên chàng khẽ ngâm:

- Đại Giang Đông khứ Lan đào tận thiên cổ, phong lưu nhân vật . . .

Vừa ngâm tới đó, chàng đã nghe thấy có tiếng chân người lên lầu, nên chàng vội ngậm miệng lại ngay và nghĩ bụng:

Khuya như thế này còn ai lên Hoàng Hạc lầu này như thế? Hay là Đại Trí Thiền Sư vẫn chưa đi khỏi mà vẫn còn lẩn quẩn ở nơi đây chăng?

Chàng mong Đại Trí Thiền Sư tái xuất hiện, không phải là vì muốn lấy lại viên Đại Hoàn Đơn đâu, nhưng chàng lại mưu thuận ước ao lấy lại viên thuốc đó để lên núi Thiên Mục tìm đường vào trong hang động bí mật để xem giai nhân đã hóa thành bộ xương trắng chưa? Nếu chưa thì mình sẽ dùng viên thuốc đó cứu nàng sống lại.

Chàng đang suy nghĩ và chỉ mong người đang lên đó là Đại Trí Thiền Sư, nhưng khi bóng người đó xuất hiện lại là Thúy Mi Yêu Nữ giả dạng Y Bích Kỳ. Tuy trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng chàng vẫn giả bộ làm không hay biết là nàng giả dạng trai và nàng đã bị mất trộm viên Đại Hoàn Đơn rồi, mà chàng chỉ mỉm cười hỏi:

- Y huynh, Thôi đại ca của đệ đâu? Sao không thấy đi cùng với huynh tới đây?

Lục Ý mỉm cười đáp:

- Thôi đại ca mới phát hiện hai vụ bí mật lớn, cần phải đích thân điều tra, tạm thời không đến đây gặp gỡ huynh được !

- Thôi đại ca của đệ phát hiện việc bí mật gì thế?

- Anh ấy phát hiện đại hội Vân Mộng Tam Kỳ hoàn toàn là một cuộc lừa đảo!

Tư Mã Ngạn nghe thấy nàng ta nói như thế, giật mình kinh hãi, vội hỏi lại :

- Một cuộc lừa đảo ư? Sao Y huynh với Thôi đại ca lại biết rõ như thế?

- Chúng tôi phát hiện Vân Mộng Tam Kỳ lấy Thiên Tâm Nhuyễn Giáp với Trú Nhan Đơn ra để hấp dẫn các nhân vật của võ lâm và chờ các người mang vật báu đến Tam Kỳ Thực ô, chúng mới ra tay cướp đoạt lấy hết những vật báu ấy đem đi !

Tư Mã Ngạn là người rất thông minh, nghe thấy Lục Ý nói như vậy hơi suy nghĩ một chút đã vỡ lẽ, liền vội hỏi tiếp:

- Theo lời nói của Y huynh thì Vân Mộng Tam Kỳ thông đồng với Liễu Văn Tôn, giả dạng làm trò cướp giết ấy để lấy hết vật báu của mọi người đem đi một chỗ, rồi chia nhau phải không?

- Cảnh huynh đoán đúng đấy!

- Chúng đã dự mưu cấu kết với nhau như vậy, tại sao Sầm Đại Hóa lại bị ám khí tẩm độc Văn Tôn giết hại như thế?

- chúng làm như thế để lừa dối mọi người, nhưng không lừa dối nổi tôi với Thôi đại ca đâu!

- Chẳng lẽ Sầm Đại Hóa lại chết giả chăng?

- Chúng tôi ở trên mặt hồ, ngẫu nhiên phát hiện Đại Hóa một mình bơi thuyền trốn đi xa, nên mới đoán biết được mưu mô của chúng.

- Ngoài vụ ấy ra, Thôi đại ca còn phát hiện sự bí mật gì nữa?

- Cảnh huynh còn nhớ tên Lạc Thiên Du so tài nội lực với huynh ở trên đài và thua hộp Bát Bửu Thần Nê cho huynh không?

Bỗng nghe đối phương nhắc đến Lạc Thiên Du, Tư Mã Ngạn thầm kinh hãi, liền gật đầu đáp:

- Có, đệ còn nhớ lắm! Y là một đại hán trung niên, trông mặt rất xấu xí.

- Mặt y không những không xấu xí mà mặt cũng không trung niên như Cảnh huynh đã trông thấy đâu! Sự thực y là một thiếu niên phong lưu tuấn tú và danh hiệu thực của y là Diêu Thủ Lang Quân Du Thiên Lạc.

Phần vì biết Minh Quế là Mã Không Quần giả dạng, thủ đoạn rất ác độc, hai là chàng đã chuyện trò với Thiên Lạc rồi, tất nhiên chàng phải lo âu hộ, nhưng bề ngoài vẫn làm như không hay biết gì cả và hỏi tiếp:

- Diêu Thủ Lang Quân? Với ngoại hiệu này, đương sự muốn tỏ ra mình là kẻ trộm Cấp đại tài chăng?

Lục Ý gật đầu, cười nhạt nói:

- Y chính là Đệ Nhất Thần Thâu của giang hồ, thừa dịp ngồi cùng bàn với đệ, y đã lấy trộm một vật rất quan trọng của đệ.

Từ Mã Ngạn đã biết đối phương mất viên Đại Hoàn Đơn rồi nhưng vẫn giả bộ hỏi tiếp:

- Ý huynh bị Thiên Lạc lấy trộm vật gì thế?

Lục Ý nghiêng răng mỉm môi đáp:

- Đại Hoàn Đơn!

Từ Mã Ngạn giả bộ làm ra vẻ kinh ngạc, vội hỏi tiếp:

- Đại Hoàn Đơn ư? CÓ phải là môn thánh dược của Bách Thiết Thiên Sư đã chế luyện năm xưa, và có thể cứu chữa được cho cả những người thoi thóp sắp chết, mà trên đời chỉ còn lại có một viên đấy không?

- Cảnh huynh nói rất đúng!

- Sở dĩ Thôi đại ca của huynh không tới đây phó ước được, một phần là vì còn phải đi điều tra xem bọn Vân Mộng Tam Kỳ ẩn núp ở đâu, và định chia tang vật với nhau như thế nào? Đồng thời, Thôi huynh còn phải theo dõi tung tích của Thiên Lạc nữa.

Nghe thấy Lục Ý nói thế, Từ Mã Ngạn mới biết Minh Quế và Bích Kỳ hai người vẫn chưa biết Thiên Lạc hiện đang ở VÕ Xương, nên chàng cũng yên tâm phần nào.

Chàng ngẫu nhiên nghĩ lại, vừa tức cười vừa nghĩ bụng:

“Minh Quế là anh em kết nghĩa với mình, còn Thiên Lạc chỉ là bạn mới quen biết thôi, không hiểu tại sao mình lại bình Thiên Lạc hơn như thế? ” Lục Ý thấy Từ Mã Ngạn cứ ngẩn người ra suy nghĩ, liền ngạc nhiên hỏi :

- Cảnh huynh đang nghĩ gì thế?

Muốn phá tan nghi vấn của mình, Từ Mã Ngạn liền thành thực đáp:

- Không hiểu tại sao Y huynh lại có Đại Hoàn Đơn như thế?

Lục Ý bỗng kéo tay Từ Mã Ngạn, rồi hai người đi sát cánh nhau đến tựa lan can lầu.

Nàng nhìn xuống dưới sông vừa thủng thảng nói :

- Cảnh huynh, tại sao đệ lấy được Đại Hoàn Đơn? Câu chuyện này dài lắm, mời huynh hãy ngồi xuống đây để đệ kể cho huynh nghe !

Từ Mã Ngạn đã nghe Thiên Lạc nói Bích Kỳ là nữ cải nam trang, bây giờ lại đi kể vai nhau như vậy, quả nhiên chàng đã nghĩ thấy trong người của Bích Kỳ có mùi thơm tỏa ra thực, nên chàng cảm thấy hơi ngượng ngịu. Vì vậy, nhân lúc Lục Ý dùng tay áo phủi bụi trên mặt ghế, chàng liền rút tay lại, và giả bộ làm như không biết gì, vội lui về phía sau một bước.

Lục Ý không biết Từ Mã Ngạn làm như thế là hữu ý, nên vừa ngồi xuống, nàng liền cười và nói tiếp:

- Viên Đại Hoàn Đơn ấy là của một người bạn đã tặng cho đệ.

- Đệ nghe Thôi đại ca nói, chủ nhân cũ của viên Đại Hoàn Đơn hình như là của U Minh Hậu Tư Đồ Lộ phải không? Rồi mười năm trước đây, nàng ta đã tặng cho một người bạn cũ ở Long Tụ .

- Thôi đại ca nói rất đúng! Tôi chính là người bạn cũ ở Long Tự của Tư Đồ Lộ đấy!

Tư Mã Ngạn không ngờ đối phương lại thành thực nhận mình là bạn cũ ở Long Tự như thế, nên chàng cố ý ngấm nhìn Lục Ý một hồi, rồi lắc đầu đáp:

- Không giống! Không giống!

- Tại sao Cảnh huynh lại bảo là không giống?

- Y huynh, nếu tiểu đệ ăn nói có điều gì sơ suất thì mong huynh nể mặt Thôi đại ca mà lượng thứ cho tiểu đệ nhé?

Lục Ý là người rất dâm dăng, lúc này thấy Mã Không Quần vắng mặt, có ý muốn lấy Tư Mã Ngạn để cho đỡ khát vọng, nên nàng mỉm cười đáp:

- Việc gì mà phải nể mặt y cơ chứ? Đệ nể mặt Cảnh huynh chả hơn là nể y hay sao?

CÓ việc thì huynh cứ nói thẳng ra đi, đệ quyết không trách cứ đâu !

- Theo sự nhận xét của tiểu đệ thì Y huynh không giống một thiếu niên anh tuấn mà lại giống một vị cân quốc hiệp nữ thì đúng hơn!

Tư Mã Ngạn can đảm lắm mới dám thốt ra câu đó, vì nhớ Thiên Lạc nói sai thì có phải là Bích Kỳ nổi giận, lúc ấy y khiển trách lại, chàng sẽ ngượng nghịu biết bao?

- CÓ phải Y huynh định khiển trách đệ đấy không?

Lục Ý lắc đầu nhạt, đáp:

- Cảnh huynh đã biết rõ tôi là nữ cải nam trang thì còn gọi tôi là Y huynh làm chi nữa? Cứ việc gọi tôi là Cơ cô nương có hay hơn không?

Tư Mã Ngạn thấy nàng ta đã nhìn nhận rồi nên mới yên tâm, liền mỉm cười hỏi tiếp:

- Thế ra Y huynh họ Cơ đấy?

Lục Ý cười vẻ rất dâm dăng, liếc nhìn Tư Mã Ngạn một cách tình tứ và đáp:

- Tôi họ Cơ tên là Lục ý, sao Cảnh huynh vẫn còn gọi tôi là Ý huynh như thế nữa?

Tại sao không gọi tôi là Cơ cô nương, hay là Ý muội có hơn không?

Tư Mã Ngạn đối với Đại Trí Thiên Sư và Du Thiên Lạc đã chịu cho hai người đó trông thấy bộ mặt thực của mình, vì một người là đắc đạo cao tăng, còn một người, ngoài vẻ phong lưu tao nhã ra, mặt lại còn rất chính khí nữa. Mã Không Quần giả dạng làm Thôi Minh Quế, lúc nào cũng lộ liễu sự hung tàn ác độc, tuy Tư Mã Ngạn đã trót kết nghĩa huynh đệ với y, nhưng lúc nào chàng vẫn phải đề phòng và không dám cho đối phương biết rõ bộ mặt thực của mình.

Bây giờ Cơ Lục Ý đã nhìn nhận sự thực rồi và còn cho chàng biết tên họ nữa, nếu tính theo tính quân tử thường ngày của Tư Mã Ngạn thì đáng lẽ chàng phải cởi mặt nạ ra, nói rõ lai lịch của mình cho Lục Ý biết mới phải, nhưng từ khi chàng nghe thấy Thiên Lạc nói Minh Quế là Mã Không Quần và Bích Kỳ là Lục Ý giả dạng, chàng có lòng đề phòng rồi. Hơn nữa, bây giờ chàng thấy thái độ dâm dăng của Lục Ý lại càng đáng ghét thêm .

Vì hai lẽ ấy mà chàng không muốn bộc lộ lai lịch của mình, và cũng không gọi đối phương là Ý muội, mà chỉ mỉm cười hỏi :

- Cơ cô nương đã là nữ nhi, sao lại là bạn cũ của Long Tự, người yêu của Tư Đồ Lộ được?

- Mẹ tôi hiềm hoi, chỉ có một mình tôi thôi, cho nên bắt tôi cải nam trang từ hồi còn nhỏ, đến khi lớn lên vẫn ăn mặc như vậy. Tư Đồ Lộ muốn yêu tôi, cam tâm tình nguyện tặng viên Đại Hoàn Đơn thì tôi biết làm sao được?

- Tư Đồ Lộ đã yêu Cơ cô nương chỉ vì hư phụng giả hoàng (đàn ông giả tạo) khiến nàng ta không được toại nguyện, như thế đã là tội nghiệp rồi. Huống hồ nàng lại còn tặng viên thuốc hãm thể cho cô nương nữa.

Theo ý tôi thì lúc ấy cô nương nói rõ sự thực và lấy viên thuốc ấy đi, như vậy cũng đủ làm cho nàng ta đau khổ Vô cùng rồi. Hà tất CÔ nương lại còn hủy bộ mặt đẹp của nàng ta như thế nữa?

Lục Ý kêu “ủa” một tiếng, rồi đưa mắt tổng tình và ông ọ nói tiếp:

- Cảnh huynh, ngày hôm nay tiểu muội dùng tên họ thực tương hội với huynh, sao huynh lại khiển trách tiểu muội quá nghiêm như thế? Chẳng lẽ Cảnh huynh có giao tình rất thâm hậu với Tư Đồ Lộ chăng?

Vì lúc này nghi vấn ở trong lòng càng nặng nề hơn trước, Tư Mã Ngạn lập tâm muốn dò xét rõ lai lịch của Minh Quế với Lục Ý hai người, nên chàng không dám gỡ mặt ngay vội, liền mỉm cười đáp:

- CÔ nương đoán lầm rồi. Chỉ có lần trước tôi đi với Thôi đại ca tới Bắc Mang Quỷ Phủ là mới gặp Tư Đồ Lộ lần đầu thôi. Như vậy tôi có tình tứ với nàng ta sao được? Sở dĩ tôi hỏi cô nương như vậy là muốn biết tại sao cô nương lại phá hủy bộ mặt đẹp của nàng ta đi đấy thôi?

- Cảnh huynh có nhớ hai câu thơ: “Mỹ nhân tự cổ như danh tướng, bất hứa nhân gian kiến bạch đầu không? (từ xưa đến nay, bao giờ cũng vậy, người đẹp cũng như vị tướng có tên tuổi, không muốn để cho người đời trông thấy mình trong lúc tuổi già đầu bạc má nhăn).

- Hai câu thơ ấy liên can gì với việc hủy diện Tư Đồ Lộ của cô nương?

- Nếu tôi thay đổi mấy chữ trong hai câu thơ ấy thì Cảnh huynh sẽ hiểu rõ liền.

Nói tới đó, nàng khẽ ngâm:

“Mỹ nhân tự cổ như hàn kiệt, bất hứa nhân gian hữu tử luân.” (Từ xưa đến nay bao giờ cũng vậy, người đẹp cũng như hàn kiệt, không muốn trên đời có người đẹp hoặc tài bằng mình.) - ô! Thế ra Cơ cô nương không muốn có người đua sắc đẹp với mình đấy? Nhưng. . .

Chàng chưa nói dứt, Lục Ý đã xua tay và đỡ lời:

- Cảnh huynh đừng nói nữa! Tiểu muội đã biết huynh muốn nói gì rồi.

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi:

- CÔ nương biết tôi định nói gì nào?

- Cảnh huynh, tuy Lục Ý tôi không thông minh như Sư Khoáng, nhưng nghe huyền ca cũng có thể biết được nhĩa ý. CÔ phải huynh định nói trên thế gian còn không biết bao nhiêu là mỹ nữ, dù tôi có hủy được sắc đẹp của Tư Đồ Lộ, nhưng không sao hủy được hết những sắc đẹp khác của thiên hạ phải không?

Thấy đối phương thông minh như vậy, Tư Mã Ngạn cũng phải kinh hãi thâm, nhưng chàng vẫn gật đầu đáp:

- CÔ nương thông minh thực, đoán không sai tí nào. Quả Cảnh Thiên Tâm tôi định nói như thế đấy!

- Tôi cũng biết muốn mình đẹp nhất thiên hạ còn khó hơn là dùng võ công xưng hùng xưng bá trên giang hồ nhiều. Nhưng dù sao trong phạm vi nhỏ nhỏ, với năng lực của tôi, nếu hủy được một người đẹp nào như mình, là tôi nhận thấy mình đã thắng được một người. Như vậy tôi cũng hài lòng rồi.

- Cái gì là phạm vi nhỏ nhỏ thế?

- Phạm vi nhỏ nhỏ mà tiểu muội vừa nói là ám chỉ trong giới võ lâm, còn tiểu muội bất chấp những thiếu nữ thường tục khác, chỉ để ý đến các giai nhân tuyệt sắc trong giới giang hồ thôi, nên tiểu muội cho những người đó là thâm thù đại địch của mình.

Thấy thiếu nữ này thông minh như vậy Tư Mã Ngạn đã kinh hãi rồi, lại thấy nàng ta có thủ đoạn như thế, trong lòng càng kinh hãi thêm. Tuy vậy, chàng vẫn nói tiếp:

- Thiết nghĩ trong võ lâm những vị cận quốc anh hùng mà có thể được coi là tuyệt sắc giai nhân quả thực rất hiếm.

- Không hiếm đâu! Theo sự hiểu biết của tiểu muội, thì ngoài Tư Đồ Lộ ra, còn có ba người nữa.

- Ba người ấy là những ai thế?

- Ba người có thể gọi là tuyệt sắc giai nhân trong võ lâm là VÔ Vi Tiên Tử âu Dương Thúy, Ngọc Trác Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng và Đông Hải Long Nữ Ngải Tỷ Quân .

13. Muốn Muốn Vu Sơn Vẫn Là Không

Tư Mã Ngạn chẳng biết có Nhiếp Tiểu Băng với Ngải Tỷ Quân là mới quen được gần đây thôi, chứ chàng không biết âu Dương Thúy lại chính là nữ chủ nhân trong hang động bí mật ở trên núi Thiên Mục mà nàng đã hẹn ước với mình, nên chàng nghe Lục Ý nói xong, lại hỏi tiếp:

- Cơ cô nương, vì Tiểu Băng với Ngải Tỷ Quân có tới dự Đại Hội Tranh Kỳ nên Thiên Tâm tôi đã được gặp mặt họ. Sắc đẹp của họ quả thực là chim sa cá lặn, khuynh quốc khuynh thành, nhưng còn VÔ Vi Tiên Tử âu Dương Thúy là người như thế nào?

Lục Ý nghiêng răng mỉm cười, như ghen như hận, đáp:

- Về sắc đẹp, âu Dương Thúy không kém Tiểu Băng với Ngải Tỷ Quân, còn về võ công thì y thị còn cao siêu hơn hai người kia nhiều .

Tư Mã Ngạn giật mình kinh hãi, vội hỏi tiếp:

- Võ công của Ngải Tỷ Quân như thế nào thì tôi chưa được biết, nhưng Long Hồ Phong Vân Kiếm pháp của Tiểu Băng đã oai trấn võ lâm có phải tầm thường đâu, mà sao tên tuổi của nàng còn kém âu Dương Thúy, một người ít ai nói tới hay sao?

- âu Dương Thúy tính ưa thanh tĩnh, ít bước chân vào giang hồ, nên ít ai nhắc đến tên tuổi của y thị. Sự thực võ công của y thị có thể nói là Vô địch thiên hạ! Long Hồ Phong Vân Kiếm pháp của Tiểu Băng tuy lợi hại thực, nhưng bằng sao được những tuyệt học ở trong cuốn VÔ Vi Chân Kinh mà âu Dương Thúy đã sở trường?

- VÔ Vi Chân Kinh ư?

- Phải! âu Dương Thúy chính là chủ nhân của VÔ Vi Chân Kinh. Vì tính nết của y thị ưa thanh tĩnh, nên mới được người ta ban cho cái biệt hiệu là VÔ Vi Tiên Tử là thế.

Tư Mã Ngạn nhìn về phía đông nam, ngăn người ra, lẩm bẩm nói :

- Thì ra là nàng ta! Ta hiểu rồi!

Lục Ý ngạc nhiên hỏi:

- Cảnh huynh nói gì thế? Chẳng lẽ huynh đã quen biết âu Dương Thúy rồi chăng?

Tư Mã Ngạn không muốn tiết lộ cái chết vừa thương tâm vừa bí mật của âu Dương Thuyền chỉ lắc đầu đáp:

- Tôi không biết âu Dương Thúy, nhưng tôi ngưỡng mộ cuốn VÔ Vi Chân Kinh đã lâu - Cảnh huynh, ngoài vấn đề tôi vừa nói ra, lại còn một vấn đề nữa khiến tôi phải bỏ cho được dung nhan của Tư Đồ Lộ mới thôi. Lý do ấy là lý do gì, Cảnh huynh có đoán được không?

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Tư Mã Ngạn lắc đầu đáp:

- Tôi không nghĩ ra được !

Lục Ý bỗng thở dài một tiếng, rồi u oán hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Tiểu muội hãy thỉnh giáo Cảnh huynh một điều này: Chữ tình tại sao mà sinh ra như thế?

- Chữ ấy có ma lực Vô biên, nó có thể chi phối được đời sống của người ta! NÓ có thể nảy nở được thế giới thiên biến vạn hóa và cũng tạo thành bao nhiêu chuyện nhưng suy từ xưa tới giờ! Các nguyên do lý lẽ ấy nhiều Vô cùng, kể sao cho xiết? Nhưng nói tóm lại, nó vẫn không thoát khỏi hai điểm sau đây là: Nhất kiến khuynh tâm (mới trông thấy nhau là đã yêu rồi) Trường Kỳ Tương Tụ (gần gọi nhau lâu ngày tình yêu sẽ nảy nở).

- Cảnh huynh nói rất đúng! Vì Tư Đồ Lộ mới thấy tiểu muội đã Nhất kiến khuynh tâm, còn tôi có tình với nàng là vì Trường Kỳ Tương Tụ !

- Cơ cô nương cũng có tình với Tư Đồ Lộ ư?

Lục Ý ngừng mặt lên trời, hình như hồi tưởng lại câu chuyện xưa, rồi thở dài nói tiếp:

- Người không phải là cây cỏ, ai mà chả hữu tình? Tư Đồ Lộ đối với tôi tử tế như thế, dù tôi có là sắt đá đi chăng nữa cũng phải cảm động!

- CÔ nương đã có tình với nàng ta, sao lại còn hủy mặt nàng ta như thế?

- chữ tình có thể tạo ra mọi việc hưng suy của cổ kim, thì tất nhiên có thể tạo thành thù oán giữa hai người. Sau khi tôi nhận thấy không thể nào duy trì cuộc tình duyên giả dối ấy nữa, và tôi cũng không muốn để cho nàng yêu người khác, cho nên tôi mới phải hủy mặt nàng ta đi ! Cảnh huynh thử nghĩ xem, nếu tôi không có tình với nàng thì tôi đã sớm giết nàng đi rồi!

- Một thiếu nữ có nhan sắc tuyệt đẹp, bao giờ cũng coi trọng sắc đẹp của mình hơn là tính mạng. Sau khi ngậm hờn ở Long Tụ, Tư Đồ Lộ đã phải chôn vùi đời sống của mình ở trong Bắc Mang Quỷ Phủ, mười năm liền làm bạn với những bộ xương của người chết, tiêu ma tuổi xuân, như vậy thực là tội nghiệp biết bao. Không biết khi cô nương ra tay hủy nhan sắc của nàng ta có nghĩ tới phá hủy sắc đẹp của nàng như thế còn đau khổ hơn là giết chết nàng ta không?

Thấy Tư Mã Ngạn nói như thế, Lục Ý hổ thẹn với lương tâm, liền cúi đầu xuống, khẽ đáp:

- Quả thực lúc ấy tôi không hề nghĩ đến điều đó!

Tư Mã Ngạn nhìn mặt Lục Ý, nghiêm nghị nói tiếp:

- Nếu cô nương muốn tôi phát biểu lý luận công bằng, thì tôi nhận thấy cô nương hơi ích kỷ một chút!

Lục Ý là con gái của Hồng Phấn Diêm Vương Cơ Ngọc Hà, nổi tiếng hung ác xưa kia, nên nàng nghe thấy Tư Mã Ngạn khiển trách xong, lương tri lại bị che lấp ngay, nên nàng cười nhạt, đáp:

- Cảnh huynh, về phương diện tình yêu, ai ai cũng ích kỷ hết huynh thử xem, trên hoàn vũ này có mấy ai là tình thánh không ích kỷ không? Theo ý tôi, nếu mình có đủ tư cách làm một mình thì cũng đã là hãnh diện lắm rồi !

Tư Mã Ngạn cũng biết mỗi người có quan niệm riêng, nếu tranh luận thì không biết đến bao giờ mới xong, nên chàng liền lái sang chuyện khác mà hỏi Lục Ý tiếp:

- Tư Đồ Lộ đã tới dự Đại Hội Tranh Kỳ, sao nàng ta không thanh toán món nợ cũ với cô nương?

- Tư Đồ Lộ nói đang hoảng lắm, nàng bảo quý hồ tôi giao trả viên Đại Hoàn Đơn để nàng cứu một người bạn chí thân chí giao thoát chết, thì nàng sẽ xá xóa thù mới hận cũ ngay.

Tư Mã Ngạn nghe thấy nàng ta nói như thế, không hiểu gì cả, liền hỏi tiếp:

- Giữa cô nương với nàng ta thì chỉ có hận cũ thôi chứ làm gì mà có thù mới?

Lục Ý biết Tư Mã Ngạn chưa hay chuyện Mã Không Quần đã rải rác ngấm ôn Hoàng Tán ở trong Quỷ Phủ, nên nàng cũng không muốn nói rõ ra mà chỉ mỉm cười đáp:

- Bất cứ hận cũ hay thù mới cũng không sao giải thích được vì Đại Hoàn Đơn đã bị Diệu Thủ Lang Quân Du Thiên Lạc lấy trộm mất rồi.

- Tư Đồ Lộ đã biết chuyện cô nương bị mất trộm chưa?

- Tất nhiên là tôi phải nói thực cho nàng ta hay điều đó. Bây giờ Thôi đại ca của huynh đang đi tìm kiếm Thiên Lạc, và cả Tư Đồ Lộ cũng đang đi tìm kiếm y. Bất cứ người nào tìm thấy tên Diệu Thủ Lang Quân, y cũng khó mà tẩu thoát được . . .

Tư Mã Ngạn nghe nói, liền định tâm giải thoát hộ cho Thiên Lạc, và nói rõ câu chuyện mình đã lỡ tặng viên Đại Hoàn Đơn cho Đại Trí Thiền Sư cho Lục Ý hay, nhưng lại sợ nàng ta truy cứu ra mọi việc, nhờ mình

trả lời không khéo, để lộ tung tích của Thiên Lạc ra thì lại càng nguy thêm, cho nên chàng đành phải làm thinh.

Thoạt tiên Lục Ý định giở trò tài ba để lôi Tư Mã Ngạn vào lòng mình, nhưng vì chuyện trò với nhau lâu như vậy, mặt trời đã bắt đầu héo lên rồi, nên nàng đành phải tạm dẹp mối tình đó sang bên, rồi vừa cười vừa nói Tư Mã Ngạn tiếp:

- Mừng cho Cảnh huynh, người khác dự Đại Hội Tranh Kỳ đem theo vật báu đều bị Liễu Văn Tôn cướp lấy hết, riêng có một mình huynh là thắng nổi viên thuốc Trú Nhan Đơn, thực là trời đã đặc biệt ban ơn cho huynh!

Nghe Lục Ý nói như vậy, Tư Mã Ngạn đã biết nàng thêm thưởng viên thuốc ấy rồi, nhưng bây giờ có hai nguyên nhân khiến chàng không tiện nói rõ là viên thuốc đó đã tặng cho Hương Thiền uống rồi, còn viên thuốc giả lại tặng cho Nhiếp Tiểu Băng. Vì nếu chàng nói điểm thứ nhất ra cho nàng hay, thì có khác gì tiết lộ tung tích của Thiên Lạc ra cho nàng ta biết không?

Điểm thứ hai là vì Minh Quế đã biết Lục Ý là con gái mà lại còn cùng mình đi Bắc Mang Quỷ Phủ nói dối trá để dụ Tư Đồ Lộ tới Vân Mộng dự Đại Hội Tranh Kỳ, hiển nhiên bên trong thể nào cũng có mưu mô gì mà nhất thời mình chưa biết đấy thôi. Nếu bây giờ mình không tiết lộ viên thuốc đó đã tặng cho Hương Thiền uống rồi, thì Lục Ý vẫn chưa tuyệt vọng và nhờ vậy may ra mình còn dò biết được nhiều chuyện bí mật và nghi vấn khó hiểu khác nữa.

Chàng đã quyết định như thế liền mỉm cười đáp:

- Viên thuốc Trú Nhan Đơn ấy thì có nghĩa lý gì đâu? CÓ lẽ đối với đàn bà con gái, vì muốn giữ được nhan sắc không bao giờ tàn thì nữ giới mới quý trọng nó, chứ như nam giới chúng tôi thì không coi nó vào đâu hết, bằng sao được viên Đại Hoàn Đơn của Cơ cô nương, vì nó có thể cứu được cả người thoi thóp sắp chết .

- Phải, mỗi người có một nhận xét khác nhau. Nếu viên thuốc Đại Hoàn Đơn của tiểu muội mà chưa bị mất trộm, thì tiểu muội thế nào cũng không dùng nó để trao đổi lấy viên Trú Nhan Đơn của Cảnh huynh.

Nói tới đó, nàng hậm hực, mặt lộ sát khí, nghiêng răng mỉm môi nói tiếp:

- Thiên Lạc là người đáng hận thực! Nếu tôi thấy y, tôi không xé xác y ra làm muôn mảnh thì tôi không phải là Hồng Phấn . . .

Nàng định nói mình là con gái của Hồng Phấn Diêm Vương, nhưng nghĩ đến gia thế của mình không đẹp đẽ gì, nên nàng lại vội ngắt lời ngay.

Lúc mới ra đời, Tư Mã Ngạn việc gì cũng dùng lòng thành thực để đối xử với người, nhưng từ khi đi đường với Mã Không Quần trong bấy nhiêu lâu, và lại nghĩ đến lời dặn bảo của Gia Cát Nhân, chàng mới biết lòng người trong giang hồ nham hiểm xảo trá Vô cùng, mình mà lấy lòng thành đối với họ, không những không được họ cảm ơn mà lại còn bị họ làm phiền là khác.

Bây giờ chàng nghe giọng nói của Lục Ý biết ngay nàng ta thêm muốn viên Trú Nhan Đơn lắm, nhưng chàng cứ giả bộ như không biết, và cũng không nói rõ sự thực cho nàng ta nghe, nên chàng chỉ mỉm cười và nói lảng sang chuyện khác :

- Cơ cô nương, Thôi đại ca của tôi đã hẹn với cô nương sẽ gặp gỡ nhau ở đâu thế?

- Thôi đại ca biết Du Thiên Lạc ở Tứ Xuyên tới, nên anh ấy đã đi Tứ Xuyên để tróc nã tên giặc ấy rồi, và có bảo tôi đến đây rủ Cảnh huynh đi Thần Nữ Phong ở Vu Sơn và chờ đợi đại ca ở đó.

- Đẳng nào tôi cũng nhàn rồi, không biết cô nương định bao giờ thì đi Vu Sơn thế?

Lục Ý lườm chàng rất tình tứ rồi đáp:

- Tùy Cảnh huynh, nếu Cảnh huynh thích cảnh sắc của Hoàng Hạc lầu thì tiểu muội cũng vui lòng ở lại đây một hai ngày với huynh cũng không sao.

Tư Mã Ngạn thấy Lục Ý tỏ tình mình liền giật mình kinh hãi và nghĩ bụng:

“Thiếu nữ này mặc nam trang mà còn phong tình như thế, nếu thay đổi nữ trang thì sức hấp dẫn sẽ lợi hại không thể tưởng tượng được. Ta đi đường trường với nàng như thế này phải đặc biệt đề phòng mới được.” Lục Ý thấy Tư Mã Ngạn cứ nhìn mình hoài lại tưởng chàng đã có tình với mình, nàng liền chỉ vào đôi câu đối ở trên Hoàng Hạc lâu và nói tiếp:

- Cảnh huynh thử xem đôi câu đối, thực là tuyệt cú !

Tư Mã Ngạn vừa ngẩng đầu lên nhìn đôi câu đối, thì sức nghĩ tới mình với Thiên Lạc ở đây đàm luận nên chàng cảm thấy không nên ở lại đây lâu làm chi, nhờ Thiên Lạc quay trở lại hay cùng Hương Thiền đi du ngoạn thưởng thắng cảnh, nhờ gặp mình với Lục Ý, thế nào cũng có sóng gió nổi lên. Như vậy mình biết binh vực ai? Vì những lý lẽ đó, chàng vội mỉm cười đáp:

- Cảnh sắc nơi đây tuy đẹp thực nhưng tôi đã du ngoạn và thưởng thức hai ngày rồi cũng thấy chán ngán, chỉ bằng chúng ta đi ngay Tứ Xuyên để thưởng thức phong cảnh ở đó có hơn không?

Lục Ý cười vẻ rất lẳng lơ và đáp:

- cảnh huynh nói rất phải! Người ta nói không đâu đẹp bằng Vu Sơn, huynh đã có nguyện làm Tương Vương thì tiểu muội xin tiếp huynh đi tới đó ngay vậy!

Lời nói của nàng có hai ý nghĩa và rất hấp dẫn, đầy vẻ khiêu khích. Thoạt tiên Tư Mã Ngạn hơi kinh hãi, nhưng chỉ thoáng cái thôi, chàng lại mỉm cười nói tiếp:

- CỒ nương bảo mây mưa ở Vu Sơn rất đẹp thì chúng ta đi tới đó ngay để du ngoạn vậy Hai người liền xuống lầu mượn một chiếc thuyền đi Sa Thị, qua Nghi Xương vào Tây Lăng, rồi đi ngược dòng sông Dương Tử mà tiến về phía Tây. Tuy trong thuyền chỉ có hai người, dù Thần Nữ có lòng mà Tương Vương lại Vô ý, nhưng nữ là vợ vật khuyển thành, còn nam là anh hùng tuyệt đời. Trong lúc ngồi chuyện trò hay đối âm với nhau, Lục Ý hết sức giở tài ba lẳng lơ ra để khiêu khích. Ngờ đâu Tư Mã Ngạn lại cứ giả bộ ngớ ngẩn, làm như không hay biết gì hết.

Phong cảnh của hai bên đường tuyệt đẹp, không bao lâu thuyền đã đi vào khu Vu Giáp rồi.

Lục Ý vẫn tự cho mình là nhan sắc tuyệt vời, nhưng suốt dọc đường tha hồ nàng ta khêu gợi và tống tình như thế nào, Tư Mã Ngạn cũng cứ lững lờ, như hữu tình mà cũng như Vô tình khiến nàng ta càng không phục, là cứ nghĩ hết mưu này cách nọ để mong đoạt được tới mục đích mới thôi.

Hôm đó đã đi tới gần núi Vu Sơn, lại gặp đêm trăng, Lục Ý liền dặn bảo người lái đò sửa soạn làm mấy món thực ngon và rượu ngon, rồi nàng mỉm cười nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- Cảnh huynh, tiểu muội có một chút việc, hãy xin huynh tạm lánh mặt chốc lát!

Tư Mã Ngạn tủm tỉm cười, gật đầu, thung thủng bước ra ngoài khoang, đứng ngắm nhìn phong cảnh Vu Giáp.

Một lát sau, chàng bỗng thấy trên ngọn núi cao ở bên hữu ngạn có một cái bóng người áo trắng đang đi nhanh như điện chớp tiến thẳng về phía tây. Đáng lẽ chàng cũng không chú ý tới đâu, nhưng vì thấy khinh công của người đó quá cao siêu, chàng tự nhận thấy khinh công của mình chưa chắc đã bằng được, nên chàng nghĩ bụng:

“Người có khinh công cao siêu nhất đương thời, phải nói là Hoàng Sơn Dật Tú Sài Thiên Tảo, nhưng khinh công của người này hình như lại còn tinh diệu hơn cả VÕ ảnh Thập Tam Phiêu của Sài Thiên Tảo nữa. Chắc người này thế nào cũng phải là một kỳ nhân dị sĩ, xưa nay vẫn ẩn dật ở linh sơn nên không ai biết tới cũng chưa chừng?” Chàng đang ngẩn người suy nghĩ, thì đằng sau bỗng có tiếng cười lạnh lạnh, và tiếng nói thô thể kêu gọi:

- Cảnh huynh, đêm nay trăng đẹp quá, mời huynh mau vào trong thuyền xơi rượu!

Chúng ta vừa nhắm rượu vừa ngắm ánh trăng. Sự khoái lạc này có lẽ cũng không kém gì Vu Sơn Vân Vũ Thần Nữ với Tương Vương.

Đã nghe quen những lời khêu gợi của nàng ta rồi, Tư Mã Ngạn không động lòng chút nào, liền mỉm cười đi vào trong khoang, nhưng chàng vừa mới bước chân vào tới cửa khoang đã phải thất thanh kêu “ủa” rồi vội

ngừng chân lại ngay.

Thì ra Lục Ý đã cải nữ trang, riêng có đôi mày xanh là nàng bút đen tô lại mà thôi .

Tư Mã Ngạn bình sinh đã gặp bốn vị kỳ nữ tuyệt sắc của võ lâm rồi, chàng so sánh Lục Ý với âu Dương Thúy thì thấy nàng này hơi kém về chữ thanh, so sánh nàng với Tiểu Băng thì nàng hơi kém chữ lạnh, so sánh Tỷ Quân thì nàng hơi kém chữ đậm, nhưng nếu chỉ nói về sắc đẹp không thôi thì có lẽ nàng hơn hết cả ba nàng kia nhất là thân hình của nàng đặc biệt khéo gợi. Đôi mắt của nàng rất đẹp, nhưng bên trong lại xen vẻ thâm trầm. Giọng nói của nàng rất êm dịu và rất lắng, hơn cả VÔ Vi Tiên Tử, Ngọc Trác Hằng Nga và Đông Hải Long Nữ.

Thấy Tư Mã Ngạn nhìn mình đến kinh ngạc thất thần như thế, Lục Ý liền trợn ngược đôi lông mày lên, đắc trí cười và hỏi :

- Cảnh huynh đã biết tiểu muội là nữ cải nam trang rồi, sao lại còn kinh ngạc như thế?

- Cơ cô nương đẹp quá, phải dùng hai câu thơ cổ mới tả nổi cái đẹp của cô nương.

Thực là “Thu thủy vi thần, ngọc vi cốt”, (thần sắc như nước mùa Thu, xương như ngọc ngà) “Phù dung như diện, liễu như mi” (mặt như hoa phù dung, lông mày như lá liễu), dù cô nương không phá hủy bộ mặt của Cửu U Minh Hậu đi chăng nữa, nàng ta cũng không sao đẹp bằng cô nương được .

Lục Ý càng khoái chí, híp đôi mắt rất lắng lơ ngăm nhìn Tư Mã Ngạn rồi hạ thấp giọng, từ từ nói :

- Cảnh huynh khen ngợi tiểu muội như vậy, không biết huynh có yêu tiểu muội không?

Tư Mã Ngạn mặt đỏ bừng và cảm thấy rất khó trả lời. Suy nghĩ giây lát, chàng rất đường hoàng lớn tiếng cười, đáp:

- Người nào chả hiểu sắc, đó là lẽ thường của người đời. Chả lẽ không yêu người đẹp như Tây Thi, mà lại yêu người xấu như VÔ Diễm hay sao?

Lục Ý mỉm cười hỏi tiếp:

- Cảnh huynh ví tôi như Tây Thi, như vậy tôi đâu dám nhận .

Nhân dịp này Tư Mã Ngạn càng nịnh hót thêm, mỉm cười nói tiếp:

- Dù Tây Thi có phục sinh, tôi dám chắc còn thua cô nương về điểm anh võ và nhu mì.

Lục Ý càng khoái chí thêm, đưa chén rượu cho Tư Mã Ngạn, vừa cười vừa nói tiếp:

- Cám ơn Cảnh huynh đã ban khen tiểu muội như vậy! Không biết lấy gì để báo đáp, chỉ có ly rượu nhạt này tạm gọi là kính tạ huynh thôi !

Tư Mã Ngạn với Lục Ý ngồi cùng thuyền với nhau bấy nhiêu lâu, đã có nhiều lần Lục Ý dùng lời lẽ khéo gợi để khiêu khích chàng, nhưng lúc nào chàng cũng đề phòng. Nay vì mình đứng ở khoang thuyền ngấm cảnh khá lâu, chỉ sợ nàng ta bỏ thuốc gì vào trong rượu thì phiền lắm, nên chàng cầm chén rượu để vào mồm nhấp một chút, rồi chỉ tay vào Vu Sơn ở bên ngoài, mỉm cười nói tiếp:

- Cơ cô nương, trong những rừng núi thâm niên này thường thường hay có rồng rắn.

Vừa rồi tôi trông thấy một bóng người áo trắng đang đi nhanh như bay ở trên sườn núi, khinh công của người ấy có lẽ còn hơn cả VÔ ảnh Thập Tam Phiêu của Hoàng Sơn Dật Tú đã lừng danh khắp thiên hạ.

- Không ngờ tỉnh Tú Xuyên này lại có một nhân vật có võ công cao siêu đến như thế?

Chờ khi đi tới Thần Nữ Phong, chúng ta lên bộ, nếu được gặp gỡ người ấy, chúng ta kết giao với họ luôn.

Lục Ý nói tới đó lại cất tiếng cười rất lắng lơ và nói tiếp:

- Tiểu muội mời huynh uống chén rượu này, sao huynh còn chưa uống?

Vừa rồi dùng đầu lưỡi nhấm nháp thử chén rượu đó, Tư Mã Ngạn thấy không có điểm gì khác lạ, liền gật đầu uống cạn luôn.

Lục Ý cũng uống cạn chén rượu ở trong tay mình, rồi lại rót luôn một chén nữa cho Tư Mã Ngạn.

Tư Mã Ngạn giả bộ thưởng thức cảnh sắc ở bên ngoài, nhưng sự thật chàng vẫn liếc trộm xem lúc rót rượu Lục Ý có bỏ thuốc vào không?

Lục Ý lại gắp một miếng cá đưa tới trước mặt Tư Mã Ngạn và liếc mắt tổng tình, mỉm cười nói:

- Đêm hôm nay thực đẹp lắm! CỐ rượu phải cùng say mới được! Đừng có phụ mất tuổi Xuân! Cảnh huynh, trước cảnh đẹp và giờ tốt này, chúng ta lại cùng nhau uống cạn thêm chén nữa!

Tư Mã Ngạn vẫn như chén đầu, dùng lưỡi nhăm nháp một chút, rồi mượn cớ không uống mà hỏi Lục Ý rằng:

- Nghe Cơ cô nương vừa nói thì đêm nay hình như có ý nghĩa đặc biệt gì phải không?

Nhưng Thiên Tâm mỗ ngu si đần độn, không hiểu gì hết, mong cô nương chỉ giáo cho đêm nay là đêm gì?

- Đêm nay là mười ba tháng Giêng, nhưng có hai việc có nghĩa đặc biệt đáng kể cho chúng ta kỷ niệm .

Tư Mã Ngạn biết rượu không có mùi gì khác lạ mới yên tâm, mỉm cười nói tiếp:

- Yù nghĩa đặc biệt gì thế?

- Yù nghĩa thứ nhất: Đêm nay là lần đầu tiên tiểu muội hoàn lại nữ trang, dùng bộ mặt thật tiếp chuyện Cảnh huynh.

- Tuy Thiên Tâm mỗ đã biết Cơ cô nương là nữ cải nam trang từ lâu, nhưng đêm nay mới được trông thấy rõ bộ mặt đẹp như tiên của cô nương. Như vậy quả thật đáng kỷ niệm lắm.

- Yù nghĩa đặc biệt thứ hai là: Chúng ta cùng ngồi thuyền với nhau đã mười ngày rồi, có lẽ đêm nay là đêm cuối, sáng mai sẽ tới Thần Nữ Phong, chúng ta phải lên bộ mà đi rồi.

Nghe thấy đối phương nói câu “đêm cuối cùng”, hình như Tư Mã Ngạn không cảm thấy có điều gì là đặc biệt hết. Tuy vậy, nghe xong, chàng vẫn đáp:

- Hai việc mà Cơ cô nương vừa nói thật đáng kỷ niệm lắm. Thiên Tâm tôi xin uống cạn chén rượu này.

Lục Ý thấy Tư Mã Ngạn đã uống cạn chén rượu đó rồi, liền đứng dậy tựa lưng vào lan can thuyền, cùng Tư Mã Ngạn thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài. Tư Mã Ngạn suy nghĩ đến bài thơ của Lý Thái Bạch tả cảnh Vu Sơn, liền ngâm nga luôn. Lục Ý lắng lắng nghe xong, u oán thở dài:

- “Tam chiều phục tam mộ, bất giác tân thành ti,” (Ba sáng lại ba đêm, không ngờ mái tóc đã xơ xác như tơ) Thái Bạch nói rất đúng, đời người như giấc mộng, được sung sướng là bao? Và còn nói: “Sói gương thấy tóc bạc mà đau lòng, sáng còn là tóc xanh, chiều đã bạc. Sống ở trên đời, hề đặc ý là phải sung sướng đến tận, đừng để chai rượu đối trăng sông. . . ” - Phải, đừng để chai rượu đối trăng sông. CỐ lẽ đêm nay cô nương rất thích uống rượu, mời cô nương xơi cạn một chén.

Thế rồi hai người lại giở những câu thơ khác ra ngâm nga với nhau. Lục Ý toàn lấy những câu thơ kêu gọi ra mà ngâm, như câu “Có hoa nên hái, phải hái ngay, chớ chờ hoa rụng hái cành không. . . ” mỗi lần ngâm nga, nàng lại đưa mắt tổng tình. Đồng thời nàng còn cất tiếng ca nữa. Ca xong, nàng lại cười khanh khách, nói:

- Cảnh huynh ca lại một bản cho tiểu muội nghe đi!

Tư Mã Ngạn đành phải chiều nàng mà ca lại một bản rồi nàng lại mời chàng uống rượu.

Hai người uống thêm ba chén rượu nữa. Lục Ý đã có vẻ say, nhưng Tư Mã Ngạn còn mời nàng uống thêm ba chén nữa. Nàng liền đáp:

- Cảnh huynh, tiểu muội đã say rồi mà huynh còn bắt uống thêm ba chén nữa. CỐ phải huynh định chuốc rượu cho tiểu muội say để phụ mất sự hưởng lạc của đêm cuối cùng đi chung thuyền hay sao?

Thấy nàng ta nói toạc âm mưu của mình ra như vậy, Tư Mã Ngạn đã không chịu nhìn nhận mà còn cãi rằng:

- CỒ nương tử lượng cao như vậy thì dù uống thêm ba mươi chén nữa cũng không say, huống hồ là ba chén như thế? CỒ nương nên nhớ: "Tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu . . .

- Thôi được, tiểu muội xin chịu huynh rồi! Nào, chúng ta cạn chén!

Nói xong, Lục Ý uống cạn luôn ba chén rượu ấy, Tư Mã Ngạn cũng uống cạn ba chén liền, nhưng chàng rất lấy làm lạ, ba chén rượu này hình như thơm ngon hơn những chén rượu trước nhiều. Vì ba chén rượu ấy là chàng tự rót lấy nên chàng không hoài nghi gì cả.

Lúc ấy chàng thấy sắc mặt của Lục Ý đỏ như gấc, và đã lão đảo như suýt ngã, nên chàng đoán chắc nàng ta đã say thực sự rồi.

14. Chuông Sáng Trông Chiều

Tư Mã Ngạn thấy Lục Ý đã say, ngờ đâu chàng cũng thấy loáng choáng liền ngồi phịch xuống ghế, hai mắt cứ trợn trừng nhìn Lục Ý hoài, lửa dục ở trong đờn điền cứ bốc lên dần. Chàng có biết đâu ba chén rượu chính do tay chàng rót đã làm hại mình.

Lục Ý gơ tay khê dí vào trán Tư Mã Ngạn một cái rồi u oán nói :

- Người ngu xuẩn nhưng lại rất khôn ngoan. Nếu bốn cô nương không dùng kế bôi thuốc TỔ Nữ Túy Tiên Hương vào đầy chén rượu thì không khiến người bị mắc hớp được, và bốn cô nương cũng không sao hàng phục nổi chàng Liễu Hạ Huệ, bề ngoài rất phong lưu nhưng trong bụng lại rất đứng đắn này.

Lục Ý là một dâm nữ, Tư Mã Ngạn đã uống phải thuốc dâm dục ấy thì tránh sao khỏi sự quyến rũ của nàng ta?

Thế là Tư Mã Ngạn đã bị thua Lục Ý, nhưng trong khi hai người đã cởi hết quần áo xong rồi thì bỗng dưng xa có ba tiếng mõ kêu "cốc cốc cốc" vọng tới. Thuyền đi nhanh như thế, sóng gió lớn như vậy, lòng sông lại rất rộng, mà lạ thay ba tiếng mõ vọng vào trong thuyền như ở bên cạnh tai vậy.

Tư Mã Ngạn nghe thấy ba tiếng mõ ấy, lửa dục vọng bỗng dịu hẳn xuống linh đài sán lạng ngay. Khi đã tỉnh táo thì chàng biết là mình bậy bạ rồi, liền đẩy ngay Lục Ý ra, với giọng run run nói :

- Cơ cô nương, chúng . . . chúng ta . . . không thể nào làm như thế này được !

Lục Ý trông thấy miếng mồi sắp đến miệng lại nuốt đi mất, khi nào nàng chịu buông tha, liền ôm chặt lấy Tư Mã Ngạn cau mày hỏi :

- Cảnh huynh! Cảnh huynh! Tại sao chúng ta không thể làm như thế này được?

Tư Mã Ngạn bị Lục Ý ôm chặt, không sao thoát thân được, nóng lòng sốt ruột đến toát mồ hôi trán ra, và hổ thẹn đáp:

- Tôi . . . tôi không thể làm một việc không nên không phải với Thôi đại ca được !

Lục Ý kêu "ồ", rồi cười khanh khách, càng ôm chặt lấy chàng thêm và dí mồm vào tai chàng, khê nói:

- Ngốc lắm! Không những tôi không có danh phận vợ chồng với y, mà đêm nay cuộc phong lưu nhân duyên này chỉ có trời biết, đất biết, anh biết, tôi biết ! Mãi mãi chúng ta mới sắp đi tới Vu Sơn, tại sao chúng ta lại không biết khoan khoái hưởng một giấc mộng Tương Vượng?

Trong lúc nói chuyện, nàng tựa cả người mình vào người Tư Mã Ngạn, hai mắt lim dim, trông càng dâm đãng thêm .

Dù sao Tư Mã Ngạn cũng là con người, hơn nữa đang có dâm dục rất lợi hại đang làm nguy cho chàng chịu sao nổi sự quyến rũ đó, nên chàng phải khuất phục nàng ta ngay.

Lạ thực, hai người sắp sửa mây mưa thì lại có ba tiếng mõ vọng tới tiếp.

Lục Ý rất thông minh, lần thứ nhất nàng chưa chú ý tới nhưng lần này nàng đã nghe rõ, biết ngay là tiếng mõ ấy làm nguy, liền nghiêng rằng mím môi mặc quần áo, lại và bảo người lái dò chèo thuyền vào bờ. Người lái dò mỉm cười đáp:

- Thưa cô nương, nơi đây tuy là Vu Giáp như chưa tới Thần Nữ Phong đâu .

Lục Ý trợn ngược đôi lông mày lên, lạnh lùng hỏi tiếp:

- Ta biết chưa tới Thần Nữ Phong, nhưng ta muốn lên bộ ở đây không được hay sao?

Người lái dò thấy nàng nổi giận, liền cung kính đáp:

- Được lắm! Được lắm!

Tư Mã Ngạn hai lần nghe thấy tiếng mõ ấy, và chàng lại là người có võ học rất cao siêu, nên lửa dục đã tắt hết, và sức thuốc dâm ở trong người cũng tiêu tan luôn, nên chàng đã tỉnh táo hẳn. Đáng lẽ lúc này chàng phải nhân dịp, Lục Ý lên bộ mà bỏ đi có phải là hơn không, nhưng chàng lại đi theo Lục Ý lên bộ vào trong núi lục soát, vì chàng đã hoài nghi sáu tiếng mõ ấy là của Đại Trí Thiền Sư, người mà chàng đã gặp ở trên lầu Hoàng Hạc gõ lên. Nếu quả thực là ông ta thì chàng sẽ cảm ơn và hỏi thử xem có thể lấy lại được viên thuốc Đại Hoàn Đơn không?

Hai người tìm mãi cũng không thấy tung tích của người gõ mõ đâu hết, thì bỗng nghe thấy ở đằng xa có tiếng hát vọng tới. Người đó ca bản “Điệp Quyển Hoa”. Nghe xong, Tư Mã Ngạn liền bật cười nói:

- Thì ra người đó ca bản “Điệp Quyển Hoa” của Triệu Tòng Tuyết viết, đủ thấy người ấy là một tay phong lưu chứ không phải lão hòa thượng gì cả.

Lục Ý cười nhạt đỡ lời:

- Tiếng ca ở trên đỉnh núi vọng xuống, chúng ta khỏi cần biết y là ai, cứ việc lên trên đỉnh núi lục soát đã.

Nói xong, nàng liền phi thân lên trên đỉnh núi tức thì.

Trong khi nàng ta tung mình nhảy lên, Tư Mã Ngạn đưa tay ra chạm vào người nàng một cái, biết ngay nàng đã đem theo ám khí, hề thấy đối phương là hạ độc thủ liền.

Tuy nàng đã biết Lục Ý có mang theo ám khí và hình như đã cầm sẵn ở trong tay, nhưng chàng không ngờ ám khí đó lại là Diêm Vương Trích mà chàng đã có lần suýt toi mạng vì nó ở trên sườn núi Thiên Mụ rồi .

Hai người đều giở khinh công tuyệt thế ra đi không bao lâu đã lên tới trên đỉnh núi ngay. Trên đó có một cây thông cổ thụ trông như một cái tán lớn dưới gốc cây lại có một tảng đá bằng phẳng, trên mặt đá có để một bàn cờ, quân cờ đen trắng bày rải rác trên đó, hình như ai đang đánh dở vậy. Phía bên trái không có người ngồi, nhưng phía bên phải thì có một thư sinh mặc áo trắng.

Lục Ý định bất cứ gặp, thấy ai, là cũng dùng Diêm Vương Trích hạ sát thủ luôn, nhưng khi trông thấy thư sinh áo trắng này, nàng tựa như con sư tử tuyết rút vào trong đồng lửa, người mềm nhũn, không sao nổi hung được nữa.

Thì ra mặt của thư sinh áo trắng ấy còn đẹp hơn cả Mã Không Quần với Tư Mã Ngạn lúc không đeo mặt nạ da người.

Lục Ý nghi bụng:

- “Ta gặp người đã nhiều mà chưa thấy một người đàn ông nào như thế này!” Vì sự say mê đó mà Lục Ý đã lẳng lặng bỏ ba mũi Diêm Vương Trích vào trong túi, rồi mỉm cười hỏi thư sinh áo trắng rằng:

- Vị nhân huynh quý tính là gì? Ở trên núi cao chót vót mà lại đánh cờ như thế này, thực là tao nhã Vô cùng!

Thư sinh nọ hai mắt sáng như điện ngăm nhìn Lục Ý với Tư Mã Ngạn một hồi, rồi đứng dậy chấp tay chào, mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ là Trang Bá Lạc, chưa thỉnh giáo quý tính đại danh của cô với vị nhân huynh này!

Vừa trông thấy mặt Bá Lạc, Tư Mã Ngạn đã có thiện cảm ngay, liền cười vừa đáp:

- CỒ nương này là Cơ Lục ý, còn tiểu đệ là Cảnh Thiên Tâm, không hiểu Trang huynh đang đánh cờ với ai thế?

Bá Lạc nghe thấy ba chữ Cơ Lục ý, hai mắt liền tỏa ra hai luồng ánh sáng chói lọi ngấm nhìn Lục Ý một hồi.

Tư Mã Ngạn đứng cạnh đó thấy vậy hơi cau mày lại, nghĩ bụng:

“Thiếu niên họ Trang này tuy tao nhã và phong lưu thực, như cử chỉ của y hơi sỗ sàng một chút! CỐ ai mới gặp mặt một thiếu nữ mà lại trở mắt lên nhìn như thế không?” Trái lại Lục Ý không quan tâm đến điều đó, mà lại cười về lẳng lơ hỏi :

- Trang huynh ngấm nhìn tiểu muội như vậy, có phải thấy tiểu muội hơi quen thuộc đấy không?

Bá Lạc mỉm cười đáp:

- Vì Cơ cô nương quá đẹp nên khiến Bá Lạc tôi cứ tưởng là tiên nữ giáng phàm, nhất thời mới có cử chỉ Vô lễ như thế mong cô nương lượng thứ cho!

Tư Mã Ngạn nghe nói liền bật cười và nghĩ bụng:

như vậy cũng hay! Bá Lạc là tay đa tình, gặp Lục Ý là cô bé lẳng mạn, nên họ vừa gặp nhau đã khăng khít ngay. Thế này thì ta lại càng đỡ bị khổ, không còn sợ Lục Ý quấy rầy ta nữa” .

Quả nhiên Lục Ý thấy Bá Lạc khen ngợi mấy câu như vậy càng khoái chí, cười khanh khách, đôi mắt cứ lẳng lơ cứ liếc nhìn đối phương mà tổng tình hoà, mồm thì thũng thảng nói tiếp:

- Xin Trang huynh đừng quá khen tiểu muội như thế! Sự thực Trang huynh mới là Phan An tái thế, dù những người khét tiếng là đẹp trai xưa kia, như Hà Lang, ĐỖ Nghĩa cũng còn kém huynh xa.

Thấy hai người cứ đưa mắt tổng tình nhau hoà, Tư Mã Ngạn nhận thấy rất chướng mắt, liền ho một tiếng rồi nói với Bá Lạc rằng:

- Trang huynh, lời mà tiểu đệ vừa thỉnh giáo chưa thấy Trang huynh trả lời?

Bá Lạc như người mất vía, ngơ ngác đáp:

- Vừa rồi Cảnh huynh hỏi đệ về vấn đề gì thế?

Tư Mã Ngạn chỉ vào bàn cờ mà hỏi tiếp:

- Hai trận đã chọn một bên mất soái, tiểu đệ muốn thỉnh giáo Trang huynh là đang tiếp cờ với ai thế?

Bá Lạc tươi cười đáp:

- Tiểu đệ đang hầu cờ với một vị lão thiền sư.

Vì tiếng mõ cho mình tan giấc mộng đẹp, Lục Ý nổi giận muốn đi tìm kiếm kẻ phá bình mà đánh cho một trận nên thân mới hả dạ, nhưng từ khi nàng thấy Bá Lạc rồi đã chán Tư Mã Ngạn ngay. Cho nên dù nàng nghe thấy Bá Lạc nói đánh cờ với một vị lão hòa thượng mà cũng không cần truy cứu nữa, chỉ đứng đưng hỏi :

- Lão hòa thượng ấy đâu?

Bá Lạc vừa cười vừa đáp:

- Vì có việc bận, ông ta phải đi Triều Vân Phong ngay, cho nên chưa đánh hết ván cờ mà lại phải bỏ dở như vậy.

Vì nghe thấy tiếng mõ rất quen, nên Tư Mã Ngạn vội hỏi tiếp:

- Chẳng hay lão Thiền Sư đánh cờ với Trang huynh xưng hô ra sao?

Bá Lạc nghe hỏi, hai mắt đang nhìn vào bộ ngực của Lục Ý vội nghiêm nét mặt lại, cung kính đáp:

- Lão Thiền Sư ấy pháp hiệu là Đại Trí, là một vị cao tăng đắc đạo!

Tư Mã Ngạn thấy nói là Đại Trí Thiền Sư, mừng rỡ khôn tả. Lục Y chỉ tay vào bàn cờ, dùng giọng mũi kêu “hừ” và hỏi :

- Cái gì là đặc đạo cao tăng cơ chứ? Huynh không thấy những nước cờ của y đang đánh hay sao? Quân cờ nào cũng đi lẻ, bị địch bao vây quanh, chắc y sắp thua nên mới mượn cơ là có việc bận bỏ đi đấy thôi .

Tư Mã Ngạn rất sở trường về đánh cờ vây, có thể cao bằng những loại đã được mệnh danh là quốc thủ, nên nghe Lục Y nói như vậy, liền xem lại ván cờ ấy một lượt, rồi mỉm cười hỏi Bá Lạc:

- Trang huynh, khi Đại Trí Thiền Sư bỏ đi, đáng lẽ đến lượt ai ra quân?

Bá Lạc vừa cười vừa đáp:

- Đáng lẽ đến lão Thiền Sư ra quân, nhưng ông ta chưa kịp ra đã bỏ đi liền.

Tư Mã Ngạn lấy một quân cờ đen để vào giữa bàn cờ, rồi mỉm cười nói với Lục Y rằng:

- Cơ cô nương thử xem, nếu lão Thiền Sư đặt quân cờ này xuống đây có phải là bàn cờ của ông ta khác hẳn không? Trái lại, cờ trắng của Trang huynh còn bị cắt đứt ngay làm đôi, đủ thấy nước cờ của cao tăng đi rất sắc, ông ta có thể gọi là quốc thủ hẳn thế được !

Lục Y mắt nhìn vào bàn cờ, rồi hổ thẹn không nói năng gì nữa.

Tư Mã Ngạn lại hỏi Bá Lạc tiếp:

- Xin hỏi Trang huynh, Đại Trí Thiền Sư đi Triều Vân Phong có về ngay không?

Bá Lạc lắc đầu đáp:

- Không thấy ông ta nói đến bao giờ mới quay trở về cả! Cảnh huynh muốn gặp ông ta ư?

Tư Mã Ngạn gật đầu:

- Tôi có một việc muốn thỉnh giáo ông ta cho nên tôi muốn gặp ông ta là thế.

Lục Y đảo tròn đôi ngươi một vòng, cười và đỡ lời:

- Hay là thế này vậy! Cảnh huynh đi Triều Vân Phong tìm ông ta, còn tiểu muội với Trang huynh thì ở lại đây đánh một ván cờ.

Tư Mã Ngạn không ngờ thiếu nữ này lại thay lòng đổi dạ chóng đến thế, liền mỉm cười nói:

- Nếu vậy tôi chẳng cần phải quay trở lại nơi đây nữa, đi Triều Vân Phong rồi tôi sẽ đến thẳng Thần Nữ Phong. Nhưng mong Cơ cô nương đừng có mãi đánh cờ quá mà quên cả cuộc hẹn ước với Thôi đại ca nhé?

Lục Y vừa cười vừa đáp:

- Cảnh huynh khỏi cần dạy bảo, huynh cứ tới Thần Nữ Phong đợi chờ tiểu muội là được rồi, và huynh nói hộ với Thôi đại ca là chỉ chiều mai là cùng, tiểu muội thế nào cũng tới nơi .

Tư Mã Ngạn tủm tỉm cười, gơ tay lên chào hai người rồi đi thẳng về phía Triều Vân Phong ngay.

Bá Lạc nhìn theo cho tới khi mất hút hình bóng của Tư Mã Ngạn, rồi mới mỉm cười nói với Lục Y rằng:

- Cơ cô nương, cô nương nên đi với Cảnh huynh đi Triều Vân Phong thì hơn, hình như Cảnh huynh có vẻ không bằng lòng về sự đích giao của hai chúng ta thì phải?

Lục Y vừa bày lại quân cờ, vừa mỉm cười đáp:

- Mặc y có bằng lòng hay không, chúng ta không cần đếm xỉa tới ! Y là người chỉ có bộ mặt thông minh thôi, chứ thực sự rất ngu xuẩn. Người ta muốn tăng bốc, y cũng không hay biết gì hết!

Bá Lạc là người rất thông minh nghe thấy Lục Y nói như vậy liền hiểu ý ngay, kêu ”ồ”, rồi lắc đầu đáp:

- Cơ cô nương, tôi không tin!

Lục Y ngạc nhiên hỏi lại:

- Trang huynh không tin cái gì?

- Tôi không tin cô nương đẹp như tiên nữ thế này, đã đoái hoài tới Cảnh Thiên Tâm như vậy, mà y lại không hiểu biết gì hết như lời cô nương vừa nói .

Lục Ý nghĩ đến chuyện trong khi đi đường mình đã hết sức khiêu khích Thiên Tâm như vậy mà rốt cuộc sôi hồng bỏng không, nên nàng càng nghĩ càng bực mình, nghiêng răng mím môi đáp:

- Trang huynh không nên không tin như thế! Vừa rồi tiểu muội chẳng nói rồi còn gì, mặt y tuy rất thông minh, nhưng đầu óc y lại rất đần độn!

- Tôi vẫn không tin một người như Cảnh Thiên Tâm, dù có đần độn đến đâu, chẳng lẽ trông thấy thịt ngỗng trời mà lại không thèm thưởng hay sao? Hay là y . . .

- Trang huynh ví dụ như thế rất đúng, như sự thực Cảnh Thiên Tâm ngu xuẩn đần độn lắm!

- CÔ nương xem tôi đần độn không?

Lục Ý liếc nhìn chàng ta, rồi bật mồm, vừa cười vừa lả lơi đáp:

- Trang huynh ư? Huynh là người rất thông minh, chứ có khi nào ngu xuẩn như Thiên Tâm được!

Bá Lạc khoái chí cười khanh khách, hỏi lại:

- Tôi lại muốn thỉnh giáo cô nương một câu, sao cô nương lại biết tôi là người tuyệt đỉnh thông minh như thế?

- Chỉ xem đôi mắt đào hoa của huynh với đôi ngươi câu hồn như thế là cũng đủ phán đoán ra được liền.

- Cơ cô nương đoán sai rồi! Bá Lạc tôi là đàn ông thì giỏi cũng chỉ được cái tên Câu Hồn Nhiếp Phách thôi, như còn đôi mắt của cô nương mới có thể. . .

Nói tới đó, chàng ta liếc nhìn Lục Ý một cái, rồi hạ thấp giọng xuống, khẽ nói tiếp:

- cô nương mới có thể gọi là người đẹp như tiên, bất cứ bộ phận nào ở trong người của cô nương cũng đều xinh xắn đẹp tuyệt, thực không thể chê vào đâu được !

Giữa hai người không biết Bá Lạc câu hồn của Lục Ý, hay là Lục Ý đoạt phách của Bá Lạc...

Hãy nói Tư Mã Ngạn đi Triều Vân Phong để tìm Đại Trí Thiền Sư trước. Vì chàng nghe Du Thiên Lạc nói trong hộp đất Bát Bửu có giấu viên thuốc Đại Hoàn Đơn nên chàng mới cố tìm kiếm lão hòa thượng để lấy lại viên thuốc hãn hữu ấy. Nhưng khi chàng đi Triều Vân Phong thì ý kiến của chàng lại thay đổi luôn. Chàng không muốn đòi lại viên thuốc ấy nữa, mà chỉ muốn nói rõ cho lão Thiền Sư hay, trong đó có viên thuốc quý báu như vậy để khỏi phí mất viên thánh dược ấy thôi, chứ không định lấy lại chi nữa.

Sở dĩ Tư Mã Ngạn thay đổi ý kiến như thế là vì có hai nguyên nhân như sau :

Điểm thứ nhất, là vì chàng thấy Vô Vi Tiên Tử âu Dương Thúy đã chết rồi, mình có được viên đại Hoàn Đơn cũng Vô dụng thôi.

Điểm thứ hai, nhờ có mấy tiếng mõ của Đại Trí Thiền Sư mà chàng đã thoát khỏi bể dục Vô biên kia. Chàng đã hàm ơn thì tất nhiên phải nghĩ cách để báo đền. Vì vậy, chàng mới định đuổi theo để nói cho ông ta biết rõ câu chuyện ấy là thế.

Nhưng khi chàng đi tới Triều Vân Phong, tìm mãi cũng không thấy tung tích của lão hòa thượng đâu hết . Sau cùng chàng thấy trên vách đá có viết mấy câu kệ ngữ như sau :

trông nhân thì được quả nấy. Y không phải là y, ta vẫn là ta. Giang hồ đàn kiếm tâm địa vi tiên. Kẻ ác phải chịu tội, người thiện thể nào cũng được hưởng đức hoàn toàn „ Dưới ký tên “Đại Trí” .

Chàng không biết mấy câu kệ ấy có phải của đại sư để lại cho mình hay không nhưng chàng tìm kiếm mãi cũng không thấy ông ta, đành phải rời khỏi Triều Vân Phong mà đi xuống Thần Nữ Phong luôn.

Mã Không Quần bỗng thấy Tư Mã Ngạn xuất hiện, giật mình kinh hãi, ngơ ngác hỏi:

- Sao tiểu đệ lại biết ngu huynh ở đây?

Tư Mã Ngạn mỉm cười đáp:

- Tiểu đệ với Cơ cô nương cùng tới đây tìm kiếm huynh đấy.

Không Quần nghe thấy Tư Mã Ngạn nói Cơ cô nương liền hồ thẹn và hỏi lại rằng:

- Thế ra hiền đệ đã biết rõ bộ mặt thực của nàng ta rồi đấy?

Tư Mã Ngạn gật đầu, mỉm cười đáp:

- Cơ cô nương tự thổ lộ bí mật, bằng không, tiểu đệ vẫn chưa biết nàng ta là gái giả dạng trai đâu .

- Tính nết của Lục Ý kỳ lạ thực! Chính nàng bảo ngu huynh không nên tiết lộ bí mật Của nàng, nhưng chính nàng lại nói rõ cho hiền đệ trước, vậy chả hóa ra ngu huynh là người nói dối hiền đệ không?

- Đại ca khỏi cần quan tâm đến điều đó! Việc ấy không phải là do đại ca lừa dối gì đệ cả, nhưng hành vi của Cơ cô nương hơi . . .

Không Quần rất thông minh, biết Lục Ý rất thâm đáng, cho nên y không đợi chờ Tư Mã Ngạn nói xong, đã giật mình kinh hãi hỏi:

- Hành vi của nàng ta ra sao? Chả lẽ nàng đối với hiền đệ đã có hành vi khiếm nhã gì chăng?

Tư Mã Ngạn không tiện kể lại chuyện Lục Ý khêu gợi mình, mà chỉ gượng cười đáp:

- Nàng đối với tiểu đệ chỉ hơi thất kiểm điểm một chút thôi chứ không có gì cả, vì tiểu đệ với đại ca đã kết nghĩa với nhau như vậy thì không bao giờ tiểu đệ lại phụ đại ca, nhưng Không Quần thấy Tư Mã Ngạn nói như vậy mà lại không thấy Lục Ý tới cùng, liền cau mày lại, vội hỏi :

- Thế Lục Ý đâu? Sao nàng không đi cùng với hiền đệ tới đây như thế?

- Nàng ta... nàng ta...

- Đã là anh em kết nghĩa với nhau, có chuyện gì thì hiền đệ phải nên nói thực ra, sao lại Cứ áp úng mãi như thế?

Thấy đối phương đã nổi giận, Tư Mã Ngạn liền nghĩ bụng:

“Nếu Lục Ý với Trang Bá Lạc có hành vi gì ám muội với nhau thì mình có lỗi với người anh kết nghĩa này!”
Vì vậy chàng liền nói thực :

- Lục Ý mới quen biết một thư sinh áo trắng. Hiện giờ hai người đang đánh cờ với nhau ở trên đỉnh núi, lát nữa có lẽ nàng sẽ tới đây gặp đại ca đấy!

Không Quần nghe thấy Tư Mã Ngạn nói như thế đã nổi lòng ghen tuông, liền cười nhạt hỏi Tư Mã Ngạn tiếp:

- Thư sinh ấy tên họ là gì? Chẳng lẽ y cũng phong lưu anh tuấn lắm hay sao?

- Thư sinh ấy họ Trang, tên là Bá Lạc, phong lưu anh tuấn đến mức độ hiếm thấy trên thế gian này. Cứ lấy chàng so với tiểu đệ thì chàng ta là mặt trăng ở trên trời mà tiểu đệ chỉ là con đom đóm ở dưới đất thôi!

- Ngu huynh không tin trên thế gian này lại có người đẹp trai đến như thế?

- Sao đại ca lại không tin lời của tiểu đệ? Tiểu đệ có phải là người hay nói dối đâu?

- Hiện giờ Lục Ý với Bá Lạc đánh cờ ở đâu thế?

Tư Mã Ngạn chỉ tay lên đỉnh núi ở phía sau, rồi mỉm cười đáp:

- Họ đánh cờ ở trên đỉnh núi cao chót vót kia!

Không Quần cười như điên như khùng, nói tiếp:

- Bá Lạc ngày xưa giỏi xem tướng ngựa thì Bá Lạc ngày nay phải giỏi xem tướng người, để ngu huynh đi gặp y xem tên Trang Bá Lạc này có nhận ra bộ mặt thực của ta không?

Tư Mã Ngạn thất kinh, hỏi lại:

- BỘ mặt thực ư? Chả lẽ cái tên Thôi Minh Quế của huynh không phải là tên họ thực Không Quần biết mình đã lỡ lời, không sao chữa được nữa, đành cười the the nói tiếp:

- Sự thực cái tên Thôi Minh Quế chỉ là Thôi Mệnh Quý của Trang Bá Lạc đấy thôi!

Hiện đệ với ngu huynh cùng lên trên đỉnh núi, trước mặt Lục Ý với Bá Lạc hai người, ngu huynh sẽ cho chúng rõ bộ mặt thực ngay!

Tư Mã Ngạn biết tính của Không Quần, chắc chuyến đi này thế nào cũng có biến cố xảy ra mình đi theo sẽ có nhiều điều không tiện, nên chàng lắc đầu đáp:

- Đại ca cứ đi một mình đi, đệ ở lại đây đợi chờ đại ca thì hơn!

Không Quần đảo ngược đôi ngươi một vòng, gật đầu đáp:

- Hiện đệ đợi chờ ở nơi đây cũng được, ngu huynh sẽ giết . . .

Tư Mã Ngạn thấy Mã Không Quần nói như vậy, vội khuyên rằng:

- Đại ca không nên có thủ đoạn ác độc như thế! Nếu có thể buông tay được thì nên buông tay, nếu có thể tha thứ cho người được thì nên tha thứ. Cơ cô nương với Bá Lạc chỉ mới quen biết nhau thôi, chứ đã có hành vi lén lút gì đâu?

Không Quần chỉ cười nhạt, rồi vội vàng đi luôn. Nhưng mới đi được mấy trượng, y đã lấy một cái gói đồ hình tròn ném cho Tư Mã Ngạn và nói tiếp:

- Hiện đệ hãy cởi cái bọc đó ra mà xem, bình sinh đại ca là người rất hẹp lượng, ai thuận ta thì sống, ai nghịch ta thì chết, có bao giờ ta tha thứ cho ai đâu!

Vừa nói dứt thì người y đã mất dạng rồi .

Chờ Không Quần đi khỏi, Tư Mã Ngạn mới cởi cái gói đồ ấy ra xem, vừa mở tới cái bọc vải dầu ở bên trong đã thấy có mùi tanh hôi xông lên mũi. Khi chàng mở nốt gói vải dầu ấy ra, liền dậm chân thở dài tức thì. Thì ra đó là dầu của Bành Nhất Thu, người đã xem tướng cho chàng với Không Quần.

Tư Mã Ngạn thấy Nhất Thu không tham gia Đại Hội Tranh Kỳ mà vẫn bị chết trong tay người anh kết nghĩa của mình, nên chàng tức giận khôn tả, định ở đó đợi chờ nghĩa huynh mình quay trở lại sẽ khiển trách luôn, và xem bộ mặt thực của nghĩa huynh mình là ai mà lại có thủ đoạn ác độc đến như thế?

Hãy nói Lục Ý với Bá Lạc hai người đang đánh cờ với nhau, kỳ phùng địch thủ, tương ngộ tương tài, cả hai đều cao húng Vô cùng, thì Không Quần đã lên tới nơi, núp sau một tảng đá lớn ở chỗ cách hai người chừng năm sáu trượng, y trông thấy mặt của Bá Lạc rồi cũng phải giật mình kinh hãi và cảm thấy mặt của chàng ta đẹp tuyệt trần, dù mình có bỏ chiếc mặt nạ da người ra, bộ mặt thực của mình cũng còn thua kém đối phương xa.

Bá Lạc không những đẹp trai tuyệt thế và tại lại rất thánh, Không Quần vừa lên tới nơi trên đỉnh núi, chàng ta đã ngừng tay, vừa cười vừa nói với Lục Ý rằng:

- Cơ cô nương, có người vừa lên tới đỉnh núi này đấy! CÓ lẽ người đó tới để tìm kiếm cô nương, vậy chúng ta hãy ngừng tay giây lát nhé?

Lục Ý lại tưởng Tư Mã Ngạn quay trở lại, hơn nữa nàng đang ham mê sắc đẹp của Bá Lạc, liền đưa mắt liếc nhìn chàng ta một cách rất tình tứ, cất tiếng cười rất dâm dăng rồi đáp:

- Trang huynh, tiểu muội mới quen biết huynh, chúng ta lại ý hợp tâm đầu như vậy, thì bất cứ ai lên đây kiếm tiểu muội, tiểu muội cũng không cần lý tới .

Không Quần đứng sau tảng đá, thấy thái độ khêu gợi và mắt tống tình luôn luôn của Lục ý, lửa ghen đã bốc lên bùng bùng. Bây giờ lại nghe thấy nàng nói như thế, y không sao nhịn được, liền thung thủng bước ra, cười nhạt hỏi :

- Ý muội, lời thề thốt của chúng ta vẫn còn ở bên tai, chẳng lẽ hiện muội mới quen biết một người đã quên hẳn ngu huynh rồi hay sao?

Lục Ý không ngờ người tới đó lại là Không Quân, hổ thẹn đến hai má đỏ bừng.

Ngờ đâu Bá Lạc đã say mê sắc đẹp của nàng, thấy nàng ngượng nghịu như vậy, liền mỉm cười đứng vậy để gỡ cho nàng, vội chấp tay chào Không Quân và hỏi :

- Nhân huynh quý tính đại danh là gì, với Cơ cô nương xưng hô ra sao?

Không Quân trong lúc phần nộ quên cả xưng hô tên họ giả, liền buột miệng trả lời luôn:

- Ta là Mã Không Quân, người là Trang Bá Lạc phải không?

Bá Lạc vừa cười vừa đáp:

- Ngựa tốt vừa đi qua, đàn ngựa ở Kỳ Bắc như không còn một con nào, vậy cái tên này đặt hay lắm, nhưng tiếc thay hơi đảo lộn một chút!

Không Quân trợn ngược đôi long mày lên hỏi :

- Cái gì gọi là đảo lộn?

Bá Lạc mỉm cười đáp:

- Từ xưa tới nay chỉ có Bá Lạc là người biết xem ngựa thôi, chứ làm gì có ngựa mà lại biết được Bá Lạc? Như bây giờ Bá Lạc ta không biết bạn là Mã Không Quân, mà tại sao bạn lại biết được ta là Trang Bá Lạc là nghĩa lý gì?

Thấy Không Quân chỉ dùng giọng mũi kêu “hừ” thôi chứ không trả lời, Bá Lạc lại nói tiếp:

- Mã huynh không nên nóng nảy như thế, huynh còn chưa trả lời câu hỏi của đệ.

Chẳng hay huynh với Cơ cô nương có liên hệ gì?

Không Quân cười nhạt rồi đáp:

- Nàng là bạn tri giao của ta! Nhưng người có tư cách gì mà lại dám hỏi han như thế?

Bá Lạc vẫn ôn tồn và tươi cười như thường. Chàng thấy Không Quân giận dữ như vậy, liền bật cười ha hả và lạnh lùng đáp:

- Bạn là bạn tri giao rất thân mật với Cơ cô nương đây thì Trang mỗ cũng vậy. Như thế là chúng ta có tư cách ngang nhau, vậy sao mỗ lại không có quyền?

Không Quân cau mày lại nói tiếp:

- Người đừng có tự phụ như thế nữa! Sự liên hệ giữa hai người với Cơ muội thân mật bằng ta sao được?

Bá Lạc kêu “ồ” một tiếng, quay đầu lại hỏi Lục Ý:

- Cơ cô nương, xin cô cho biết mối liên quan giữa cô với tôi và Mã Không Quân có cái gì khác nhau không?

Lục Ý biết Không Quân nói như thế là ra điều bảo mình với chàng gần gũi nhau luôn luôn, nhưng câu chuyện ấy làm sao mà nói ra miệng được? Huống hồ lúc này Không Quân đang như hung thần ác sát, còn Bá Lạc thì vẫn ung dung và phong lưu Vô cùng.

So sánh hai người thì tất nhiên là Bá Lạc phải hơn nhiều nên nàng lại càng yêu Bá Lạc và ghét Không Quân thêm.

Thấy Lục Ý chần chừ, không trả lời ngay, Bá Lạc với giọng nói rất êm dịu hỏi tiếp:

- Cơ cô nương cứ việc nói! Nếu quả thực cô nương với Mã huynh có liên quan đặc biệt thì Bá Lạc tôi xin cáo từ ngay tại đây!

Nói xong, chàng đứng dậy vái chào định đi luôn.

Lục Ý đã say mê chàng như điên đảo, khi nào chịu để cho chàng ta bỏ đi như thế, vội gơ tay kéo lại, mỉm cười đáp:

- Trang huynh đừng đi vội! Sự thực tiểu muội với Mã huynh có liên quan đặc biệt gì đâu?

Không Quần nghe thấy Lục Ý nói như vậy, không khác gì một chậu nước lạnh dội từ trên đầu xuống. Trái lại, Bá Lạc rất cao hứng, liền lớn tiếng hỏi lại y rằng:

- Mã huynh đã nghe thấy chưa? Chúng ta cùng quen biết Cơ cô nương, tôi tới trước là chủ mà bạn tới sau là khách, nếu chủ nhân cao hứng thì may ra còn mời khách vào ngồi chơi, bằng không vẫn có thể đuổi khách đi ngay được !

Không Quần mắt lộ hung quang lạnh lùng đỡ lời :

- Trăng và gió không phân biệt cổ kim, ở nơi rừng suối không có ai là khách, ai là chủ hết! Nếu người ra lệnh đuổi khách thì người sẽ dẫn thân vào tử địa tức thì!

Bá Lạc nhìn Lục Ý, lắc đầu nói:

- Cơ cô nương, người bạn tri giao này của cô nương hẹp lượng quá, ăn nói lại ngông cuồng, khiến tôi không sao nhịn được nữa.

Không đợi chàng ta nói dứt, Không Quần đã xen lời ngay:

- Không nhịn được thì làm gì nổi ta nào? Chả lẽ người dám đụng đến người Mã đại thái gia này hay sao?

Bá Lạc liếc mắt nhìn thái độ ngông cuồng của Không Quần, rồi quay lại nhìn Lục Ý, mỉm cười nói tiếp:

- Nếu Cơ cô nương hãi sợ thì cứ việc theo bạn của cô nương mà đi ngay đi ! Từ nay về sau câu chuyện gặp gỡ của chúng ta hôm nay coi như là không có và chúng ta có gặp nhau cũng coi như là gặp người dưng vậy! Bằng không, nếu Bá Lạc được cô nương có lòng yêu đương thực, thì tại hạ sẽ lãnh giáo vài thế võ của người bạn kia luôn.

Lúc này Lục Ý đã bực tức khôn tả, vì một người phong thần tuyệt thế, tuấn tú phong lưu như vậy đã khiến nàng say mê ngất ngây rồi, còn một người thì tình cũ nghĩa xưa, đã yêu đương nhau nhiều lần. Bây giờ cả hai trở nên kẻ thù kẻ địch, nhất thời nàng không biết nên bên ai và giúp ai? Bất đắc dĩ nàng chỉ cau mày lại nhìn hai người, gượng cười nói :

- Tôi mong hai người đừng có đi đến chỗ cực đoan như thế nữa! Cùng kết thành bạn hữu có hơn là gây gổ với nhau không?

Không Quần cười nhạt lắc đầu đáp:

- Ý muội không còn lạ gì tính nết của ngu huynh, khi nào ngu huynh lại chịu để cho một người được nằm chung giường với mình như thế?

Bá Lạc cũng không chịu lép vế, cười nhạt đáp:

- Lửa và nước thì làm sao mà gần nhau được? Tôi cương quyết không chịu kết bạn với kẻ ngông cuồng hung ác này!

Lục Ý thấy không có cách hòa giải được, liền cau mày suy nghĩ giây lát, rồi lên tiếng nói tiếp:

- Các người đã không hòa hợp với nhau được như vậy thì chỉ có một cách là quyết đấu. Nàng vừa nói tới hai chữ quyết đấu, thì Bá Lạc đã gật đầu vừa cười vừa đáp:

- Phải đấy, tôi tán thành ý kiến này của Cơ cô nương!

Không Quần thở dài, nhìn Lục Ý lắc đầu nói:

- Thực không ngờ! Thực không ngờ! Ý muội lại coi bạn cũ với bạn mới ngang nhau như thế! Tuy ngu huynh với hiền muội chưa định danh phận, nhưng hai ta có khác gì một đôi vợ chồng đã ân ái rồi, không ngờ đâu bây giờ Ý muội lại coi ngu huynh như một người dưng vậy và bắt ngu huynh phải giải quyết bằng một trận quyết chiến như thế! Trời sinh ra y thị đã là một thâm phụ, lẽ dĩ nhiên Lục Ý bao giờ cũng có mối nói cũ, sáng Tần chiều Sở. Lúc này trong lòng nàng ta đã yêu Bá Lạc hơn, lại nghe thấy Không Quần nói như thế lại càng ghét thêm liền trợn ngược đôi long mày lên, lạnh lùng đáp:

- Huynh hiềm tôi đối xử với huynh bạc tình như vậy thì không có gì tốt bằng sự bỏ cuộc CỐ nhân vẫn thường nói: “Thiên hạ đâu đâu chả có cỏ thơm”, võ công và bộ mặt anh tuấn như Mã Không Quần huynh thì đi đâu mà chả kiếm được một Cơ Lục Ý thứ hai?

Tính nết của Không Quần rất hung ác và nham hiểm, nghe thấy Lục Ý nói như vậy, y liền quyết định ngay và nghĩ thầm :

“Cái tên Trang Bá Lạc này không thấy ai nói tới bao giờ cả, tất nhiên võ công của y bằng sao được ta? Chỉ bằng ta hãy nén lửa giận, chờ lát nữa giết chết tên này, ta sẽ làm nhục Lục Ý một phen, rồi ta mới bỏ rơi nàng cho bơ vơ!” Vì ghen quá, y đã tức giận Lục Ý khôn tả nhưng mặt vẫn làm ra vẻ tươi tỉnh và gượng cười nói tiếp:

- Ý muội không nên nổi giận như vậy! Giữa chúng ta còn có lời thề thốt như thế, khi nào Không Quần này lại nỡ bỏ cuộc, không quyết chiến cơ chứ?

Nếu là mọi khi Lục Ý nghe thấy Không Quần nói như vậy, nàng ta thế nào cũng thấy mát lòng mát dạ ngay, nhưng bây giờ vì có Bá Lạc đứng cạnh đó, nàng không những không cảm thấy mát lòng thì chớ lại còn chán ghét thêm là khác, nên nàng nghe thấy Không Quần nói xong, vội quay đầu lại nhìn Bá Lạc, cười giọng lẳng lơ và hỏi tiếp:

- Trận quyết đấu này, chẳng hay Trang huynh muốn dùng phương pháp nào? Đấu văn hay đấu võ?

Bá Lạc chưa kịp trả lời, thì Không Quần đã xen lời nói:

- Đấu văn làm chi? Đấu võ giải quyết nhanh chóng hơn!

Lục Ý đã biết Không Quần định tâm như thế nào rồi, nhưng vẫn cố ý hỏi :

- Mã huynh đã lựa chọn võ đấu, còn đầu đề thì phải để cho Trang huynh đặt trước!

Không Quần thấy Lục Ý bênh vực đối phương ra mặt, liền nghiêng răng mím môi cười khẩy đáp:

- Tha hồ y muốn ra đầu đề gì cũng được, nhưng y không thể nào thoát chết được đâu!

Bá Lạc nghe nói liền nhìn Lục Ý, rồi lắc đầu vừa cười vừa xen lời nói :

- Vì một người đẹp tựa tiên nữ như cô nương, dù Bá Lạc tôi có bị hy sinh đến tính mạng ở trong trận quyết chiến này, cũng cam tâm tình nguyện ngay!

Lục Ý càng thích thú thêm, lại liếc mắt tống tình, với giọng rất lẳng lơ và vuốt ve đáp:

- Trang huynh không nên nói như thế! Đầu đề quyết đấu chưa nghĩ ra thì đã biết ai thua ai được nào?

Bá Lạc gật đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

- Cô nương nói rất phải, muốn thắng trận đấu này thế nào tôi cũng nghĩ ra một đầu đề rất có lợi cho mình mới được!

Không Quần cười nhạt, đỡ lời:

- Bá Lạc mau quyết định đầu đề đi! Người đã vì đàn bà mà muốn quyết đấu với ta, sao không gỡ chút khí khái của một vị anh hùng ra, mà cứ nói đi nói lại như đàn bà con gái thế làm chi?

Bá Lạc khoanh tay đứng trên mép núi, nhìn xuống bên dưới thấy nước sông đang cuộn cuộn chảy. Từ mặt sông lên tới chỗ chàng đứng cách nhau chừng mấy chục trượng. Suy nghĩ giây lát, chàng liền quay đầu lại hỏi :

- Mã Không Quần, tùy ý tại hạ ra đầu đề chẳng hay bạn có dám chấp nhận không?

Không Quần kiêu ngạo đáp:

- Dù ngươi có muốn lên núi đao hay qua bể lửa, Không Quần cũng đủ can đảm đi Cùng ngươi ngay!

Bá Lạc chỉ xuống mặt sông, nói tiếp:

- Chúng ta đứng ở trên này nhảy xuống dưới sông, người nào không bị thương hay không chết thì người ấy sẽ được hân hạnh làm bạn suốt đời với Cơ cô nương. Nếu không may mà bị ngọn nước lôi cuốn đi, thì cũng chả cần phải ai nhặt xác và chôn cất hộ mình nữa.

Lục Ý nghe thấy chàng ta nói như vậy, sực nghĩ tới Tư Mã Ngạn nói trên sườn núi có một người áo trắng đang giở khinh công tuyệt thế ra đi. Nghĩ như vậy, nàng liền đưa mắt ngắm nhìn Bá Lạc.

Không Quần không ngờ Bá Lạc lại ra đầu đề kinh hiểm như thế để quyết đấu với mình, nhưng y là người rất thận trọng, trước khi nhận lời liền đi tới cạnh mép núi nhìn xuống bên dưới sao đã. Y thấy chỗ mình đang đứng là một vách núi chìa ra bên ngoài, từ đó nhảy ra ngoài bốn năm trượng mới có thể nhảy xuống giữa lòng sông được. Nếu nhảy như vậy thì không có gì là khó khăn hết, nhưng chỉ khó ở điểm từ trên vách núi xuống dưới mặt sông cách nhau hàng bốn năm mươi trượng thì thế nào cũng phải đề khí nghênh thần, không kinh không hoảng thì mới xuống tới giữa lòng sông được, và khi cách mặt sông chừng năm sáu trượng là phải giở tuyệt đỉnh khinh công ra, người mới nhẹ nhàng từ từ hạ thân xuống. Bằng không thế nào cũng tan xương nát thịt mà bị giòng nước cuốn trôi đi ngay tức thì.

Bá Lạc thấy Không Quần đứng ngắm nhìn và cau mày lại trầm ngâm hoài, liền cả cười và hỏi :

- Thế nào? Bạn cho đầu đề này khó khăn lắm hay sao? Khí khái anh hùng của bạn tự khoe khoang đâu rồi, mau giở ra đi !

Bị đối phương khích bác như vậy, Không Quần không sao nhịn được liền cười khẩy đáp:

- CÓ phải là ta sợ khó đâu ! Ta nhận thấy đầu đề này dễ quá đấy thôi!

Bá Lạc kêu “ồ” một tiếng, hỏi tiếp:

- Bạn nhận thấy đầu đề này dễ quá ư? Vậy bạn còn có ý kiến gì khó khăn hơn thì cứ việc đề nghị đi?

- MỒ nhận thấy trong khi chúng ta nhảy xuống chưa tới mặt sông hai bên hãy cùng giở ám khí ra đo lường, như vậy mới thật mới mẻ hơn.

Sở dĩ y đề nghị như vậy là y tự biết, với khinh công của y, từ trên đỉnh núi nhảy xuống như vậy không đến nỗi bị chìm lìm dưới đáy sông, hay bị ngọn sóng lôi đi được .

Bá Lạc đã đề nghị đầu đề ấy ắt phải thị có khinh công cao siêu mới dám giở trò này ra thách thức mình, như vậy, mình vẫn bại nhiều hơn thắng, nhưng nếu dùng ám khí đối phó thì hiện giờ trong người mình có mang theo Diêm Vương Trích, một môn ám khí gia truyền của Lục Ý và cũng ác độc bá đạo nhất thiên hạ. Xử dụng ám khí, dù mình không thắng nỗi đối phương cũng có thể khiến đối phương phải chết theo mình.

Thấy Không Quần đề nghị như vậy, Bá Lạc liền ung dung gật đầu nhận lời ngay, và chìa luôn tay ra chụp lấy mỏm đá ở sườn núi lôi ngay xuống. Không Quần thấy thế ngạc nhiên hỏi:

- Người có đồng ý hay không? Sao không thấy người nói mà lại móc một miếng đá ra như vậy làm chi?

- Tất nhiên là mỗ đồng ý, nhưng vì xưa nay mỗ không hay dùng ám khí, nên mới mượn hòn đá này để thay thế cho ám khí đấy thôi !

Nói xong, chàng ta dùng hai bàn tay xoe tròn lại một cái, hòn đá đã vỡ thành một nắm đá vụn tức thì.

Tuy Không Quần thấy chưởng lực của chàng ta mạnh như vậy cũng phải kinh hãi thâm, nhưng thấy chàng ta dùng đá vụn làm ám khí lại mừng thâm ngay. Thế rồi hai người từ từ đi tới mép núi.

Hình như Lục Ý sực nghĩ tới một việc gì, vội lên tiếng nói với theo:

- Hai người hãy khoan đã!

Bá Lạc ngừng bước, mỉm cười hỏi:

- Chẳng hay cô nương còn muốn dặn bảo điều gì thế?

Lục Ý đưa mắt liếc nhìn hai người một lượt, rồi cười khanh khách hỏi lại:

- Hai người vì tôi mà không sợ hy sinh đến tính mạng, quyết đấu với nhau như vậy, tôi nhận thấy đã đầu thì phải nên công bằng một chút mới được!

Nói xong tới đó, nàng lườm Không Quần rồi hỏi tiếp:

- Quần đại ca, tiểu muội nói như vậy có đúng không?

Không Quần đã ghét hận Lục Ý đến cực điểm, nhưng thấy nàng tổng tình với mình như vậy, lại gọi một tiếng Quần đại ca như thế, mỗi tình cũ lại nổi lên ngay, nên y gật đầu, vừa cười vừa đáp:

- Lời nói và việc làm của Ý muội bao giờ cũng đúng hết !

Lục Ý nghe thấy y nói như thế liền cười nhạt và mặt bỗng lạnh lùng giơ tay ra chỉ vào Không Quần rồi nói tiếp:

- Nếu đã muốn cho công bằng tuyệt đối thì Quần đại ca hãy tạm thời đưa cái túi Diêm Vương Trích, vật gia truyền của tiểu muội trả lại cho tiểu muội trước đã!

Không Quần biết mình đã mắc hớ, nhưng không sao hồi được nữa, đành phải lấy một cái túi nho nhỏ ra đưa trả cho Lục ý, về mặt của y uất hận tới cực độ.

Quần đã rút xuống ba mươi trượng rồi mà Bá Lạc vẫn còn từ từ phi xuống, hình như chàng chưa có ý định xử dụng đến ám khí vội vậy.

Không Quần thấy thế rất lấy làm kinh ngạc, vì chỉ xuống tí nữa thì ai cũng phải chú ý đến bên dưới, chứ còn thì giờ đâu mà nghĩ đến ném ám khí nữa? Y thấy đối phương không xử dụng ám khí vội, nhưng y khi nào chịu bỏ lỡ dịp may này, nên y liền ngấm ngấm lấy bảy mũi Bạch Hổ Đinh với một nắm Ngũ Độc Sa ra, nhắm đúng người của Bá Lạc ném tới luôn. Bạch Hổ Đinh biến thành bảy điểm sao bạc, còn Ngũ Độc Sa chỉ hóa thành một làn sương mù độc nhằm người Bá Lạc bao trùm tới. Y thấy vậy khắp khởi mừng thầm, mồm cười khẩy ngay. Ngờ đâu, y vừa nhếch mép cười, mặt đã lộ vẻ kinh hoảng luôn, thế ra không hiểu Bá Lạc dùng tuyệt đỉnh thần công gì mà bảy mũi Bạch Hổ Đinh với trùm sương độc vừa sắp đụng tới người chàng ta thì hình như bị một luồng sức mạnh Vô hình va đụng phải bay toán loạn luôn.

Tất nhiên ám khí của Không Quần đã thất thổ thì Bá Lạc thế nào cũng dùng đá ném luôn.

Ngờ đâu Bá Lạc hầu như không biết việc Không Quần dùng ám khí ném mình vậy, chỉ giữ thân pháp Cửu Thiên Tiên Tử Giáng Giao Trì, một môn khinh công tuyệt đỉnh ra, cái áo trắng của chàng bay phấp phới như một đám mây, và chàng lượn hai vòng nhẹ nhàng hạ chân xuống một hòn đá nhô ra ở trên mặt nước.

Không Quần chỉ sợ Bá Lạc dùng đá phản công, trong lòng cứ nơm nớp hoảng sợ, nên quên cả việc hạ chân xuống mặt nước. Tuy khinh công của y kém Bá Lạc thực, nhưng dù sao cũng là cao thủ thượng đẳng trong võ lâm, nên khi y hay biết người mình đã sắp rút xuống mặt nước rồi, vội dùng song chưởng đập mạnh xuống một tảng đá ở trên mặt nước, người y lại bắn ngược trở lên mấy thước, rồi y mới từ từ hạ chân đứng xuống mặt một hòn đá.

Bá Lạc cười nhạt, giơ tay lên ném luôn một chùm đá vụn ra, nhưng đá của chàng lại nhằm vào tảng đá ở dưới chân của Không Quần mà ném chứ không định ném vào người y.

Không Quần chưa hạ chân xuống mặt đá, thì chùm đá vụn của Bá Lạc đã ném ra và tới trước.

Nội gia kinh khí của Bá Lạc lợi hại thực, trùm đá nho nhỏ như thế mà đã ném được tảng đá kia vỡ vụn, như vậy Không Quần còn có cái đâu mà hạ chân xuống nữa? Y vội giơ song chưởng lên đẩy mạnh về phía phải một thế, người liền lui ngay về phía trái ba thước .

Nhưng chỗ y hạ chân là mặt nước, nên chỉ nghe thấy kêu “bồm” người y đã rút xuống sông ngay.

Giống nước ở Tam Giáp này chảy mạnh thực, Không Quần vừa rút xuống mặt nước đã bị lôi đi xa bốn năm trượng ngay.

Bá Lạc cười nhạt một tiếng, không thèm để ý tới Không Quần sống chết ra sao chỉ nhẹ nhàng nhảy lên trên bờ, và giữ khinh công tuyệt đỉnh ra phi thân lên đỉnh núi tức thì.

Tuy bị rút xuống nước nhưng Không Quần vẫn còn tỉnh táo, y vội vận mười hai thành công lực ra tung mình nhảy lên cao, rồi dùng thế “Phi Điều Dục Thủy” (Chim bay tán nước) miễn cưỡng nhảy lên trên bờ tức thì.

Không Quần người đã ướt đầm, và khi y nhảy được lên trên bờ thì Bá Lạc đã lên tới được trên lưng chừng núi rồi. Lục Ý đang giơ hai tay ra nghênh đón và cất tiếng cười kêu như chuông bạc.

Không Quần thấy thế vừa hổ thẹn vừa tức giận, không sao nhịn được liền ứa ngay hai giọt lệ anh hùng ra. Thấy người yêu của mình đã ngã vào lòng của Bá Lạc, dù y là người rộng lượng đến đâu cũng không sao chịu nhịn được, huống hồ y lại là kẻ hẹp lượng như thế?

Sự thế đã xảy ra như vậy, không còn cách gì vãn hồi nữa. Không Quần cứ muốn nhảy ngay xuống dưới sông tự tử nhưng dù sao y cũng là một tay hung ác tuyệt đời, gượng nén lửa giận xuống, nghiêng răng mím môi nhìn lên trên đỉnh núi, hậm hực nói :

- Trang Bá Lạc! Cơ Lục ý! Bây giờ ta hãy để cho hai người đôi cầu nam nữ, phong lưu đắc ý, Mã Không Quần không trả được mối thù này thì không làm người !

Thề thốt xong, y muốn tìm người để kể lể tâm sự ngay, nên y vội đi ngay Thần Nữ Phong để tìm kiếm Tư Mã Ngạn .

Tư Mã Ngạn thấy Không Quần người ướt đầm, vẻ mặt rầu rĩ như kẻ mất hết hồn vía, liền kinh ngạc hỏi :

- Đại ca làm sao thế?

Không Quần nghiêng răng mím môi đáp:

- Hiền đệ! Ngu huynh thực là người có mắt mà không người, lầm coi Lục Ý là bạn tri kỷ tình thâm nghĩa trọng. Ngờ đâu y thị lại là một đám phụ Vô sỉ, có mới nói cũ !

Tư Mã Ngạn kinh ngạc hỏi :

- CỐ thật Cơ cô nương đã cùng Trang Bá Lạc . . .

- Phải đôi cầu nam nữ ấy đã ý hợp tâm đầu và đã làm những chuyện ám muội không thể nói ra được!

Nói tới đó y hậm hực nắm tay phải vào bàn tay trái, lắc đầu, thở dài nói tiếp:

- Ngu huynh rất ân hận cũng chỉ vì Cơ Lục Ý mà ngu huynh đã phụ lòng một vị hồng nhan tri kỷ, đến bây giờ nghĩ lại . . . hà . . . !

- Vị hồng nhan tri kỷ ấy của đại ca là ai thế?

- Bất cứ về võ công, hay mặt mũi tên tuổi, vấn đề gì của nàng ta cũng đều hơn Lục Ý rất nhiều...

Không Quần chưa nói dứt thì Tư Mã Ngạn nói tiếp:

- Vị hồng nhan tri kỷ ấy của đại ca đã hơn Lục Ý như vậy, tại sao đại ca lại phụ lòng nàng ta?

Không Quần thở dài đáp:

- Câu chuyện ấy dài dòng và phiền phức lắm, một lời không sao nói xiết được, chỉ có thể nói là nàng ta lạnh như băng tuyết, đẹp như đào lý, nhưng phải nổi nàng ta quá ư trọng chữ trinh!

Tư Mã Ngạn hiểu ngay, liền kêu “ồ” một tiếng, rồi nói tiếp:

- Vị hồng nhan tri kỷ ấy đã có tình với đại ca như vậy thì thế nào cũng lượng thứ cho đại ca. Nay đại ca đã biết hối cải quay trở lại kiếm nàng, đệ chắc nàng thế nào cũng lượng thứ cho mà nổi lại duyên cũ nghĩa xưa với đại ca.

- Nàng đối xử với ngu huynh quá tốt, nhưng ngu huynh lại phụ nàng quá đáng thì ngu huynh còn mặt nào mà gặp lại nàng ta nữa!

- Chẳng hay vị hồng nhan tri kỷ ấy của đại ca là ai thế?

Không Quần thở dài, trầm ngâm một hồi mới đáp:

- CÓ thể nói nàng là người có võ công cao siêu nhất đương thời, và cũng là một nữ hiệp có bộ mặt đẹp nhất. Tên nàng là VÔ Vi Tiên Tử âu Dương Thúy!

Nghe thấy Không Quần nói đến cái tên VÔ Vi Tiên Tử âu Dương Thúy như sét đánh ngang tai, Tư Mã Ngạn kinh hãi Vô cùng, cứ trở mắt lên nhìn Không Quần hoài, Không Quần ngạc nhiên hỏi:

- Khi ở Tranh Kỳ Đại Hội, ngu huynh nhắc đến cái tên âu Dương Thúy, hình như hiền đệ có vẻ dừng dừng như là chưa nghe thấy nói tới cái tên ấy bao giờ, sao bây giờ hiền đệ lại kinh ngạc đến như thế! Lúc này Tư Mã Ngạn đang suy nghĩ, không biết có nên nói rõ sự thực cho Mã Không Quần hay, rồi ra tay quyết chiến với y một phen, y chiến không cũng đều khó xử cả.

Nếu không chiến thì chàng đã làm trái lời thề với âu Dương Thúy, vì chàng đã thề nguyên thể nào cũng phải trả thù cho nàng kỳ được mới thôi .

Nếu chiến lại thì trái với đạo nghĩa kim lan, nên lúc này đầu óc chàng bối rối khôn tả.

Không Quần đang đau khổ Vô cùng, lại thấy Tư Mã Ngạn không thèm trả lời liền thở dài và nói tiếp:

- Tại sao hiền đệ không trả lời đại ca? Chẳng lẽ Lục Ý đã phụ bạc với đại ca mà cả hiền đệ cũng tuyệt nghĩa với ta nốt hay sao?

Tư Mã Ngạn ngập ngừng hỏi :

- Đại Ca. . . chẳng nhận lời sẽ nói tên họ thực cho tiểu đệ biết là gì?

Không Quần gật đầu đáp:

- Ngu huynh tên thực là Mã Không Quần chứ không phải là Thôi Minh Quết Tư Mã Ngạn liền cau mày lại hỏi tiếp:

- Đại ca có thể cho tiểu đệ trông thấy bộ mặt thực của đại ca?

- Sao lại không?

Nói xong, chàng ta cởi khuy áo ngực ra, và tháo cái mặt nạ da người như của Tư Mã Ngạn đang sử dụng xuống.

Tư Mã Ngạn trông thấy mặt thực của Không Quần quả giống hệt mặt mình, trong lòng càng kinh hãi thêm, liền nghĩ bụng:

- "Ta đi từ Kinh Tương xa xôi như vậy dự Vân Mộng Tranh Kỳ Đại Hội mục đích là tìm kiếm Mã Không Quần với Thúy Mi Yêu Nữ để trả thù tiết hận cho âu Dương Thúy. Ta ở trong đại hội tìm mãi cũng không thấy, đang áy náy Vô cùng. Ngờ đâu đi mòn cả giấy sắt cũng không thấy, mà lúc thấy lại không tồn một chút hơi sức nào hết!

Mã Không Quần lại là Thôi Minh Quế, người anh em kết nghĩa với mình! Thảo nào khi Nhất Thu xem tướng cho ta với Không Quần, bảo cốt cách hai người giống hệt nhau nhưng chỉ khác ở tính nết thôi, xem như vậy y không nói sai một chút nào. Đối phương không những mặt mũi mà cả hình dáng cũng giống hệt như ta nốt. Như vậy Cơ Lục ý, người đi cùng thuyền với mình, ắt phải là Thúy Mi Yêu Nữ đã làm cho Mã Không Quần ham mê sắc dục mà phụ lòng âu Dương Thúy chứ không sai." Không Quần thấy mình lộ bộ mặt thực ra rồi, Tư Mã Ngạn trấn kinh đến sắc mặt thay đổi luôn luôn, trong lòng thắc mắc Vô cùng liền hỏi ngay:

- CÓ phải hiền đệ đã biết rõ bộ mặt thực của ngu huynh rõ không? Bằng không, tại sao hiền đệ lại kinh ngạc đến như thế?

Tư Mã Ngạn là người hiệp nghĩa và rất mềm lòng, thấy Mã Không Quần lộ vẻ đau đớn như vậy, bỗng nghĩ tới đối phương tuy phụ bạc với âu Dương Thúy mà yêu Lục Ý.

Nhưng bây giờ Lục Ý lại phụ bạc y mà ngã vào lòng Bá Lạc, đủ thấy thiên lý tuần hoàn, báo ứng không sai chút nào. Y đã bị báo ứng đau khổ như thế, chẳng lẽ y là người sắp chết đuối mà mình lại dìm thêm hay sao? Vì vậy chàng nghĩ bụng:

-, Chi bằng ta hãy nghĩ lại tình nghĩa kim lan trước, còn việc báo thù cho tri kỷ thì hãy tạm hoãn lại đã. Hay là ta thử đem chuyện âu Dương Thúy bị chết kể cho y hay, để xem y có biết hối lỗi và từ nay trở đi

thay tâm đổi tính hay không?” Chàng đã quyết ý dành cho Không Quần một lối đi, nên chàng lắc đầu thờ dãi đáp:

- Chắc Mã đại ca vẫn còn nhớ câu: “Phúc Vô song tri họa bất đơn hành” đấy chứ?

Đại ca có biết còn có một chuyện đau đớn hơn là việc Lục Ý phụ bạc với Mã huynh không?

15. Nước Đổ Lá Khoai

Không Quần thấy thái độ của Tư Mã Ngạn rất thận trọng liền cau mày lại, thất kinh hỏi:

- Chuyện gì thế? Xin hiền đệ cứ nói cho ngu huynh nghe đi?

Tư Mã Ngạn thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Khi chim nay mỗi cánh mới biết quay về tổ, nhưng hồi ôi ! TỔ cũ không còn nữa!

Không Quần ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Hiền đệ nói như thế là có dụng ý gì?

- Sau khi bị Lục Ý mê người khác mà bỏ rơi mình, đại ca mới nhớ tới mối tình xưa kia của âu Dương Thúy. Nhưng đại ca có biết hiện giờ người ở trên trời, kẻ ở dưới tục, mối hận ấy đã di truyền thiên cổ rồi không?

Không Quần càng kinh hãi thêm, nắm lấy hai vai của Tư Mã Ngạn lay mấy cái và nói tiếp:

- Hiền đệ nói như vậy, chả lẽ âu Dương Thúy đã . . .

Tư Mã Ngạn khẽ gạt đầu, rầu rĩ đáp:

- Đại ca đoán đúng đấy! Vì thấy huynh phụ bạc, âu Dương Thúy đã tự hủy mình và đã rời khỏi nơi trần thế nhơ bẩn này rồi !

Không Quần nghe nói liền kinh ngạc, hỏi tiếp:

- Sao hiền đệ lại biết rõ chuyện này?

Y vừa nói vừa đẩy một cái, Tư Mã Ngạn loạng choạng lui về phía sau mấy bước, suýt tí nữa thì không đứng vững và ngã ngồi phịch xuống.

Thấy thái độ của Không Quần như vậy, Tư Mã Ngạn cảm thấy lương tâm của y vẫn chưa đến nỗi mai miệt hết, nên lại từ từ nói tiếp:

- Mã đại ca, đệ vào trong động ở trên núi Thiên Mục và đã đích mắt trông thấy thi thể của âu Dương Thúy với di thư viết bằng huyết lệ của nàng ta. Sau cùng, đệ còn bị Lục Ý cô nương ném cho một mũi Diêm Vương Trích rất lợi hại và bá đạo nữa!

Không Quần càng kinh ngạc thêm, nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Ngạn hỏi tiếp:

- Như vậy hiền đệ cũng không phải là Cảnh Thiên Tâm mà là Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn, đã khét tiếng giang hồ về môn Tam Dương Thần Công phải không?

Tư Mã Ngạn gạt đầu, cởi bỏ chiếc mặt nạ da xuống. Không Quần thấy mặt mũi của chàng ta giống hệt mình cũng phải kinh ngạc và không ngờ tạo hóa lại huyền diệu đến như thế. Lúc này y mới chịu tài mô cốt thần tướng của Bành Nhất Thu .

Tư Mã Ngạn thấy mình không cần phải dị dung làm chi nữa, liền bỏ cái mặt nạ da người vào túi, rồi gương cười nói với Không Quần tiếp:

- Mã đại ca trước kia vì hiểu lầm mà chúng ta đã thù oán với nhau giờ lại vì việc dị dung mà chúng ta đã trở thành anh em kết nghĩa, mối ân cừ phức tạp quả là kỳ diệu Vô cùng!

Không Quần mắt lộ hung quang, lạnh lùng hỏi tiếp:

- Tư Mã Ngạn, bây giờ chúng ta đã biết rõ mặt thực của nhau rồi, chẳng hay chúng ta vẫn tiếp tục là anh em như trước, hay là biến thành kẻ thù sinh tử với nhau .

- Mã đại ca! Người ta quý nhất là ở như sự tự biết. Đại ca vì Lục Ý phụ bạc nên mới biết rõ mối tình của âu Dương Thúy đối với đại ca chân thực như thế nào? Như vậy đại ca cũng nên nhận biết lòng dạ và thủ đoạn xưa kia của đại ca vừa hẹp hòi vừa ác độc như thế nào? Cổ nhân vẫn thường nói: “Có hiểu lòng nhau thì mới có thể làm bạn thân với nhau, còn chí hướng khác nhau thì không sao đi cùng với nhau được” Cho nên quý hồ đại ca từ nay biết hối cải thì tiểu đệ xin vui lòng suốt đời coi đại ca như là anh ruột của mình vậy.

Không Quần ngồi xuống tảng đá, nghĩ ngợi giây lát rồi nói tiếp:

- Bây giờ hiền đệ hãy cho ngu huynh biết rõ chuyện hiền đệ đã mục kích di thể của âu Dương Thúy với đọc di thư của nàng ta ra sao trước rồi ngu huynh mới quyết định được chúng ta còn là bạn hay là đã biến thành thù địch rồi .

Tư Mã Ngạn bèn kể hết câu chuyện mình lên núi Thiên Mục là do lời hẹn ước của âu Dương Thúy, rồi mắt thấy tai nghe những gì chàng nói cả cho Không Quần hay.

Không Quần nghe xong rầu rĩ đáp:

- Nếu như vậy âu Dương Thúy quả thực đã chết rồi chẳng?

- Thanh Nang Thần Thúy Gia Cát Nhân lão tiên bối, đệ nhất thần y đương thời mà cũng nhìn nhận là thời giờ đã qua, chất độc của Đông Tâm Cửu Độc Thảo chỉ có thể duy trì được trong trăm ngày thôi, nếu quá thời hạn đó thì dù kiếm được Đại Hoàn Đan cũng không sao có thể cứu nàng thoát chết được !

- Trước khi vào hang động bí mật ở trên núi Thiên Mục, hiền đệ chưa gặp âu Dương Thúylần nào ư?

- Không những đệ chưa gặp mặt nàng ta bao giờ, mà cả tên lẫn biệt hiệu của nàng, mãi đến sau này nghe Lục Ý cô nương nói, mới hay ngoại hiệu của nàng là VÔ Vi Tiên Tử, và tên họ của nàng là âu Dương Thúy.

Ngày nọ ở trên núi Thiên Mục, Không Quần ra tay hạ độc thủ ngầm muốn giết hại Tư Mã Ngạn là tưởng Tư Mã Ngạn với âu Dương Thúy đã có tư tình với nhau từ trước, bây giờ y nghe thấy Tư Mã Ngạn nói như vậy mới yên dạ.

Tư Mã Ngạn mỉm cười hỏi Không Quần tiếp:

- Mã đại ca, đệ đã nói rõ câu chuyện ấy cho đại ca nghe rồi, nhưng chỉ còn hai điểm nghi vấn, đệ muốn yêu cầu đại ca giải đáp hộ.

- Nghi vấn gì thế?

- Con Hốt Hốt chết ở trong rừng cây quế, không biết nó bị ai giết chết thế?

Không Quần hỏ thẹn đến mặt đỏ bừng đáp:

- Chính ngu huynh đã ra tay giết chết nó đấy!

- Thế còn cuốn VÔ Vi Chân Kinh của nàng ta, có phải là đại ca đã lấy trộm đấy không?

Không Quần càng ngượng nghịu thêm, nhưng vẫn gật đầu đáp:

- Phải! Chính ngu huynh lấy trộm đấy! Nhưng cuốn bí kíp của võ lâm ấy hiện giờ đang ở trong người Lục ý!

Nói tới đó, y ngượng vô cùng, vội gơ hai tay lên ôm mặt nhưng mắt vẫn nhìn Tư Mã Ngạn và hỏi tiếp:

- Mọi vấn đề giữa hai ta hiện giờ đã sáng tỏ cả rồi, vậy chúng ta còn là bạn hay đã trở nên kẻ thù rồi?

Tư Mã Ngạn lớn tiếng đáp:

- Tiểu đệ đã nói rõ từ đầu rồi, chúng ta là bạn hay địch hoàn toàn trông ở như ý niệm của đại ca mà quyết định.

- Hiền đệ khuyên ngu huynh đừng nên hẹp lượng và có thủ đoạn ác độc như trước nữa, tất nhiên đó là lòng tốt của hiền đệ, ngu huynh chỉ yêu cầu hiền đệ cho phép ngu huynh có bụng dạ hẹp lượng và ra tay ác độc một lần chót. Lần này ngu huynh lại còn muốn nhờ hiền đệ giúp sức cho một tay.

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên Vô cùng, vội hỏi lại :

- Xin đại ca nói rõ ra một chút?

Không Quần nghiêng răng, mím môi, hậm hực nói tiếp:

- Ngu huynh muốn giết chết Lục Ý với Bá Lạc để tiết hận, nhưng tự biết một mình ngu huynh không thể địch nổi hai tên đó hợp sức lại, trừ phi có hiền đệ gỡ Tam Dương Thần Công ra trợ giúp thì mới mong được toại nguyện!

Tư Mã Ngạn ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Đại ca, đệ chỉ nhận giúp đại ca cầm cự với Bá Lạc thôi, còn Lục Ý thì đại ca tự giải quyết lấy mối ân cừu ấy.

Không Quần ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu nói tiếp:

- Như vậy cũng được !

- Việc Lục Ý với Bá Lạc là do Lục Ý tự nguyện muốn kết giao với người, nên lỗi lầm đó là tự Lục Ý gây ra chứ không việc gì đến Bá Lạc cả, cho nên đệ yêu cầu đại ca nên khoan hồng một chút, sau khi đã dứt khoát mối ân cừu với Lục Ý rồi thì đừng có truy Cứu Bá Lạc nữa, và từ giờ trở đi đại ca phải cẩn thận giữ đạo nhân thứ, chớ có giết chóc bừa bãi như trước.

- Quý hồ ngu huynh giết chết được Lục Ý để tiết hận, thì ngu huynh xin nghe lời vàng ngọc của hiền đệ mà từ nay hết sức rộng lượng phụng hành nhân thứ!

- Đại ca, tiểu đệ còn có một điều này muốn thỉnh cầu !

- Hiền đệ cứ nói!

- Nếu đại ca đã trả được mối thù ấy rồi, và khi đã lấy lại được cuốn VÔ Vi Chân Kinh ở trong người của Lục ý, không biết đại ca có bằng lòng cùng tiểu đệ lên núi Thiên Mục thành thực tế lễ âu Dương Thụ một phen để hương hồn của nàng ở dưới chín suối được an ủi phần nào không?

Thoạt tiên nghe thấy Tư Mã Ngạn đề nghị như vậy, Không Quần hơi ngạc nhiên, nhưng sau lại mỉm cười đáp:

- Hiền đệ nói rất có lý! Nếu giết chết được Lục ý, ngu huynh sẽ lấy cuốn VÔ Vi Chân Kinh thay vàng để thiêu đốt ở trong bí động khi tế lễ âu Dương Thụ.

Thấy Không Quần đã nhận lời rồi, Tư Mã Ngạn mỉm cười nói tiếp:

- Đại ca muốn kiếm Lục Ý thì phải đi ngay, nếu đi chậm một bước nàng ta với Bá Lạc đã rời khỏi Vu Sơn rồi thì thực khó kiếm lắm. Thiên hạ bao la như vậy, biết đi đâu mà tìm thấy họ?

Không Quần gật đầu, liền rú lên một tiếng rồi phi thân về phi lên đỉnh núi mà hồi nãy Lục Ý với Bá Lạc đang đánh cờ với nhau. Tư Mã Ngạn cũng gỡ khinh công tuyệt đỉnh ra đi cùng. Hai người đã cùng cho nhau biết rõ mặt thực rồi, không cần phải giấu diếm nhau nữa. Cả hai đều đi nhanh như điện chớp, nhưng khi lên tới trên đỉnh núi thì Không Quần đã dậm chân thở dài.

Thì ra Bá Lạc với Lục Ý đã đi mất dạng rồi.

Tư Mã Ngạn thấy hai người ấy tuy đã bỏ đi, nhưng ván cờ vẫn còn nguyên chưa xóa, chàng liền tiến tới gần đứng xem một hồi, rồi thất thanh nói :

- Mã đại ca, không ngờ Trang Bá Lạc lại là người văn võ toàn tài, và công lực lại rất thâm hậu nữa!

- Sao hiền đệ lại biết rõ như vậy?

Tư Mã Ngạn chỉ vào bàn cờ và nói tiếp:

- Đây! Huynh xem những quân cờ của Bá Lạc đều khảm chặt vào mặt đá và xếp thành một bài thơ.

Không Quần vội đi tới gần, thấy bài thơ đó như sau :

Bình thủy tương phùng thị túc nhân Hà kỳ hỉ kiến mộng trung nhân Tả bằng cái đại anh hùng nghệ Danh đắc Vu Sơn nhất vạn xuân.” (Gặp nhau giữa đường có lẽ là do duyên kiếp trước .

Không ngờ lại gặp được người trong mộng, thực mừng rỡ biết bao.

Nhờ có cái tài nghệ cái thế của một vị anh hùng, Mới giành được mối lương duyên trên núi Vu Sơn này.) Những quân cờ khảm sâu vào trong đá, mặt cờ với mặt đá phẳng lý như nhau mà không có vết nứt rạn gì hết, đủ thấy kinh khí và nội lực của Bá Lạc mạnh biết bao, và võ công của chàng ta đã luyện tới mức thượng thừa rồi.

Tư Mã Ngạn xem một hồi, rồi lắc đầu thở dài nói:

- Đại ca, trong một thời gian ngắn ngủi như vậy mà Bá Lạc đã lấy quân cờ xếp thành được một bài thơ hai mươi tám chữ, quân cờ nào cũng khảm bằng vào mặt đá và nay y lại đi mất dạng rồi, đủ thấy công lực của y đã luyện tới mức độ thượng thừa không thể đo lường được, và cao siêu hơn chúng ta nhiều !

Không Quần nghe thấy chàng nói như thế, có vẻ không vui, lạnh lùng hỏi:

- Sao hiền đệ cứ khen người ta quá đáng như vậy, và tự coi thường mình như thế?

Chả lẽ hiền đệ đã sợ y rồi hay sao?

Tư Mã Ngạn lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

- Xin đại ca chớ nên hiểu lầm như thế! Tiểu đệ bình sinh không biết hãi sợ gì cả, nhưng đây là tiểu đệ căn cứ vào sự thực mà bình luận đấy thôi .

- Đừng nói Bá Lạc là một người như chúng ta, mà dù y có là Đại La Kim Tiên đi chăng nữa, ngu huynh cũng phải nghĩ cách đánh y rớt xuống A Tỳ địa ngục !

Nói tới đó, y liếc mắt nhìn Tư Mã Ngạn, rồi cười nhạt nói tiếp:

- Hiền đệ, võ nghệ của đối phương quả thực lợi hại. Hiền đệ là người ngoại cuộc, nếu hiền đệ nhận thấy có thể giúp ngu huynh được thôi cứ việc ra tay, tất nhiên Không Quần không bao giờ dám quên ơn này, nhưng hiền đệ nhận thấy địch không nổi đối phương thì không miễn cưỡng làm chi . . .

Y chưa nói dứt, Tư Mã Ngạn đã lớn tiếng cười và đỡ lời :

- Chúng ta đã kết nghĩa kim lan với nhau ở dưới hòn đá đầu người, quý hồ đại ca chịu nghe lời khuyên bảo của tiểu đệ, thay đổi tính nết và từ giờ trở đi, đối với mối thù của Bá Lạc cùng Lục Ý phải nên theo hoàn cảnh mà xử sự, nếu có thể khoan hồng được thì ta cũng nên khoan hồng. Như vậy thì đừng nói đối phương là một cao thủ lợi hại, mà dù đại ca có bảo tiểu đệ nhảy vào trong đồng lửa, tiểu đệ cũng quyết không từ chối đâu !

Không Quần nhìn Tư Mã Ngạn rồi ngừng mắt lên trời rú một tiếng thét dài, hình như y đã hài lòng về lời nói ấy của Tư Mã Ngạn vậy.

Tư Mã Ngạn chỉ vào bài thơ mà hỏi Không Quần tiếp:

- Đại ca, hai vế dưới bài thơ của đối phương có ngụ ý gì thế. Chả lẽ đại ca đã đầu với Bá Lạc rồi ư?

Không Quần là người rất kiêu ngạo, không khi nào chịu nhìn nhận câu chuyện mình đã bị Bá Lạc đánh bại, nên y chỉ cười nhạt rồi lắc đầu đáp:

- Hai câu đó là y tự khoe khoang nói dóc, và nhìn nhận đã cấu hợp với Lục Ý rồi đấy thôi!

Tư Mã Ngạn cũng biết Không Quần đang đau lòng, nên chàng vội nói sang chuyện khác mà mỉm cười hỏi :

- Bây giờ chúng ta đã tới chậm, bọn họ đã đi mất dạng rồi, vậy bây giờ chúng ta nên đi đâu?

Không Quần nghĩ ngợi giây lát rồi cương quyết đáp:

- Đi tới Thiên Mục!

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại ca chả nói là phải đợi chờ cướp lại được cuốn VÔ VI CHÂN KINH mới . . .

- Ngu huynh nhận thấy rất có lỗi với âu Dương Thúy, cho nên muốn đến trước bàn thờ nàng ta điều viếng một phen!

Tư Mã Ngạn nghe thấy liền nghĩ bụng:

“Bây giờ mình đi với Không Quần lên núi Thiên Mục để điều viếng VÔ VI TIÊN TỬ, nhưng đường xá xa xôi lắm, như vậy chỉ e lỡ mất cuộc hẹn ước Đại Đầu Tiên Tử Kỷ Tây Bình ở Hắc Sảnh Cốc trên núi VÔ LƯỢNG vào ngày rằm tháng Năm thôi.” Không Quần thấy Tư Mã Ngạn trầm ngâm cũng hơi nổi giận, liền hỏi tiếp:

- Vừa rồi hiền đệ bảo: “Dù có phải nhảy vào đồng lửa cũng vui lòng tuân lời đại ca” bây giờ đại ca chỉ bảo hiền đệ cùng đi Thiên Mục một phen, tại sao hiền đệ lại có vẻ chần chừ như thế?

- Xin đại ca chớ có trách cứ vội ! Vì tiểu đệ đang suy nghĩ đến một việc nên mới chậm trả lời đại ca đấy thôi, chứ tiểu đệ đâu dám trái lời đại ca!

- Hiền đệ đang nghĩ đến việc gì thế?

- Tiểu đệ đã trót hứa với Kỷ Tây Bình sẽ gặp nhau tại Hắc Sảnh Cốc ở trên núi VÔ LƯỢNG vào ngày rằm tháng năm, cho nên đệ mới suy tính từ đây đi đến Thiên Mục và từ Thiên Mục trở về, không biết có lỡ mất cuộc hẹn ước đi Vân Nam ấy không?

Không Quần kêu “ô”, rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Hiền đệ đã có hẹn ước riêng thì chẳng cần phải đi với huynh nữa . . .

- Tiểu đệ đâu dám trái lệnh của đại ca! Nếu như vậy cúng ta đã định đi núi Thiên Mục thì chúng ta cứ việc đi núi Thiên Mục trước, nếu không về kịp thì đệ bỏ cuộc hẹn ước ấy đi cũng không sao!

Thì ra, Tư Mã Ngạn đã thề tìm kiếm cho ra Mã Không Quần với Cơ Lục Ý để trả thù cho VÔ VI TIÊN TỬ rồi . Nay sự thể lại xoay chuyển khác hẳn, chàng không may đã lỡ kết nghĩa kim lan với Không Quần, mà Không Quần lại bị Lục Ý bội bạc. Nay Không Quần định đi đến trước bàn thờ của âu Dương Thúy ể sám hối và tế lễ, như vậy hương hồn của tri kỷ mình mới được an ủi phần nào. Vì vậy chàng cân nhắc thấy việc đi tế lễ âu Dương Thúy còn quan trọng hơn là phó ước với Đại Đầu Tiên Tử nhiều, nên chàng mới có sự quyết định ấy là thế.

Thấy Tư Mã Ngạn nhắc nhở tới Kỷ Tây Bình, Không Quần sực nhớ tới viên thuốc Trú Nhan Đơn, liền mỉm cười hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Kỷ Tây Bình hẹn ước với hiền đệ, như vậy có phải y thị không cam tâm chịu thua viên thuốc Trú Nhan Đơn cho hiền đệ đấy không?

- Đại ca đoán rất đúng!

- Vân Mộng Tam Kỳ Vô sĩ thực, chúng cấu kết với bọn Liễu Văn Tôn, lợi dụng đại hội Vân Mộng Tranh Kỳ để đánh lừa mọi người cướp vật báu của các vị anh hùng dự đại hội. Chúng chỉ thua có viên thuốc Trú Nhan Đơn ấy cho hiền đệ thôi, mà chúng vẫn còn tiếc của!

Nói tới đó, y trợn to đôi mắt lên nhìn Tư Mã Ngạn rồi hỏi tiếp:

- CÓ lẽ hiền đệ vẫn chưa biết chuyện Sầm Đại Hóa bị Liễu Văn Tôn đánh chết ở trên lôi đài như vậy là một sự giả dối đánh lừa thiên hạ phải không?

- Chuyện này Lục Ý cô nương đã nói cho đệ biết rồi.

Nghe đến cái tên Lục ý, Không Quần lại nổi ghen ngay và hỏi Tư Mã Ngạn tiếp:

- CÓ phải hiền đệ với Lục Ý đi từ VĨ HÁN tới không?

- Vâng, nhưng chúng tôi đi thuyền chứ không phải đi bộ.

Thấy Tư Mã Ngạn nói như thế, Không Quần liền biến sắc mặt, giận dữ nhìn Tư Mã Ngạn không chớp. Thấy thái độ của Không Quần như vậy, Tư Mã Ngạn cũng phải rùn mình kinh hãi, ngập ngừng hỏi lại :

- Đại ca, tại sao đại ca lại nhìn đệ như thế?

Về mặt vẫn lạnh lùng Không Quần nói tiếp:

- Từ miền xuôi lên miền ngược, nước sông chảy mạnh như thế, chắc thuyền chạy chậm lắm phải không?

Tư Mã Ngạn là người đứng đắn, nên chàng thật thà đáp:

- Không những vì nước chảy ngược và mạnh, thuyền đã đi chậm suốt dọc đường lại còn thưởng thức cảnh đẹp của hai bên bờ, nên thuyền càng đi chậm thêm. Bởi những lẽ ấy nên từ Ba Đông lên tới đây phải đi những mười hai mươi ba ngày là thế.

- Hiền đệ biết Lục Ý nữ cải nam trang từ hồi nào?

Không biết Không Quần đã để ý ghen tuông, Tư Mã Ngạn chỉ không nói Diệu Thủ Thư Sinh ra thôi, còn thì chàng mỉm cười, thực thà đáp:

- Khi du ngoạn lầu Hoàng Hạc, Cơ cô nương đã thổ lộ cho đệ biết chuyện ấy cùng với tên họ thực của nàng.

Không Quần biết Lục Ý không có lòng yêu Tư Mã Ngạn, không khi nào nàng lại chịu nói rõ sự thực như thế, nên y lại càng ghen tức thêm và hỏi tiếp:

- Hiền đệ cứ theo đúng sự thực mà phê bình nhé! Với sự nhận xét của hiền đệ thì mặt của Lục Ý có đẹp không?

16. Trùng Du Cảnh Cũ

Lần đó y không những đã lấy trộm viên Trú Nhan Đơn của hiền đệ, mà lại còn lấy trộm cả một viên đơn được rất trọng yếu của Lục Ý nữa.

Đã trót nói dối, Tư Mã Ngạn đành phải nói dối tới cùng, liền giả bộ hỏi Không Quần rằng:

- Đại ca, chẳng hay Lục Ý cô nương có đơn được gì mà lại còn quan trọng hơn cả viên trú Nhan Đơn như thế?

- Đại Hoàn Đơn!

- Đại Hoàn Đơn chả là vật báu của Cửu U Minh Hậu Tư Đồ Lộ là gì? Mười năm về trước, nàng bị người bạn cũ ở Long Tụ đánh lừa mất cơ mà?

- Chính Lục Ý là người bạn cũ ở Long Tụ của Tư Đồ Lộ đấy. Năm xưa, nàng cũng đã cải nam trang và lừa dối tình yêu của Tư Đồ Lộ.

- Đại ca quen biết Tư Đồ Lộ trước hay quen Lục Ý trước?

- Dĩ nhiên là ngu huynh quen biết Tư Đồ Lộ trước Lục ý, nhưng vì nàng ta là bạn thân của âu Dương Thúy. . .

Nghe thấy Không Quần nói Tư Đồ Lộ là bạn thân của âu Dương Thúy, Tư Mã Ngạn liền động lòng ngay, vội hỏi tiếp:

- Đại ca nói với Lục Ý tức là người bạn cũ ở Long Tụ mười năm trước đây của Tư Đồ Lộ, như vậy tuổi của nàng ta cũng đã khá lớn rồi. . .

- Phải, nàng ta còn lớn hơn âu Dương Thúy ba tuổi. Năm nay âu Dương Thúy hai mươi lăm, còn Lục Ý thì hai mươi tám rồi.

Hình như Tư Mã Ngạn làm như có ý mà cũng như vô ý mỉm cười hỏi tiếp:

- Có phải đại ca thấy vẻ mặt của Lục Ý đẹp hơn âu Dương Thúy phải không?

Không Quần mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống ngẫm nghĩ và đáp:

- Về sắc đẹp của người phụ nữ, người ta vẫn thường nói: "Thuận mắt ai vừa ý người ấy,, mỗi người có một quan niệm thẩm mỹ riêng. Theo sự nhận xét của ngu huynh thì sắc đẹp của Lục Ý không những tuyệt trần mà lại còn có sức hấp dẫn lạ thường.

Thấy Không Quần vẫn còn say mê sắc đẹp của Lục ý, chưa có thể dứt tình được, Tư Mã Ngạn liền trợn ngược đôi lông mày lên, lớn tiếng đỡ lời :

- Đại ca nói rất phải, thuận mắt ai vừa ý người ấy. Nhưng theo sự nhận xét của tiểu đệ, Lục Ý tuy đẹp thực, nhưng cái đẹp của nàng chỉ nhờ ở phần sấp thường tục thôi, chứ bằng sao được âu Dương Thúy, thực không khác gì một tiên nữ hạ phàm trần .

Không Quần nghe nói, dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng, hai mắt lộ hung quang, mặt cũng biến sắc theo. Tư Mã Ngạn vẫn không để ý đến sắc mặt của y nên vẫn ung dung nói tiếp:

- Nếu lấy hoa để ví với mỹ nhân, thì tiểu đệ cho Lục Ý chỉ là hoa Hồng Hạnh leo tường thôi, bằng không thì là hoa Đào chóng yểu chứ còn âu Dương Thúy là hoa Mai thanh tuyệt, hay là Lan, Huệ ở trên Linh Sơn.

Không Quần nghe nói mặt càng lộ vẻ hung ác thêm, nhưng đột nhiên lại thay đổi sắc mặt ngay, mỉm cười nói với Tư Mã Ngạn :

- Hiền đệ chỉ gặp âu Dương Thúy lúc chết, chứ chưa hề gặp nàng ta khi còn sống bao giờ, mà sao hiền đệ lại khen ngợi nàng ta đến như thế?

- Không dám giấu diềm đại ca, khi đệ trông thấy âu Dương Thúy tuy nàng đang ngủ một giấc ngủ dài, không nói, không cử động được nhưng bộ mặt thanh tao tuyệt vời của nàng cũng đủ khiến đệ say mê và không bao giờ quên được !

Khi nói đến âu Dương Thúy, Tư Mã Ngạn chân tình bộc phát, buột miệng nói thẳng, không giấu diềm gì hết, quên cả lời dặn bảo của Gia Cát Nhân, là gặp ai cũng chỉ nên nói có ba thành thôi, chứ đừng có thổ lộ hết với người. Vì vậy, suýt nữa thì chàng đã bị toi mạng bởi mấy câu vừa nói đó.

Không Quần lắng lắng nghe xong, liền tủm tỉm cười nói tiếp:

- Tiếc thay, âu Dương Thúy hồng nhan bạc mệnh nên đã chết yểu rồi, bằng không, hiền đệ yêu nàng như thế, rồi do ngu huynh đứng lên làm mối cho, thì thực là một đôi anh hùng hiệp nữ rất xứng đôi vừa lứa!

Lúc này Tư Mã Ngạn mới biết là mình lỡ lời, đành gượng cười rầu rĩ khẽ ngâm :

- "Vãng sự dĩ thành không, hoàn như giấc mộng trung" (Việc xưa đã hóa ra không, không khác gì là một giấc mơ vậy) Không Quần nghe thấy chàng ngâm như thế, lửa ghen lại càng nổi lên thêm, nhưng nhất thời y không tiện bộc phát, trái lại y chỉ mỉm cười thôi, rồi cùng Tư Mã Ngạn lên đường đi tiếp.

Tư Mã Ngạn với Không Quần công lực tương đương, đều là cao thủ tuyệt kỳ của võ lâm. Hai người giở khinh công tuyệt đỉnh ra đi, không bao lâu đã đến chân núi Thiên Mụ rồi.

Tái du ngoạn đất cũ, Tư Mã Ngạn nghĩ đến chuyện xưa, không khác gì một giấc mộng, liền chỉ tay lên vách núi thẳng tuột thổ dài nói:

- Đại ca xem cửa ngõ của hang động đã bị bịt kín, hỏi nọ tiểu đệ với Gia Cát Nhân lão tiền bối đã tìm kiếm mãi mà không sao tìm thấy được lối đi vào!

Không Quần vừa cười vừa đỡ lời :

- Cửa ngõ là do âu Dương Thúy tự bịt kín, nếu muốn mở thì cũng phải chính tay nàng mới mở được. Nếu không ai có thể ra vào được bên trong đâu. Nhưng sự thực trên đỉnh núi còn có một con đường khác có thể vào được.

Tư Mã Ngạn nghe nói cả mừng, vội thúc giục:

- Đại ca, nếu có đường khác có thể vào được, chúng ta mau vào trong đó xem sao, hoặc giả có kỳ tích gì cũng chưa chừng? Biết đâu âu Dương Tiên Tử vẫn chưa hóa thành bộ xương khô thì may ra chúng ta còn có cách giải cứu được, như vậy chả là một chuyện rất đáng mừng hay sao?

Một người Vô ý, một người cố tình, nên vừa đi, Không Quân vừa để ý nhìn y mới hay Tư Mã Ngạn yêu âu Dương Thúy quá đỗi, không khác gì như sắp diên hùng vậy.

Cảm tình của con người rất phức tạp kỳ lạ, Không Quân đã phụ bạc âu Dương Thúy, và biết âu Dương Thúy đã chết, nhưng bây giờ thấy Tư Mã Ngạn yêu âu Dương Thúy như thế, lửa ghen lại nổi lên ngay.

Hai người leo lên trên tuyết đỉnh, Không Quân bèn vận công đánh mạnh vào tảng đá tròn ba chưởng. Thì ra nơi đó là một cửa ngõ khác. Sau khi y đánh ba chưởng rồi, đáng lẽ hòn đá phải tự động xê dịch sang bên và hiện ra một cái hang động tối đen, nhưng không hiểu tại sao lần này hòn đá lại cứ nằm yên, không nhúc nhích gì hết. Không Quân kêu “ủa” rồi vận hết mười thành chân lực ra đẩy tảng đá đó sang bên, quả nhiên hòn đá đó đã hơi nhúc nhích. Y liền nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- Hiền đệ nên chú ý, hòn đá này nặng nề lắm, để ngu huynh gắng sức đẩy nó sang bên xem sao? Nếu thấy có hang động lộ ra, thì hiền đệ phải chui ngay vào, không nên bỏ lỡ dịp may nhé?

Tư Mã Ngạn nghe nói gật đầu vâng lời, một mặt chàng nghĩ bụng:

“Phen này ta vào được trong hang động bí mật, đi tới ba căn nhà lá đó, chắc xác của âu Dương Thúy đã hóa thành bộ xương trắng? Ta rầu rĩ mà nhìn bộ xương của nàng, chẳng qua cũng chỉ đau lòng thêm lần nữa thôi, chứ chưa chắc có ích lợi gì.” Chàng đang suy nghĩ, thì bỗng thấy Không Quân đã vận được tảng đá sang bên, bên dưới đã lộ ra một cái hang động tối om. Lần trước chàng với Gia Cát Nhân tìm mãi cũng không thấy cửa ngõ bí mật. Bây giờ chàng bỗng thấy cửa này xuất hiện, mừng rỡ khôn tả, nên không suy nghĩ gì hết, nhảy xuống dưới hang rồi đen ấy luôn.

Ngờ đâu chàng vừa vào tới bên trong thì trên đỉnh đầu đã có tiếng kêu “ùm ùm” tảng đá nọ lại lăn về chỗ cũ, bịt kín cửa hang lại tức thì.

Tư Mã Ngạn cả kinh, vội dùng truyền âm nhập mật lớn tiếng kêu gọi :

- Đại ca! Đại ca!

Không Quân ở bên ngoài, với giọng gay gắt hỏi :

- Tư Mã Ngạn, người gọi ta làm chi?

Thấy Không Quân không gọi mình là hiền đệ nữa, mà gọi tên mình như vậy, Tư Mã Ngạn đã biết phen này nguy tai, liền khẽ thở dài một tiếng, nhưng vẫn không thay đổi cách xưng hô mà vẫn hỏi tiếp:

- Tại sao đại ca lại đối xử với tiểu đệ như vậy?

Không Quân cười như diên như hùng đáp:

- Cũng chỉ vì nể lời thề dưới tảng đá đầu người, và nể tình kết nghĩa kim lan, ta mới giúp người như vậy!

- Đại ca giúp gì tôi?

- Người đã tốn công mà không sao tìm thấy được đường lối bí mật để vào bên trong, bây giờ ta đã giúp người hoàn thành tâm nguyện ấy. Huống hồ, trong khi đi đường, ta đã để ý xem xét, thấy người yêu âu Dương Thúy lắm, nên ta mới tiếp sức giúp người để người được cùng nàng kết nghĩa tình duyên sinh tử! Thôi, người mau tới căn nhà lá đó ôm lấy bộ xương trắng của âu Dương Thúy để làm giấc mộng tử quỷ với anh hùng.

Tư Mã Ngạn tức giận đến run lấy bẫy, nghiêng răng mím môi nói tiếp:

- Không ngờ người lại Vô sỉ đến thế! Từ giờ trở đi ta thề không gọi người là đại ca nữa!

- Vô sỉ cũng chẳng sao, mà Vô sỉ cũng không việc gì, cứ biết bây giờ Tư Mã Ngạn sẽ chết già ở trong hang động này, còn Mã Không Quân ta tha hồ mà tiêu dao ở ngoài càn khôn!

- Người tưởng ta không ra khỏi động bí mật này hay sao?

- Hang động bí mật này là của người xưa xây dựng, ta với âu Dương Thúy ngẫu nhiên cùng tìm thấy, sau tốn rất nhiều khổ tâm mới kiến trúc thành hoàn cảnh bây giờ.

Tất nhiên tình cảnh ở bên trong như thế nào, ta phải biết rõ lắm . . .

Nói tới đó, y đảo ngược đôi ngươi một vòng, rồi cười khẩy, nói tiếp:

- Hang động này chỉ có ba lối là có thể thông qua được bên ngoài, một lối mà năm xưa ngươi đã đi rồi, một lối là ngươi đang đi đây, còn một lối nữa, vì âu Dương Thúy đã chết, ta không nói tới nữa, để ngươi không bao giờ tìm thấy được mà phải chết già ở trong đó, sống chung mãi mãi với bộ xương trắng hếu của âu Dương Thúy!

Sở dĩ Mã Không Quần tuyên bố có con đường thứ ba như vậy là có ý rất ác độc, vì y biết tính nết âu Dương Thúy trước khi chết, thế nào cũng mai phục sẵn các máy móc và ám khí rất lợi hại để cho người khác không sao tới gần được mà làm như nhuốc thân xác của nàng.

Lần trước, Tư Mã Ngạn có thể vào được trong nội thất của âu Dương Thúy là vì chưa gặp phải nơi mai phục. Nhưng tại sao chàng lại không gặp phải chỗ mai phục?

Một là, vì âu Dương Thúy đã có ý hẹn chàng tới, hai là vì con số trăm ngày mà nàng thế nào cũng chết chưa tới, nên chàng mới ra vào được dễ dàng như thế.

Bây giờ đã qua kỳ hẹn trăm ngày, âu Dương Thúy chết đã lâu thì trong ba căn nhà lá của nàng ta nằm ắt phải có mai phục rất lợi hại, ai tự dẫn thân vào trong đó thật không khác gì đâm đầu vào chỗ chết.

Tư Mã Ngạn đã say mê âu Dương Thúy như vậy, chàng rất muốn gặp nàng ta lần nữa, nay nghe thấy có con đường thứ ba, thế nào chàng cũng phải cố tìm. Nếu tìm được đến căn nhà lá đó thì dù chàng có là người sắt đá chẳng nữa cũng hóa ra tro.

Không Quần đắc ý cười ha hả và nói tiếp:

- Tư Mã Ngạn, ta không có thời giờ ở đây tiếp ngươi nữa, ta đi phiêu lưu trên giang hồ đây! Nếu ta đắc trí thì không sao, bằng không ra đành phải nhờ vả ngươi đôi chút.

- Ngươi còn nhờ vả gì nữa. Người ta vẫn thường nói: “Chim đã bị chết huyệt thì đã thấy tàn cây cong cũng tưởng là cung tên ngay.” Dù bây giờ ngươi có tha ta ra, ta cũng không giúp ngươi nữa!

- Ngươi còn muốn ta tha cho ngươi ra ư? Sao ngươi gây thơ thế?

- Ngươi không tha ta thì ngươi làm sao mà nhờ vả ta được?

- Ngươi uống có bộ mặt thông minh mà sao ruột gan ngươi lại dằn độn đến như thế?

Chúng ta mặt mũi giống nhau sao ta lại không nhờ vả ngươi được? Nếu bây giờ ta ra ngoài giang hồ gây nên được sự nghiệp, cái tên Mã Không Quần của ta tất nhiên là sẽ giương danh trên thiên hạ, nhưng nếu không được toại nguyện, ta sẽ biến thành Ly Cầu Thư Sinh Tư Mã Ngạn ngay.

Tư Mã Ngạn thấy Không Quần định mượn tên tuổi của mình như vậy, tức giận cực độ, nhưng vì mình bị nhốt ở trong hang, biết làm sao được đành phải nén lửa giận, van lơn rằng:

- Mã đại ca, tôi van anh! Anh giam giữ tôi ở trong này như thế cũng đã là hài lòng lắm rồi, xin anh đừng làm như nhuốc tên tuổi tôi nữa!

Không Quần cười khẩy, nói tiếp:

- Muốn làm như nhuốc tên tuổi ngươi hay không, đó là quyền của ta! Từ nay trở đi, nếu ta làm việc tốt, ta sẽ dùng cái tên Mã Không Quần, mà làm việc xấu, ta sẽ dùng cái tên Tư Mã Ngạn của ngươi!

Tư Mã Ngạn dậm chân, bực tức nói tiếp:

- Mã Không Quần, ngươi đừng có quên lời ước đoán của Bành Nhất Thu, thiên lý tuần hoàn, cát hung ra sao, trời đã định đoạt trước, khi ân cừ kết liễu, sẽ bị lưới kiếm xuyên tâm.

- Tư Mã Ngạn, ngươi chỉ trách người thôi! Người đã nhắc nhở đến tên mù Nhất Thu, sao ngươi không nghĩ đến lời quẻ của y đã tặng cho ngươi .

Tư Mã Ngạn nghe nói rùn mình đến thót một cái, cau mày lại không nói nữa. Không Quần lại cười quái dị, nói tiếp:

- Ta còn nói quẻ thể của y tặng cho người là: "Phúc ở tri âm, họa ở cốt nhục, gặp Thúy phải đề phòng, vượt núi non đừng có đi một mình. Vậy tại sao hôm nay người không nhớ mà một mình chui vào trong hang động như thế? Sao người không đề phòng đại họa diệt thân phát khởi từ nơi người anh em kết nghĩa kim lan này?"

Tư Mã Ngạn thấy Không Quân nói như thế càng hối hận thêm, Không Quân lại đắc trí cười và nói tiếp:

- Khi chúng ta mới gặp nhau ở trên Lư Sơn, chúng ta kết nghĩa sinh tử với nhau ở trước xác của tên Cự Đà. Bây giờ tình nghĩa kim lan của chúng ta đã đoạn tuyệt, chúng ta lại phân ở trên đỉnh núi Thiên Mụ này. Ta đi đường Dương Quan, người qua cầu Nại Hà, nếu mai sau Không Quân này được giương danh thiên hạ, sự nghiệp thành công, thì may ra ta sẽ nghĩ tới tình cũ nghĩa xưa mà quay trở lại đây chôn cất hộ hai bộ xác của người với âu Dương Thúy.

Nói xong, y cười ha hả bỏ đi luôn.

Thấy Không Quân đi rồi, Tư Mã Ngạn buồn phiền Vô cùng. Chàng không buồn phiền vì bị giam giữ ở trong hang động này, trái lại chàng cho được ở trong động tiên phúc địa, gần gũi với xác âu Dương Thúy luôn luôn, thì dù có chết cũng không ân hận chút nào. Chàng chỉ buồn phiền vì vấn đề Mã Không Quân sẽ mượn tên tuổi của mình mà đi làm những việc gian ác xấu xa. Cái tên Ly Cấu Thư Sinh của chàng không dễ gì mà gây nên được hai câu: "Đường đường quân tử, nguy nguy xuất quân" Nay Không Quân làm như nhướn tên tuổi của chàng như vậy, chàng không đau lòng sao được?

Tư Mã Ngạn vừa bực mình, vừa vận Tam Dương Thần Công và tấn công vào hòn đá nọ, nhưng không ăn thua gì hết. Chàng tuyệt vọng, đành phải tìm đường đi xuống bên dưới. Không bao lâu, chàng đã ra khỏi đường hầm tối om và đi tới rừng quế, tức trận pháp Thiên Hương Đan Quế.

Chàng vào trong rừng tìm kiếm một hồi, quả thấy xương và da của con Hốt Hốt vẫn chưa tan rã hết. Chàng lại rầu rĩ đứng điếu viếng con thú ấy một hồi, rồi mới ra khỏi rừng quế. Đi tới cạnh hồ, chàng đi trên mặt sóng tiến thẳng tới cái đảo nhỏ ở giữa hồ.

Mấy tháng trước, chàng đã tới đây phó ước. Căn nhà lá vẫn y nguyên ở trong rừng trúc, trong sảnh vẫn có ánh sáng đèn ló ra.

Chàng từ từ đi tới trước cửa nhà lá. Lần trước tới, chàng đã thông danh xin vào yết kiến, nhưng lần này chủ nhân đã chết, tất nhiên không cần phải gõ cửa và thông danh trước nữa, chàng liền đẩy cửa bước vào luôn.

Nếu là Không Quân thì không bao giờ dám liều lĩnh như thế, y chắc chỉ vừa đẩy cửa ra là dù không bị ngàn vạn mũi tên bắn trúng người thì cũng bị kim dao ở trên đỉnh đầu phi xuống. Nhưng Tư Mã Ngạn khê đẩy cánh cửa một cái, chàng không thấy có sự gì xảy ra hết. Chàng không biết lợi hại gì cả và cũng không cần đề phòng chỉ rầu rĩ từ từ bước vào trong phòng thôi.

Chàng thấy căn phòng này vẫn bố trí như trước, nhưng chàng có biết đâu hai cột trụ ở cạnh giá sách nhằm đúng cửa ra vào đã mở rất nhiều lỗ hổng nhỏ, trong đó có để hàng ngàn mũi phi châm tẩm độc, trên có một then ngang bằng gang nặng nghìn cân, trong then lại còn đựng rất nhiều bột độc. Đáng lẽ bất cứ ai vừa đẩy cánh cửa làm bằng cành cây là xà ngang ở trên đỉnh đầu đã có thuốc độc Vô hình bay xuống liền. Người đó vừa vào tới trong phòng ba bước thì cánh cửa sẽ tự động đóng lại, hàng nghìn mũi tên tẩm độc ở hai cái cột tự động bắn ra luôn, dù người đó có thân thủ cái thể, có thể thoát khỏi được những tai ách ấy, nhưng cũng phải kinh hoàng đến mất hết hồn vía mà vội quay người mở cửa đào tẩu luôn, nhưng lúc ấy tay vừa đụng vào cửa thì cái then ngang nặng hàng nghìn cân gác liền với xà nhà sẽ rớt xuống luôn, dù có tránh thoát được cái then ấy mà chạy ra bên ngoài thì mũi cũng sẽ ngửi thấy mùi thuốc độc Vô hình và sẽ chết ngay tại đó, không bao lâu xác thịt sẽ tiêu tan luôn.

Tư Mã Ngạn ngờ ngác không biết gì hết, đẩy cửa đi vào trong nhà, đi được ba bước lại nhìn những cảnh vật cũ.

Tại sao những mũi kim độc ở trong hai cái cột kia không bắn ra? Thuốc độc Vô hình ở trên xà nhà không rớt xuống? Chẳng lẽ trời phù hộ cho Tư Mã Ngạn chăng?

Tư Mã Ngạn không biết là mình đã đi vào một chỗ rất nguy hiểm và đã thoát chết mấy lần rồi. Chàng nhìn xung quanh một vòng, lắc đầu thở dài một tiếng, rồi từ từ đi tới trước cửa phòng trong, giơ tay đẩy cửa.

Cánh cửa phòng trong này, hể hể mở một cái là trên tấm màn trúc ở trong cửa, với xung quanh khung cửa, liền có mưa thuốc độc phun ra ngay, khiến người mở cửa ấy không sao tránh né thoát. Nhưng số của Tư Mã Ngạn hên thật, chàng không thấy mưa thuốc độc phun ra.

Rồi chàng từ từ khê vén tấm màn trúc lên, liền ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhẹ và trông thấy bàn thờ tức thì.

Nghĩ tới tình cảnh lần trước, chàng không sao cầm lòng được, lệ đã nhỏ ngay xuống hai má anh hùng tức thì.

Với tình cảnh này, dù là người sắt đá cũng không sao cầm lệ được, trừ phi là kẻ đại gian đại ác như Mã Không Quần mới đứng đưng thoi. Nhưng khi nào Mã Không Quần lại dám vào trong phòng này như thế?

Tư Mã Ngạn vừa khóc vừa từ từ tiến tới gần, giơ tay vén tấm màn phủ xuống ở trước bàn thờ lên.

Trong nhà, trong phòng đã có bố trí lợi hại như vậy, thì tất nhiên bàn thờ này cũng phải có mai phục rất nguy hiểm.

Không biết nhờ có trời giúp hay người giúp, Tư Mã Ngạn đã thoát khỏi được mấy tai ách. Nay chàng ngơ ngác vén tấm màn lên như thế, liệu có thể tránh thoát được tai ách lần nữa không?

Quả nhiên, Tư Mã Ngạn vừa vén tấm màn lên xong, người đã run lấy bầy như kẻ mất hết hồn vía và sắp chết giắc vậy.

Tại sao thế? CÓ phải chàng đã trúng độc hay ám khí gì bắn trúng không? Hay là chàng không bị thương tích gì hết, mà chỉ thấy tâm thần chấn động rất mạnh thôi?

CÓ phải chàng thấy âu Dương Thúc đẹp tuyệt trần kia đã biến thành đồng xương trắng hếu và xấu xí Vô cùng đấy không? Hay là âu Dương Thúc đã sống trở lại, đang nằm ở trên giường, trông thấy chàng tới liền tùm tùm cười tình chẳng?

Vậy tại sao chàng lại có thái độ khác thường như thế?

Thì ra, lúc vén màn lên, nước mắt vẫn ràn rụa, chàng nhìn thẳng vào trong giường nhưng không thấy hình bóng của VÔ VI TIÊN TỬ đâu hết. Vì không hiểu nàng đã đi đâu mất, nên chàng mới sững sốt như trên. Chàng liền nghĩ bụng:

”Chả lẽ nàng đã gặp duyên kỳ ngộ gì nên hoàn hồn, và đã rời khỏi núi Thiên Mụ này đi nơi khác rồi chẳng? Hay là kẻ lưu manh nào đã tới nơi đây, lấy thi hài của nàng đem đi rồi chẳng? / Nghĩ tới đó, chàng cố trấn tĩnh tâm thần, chăm chú nhìn mọi vật ở quanh đó, xem có manh mối gì để chứng minh nàng sống chết ra sao không? Nhưng chàng xem xét kỹ lưỡng, không có một vật gì khả nghi hết. Chàng lại đau lòng, rầu rĩ, cúi đầu xuống nghĩ tiếp:

“Không biết mình với âu Dương Thúc có duyên hay Vô duyên? Nếu là Vô duyên, sao đêm hôm tết Trung Thu, nàng còn hẹn ta đến đây làm chi? Nếu bảo là có duyên, sao lần thứ hai tới đây lại không gặp mặt nàng?” Chàng ứa lệ hồi lâu mới nín khóc, rồi nhìn vào cái giường trống không ở sau bàn thờ, cất tiếng cười như điên như cuồng. Cười xong, chàng gật đầu lia lịa và nói luôn mấy câu :

- Càng hay! Càng hay!

Yù nghĩa câu nói đó của chàng ta là thà không trông thấy bộ xương trắng hếu của nàng còn hơn.

Chàng đưa mắt nhìn xung quanh một lần nữa, thấy trên cái kỷ nhỏ có để một túi đàn Chàng là người văn võ kiêm toàn, tất nhiên phải thông hiểu âm nhạc. Chàng đi tới gần, mở túi lấy cái đàn đó ra mới hay là đàn Thất Huyền cổ kính. Chàng vừa ngắm nhìn cái đàn, vừa tắc lưỡi khen ngợi :

- Đàn này rất cổ kính và rất quý báu, thật là một đàn hiếm có trên đời! Chàng liền lên dây rồi ngồi yên gảy luôn một khúc .

- Đàn này rất cổ kính và rất quý báu, thật là một đàn hiếm có trên đời! Chàng liền lên dây rồi ngồi yên gảy luôn một khúc .

17. Tri Âm

Trầm Tư Mã Ngạn hai tay cầm dây đàn, cung kính vái chào cái giường trống không một lay rồi khẽ nói:

- âu Dương Tiên Tử, Tư Mã Ngạn rất hân hạnh được Tiên Tử hẹn đêm trung thu tới đây. Khi tới nơi, giờ di thư của Tiên Tử ra đọc, định tận hết tâm lực để diệt trừ đảng phụ và tình ma cho Tiên Tử. Không ngờ tạo hóa trên người, nay lại bị Mã Không Quần tái dụ tới đây giam giữ ở trong này. Bây giờ tạm mượn cây đàn bầu này gảy một khúc nhờ âm điệu để tỏ tình ý, hương hồn của Tiên Tử nếu còn lẩn quẩn ở quanh đây, mong Tiên Tử thấu hiểu cho nỗi tâm sự của tiểu sinh.

Khấn xong, chàng bèn gảy một khúc “Phượng Cầu Hoàng” với một khúc “Ỗ Lan Thao”. Chàng thật là người tài hoa, hai khúc đàn của chàng thật tuyệt diệu, nhưng tiếc thay, lại thiếu kẻ tri âm để tán thưởng.

Tuy vậy, âm nhạc là một thứ rất kỳ diệu, có thể gây để cho người nghe, và cũng có thể gây để tự thưởng thức và tiêu khiển, Tư Mã Ngạn gảy xong hai khúc đàn đó, cứ vuốt ve cái đàn, có vẻ mến cái đàn ấy lắm. Chàng ngẩng nhìn cái đàn hồi lâu, lại lấy túi đàn lên xem. Thì ra túi đàn này làm bằng gấm, ngoài có thêu hoa ở ngoài túi, thế nào cũng Chính do tay nàng thêu.

Nghe Không Quần nói, chàng biết võ công của âu Dương Thụ rất cao minh, có thể nói là Vô địch thiên hạ được. Còn về văn học, thì chàng xem lá di thư trong đêm trung thu của nàng cũng đủ biết văn chương của nàng hay như thế nào? Không ngờ lại cả thêu thùa cũng tài ba nốt.

Những hoa thêu ở ngoài túi đàn là một bức sơn thủy. Bức sơn thủy đó chính là cảnh nơi đây, xung quanh là núi, giữa có hồ, giữa hồ có một cái đảo nhỏ, trên đảo lại có cả rừng trúc lẫn căn nhà lá. Nói tóm lại, bức thêu này là tất cả địa thế của bí động ở trên núi Thiên Mụ này.

Tư Mã Ngạn đã phát hiện bức đồ địa thế của nơi đây, chàng mừng rỡ khôn tả, vì chàng nhớ Không Quần đã nói nơi đây có ba con đường bí mật vậy cứ căn cứ bức đồ này thì may ra mình tìm thấy con đường thứ ba. Như vậy có phải là mình có hy vọng tái xuất giang hồ, tìm kiếm tung tích Không Quần để trả thù cho âu Dương Thụ, và cũng không để cho y mạo nhận tên họ của mình mà đi làm những việc xấu xa.

Trước hết, chàng để ý xem hai con đường mà mình đã qua có ghi rõ ở trong này không? Chàng tìm kiếm như vậy rất thông minh. Quả nhiên chàng thấy có hai đường chỉ nhỏ nhỏ, nếu không để ý nhìn kỹ thì không sao biết được. Chàng lại tìm kiếm con đường thứ ba. Khi tìm kiếm thấy, chàng thất sắc khôn tả, vì con đường thứ ba lại ở trong rừng quế, dưới gốc một cây cổ thụ.

Chàng thở dài một tiếng, và trong lòng cũng rất kính phục Bành Nhất Thu, người đã xem tướng cho mình và chết ở trong tay Không Quần.

Vì bốn câu thơ của Nhất Thu tặng cho, đến giờ chàng mới nhận thấy đều đúng hết.

Như câu : “Phùng Thụ phải đề phòng” tất nhiên là ám chỉ Thụ Mi Yêu Nữ Cơ Lục ỷ.

Câu quẻ này đã ứng nghiệm. Chỉ vì mình không để ý Lục Ỗ tô đen lông mày, cho nên ngồi chung thuyền bấy lâu, lỡ uống phải Tố Nữ Túy Tiên Hương, suýt nữa thì bị lọt vào trong lưới phẫn sơn khiến phải mang tiếng nhơ nhớp suốt đời.” Câu “ngộ nhai mạc độc” (gặp núi không nên đi một mình) hiển nhiên là ám chỉ Mã Không Quần hãm hại mình.

Câu “họa tại cốt nhục” là chỉ Không Quần kết nghĩa kim lan với mình, tình thâm như cốt nhục vậy. Chỉ có câu “phúc tại tri âm” là chàng ta không biết ám chỉ vào vấn đề gì thôi.

Nhưng bây giờ quẻ thể ấy đã linh nghiệm, “tri âm” nghĩa là bảo chàng thấu âm luật, chứ không phải là hồng phần tri giao với anh hùng tri kỷ gì đâu. Vì nếu chàng không hiểu âm luật thì không bao giờ lại cầm cây đàn lên gảy, mà đã không cầm cây đàn lên gảy thì không sao phát hiện được những sự bí mật thêu ở trên cái túi đàn. Nếu không phát hiện sự bí mật này thì chàng không sao tìm được con đường bí mật thứ ba ở dưới gốc cây quế, không những chàng bị chết già tại chốn này, mà cái tên Tư Mã Ngạn sẽ bị Không Quần làm cho nhơ nhớp, không sao rửa sạch được.

Nghĩ tới đó, Tư Mã Ngạn lại càng phục tài Bành Nhất Thu thêm, và chàng cũng thương tiếc họ Không Quần, vì chàng nhận thấy quẻ thể của mình đã đúng như vậy thì quẻ thể của Không Quần thế nào cũng

không sai được . Y cứ thị tài làm bậy như thế, rốt cuộc cũng không sao tránh khỏi được tai ách bị một kiếm xuyên tâm .

Chàng lững thững ra khỏi căn nhà lá, đi qua mặt hồ sang bờ bên kia, chạy thẳng vào trong rừng quế. Nhưng khi vào tới trong rừng, chàng lại gặp phải một vấn đề nan giải.

Vì khu rừng rộng như thế, cây cối rậm rạp như vậy, muốn kiếm một cây quế lớn nhất cũng không phải là chuyện dễ .

Chàng tìm kiếm khắp rừng, thấy có tất cả mười hai cây quế lớn, nhưng cây này trồng cách cây kia khá xa, nên khó mà so sánh và quyết định được cây quế nào mới là con đường bí mật thứ ba?

Đáng lẽ chàng chỉ cần vận Tam Dương Thần Công ra đánh đổ hết mười hai cây quế ấy là có thể kiếm thấy đường lối ngay, nhưng chàng không dám làm thế, phần vì yêu chủ nhân của nó, dù chủ nhân của nó đã chết, nhưng chàng cũng không muốn hủy hoại cảnh đẹp của âu Dương Thúy đã tạo nên, và chàng nghĩ, nếu đánh đổ hết mười hai cây quế này, có khác gì là đã phá tan Thiên Hương Đan Quế trận pháp không?

Vì hai lý lẽ trên, chàng đành tốn công tìm kiếm lại lần nữa, chàng khoanh tay đứng suy nghĩ, nhận thấy mười hai cây quế này không có một cây nào là con đường bí mật thứ ba cả, vì nếu là đường bí mật thứ ba thì thân cây phải trống rỗng, và một khi thân cây đã bị khoét rỗng thì dù cây đó không chết khô chết héo, nhưng cành lá cũng phải thưa thớt, mà bây giờ mười hai cây quế này, cây nào cũng tươi tốt, cành lá rất rậm rạp Chàng thất vọng Vô cùng, suy nghĩ một hồi, đột nhiên chàng lại nghĩ ra được một giả thuyết khác. ĐÓ là chàng nghĩ đến con Hốt Hốt chết ở cạnh một gốc cây quế, nên chàng nghĩ bụng:

“Mã Không Quần đã giết chết con Hốt Hốt ở cạnh cây quế, biết đâu cây đó lại chẳng là con đường bí mật thứ ba?” Nghĩ như vậy, chàng liền đi tới cạnh cây quế đó, tìm kiếm một hồi nhưng vẫn không thấy con đường bí mật ấy ở đâu hết?

Sau chàng bỗng thấy trên một cành cây đã bị tróc vỏ cây có khắc mấy chữ như sau :

“Mời chàng hãy lấy cành phía nam.” Như tìm thấy báu vật vậy, Tư Mã Ngạn vội nhảy lên cành cây ở phía Nam tìm kiếm.

Quả nhiên trên đó cũng có khắc bốn chữ nhỏ: “Núi xanh có khe.” Tuy chàng đã biết câu: “Núi xanh có khe” ấy thế nào cũng là ám chỉ con đường bí mật thứ ba rồi, nhưng không hiểu nói núi xanh có khe ấy ở đâu? Chàng đứng ở trên cành cây đưa mắt nhìn xung quanh một lượt thấy chỗ tận cùng ở phía bên phải của khu rừng quế là một vách núi mọc đầy rêu xanh, chàng liền nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ vách núi mọc đầy rêu xanh kia chính là núi xanh chăng? Được, ta cứ thử tới đó xem trên vách đá có khe hở không đã?” Nghĩ đoạn chàng vội nhảy xuống dưới đất, đi tới chỗ vách núi ấy. Quả thấy có một cái khe đá rất hẹp. Chàng mừng rỡ Vô cùng, liền lèn ngay vào trong khe đá ấy, từ từ tiến bước. Đi độ hai ba trượng đã tới một cái thạch động, đường lối khúc khuỷu Vô cùng.

Càng thấy thế, chàng càng cao hứng, vì hiển nhiên chàng đã tìm thấy con đường bí mật thứ ba có thể tái xuất giang hồ và có thể tìm kiếm tên hung hiểm Mã Không Quần để quyết một phen sống mái với y rồi .

Đi hết khe núi lại đến động, đi hết hang động lại đến khe núi. Cũng không biết phải qua bao nhiêu hang động và khe đá, sau cùng mới ra được tới bên ngoài và chỗ đó cũng là ở trên đỉnh núi và chỉ cách chỗ của hang, nơi chàng xuống rồi bị Mã Không Quần bịt kín có hai ba trượng thôi .

Tư Mã Ngạn đứng ở trên đỉnh núi rú lên một tiếng thực dài để phát tiết những sự uất ức ở trong đáy lòng. Lúc này trong đầu óc của chàng đang bị luẩn quẩn bởi mấy vấn đề:

Hiện giờ Không Quần đi đâu? Di hài của âu Dương Thúy có còn không? Bây giờ mình nên đi đâu trước?

Sau chàng quyết định đi núi VÔ LƯỢNG ở Vân Nam trước để kịp đến ngày rằm tháng năm phò ước với Đại Đầu Tiên Tử Kỳ Tây Bình. Vẫn biết từ Triết Giang tới Vân Nam phải đi qua thiên sơn vạn thủy, nhưng chàng không quản ngại chút nào, chỉ cần làm thế nào cho kịp phò ước thôi, vì vậy chàng vội vã lên đường đi luôn.

Trước khi đi, chàng còn muốn nhìn lại khoảng núi Thiên Mục này lần cuối cùng, vì xác của VÔ VI TIÊN TỬ âu Dương Thúy đã biến mất một cách thần kỳ như vậy, có lẽ từ giờ trở đi mình sẽ không quay trở lại đây

nữa. Chàng thủng thủng đi tới trước cửa hang thứ ba, mà chàng vừa thoát nạn, ngẩng nhìn một hồi, lại đi tới trước cửa hang thứ hai, bị Không Quân dùng đá bịt kín, ngẩng nhìn một hồi, rồi mới đi tới cửa hang thứ nhất mà mình đã vào lần đầu tiên. Chàng còn trông thấy ở trên vách núi, chỗ gần đường lối ra vào, vẫn còn cán kiếm ở đó. Chàng biết âu Dương Thúy tặng cho mình thanh cổ kiếm này là để mình du hiệp diệt trừ kẻ gian tà, nhưng sau này chàng nghĩ lại, giữa mình với âu Dương Thúy thực là một mối tình hiếm có trên thế gian, chỉ bằng cứ để thanh kiếm ở đó làm kỷ niệm vĩnh viễn, như vậy cũng là một giai thoại trong võ lâm.

Nghĩ tới đó, chàng để ý nhìn cán kiếm, thấy cán kiếm ấy chỉ cách đỉnh núi chừng năm trượng thôi, chung quanh đó lại có rất nhiều cành cây, chàng liền nghĩ bụng:

“Nếu vừa rồi để cho Không Quân thấy thanh kiếm này, thì y đã lấy đi mất, như vậy CỐ khác gì hổ thêm cánh, tha hồ đi tác quái tác ác không?” Vì sự lo ngại ấy, chàng liền từ từ tuột xuống chỗ đó. Khi đến gần những cành mây, chàng thử dẫm chân vào đồng mây đó xem sao, thấy vững chắc lắm, có thể chịu đựng nổi sức nặng của hai người.

Trước hết chàng lấy một ít rêu bôi lên trên cán kiếm, rồi lại lấy mấy cành cây che lấp lên. Chàng làm xong, nhận thấy rất kín đáo, có lẽ ngoài mình ra thì không ai có thể biết nơi đây lại có một thanh kiếm cổ hãn thế cả. Giấu thanh kiếm xong, chàng râu rĩ khôn tả, liền dùng tay viết lên mặt đá một bài thơ như sau :

Thạch chung luũ cô kiếm

Thê thượng thệ tri âm

Huy lệ lòng tu biệt

Trường ca giang hải thâm.

” (Để lại kiếm cổ trong vách đá Trên đời đã mất người tri âm Gạt lệ cách biệt từ nay Từ giờ chỉ biết ca hát chốn sông dài bể sâu .) Viết xong, chàng giở tuyệt đỉnh khinh công ra đi luôn. Vừa đi, chàng vừa ca bài Lư Sơn Giao của Thanh Liên cư sĩ. Chỉ trong nháy mắt, núi Thiên Mụ đã mất tung tích của Ly Cấu Thư Sinh, mà chàng đã tới viếng lần thứ ba.

Tư Mã Ngạn là người rất trọng lời hứa, nên chàng phải cố đi cho thực nhanh để kịp tới ngày rằm tháng năm, chứ chàng không muốn lỡ cuộc hẹn ước với Kỷ Tây Bình.

Đêm tết Đoan Ngọ, Tư Mã Ngạn đã tới Quý Châu, chỗ khu núi Ô Mông ở giáp giới tỉnh Vân Nam. Chàng thấy còn mười ngày nữa mới đến kỳ hẹn, nên chàng định ở lại đây nửa ngày để ngao du thắng cảnh.

Chàng đang đứng ở trước một thác nước, vừa xem cảnh đẹp vừa ngâm nga, thì bỗng mây đen kéo tới, trời đổ mưa. Trận mưa ấy tới rất nhanh và cũng tạnh rất nhanh. Một lúc sau mặt trăng lại lộ ra như thường.

Chàng vừa đứng trước cảnh đẹp, vừa nghĩ ngợi những chuyện xưa. Đang lúc ấy, trong một khu rừng trúc gần đó, bỗng có tiếng đàn vọng tới . Tiếng đàn này là tiếng đàn Tỳ Bà và đang gảy khúc “Tiểu Quân Thiên Lạc” Chàng là người sành điệu nên chỉ thoáng nghe đã phân biệt ra được ngay. Chàng cứ đứng ngẩn người ra nghe hoài, đến khi tiếng đàn đã ngưng bật rồi chàng vẫn như say như sưa, cứ đứng chờ người ra ở đó.

Một lát sau, chàng bỗng mở mắt ra, mặt lộ vẻ kinh ngạc thất thanh la lên:

- Chẳng lẽ người gảy đàn này lại là nàng ta chăng?

Chàng vừa kêu la vừa chạy thủng về phía có tiếng đàn xuyên thẳng vào trong rừng Ly Cấu Thư Sinh, mà chàng đã tới viếng lần thứ ba.

Tư Mã Ngạn là người rất trọng lời hứa, nên chàng phải cố đi cho thực nhanh để kịp tới ngày rằm tháng năm, chứ chàng không muốn lỡ cuộc hẹn ước với Kỷ Tây Bình.

Đêm tết Đoan Ngọ, Tư Mã Ngạn đã tới Quý Châu, chỗ khu núi Ô Mông ở giáp giới tỉnh Vân Nam. Chàng thấy còn mười ngày nữa mới đến kỳ hẹn, nên chàng định ở lại đây nửa ngày để ngao du thắng cảnh.

Chàng đang đứng ở trước một thác nước, vừa xem cảnh đẹp vừa ngâm nga, thì bỗng mây đen kéo tới, trời đổ mưa. Trận mưa ấy tới rất nhanh và cũng tạnh rất nhanh. Một lúc sau mặt trăng lại lộ ra như thường.

Chàng vừa đứng trước cảnh đẹp, vừa nghĩ ngợi những chuyện xưa. Đang lúc ấy, trong một khu rừng trúc gần đó, bỗng có tiếng đàn vọng tới. Tiếng đàn này là tiếng đàn Tỳ Bà và đang gảy khúc “Tiểu Quân Thiên Lạc” Chàng là người sành điệu nên chỉ thoáng nghe đã phân biệt ra được ngay. Chàng cứ đứng ngẩn người ra nghe hoài, đến khi tiếng đàn đã ngưng bật rồi chàng vẫn như say như sưa, cứ đứng chờ người ra ở đó.

Một lát sau, chàng bỗng mở mắt ra, mặt lộ vẻ kinh ngạc thất thanh la lên:

- Chẳng lẽ người gảy đàn này lại là nàng ta chăng?

Chàng vừa kêu la vừa chạy thẳng về phía có tiếng đàn xuyên thẳng vào trong rừng trúc.

Thì ra chàng nghe thấy tiếng đàn tỳ bà rất quen thuộc, cho nên chàng mới nhắm mắt lại ngẫm nghĩ. Sau chàng đã nhớ ra đây là tiếng đàn của Mạnh Hương Thiên đã được uống Trú Nhan Đơn, và đã chịu thất thân với Diệu Thủ Lang Quân Du Thiên Lạc.

Tiếng đàn này chính nàng đã gảy cho mình nghe ở Bất Tiệm Tiên Tiểu Trúc VÕ Xương.

Tư Mã Ngạn rất ngạc nhiên là tại sao Hương Thiên không cùng với Thiên Lạc ở Vũ Xương sống một cuộc đời thần tiên, mà lại đến núi Ô Mông ở Quý Châu này làm chi?

Tư Mã Ngạn xuyên qua khu rừng trúc tới trước một vách núi xanh rì. Dưới chân núi, cạnh thác nước, có một ngôi am nhỏ nhỏ, trên cửa có một tấm bảng đề: “Kiến Tịch Am”.

Tư Mã Ngạn thấy là một ngôi am liền ngừng chân lại, trừ trừ giấy lát rồi mới tiến lên khẽ gõ cửa.

Cửa am mở kêu đến “kẹt” một tiếng người mở cửa là một nữ ni mặc áo đen, trông người rất mảnh khảnh, nhưng mặt che bằng một miếng lụa huyền, khiến người ta không sao trông thấy được mặt mũi và đoán được tuổi tác của nàng.

Nữ ni trông thấy Tư Mã Ngạn vội lui về phía sau nửa bước, chấp tay lên trước ngực, cất tiếng lạnh lạnh hỏi:

- Đang lúc đêm khuya, nơi đây là ni am chẳng hay thí chủ gõ cửa có việc gì thế?

Tư Mã Ngạn nghe thấy tiếng nói của nữ ni này đúng là Hương Thiên, càng thắc mắc thêm, liền chấp tay chào và mỉm cười đáp:

- Tại hạ đi qua Ô Mông, bỗng nghe thấy trong bảo am có khúc đàn “Quân Thiên Diệu Lạc” vọng ra, tại hạ rất khâm phục tài ba của người gảy đàn, nên mới mạo muội gõ cửa như thế này, mong am chủ lượng thứ cho và xin am chủ cho biết pháp hiệu xưng hô ra sao?

Nữ ni chỉ vào tấm bảng treo ở trên cửa rồi thủng thẳng đáp:

- Bần ni là Kiến Tịch, vừa rồi cùng một người bạn ngẫu nhiên đem cây đàn cổ ra tiêu khiển, không ngờ lại làm nhor bần cả tai của thí chủ.

Tư Mã Ngạn vừa cười vừa nói tiếp:

- Xin am chủ chớ có quá khiêm tốn như vậy! Thực ra khúc đàn vừa rồi, có thể nói, khúc này chỉ trên trời mới có, dưới trần gian mấy khi đã được nghe?

Kiến Tịch đại sư liếc nhìn Tư Mã Ngạn một hồi, rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Thí chủ đã là tri âm tất không phải là người thường tục, xin mời vào trong am dùng nước.

Nếu là lúc thường không khi nào Tư Mã Ngạn dám vào trong ni am trong lúc đêm khuya như vậy, nhưng vì thấy Kiến Tịch đại sư, ngoài bộ mặt đã che lấp không trông thấy ra, còn mình mẩy, giọng nói và tiếng đàn, đều giống hệt Hương Thiên ở VÕ Xương.

Cho nên chàng nghe thấy am chủ lên tiếng mời như vậy, liền mỉm cười đáp:

- Tại hạ đang khát nước, được am chủ cho vào uống nước như vậy thì còn gì hay bằng.

Vào trong am vừa ngồi xuống, chàng đã thấy Kiến Tịch đại sư bưng nước đến mời.

Đại sư bỗng lên tiếng hỏi:

- Thí chủ họ Tư Mã hay họ Mã?

Câu hỏi này khiến Tư Mã Ngạn rất đỗi ngạc nhiên thất kinh và vội đáp:

- Tại hạ họ Tư Mã, tại sao am chủ lại biết và hoài nghi tại hạ là họ Mã như thế?

Kiến Tính đại sư thở dài rồi đáp:

- Theo chỗ bản ni biết, trên đời này có hai người giống hệt nhau, một người họ Mã, còn một người họ Tư Mã. Họ Tư Mã là một vị anh hùng hào kiệt, còn họ Mã lại là một tên vạn ác ma đầu.

Tư Mã Ngạn nghe thấy Kiến Tính đại sư nói như vậy, liền nghiêm nghị hỏi :

- Đại sư nói như vậy, có phải tục danh của đại sư họ Mạnh đấy không?

Kiến Tính đại sư gật đầu, lẳng lặng không nói năng gì hết . Tư Mã Ngạn lại hỏi tiếp:

- Đại sư hãy thứ lỗi cho tại hạ đường đột, xin hỏi tục danh của đại sư có phải là Hương Thiền đấy không?

Kiến Tính đại sư râu rì thở dài, rồi u oán đáp:

- Tư Mã thí chủ đích thực đoán không sai, tôi chính là Mạnh Hương Thiền, người đã gây đàn mời rượu thí chủ ở trong Bất Tiệp Tiên Tiểu Trúc tại VÕ Xương. Nhưng Mạnh Hương Thiền trước kia, bây giờ đã biến thành Cừ Bàn Đồ rồi (tên gọi một con ác quỷ rất xấu, nên người ta thường gọi những người đàn bà xấu xí là Cừ Bàn Đồ là thế) .

Nói tới câu “Cừ Bàn Đồ” thì nàng bỗng lật luôn miếng lụa đen che mặt lên, Tư Mã Ngạn kinh hãi, vội lùi về phía sau hai bước .

Thì ra, lúc này hai má của Hương Thiền đã có mười mấy vết đao. Bộ mặt đẹp tuyệt vời xưa kia đã biến mất, Kiến Tính đại sư thấy Tư Mã Ngạn kinh ngạc như vậy, liền vừa xua tay vừa nói tiếp:

- Tư Mã thí chủ đừng kinh ngạc như thế vội! Thí chủ nên rõ, nhất ẩm nhất trác giai do tiền định, nhất tụ nhất ly cũng đều có nhân duyên hết . Thí chủ thử nghĩ xem, trong võ lâm này có biết bao nhiêu kỳ nữ, hiệp nữ tuyệt đời kiêu oa đều mong muốn được uống viên thuốc Trú nhan Đơn.

HQ đã tốn mất bao nhiêu mưu cơ tâm trí mà không sao lấy được. Sau Thiên Lạc lấy trộm được viên thuốc đó tặng cho một kỹ nữ phong trần. Kỹ nữ phong trần ấy được uống Trú Nhan Đơn rồi, không những không thấy hồng nhan bất lão, trái lại, chỉ trong một thời gian rất ngắn ngủi đã biến thành một Cừ Bàn Đồ, nữ La Sát như thế này.

Mạnh Hương Thiền mới nhận thấy đời chỉ là một giấc mộng, liền nhảy ra khỏi nơi hồng trần, tới đây làm Kiến Tính Am này. Tư Mã thí chủ nên lấy trà thay rượu, mừng cho Kiến Tính một chén chén mới phải.

Tư Mã Ngạn nâng chén trà lên, vừa cười vừa đỡ lời :

- Mạnh cô, à không am chủ nói rất phải! Tôi xin mừng am chủ một chén! Tư Mã Ngạn kể cũng có đôi mắt biết người. Khi ở Vũ Xương, lúc tôi mới gặp am chủ, tôi bảo am chủ sắc đẹp tuyệt trần nhưng lại đầy đao khí!

Nói xong, chàng cầm chén nước lên, và Kiến Tính đại sư cũng cầm chén lên, rồi hai người cùng uống cạn.

Kiến Tính đại sư lại rót thêm chén nữa cho chàng. Chàng liền mỉm cười hỏi tiếp:

- Am chủ, tôi muốn hỏi am chủ một việc này, nhưng không hiểu . . .

Kiến Tính đại sư vội đỡ lời nói :

- Có phải thí chủ muốn hỏi tại sao bộ mặt này lại bị hủy như thế phải không?

Sợ nàng đau lòng, nên Tư Mã Ngạn không tiện hỏi thẳng, nhưng bây giờ thấy nàng ta tự động nói ra trước như thế, chàng liền gật đầu nhìn nhận.

Kiến Tính đại sư nhanh nhẩu Vô cùng, mỉm cười nói tiếp:

- Tuy Mạnh Hương Thiên tôi lẫn lộn ở chốn phong trần, nhưng vẫn còn biết tự ái, tha hồ cho những người quyền quý phú hào ném nghìn vàng ra mua một nụ cười, nhưng tôi vẫn giữ được tấm thân trinh bạch như thường. Tôi chỉ chuốc rượu và ca hát cho họ nghe thôi. Vì thế nên mới có nhiều kẻ mưu toan không được mà sinh ra giận dữ thù oán tôi.

Tư Mã Ngạn gật đầu, vừa cười vừa đỡ lời :

- Đại sư nói phải, những kẻ quyền quý phú hào chẳng qua chỉ là những kẻ tửu sắc, chỉ biết thị thế mà hà hiếp người, vung tiền ra mua vui, chứ không biết tình tứ gì cả.

Nếu chúng gặp phải người trọng nghĩa khinh tài như am chủ thì tất nhiên chúng bị hất hủi, rồi hổ thẹn quá tức giận, coi am chủ như kẻ thù hằn ngay.

Kiến Tính đại sư vừa cười vừa đỡ lời :

- Nhất là cái tin tôi định tình với Du Thiên Lạc được đồn ra ngoài lại càng làm cho chúng ghen tức thêm. Vì vậy, chín tên xưa nay muốn gần gũi tôi không được, liền liên tay hạ độc thủ. Trước hết, chúng dụ Thiên Lạc đi nơi khác, rồi bắt cóc tôi đem đến chỗ bọn chúng đang thế! tiệt.

Chín đứa, mỗi đứa đâm vào mặt tôi một nhát, cho nên trên mặt tôi mới có chín nhát đao như thế.

Tư Mã Ngạn trông thấy những vết sẹo ở trên mặt Kiến Tính đại sư, liền nắm chặt hai tay, lắc đầu thở dài và nói:

- Bọn cầm thú đội lốt người ấy, tội đáng chết thực! Lòng độc ác của chúng đáng giết, hành động. . .

Kiến Tính đại sư mỉm cười đỡ lời :

- Xin Tư Mã thí chủ đừng nổi giận nữa! Còn những việc khiến tôi khó chịu hơn thế, - Chẳng lẽ chúng đã phá bộ mặt đẹp của am chủ như vậy mà chúng vẫn chưa hả hạ hay sao?

- Sau khi chúng rạch mặt tôi rồi, chúng còn sai chín tên nô bộc to lớn vạm vỡ lần lượt hạ nhục tôi, để cho chúng nhậu nhẹt thưởng thức, như vậy chúng mới nguôi cơn giận.

Nghe tới đây, Tư Mã Ngạn không sao chịu đựng được, quát lớn:

- Thực . . . chúng còn khốn nạn hơn cả cầm thú ! Vô pháp Vô thiên như vậy, không riêng gì người mà cả thần thánh cũng phẫn nộ nổi!

Kiến Tính đại sư thở dài nói tiếp:

- Trong lúc tôi vừa bị xé quần áo, sắp bị hạ nhục đến nơi, thì may thay, Thiên Lạc vừa tới kịp.

- Hay lắm! Như thế mới phải chứ!

Kiến Tính đại sư niệm một câu “A Di Đà Phật” rồi nói tiếp:

- Thiên Lạc thấy tôi bị chúng rạch mặt như vậy, tức giận khôn tả, liền múa kiếm chém chết hết chín tên ác nô và chín tên ác chủ ấy.

Tư Mã Ngạn vỗ tay, vừa cười vừa nói tiếp:

- Hay lắm! Giết như vậy thật là khoan khoái lắm! Tại hạ xin lấy trà thay rượu, uống cạn một chén này mới được!

(con tiếp)

18. Chuyện Xưa Như Mây Khói

Nói xong, chàng uống cạn chén nước ấy, Kiến Tính lại rót chén khác cho chàng, mỉm cười nói tiếp:

- Lúc ấy cả Thiên Lạc với tôi đều khoan khoái Vô cùng, nhưng phải giết chết mười tám mạng một lúc như vậy có phải là chuyện chơi đâu, nhất là mấy tên ác chủ lại là những tay cường hào ác bá của các miền Kinh

Tương với Vu Oán nên Thiên Lạc vội lấy thuốc dịt mắt tôi để chỉ huyết, rồi song song cao chạy xa bay đi núi Ô Mông ngay.

Tư Mã Ngạn nói tiếp:

- Phải! Sớm thoát ly hoàn cảnh đó cũng hay! Nhưng tại sao am chủ lại vào cửa phật như thế này?

Kiến Tính đại sư vừa cười vừa đáp:

- Khi chúng tôi vào tới núi Ô Mông thì cũng vào một đêm sáng trăng như đêm nay.

Hai chúng tôi đi đến cạnh một cái đầm nước, bàn tán nhau làm thế nào để sinh sống?

Tôi nhìn xuống mặt nước, trông thấy bộ mặt xấu xí Vô cùng, thực không xứng đôi vừa lứa với Thiên Lạc, nên tôi định nhảy Vô đầm tự tử để mong được giải thoát!

Tư Mã Ngạn lắc đầu đáp:

- Am chủ là người có tiên cốt, tư chất siêu phàm như vậy, sao lại có ý nghĩ như người thường tục như thế! - Vâng! Yù nghĩ ấu trĩ ấy của tôi quả thực tầm thường quá! Nhưng mà niệm vừa nổi lên thì duyên phận đã tới !

Nghe tới đó, Tư Mã Ngạn liền xua tay, vừa cười vừa nói tiếp:

- Am chủ đừng nói vội! Để tôi thử đoán xem có đúng hay không nhé?

Tư Mã thí chủ có thể đoán đúng được ư?

- Có phải lúc ấy ma niệm của am chủ vừa nổi lên thì bỗng có ba tiếng mõ vọng tới, khiến am chủ với Thiên Lạc huynh đều cảm thấy trong người mát dịu và nhìn thấy ánh trăng ở trên mặt nước liền giác ngộ, và nghĩ đến chuyện quy y tam bảo không?

Kiến Tính đại sư ngấm nhìn Tư Mã Ngạn, lắc đầu rồi thở dài nói:

- Tư Mã thí chủ thông minh thực! Thí chủ còn thông minh hơn tôi với Thiên Lạc nhiều!

- Nếu tôi đoán không sai, thì ba tiếng mõ ấy thể nào cũng là của Đại Trí Thiền Sư đã gõ lên, người mà cứ muốn dẫn độ cho Du Thiên Lạc huynh phải không?

Kiến Tính đại sư gật đầu, đáp:

- Thí chủ đều đoán đúng hết cả! Tôi với Thiên Lạc đã tỉnh giấc mộng trần, nên song song vái Đại Trí thiền sư làm sư phụ, rồi tôi chọn nơi đây, xây am Kiến Tính này để tu hành.

Tư Mã Ngạn nghe tới đây liền đứng dậy vái chào, vừa cười vừa nói tiếp:

- Tư Mã Ngạn xin chân thành mừng cho am chủ !

- Mời thí chủ ngồi xuống! Chúng ta đã là bạn đạo nghĩa với nhau thì hà tất phải khách sáo như vậy!

- Am chủ đã có nơi tu hành rồi, thế còn Thiên Lạc huynh đâu? Anh ấy đã cắt tóc đi tu, hay cùng Đại Trí thiền sư đi vân du bốn bể để kết thiện duyên?

- Tuy thiền sư đã thu anh ấy làm đệ tử, nhưng chưa cho anh ấy cắt tóc vội. Không biết ông ta đã giao phó nhiệm vụ gì, hiện đã bảo anh ấy đi Hắc Hải rồi.

Tư Mã Ngạn thấy Thiên Lạc với Hương Thiền cùng đi tu cả, một người là đệ tử của Đại Trí thiền sư, một người biến thành Kiến Tính am chủ . Chàng ngấm nghĩ giây lát rồi mỉm cười hỏi tiếp:

- Tài ba gầy đàn tỳ bà của am chủ, có thể nói là tuyệt trần. Nhưng vừa rồi tiếng đàn mà tại hạ nghe thấy, hình như cũng cao minh tuyệt đỉnh lắm . Không biết người ấy là ai, am chủ có thể giới thiệu cho Tư Mã Ngạn làm quen với không?

- Người ấy là bạn mới của tôi và cũng có thể nói là lão sư của tôi được, không những tài gảy đàn cao tuyệt, mà các môn văn võ đều tinh xảo Vô cùng.

- Một cao nhân như vậy, khi nào tại hạ chịu bỏ lỡ, xin am chủ mau . . .

Kiến Tính lắc đầu, đỡ lời:

- Đức Phật đã nói: “Hai chữ nhân duyên thực là diệu tuyệt, khi nhân duyên chưa đến thì dù có cách nhau rất gần cũng không gặp gỡ được nhau, mà khi nhân duyên đã đến thì dù ở dưới chín suối cũng có thể gặp được nhau.” - Am chủ nói như vậy, có phải là người bạn tâm giao ấy của am chủ đã rời khỏi nơi đây rồi không?

Kiến Tính đại sư gạt đầu đáp:

- Tôi vừa tiễn ông ta thì thí chủ vừa tới gõ cửa!

“Rõ ràng tiếng đàn vừa dứt thì mình đã tới trước cửa am rồi, sao am chủ lại bảo người đó đã đi rồi?” Tư Mã Ngạn vừa ngẫm nghĩ vừa hoài nghi nhưng chàng không tiện cãi lại. Chàng chỉ muốn hỏi thăm xem tên họ và lai lịch của người bạn ấy ra sao thôi, nhưng chàng chưa lên tiếng hỏi thì Kiến Tính đã hỏi trước:

- Sau khi chia tay, thí chủ rời khỏi VÕ Xương, đến giờ đã qua những đâu, đã làm những gì, có thể nói cho tôi biết không?

Tuy Tư Mã Ngạn không biết Kiến Tính muốn hỏi như thế để làm gì, nhưng mình hỏi người ta nửa ngày rồi, bây giờ người ta hỏi lại, mình không kể sao được? Vì vậy, chàng mới kể hết chuyện của mình cho Kiến Tính nghe .

Nghe xong, Kiến Tính niệm một câu phật hiệu, rồi thở dài đỡ lời :

- Mã Không Quần đáng ghét, Tư Mã Ngạn đáng kính, âu Dương Thúy đáng thương, Cơ Lục Ý đáng hận! Mỗi tình của thí chủ với âu Dương Thúy thực là một mối tình rất trong sạch và rất ly kỳ, trong vô lâm chưa hề có bao giờ. Chuyện này có thể thành một giai thoại để lưu truyền đời đời kiếp kiếp đấy!

Gợi lại chuyện buồn, Tư Mã Ngạn không sao nhịn được, liền thở dài, ứa nước mắt ra nói tiếp:

- Nghĩ đến cuộc hẹn ước Tiêu Hồn và đêm Trung Thu ấy, tôi lại đau lòng Vô cùng và không sao cầm lệ được . Từ này kẻ ở trên trời, người ở dưới trần . . .

- Sao lời nói của thí chủ lại mâu thuẫn đến thế? Vừa rồi thí chủ nói âu Dương Thúy chưa chết là gì?

- Tôi có bảo là nàng chết bao giờ đâu?

- Nếu âu Dương Thúy đã chết thì lần thứ hai thí chủ đã tái nhập hang động bí mật này ấy, tại sao lại không trông thấy xác của nàng ta ở đó như thế?

- Tôi cho là xác của nàng đã bị người ta lấy trộm?

- Không có lý! Hang động ấy, người ngoài thì làm sao mà vào được?

- Hay là bạn thân của âu Dương Thúy đã lấy trộm xác của nàng cũng chưa chừng?

- Yếu kiến của thí chủ cũng như ý kiến của tôi. Nhưng tôi hãy hỏi thí chủ một câu này.

Nếu thí chủ là bạn thân của âu Dương Thúy, mà biết nàng đã uống thuốc độc tự tử như vậy, chẳng hay thí chủ sẽ xử trí như thế nào, theo hai câu hỏi sau đây:

“Thí chủ muốn nàng vĩnh viễn nằm yên ở trong hang động ấy? Hay là lấy trộm xác của nàng đem đi, khiến nàng cũng không được yên lành?” - Tất nhiên là tôi phải để cho nàng được nằm yên ở trong lòng động bí mật ấy, chứ không có lý do gì lại lấy trộm xác của nàng đem đi như thế! - Thí chủ trả lời như vậy rất hợp lý, tôi cũng căn cứ câu trả lời khá hợp lý ấy mà nghĩ ra hai giả thuyết bất gì bất dịch.

- Cái gì là giả thuyết bất di bất dịch.

- Điều thứ nhất, là âu Dương Thúy chưa chết. Vì nếu nàng đã chết, người bạn nọ vào được trong hang động ấy thế nào cũng đứng nhìn xác nàng chết điều viếng một hồi, rồi cứ để cho nàng nằm yên ở đó. Còn điểm thứ hai, tôi đoán chắc âu Dương Thúy không những chưa chết mà lại còn được cứu sống.

Tư Mã Ngạn nghe tới đây mừng rỡ Vô cùng, vội hỏi :

- Đại sư mau cho biết lý do?

- Lý do rất giản dị, nếu người bạn đó đã không có cách nào cứu nàng thoát chết, thì còn đem xác của nàng đi đây đi đó làm gì?

- Phải đấy! Phải đấy! Lúc đó tôi không nghĩ đến vấn đề ấy!

- Bao giờ người trong cuộc cũng bị lú lấp trí khôn hơn, nhất là thí chủ lại là người chí tình chí nghĩa như vậy, vừa vào tới trong đó trông thấy cảnh cũ đã đau lòng lắm rồi, thì còn đầu óc đâu mà nghĩ đến vấn đề ấy nữa.

Tư Mã Ngạn bỗng trợn mắt lên nhìn Kiến Tính một hồi, rồi cười ha hả một cách rất khoan khoái Kiến Tính ngạc nhiên, mỉm cười nói :

- Tôi nói âu Dương Thúy không những chưa chết, mà lại đã được cứu sống, khiến ai nghe thấy cũng cho là hợp lý, nhưng đó cũng chỉ là một sự ước đoán thôi, sao thí chủ lại đột nhiên mừng rỡ đến như thế?

- Đại sư, tôi cũng có một ước đoán.

- Xin cho biết cao luận.

- Vì âu Dương Thúy uống Đồng Tâm Cửu Độc Thảo, phải có Đại Hoàn Đơn mới cứu khỏi, mà viên thuốc ấy lại giấu ở trong cái hộp Bát Bảo Thần Nê, vì tôi không biết nên đã tặng cho Đại Trí thiền sư, cho nên tôi đoán chắc may ra cô ta đã được Đại Trí thiền sư cứu giúp . . . cho nên tôi nhận thấy nàng ta không những đã được thiền sư cứu Cho thoát chết, mà còn được quen biết đại sư nữa là khác.

- Linh cơ của thí chủ ở đâu tới mà càng nghĩ càng huyền diệu như thế?

- Tôi còn đoán, không những cô ta đã quen biết đại sư, mà người vừa đánh đàn hồi nãy cũng chính là cô ta. Hiện giờ cô ta vẫn còn ở trong thiền phòng của đại sư nữa.

Chàng vừa nói vừa nhanh như điện chớp, phi thân vào trong thiền phòng của Kiến Tính ngay, nhưng trong đó không có hình bóng của một người nào hết, trái hẳn với sự ước đoán của chàng Kiến Tính thấy thế, mồm niệm phật hiệu, thở dài nói tiếp:

- Không ngờ thí chủ lại si mê âu Dương Thúy đến thế! Tư Mã Ngạn mặt đỏ bừng, rầu rĩ, không nói năng gì hết . Kiến Tính mỉm cười nói tiếp:

- Xin thí chủ hãy nghĩ lại xem, cái hộp đất trong có Đại Hoàn Đơn mà thí chủ đã tặng cho Đại Trí thiền sư ở trên lầu Hoàng Hạc vào giờ nào, ngày nào?

Tư Mã Ngạn tính đốt ngón tay một hồi rồi đáp:

- Mười hai tháng giêng.

- Lúc ấy âu Dương Thúy uống cổ độc đã được trăm ngày chưa?

- Đến hai mươi bảy tháng Tám là hết hạn trăm ngày.

- Vậy từ hai mươi bảy tháng tám năm ngoái cho đến mười hai tháng giêng năm nay lại Cách nhau hơn trăm ngày nữa, như vậy âu Dương Thúy tái sinh không phải là nhờ ở Đại Hoàn Đơn đi cứu chữa cho nàng. Nếu đúng như lời thí chủ vừa đoán, do Đại Trí thiền sư đem Đại Hoàn Đơn đi cứu chữa cho nàng thì có lẽ lúc ấy thân thể của nàng đã tan rã hết rồi, và đã biến thành một bộ xương trắng hếu rồi thì còn cứu chữa làm sao được nữa?

Tư Mã Ngạn hổ thẹn Vô cùng và nghĩ bụng:

“Sao bỗng nhiên mình có một bộ óc quá thông minh mà lại ước đoán một sự bất hợp lý như thế! ” Kiến Tính thấy Tư Mã Ngạn hổ thẹn như vậy, liền nói lảng sang chuyện khác, mỉm cười hỏi:

- Tôi nghe Đại Trí thiền sư nói ông ta có để lại mấy câu kệ ở trên vách núi Vu Sơn.

Không biết thí chủ có trông thấy không?

- Có, tôi còn nhớ những câu đó như sau:

Trông nhân gì được quả nấy y không phải là y, ta vẫn là ta Giang hồ đàn kiếm, tâm địa vi tiên ác giả tật theo, thiện giả tật toàn. ” - Những câu ấy chỉ nhấn mạnh phúc thiện họa ác, nhân quả không sai đấy thôi, chứ trong đó không có câu kệ nào là nói chuyện tương lai cả. Riêng chỉ có hai câu: “Tâm địa vi tiên” và “y không phải là y” là hơi khó hiểu thôi .

- Lúc ấy tôi cũng nhận thấy hơi khó hiểu thực, nhưng bây giờ thấy ứng nghiệm rồi.

Câu đó rõ ràng ám chỉ Thôi Minh Quế không phải là tên thật mà là do Mã Không Quần giả dạng đấy.

- Đại Trí thiền sư quả thực là một vị đắc đạo cao tăng, nên ông ta đã biết trước những chuyện tương lai, và biết trong võ lâm thế nào cũng có một trận tai kiếp không sao tránh khỏi được.

- Lão Thiền Sư nói rất đúng. “Giang hồ đàn kiếm, tâm địa vi tiên”, chúng ta đã hành hiệp giang hồ thì chỉ luận thị phi thôi, chứ bất chấp lợi hại, không bị quyến rũ, không sợ chết chóc, không biết cái gì là ty hung xu cát, cái gì là tai kiếp tới nơi .

Tư Mã Ngạn nói tới đó bỗng nghĩ tới một việc, lại mỉm cười hỏi Kiến Tính tiếp:

- Trong lúc nói chuyện, chẳng hay lão thiền sư có nói cho đại sư hay một thiếu niên trẻ đẹp tên là Trang Bá Lạc không?

Kiến Tính ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu đáp:

- Có ông ta còn bảo Bá Lạc hơn Thiên Lạc nhiều, nhưng so sánh với thí chủ thì không ai hơn ai kém.

- Tôi bằng sao được Bá Lạc? Nhưng về phẩm cách thì hình như y . . .

Kiến Tính thấy Tư Mã Ngạn nói như thế, ngạc nhiên và vội đỡ lời :

- Thí chủ cho phẩm cách của Bá Lạc rất kém hay sao?

- Tư Mã Ngạn liền kể chuyện Bá Lạc mới trông thấy Lục Ý đã chung tình như thế nào cho Kiến Tính hay.

Nghe xong, Kiến Tính lắc đầu thở dài và nói tiếp:

- Chữ tình với chữ sắc, người ta thật khó mà vượt qua nổi. Đã có biết bao nhiêu anh hùng đã khốn khổ vì hai chữ ấy. Nếu kết giao với dâm nữ có tâm địa ác độc như rắn rết như Lục ý, thì thế nào cũng bị tai kiếp. Đại Trí thiền sư cứ khen ngợi Bá Lạc là kỳ tài hiếm có, nếu thí chủ có gặp lại y, mong thí chủ khuyên y để y tỉnh ngộ, thoát khỏi chỗ lầy lội đó cũng là một công đức lớn đấy.

Tư Mã Ngạn gật đầu lia lịa và nghĩ bụng:

”Nếu ta gặp Bá Lạc, thế nào ta cũng nói cho y biết Lục Ý là người dâm tà ác độc như thế nào, để y biết hối cải, dứt khoát ngay với yêu nữ. / Hai người truyện trò đến lúc trời sáng tỏ. Vì phải đi núi Vô Lượng phước ước, Tư Mã Ngạn liền cáo biệt Kiến Tính rồi vội vàng đi luôn. Ngờ đâu chàng chưa ra khỏi khu núi Ô Mông thì lại gặp một người bạn cũ .

Thì ra chàng đang đi, bỗng nghe thấy có tiếng hát quen thuộc vọng tới. Chàng vội đưa mắt nhìn về phía đó, thấy một thiếu niên áo trắng đang đứng ở trên đỉnh núi ngâm nga ca hát. Tuy chàng chưa trông thấy rõ mặt người đó, nhưng cũng đã biết là Trang Bá Lạc rồi. Chàng rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao yêu nữ lại không đi cùng với Bá Lạc?

Chàng liền lớn tiếng ca hát một bài . Bá Lạc đang đứng ở trên đỉnh núi, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng ca hát vọng tới, vội quay đầu lại nhìn, thì thấy Tư Mã Ngạn đang đi lên, mồm vẫn ngâm nga hát câu : “Thúy Nga hồng phấn thuyền quyền kiếm, sát tận thể nhân nhân bất tri” (Phấn son của Thúy Nga, kiếm thuyền quyền giết chết không biết bao nhiêu người đời mà người đời vẫn không hay) Bá Lạc đã nhận ra người đó là Tư Mã Ngạn rồi, liền tiến lên nghênh đón, chấp tay vái chào và nói :

- Không ngờ lại được gặp Cảnh huynh ở đây. Nghe giọng ca, Bá Lạc cũng đoán được ngoài huynh ra, không còn ai có giọng ca như vậy.

Tư Mã Ngạn vội đáp lễ và trả lời :

- Từ khi cách biệt đến giờ, Trang huynh vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Sao huynh lại ca tụng đệ đến như thế?

- Hai câu : “Thúy Nga hồng phấn thuyền quỳen kiếm, sát tận thể nhân nhân bất tri” thiên cơ biết bao và có ý nghĩa sâu sắc biết bao!
 - Hai câu thơ ấy rất tầm thường, người nào tự cho mình là đạo mạo cũng thường hay ngâm nga tới. Hôm nay đệ cao hứng cũng là bắt chước người ta mà ca hát, chứ có lạ lùng gì đâu mà huynh lại tán thưởng đến như thế?
 - Cảnh huynh khiêm tốn thực! Người biết ngâm nga hai câu ấy rất thường, nhưng người mà hiểu được ý nghĩa của hai câu ấy lại rất hiếm, những người tự cho mình là đạo mạo mồm vẫn thường dùng hai câu ấy để khuyên kẻ khác, nhưng khi vắng người, y lại chui rúc vào trận phấn son và trong tấm bình phong xác thịt ngay.
 - Nhưng biết đâu đệ lại chẳng là hạng người giả đạo mạo?
 - Người tuyệt sắc như Lục Ý mà cũng không lay chuyển nổi lòng sắt đá của huynh, thì bọn phấn son tầm thường mê hoặc sao nổi Cảnh huynh?
- Tư Mã Ngạn bỗng nghĩ tới một việc gì đó, liền trở mắt lên nhìn Bá Lạc và từ từ hỏi :
- Đệ có một việc này đang thắc mắc không hiểu, muốn hỏi huynh.
 - Việc gì thế? Xin huynh cứ nói đi!
 - Lần trước chúng ta gặp nhau ở trên Vu Sơn. Lúc ấy đệ cải trang hẩn hoi, mà bây giờ thì không. Sao huynh mới gặp mặt đã nhận ra là đệ như thế?
 - Đệ không những đã nhận ra được hai bộ mặt của huynh mà còn biết tên họ thực của huynh không phải là Cảnh Thiên Tâm mà là Tư Mã Ngạn nữa.

19. Có Phải Mỹ Nhân Điều Họa Thủy Không

Tư Mã Ngạn nghe nói càng ngạc nhiên thêm, vội hỏi tiếp:

- Trang huynh, sở trường về toán số, bốc dịch hay là có tiên tri thế?
- Huynh không nên kinh ngạc như vậy! Huynh quên đã thổ lộ hết tên họ thực của mình cho Đại Trí Thiên Sư biết rồi hay sao?

Tư Mã Ngạn mới vỗ nhẽ :

- Thế ra Đại Trí Thiên Sư đã nói cho huynh biết tiện danh đây? Nhưng gặp đại sư ở trên lầu Hoàng Hạc đệ chỉ thổ lộ tên họ thực cho đại sư hay, chứ chưa cho đại sư biết bộ mặt thực, vậy sao Trang huynh lại . . .

Bá Lạc vội ngắt lời chàng và nói tiếp:

- Tuy đệ chưa được trông thấy bộ mặt thực của Tư Mã huynh bao giờ, nhưng đệ đã được gặp Mã Không Quần, người anh kết nghĩa với huynh, nên vừa trông thấy mặt, đệ đã biết ngay huynh là vị đại hiệp đương thời, có hai đại danh là Tư Mã Ngạn và Cảnh Thiên tâm.

Tư Mã Ngạn cau mày lại :

- Trang huynh, tiểu đệ còn có một nghi vấn?
- Tư Mã huynh, chúng ta đã kết giao với nhau rồi thì không nên nghi ngờ gì nhau nữa! Huynh có điều gì thắc mắc, xin cứ cho hay?
- Đệ với Không Quần giống nhau như đúc, sao huynh lại không tưởng đệ là y, mà lại biết ngay là đệ thế?

Bá Lạc cười ha hả đáp:

- Hai người tuy giống nhau như đúc thực, nhưng so người hiền kẻ hư thân mất nét, nên khí chất cũng khác nhau theo. Vì Lục ý, Không Quần đã kịch chiến với đệ ở trên Vu Sơn. Thử hỏi con người như thế thì làm sao mà biết ngâm nga ca hát hai câu thơ của huynh?

Thấy đối phương nhắc tới Lục ý, Tư Mã Ngạn mỉm cười hỏi tiếp:

- Sao hôm nay chỉ có một mình Trang huynh ở đây thôi? Còn Cơ cô nương đâu?

- Hôm đệ quyết chiến với Không Quân ở trên Vu Sơn, tuy đệ may mắn đắc thắng, nhưng đã bị nội thương nhẹ, nên Cơ cô nương đã trở về nhà cũ lấy một cây linh dược hân thể của nàng trồng đã lâu năm để cho đệ uống.

Thấy thái độ của Bá Lạc vẫn còn có vẻ say mê Lục Ý lắm, Tư Mã Ngạn cau mày lại, hỏi tiếp:

- Nhà của Cơ cô nương ở đâu? Sao Trang huynh không đi cùng với nàng?

- cô ta vì tôi mà phải đi xa như vậy, đáng lẽ đệ phải đi cùng cô ta, nhưng hình như cô ta không muốn cho ai biết rõ chỗ ở của mình nên đã dặn đệ đợi chờ ở đây, cho nên đệ cũng không biết nhà của cô ta ở đâu?

Tư Mã Ngạn đếm nhẩm thấy còn đủ ngày giờ đi phó ước, nên chàng mới quyết tâm ở lại khuyên bảo Bá Lạc để làm tròn lời hứa với Kiến Tính. Chàng liền kiếm một tảng đá ở cạnh đó, rồi mời Bá Lạc cùng ngồi xuống để truyện trò tiếp. Chàng lại hỏi :

- Trang huynh mới gặp Cơ cô nương mà đã chung tình ngay, và cô ta còn nỡ dứt tình với Không Quân để giao hảo với huynh nữa. Như vậy tạo sao cô ta lại coi huynh như người ngoài thế?

Chàng thấy Lục Ý rất dâm dăng, và đoán chắc nàng ta với Bá Lạc đã vui vầy với nhau rồi, nên mới hỏi như vậy. Ngờ đâu Bá Lạc lại trả lời :

- Tuy tiểu đệ được Cơ cô nương yêu thương như vậy, nhưng đệ chỉ yêu sắc đẹp của nàng thôi, chứ đệ với nàng ta hai người vẫn chưa hề có sự đi lại với nhau nên đệ mới tự cho mình là người ngoài như thế, thiết tưởng cũng thích đáng lắm .

Thấy Bá Lạc nói như thế, Tư Mã Ngạn rất đổi kinh ngạc . Chàng kinh ngạc như thế là vì thấy Lục Ý đã thay đổi tác phong, không dùng các thủ đoạn dâm dăng để khiến Bá Lạc thần phục mà lại dùng cách “công tâm vi thượng” (lấy lòng trên hết) ra tay từ từ, để Bá Lạc không biết căn bản dâm dăng của mình, khiến chàng ta bị trầm luân trong bể khổ mãi, không sao rút ra khỏi được. Vì thế, chàng vừa kinh ngạc vừa lo âu, nên vội vàng đứng dậy vái Bá Lạc một cái :

- Bá Lạc cũng vội vàng đứng dậy đáp lễ và hỏi lại :

- Sao bỗng dưng Tư Mã huynh lại đa lễ như thế?

- Tiểu đệ có câu trung ngôn nghịch nhĩ muốn khuyên bảo huynh, cho nên đệ mới phải xin lỗi trước để huynh đừng có trách cứ đệ sao lại có cử chỉ đường đột như vậy?

- Chẳng hay Tư Mã huynh muốn nói gì, xin huynh cứ việc nói thẳng ra đi?

- Trang huynh xin thứ lỗi cho đệ nói thẳng nhé? Đệ nhận thấy Cơ cô nương đặc biệt mến huynh như vậy, không phải là diễm phúc của huynh đâu !

- Không phải là diễm phúc chẳng lẽ lại là họa căn sao?

- Từ xưa tới nay, bao giờ cũng thế hết, phàm là mỹ nhân đều là họa thủy cả . . .

- Mục đích của đệ là chỉ muốn bảo vệ một bông hoa tuyệt sắc và để can thiệp vào một sự bất bình đầy thôi, chứ còn như huynh vừa mới nói: “Mỹ nhân là họa thủy” thì cũng hơi quá đáng và có đôi chút bất công, nên đệ mới cảm thấy hơi thắc mắc và muốn thỉnh giáo huynh mấy lời?

- Mời Trang huynh cứ nói, đệ xin rửa tai cung kính nghe !

- Ngày xưa Tây Thi, Lương Hồng Ngọc, Hoa Mộc Lan và bây giờ âu Dương Thúy, Nhiếp Tiểu Băng với Ngải Tỷ Quân các người là những mỹ nhân tuyệt sắc. Nếu bảo những người đó đều là họa thủy, thì không những đệ bất bình mà chắc cả huynh cũng bất bình nốt, phải không?

Thấy đối phương nói rất có lý, Tư Mã Ngạn đành phải làm thỉnh, Bá Lạc lại nói tiếp:

- Còn Đắc Kỷ, Bao Tự, Dương Quý Phi tuy sử sách có nói xấu họ, nhưng lỗi lầm ấy chưa chắc đã tự họ gây nên trước. Đáng lẽ chỉ có Trụ Vương, Chu U Vương, Đường Huyền Tôn mới là những người phải gánh vác

trách nhiệm ấy. Nếu Đắc Kỷ cứ ở trong hậu cung của Thương đế, Bao Tự thì ở nội điện của Chu Vương, Dương Quý Phi chỉ là cung phi ở Trịnh Quang, thì dù họ vẫn được hầu hạ và lấy được lòng vua như thường, nhưng họ không thể nào gây nên tai họa được, mà vẫn được các đời sau khen ngợi là mỹ nhân nhất đời.

Tư Mã Ngạn chỉ mấp môi thôi chứ không nghĩ ra được lời nói gì để cãi lại cả.

Bá Lạc mặt vẫn lộ vẻ bất bình, nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Ngạn rồi trầm giọng từ từ nói tiếp:

- Cũng như về phía đàn ông có minh quân, có hôn vương, có trung thần, có gian đảng, có anh hùng, có đạo tặc và cũng có dũng sĩ với người thư nhược, thì trong phái phụ nữ cũng thế, cũng có người trinh liệt, có người dâm đảng, có người hiền và cũng có người ngu dần. Từ xưa tới nay, thời thế thay đổi luôn luôn. Chúng ta xem sử xanh được biết trong những người họa thủy có mỹ nhân nhưng trong các mỹ nhân không phải ai ai Cũng đều là họa thủy. Vì vậy, Bá Lạc tôi mới muốn thỉnh giáo Tư Mã huynh, là tại sao từ xưa tới nay mỹ nhân lại là họa thủy mà chính người hại nước lại là hôn quân như thế, xin Tư Mã huynh chỉ giáo giúp cho? Tư Mã Ngạn vốn dĩ là một người học rộng tài cao, nhưng bây giờ thấy Bá Lạc hỏi mình như vậy cũng phải dờ người ra, không biết trả lời như thế nào cho phải.

Bá Lạc thấy thế vừa cười vừa nói tiếp:

- Sự thực, lý do ấy rất giản dị, vì mỹ nhân là người yếu ớt, mà hôn quân thì lại là bạo vương. Những văn nhân Vô hạnh chỉ dám múa bút hà hiếp những người hiền yếu, nói xấu kẻ hồng nhan bạc mệnh, không có cách gì phản kháng hay bào chữa. Đồng thời, họ còn mất cả thiên lương, đi ca tụng những bạo quân Vô đạo.

Tuy ngượng nghịu mặt đỏ bừng, nhưng Tư Mã Ngạn vẫn rất chịu phục lý thuyết ấy của Bá Lạc, liền gật đầu khen ngợi:

- Lý luận của Trang huynh rất cao siêu và tinh diệu, không những mắng chửi hết bọn văn nhân Vô sỉ, mà lại còn rửa oan cho bao nhiêu hồng nhan bạc mệnh, mang oan khuất từ xưa tới nay.

- Tư Mã huynh đã đồng ý về sự nhận xét của tiểu đệ, như vậy cái câu “mỹ nhân đều là họa thủy” đủ nhận thấy rất sai. Nếu là người thường mà nhắc nhở tới câu đó, ta chỉ cho y là kẻ Vô tri nên không đáng chấp trách, còn huynh là một vị đại hiệp đương thời, văn võ toàn tài, sao huynh cũng có sự hiểu biết lầm lẫn như thế? Vậy mong huynh từ nay trở đi không nên nhắc nhở đến câu ấy nữa.

Tư Mã Ngạn ngượng nghịu Vô cùng, chỉ vâng vâng dạ dạ thôi. Bá Lạc bỗng thở dài nói tiếp:

- Sự thực thì đệ cũng biết ý nghĩa lời lẽ của huynh, có phải là huynh cho Cơ cô nương là người có hành vi quá đáng đấy không?

- Trang huynh cũng nhận thấy như thế hay sao?

- Người ta muốn được một tri kỷ đã khó, muốn được một hồng nhan tri kỷ lại càng khó thêm, và muốn được một hồng nhan tri kỷ tuyệt đẹp như Lục Ý lại càng khó hơn nữa!

Nói tới đó, Bá Lạc đang ngừng đầu nhìn trời bỗng từ từ cúi xuống nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Ngạn và hỏi tiếp:

- Tư Mã huynh cho lời nói của đệ có đúng không?

Không sao tìm được lời lẽ để chỉ trích được đối phương, Tư Mã Ngạn đành phải gượng cười, gật đầu đáp:

- Đúng lắm! Đúng lắm!

- Đã biết muốn tìm một hồng nhan tri kỷ đẹp tuyệt trần gian rất khó như vậy, nay Lục Ý tuy có khuyết điểm nhưng đệ cũng muốn tận hết năng lực của mình để sửa đổi lại tính nết của nàng, để nàng khỏi . . .

Tư Mã Ngạn nghe nói tới đây, biết là Bá Lạc vẫn còn yêu Lục Ý lắm, nhưng chỉ là yêu một cách cao thượng thôi. Nếu bây giờ mình dùng lời lẽ nọ để khuyên chàng ta, không những không có hiệu quả gì, trái lại còn bị chàng ta chê cười là người thường tục là khác. Vì vậy mà chàng không muốn nhắc nhở đến chuyện ấy nữa, vội nói lảng sang chuyện khác, hỏi Bá Lạc tiếp:

- Hình như Trang huynh với Đại Trí Thiên Sư có sự liên quan mật thiết lắm thì phải?

- Thiết thì có mà mật thì chưa! Lão thiền sư không những là ân nhân cứu mạng đệ thoát chết mà lại còn là người bề trên của đệ. Chỉ tiếc thay Bá Lạc này bạc phước Vô duyên, nên không được theo hầu ông ta luôn luôn thôi .

- Đại Trí Thiền Sư đã đánh cờ với Trang huynh ở trên Vu Sơn, không biết ông ta có biết chuyện huynh kết giao với Cơ cô nương như thế nào không?

- Sao lại không biết? Lão thiền sư còn ngắm nhìn cô ta một hồi nữa là khác.

- Chẳng hay lão thiền sư có phê bình gì về Cơ cô nương hay không?

- Lão thiền sư nói Lục Ý là người có căn bản rất thông minh, nhưng cũng không kém gì ác độc. Hạng người như thế, nếu biết hối cải thì sẽ trở nên rồng ở trên trời ngay.

Nhưng nếu nàng ta cứ sa lầy hoài thì thế nào cũng trở nên ma quỷ chứ không sai .

Tư Mã Ngạn nghe nói như vậy liền kêu “ồ” một tiếng rồi lại nhìn Bá Lạc và hỏi tiếp:

- Lão thiền sư là tiền bối của Trang huynh, vậy chẳng hay đối với mối tình duyên của huynh và Cơ cô nương, ông ta có chỉ dạy điều gì không?

- Sư bá của đệ không chỉ dạy điều gì hết, chỉ bảo đệ cần phải chú ý đến hai chữ “nhân quả”, ông ta nói: ”Tất cả mọi việc ân oán ở trên thế gian này đều do tiền nhân hậu quả mà nên hết, kiếp này trồng những nhân gì thì kiếp sau sẽ được ăn những quả ấy, hay sẽ được ăn quả của kiếp trước nữa cũng không chừng, cho nên khó mà phán đoán lắm. Vì vậy, Phật gia chỉ nhấn mạnh câu “nhân quả báo ứng” thôi, và còn chủ trương lấy đức báo oán, vì đời này ta có thể lấy đức báo oán, thì đời sau thế nào cũng được thiện quả, còn những oán thù của đời trước, trong khi luân hồi chuyển thế, đã quên đi mất rồi. Như vậy, việc gì cũng thế, nếu có thể buông tay được thì cũng nên buông tay. / Tư Mã Ngạn nghe Bá Lạc nói tới đó, cảm thấy trong người nhẹ nhõm và dễ chịu Vô cùng, liền chấp tay, cung kính vái chào trên không ba lạy.

Bá Lạc thấy thế vừa cười vừa hỏi :

- Tư Mã huynh làm như thế có ý nghĩa gì?

- Mấy lời nói ấy của Đại Trí Thiền Sư không khác gì tiếng chuông tiếng trống ban đêm và lúc sáng tỏ, khiến ai nghe thấy cũng phải cảnh tỉnh. Các chúng sinh ở trên đời này nếu ai ai cũng biết qua loa tôn chỉ từ bi của cửa phật, thì muôn nghiệp sẽ tiêu tan, mọi vật sẽ tường hòa, và ai cũng được lên thế giới cực lạc hết .

- Trên đời này quả thực hiếm có người có trí tuệ như Tư Mã huynh, nói một hiểu mười như vậy. Nhưng tiếc thay, người đời phần nhiều là u mê, vì thế cứ gây nên tội nghiệp luôn!

- Nghe chuyện của huynh có chốc lát đã làm sáng tỏ cả nửa đời u mê của đệ, đệ rất cảm tạ huynh đã chỉ giáo cho như vậy!

- Tiểu đệ ngu xuẩn lắm, không biết gì đâu, đệ chỉ nhắc nhở lại mấy lời nói của Đại Trí thiền sư đấy thôi ! Xin huynh không nên quá khiêm tốn mà khen đệ như thế! Nói tới đó, chàng ta ngắm nhìn Tư Mã Ngạn hồi lâu rồi mỉm cười hỏi tiếp:

- Trông thần trí của Tư Mã Ngạn có vẻ không yên, có phải huynh đang có việc bận gì đấy không?

Tư Mã Ngạn bèn nói cho Bá Lạc biết đến ngày rằm tháng Năm mình còn có cuộc hẹn ước với Đại Đầu Tiên Tử ở núi VÔ Lượng như thế nào, Bá Lạc kêu “ủa” rồi hớn hờ đáp:

- Sự gặp gỡ của huynh đài với Đại Đầu Tiên Tử ở trong Hắc Sảnh Cốc chắc thế nào cũng gay cấn và náo nhiệt lắm? Nếu đệ không phải ở đây đợi chờ Cơ cô nương đi lấy thuốc cho đệ, thì thế nào đệ cũng theo huynh đi để được an tâm xem hiểm ác của bọn đương thế cao thủ Vân Mộng Tam Kỳ và Liễu Tôn ra sao?

- Đệ nhận thấy chuyến đi này hung hiểm lắm, nhưng vì đã trót nhận lời hứa, không đi cũng không được, nên dù Trang huynh có rảnh, đệ cũng không dám kéo huynh vào trong.

- Chúng ta đều là giang hồ du hiệp, chỉ cần biết việc đó phải hay trái, có nghĩa hay bất nghĩa, chứ có bao giờ nghĩ tới sự lợi hại cho bản thân đâu? Nếu Cơ cô nương tới sớm một chút, còn đủ thì giờ, thì đệ với nàng ta thế nào cũng đi tới đó ngay để được góp vui.

Tư Mã Ngạn cảm ơn luôn mồm, rồi từ biệt Bá Lạc đi luôn.

Từ quãng đường ở núi Ô Mông đi tới núi VÔ Lượng, vừa đi Tư Mã Ngạn vừa nghĩ ngợi về một vấn đề. Vấn đề đó là chàng không biết Trang Bá Lạc có cảm hóa được Cơ Lục Ý không, hay là lại bị dâm nữ kia làm cho chàng phải thân bại danh liệt?

Sau chàng chỉ có một cách là khẩn cầu, mong làm sao Trang Bá Lạc cảm hóa được Cơ Lục Ý thôi, chàng coi Bá Lạc như là một vị thánh hiền, mà coi Cơ Lục Ý như một con quỷ. Thế là từ đó trở đi, ở trong đầu óc chàng, ngoài việc phần hận Mã Không Quân và nhớ nhung âu Dương Thúy ra, lại còn thêm một việc là lo âu hộ Trang Bá Lạc chỉ sợ chàng ta cảm hóa không nổi ma quỷ mà bị trầm luân theo ma quỷ thôi.

Không bao lâu chàng đã đi đến Hắc Sảnh Cốc. Hôm đó vừa đúng ngày rằm tháng năm, và cũng đúng ngày hẹn ước, không bị lỡ một ngày nào hết. Nhưng khi tới nơi, chàng không trông thấy hình bóng của Kỷ Tây Bình, người đã hẹn ước với mình ở đâu hết. Chàng lại tưởng đối phương vì có việc bận nên chưa tới kịp, liền ở quanh đó đợi chờ. Từ trưa ngày rằm tháng năm, đợi đến trưa hôm mười sáu, ngoài tiếng cú kêu vượn hú và tiếng gió thổi ra, thì chàng không trông thấy một hình bóng của một người nào cả. Chàng tức giận vô cùng, thầm nghĩ bụng:

“Vì trọng lời hứa mà ta không quản ngại đường xá xa xôi đi tới nơi đây, ngờ đâu lại không gặp kẻ gian ác kia đâu hết.” Chàng càng nghĩ càng bực mình, nhưng không biết sào huyệt của bọn Liễu Văn Tôn ở đâu cả, và chàng cũng không có chủ đích đi tìm kiếm, nên chỉ đành lắc đầu thở dài thôi.

Lúc ấy mặt trời đã ở trên cao, bỗng có tiếng chân người ở đằng xa đi tới. Chàng phấn chấn vô cùng, vội ngừng đầu lên nhìn mới hay đối phương là một thiếu nữ áo trắng, trông như một vị tiên nữ, đang tiến tới Hắc Sảnh Cốc. Chỉ thoáng cái, người đó đã tới gần liền. Chàng đã nhận ra người đó chính là Ngọc Trát Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng.

Chàng chấp tay chào, mỉm cười gọi :

- Nhiếp cô nương. . .

Tiểu Băng nghe thấy tiếng người kêu gọi liền ngạc nhiên ngừng bước ngẩng nhìn Tư Mã Ngạn một hồi, rồi cau mày lại hỏi:

- Các hạ là ai? Chúng ta không quen biết nhau bao giờ, sao các hạ lại biết tên họ của Tiểu Băng này như thế?

Lúc này Tư Mã Ngạn mới nhớ ra là mình không đeo mặt nạ da người như trước nữa, thảo nào mà nàng ta không nhận ra mình được. Chàng liền vãi chào một vãi nữa rồi nói tiếp:

- Nhiếp cô nương, đêm Trừ Tịch năm ngoái, tại hạ đã được quen biết cô nương ở trên mặt hồ Lương Tử, nhưng lúc ấy tại hạ đã dị dung mà bây giờ mới là bộ mặt thực. . .

Chàng nói chưa dứt, Tiểu Băng đã biết chàng là ai rồi, liền mỉm cười hỏi :

- Có ngài là Cảnh Thiên Tâm huynh mà tôi nhớ nhưng đã lâu đấy không?

Tư Mã Ngạn hồ thẹn, gượng cười đáp:

- Thiên Tâm chỉ là hóa danh thôi, chứ sự thực tiểu đệ là Tư Mã Ngạn !

Tiểu Băng kêu “ủa” một tiếng, mặt lộ vẻ khâm phục, ngẩng nhìn Tư Mã Ngạn một hồi, rồi cười khi nói tiếp:

- Thực Tiểu Băng tôi không ngờ Thiên Tâm huynh lại là Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn đã khét tiếng khắp võ lâm. Thảo nào lúc ấy tôi đã thấy Tư Mã huynh có vẻ khác thường rồi.

Tư Mã Ngạn thấy nàng ta khen ngợi như vậy, ngượng ngịu vô cùng, xoa tay và mỉm cười nói tiếp:

- Xin Nhiếp cô nương chớ có khen ngợi như vậy, Tư Mã Ngạn này rất lấy làm hổ thẹn!

Tiểu Băng thấy chàng hổ thẹn thực, liền nói sang chuyện khác, mỉm cười hỏi :

- Vì có việc bận, nên tôi đến chậm một ngày, không ngờ Tư Mã huynh vẫn còn ở trong Hắc Sảnh Cốc này. Chẳng hay hôm qua huynh đã gặp Kỷ Tây Bình chưa?

Tư Mã Ngạn lắc đầu, gượng cười đáp:

- Tôi đợi chờ từ hôm qua đến giờ cũng không thấy đối phương đâu hết .

Tiểu Băng ngạc nhiên hỏi :

- Thế là nghĩa lý gì? Chẳng lẽ Kỷ Tây Bình không muốn lấy lại viên Trú Nhan Đơn ấy nữa hay sao?

Thấy Trú Nhan Đơn nhắc nhở đến viên Trú Nhan Đơn, Tư Mã Ngạn giật mình ấp úng nói:

- Nhiếp cô nương, tôi . . . tôi có một việc này muốn . . . xin cô nương lượng thứ cho?

Tiểu Băng ngạc nhiên, nhìn Tư Mã Ngạn đáp:

- Chúng ta đã là bạn với nhau, huống hồ Tiểu Băng xưa nay rất ngưỡng mộ hiệp danh của huynh, chẳng hay có việc gì xin huynh cứ nói thẳng ra đi?

Tư Mã Ngạn càng hổ thẹn thêm, gượng cười nói tiếp:

- Về viên thuốc Trú Nhan Đơn . . .

Nói tới đó, chàng ngượng quá, không sao nói tiếp được nữa.

Ngờ đâu Tiểu Băng lại hiểu nhầm, liền kêu “ôi chà” rồi cau mày lại hỏi :

- CỐ phải Tư Mã huynh đòi lại viên thuốc Trú Nhan Đơn ấy không. Nhưng tiếc thay, tôi đã uống mất rồi!

Tư Mã Ngạn nghe thấy Tiểu Băng nói là nàng đã uống viên thuốc Trú Nhan Đơn đó rồi, liền thất thanh nói :

- Tai hại thực! Thực tai hại! . . .

Tiểu Băng lại càng hiểu lầm thêm, đột nhiên biến sắc mặt, tỏ vẻ không vui lạnh lùng nói:

- Tư Mã huynh là đường đường đại hiệp danh trấn giang hồ như vậy, chứ có phải là đứa trẻ lên ba đâu? Trước kia, có phải Tiểu Băng tôi đã hỏi huynh để lấy viên thuốc đó đâu ĐÓ là huynh tự động tặng cho tôi đấy chứ? Sao bây giờ huynh lại hối hận như vậy?

Nếu viên thuốc ấy còn, thì tôi xin hoàn trả lại ngay, nhưng tiếc thay, tôi đã uống mất thì làm sao mà trả lại cho huynh được?

Tư Mã Ngạn vội xua tay, gượng cười nói tiếp:

- CÔ nương đã hiểu lầm rồi, không phải Tư Mã Ngạn nói định đòi lại viên thuốc ấy đâu, mà chỉ xin lỗi cô nương đấy thôi !

Tiểu Băng càng ngạc nhiên thêm và thất kinh hỏi :

- Sao Tư Mã huynh lại phải xin lỗi tôi như vậy?

Tư Mã Ngạn biết chuyện này, nếu không nói rõ cho nàng nghe, nàng lại càng hiểu lầm mình thêm, nên chàng đành phải nói thực !

- Nhiếp cô nương, viên thuốc mà cô nương đã uống đó không phải là thuốc thật đâu mà là một viên thuốc giả!

Tiểu Băng nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên, mặt lộ sát khí tức thì, Tư Mã Ngạn lo âu thâm, nghĩ bụng: ”Ngọc Trát Hằng Nga có tiếng là người có tính nóng nảy và lạnh lùng nếu nàng giở mặt với mình thì biết làm sao đây?

Nhưng Tiểu Băng đã dịu nét mặt ngay và tươi cười hỏi tiếp:

- Tư Mã huynh cứ đùa tiểu muội như thế làm chi? Tôi không tin đường đường quân tử ngụy ngụy xuất trần như Ly Cầu Thư Sinh mà lại có thủ đoạn hạ lưu đê hèn đến như thế!

- Vâng! Quả thực tôi không có thủ đoạn thâm hiểm như thế thực. Nhưng viên thuốc cô nương đã uống không phải là thuốc thật mà lại là thuốc giả, chính lúc tôi tặng thuốc cho cô nương, tôi cũng không hề biết đó lại là thuốc giả.

- Nếu vậy chắc Tư Mã huynh đã bị Kỷ Tây Bình đánh lừa phải không?

- CỒ nương đoán sai rồi. Viên thuốc của Kỷ Tây Bình thua cho tôi là thuốc thực, nhưng khi tôi nhận được viên thuốc đó thì lại là thuốc giả.

- Tư Mã huynh nói gì thế? Quả thực tiểu muội không hiểu tý nào cả!

- Tình tiết bên trong khúc triết lý kỳ lắm, khiến ai cũng không thể tưởng được. Không biết Nhiếp cô nương có chịu nghe tôi giải thích hay không?

- Tôi là người rất thích nghe những chuyện lý kỳ như vậy Tư Mã huynh cứ thủng thẳng kể hết cho tôi nghe đi!

Nói xong, nàng ngồi lên trên một tảng đá để đợi chờ, Tư Mã Ngạn liền kể cho nàng nghe.

Tư Mã Ngạn kể xong câu chuyện ấy, liền gượng cười nói với Tiểu Băng tiếp:

- Nhiếp cô nương, có phải câu chuyện ấy quá khúc triết lý kỳ không? Chắc đến giờ cô nương vẫn chưa tin phải không?

- Tôi tin lắm! Tôi có ba lý do để rất tin tưởng lời nói của Tư Mã huynh là thực!

Tư Mã Ngạn cau mày hỏi lại :

- xin cô nương cho biết ba lý do ấy?

- Lý do thứ nhất là, nếu Tư Mã huynh đánh lừa và nói dối thì không khi nào lại xếp đặt được một cách khéo léo đến như thế!

- Thế còn lý do thứ hai?

- Nếu Tư Mã huynh định lừa dối tiểu muội thì không khi nào huynh lại chịu nói rõ cho tiểu muội biết như thế. Vì không tới dăm mười năm nữa, Tiểu Băng này chưa già nua, tóc còn chưa bạc, thì không sao biết được viên thuốc ấy là thực hay giả?

- Lý do này cũng chính đáng lắm ! . . .

- Còn lý do thứ ba lại còn vững hơn lý do thứ hai nhiều !

- Xin cô nương cho biết nốt?

- Vì tôi tin ở nhân cách của Ly Cấu Thư Sinh. Không khi nào chàng để cho tôi biết bộ mặt thực của mình rồi, lại còn dùng lời lẽ giả dối để đánh lừa tôi như thế.

Tư Mã Ngạn nghe nói vừa ăn năn, vừa kinh hoàng thẳm, vì lý do thứ ba này của Tiểu Băng rõ ràng bên trong có ý bao hàm ý nghĩa yêu mình. Người đẹp như nàng và có võ nghệ cao siêu như thế mà yêu mình thì chàng không rung động sao được? Nhưng từ khi gặp gỡ Kiến Tính đến giờ, chàng biết tin âu Dương Thúy chưa chết, chàng vẫn còn hy vọng được trùng phùng với nàng ta, nên bây giờ thấy Tiểu Băng có lòng yêu mình, chàng không có lòng hãi sợ sao được?

Tiểu Băng thấy Tư Mã Ngạn không nói năng gì hết, lại mỉm cười nói tiếp:

- Tư Mã huynh khỏi phải buồn rầu như vậy! Linh đơn tuy giả, nhưng tình nghĩa lại là thực. Ở trên hồ Lương Tử, mới gặp gỡ lần đầu mà đã được huynh tặng cho dị bấu như vậy, lòng của tiểu muội lúc nào cũng hâm mộ huynh không hề thay đổi chút nào!

Tư Mã Ngạn mặt đỏ bừng, móc túi lấy cuốn kiếm phổ ra, cung kính trao trả cho nàng.

Ngạc nhiên Vô cùng, Tiểu Băng vội hỏi :

- Tư Mã huynh làm gì thế?

- Đêm trừ tịch, được cô nương tặng cho cuốn kiếm quyết này, đến ngày mừng hai tôi gặp Thiên Lạc mới biết viên thuốc tặng cho cô nương là thuốc giả, trong lòng hổ thẹn Vô cùng, nên từ đó đến nay tôi vẫn chưa dám giở cuốn võ lâm bí kíp này ra xem . Bây giờ gặp cô nương ở đây, tất nhiên tôi phải hoàn lại.

20. Cuộc Ước Hẹn Mười Năm

- Tư Mã Ngạn xin thay mặt âu Dương Thúy cảm ơn Nhiếp cô nương đã có mỹ ý như vậy!

Tiểu Băng gượng cười đáp:

- Trên đời này, bất cứ việc gì cũng thế, ai cũng muốn có một kết quả mỹ mãn, nhưng cũng phải đề phòng việc đó không được đúng như ý muốn của mình, nên tiểu muội xin thỉnh giáo huynh một câu này, nếu âu Dương Thúy không được gặp may mắn và đã chết thật rồi, chẳng lẽ huynh không còn kết giao với hồng nhan tri kỷ khác hay sao?

Tư Mã Ngạn không ngờ Tiểu Băng lại hỏi như vậy, chàng ấp úng mãi không sao trả lời được, Tiểu Băng thấy thế liền mỉm cười nói tiếp:

- Tư Mã Ngạn, không nên rầu rĩ như thế vội, nghe xong câu chuyện của huynh, tiểu muội muốn đính một cuộc ước hẹn mười năm với huynh!

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì là cuộc ước hẹn mười năm?

- Theo sự nhận xét của tiểu muội, nếu âu Dương Thúy thoát chết thì không riêng gì huynh đi khắp đất trời tìm nàng, mà nàng cũng đi tìm kiếm huynh. Nếu trong mười năm trời, dù đôi bên không gặp nhau, nhưng cũng có thể biết được tin tức của nhau .

- Phải. Nếu âu Dương Thúy chưa chết thì chỉ một hai năm là cùng, sự tích của nàng cũng lưu truyền trong giang hồ ngay, chứ chẳng cần phải đợi lâu như thế! - Ta cứ giả định thời gian lâu như thế thì càng yên tâm hơn. Nếu mười năm dài như thế mà vẫn không hay tin của âu Dương Thúy thì huynh có đoán chắc nàng không còn phục sinh nữa không?

- Tất nhiên là nàng không phục sinh rồi!

Tiểu Băng nhìn thẳng vào mắt Tư Mã Ngạn, với giọng nói rất thành khẩn từ từ nói tiếp:

- Cho nên tiểu muội mới đính ước mười năm với huynh như thế, trong mười năm trời, tiểu muội cùng huynh đi khắp đây đó đàn kiếm giang hồ đồng thời cũng tận lực dò thăm tin tức sống chết của âu Dương Thúy. Tiểu Băng sẽ cải nam trang, huynh chỉ được coi tiểu muội như là bạn chi giao thôi, chứ không được coi tiểu muội như là một người bạn hồng nhan tri kỷ. Nói tóm lại, huynh phải coi tiểu muội như là một người đàn ông vậy, không còn nghĩ đến tiểu muội là đàn bà nữa.

Thấy đề nghị của Tiểu Băng kỳ lạ như vậy, Tư Mã Ngạn thích thú Vô cùng nhìn thẳng vào mặt nàng ta muốn nói nhưng lại thôi. Tiểu Băng lại vừa cười vừa nói tiếp:

- Trong mười năm đó, bất cứ lúc nào hề biết được tin tức của âu Dương Thúy rồi, Tiểu Băng quyết không quấy rầy huynh mà sẽ lẳng lặng bỏ đi ngay, nhưng mười năm sau mà vẫn không thấy được tin tức gì của nàng ta, thì tiểu muội sẽ trở về nữ trang.

Nói tới đây, sắc mặt của nàng bỗng lạnh lùng hẳn, hai mắt sáng như điện nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Ngạn trầm giọng hỏi:

- Lời nói của tiểu muội đã xong, chẳng hay huynh có vui lòng đính cuộc hẹn ước mười năm ấy với tiểu muội không? Xin cứ trả lời thẳng thắn cho tiểu muội biết đi?

Đã sớm bị cảm tình chân thành của Tiểu Băng ràng buộc, Tư Mã Ngạn liền gật đầu đáp:

- Nhiếp cô nương đã có lòng như vậy, Tư Mã Ngạn rất lấy làm cảm ơn! Chúng ta quân tử nhất ngôn, kết bạn với nhau mười năm, đàn kiếm giang hồ. Nếu mười năm sau Cũng vẫn không tin tức của âu Dương Thúy thì sẽ khẩn cầu cô nương cùng tới bách niên giai lão.

Tiểu Bạng nghe thấy chàng nói như vậy, cảm động đến ứa nước mắt ra liền.

Tư Mã Ngạn thấy thế kinh ngạc hỏi :

- Nhiếp cô nương, tôi chẳng nhận lời cô về cuộc ước hẹn mười năm ấy rồi là gì, sao cô nương còn đau lòng ứa nước mắt ra như thế?

Tiểu Bạng thấy Tư Mã Ngạn hỏi như vậy, nước mắt lại càng tuôn ra như mưa ghen ngào đáp:

- Tư Mã huynh, từ trước đến ngày hôm nay, tiểu muội đã từng trải biết bao nhiêu cuộc gian nan nguy hiểm, ra sống vào chết, nhưng chưa bao giờ phải ứa nước mắt ra cả Không hiểu tại sao . . . ngày hôm nay lại không sao cầm lệ lại được .

Động lòng thương, Tư Mã Ngạn với giọng êm dịu hỏi :

- Nhiếp cô nương đau lòng hay mừng rỡ?

Tiểu Bạng dùng tay áo chùi nước mắt, từ từ cầm thanh bảo kiếm vào trong bao, rồi gượng cười đáp:

- Tiểu muội cảm thấy . . . hơi cao hứng trong lúc đang đau lòng.

Mỹ nhân đang ai oán gượng cười như vậy còn đau khổ hơn là khóc òa lên, khiến ai trông thấy cũng động lòng thương. Tư Mã Ngạn đang tự tiêu hồn, Tiểu Bạng đã khẽ nói tiếp:

- Tư Mã huynh thử nghĩ xem, có biết bao nhiêu người đẹp trai anh tuấn theo đuổi tôi hoài, ân cần o bế, nhưng tôi coi họ như rẻ rách, không thèm đoái hoài tới. Không ngờ khi tôi có vẻ ngưỡng mộ Tư Mã huynh, thì lại bị huynh cự tuyệt. Cũng may, chúng ta rốt cuộc vẫn được đính ước mười năm. Vừa rồi nếu huynh trả lời hơi chậm, thì thế nào Tiểu Bạng này cũng hổ thẹn, và nhận thấy không còn mặt mũi nào sống ở trên đời này nữa. CỐ lẽ lúc này đã vãi máu ngậm hờn . . . dưới chín tuổi rồi.

Nói đến câu sau cùng, nàng lại cảm động hết sức, nước mắt cứ rỏ xuống như mưa.

Tư Mã Ngạn rất ăn năn ngập ngừng đáp:

- Nhiếp cô nương nên hiểu cho tôi có nỗi khổ riêng. Vừa rồi . . . tôi chẳng thành thật kể hết cho cô nghe rồi là gì?

Tiểu Bạng mắt vẫn đầm lệ, nhìn vào mặt Tư Mã Ngạn u oán hỏi :

- Tư Mã huynh thử đoán xem, tôi có oán trách huynh không nào?

Tư Mã Ngạn gượng cười đáp:

- Tôi không biết điều như thế, tất nhiên là cô nương phải hận tôi Vô cùng rồi .

Tiểu Bạng lắc đầu, nói tiếp:

- Phàm là đàn bà đều muốn lấy được một người chồng chân tình, chứ không muốn lấy được một anh chàng bạc bẽo. Đối với một người chỉ gặp có một lần, chưa hề nói chuyện với nhau bao giờ, và đối phương sống chết ra sao cũng chưa hay, như âu Dương Thúy mà huynh có lòng yêu thương chân thật như vậy. Nếu mười năm sau, tôi may mắn được cùng huynh bạch đầu giai lão, tất nhiên không khi nào huynh lại phụ lòng Nhiếp Tiểu Bạng này.

Tư Mã Ngạn thấy Tiểu Bạng khóc sụt sùi như vậy, trông thật tội nghiệp đáng thương và chàng cũng hết sức yêu thương nàng là khác, không cầm lòng được, chàng giơ tay ra định ôm ngang lưng nàng vào lòng để hôn hít vài câu để hai người đỡ khao khát phần nào.

Ngờ đâu, chàng vừa giơ tay ra, Tiểu Bạng đã vội tránh ra ngoài tám thước, hai má đỏ bừng xua tay nói:

- Tư Mã huynh, tôi biết ý muốn của huynh lắm. Huynh có vẻ thương hại tôi, muốn an ủi tôi đôi chút. Nhưng chúng ta đã quyết định với nhau rồi, hai bên đều phải giữ đúng lời hứa. Trong mười năm huynh chỉ nên coi muội như một người bạn trai thôi, chứ không coi muội như một hồng nhan tri kỷ.

Tư Mã Ngạn lắc đầu, thở dài nói tiếp:

- Ngày đêm gần gũi nhau, trước hoa dưới trăng, người ta có phải thánh hiền đâu, làm sao mà cầm lòng nổi?

Tiểu Băng tùm tùm cười đáp:

- Huynh nói rất đúng, nhưng chúng ta có phải là hạng trai gái tầm thường đâu? Chỉ yêu nhau bằng cái nhìn cái liếc cũng đủ tiêu hồn lạc phách rồi. Còn sự âu yếm anh em em em thì hãy đợi mười năm sau đã.
- Tuy Tư Mã Ngạn là si nam của trần gian, thì Nhiếp cô nương cũng là kỳ nữ của võ lâm, chứ có phải là người thường đâu? Thôi được, chúng ta quân tử nhất ngôn. Hiện giờ là tri kỷ, sau này sẽ cùng bạch đầu, chúng ta cùng phiêu lưu và ngao du giang hồ mười năm vậy.
- Tư Mã huynh, ngày mai tiểu muội sẽ cải nam trang, huynh cũng phải gọi tiểu muội là Nhiếp tiểu đệ mới được.
- Chúng ta đã nói rõ rồi. Đôi bên tương kết với nhau bằng tình, tương thủ với nhau bằng lễ, như vậy Nhiếp cô nương có cải nam trang hay không, thiết nghĩ cũng không cần lắm.
- CỐ hai điều tiểu muội khiến tiểu muội cần phải cải nam trang mới được .
- CỒ nương có hai điều gì thế, xin cho Tư Mã Ngạn này biết với .
- Điều thứ nhất, là đề phòng khỏi vượt qua hàng rào yêu đương. Tiểu muội đã cải nam trang rồi, huynh sẽ đỡ bị gọi cảm và mới có thể khắc chế được lửa dục .
- Thế còn điều thứ hai?
- Điều thứ hai là Ly Cấu Thư Sinh với Ngọc Trát Hằng Nga đều là người có tên trong võ lâm, nếu muội không cải nam trang, chúng ta đi cùng với nhau, thì dù chúng ta có trong sạch đến đâu cũng sẽ bị mang tiếng.
- Quý hồ chúng ta trong sạch là được, sợ gì ai dị nghị?
- Tư Mã huynh là người quân tử, tất nhiên không bao giờ nghĩ đến vấn đề đó.
- CỐ phải cô nương muốn tránh những sự quấy nhiễu vì ghen tuông của bọn người đã theo đuổi cô nương từ trước tới nay phải không?
- Điều đó tất nhiên không sao tránh khỏi được, nhưng tiểu muội không lo ngại chút nào. Chúng ta đã cùng nhau phiêu lưu giang hồ, đàn kiếm mười năm, chả lẽ lại còn sợ phiền phức ấy hay sao?
- Nếu không phải điều đó thì quả thật tôi không sao đoán ra được .
- Việc của tiểu muội e ngại, tính chất của nó cũng tương đồng với sự ước đoán của huynh, nhưng chỉ khác ở mục đích thôi.
- Cái gì là khác ở mục đích?
- Giả sử âu Dương Thúc chưa chết, bất cứ nàng mất thấy hay tai nghe chúng ta ngày đêm gần gũi nhau đàn kiếm giang hồ như vậy, liệu nàng có thể tin tưởng Ly Cấu Thư Sinh với Ngọc Trát Hằng Nga trong sạch hay không? Và nàng có biết đâu chúng ta đang đi tìm kiếm nàng?

Tư Mã Ngạn thấy Tiểu Băng nói như vậy giật mình kinh hãi, gật đầu chịu là phải.

Tiểu Băng lại tùm tùm cười nói tiếp:

- Nếu âu Dương Thúc không tin hai người chúng ta trong sạch, thì mối si tình của huynh thế nào cũng thành tuyệt vọng, âu Dương Thúc không trách huynh là người bạc tình đâu, mà chỉ oán số mạng của mình hẩm hiu thôi! Tình cảm của đàn bà con gái bao giờ cũng mềm yếu hơn đàn ông, nàng thất vọng một lần với Mã Không Quân rồi lại vỡ mộng lần nữa với Tư Mã Ngạn nữa thì nàng còn sống làm sao được? Nếu không uống thuốc độc lần thứ hai để kết liễu cuộc đời tàn ấy, thì nàng thế nào cũng cắt tóc đi tu, kết quả như Mạnh Hương Thiên vậy, lúc ấy VÔ Vi tiên tử sẽ biến thành VÔ Vi sư thái chứ không sai.

Nghe tới đó, Tư Mã Ngạn kinh hoảng đến toát mồ hôi lạnh ra và đỡ lời :

- Nhiếp cô nương suy luận như vậy thực là cao minh và chu đáo Vô cùng!
- Thế bây giờ Tư Mã huynh đã đồng ý tiểu muội cải nam trang chưa?

- Từ mai trở đi, tôi sẽ gọi Nhiếp cô nương là Nhiếp hiền đệ!

Tiểu Băng bỗng bẻ hai cành cây, rồi nhìn Tư Mã Ngạn vừa cười vừa nói tiếp:

- Pho Long Hồ Phong Vân kiếm pháp của Tiểu Băng sẽ tạm quy ẩn mười năm, nên ngày hôm nay phải truyền môn tuyệt kỹ ấy cho một người lý tưởng truyền nhân !

Tư Mã Ngạn thấy nàng khéo nói bông như vậy, chàng cũng cung kính chấp tay vái Chào và nói :

- Đệ tử Tư Mã Ngạn có lòng muốn nghiên cứu tuyệt kỹ, nhưng phải nổi ngu xuẩn dốt nát, không hiểu có thể học hỏi được tuyệt nghệ của Nhiếp nữ hiệp hay không?

Tiểu Băng cười khanh khách:

- Thực Tư Mã huynh định vái tiểu muội làm sư phụ phải không? Huynh phải biết nhất nhật như chung thân vi phụ đấy!

- Chung thân vi phụ, câu ấy không thích đáng, Tư Mã Ngạn cam tâm suốt đời nghe lệnh vĩnh viễn hầu hạ ở bên cạnh bàn phần !

21. Võ Lâm Bắc Bá Thiên

Trong khi đi đường trường xa hàng nghìn dặm ấy, hai người hỏi thăm đây đó, không những không biết tí gì về âu Dương Thúc, mà cả tin của Không Quân có mượn danh của Ly Cấu Thư Sinh để làm bậy hay không cũng không hay gì nốt, nhưng khi vào đến ranh rời tỉnh Triết Giang mới thu lượm được một chút tin tức .

Khi đi tới núi Điểm Thương, Tư Mã Ngạn ngẫu nhiên gặp một vị võ lâm danh túc, vị ấy chính là Hoàng Sơn Dật Tú Sài Thiên Tảo, người đã nổi danh về môn VÕ ảnh Thập Tam Phiêu.

Ba người gặp nhau ở dưới một cái thác nước. Tư Mã Ngạn và Tiểu Băng đều biết Hoàng Sơn Dật Tú, nên hai người vừa trông thấy mặt Dật Tú đã vội chấp tay chào, nhưng Sài Thiên Tảo trông thấy hai người lại có vẻ kinh ngạc, vội lui về phía sau nửa bước.

Lúc này, Tư Mã Ngạn mới sực nhớ Tiểu Băng đã cải nam trang mà mình không đeo mặt nạ da người nữa, thảo nào mà Sài Thiên Tảo kinh ngạc như thế. Nên chàng vội mỉm cười kêu gọi trước :

- Sài lão tiên sinh, chẳng lẽ đã không nhận được ra tại hạ hay sao?

Sài Thiên Tảo lạnh lùng đáp:

- Sao lão phu lại không nhận ra người được? Người là Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn đã nổi tiếng giang hồ bằng môn Tam Dương Thần Công chứ gì?

Tư Mã Ngạn thấy Sài Thiên Tảo biết rõ tên tuổi và lai lịch của mình như vậy ngạc nhiên Vô cùng hỏi lại:

- Tuy Tư Mã Ngạn này đã ngưỡng mộ lão tiên sinh đã lâu, nhưng tiếc thay chưa có dịp may nào được hầu chuyện. Lần trước ở trong đại hội Vân Mộng Tranh Kỳ vì có nỗi khổ riêng, tại hạ không dám dùng bộ mặt thực để tham dự . . .

Chàng vừa nói tới đó, Sài Thiên Tảo đã cười như điên như dại và đỡ lời :

- Lão phu biết rõ nỗi khổ tâm ấy của người lắm, tên tuổi của Ly Cấu Thư Sinh được tiếng lắm, nên mới có câu “đường đường quân tử Nguy nguy xuất trần” như thế, nhưng bây giờ bỗng làm ra những việc dè hèn Vô cùng, như vậy thì còn mặt mũi nào dám lộ mặt thực ra cho người ta trông thấy nữa?

Tiểu Băng nghe thấy Sài Thiên Tảo nói như thế tức giận không tả vội xen lời nói :

- Sài Thiên Tảo, người là người có tên tuổi trong võ lâm đương thế, sao người lại ăn nói hàm hồ như vậy, dám nhục mạ Tư Mã huynh của mỗ như thế?

Sài Thiên Tảo nhìn Tiểu Băng một hồi, cười ha hả đang định trả lời thì Tư Mã Ngạn không tức giận chút nào, thủng thẳng hỏi tiếp:

- Xin Sài lão tiên sinh cho biết, tại hạ đã làm ra những việc gì dè hèn?

Sài Thiên Tảo lạnh lùng đáp:

- Theo chỗ lão phu biết, thì trong đại hội Tranh Kỳ Sầm Đại Hóa không phải chết thực !

Tư Mã Ngạn gật đầu đáp:

- Lão tiên sinh nói rất đúng!

- Các người lập cái trò lừa đảo ấy để cướp giật Vô số vật báu của quần hùng phó hội, chẳng lẽ hành vi của người như thế không là dê hèn thì là gì?

- Sài lão tiên sinh, cái trò đánh lừa ấy của Tam Kỳ quả thực là dê hèn, nhưng đó là Vân Mộng Tam Kỳ thông đồng với bọn Liễu Văn Tôn, chứ liên can gì đến Tư Mã Ngạn này?

- Người đừng có giả làm thanh cao, trộm danh lừa đời như thế nữa! Cái tin bí mật ở Nam Hoang không bao lâu đã đồn khắp Trung Nguyên, đến lúc ấy ai chẳng biết Ly Cấu Thư Sinh với Liễu Văn Tôn và Vân Mộng Tam Kỳ đều là người đồng bọn với nhau?

Nghe tới đây, Tiểu Băng không sao nhịn được, liền quát lớn:

- Lão già họ Sài kia, ta không sao nhịn được nữa! Người dám nói xấu người một cách Vô căn cứ như vậy, ta phải cho người ba cái bạt tai mới được !

Sài Thiên Tảo vội đáp:

- Ai bảo lời nói của ta là Vô căn cứ? Ta chẳng nói cho các người biết rồi là gì? Nam Hoang bị tín sắp sửa truyền khắp Trung nguyên rồi .

Tiểu Băng không sao nhịn được, đang định giở mặt thì Tư Mã Ngạn đã vội xua tay vừa cười vừa nói tiếp:

- Nhiếp hiền đệ nên nhẫn nại một chút, chắc bên trong thể nào cũng có sự bí mật gì đây? Để ngu huynh hỏi cụ họ Sài thì hơn.

Nói xong, chàng liền hỏi Sài Thiên Tảo tiếp:

- Sài lão, vừa rồi Sài lão vừa nói cái tin Nam Hoang bị tín gì đó sắp đồn khắp Trung Nguyên phải không?

Sài Thiên Tảo thấy thái độ của Tư Mã Ngạn rất ung dung, không có vẻ gì là hổ thẹn cả, y liền ngẩng nhìn lại chàng một hồi rồi mới thủng thẳng đáp:

- Bây giờ là mồng chín tháng Tám, hơn bảy tháng nữa trong võ lâm sẽ có một tổ chức mới rất tà ác sắp thành lập.

Tiểu Băng nghe nói “ồ” một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Tổ chức tà ác ấy tên là gì? Do ai chủ trì? Bao giờ mới thành lập?

Sài Thiên Tảo đáp:

- Tổ chức ấy tên là Bát Bá Bang. Người chủ trì là nhóm Bát Bá thiên của võ lâm, định đến mồng một tháng Tư năm sau sẽ thành lập ở trong hang ác Quỷ trên núi Lục Chiêu. Chúng sẽ gởi thiệp cho khắp thiên hạ, mời các nhân vật có tên tuổi đến dự đại hội khai bang của chúng.

Tư Mã Ngạn vừa cười vừa xen lời hỏi :

- Võ lâm Bát Bá Thiên là những ai? Cái tên này nghe đầy bá khí thật.

Sài Thiên Tảo lạnh lùng đáp:

- Bạn đã biết lại còn cố ý hỏi như vậy làm chi? Nhóm Bát Bá Thiên ấy chỉ trừ có người minh chủ là có thân phận bí ẩn, và không biết tên họ là gì ra, thì còn những người kia là nhóm Vân Mộng Tam Kỳ, với những người đã dự Đại Hội Vân Mộng Tranh Kỳ như Liễu Văn Tôn, Phiến Tăng áo đỏ, tên người Mèo hung ác, với các hạ đây là Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn chứ còn ai đó nữa?

Tư Mã Ngạn nghe nói cau mày lại, gượng cười hỏi tiếp:

- Không biết ai cho Sài lão hay tin này như thế? Hay là Sài lão đã dò hỏi ở đâu ra?

Sài Thiên Tảo cười ha hả đáp:

- Muốn người ta không biết, chỉ có một cách là mình đừng có nhúng tay thôi. Người không ngờ tại sao lão phu lại dò biết được tin tức này phải không? Tin tức ấy lão phu đã đích tai và do đích mồm người nói chứ còn ở đâu ra nữa?

Nghe tới đó, Tiểu Băng mỉm cười lớn tiếng xen lời nói :

- Đệ đã hiểu rồi.

Tư Mã Ngạn xua tay bảo nàng đừng nói, rồi chàng lại hỏi Sài Thiên Tảo tiếp:

- Không hiểu giờ nào và ở đâu Sài lão đã được nghe Tư Mã Ngạn này nói như vậy?

- Nếu lão phu không đem bằng cứ chính thức ra, có lẽ người vẫn chưa chịu nhìn nhận. Lúc đó vào hồi sau tết Đoan Ngọ chừng bốn năm ngày, trong một khu rừng rậm, ở trên Mạc Phụ, lão phu trông thấy người với Trường Cước Tiên Nhân Khang Túy Thiên, lão nhị của nhóm Vân Mộng Tam Kỳ, đang đàm luận việc tổ chức Bát Bá Bang.

Túy Thiên còn nói: Gần đây y mới quen được một tuyệt thế quái nhân, võ công đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh rồi, và cũng có thể nói là tay Vô địch thiên hạ đáng được làm bá chủ của nhóm Bát Bá.

Tư Mã Ngạn lắng lắng nghe xong, liền quay đầu lại mỉm cười hỏi :

- Nhiếp hiền đệ, bây giờ ngu huynh phải nhờ hiền đệ làm chứng mới được. Ngày hôm mười sáu tháng năm, ngu huynh đang ở Hắc Sảnh Cốc trên núi VÔ LƯỢNG, thì làm sao tết Đoan Ngọ bốn năm ngày, có thể xuất hiện ở trên núi Mạc Phụ được?

Tiểu Băng lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

- Làm sao được, trừ phi huynh biết bay hay là một vị kiếm tiên như người ta vẫn đồn đại, trong thời gian năm sáu ngày như thế, làm sao mà đi được hàng vạn dặm như thế?

Sài Thiên Tảo cười nhạt, xen lời nói :

- Hai người đừng có kẻ xướng người họa như thế nữa! Khi nào lão phu lại tin được lời nói như vậy.

Tiểu Băng có vẻ không vui, trợn mắt lên hỏi :

- MỒ đã chứng minh cho Tư Mã huynh, sao người lại không tin?

Sài Thiên Tảo kêu “ủa” một tiếng, hỏi lại Tiểu Băng rằng:

- Sao lão phu lại phải tin lời nói của người?

Tiểu Băng nhìn Sài Thiên Tảo từ từ và đáp:

- Tất nhiên người phải tin tưởng lời nói của chúng ta. Tên tuổi của ở trong võ lâm có kém gì cái tên Hoàng Sơn Dật Tú của người đâu?

Sài Thiên Tảo cười ha hả, nói tiếp:

- CỐ lẽ Sài Thiên Tảo này là kẻ quê mùa, ít nghe nói nên mới không biết trong đương kim võ lâm lại có một người có tên tuổi mà trẻ như thiếu niên họ Nhiếp này.

Tư Mã Ngạn thấy Tiểu Băng định thổ lộ thân phận thật của mình, chàng vội đưa mắt ra hiệu . Tiểu Băng hiểu ý, liền cười và nói tiếp:

- Tư Mã huynh, vị Sài lão tiên sinh này, tuy kiêu ngạo tự phụ, không coi ai ra gì hết, nhưng dù sao tiếng hiệp danh cũng lừng lẫy đã lâu, chứ không phải là những kẻ gian ác Đệ có thổ lộ thân phận cho Sài lão tiên sinh hay cũng không sao. Bằng không, lão tiên sinh không chịu tin lời nói của tiểu đệ, cứ bảo gà là cuốc, như vậy có phải là huynh bị mang tiếng oan, không sao rửa sạch không?

22. Tam Lâm Bí Động

Sài Thiên Tảo nghe nàng nói như thế, mới biết thiếu niên này là người có lai lịch bất phàm thực .

Tiểu Băng nói xong thấy Tư Mã Ngạn không phản đối nữa, nàng liền hỏi Sài Thiên Tảo tiếp:

- Sài lão tiên sinh có nghe thấy ai nói đến ngoại hiệu Ngọc Trác Hằng Nga chưa?

Sài Thiên Tảo chưa rõ nguyên nhân ra sao, nhưng vẫn gật đầu đáp:

- Ngọc Trác Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng cô nương, không những có pho Long Hồ Phong Vân kiếm pháp lợi hại nhất võ lâm, mà lại là một người hiệp nghĩa, nhân phẩm cao tuyệt. Nhiếp lão đệ đã nhắc nhở đến tên của cô ta như vậy chắc cô ta không phải là lệnh tỷ thì cũng là lệnh muội của lão đệ, phải không?

Tiểu Băng mỉm cười hỏi tiếp:

- Tại hạ chính là Nhiếp Tiểu Băng, chỉ có một thân một mình chứ không có anh em gì cả. Cám ơn Sài lão tiên sinh đã ban khen như vậy. Sài lão đã biết Tiểu Băng rồi, thì lời chứng minh của Tiểu Băng chắc Sài lão không cho là nói docus chứ?

Mấy lời nói đó, nàng dùng giọng đàn bà, tiếng oanh thoả thễ, khiến ai nghe thấy cũng biết ngay nàng là nữ cải nam trang. Sài Thiên Tảo rất hồ đồ, mặt lộ vẻ ngơ ngác, gượng cười đáp:

- Lời nói của Nhiếp cô nương tất nhiên là không sai rồi, nhưng việc mà Sài Thiên Tảo này trông thấy cũng không lắm, bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì khiến Sài lão hồ nghi Vô cùng.

Tiểu Băng vừa cười vừa đỡ lời nói :

- Nếu người không biết rõ về nội tình sự việc này, thì thế nào cũng cho là thần bí không thể tưởng tượng nổi. Sự thật thì Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn huynh, lại có một người có bộ mặt giống hệt anh ấy. Người đó là Mã Không Quần, vừa độc ác, vừa gian tà Không riêng gì mặt mũi, tâm thức giống hệt Tư Mã huynh, mà cả giọng nói của y cũng hao hao giống nốt.

Sài Thiên Tảo kêu “ồ” một tiếng, hình như y đã vỡ lẽ nhưng mặt của y vẫn còn có vẻ hoài nghi.

Tư Mã Ngạn thấy Tiểu Băng đã thổ lộ thân phận rồi, mà việc này thật phức tạp, nhiều chi tiết lắm, nếu không kể rõ câu chuyện, thì đối phương không sao hiểu được, nên chàng không dấu diếm gì cả, kể hết rõ nguyên nhân câu chuyện đó cho Sài Thiên Tảo nghe.

Nghe xong, Sài Thiên Tảo cũng cảm khái Vô cùng, ngắm nhìn Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng một hồi, rồi mỉm cười khen ngợi:

- Thật là một giai thoại trăm năm chưa chắc đã có một chuyện kỳ lạ đến như thế. Mối tình trong sạch của Tư Mã lão đệ với VÔ Vi tiên tử thật là thuần khiết, cao thượng Vô cùng. Cuộc hẹn ước mười năm với Nhiếp cô nương lại càng là một chuyện hiếm có và rất hợp tình hợp lý. Nay Sài Thiên Tảo đã biết rõ câu chuyện này rồi, nên mới có một đôi lời muốn thưa cùng Tư Mã lão đệ .

Tư Mã Ngạn vội hỏi :

- Chuyện gì thế? Xin Sài lão tiên sinh cứ nói.

Sài Thiên Tảo vừa cười vừa đỡ lời :

- Sau khi rời khỏi Vân Mộng, Sài lão lập chí ngao du các danh thắng ở miền Đông Nam . MỒ đã đi qua tại Thiên Đài và Thiên Mụ thì vừa tới nơi đây.

Tư Mã Ngạn rất thông minh, nghe nói giật mình, vội hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Sài lão lại được trông thấy một việc gì ở trên núi Thiên Mụ chăng?

Sài Thiên Tảo gật đầu, vừa cười vừa đáp:

- Khi lên tới sườn núi của núi Thiên Mụ, thì mỗ trông thấy một thiếu nữ mặc áo trắng đẹp như tiên nữ, có thể nói là nhan sắc tuyệt trần được .

Tư Mã Ngạn vội hỏi :

- Sài lão CỔ biết rõ tên tuổi thiếu nữ ấy không?

Sài Thiên Tảo lắc đầu đáp:

- Thiếu nữ áo trắng ấy võ công rất cao siêu. Chính mắt mỡ đã trông thấy nàng ta dùng thuật khinh công tuyệt đỉnh leo lên sườn núi thẳng tuột. Nhưng chờ tới khi mỡ đuổi theo, leo lên trên đỉnh núi, thì không thấy tung tích của nàng ta đâu nữa.

Tiểu Băng nắm tay Tư Mã Ngạn, thất kinh hỏi :

- Tư Mã huynh, thiếu nữ áo trắng đẹp như thiên tiên ấy, liệu có phải là VÔ Vi Tiên Tử âu Dương Thúy, đã Vô sự quay trở về bí động đấy không? Cho nên nàng vừa lên tới đỉnh núi đã mất tích ngay thế?

Tư Mã Ngạn thấy lời nói của Tiểu Băng rất có lý, nên chàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, vội vái Sài Thiên Tảo một lạy, mỉm cười nói tiếp:

- Cám ơn Sài lão đã cho biết tin ấy, Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Băng phải vội đi núi Thiên Mục ngay để dò xét xem thực hư ra sao? Xin tạm biệt Sài lão ở đây.

Sài Thiên Tảo cũng chấp tay đáp lễ, mỉm cười trả lời :

- Lão đệ khỏi cần phải đa lễ như vậy. ông Trời thế nào cũng phù hộ cho người có lòng. Lão đệ thế nào cũng được toại nguyện. Lão chỉ biết chúc phúc cho lão đệ như thế thôi. Chúng ta chia tay nhau phen này, có lẽ đến mừng một tháng tư sang năm, ngày khai bang của bọn Bát Bá Thiên chúng ta mới được gặp nhau ở trên núi Lục Chiếu cũng nên?

Nói xong, y mỉm cười, quay người đi luôn. Y vẫn tiếp tục vân du tiến thẳng về phía núi Điểm Thương, còn Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Băng thì gỡ hết tốc lực khinh công ra đi về phía núi Thiên Mục. Tư Mã Ngạn nhận thấy chuyến đi này, nếu âu Dương Thúy phục sinh mà được gặp gỡ thì còn gì sung sướng cho bằng, nên chàng mặt mày hớn hớn. Còn Tiểu Băng thì sợ cuộc hẹn ước mười năm của mình bị tiêu trong giây lát, nên nàng rầu rĩ khôn tả.

Hai người có tâm sự khác nhau, nên cứ lẳng lặng đi thôi, chứ không ai muốn lên tiếng nói năng gì cả. Khi đi tới chân núi Thiên Mục, Tư Mã Ngạn để ý nhìn, thấy Tiểu Băng lộ vẻ vui mừng thực sự, chứ không có vẻ gì là buồn rầu hết. Chàng thấy nàng cao thượng như vậy lại càng kính mến và yêu thương thêm. Trước khi gỡ khinh công ra leo lên trên vách núi thẳng tuột, chàng trịnh trọng nói :

- Nhiếp hiền đệ, trước khi chúng ta leo lên trên đỉnh núi để vào trong hang động bí mật, ngu huynh có một điều này thỉnh cầu, mong hiền đệ phải thành thật nhận lời .

Tiểu Băng mỉm cười đáp:

- Tư Mã huynh cứ nói đi. Bất cứ việc gì, tiểu đệ cũng nhận lời.

Tư Mã Ngạn mỉm cười nói tiếp:

- Ngu huynh muốn yêu cầu sửa đổi lại cuộc hẹn mười năm của chúng ta.

Tiểu Băng nghe nói rất ngạc nhiên, vội hỏi :

- Chẳng hay Tư Mã huynh muốn sửa đổi như thế nào?

- Lần này chúng ta đi vào trong hang động bí mật mà vẫn không thấy có vết tích gì là âu Dương Thúy đã tái sinh thì chúng ta vẫn có thể thi hành một cuộc hẹn ước mười năm như cũ .

- Lễ dĩ nhiên rồi, nhưng trong linh cảm của tiểu đệ thì dám chắc phen này thì thế nào huynh cũng sẽ được gặp chị âu Dương Thúy đã phục sinh.

- Nếu đúng như lời ước đoán của hiền đệ, mà gặp âu Dương Thúy, thì ngu huynh yêu cầu hiền đệ phải sửa đổi cuộc ước hẹn đó một chút, nghĩa là hiền đệ đừng có bỏ ngu huynh đi nữa.

Tiểu Băng trở mặt lên nhìn Tư Mã Ngạn một hồi, rồi mỉm cười hỏi :

- Tư Mã huynh! Chúng ta đều là người thẳng lòng, thẳng ruột hết, có việc gì cứ nên nói thẳng ra thì hơn. Chẳng hay huynh muốn đệ làm gì?

- Tuy Tư Mã Ngạn rất ngưỡng mộ âu Dương Tiên Tử, mà trong tờ di thư nàng cũng mèn chuông ngu huynh Vô cùng, nhưng đời người như một giấc mộng, sau này kết quả ra sao, chưa có thể biết trước được. Tư Mã Ngạn không phải là kẻ tham lam được voi lại đòi tiên, chỉ mong hiền đệ đừng có chia tay với ngu huynh nữa. Chúng ta vẫn tiếp tục làm anh em mãi mãi.

Tiểu Băng nửa mừng, nửa đau lòng, nước mắt đã chạy quanh khoé mắt. Nàng gật đầu ai oán đáp:

- Sự yêu cầu này của huynh, đệ có thể nhận lời được, nhưng đệ nhận thấy không sao tránh khỏi được hai tình cảnh: ngậm cười nhìn người yêu âu yếm với tình nhân và phiêu lưu bốn bể nuốt nước mắt để tương tư, thì đệ nhận thấy tình cảnh sau còn lạnh lùng đau đớn hơn tình cảnh trước nhiều.

Tư Mã Ngạn kêu “ồ” một tiếng, liền cau mày lại, đang định đỡ lời, thì Tiểu Băng đã gượng cười nói tiếp:

- Đại ca đừng có nói nữa. Chúng ta quân tử nhất ngôn, người con gái này phải nên theo anh đi kiếm chị dâu.

Vừa nói dứt lời, nàng đã tung mình nhảy lên cao hơn bốn trượng và leo lên vách núi ngay.

Tư Mã Ngạn không sao nhìn được, cũng ứa nước mắt ra, đứng ngẩn người nhìn hình bóng của Tiểu Băng.

Leo lên được bảy tám trượng, Tiểu Băng không thấy Tư Mã Ngạn lên theo, liền ngừng chân, quay đầu lại vừa cười vừa kêu gọi :

- Đại Ca là người quen thuộc lối, nếu đại ca không đi trước dẫn đường thì tiểu đệ làm sao kiếm được hang động bí mật!

Tư Mã Ngạn lắc đầu, thở dài một tiếng, giơ tay áo lên lau chút nước mắt, rồi cũng phi thân leo lên vách núi ngay. Chẳng đã tới đó mấy lần rồi cho nên rất quen thuộc đường lối. Khi lên tới trên đỉnh núi chàng liền dẫn Tiểu Băng đi vào trong hang động bí mật tức thì.

Khi đã ở trong đường hầm tối om, hai người chỉ vai kề vai lẳng lặng đi thôi, chứ không hề nói năng nửa lời, nhưng cả hai đều cảm thấy mình mảy của đối phương hơi run run. Tiểu Băng không sao nhìn được, liền khẽ nói :

- Dù tính cao thượng đến đâu, tâm tính chính trực đến đâu người ta vẫn không sao tránh được sự ích kỷ. Đệ vẫn mong mỗi chị âu Dương Thúy được phục sinh để cùng huynh kết mối duyên Tần Tấn hoàn thành vụ tình duyên Vô cầu hiem có trên thế gian này. Nhưng lúc này đệ vẫn mong muốn con đường hầm này dài Vô cùng tận để chúng ta được đi như thế này mãi mãi.

Tư Mã Ngạn không dám nói năng gì cả, chỉ nắm chặt bàn tay ngọc của nàng ở trong tay mình một cái thôi.

Tiểu Băng lại khẽ nói tiếp:

- Bây giờ tiểu đệ mới nhận thấy hai câu thơ của Lý Nghĩa Sơn:

“xuân Tầm Chi Tử Ty Phượng Tận, Lạp Chúc Thành Hôi Lệ Thủy Can” (Còn tằm nhả tơ cho đến ngày chết tơ mới hết, đèn cây cháy ra tro mới hết nhỏ lệ) thật là chí lý và hay tuyệt. Ý nghĩa câu thơ ấy lại rất sâu sắc nữa. Sao ông ta lại làm ra được hai câu thơ hay tuyệt như thế?

Tư Mã Ngạn cũng biết Tiểu Băng tuy là người khoáng đạt, vẻ mặt tươi cười, ăn nói thật hoạt bát, nhưng sự thực lúc này trong tận cùng đáy lòng của nàng không biết đau khổ đến mức độ nào? Vì vậy, chàng càng tựa vai mình sát vào vai của nàng mà khẽ ngậm răng:

Bật vi tỷ dục điệu.

Kiến vi huynh đệ chi Thiên địa tung hoành lão Thủ tình Vô biến thời. ” (Không làm chim sát cánh, Thì làm anh em liền cành Trời đất dù trôi và hoang vu, Mối tình này không bao giờ đổi.) Nghe tới đó, Tiểu Băng rất an ủi, cười và đỡ lời :

- Hai câu “Thiên địa tung hoành lão” với “Thủ tình Vô biến thời” của đại ca hay tuyệt Đại ca đã thốt ra hai câu thơ ấy, thì dù có phải hầu hạ anh chị suốt đời. Tiểu Băng này cũng cam tâm tình nguyện!

Nàng vừa nói dứt lời thì đã thấy có ánh sáng ló vào mới hay đã đi hết con đường hầm ấy rồi. Khi ra tới ngoài cửa hầm, mặt mũi của Tiểu Băng rất vui tươi, chứ không còn một chút buồn rầu ai oán gì nữa, luôn tay chỉ các phong cảnh, luôn mồm hỏi đại ca hoài.

Lúc xuyên qua rừng quế, nàng thấy trận pháp Thiên Hương Đan Quế này lợi hại như vậy cũng phải lắc đầu, kinh ngạc rồi nói :

- Chị âu Dương quả thực là thần tiên trên trời. Trận pháp này lợi hại Vô cùng, nếu không có đại ca chỉ điểm cho, tiểu đệ thế nào cũng bị lạc lối, không sao ra khỏi được !

Tư Mã Ngạn vừa cười vừa hỏi :

- Chẳng lẽ hiền đệ chưa nghiên cứu tới các trận pháp âm Dương Ngũ Hành Kỳ Môn biến hóa như thế nào hay sao?

Tiểu Băng mặt đỏ hồng, lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ chỉ biết những trận pháp thường thôi, chứ còn trận pháp cao thâm như thế này, thì quả thực tiểu đệ không hay biết một tí gì như thế! Hai người ra khỏi rừng quế, đi tới cạnh hồ, Tư Mã Ngạn chỉ vào căn nhà lá ở trên cái đảo nhỏ tại giữa hồ mà mỉm cười nói với Tiểu Băng tiếp:

- căn nhà lá ở trên đảo kia chính là chỗ ở của chị âu Dương của hiền đệ . . .

Chàng chưa nói dứt, Tiểu Băng đã hớn hở cười và đỡ lời :

- Ngạn đại ca, chị âu Dương đã phục sinh rồi!

Vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, Tư Mã Ngạn vội hỏi lại :

- Sao hiền đệ lại biết?

- Đại ca có thấy trong căn nhà lá có ánh đèn không?

Thấy Tiểu Băng nói như thế, Tư Mã Ngạn cau mày lại khẽ gượng cười nói :

- Trong nhà thấp ngọn đèn dầu vạn niên, không bao giờ tắt cả. Lần đầu tiên ngu huynh tới âu Dương Thúy đã tắt thở nằm ở trên giường. Lần thứ hai tới, ngu huynh chỉ thấy giường không, chứ không thấy bóng ngọc đầu hết, mà cả hai lần đó đều có ánh sáng đèn như vậy.

Tiểu Băng kêu “ồ” một tiếng rồi vội lấy hơi vận sức đi trên mặt nước để qua hồ sang hòn đảo bên kia. Tư Mã Ngạn đi cạnh dìu dắt, trong giây lát, hai người đã sang tới bờ hòn đảo bên kia rồi cùng đi tới cửa căn nhà lá.

Khi tới nơi, cả hai đều hy vọng chứa chan, nhưng lúc tới trước cửa căn nhà lá, thì Tư Mã Ngạn bỗng đứng ngẩn người ra, chàng chợt có một cảm giác lo sợ không hiểu ở đâu tới Tiểu Băng thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Sao đại ca lại cứ đứng ngẩn người ra mà không đẩy cửa vào như thế?

Tư Mã Ngạn lắc đầu thở dài đáp:

- Mỗi lần thất vọng, hồn phách lại tiêu tán thêm một chút, nên ngu huynh không còn đủ can đảm để đẩy cửa vào trong nhà này nữa!

Tiểu Băng gượng cười nói tiếp:

- Tâm tình của đại ca lúc này giống hệt với hai câu thơ Đường ”Cận hương tình cảnh khiếp, Bất can vấn lại nhân. / (Khi về gần tới quê hương trong lòng càng hãi sợ, không dám hỏi người vừa đi tới .) Nếu huynh không có can đảm đẩy cửa vào, thì để đệ đẩy hộ cho vậy. Chỉ mong trăng khuyết lại tròn, hoa tàn lại nở như cũ, để đệ được gặp gỡ chị âu Dương Thúy đang khoẻ mạnh như thường.

Nàng vừa nói vừa khẽ đẩy cửa vào. Tình cảnh trong nhà vẫn như trước, không hề thay đổi chút nào và cũng vẫn yên lặng như tờ. Tư Mã Ngạn từ từ bước vào, lắc đầu thở dài nói:

- Phen này chúng ta lại uống công. Có lẽ áo trắng mà Hoàng Sơn Dật Tú đã trông thấy là người khác, chứ không phải là âu Dương Thúy mà hiền đệ vẫn khâm phục đâu .

Tiểu Băng tủm tủm cười đáp:

- Đại ca, chúng ta chưa xem xét kỹ lưỡng, mà sao đại ca đã sớm bị quan thế? Lại đây, đại ca hãy đưa tiểu đệ vào chiêm ngưỡng khuê phòng mật thất của chị âu Dương xem sao nào?

Tư Mã Ngạn bèn vén màn, cùng Tiểu Băng đi vào trong mật thất. Tình cảnh bên trong cũng thế, không thay đổi chút nào, cả cây đàn mà Tư Mã Ngạn đã lấy ra ngày ấy và nhờ nói mới tìm thấy con đường bí mật thứ ba cũng vẫn để nguyên ở chỗ cũ. Chàng đưa mắt nhìn bốn phía chung quanh một vòng không sao cảm được hai dòng lệ anh hùng đang nhỏ xuống hai má.

Tiểu Băng biết chàng là người rất chí tình, chắc chắn lúc này trong lòng đang đau như dao cắt, nên nàng nghiêm nghị khuyên giải chàng rằng:

- Đại ca, lo buồn rất hại đến sức khỏe. Nếu có việc gì cảm xúc thì nên tận tình phát tiết. Đệ biết đại ca rất thương chị âu Dương Thụy nên trong lòng đau khổ vô cùng. Vậy đại ca đừng có uất ức trong lòng như vậy, muốn cuồng ca thì cứ việc cuồng ca, còn muốn khóc lóc thì cứ việc khóc lóc, hay muốn ngâm thơ thì cứ việc ngâm thơ để bài tiết hết những sự u buồn ở trong lòng như vậy mới giữ được sức khỏe.

Tư Mã Ngạn đang đau lòng, như không dám khóc thành tiếng sợ Tiểu Băng chê cười, nay thấy Tiểu Băng nói như vậy chàng liền gượng cười đáp:

- Hiền đệ là người rất thông minh. Quả thật ngu huynh lòng đau như dao cắt. Hà!

Chuyến đi này chúng ta vẫn chưa lượm được tin của âu Dương Thụy tái sinh, chúng ta phải tiếp tục thi hành cuộc hẹn ước mười năm đàn kiếm giang hồ. Vậy chúng ta phải mau rời khỏi chốn đau thương này đi du ngoạn các thắng cảnh miền Đông Nam để giải nỗi lòng uất!

Tiểu Băng gật đầu đáp:

- Ý kiến của đại ca rất phải, đại ca để tiểu đệ mở tấm màn the ở sau bài vị xem qua, rồi chúng ta sẽ đi ngay.

Tư Mã Ngạn thở dài đáp:

- Hiền đệ đừng xem nữa! Chả lẽ hiền đệ quên trong di thư của chị âu Dương nói:

“Người đi chỉ còn giường không” đấy không?

- Tiểu đệ rất ngưỡng mộ chị âu Dương. Từ khi vào trong hang động bí mật này đến giờ thấy cách bố trí của chị ấy rất thông minh nên tiểu đệ càng kính phục thêm. Vẫn biết sau bài vị chỉ còn có chiếc giường không thôi, nhưng nó là giường của chị âu Dương, nên đệ vẫn muốn được chiêm ngưỡng một lần.

Nói xong, nàng từ từ đi đến trước bàn thờ, đưa tay vén cái màn ở phía sau. Ngờ đâu nàng vừa vén lên lại bỗng vội vàng buông tay xuống ngay. Hai mắt đầm lệ bỗng sáng ngời, cứ nhìn thẳng vào mặt Tư Mã Ngạn. Vẻ mặt của nàng rất kì lạ, không biết nàng đang sầu, đang mừng, hay đang kinh ngạc?

Tư Mã Ngạn thấy thế thắc mắc Vô cùng vội hỏi :

- cái gì thế hở hiền đệ? Hiền đệ . . . đã trông thấy cái gì ở trong đó?

Lúc ấy vẻ mặt của Tiểu Băng mới bình tĩnh như thường và nàng tươi cười đáp:

- Chị ấy ở trong giường!

Tư Mã Ngạn tưởng mình nghe lầm, với giọng run run hỏi lại :

- Hiền đệ . . . nói . . . nói gì thế?

- Ba lần giáng lâm bí động không uống công chút nào. Mỹ nhân đang nằm ở trên giường thơm ! Đại ca thử đến coi xem có phải là chị âu Dương Thụy mà đại ca vẫn ngày đêm mơ tưởng đấy không?

Nói xong, nàng vén cao cửa màn lên, Tư Mã Ngạn tưởng tượng như mình đang sống trong giấc mơ, vì lần đầu tiên tới đây, chàng đã thấy nàng uống thuốc độc tự tử nằm yên ở trên giường. Lần thứ hai chàng tới thì chỉ còn giường không, chứ không thấy nàng đâu nữa rồi. Lần này là lần thứ ba, chàng lại thấy trên giường có một thiếu nữ áo trắng đang nằm quay mặt vào trong, lưng hướng ra ngoài. Như vậy chàng không kinh ngạc sao được.

Thấy chàng đứng yên như phỗng đá. Tiểu Băng liền lên tiếng phá tan bầu không khí trầm lặng ấy. Nàng nói:

- Từ nay nước mắt của đại ca sẽ không phải nhỏ ra như trước nữa! Tình duyên Vô cầu sẽ được hoàn thành, giai thoại sẽ lưu truyền thiên cổ. . .

Nàng vừa nói vừa ứa nước mắt ra như nước thác đổ xuống vậy, đủ thấy lúc này nàng đau lòng biết bao!

Tư Mã Ngạn thấy thế vội giơ cánh tay vươn ra ôm lấy vai nàng khẽ nói, nhưng lần này chàng không gọi nàng là hiền đệ nữa, mà chàng an ủi nàng rằng:

- Băng muội không nên đau lòng như thế? Trước khi leo lên sườn núi, chúng ta chẳng hẹn định lại với nhau rồi là gì? Dù chị âu Dương có tái sinh, chúng ta vẫn không xa nhau, mà sẽ kết nghĩa thành anh em, tiếp tục đàn kiếm giang hồ. Chẳng lẽ hiền muội lại quên rồi sao?

Tiểu Băng vẫn khóc sụt sùi, vội trở mặt lên nhìn Tư Mã Ngạn đôi môi mấp máy mãi mà không sao nói lên tiếng được. Sau cùng, nàng gục đầu vào ngực Tư Mã Ngạn mà nức nở khóc.

Lúc ấy, tuy nàng không lên tiếng nói, nhưng còn đau đớn hơn lên tiếng nhiều. Thái độ ấy, cử chỉ ấy của nàng rất hồn nhiên, chứ không có một tí gì là giả tạo cả, khiến một người đa tình như Tư Mã Ngạn cứ đứng ngẩn người ra thoi chứ không biết nói năng ra làm sao để an ủi nàng khỏi đau thương nữa.

Trong căn phòng nhỏ đang yên lặng như tờ, một lát sau bỗng có tiếng ca hát nho nhỏ nổi lên phá tan bầu không khí ấy. Tiếng ca do không phải tự mồm Tiểu Băng thốt ra mà lại là tiếng ca của thiếu nữ áo trắng nằm ở trên giường đang quay lưng ra ngoài.

Tuy lên tiếng ca hát mà nàng vẫn nằm yên như vậy, chứ không thấy nàng quay người lại Đại khái ý nghĩa lời ca của nàng như sau :

- Gió hết bụi, hoa thơm đã tận, ngày đêm mỗi một nên lười chải đầu. Vận vẫn còn, người đã khác, mọi sự đều tan rã, muốn nói mà lệ đã nhỏ ra trước. . . chiếc thuyền nhỏ không sao chở nổi bấy nhiêu sầu !

Nghe thấy tiếng hát, Tiểu Băng mới như người nằm mơ vừa thức tỉnh, vội khẽ đẩy Tư Mã Ngạn ra, mặt đỏ bừng và nàng vội vàng dùng tay áo lau chùi nước mắt tức thì.

Tư Mã Ngạn vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, nhưng mặt lại có vẻ nghi ngờ Vô cùng. Vì chàng nhận thấy tiếng ca có vẻ quen thuộc lắm.

Thiếu nữ áo trắng ca hát xong liền vừa cười vừa khẽ nói :

- Nhiếp cô nương, tôi mừng cho cô nương với Tư Mã đại hiệp được thành thần tiên quyến thuộc chẳng hay cô nương nghĩ sao?

Tiểu Băng biết rõ ý nghĩa lời nói đó của nàng nọ, nên hai má nàng càng đỏ thêm, vội đỡ lời:

- Xin chị âu Dương đừng có hiểu lầm như vậy, tiểu muội ngưỡng mộ chị đã lâu, và rất khâm phục mối tình Vô cầu (mối tình trong sạch không một vết nhơ) của chị với Tư Mã huynh, nhưng tiểu muội tuyệt nhiên không. . .

Nàng chưa nói dứt thì thiếu nữ áo trắng đã ngồi dậy, từ từ quay người lại .

Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng trông thấy nàng ta đẹp tuyệt trần, Tiểu Băng vừa ngưỡng mộ, vừa hơi hổ thẹn. Còn Tư Mã Ngạn thì vừa mừng rỡ, vừa hơi hoảng sợ. Thì ra chàng nhận thấy thiếu nữ tuyệt đẹp này không phải là VÔ Vi tiên tử mà mình vẫn tưởng tượng.

Nàng là ai? Trú Nhan Đơn chưa hề gặp nàng bao giờ, còn Tư Mã Ngạn thì hình như đã gặp qua nàng một lần rồi.

Nàng là một trong hai thiếu nữ áo đen bị mặt đã dự đại hội Tranh Kỳ và cũng đã xuất hiện ở trên mặt hồ Lương Tử. Nàng là Đông Hải Long Nữ Ngải Tử Quân, đã chuyện trò với Tư Mã Ngạn rồi .

Tỷ Quân ngẩng nhìn Tiểu Băng rồi mỉm cười nói tiếp:

- Xin Nhiếp tỷ tỷ chứ có lầm ! Tiểu muội không phải là Vô Vi Tiên Tử âu Dương Thúy mà chị vẫn tưởng tượng đâu !

Tiểu Băng nghe nói kinh ngạc Vô cùng thất thanh hỏi :

- Thế là ai?

Tư Mã Ngạn vội đỡ lời :

- Vị này là Đông Hải Long Nữ Ngải Tỷ Quân, đã cùng dự đại hội tranh kỳ với Băng muội đấy.

Tỷ Quân ngẩng nhìn Tiểu Băng xong, lại đưa mắt nhìn Tư Mã Ngạn rồi mỉm cười hỏi :

- cảnh Thiên Tâm huynh, bây giờ tiểu muội phải nên gọi huynh là Tư Mã huynh chứ?

Tư Mã Ngạn mặt đỏ bừng, gật đầu đáp:

- Ngải cô nương nói rất đúng, tên thực của tại hạ là Tư Mã Ngạn.

Tỷ Quân vừa cười vừa nói tiếp:

- Tư Mã huynh có chịu phục tài thần cơ diệu toán của tiểu muội không?

Tư Mã Ngạn không hiểu ý nghĩa lời nói ấy của nàng ta nên chàng ngơ ngác nhìn nàng, Tỷ Quân liếc nhìn Tiểu Băng rồi mới chậm rãi nói tiếp:

- Chẳng lẽ Tư Mã huynh đã quên đi bài thơ của tiểu muội tặng cho huynh ở trên mặt hồ Lương Tử rồi à?

Tư Mã Ngạn đang nghĩ ngợi thì Tỷ Quân đã lớn tiếng ngâm nga:

Thoát thủ hình đơn tặng mỹ nhân phong bình ngẫu tụ hũ tiên nhân Định tuồng vĩnh chú thanh xuân được
Hoán đặc Vân Anh ghi giá thân. ” (Linh đơn ra khỏi tay tặng mỹ nhân, Gió thổi cây bèo đụng vào nhau,
như vậy là do có tiền duyên.

Định đem viên thuốc làm người ta trẻ mãi Đối lấy tấm thân chưa chồng của nàng Vân Anh.) Tư Mã Ngạn vội xua tay, gượng cười đáp:

- Bài thơ thần cơ diệu toán của cô nương không đúng cho lắm, có hai câu sai lầm .

Tỷ Quân vừa cười vừa hỏi lại :

- Hai câu nào sai lầm thế?

Tư Mã Ngạn thở dài đáp:

- Điểm thứ nhất, viên thuốc Trú Nhan Đơn của tôi tặng cho Nhiếp cô nương chỉ là một viên đơn dược thường, chứ không phải là linh dược thực gì cả!

Tỷ Quân kêu “ồ” một tiếng rồi trợn ngược đôi lông mày lên nhìn Tư Mã Ngạn, hỏi tiếp:

- Thế còn điểm thứ hai là điểm nào?

Tư Mã Ngạn chỉ Tiểu Băng, thủng thẳng đáp:

- Bây giờ Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Băng chỉ là anh em thôi, chứ chưa phải là đôi uyên ương. Giữa chúng tôi đã có cuộc đính ước mười năm .

Tỷ Quân ngơ ngác hỏi:

- Cái gì là đính ước mười năm?

Tư Mã Ngạn quay đầu lại mỉm cười nhìn Tiểu Băng để hỏi ý kiến. Tiểu Băng rất đàng hoàng, mỉm cười nói:

- chuyện của chúng ta rất đúng đắn, đại ca cứ việc nói rõ cho chị Tỷ Quân nghe đi .

Thấy Tiểu Băng nói như vậy, Tư Mã Ngạn liền hỏi lại Tỷ Quân rằng:

- Ngải cô nương, tôi không muốn kể suông câu chuyện của chúng tôi cho cô nương nghe, tôi muốn có một điều kiện để trao đổi.

Tỷ Quân là người rất thông minh, chỉ thoáng nghe đã biết ý nghĩa lời nói của Tư Mã Ngạn liền. Nàng vội hỏi lại:

- Có phải Tư Mã huynh muốn tiểu muội nghe xong câu chuyện của huynh thì phải kể cho hai người nghe câu chuyện của chị dâu Dương Thúy phải không?

Tư Mã Ngạn khẽ gật đầu, Tỷ Quân liền mỉm cười, ung dung nói tiếp:

- Được lắm! Tiểu muội rất vui lòng, và chúng ta sẽ kể cho nhau nghe hai câu chuyện ấy mới có thể tiêu khiển hết đêm nay được .

23. Voi Với Tiên Cả Hai Đều Muốn

Tư Mã Ngạn thấy Tỷ Quân nói là nàng biết chuyện của dâu Dương Thúy, tất nhiên trong lòng mừng thầm. Chàng liền vui vẻ kể rõ câu chuyện của mình lần đầu tiên tới hang động bí mật này như thế nào cho nàng ta nghe.

Nghe xong Tỷ Quân thở dài một tiếng, mặt lộ vẻ khâm phục nhìn Tư Mã Ngạn mỉm cười nói:

- Mỗi tình cao quý và trong sạch của huynh với chị Tiểu Băng khiến cho tiểu muội phục sát đất.

Tiểu Băng vừa cười vừa đỡ lời :

- Chị Tỷ Quân đừng có khen ngợi chúng tôi như thế vội! Chị hãy kể cho chúng tôi nghe câu chuyện của chị dâu Dương đi.

Tỷ Quân không trả lời câu hỏi của Tiểu Băng, trái lại quay sang hỏi Tư Mã Ngạn:

- Tư Mã huynh, đêm nay là đêm mười mấy nhỉ?

Vì chàng không để ý đến ngày giờ, thấy Tỷ Quân hỏi như vậy Tư Mã Ngạn ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu thở dài đáp:

- Thời gian đi như thoi đưa, hôm nay đã là ngày mười bốn tháng Tám, cách lần thứ nhất tôi đến đây vừa đúng một năm .

Tỷ Quân vừa cười vừa nói tiếp:

- Thế sự của trần gian kỳ diệu Vô cùng, thường thường thì chỉ một câu nói đùa mà cũng hóa ra sự thực. Tôi còn nhớ khi tôi gặp Tư Mã huynh trên mặt hồ Lương Tử, trước khi chia tay tôi có nói khi nào huynh với chị tiểu Băng kết duyên tần tần thì nhớ phải mời Tỷ Quân này uống rượu mừng.

Tiểu Băng cau mày lại, gượng cười xen lời nói :

- Vừa rồi, Ngạn đại ca đã nói rõ, tôi với đại ca có một cuộc ước hẹn mười năm sao chị lại còn...

Tỷ Quân lắc đầu, vừa cười vừa đỡ lời :

- Chị Tiểu Băng, Ngưu Lang Chức Nữ ở trên trời xa cách nhau vậy mà còn được gặp gỡ nhau, còn chị và Tư Mã huynh đàn kiếm giang hồ mười năm, ngày đêm đi chung, nhưng bên trong vì cuộc ước hẹn mười năm ràng buộc khiến hai người gần nhau mà cũng như xa, thực là đáng buồn quá.

Nói tới đó, nàng quay đầu lại nhìn Tư Mã Ngạn rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Đêm nay là đêm mười bốn tháng Tám, đêm mai đã là đêm Trung Thu, trên trời trăng tròn, dưới trần gian người đời hòa hợp, Tỷ Quân mong cuộc ước hẹn ước mười năm của huynh với chị Tiểu Băng nên đổi lại thành một đêm. Đêm mai, cũng giờ phút này, hai vị sẽ mời tiểu muội uống rượu giao cẩu, như vậy có hơn không?

Tiểu Băng nghe Tỷ Quân nói tới đó, mặt hơi đỏ bừng. Tư Mã Ngạn bỗng nhiên biến sắc, với giọng run run nói :

- Ngải cô nương. . . cô . . . nương nói như thế là ý nghĩa gì? Chẳng lẽ âu Dương. . .

Tỷ Quân đang tươi cười bỗng nín cười ngay. Về mặt nghiêm chỉnh, nàng gật đầu trình trọng đáp:

- Tư Mã huynh đoán đúng đấy, chị âu Dương Thúy là Ngọc Nữ trên Giao trì, không thể ở dưới trần gian này mãi được. Chị ấy đã cười hạc lên cõi tiên để làm Đại La Tiên ở trên trời không bao giờ nghĩ đến chuyện tình nhi nữ ở dưới trần gian này nữa!

Tư Mã Ngạn nghe nói tới đây thì rùng mình một cái, nước mắt liền nhỏ ròng xuống ngay. Tiểu Băng cũng vậy, hai hàng lệ tuôn rơi như mưa.

Tỷ Quân thấy thế gật đầu khen ngợi thầm, nhưng nàng vẫn mỉm cười an ủi rằng:

- Xin Tư Mã huynh với chị Tiểu Băng không nên đau lòng như thế! Chắc hai vị đã biết chuyện di thể của chị âu Dương vũ hóa như thế nào rồi?

Tư Mã Ngạn, dùng tay chùi nước mắt và khẽ gật đầu mấy cái, Tỷ Quân rời khỏi hành sàng, từ từ đi tới trước mặt hai người và nói tiếp:

- Tôi nhận thấy trước khi nói tới câu chuyện này, chúng ta nên đi tới trước mộ của chị âu Dương Thúy đã rồi hãy nói thì hơn.

Tiểu Băng kinh ngạc Vô cùng, vội hỏi :

- Mộ của chị âu Dương Thúy ở nơi đây ư?

Tỷ Quân gật đầu đáp:

- Phải! ở đằng sau căn nhà này! Ngọc thể của chị ấy chôn ở dưới đất nhưng hương hồn thì đã lên trời rồi.

Nàng vừa nói vừa dẫn Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng đi ra khỏi căn nhà lá, vòng tới phía sau, là một nơi có phong cảnh tuyệt đẹp.

Dưới một gốc cây quế cổ thụ, quả đã có một ngôi mộ mới, trước ngôi mộ có một tấm bia đá, trên có khắc chín chữ thật lớn như sau:

”Vô Vi Tiên Tử âu Dương Thúy chi mộ/ Không riêng gì Tư Mã Ngạn mà cả Nhiếp Tiểu Băng thấy vậy cũng khóc sụt sùi.”

Tỷ Quân thấy hai người khóc lóc như vậy, liền thở dài và nói :

- Tư Mã huynh với chị Tiểu Băng, tôi là chị em thế giao với chị âu Dương, nên tôi biết rõ chuyện của chị ấy. Nhưng lúc này thấy hai người đau lòng như vậy, tôi cũng rối trí Vô cùng, không biết nên nói từ đâu? Tốt hơn hết, nếu hai vị muốn biết điều gì thì cứ việc đặt thành vấn đề mà hỏi, tôi sẽ trả lời từng câu một.

Tư Mã Ngạn đáp:

- Như vậy rất hay! Tôi xin hỏi một câu này trước! Trong thư năm ngoái, tôi tới đây phở ối, giai nhân tuyệt sắc nằm ngủ một giấc dài ở trên linh sàng kia có phải là âu Dương tiên tử không?

Tỷ Quân gật đầu đáp:

- Chính là chị âu Dương của tôi đấy. Tính của chị ấy quá kiêu ngạo, lại phần nộ vì chuyện Mã Không Quân bị sắc dục của Cơ Lục Ý quyến rũ mà phụ bạc chị ấy, nên chị ấy mới uống Độc Thảo để ngủ một giấc ngủ nghìn năm .

Tư Mã Ngạn lại hỏi:

- âu Dương Tiên Tử đã uống thuốc độc để ngủ một giấc dài, vậy tại sao lần thứ hai tôi tới, lại không thấy ngọc thể của nàng ta nằm ở trên linh sàng này nữa?

Tỷ Quân đáp:

- Sau tết Trung Thu bốn ngày, thì có một người chị em rất thân thiết với chị âu Dương đến đây thăm chị ấy, phát giác tai biến kia, kinh hãi Vô cùng, vội ẵm chị ấy đi để tìm cách cứu chữa.

Tư Mã Ngạn kinh ngạc vội hỏi tiếp:

- Lúc ấy sắp đủ đại hạn trăm ngày.

- Người ấy trong người lại có rễ cây hoa nhài trăm năm, liền cho chị âu Dương uống, nhờ vậy thời hạn kia mới kéo dài thêm.

Tiểu Băng xen lời hỏi :

- Người tới cứu chị âu Dương là ai thế?

Tỷ Quân tủm tỉm cười đáp:

- Hai chúng tôi đã dùng tấm khăn đen bịt mặt, cùng đi dự Vân Mộng Tranh Kỳ đại hội. Chị ấy chính là Cửu U Minh Hậu Tư Đồ Lộ.

Tư Mã Ngạn nghe nói bỗng nghĩ tới chuyện mình với Mã Không Quần đi Bắc Mang Quỷ Phủ . Lúc ấy mình nghe thấy những chuyện gì, nên chàng mới vỡ lẽ, nói tiếp:

- ôi chà! Thế ra lúc tôi với Mã Không Quần vào trong Bắc Mang Quỷ Phủ, âu Dương tiên tử đã được Tư Đồ Lộ đem đến Quỷ Phủ cứu chữa rồi?

Tỷ Quân gật đầu đáp:

- Tư Mã huynh nói rất đúng, vì Tư Đồ Lộ nghe thấy Mã Không Quần nói trong Tranh Kỳ đại hội, thế nào cũng gặp lại được người bạn cũ ở Long Tụ, nên nàng mới rủ tôi cùng đi Tam Kỳ Thủy Ô ở hồ Lương Tử.

Tiểu Băng lại hỏi :

- Chị Tỷ Quân, lúc ấy chị ở đâu?

Tỷ Quân đáp:

- Lúc ấy, tôi đang đi khắp nơi kiếm tìm linh dược hân thế để cứu chữa cho chị âu Dương, nhưng không sao tìm thấy linh dược ấy. Tư Đồ Lộ mới quyết định đi tìm kiếm người bạn cũ ở Long Tụ, quý hồ người đó chịu trả lại viên Đại Hoàn Đơn để cứu chị âu Dương phục sinh thì nàng sẽ xóa bỏ mối hận cũ đã làm cho nàng bị hủy bỏ mặt đẹp.

Tiểu Băng nghe tới đây rất kính phục Tư Đồ Lộ, liền lắc đầu, thở dài nói:

- Chị âu Dương được một người bạn có lòng tốt như Tư Đồ Lộ thì dù có chết cũng không ai hận .

Tỷ Quân gượng cười đáp:

- Tha hồ chúng tôi tốn công uống sức, mà việc gì cũng đều hư hỏng hết .

Tư Mã Ngạn thở dài đỡ lời:

- Phải việc gì cũng chỉ sai một ly là đi một dặm ngay. Viên Đại Hoàn Đơn của Lục Ý đã bị Du Thiên Lạc đánh cắp. Y lại giấu viên thuốc vào trong cái hộp Bát Bảo Thần Nê tặng cho tôi. Tôi muốn kết thiện duyên, lại tặng lại cái hộp đó cho Đại Trí Thiền Sư.

Tỷ Quân lắc đầu, ngắt lời chàng, nói tiếp:

- May mắn nhất là Đại Trí Thiền Sư lại là người quen biết chị Tư Đồ Lộ với tôi. ông ta đang giúp chúng tôi kiếm linh dược để cứu chị âu Dương.

Tư Mã Ngạn hớn hở nói:

- Như vậy thì thật may mắn quá.

Tỷ Quân lại rầu rĩ, thở dài nói tiếp:

- Câu chuyện đó tuy may mắn thật, nhưng tiếc thay lại không đúng thời gian, dù đạo hạnh của Đại Trí Thiền Sư rất cao thâm, nhưng ông ta không có tuệ giác tiên tri, chờ tới khi ông ta phát giác được trong cái hộp bát bảo ấy có viên thuốc Đại Hoàn Đơn, đã tìm kiếm khắp nơi không thấy thì chị âu Dương đã vừa tới lúc đèn cạn dầu, không sao cứu chữa được nữa.

Tư Mã Ngạn thở dài một tiếng, hai tay nắm thật chặt. Tiểu Băng thì cúi đầu, lấy tay ôm mặt khóc. Tỷ Quân cũng rất cảm khái, vẻ mặt rầu rĩ và thủng thẳng nói tiếp:

- Lúc ấy các người có mặt tại đó đều nghi ngờ, không biết trời có mắt không, thần linh thiêng không? Vì chị âu Dương tuy được uống rễ hoa nhài trăm năm, đã kéo dài được thêm một thời gian nữa nhưng lúc ấy thời hạn kéo dài đó cũng vừa hết, nên chị ấy tỉnh dậy xong, nói mấy câu trời trần rồi vĩnh viễn cách biệt trần gian ngay, thì lão thiền sư bỗng moi viên thuốc ở trong hộp ra, gượng cười đưa viên thuốc ấy cho chúng tôi. Tuy viên thuốc đó có công hiệu tặc mạng, nhưng không có cách nào hoàn hồn.

Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng đều là những người chí tình chí tính, nghe tới đó càng đau lòng thêm, ngơ ngác nhìn nhau. Cả ba đều im lặng hồi lâu, Tư Mã Ngạn mới lấy tay áo để lau chùi nước mắt và hỏi tiếp:

- Lời trời trần cuối cùng của chị âu Dương, Tư Mã huynh đã làm cho chị ấy rồi.

Tư Mã Ngạn thắc mắc không hiểu, ngạc nhiên hỏi :

- Mã Không Quần chưa chết. Lục Ý chưa bị tiêu diệt, như vậy tôi đã làm được việc gì cho âu Dương Tiên Tử đâu?

Nghe nói tới đó, Tỷ Quân đưa mắt nhìn Tiểu Băng rồi mỉm cười nói tiếp:

- Lời trời trần của chị âu Dương không bảo giết chết Mã Không Quần với Lục Ý hộ chị ấy để cho bỏ tức, mà chỉ nói là chị ấy rất ân hận đã làm sai một việc . . .

Tiểu Băng thấy thái độ và lời nói của Tỷ Quân, nàng có cảm giác việc này có liên can đến mình nên nàng ngạc nhiên hỏi :

- Việc đó là việc gì thế?

Tỷ Quân chỉ vào Tư Mã Ngạn, mỉm cười đáp:

- Chị ấy hối hận là mình đã khốn khổ vì tình, không nên viết lại một lá di thư để lòi cuốn Tư Mã huynh vào trong con đường tình rắc rối và làm cho Ly Cấu Thư Sinh, vì cái cuộc hẹn ước tiêu hôn ấy mà mất hết hùng tâm tiêu trầm suốt đời.

Nghe tới đây, Tư Mã Ngạn không biết mình đang cảm động hay hối hận, hay có một tâm tình kỳ lạ rất bí ẩn, nên chàng chỉ lẳng lặng ứa hai hàng lệ anh hùng. Tiểu Băng cũng lắc đầu xen lời nói :

- Chị âu Dương chu đáo quá!

Tỷ Quân từ từ nói tiếp:

- Muội rất hối hận việc đó, chị âu Dương đã dặn chị Tư Đồ Lộ với tiểu muội phải cố giới thiệu một hồng nhan tuyệt sắc cho Tư Mã huynh làm bạn trăm năm. Bây giờ thấy Tư Mã huynh đã cùng chị Tiểu Băng song song đồng tâm, như vậy có phải là hai vị đã làm xong tâm nguyện của chị âu Dương đã trời trần đây không?

Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng mặt đỏ bừng, đang định lên tiếng nói thì Tỷ Quân đã hướng về phía cái bia mộ của âu Dương Thúy lẩm bẩm khẩn thắm :

- Chị âu Dương, chị sống khôn thác thiêng, nên hiểu thấu cho Tư Mã huynh thực lòng kính mến và thương yêu chị nên đã cùng chị Tiểu Băng ước hẹn với nhau một cuộc hẹn mười năm rất cao thượng và trong sạch . . .

Nàng lại kể lại những chuyện nàng vừa nghe Tư Mã Ngạn kể cho mà nói lại với tấm bia của âu Dương Thúy. Nói xong, nàng bỗng quay người lại, mắt đã nhắm lại nhìn Tư Mã Ngạn và Tiểu Băng lớn tiếng nói tiếp:

- Tư Mã huynh với chị Tiểu Băng đã biết rõ tâm ý của chị âu Dương chúng tôi rồi, thì hai vị nên ở trước mộ của chị ấy đổi cuộc hẹn ước mười năm kia thành một đêm trăng tròn người lại đoàn viên cho Tỷ Quân tôi được uống một ly rượu mừng rất phi thường này.

Tư Mã Ngạn cảm khái Vô cùng, chàng không biết nên trả lời Tỷ Quân như thế nào?

Tiểu Băng nhìn chàng tùm tùm cười và nói:

- Đại ca, chúng ta nên lập thệ ở trước mộ chị âu Dương.

Không biết Tiểu Băng muốn thề thốt gì, Tư Mã Ngạn chỉ theo nàng đứng ngẩn ngơ ở trước ngôi mộ thôi.

Tiểu Băng vừa cười vừa nói tiếp:

- Đại ca, hẹn ước mười năm của chúng ta có phải là đã hẹn nhau trong thời kỳ mười năm, hễ tìm thấy chị âu Dương rồi, thì tôi sẽ bỏ đi ngay. Nếu tìm không thấy thì chúng ta mới bạch đầu giai lão với nhau?

Tư Mã Ngạn gật đầu . Tiểu Băng lại mỉm cười nói tiếp:

- Tuy bây giờ chúng ta được tin chị âu Dương đã sang một thế giới khác, nhưng tiểu muội nhận thấy chị âu Dương tốt quá và lại thương yêu đại ca như thế, vậy chúng ta phải làm một việc gì để tỏ rõ lòng kính mến chân thành của chúng ta mới được .

Tư Mã Ngạn đưa mắt nhìn Tiểu Băng, có ý hỏi nàng phải làm như thế nào mới tỏ rõ được lòng thành kính ấy.

Tiểu Băng dặt tay chàng, đứng sát cánh nhau, vẻ mặt nghiêm nghị, lớn tiếng nói tiếp:

- Chị âu Dương, mối thâm tình trong sạch và cao thượng của chị với Ngạn đại ca hiếm có dưới trần và cả ở trên trời nữa. Thật là khiến ai cũng phải cảm động và kính mến Vô cùng. Bây giờ chúng tôi hai người xin thề ở trước mộ chị, trong mười năm chúng tôi vẫn là anh em . Sau mười năm mới thành vợ chồng.

Nghe tới đây, Tỷ Quân xua tay, vội nói:

- chị mau thủ tiêu lời thề ấy đi! Đẳng nào chị âu Dương cũng đã lên trời rồi, hà tất chị với Tư Mã huynh phải bỏ phí mười năm tuổi xuân quý báu ấy một cách Vô lý như vậy Tiểu Băng mỉm cười đáp:

- Trong khi chị âu Dương ngủ hơn trăm ngày, lúc hồi tỉnh lại chỉ có giây phút thôi là đã lia khỏi cõi trần này, mà chị ấy còn quan tâm đến Ngạn đại ca như vậy, chẳng lẽ Ngạn đại ca với Tiểu Băng này không nên vì kỷ niệm ấy, mà cũng giữ thanh bạch với nhau trong ba nghìn sáu trăm năm mươi ngày hay sao?

Tư Mã Ngạn hớn hở gật đầu và đỡ lời :

- Nên lắm! Nên lắm! Băng muội nói rất có lý! Nếu chúng ta trái ngang lời thề này, trời đất sẽ trừng phạt chúng ta!

Tỷ Quân thấy hai người thề như vậy, không tiện khuyên ngăn nữa, chỉ thở dài một tiếng và ứa hai hàng lệ ra thôi .

Tiểu Băng thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao chị lại khóc như thế?

Tỷ Quân gượng cười đáp:

- ĐÓ là tôi cảm động quá ứa nước mắt ra đấy thôi, chứ có phải là tôi khóc đâu . Sở dĩ tôi cảm động như vậy là vì thấy nhân phẩm và cốt cách của chị âu Dương, chị Tiểu Băng với Tư Mã huynh ba người cao thượng như vậy, tôi không cảm động sao được?

Với ba người tôi không kiếm ra được một tí gì là ghen tuông, đố kỵ và ích kỷ cả mà tôi chỉ thấy lòng chí tình chí tính phát ra từ nội tâm thôi .

Tiểu Băng nghe nói mỉm cười đỡ lời :

- Chỉ Tỷ Quân, chị đã cho phẩm cách của tôi với Ngạn đại ca không đến nỗi xấu lắm nên tôi mới có việc thỉnh cầu.

Tỷ Quân mỉm cười và hỏi lại :

- Muốn gì, chị cứ nói? Tuy chúng ta mới quen biết nhau, nhưng tính nết của chúng ta tương hợp có khác gì chúng ta đã thâm giao bằng đạo nghĩa không? Vậy có chuyện gì, chị cứ nói trắng ra khỏi cần phải khách sáo như thế nữa?

- Chị Tỷ Quân, chị đã nói như vậy, chẳng hay chị có bằng lòng kết làm anh em với tôi và Ngạn đại ca hay không?

Tỷ Quân hớn hở gật đầu lia lịa, đáp:

- Sao tôi lại không bằng lòng? Mất một chị âu Dương nhưng tôi lại tìm được một chị Tiểu Băng ngay, và còn có thêm được Ngạn đại ca nữa. Như vậy còn gì sung sướng bằng?

Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng nghe nói đều cả mừng. Lúc hỏi tuổi mới hay Tỷ Quân trẻ nhất nên nàng phải làm em.

Tiểu Băng mỉm cười hỏi :

- Quân muội, chúng ta đã kết nghĩa làm chị em rồi, có một việc này chị muốn hỏi hiền muội.

- Xin chị cứ nói.

- Quân muội, có phải hiền muội đã sớm biết chúng tôi thế nào cũng tới đây nên mới nằm lên trên linh sàng để dọa nạt chúng tôi phải không?

- Em có phải là tiên dâu mà làm sao biết được? Chỉ vì chôn chị âu Dương xong, em thương chị quá, nên nhất thời không nỡ rời xa khỏi nơi đây, và định sẽ ở lại đây một thời gian để được gần gũi linh hồn của chị ấy đấy chứ.

Tiểu Băng kêu “ồ” một tiếng, lại mỉm cười hỏi tiếp:

- Quân muội đã không biết chúng tôi tới, tại sao lại có thể nằm một cách rất trầm tĩnh ở trên linh sàng như vậy?

Tỷ Quân mỉm cười đáp:

- Vì con đường hầm bí mật vào trong hang động này, ngoài Mã Không Quân ra, không ai biết được. Thoạt tiên, tôi lại tưởng Mã Không Quân, nên định ẩn núp một chỗ, thừa dịp này để diệt trừ tên bạc tình kia để trả thù tiết hận cho chị âu Dương. Chờ tới khi hai vị đi tới trước nhà và nghe thấy tiếng nói của hai vị, lúc ấy tôi mới biết là chị Tiểu Băng với Tư Mã huynh mà tôi muốn gặp từ lâu .

Lúc này Tiểu Băng với Tư Mã Ngạn mới vỡ nhẽ và không còn hoài nghi nữa.

Tỷ Quân thấy hai người không hỏi nữa, liền hỏi lại hai người :

- Chị Tiểu Băng và Ngạn đại ca đã hỏi tôi xong rồi, bây giờ tôi xin hỏi hai vị một câu :

Tại sao hai vị lại đột nhiên tới đây?

Tư Mã Ngạn bèn đem chuyện mình gặp Hoàng Sơn Dật Tú ở núi Điểm Thương, và thấy y nói đã trông thấy một người áo trắng rất xinh đẹp xuất hiện ở trên đỉnh núi Thiên Mục này như thế nào kể hết cho Tỷ Quân nghe .

Nghe xong, Tỷ Quân lại hỏi tiếp:

- Ngạn đại ca có biết quái nhân có võ công tuyệt thế mà gần đây Trường Cước Tiên Nhân Khúc Túy Tiên mới quen biết và rủ y làm minh chủ cho nhóm Bát Bá Thiên đó là ai không?

Tư Mã Ngạn lắc đầu đáp:

- Tôi không được biết y là ai, chẳng lẽ Quân muội lại quen biết y hay sao?

Tỷ Quân đáp:

- Tôi chỉ biết võ công của người ấy cao siêu lắm, quả thực là Vô địch thiên hạ. Sau này, lúc chúng ta đại phá Bát Bá Bang, hãy gặp y phải nên cẩn thận đề phòng mới được.

Tư Mã Ngạn hỏi lại:

- Tên họ của y là gì thế?

- Tên họ của y thì không ai biết rõ hết, chỉ biết y thị có một biệt hiệu là Tiên Cơ MỒ Mẫ thôi.

Tư Mã Ngạn thất kinh hỏi lại :

- Y thị là đàn bà ư?

- Tất nhiên là đàn bà rồi, đàn ông sao lại lấy tên là MỒ Mẩu như thế?

Tiểu Băng xen lời nói :

- Biệt hiệu Tiên Cơ MỒ Mẩu nghe cũng lý thú thực, như vậy chắc da thị phải trắng như tuyết mà mặt thì xấu xí như ma lem phải không?

Tỷ Quân lắc đầu mỉm cười đáp:

- Thiên Mục chỉ nghe tên của y thị thôi, chứ chưa hề gặp y thị bao giờ, nhưng nếu căn cứ cái biệt hiệu ấy mà đoán, thì ai ai cũng đều có ý nghĩ như chị Tiểu Băng vậy.

Ba người mãi nói chuyện quên cả thời giờ, mặt trăng lặn, mặt trời mọc, rồi lại mặt trời lặn mặt trăng bắt đầu mọc. Chuyện trò suốt cả một ngày trời và đã tới đêm trung thu rồi.

Tiểu Băng cảm thấy đói trước, liền nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- Ngạn đại ca, cổ nhân nói không sai chút nào: "Tứ phùng tri kỷ thiên bôi thiếu.

Thoại bất đầu cơ bán cú đa" (Uống rượu gặp tri kỷ thì ngàn chén vẫn còn thấy ít. Nói chuyện không hợp nhau thì nửa câu cũng là thừa) . Ngày hôm nay chúng ta lại: "Thoại phùng tri kỷ thiên ngôn thiếu. Tứ đối lương thìn bán trăn Vô" (Nói chuyện gặp tri kỷ ngàn câu còn thấy thiếu. Ngày giờ tốt đẹp muốn uống rượu mà không có đĩa chén) Chả lẽ chúng ta lại cứ chịu đói bụng như thế này để mà ăn tết Trungthu hay sao?

Tỷ Quân bật cười, đỡ lời:

- Mãi nói chuyện quên cả ăn uống, tiểu muội cũng hồ đồ thực. Trong nhà có sẵn rượu và thức ăn, để tiểu muội vào sửa soạn, rồi ra tiếp Ngạn đại ca với chị Tiểu Băng uống mấy chén để mừng tết Trungthu này nhé?

Tiểu Băng vừa cười vừa đáp:

- Chúng ta đã là chị em, thì để chị vào giúp hiền muội sửa soạn cứ để một mình Ngạn đại ca ở đây điều chị âu Dương cũng được rồi .

Nói xong, hai nàng vào trong nhà sửa soạn thức ăn thức uống luôn.

Tư Mã Ngạn đứng một mình ở trước ngôi mộ trong lòng rất cảm khái. Chàng lại ứa hai hàng lệ ra ngay. Đêm hôm đó trên trời không có một đám mây nào hết, một vầng trăng sáng trong thực tuyệt đẹp, nhưng dưới ánh trăng ấy, đứng trước ngôi mộ, Tư Mã Ngạn lại cảm thấy lạnh lẽo vào rầu rĩ Vô cùng. Như vậy chàng cảm lệ sao được?

Một lát sau, hai nàng đã dọn cơm rượu ra, Tiểu Băng bỗng rí tai Tỷ Quân khẽ nói :

- Chị muốn sau này cùng cô sẽ làm Nga Hoàng với Nữ Anh chăng hay cô nghĩ sao?

Tỷ Quân nghe thấy Tiểu Băng nói như thế, hổ thẹn Vô cùng, cúi gầm mặt xuống, nhưng lại ngừng mặt lên, trở mắt nhìn Tiểu Băng vẻ mặt rất ngơ ngác .

Tiểu Băng vừa cười vừa hỏi :

- Quân muội nhìn chị thế làm chi?

Tỷ Quân tủm tỉm cười đáp:

- Chị Băng, em bỗng phát giác tính nết chị giống hệt chị âu Dương.

- Chị âu Dương là thần tiên trên trời, còn đây là giang hồ tục nữ thì so sánh với nhau làm sao được?

- Em nhận thấy bụng dạ hai người rất rộng lượng có thể nói là cả hai chị đều là cán quốc hào kiệt.

- Thôi hãy dẹp chuyện đó sang bên, chẳng hay câu hỏi của chị vừa rồi, cô nghĩ sao?

Cố đồng ý không?

Mặt Tỷ Quân lại đỏ ửng, nhưng hai mắt sáng ngời, nàng không e lệ gì hết, lớn tiếng đáp:

- Ngạn đại ca là một người văn võ kiêm toàn, phẩm cách cao thượng mà lại là một mỹ nam tử, tiểu anh hùng. Thử hỏi có võ lâm nhi nữ nào mà không muốn được cùng anh ấy kết duyên Tần Tấn, để cùng nhau ngao du các thắng cảnh, đàn kiếm giang hồ. Được như thế thực là tam sinh hữu hạnh.

Tiểu Băng nghe thấy Tỷ Quân nói như vậy liền cả mừng, hỏi tiếp:

- Quân muội, nói như vậy là đã nhận lời rồi phải không?

Không hiểu Tỷ Quân hồ thẹn hay ngượng ngùng mà cứ lắc đầu hoài. Tiểu Băng thấy thế ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Quân muội không bằng lòng ư?

- Không phải muội không bằng lòng, nhưng phải để cho tiểu muội nghĩ lại đã.

24. Ai Bảo Đàn Bà Điều Hay Ghen

- Được để cho cô suy nghĩ một đêm, sáng sớm ngày mai phải lẳng lặng trả lời cho tôi hay, đừng để cho đại ca biết đấy nhé .

Tỷ Quân hồ thẹn khẽ gật đầu . Tiểu Băng lại đề nghị:

- Chúng ta nên dọn cơm ra cái bàn đá ở ngoài nhà để ngắm cảnh hồ và thưởng nguyệt. Chị ở đây dọn bàn, còn cô mau đi mời đại ca đến uống rượu đi.

Tỷ Quân hai má lại đỏ bừng, khẽ cười đáp:

- Để em dọn bàn cho, chị đi mời đại ca cũng thế chứ sao?

- Sao Quân muội lại không nghe lời chị như thế? Chị lấy tư cách một người chị sai cô đi đẩy Bát đẩu dĩ Tỷ Quân nguyệt Tiểu Băng một cái, rồi ngượng ngùng quay người đi luôn.

Nàng đi tới trước mộ của âu Dương Thúy, thấy Tư Mã Ngạn cứ nhìn ngôi mộ một hồi rồi lại ngẩng mặt lên ngắm trăng hai mắt vẫn còn nước mắt lóng lánh.

Tỷ Quân thấy thế càng cảm động thêm, liền gượng cười nói với chàng:

- Ngạn đại ca, đừng có đau lòng như thế nữa, chị Băng sai em ra mời đại ca trở về đằng trước nhà vườn hoa nhỏ để uống rượu thưởng nguyệt đấy.

Tư Mã Ngạn quay đầu lại nhìn Tỷ Quân, hai đôi mắt của hai người vừa va đụng nhau thì Tỷ Quân đã vội cúi đầu nhìn xuống, hai má đỏ bừng liền. Tư Mã Ngạn thấy thế ngạc nhiên hỏi:

- Quân muội làm sao thế?

Mọi khi Tỷ Quân là người rất đàng hoàng lối lạc, nhưng từ khi nghe thấy Tiểu Băng đề nghị với mình bốn chữ Nga Hoàng, Nữ Anh tới giờ, lúc nào nàng cũng cảm thấy bên lên hồ thẹn. Bây giờ lại thấy Tư Mã Ngạn hỏi mình như vậy, không trả lời không được, nên nàng ngấm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Tiểu muội thấy đại ca thương yêu chị âu Dương quá đỗi, nên mới cảm động như vậy đấy thôi . Nếu chị âu Dương không bị chết, có phải là tốt biết bao không, chị ấy với chị Tiểu Băng hai người cùng bắt chước Nga Hoàng, Nữ Anh cùng lấy một chồng.

Chồng là một vị cái thế anh hùng, mà vợ thì là một tuyệt đời cân quốc, ai thấy mà chẳng ngưỡng mộ, mà chẳng ghen tuông?

Tư Mã Ngạn có biết đầu lời nói ấy của Tỷ Quân là nói cạnh, chàng lại lắc đầu đáp:

- Quân muội, ngu huynh nhận thấy tình vợ chồng không có gì bằng duyên nhất . Voi với tiên, ai cũng muốn được cả hai, nên chuyện Nga Hoàng, Nữ Anh chưa chắc đã là một giai thoại .

Tỷ Quân nghe thấy chàng nói như thế, bỗng rùng mình đến thót một cái, Tư Mã Ngạn càng ngạc nhiên thêm, liền hỏi tiếp:

- CỐ phải Quân muội, cho lời nói của ngu huynh không đúng phải không?

Tỷ Quân vội trấn tĩnh tinh thần đáp:

- Đại ca là người chí tình, giàu tình cảm và cũng là một người đàn ông hiếm có, chứ không như những kẻ bạc tình, như vậy thì lời nói của đại ca sai làm sao được? Nên đối với đại ca, tiểu muội thực rất khâm phục.

- Sao bỗng dưng Quân muội lại tăng bốc tôi như thế? Thôi, chúng ta đi về uống rượu thưởng trăng đi, đừng để chị Băng đợi chờ nữa.

- Chị Băng đang ở trong vườn hoa chỗ trước nhà ấy, đại ca hãy tới đó trước, tiểu muội còn vào trong lấy cái này đây.

Tư Mã Ngạn thấy Tỷ Quân nói như vậy, chàng gật đầu tùm tùm cười đi đến vườn hoa nhỏ ở trước nhà luôn. Chàng thấy Tiểu Băng tay trái cầm miếng thịt khô hươu, tay phải cầm chén rượu, đang ngừng đầu nhìn trăng. Nàng bỗng thấy Tư Mã Ngạn tới, liền mỉm cười hỏi:

- Sao chỉ có một mình đại ca lại đây thôi? Còn Quân muội đâu?

Tư Mã Ngạn vừa cười vừa đáp:

- Quân muội còn phải vào trong nhà lấy cái gì, ngu huynh đã đói lắm rồi, hãy ăn một Chút gì cho đỡ đói . . .

Không đợi chàng nói dứt, Tiểu Băng đã chỉ vào mấy món ăn ở trên bàn, mỉm cười nói :

- Đại ca đã đói thì cứ việc ăn đi, muốn ăn gì cũng được, thức ăn đã ngon lành mà rượu cũng là thứ thượng hảo hạng, nhưng chỉ tiếc thay không có cá với bàn chân gấu thôi. (Người Trung Hoa nói đã có cá lại còn đòi bàn chân gấu như là ta nói có voi lại đòi tiên vậy.) - CỐ cá rồi thì làm sao mà còn ăn được cả bàn chân gấu nữa? Trên đời này có mấy ai được ăn cả hai món một lúc như thế.

- Ấy thế mà tiểu muội đang muốn làm cho đại ca được ăn cả cá lẫn bàn chân gấu đấy.

- Băng muội có phải là thần tiên đâu, dù hiền muội có xuống hồ bắt được cá, nhưng còn bàn chân gấu trong lúc hấp tấp vội vàng này thì lấy đâu ra.

- Tiểu muội nói cá với chân gấu đó chỉ là một câu ví dụ đấy thôi, bây giờ âu Dương tiên tử đã về châu trời rồi, còn Thúy Mi Yêu Nữ Cơ Lục Ý thì là người dâm đảng, bản tiện Vô sỉ, không đáng nhắc đến. Hiện giờ nhi nữ trong võ lâm, kể cả nhân phẩm lẫn võ công, thiết nghĩ Ngọc Trác Hằng Nga với Đông Hải Long Nữ cũng có thể gọi được là cá với bàn chân gấu đấy chứ?

Lúc ấy Tư Mã Ngạn mới biết Tiểu Băng nói bóng, nên chàng vội hỏi :

- Băng muội nói như thế có nghĩa gì thế?

Tiểu Băng khẽ gật đầu, vừa cười vừa đáp:

- Tiểu muội muốn Quân muội hai người chị em đồng tâm cùng hầu hạ một quân tử.

Tư Mã Ngạn mặt đỏ bừng, gượng cười nói tiếp:

- Băng muội không nên nói đùa như thế.

Tiểu Băng tùm tùm cười đáp:

- Sao đại ca lại bảo tiểu muội nói đùa? Vừa rồi tiểu muội đã đem chuyện Nga Hoàng, Nữ Anh hỏi ý kiến Quân muội rồi, sự phản ứng của Quân muội cũng không đến nỗi . . .

- Hồng hét! Hồng hét!

- Đại ca nói gì thế? Vừa rồi Quân muội đã gật đầu nhận lời rồi, sao đại ca lại bảo hồng hét là nghĩa lý gì?

- Vừa rồi Quân muội có nói với tôi mấy câu, bây giờ tôi mới biết ý nghĩa lời nói của cô ta!

- Quân muội nói gì với đại ca thế?

- CÔ ấy nói, nếu chị âu Dương chưa chết, cùng Băng muội hai người bắt chước Nga Hoàng, Nữ Anh cùng lấy một chồng thì thật là một giai thoại lưu truyền trăm đời trên giang hồ.

- Phải, Quân muội nói như thế là có ý muốn hỏi thử đại ca đấy.

- Bây giờ tôi mới biết rõ chuyện, nhưng lúc đó thì tôi đâu biết bên trong lại có câu chuyện lắt léo như vậy!

Tiểu Băng thấy Tư Mã Ngạn có vẻ rầu rĩ vội hỏi :

- Thế vừa rồi đại ca trả lời ra sao?

Tư Mã Ngạn cau mày lại đáp:

- Vừa rồi tôi trả lời với vợ chồng quý nhất là phải có tình nghĩa chuyên nhất, làm sao mà được voi lại muốn lấy cả tiên.

Tiểu Băng vừa nghe tới đó, dậm chân xuống đất có vẻ hờn giận rồi vội vàng chạy ngay vào trong nhà. Tư Mã Ngạn biết mình đã lỡ lời, chắc thế nào cũng có chuyện gì xảy ra, nên cũng vội vàng theo Tiểu Băng chạy vào trong nhà.

Chưa tới cửa Tiểu Băng đã lớn tiếng kêu gọi :

- Quân muội!

Nhưng không thấy ai trả lời, nên đoán chắc Tỷ Quân đã rời khỏi đây trở về Long Hải rồi . Nàng vội đẩy cửa vào bên trong, quả thấy trong nhà vắng tanh, trong bàn có để lại một lá thư mực còn chưa khô nàng liền cầm lên đọc. Thư đó nói rằng:

”Người đời ai chả muốn được ăn cả cá lẫn chân gấu, riêng có người nọ lại thích chuyên nhất. Tình Hằng Nga trong cung điện quá đẹp, giấc mơ của Long Nữ ở Hải cung cũng như làn khói, khuyên chàng đừng nghĩ tới chuyện đến ba lần và phải nên có tráng trí diệt trừ nhóm Bát Bá Thiên. Tuy thiếp bỏ đi chuyến này, nhưng tình anh em của chúng ta vẫn còn muốn tái ngộ xin chờ khi nào anh chị đã kết duyên rồi. / Tiểu Băng rất thương Tỷ Quân, thấy lá thư ấy khó mà đuối kịp nàng ta, nên nàng đau lòng Vô cùng liền ứa nước mắt ra. Tư Mã Ngạn thấy vậy nên rất ăn năn, nhưng nhất thời chàng cũng không biết nên dùng lời lẽ gì để an ủi Tiểu Băng cả.

Khóc lóc một hồi, Tiểu Băng thấy Tư Mã Ngạn cứ đứng ngẩn người ra liền hờn giận hỏi:

- Ngạn đại ca nhận thấy Quân muội có điểm gì xấu xí mà đại ca lại không ưa thế?

Tư Mã Ngạn gượng cười đáp:

- CÔ ta không có điểm gì là không tốt cả. Tính nết tốt, võ công giỏi, học thức cao, mặt mũi đẹp, thật không có một điểm nào là đáng chê trách cả.

Tiểu Băng nghe nói rầu rĩ, nức nở hỏi tiếp:

- Đại ca đã biết Quân muội là cô em tốt như vậy, tại sao lại còn chọc tức cô ta, để cô ta phải bỏ đi như thế?

Tư Mã Ngạn thở dài, đáp:

- Sao Băng muội lại trách ngu huynh như vậy? Ngu huynh có nói năng gì, và có chọc tức Quân muội đâu?

- Tiểu Băng trợn ngược đôi lông mày, chỉ tay vào lá thư, giận giữ hỏi :

- Chả lẽ đại ca không thấy hai câu trong thư này hay sao? “Nguyệt điện Hằng Nga tình thái mỹ. Hải Cung Long nữ mộng như yên.” (Tình của Hằng Nga trên nguyệt điện quá đẹp, giấc mộng của Long Nữ nơi Hải Cung như một làn khói.) Hai câu đó Quân muội chả nói rõ là gì? Quân muội đã tán thành đề nghị Nga Hoàng, Nữ Anh của tiểu muội rồi, chỉ vì đại ca nói tình vợ chồng thì phải trọn chuyên nhất, cá với bàn chân gấu, cả hai đều ngon, nhưng không sao ăn được cả một lúc, mà làm cho giấc mộng đẹp của Quân muội hóa thành làn khói. Như vậy quân muội không bỏ đi sao được?

Tư Mã Ngạn lắc đầu đáp:

- Bàng muối với Quân muối bàn tán với nhau ở trong nhà, còn ngu huynh thì ở trước mộ chị âu Dương. Như vậy ngu huynh làm sao biết được câu chuyện ấy của hai người, và làm sao đoán ra được lời nói của Quân muối lại có ý nghĩa sâu sắc như thế?

Tiểu Bàng thấy Tư Mã Ngạn đã ứa nước mắt ra, trông rất tội nghiệp, nằng động lòng thương, không tiện trách cứ chàng ta nữa, nên nằng ai oán thở dài và nói tiếp:

- Đại ca nói phải. Vì đại ca không biết gì hết, thì làm sao trách đại ca được? Nếu đại ca đã biết trước câu chuyện đó thì đại ca sẽ trả lời Quân muối ra sao?

Tư Mã Ngạn lắc đầu thở dài. gơ tay áo lên lau chùi nước mắt, từ từ đáp:

- Bàng muối lại hiểu lầm rồi, nếu ngu huynh biết trước chuyện ấy thì tất nhiên lời nói của ngu huynh cũng không thay đổi chút nào.

Tiểu Bàng thấy Tư Mã Ngạn nói như vậy, ngạc nhiên Vô cùng, trợn to đôi mắt lên nhìn chàng. Tư Mã Ngạn nắm tay nằng, khẽ nói tiếp:

- Bàng muối, Tư Mã Ngạn này không phải là kẻ hiểu sắc, nên không tán thành vấn đề nhất phu đa thê. Nếu âu Dương Thúy chưa chết ngu huynh với hiền muội thương yêu nhau như vậy, mà cũng chỉ có thể coi nhau như anh em thôi, cũng như bây giờ ngu huynh coi Quân muối vậy.

Tiểu Bàng định thuyết phục Tư Mã Ngạn để chàng thay đổi thái độ, rồi đi tìm kiếm Tỷ Quân, văn hồi câu chuyện này, nhưng bây giờ thấy lời nói của Tư Mã Ngạn nghiêm chỉnh như vậy, nằng không sao cãi được nữa. Vì vậy nằng cứ lẳng lặng nghe chứ không nói nửa lời.

Thấy thái độ của Tiểu Bàng như vậy, Tư Mã Ngạn lại hiểu lầm liền mỉm cười, hỏi :

- Bàng muối, có phải hiền muội thấy ngu huynh coi âu Dương Thúy trọng hơn hiền muội có vẻ không vui đấy không?

Nghe thấy Tư Mã Ngạn nói như thế, Tiểu Bàng đang nghĩ ngay ra một mưu kế, vội lắc đầu, cười khi đáp:

- Ngạn đại ca, sự kết giao có trước sau, hướng hồ mối tình của đại ca với chị âu Dương lại khác hẳn phạm tục như thế, cho nên đừng nói chị ấy chưa lên trên trời, cho dù có còn ở dưới thế gian này tiểu muối cũng rất cung kính tôn chị ấy làm chị .

- Bàng muối quả không hổ thẹn với cái tên hiệp nữ tuyệt đời, hiền muội nghĩ vậy rất hợp tình hợp lý.

Tiểu Bàng thấy chàng ta khen mình như vậy, liền tủm tỉm cười và đỡ lời :

- Ngạn đại ca, nhân lúc nhàn rỗi này, chúng ta hãy nói vài câu chuyện phiếm với nhau nhé? Tiểu muối muốn cùng Quân muối bắt chước Nga Hoàng, Nữ Anh năm xưa, hai chị em cùng thờ một chồng, đại ca cho rằng không thích hợp mà không nhận lời.

Nhưng nếu chị âu Dương Thúy có di mệnh để lại, bảo Quân muối đại diện cho chị ấy, lấy đại ca để thực hiện mối nhân duyên kỳ diệu có một không hai trên trời và dưới trần này, thì chắc đại ca sẽ không cự tuyệt phải không?

Tư Mã Ngạn vẫn lắc đầu đáp:

- Sao Bàng muối lại có ý nghĩ lạ lùng và không thể nào có được như thế?

- Tiểu muối giả tỷ như vậy đấy thôi. Nếu quả có chuyện ấy, đại ca có tôn trọng di mệnh của chị âu Dương không?

Thấy Tiểu Bàng cứ hỏi về vấn đề ấy hoài, bắt đắc dĩ, Tư Mã Ngạn phải gượng cười đáp:

- Nếu có chuyện ấy thật, ngu huynh vẫn phải xét lại xem đã.

- Đại ca đã thua em rồi. Nói thật cho đại ca biết, chị âu Dương Thúy có dặn bảo Quân muối lấy chồng thay cho chị ấy thực.

- Bàng muối lại nói bậy rồi.

- Ai bảo tiểu muội nói vậy, bây giờ đại ca hãy trả lời mấy vấn đề này đã.

Tư Mã Ngạn thấy Tiểu Băng đã biến sắc mặt, hình như đã giận mình, nên chàng đành phải lắc đầu, gượng cười đáp:

- Băng muội hỏi gì, cứ việc hỏi đi !

Tiểu Băng sầm nét mặt lại, hỏi :

- Trước hết, tiểu muội hãy hỏi đại ca. Chị âu Dương đã rủ đại ca đến gặp gỡ một cuộc hội họp tiêu hồn thiết cốt ấy, và lại còn để lại một lá thư rất triền miên và cảm động Vô cùng. Như vậy có phải là chị ấy nhận thấy đại ca là một vị đại anh hùng, một hiệp nam tử, có thể trao thân gửi phận được cho đấy không?

Tư Mã Ngạn ngượng ngịu Vô cùng, nhưng vẫn phải gật đầu đáp:

- âu Dương tiên tử đã hẹn tôi đến gặp mặt, và còn để lại lá thư như vậy, tất nhiên bên trong thế nào cũng có ý nghĩ như hiền muội vừa nói .

- Được rồi . Giả thuyết thứ nhất đã vững. Chúng ta nghiên cứu đến giả thuyết thứ hai .

Tư Mã Ngạn cau mày lại, hỏi :

- Sao Băng muội lăm lăm giả thuyết thế?

Tiểu Băng cười nhạt đáp:

- Hiện giờ xương cốt của chị âu Dương đã chôn ở dưới đất, hồn của chị ấy đã lên trời rồi, bây giờ chúng ta phải biết di thư của chị ấy, có bao nhiêu giả thuyết muốn đại ca giải đáp, thì đại ca cứ theo đó mà trả lời thôi, chả lẽ đại ca còn có cách gì gặp được chị ấy để hỏi lại xem có đúng không, hay là đại ca xuống dưới chín suối, hoặc tiểu muội lên trên trời xanh, để hỏi lại chị ta xem sao?

Tư Mã Ngạn không sao cãi được, đành gượng cười nói tiếp:

- Chúng ta có phải là thấy phù thủy hay là đạo sĩ mà có thể lên trời hoặc xuống âm ty như họ đâu? Băng muội hãy nói thử giả thuyết thứ hai đi.

- Đại ca hãy trả lời tiểu muội câu này đã. Một người trước khi sắp chết, sẽ xử lý vật đáng yêu nhất của mình, như thế nào?

- Hoặc là để lại cho người thân mật nhất, hay là biếu cho người bạn mà xưa nay vẫn quý mến nhất .

- Câu giải đáp này của đại ca rất chính xác, tiểu muội nhận thấy vật mà khiến chị âu Dương ghét nhất không phải là Đông Tâm Ngũ Độc thảo làm cho chị ấy chết, mà lại là Mã Không Quần với Cơ Lục ý, đã làm cho chị ấy rầu rứt đứt gan. Còn vật mà chị ấy yêu mến nhất thì không phải là cuốn VÔ Vi Chân Kinh, mà lại là Ly Cầu Thư Sinh Tư Mã Ngạn.

Nghe thấy Tiểu Băng nói như thế. Tư Mã Ngạn càng đau lòng thêm . Tiểu Băng lại nói tiếp:

- Cho nên khi chị âu Dương phục sinh và sắp phải trở về châu trời thì tất nhiên chị ấy phải sắp xếp mọi việc cho thật chu đáo rồi mới lìa cõi trần .

- Nhưng di ngôn của âu Dương tiên tử trước khi lìa bỏ cõi trần, như thế nào, Quân muội chả nói cho chúng ta được biết rồi là gì?

Tiểu Băng lắc đầu thở dài đáp:

- Tiểu muội chắc Ngạn đại ca không đến nỗi là người ngu si đần độn như thế đâu, tại sao lăm lăm đại ca lại vớ vẩn đến như vậy. Vẫn biết Quân muội đã nói cho chúng ta biết di ngôn của chị âu Dương rồi nhưng bên trong còn có một vài chỗ không đúng.

- Sao Băng muội lại biết bên trong có một vài chỗ không đúng như vậy?

- Chị âu Dương đã muốn kiếm người để đại diện cho chị ấy hoàn thành mối tình duyên Vô cầu này thì tất nhiên người đó phải là một thiếu nữ hồng trang có tài hoa tuyệt thế, có võ công tuyệt đỉnh, có sắc đẹp tuyệt vời mới là người lý tưởng và tiêu chuẩn chứ?

- Băng muội đúng là người có đủ những điều kiện ấy.

Tiểu Băng xua tay đáp:

- Người như thế không riêng gì tiểu muội, còn Tư Đồ Lộ, Ngải Tử Quân và Cơ Lục ý, đều có nhan sắc tuyệt vời, tài hoa tuyệt thế, võ công tuyệt đỉnh.

- Mấy người ấy. . .

- Ngạn đại ca hãy khoan, nghe tiểu muội nói và phân tích xem bốn người chúng em có đủ những điều kiện ấy không đã?

- Xin Băng muội cứ nói.

- Người không hợp điều kiện trước tiên tất nhiên là Thúy Mỹ Yêu Nữ Cơ Lục ý, vì y thị không những đã dùng sắc dục quyến rũ và cướp mất Mã Không Quân của chị âu Dương, hành vi của y thị lại dâm dục vô cùng, khi nào chị âu Dương lại chịu đưa người mà mình yêu mến nhất vào trong vòng lưới ma phấn son của Cơ Lục Ý được?

- Băng muội phân tích rất đúng.

- Người thứ hai không đủ điều kiện là Tư Đồ Lộ. Điều thứ nhất nàng ta đã lớn tuổi hơn đại ca, điều thứ hai mặt của nàng ta đã bị hủy. Điều thứ ba, với thân phận của Cửu U Minh Hậu không thể nào kết duyên với Ly Cầu Thư Sinh như huynh được .

Tư Mã Ngạn vừa thủng thảng bước ra khỏi căn nhà lá, cùng Tiểu Băng từ từ đi vào trong vườn hoa nhỏ, vừa gật đầu vừa đáp:

- Băng muội phân tích như vậy không sai tí nào.

Tiểu Băng ngừng mắt nhìn mặt trăng ở trên trời, rồi tùm tùm cười nói tiếp:

- Bây giờ đến lượt tiểu muội là người thứ ba không đủ điều kiện.

Tư Mã Ngạn nhìn vào mặt Tiểu Băng rồi lắc đầu đáp:

- Lần này, Băng muội phân tích sai lắm rồi. Hiền muội có được nhan sắc tuyệt vời, tài hoa tuyệt thế, võ công tuyệt đỉnh, và không có hành vi dâm dục như Cơ Lục ý, và cũng không luống tuổi không có thân phận như Cửu U Minh Hậu. Như vậy so hiền muội mới thật là người lý tưởng nhất trong bốn người .

Tiểu Băng cau mày lại, thở dài nói tiếp:

- Con gái nhà họ Nhiếp tuy đã trưởng thành, nhưng vì ở tận biên khu, không có biết tới, chị âu Dương lại chưa gặp mặt tiểu muội bao giờ, dù có nghe người ta nói ở biên khu miền Tây Nam và Tây Bắc so một thiếu nữ tên là Ngọc Trắc Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng, võ công và nhan sắc đều khá cả, nhưng còn phẩm hạnh với nhân cách của tiểu muội thì chị ấy chỉ nghe thấy người ta nói thôi, chứ có biết rõ được tiểu muội ra sao đâu?

Tư Mã Ngạn không sao cãi được, Tiểu Băng vừa cười vừa nói tiếp:

- Giả thuyết tới đây, đại ca đã nhận thấy trong bốn người đó có ba người không đủ điều kiện rồi . Như vậy chỉ còn lại một người, thì tất nhiên người đó phải là người được đủ điều kiện hơn hết. Vì vậy tiểu muội mới đoán chắc, trước khi chị âu Dương lìa bỏ cõi trần, thế nào cũng dặn bảo Quân muội nên thay mặt chị ấy để kết mối lương duyên này. Như vậy chị ấy ở trên trời mới được yên dạ.

Tư Mã Ngạn thở dài một tiếng rồi đỡ lời :

- Ngu huynh xin nói thật, Quân muội quả là một người có phong hoàn tuyệt vời, văn võ toàn tài, tuy là người được âu Dương tiên tử lựa chọn và cũng là người có đủ điều kiện nhất trong bốn người thật, nhưng theo sự nhận xét của ngu huynh, thì Quân muội không thể nào hơn được hiền muội. Hai người một là Xuân Lan, một là Thu Cúc. Mỗi người có một vẻ hay riêng, không sao phân biệt được ai hơn ai kém được, cũng như Thanh Nữ với Tống vậy.

- Cám ơn đại ca đã phê bình tiểu muội như vậy. Nhưng vì thế mà tiểu muội mới yên tâm, không oán than, không ghen tuông, muốn làm thế nào cho câu giai thoại của võ lâm này được mỹ mãn thêm một chút nữa.

Tư Mã Ngạn thắc mắc hỏi:

- Băng muội nói mới yên tâm như vậy thế là nghĩa lý gì?

- Người ta, ai ai cũng có lòng ích kỷ, nhưng phải ích kỷ một cách hợp tình hợp lý mới được Đại ca thử nghĩ xem, đừng nói chị âu Dương không biết nhan sắc, võ công, tài hoa và phẩm cách của Tiểu Băng này như thế nào, mà dù chị ấy có biết điều gì của tiểu muội cũng không kém Ngải Tử Quân đi chăng nữa, bao giờ chị ấy cũng vẫn lựa Tử Quân, một người chị em chơi thân với chị ấy, chứ có khi nào chị ấy lại lựa chọn đến con bé lạ mặt không bao giờ quen biết này? Như vậy, tiểu muội chả yên tâm và còn trách với ghen tuông vào đâu được nữa.

Nghe Tiểu Băng phân tích rõ ràng như vậy. Tư Mã Ngạn mới vỡ lẽ, nhưng chàng hơi suy nghĩ một chút, lại có vẻ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Nếu âu Dương tiên tử lúc sắp chết có xếp đặt như vậy thật sao hồi nãy Quân muội lại không chịu nói rõ cho ngu huynh hay?

Tiểu Băng bỗng mỉm cười ứa ra hai hàng lệ nước mắt:

- Chỉ vì Quân muội là người có hiệp cốt rất cao quý và càng làm như thế càng tỏ ra nàng ta vĩ đại biết bao!

- Ngày hôm nay Băng muội đã biến thành một chuyên gia phân tích mọi việc. Chẳng hay Băng muội có thể phân tích rõ thêm tý nữa, để cho kẻ hồ đồ mà tự cho mình là thông minh này nghe thêm không?

- Chắc đại ca cũng biết có giống tính nhau thì mới có thể gần gũi được nhau. Chị âu Dương đã là một tiên nhân tuyệt vời và cao quý trong sạch như vậy, thì tất nhiên Quân muội cũng phải là một hiệp nữ Vô song và có đầu óc sáng suốt, thanh cao. CÔ ta thấy chúng ta cùng giữ được sự thanh bạch vẫn thi hành cuộc ước hẹn mười năm. Quân muội nghe xong câu chuyện của chúng ta tất nhiên là phải nổi lòng nghĩa hiệp mà có một ý nghĩ vì người quên mình rất vĩ đại ấy.

- Thế băng muội có đoán ra được ý nghĩ ấy của Quân muội như thế nào không?

- Gần núi biết cá tính của chim chóc, gần nước quen tập quán của loài tôm cá, tiểu muội cũng có hiệp cốt vì người quên mình như vậy thì tất nhiên phải đoán ra được ý nghĩ của Quân muội chứ!

Tư Mã Ngạn đi tới cạnh ghế đá ngồi xuống rồi một chén rượu cầm lên tay rồi lắng tai nghe. Tiểu Băng lại nói tiếp:

- Quân muội nghe thấy đại ca nói cuộc hẹn ước mười năm của chúng ta như thế nào rồi, biết nếu nói rõ lời trăn trối của chị âu Dương cho đại ca hay thì thế nào muội cũng đau lòng và rầu rĩ bỏ đi. Dù đại ca có chịu nhận ý kiến của chị âu Dương và kết duyên với Quân muội, nhưng đại ca là một hiệp sĩ quân tử chí tính chí tình, sẽ không bao giờ quên được tiểu muội, và lúc nào cũng rầu rĩ và ăn năn hối lỗi chứ không sai.

Tư Mã Ngạn uống nửa chén rượu rồi liền đáp:

- Băng muội nói rất đúng!

- Anh hùng mền anh hùng, thì mỹ nhân cũng phải thương mỹ nhân chứ? Quân muội đã thương mền tiểu muội như vậy và nàng lại là người có tấm lòng cao thượng và vĩ đại như thế, thì tất nhiên là phải hy sinh hạnh phúc riêng tư của mình để giúp cho người khác thành công nên nàng mới đổi lời di ngôn của chị âu Dương và thúc giục chúng ta tháo gỡ cuộc hẹn ước đó lại thành một đêm là thế.

Nghe nói tới đó Tư Mã Ngạn cảm động Vô cùng, lắc đầu thở dài và đỡ lời:

- Nghe Băng muội phân tích tới đây, ngu huynh càng cảm thấy Quân muội vĩ đại thêm.

- Với Quân muội, ngoài lời khen vĩ đại ấy đại ca còn phải thêm một câu "rất đáng yêu", vào nó nữa. Đến giờ đại ca mới có cảm giác như vậy, chứ tiểu muội thì đã biết rõ tâm ý của Quân muội từ hồi hôm rồi. Cho nên tiểu muội mới phải nghĩ cách để đền ơn Quân muội như thế.

Nói tới đó, nàng cũng cầm chén rượu lên uống một ngụm, rồi đưa mắt liếc nhìn Tư Mã Ngạn tủm tỉm cười và nói tiếp:

- Ngạn đại ca, người con gái nào cũng vậy, trời sinh ra đã có ba thành máu ghen rồi.

Ngư Huyền Cơ nói rất đúng, hai câu "Dễ kiếm báu vật Vô giá, khó được một chàng hữu tình,, quả thực không sai chút nào. Cũng như chàng hữu tình có một anh tuấn lại vẫn vô kiên toàn như đại ca, thì thực là khó kiếm lắm. Người con gái nào chả muốn được làm vợ của đại ca và có người con gái nào lại muốn chia sẻ một nửa chồng của mình cho người khác đâu?

Tư Mã Ngạn nghe nói tới đó mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống chẳng nói chẳng rằng. Tiểu Băng lại vừa cười vừa nói tiếp:

- Nhưng đối với Quân muội thì tiểu muội xin thành thật mà nói không hề có một chút ghen tuông nào hết và còn đang tự động đề nghị với nàng ta bắt chước Nga Hoàng, Nữ Anh cùng thờ một chồng. Vì nếu làm được như thế mới được gọi là tam toàn Chị em Dương ở trên trời sẽ được yên tâm, Tiểu Băng với Tỷ Quân cũng không ân hận.

Tư Mã Ngạn mấp máy đôi môi, muốn nói lại thôi, Tiểu Băng cau mày lại, gượng cười nói tiếp:

- Ngờ đâu một việc hợp tình hợp lý và rất dễ thành công ấy lại bị đại ca gỡ bộ mặt thánh hiền ra nói mấy câu tình phu thê quý ở chuyên nhất, cá với bần chân gấu không thể nào ăn cả một lúc . . . làm cho câu chuyện đó xôi hỏng bỏng không.

Tư Mã Ngạn cứ lắc đầu lia lịa, Tiểu Băng bỗng xầm nét mặt lại trầm giọng đáp:

- Ngạn đại ca nên nhớ, mấy lời nói ấy của đại ca đã làm cho ba người đau lòng, đại ca có biết không? Chị em Dương vì ý muốn của mình không thành công ở trên trời thế nào cũng đau lòng Vô cùng, Quân muội thấy mộng đẹp không thành, thế nào cũng đau lòng mà không biết đi đâu nữa. Còn Tiểu Băng này thấy mình muốn đền ơn, trái lại còn làm cho Quân muội đau khổ như thế, thế nào chả ân hận đến nát gan nát ruột . . .

Nói tới đó, nàng khóc sụt sùi, Tư Mã Ngạn cuống cả lên, mặt lộ vẻ sợ hãi, hỏi:

- Ngu huynh, . . . biết làm sao bây giờ?

Tiểu Băng nửa hờn nửa giận, hỏi tiếp:

- Đại ca phải bị phạt, tiểu muội đã dự định, đại ca đã không được ăn cá mà cũng không được ăn cả bần chân gấu nữa, mà suốt đời chỉ được ăn rau dưa và đậu hũ thôi .

Mấy lời nói ấy rất rõ ràng, nghĩa là từ giờ trở đi, Tiểu Băng sẽ bỏ Tư Mã Ngạn mà đi nơi khác.

Người không phải là cây cỏ, ai mà chả có tình, huống hồ Tư Mã Ngạn là một người đa tình như thế? Chàng đã hết sức yêu đương Tiểu Băng rồi, nay nghe thấy Tiểu Băng nói như vậy không cuống quýt sao được, vội kéo tay nàng, cau mày lo âu nói :

- Băng muội . . . đừng có . . . làm cho ngu huynh lo âu như thế nữa! Nếu Băng muội bỏ đi, thì ngu huynh đành tới trước mộ em Dương tiên tử đâm đầu vào bia đá tự vận !

Tiểu Băng thấy Tư Mã Ngạn lo âu thực sự, liền dịu giọng an ủi rằng:

- Ngạn đại ca, nếu đại ca không muốn tiểu muội bỏ đi, thì từ giờ trở đi đại ca phải nghe lời tiểu muội.

25. Xích Thù Yêu Long

Tư Mã Ngạn vội hỏi tiếp:

- Băng muội bảo ngu huynh phải nên làm như thế nào?

Tiểu Băng cười khì đáp:

- Bây giờ có hai con đường để cho đại ca lựa chọn, nhưng chỉ có hai con đường thôi, chứ không có con đường thứ ba đâu .

Tư Mã Ngạn vội gật đầu đáp:

- Hai con đường ấy ngu huynh đã biết rồi, một con đường là từ nay trở đi ngu huynh sẽ bị ăn đậu hũ và rau luộc thôi. Còn một con đường nữa là được ăn cá lẩn chân gấu, nói trắng ra là được cả voi lẫn tiên phải không?

Tiểu Băng bỗng giàng tay ra, lạnh lùng nói tiếp:

- Đại ca đã biết như vậy thì hay lắm! Bây giờ nhân lúc trăng sáng ở trên đầu, xin đại ca phải thành thực lựa chọn lấy một lối đi. Nếu đại ca là người phàm, thì sẽ được cả voi lẫn tiên, bằng không đại ca sẽ trở nên một người thánh hiền chuyên môn ăn chay, và từ giờ trở đi tiểu muội cũng sẽ đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm Quân muội, hai chị em chúng tôi sẽ sống chung với nhau cho tới bạc đầu và không bao giờ gặp lại đại ca nữa!

Tư Mã Ngạn im lặng một hồi rồi gượng cười hỏi tiếp:

- Băng muội! Chẳng lẽ chỉ có hai con đường ấy mà không có con đường thứ ba nào để cho ngu huynh đi hay sao?

Tiểu Băng giật mình đến thót một cái, tưởng như Tư Mã Ngạn vẫn ương ngạnh, nhưng nàng không sao đối giọng được nữa, nên vẻ mặt càng lạnh lùng thêm, cười nhạt đáp:

- Tiểu Băng từ nhỏ đến giờ lúc nào cũng vậy, đã nói rồi là phải làm cho được và chỉ có một lời chứ không bao giờ có hai lời hết. Tiểu muội đã nói không có con đường thứ ba rồi, đại ca hà tất còn phải hỏi lại làm chi? Đại ca mau lựa chọn cho đi, tiểu muội chỉ hy vọng đại ca sẽ lựa chọn con đường làm thánh hiền, nhảy ra khỏi lưới tình thôi.

Tư Mã Ngạn thở dài một tiếng bỗng giơ hai cánh tay ra ôm Tiểu Băng vào lòng, nước mắt ràn rụa, lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Tư Mã Ngạn là người phàm chứ không phải là thánh nhân, và cũng không thể nào nhảy ra khỏi được lưới tình. Đồng thời Băng muội đã có hảo ý cho ngu huynh cả voi lẫn tiên, đừng nói chỉ được ăn cá với chân gấu mà thôi, mà dù Băng muội có cho ngu huynh ăn đầy cả mâm thức ăn ngu huynh cũng xin nghe lời ngay.

Tiểu Băng thấy Tư Mã Ngạn đã đầu hàng mới yên tâm liền hờn hờ cười đáp:

- Không biết dạ dày của đại ca to bằng ngần nào mà lại muốn ăn cả một mâm đầy thức ăn như vậy?

Giai nhân tuyệt vời bỗng hờn, bỗng mừng quả có ma lực Vô cùng. Tư Mã Ngạn đã ôm được người yêu vào lòng, rồi hôn hít một hồi rồi mỉm cười đáp:

- Băng muội, một mâm cỗ đầy thức ăn muốn ăn hết cũng không lấy gì làm lạ, đã có biết bao nhiêu người một mình mà có thể ăn hết toàn mâm cỗ như thế, chứ có riêng gì ngu huynh đâu?

- Tiểu muội không tin! Người có tam thê tứ thiếp tuy nhiều nhưng không có ai lại có thể ăn hết cả mâm cỗ như vậy.

Tư Mã Ngạn lại hôn vào má nàng một cái và mỉm cười nói tiếp:

- Các vua chúa xưa kia có tam cung lục viện, bảy mươi hai nàng cung phi, hậu cung lại còn có ba nghìn giai nhân. Nếu lấy một giai nhân đại biểu một món ăn, thì mâm cỗ đó phải bày mấy mươi bàn mới có thể chứa hết được mấy nghìn món ăn?

Tiểu Băng bật cười đỡ lời:

- Đại ca khiếp thực, lại muốn làm hoàng đế cơ ấy! Khi Quân muội từ biệt có để lại lá thư khuyên đại ca nên diệt trừ Bắc Bá Thiên, chứ không phải bảo đại ca ngồi Cửu Trùng Thiên mà ăn bữa cỗ đầy những thức ăn như thế đâu !

- Băng muội! Từ giờ trở đi, nếu chúng ta diệt trừ được bọn ác khẩu giang hồ và coi bọn võ lâm Bắc Bá Thiên như là tám món ăn chính, có phải là thú biết bao không?

- Đại ca đừng có nói khoác lác như vậy vội! Ngoài tám món ăn chính đó, tiểu muội còn sửa soạn cho đại ca một món ăn phụ nữa, mà dám chắc đại ca không sao nuốt trôi được đâu - Bằng muội cứ nói ra cho ngu huynh nghe xem nói là món ăn gì? Là sơn trân hay hải y!

Không đợi Tư Mã Ngạn nói dứt, Tiểu Bằng vội đỡ lời luôn:

- Món ăn ấy có thể gọi là sơn trân và cũng có thể gọi là hải vị được. Đại ca là người thông minh tuyệt đỉnh thử đoán xem đó là món ăn gì nào?

- Xin hiền muội nói trắng ra, chứ ngu huynh không thể nào đoán ra đâu .

- Là mỹ nhân xà.

- Mỹ nhân măng xà mà cũng ngồi vào mâm được ư?

Tiểu Bằng bưng miệng cười, đưa mắt liếc nhìn Tư Mã Ngạn mà cười nụ vẻ thần bí, rồi gật đầu đáp:

- Không những có thể ngồi vào mâm được, mà mùi vị lại rất ngon lành là khác. Bất cứ ai được nếm mùi cũng phải say mê đến tiêu hồn thiết cốt nữa. Quả thật là một món ăn thượng hảo hạng!

- Bằng muội khéo lái lời ăn lẽ nói thực. Ngu huynh chắc không phải là mỹ nhân măng xà gì hết mà là Thúy Mi Yêu Nữ Cơ Lục Ý phải không?

- Đại ca thông minh thực. Món ăn gì đại ca cũng không từ chối, chả lẽ lại chỉ từ chối một mình Thúy Mi Yêu Nữ hay sao?

- Nếu mỹ nhân măng xà ấy ngồi vào cùng mâm thì ngu huynh đến phải rút lui ngay.

- Đại ca không nên ghét hận Lục Ý như thế. Chính y thị đã giúp đại ca rất lớn đấy.

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi:

- Y thị đã giúp ngu huynh hồi nào?

- Đại ca đã quên rồi ư? Không có nàng ta thử thách thì thiên hạ biết làm sao được đại ca là một vị chân hào hiệp như vậy? Nhất là đi chung thuyền mười ngày liền mà không thấy đại ca động lòng chút nào. Nếu không riêng gì nàng ta kính phục đại ca, mà cả Tỷ Quân cũng kính phục đại ca nốt. Đủ thấy phẩm cách cao quý hơn phong lưu biết bao?

Ví dụ Mã Không Quần chẳng hạn, mặt mũi và võ công đều ngang với đại ca, thông minh tài trí của y lại còn hơn đại ca một mức, nhưng có ai yêu y đâu? Ngay cả người yêu của y cũng thay lòng đổi dạ mà ngã vào lòng Trang Bá Lạc.

Hai người vừa chuyện trò vừa nhậu nhẹt, không bao lâu cả hai đã ngà ngà say rồi, nên không sao tránh khỏi sự âu yếm với nhau để đỡ khao khát, nhưng hai người vẫn giữ được trong sạch để qua một đêm trung thu ấy.

Tư Mã Ngạn chỉ tay lên mặt trăng và nhìn Tiểu Bằng mỉm cười nói :

- Có lẽ đêm nay Hằng Nga trên cung trăng cũng ghen với hiền muội chứ không sai?

Thấy Tư Mã Ngạn nói tới Hằng Nga trên nguyệt điện, Tiểu Bằng lại nghĩ tới lá thư của Tỷ Quân để lại, trong đó cũng có nói tới Hằng Nga, nàng khẽ nói :

- Với cảnh đẹp như vẽ này, không biết người ta có nhớ tới Long Nữ đang tựa lan can mà ứa lệ đấy không?

Tư Mã Ngạn ôm chặt lấy Tiểu Bằng, rí tai khẽ đáp:

- Bằng muội đừng có đau lòng nữa, ngu huynh nhìn nhận lỗi tại ngu huynh mà nên cả Nhưng đêm nay trăng sao đẹp như thế này, chúng ta hãy tận tình thưởng thức mỹ cảnh này đã, rồi sáng mai chúng ta cùng đi Đông Hải kiếm Quân muội .

Thấy Tư Mã Ngạn nói như vậy, Tiểu Bằng mới hết buồn. Hai người lại ôm ấp nhau và cùng thưởng thức đêm trăng đẹp ấy. Sáng sớm ngày hôm sau, hai người cùng đi tới trước ngôi mộ của Vô Vi Tiên Tử từ biệt rồi mới lên đường đi Đông Hải.

Ngờ đâu, hai người chưa đi tới bờ bể, đã thấy một ông già lão vọng ở đâu đi tới, lên tiếng hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Xin hỏi tướng công với cô nương này có phải là Ly Cấu Thư Sinh với Ngọc Trác Hằng Nga đã lừng danh khắp thiên hạ đấy không?

Vì biết âu Dương Thụ đã chết, Tiểu Băng không phải tránh nghi kỵ như trước nữa, nên lúc này nàng đã cải lại nữ trang. Nàng nghe thấy ông già lão vọng hỏi như vậy, liền mỉm cười hỏi lại :

- Sao cụ lại biết chúng tôi? CÓ phải Ngải Tử Quân hiền muội nói cho cụ biết đấy không?

ông già lão vọng mỉm cười đáp:

- Nhiếp cô nương với Tư Mã tướng công là những nhân vật truyền kỳ, và cũng là những người tuyệt đỉnh trong võ lâm đương thời, nên hai vị đừng lo tiền lộ Vô tri kỷ, thiên hạ ai chả biết chàng? Dù Ngải cô nương không cho lão biết trước, nhưng cứ xem hình dáng của hai vị, lão cũng có thể đoán ra được phần nào rồi.

Tư Mã Ngạn thấy ông già lão vọng này ăn nói tao nhã như thế, liền chấp tay chào hỏi:

- Cụ quý tánh là gì?

ông già lão vọng mỉm cười đáp:

- Lão họ Mạc, tên là Trung phong, nhưng người của Đông Hải đây đều gọi lão là Mạc Cửu hết.

Tư Mã Ngạn kêu “ồ” một tiếng rồi mỉm cười nói :

- Thế ra cụ là Thiết Tỷ Ngư Nhân Mạc Cửu tiên sinh, tiếng tăm đã lừng lẫy khắp miền duyên hải vùng Đông Nam này đây? Tư Mã Ngạn ngưỡng mộ thần oai đã lâu, ngày hôm nay mới hân hạnh được hội ngộ.

Mạc Trung phong cả cười đáp:

- Tư Mã Ngạn tướng công đừng có quá khen lão như vậy. Cái tên Thiết Tỷ Ngư Nhân là do lúc lão đánh cá, hai cánh tay có một chút hơi sức hơn người mà được bọn người đánh cá ban cho đấy thôi, chứ còn so sánh với Tam Dương Thần Công của tướng công thì lão chỉ có thể gọi là Thảo Tỷ hay là cánh tay giấy thì đúng hơn.

Tiểu Băng thấy hai người nói khách sáo với nhau xong mới mỉm cười xen lời hỏi :

- Ngải Tử Quân tiểu muội của diệt nữ ở đâu, cụ có thể dẫn chúng cháu đi gặp Quân muội được không?

Mạc Cửu lắc đầu đáp:

- Đêm hôm qua, Ngải cô nương vừa về tới Đông Hải, đã vội vã nhất nhạnh quần áo và đồ cần dùng. Sáng sớm hôm nay, cô ấy đã lên đường đi rồi. Bây giờ cô ta không còn ở Đông Hải nữa.

Tiểu Băng kêu “ừ” lên một tiếng rồi cau mày lại hỏi :

- Cụ có biết Quân muội đi đâu không?

Mạc Cửu lắc đầu đáp:

- Ngải cô nương nói, chuyến đi này sẽ đi khắp bát hoang tứ hải ngao du cho đến thỏa Chí mới thôi, chứ cô ta không nói đi đâu hết . Xin tướng công với cô nương khỏi phải tìm kiếm cô ta nữa. CÔ ta có để lại một lá thư cho hai vị đây.

Nói xong, ông già lão vọng móc túi lấy lá thư ra đưa cho Tiểu Băng. Bóc lá thư ra xem, Tiểu Băng khẽ đọc:

“Phiền anh chị phải đi xa tới đây tìm kiếm, tiểu muội đã chán nản tình nhi nữ rồi, đã không ăn được cá với chân gấu một lúc, thì Hoàng Anh này hà tất phải theo tòng? Chỉ mong anh chị, trong lúc ngao du, đừng quên sóng gió trên giang hồ đã nổi dậy, Yêu Long ở biên cương cũng đã nổi lên rồi.” - Tiểu Băng cũng đoán biết trước thể nào Tử Quân cũng nói những lời lẽ này, nên nàng không kinh ngạc gì, nhưng đọc đến hai câu cuối cùng, nàng liền cau mày lại hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Đại ca có biết hai câu sau cùng của Quân muội có ý nghĩa gì không?

Tư Mã Ngạn lắc đầu đáp:

- Hai câu ấy bên trong có bao hàm ý nghĩa sâu sắc gì thì ngu huynh không được biết, nhưng cứ theo ý nghĩa của mặt chữ mà đoán thì chắc bây giờ ở nơi biên khu đã có một nhân vật tà ác tên là Yêu Long gì đó mới xuất hiện thì phải?

Tiểu Băng đang định nói tiếp, thì Mạc Cửu đã gật đầu xen lời nói :

- Tướng công đoán đúng đấy. Hai câu sau cùng của Ngải cô nương không có ý nghĩa gì sâu sắc gì hết. CÔ ta chỉ cho hai vị hay là ngoài võ lâm Bát Bá Thiên ra, ở biên khu Tứ Xuyên và Tây Khang lại có một lão ma đầu rất lợi hại xuất hiện đấy.

Tiểu Băng vội hỏi :

- Lão ma đầu ấy là ai, cụ có biết không?

Mạc Cửu đáp:

- Theo lời nói của Ngải cô nương thì lão ma đầu ấy tên họ là Cơ Ngọc Thành, ngoại hiệu là Xích Thủ Yêu Long.

Tiểu Băng cau mày lại, nói tiếp:

- Xích Thủ Yêu Long Cơ Ngọc Thành ư? Tên và hiệu này mới lạ lắm . . .

Tư Mã Ngạn vội đỡ lời :

- Băng muội, theo chỗ ngu huynh biết, thì tên Xích Thủ Yêu Long Cơ Ngọc Thành này đã chết từ lâu rồi, không hiểu tại sao y lại tái xuất giang hồ được? Y là anh của Hồng Phấn Diêm Vương Cơ Ngọc Trân năm xưa tiếng tăng lừng lẫy thiên hạ, và cũng là cậu của Cơ Lục Ý đấy.

Tiểu Băng vừa cười vừa hỏi lại :

- Chẳng lẽ Cơ Lục Ý đã phải ném mùi đau khổ gì nên mới về nhà khóc lóc thỉnh cầu cứu binh, mà rước ra người cậu của y thì phải không?

Tư Mã Ngạn mỉm cười đáp:

- Lời ước đoán của Băng muội rất có lý nhưng lúc này Lục Ý đang khấn khít với Trang Bá Lạc như vậy, thì làm gì có chuyện thất ý nặng nề xảy ra như thế?

Mạc Cửu mỉm cười, xen lời nói :

- Theo Ngải CÔ nương nói thì cô ta nhận được một tin bí mật. Tin đó bảo: Cơ Lục Ý có một cuốn võ lâm bí kíp, bị người tên là Trang Bá Lạc lừa lấy mất, vừa tức vừa giận, mới về nhà thỉnh Cơ Ngọc Thành ra để xử trí với Trang Bá Lạc một cách rất tàn nhẫn, và muốn cướp lại cuốn võ lâm bí kíp ấy.

Tư Mã Ngạn càng ngạc nhiên thêm, lắc đầu thở dài nói tiếp:

- Tôi đã sớm biết Trang Bá Lạc không phải là một thiếu niên phạm tục. Thì ra chàng ta có thâm ý âm mưu với Cơ Lục Ý như vậy cũng chỉ là hư tình giả ý đấy thôi .

Tiểu Băng vừa cười vừa hỏi :

- Như vậy chắc cuốn võ lâm bí kíp ấy thế nào cũng là cuốn VÔ VI Chân Kinh của chị âu Dương?

Tư Mã Ngạn gật đầu đáp:

- Ngu huynh vẫn nghĩ Lục Ý hay Mã Không Quân lấy được cuốn VÔ VI Chân Kinh, và chỉ lo chúng luyện thành tuyệt nghệ, thì trong võ lâm ít ai kìm chế nổi. Như vậy chúng ta sẽ gây thành tai kiếp Vô biên. Bây giờ Trang Bá Lạc huynh đã lấy được cuốn bí kíp ấy rồi thì thật là may mắn cho võ lâm lắm .

Tiểu Băng cau mày lại, lắc đầu nói tiếp:

- May mắn tuy may mắn thật, nhưng tiểu muội không tán thành Trang Bá Lạc lợi dụng tình cảm nam nữ và dùng thủ đoạn đánh lừa lấy được cuốn bí kíp.

Tư Mã Ngạn vừa cười vừa hỏi :

- Bằng muội không tán thành, có phải cảm thấy Bá Lạc huynh làm như thế là không quang minh lỗi lạc đấy không?

Tiểu Bằng gật đầu . Tư Mã Ngạn thở dài một tiếng nói tiếp:

- Bằng muội, đó không phải là vấn đề thiếu quang minh lỗi lạc, mà là quả báo oan gia, ăn cây nào rào cây ấy, và ăn miếng giả miếng đấy thôi .

Mạc Cửu nghe nói mỉm cười hỏi:

- Tư Mã tướng công nói như thế là có ý nghĩa gì?

Tư Mã Ngạn bèn đem mọi việc kể cho Mạc Cửu nghe, rồi mỉm cười đáp:

- Lục Ý đánh lừa Tư Đồ Lộ lấy được Đại Hoàn Đơn, rút cục bị Du Thiên Lạc lấy trộm mất viên thuốc ấy của y thị. Y thị lại hợp sức với Mã Không Quần lấy trộm cuốn VÔ Vi Chân Kinh của âu Dương Thúc, nay cuốn kinh ấy của y thị lại bị Bá Lạc lừa lấy mất như vậy chẳng là quả báo oan gia là gì? Và cũng là một bài học rất đáng đáng cho những kẻ tiểu nhân hiểm ác trên giang hồ.

Nói tới đó, chàng đưa mắt nhìn Tiểu Bằng rồi nói tiếp:

- Bằng muội biết rõ câu chuyện ấy, Bằng muội thử nghĩ thử đoạn của Trang Bá Lạc đánh lừa Cơ Lục Ý lấy cuốn VÔ Vi Chân Kinh có giống thủ đoạn của Cơ Lục Ý lừa dối Tư Đồ Lộ lấy viên thuốc Đại Hoàn Đơn không? Theo sự nhận xét của ngu huynh thì chắc thủ đoạn của hai người giống hệt nhau, cho nên ngu huynh bảo Trang Bá Lạc không thiếu quang minh lỗi lạc chút nào, chưa biết chừng y là người quen biết Tư Đồ Lộ mà cố ý đánh lừa Cơ Lục Ý như vậy để trả thù tuyệt hận năm xưa cho Tư Đồ Lộ cũng nên .

Tiểu Bằng ngẫm nghĩ giây lát rồi gật đầu, vừa cười vừa đáp:

- Tiểu muội rất đồng ý sự nhận xét ấy của đại ca, nhưng bây giờ Quân muội đã rời khỏi Đông Hải, chúng ta cũng phải xin cáo biệt cụ họ Mạc đây để lên đường đi ngay chứ?

Mạc Cửu vừa cười vừa đỡ lời :

- Ngải cô nương đã đoán chắc Tư Mã tướng công với Nhiếp cô nương thế nào cũng tới đây tìm kiếm cô ta, cho nên không những cô ta để lại lá thư này, mà còn dặn dò lão sư soạn sẵn một chiếc thuyền để mời hai vị ngao du Đông Hải một phen.

Tiểu Bằng mỉm cười đáp:

- Hiện giờ Bát Bá Thiên kết minh với nhau định làm bá chủ của thiên hạ, lại thêm Xích Thủ Yêu Long tái nhập giang hồ, trong võ lâm đã bắt đầu nổi sóng, tai kiếp lớn khó mà tránh thoát khỏi được. Nếu chúng ta có thể tận được một phần nào hơi sức, thì phải tận hết phần hơi sức ấy để đối phó với bọn ma đầu kia. Tiểu Bằng muốn cùng Ngạn đại ca đi tìm bạn hữu cùng một chí hướng hợp nhau lại tìm cách đối phó, chứ không muốn ngao du Đông Hải nữa. Chúng tôi xin cảm ơn tấm thịnh tình của cụ .

Mạc Cửu nghe thấy Tiểu Bằng nói như vậy cũng không mời thêm nữa. Thế rồi ba người chào nhau chia tay.

Tư Mã Ngạn với Tiểu Bằng ở Đông Hải quay trở về Trung Nguyên. Trong khi đi đường, chàng hỏi Tiểu Bằng rằng:

- Bằng muội định đi kiếm bạn nào thế?

Tiểu Bằng cười khì đáp:

- Chúng ta không nên vì việc tư mà bỏ lỡ việc công, cũng không nên vì việc công mà xao lãng việc tư. Cho nên tiểu muội định chuyển này một mặt đi thăm viếng và tìm kiếm những bạn cùng một chí hướng để bàn định diệt trừ Bát Bá Thiên với Xích Thủ Yêu Long và Cơ Lục Ý các người. Một mặt nhân lúc này chúng ta đi kiếm Quân muội một thể.

- Bằng muội đừng có lạc quan như thế. . .

- Tiểu muội nói như vậy, chẳng lẽ đại ca còn chưa biết tiểu muội định đi đến trước hay sao?

Tư Mã Ngạn gượng cười, mặt lộ vẻ thẹn thùng, lắc đầu thở dài đáp:

- Trước mặt các cô nương thông minh lanh lợi như Băng muội với Quân muội chẳng hạn, từ giờ ngu huynh đã biến thành một người đàn ông ngu xuẩn, một đại hán si ngốc, chứ không còn dám tự phụ là mình thông minh nữa!

- Làm đại hán si ngốc thì không sao, nhưng đừng có làm người đàn ông ngu xuẩn.

Bây giờ đại ca hãy cùng tiểu muội đi Lạc Dương ở Trung Châu để viếng ngôi mộ cổ Bắc Mang trước.

Lúc ấy Tư Mã Ngạn mới vỡ lẽ, vội hỏi :

- Có phải Băng muội định đi thăm Cửu U Minh Hạo Tư Đồ Lộ đấy không?

- Tư Đồ Lộ với Quân muội đã cố hết sức cứu chị dâu Dương phục sinh. Sau khi chị dâu Dương mất, Tư Đồ Lộ đã trở nên người bạn tri giao của Quân muội. Đại ca thử nghĩ xem, trong lúc Quân muội đang buồn bực như thế này, thế nào mà chả đi kiếm người để thổ lộ tâm sự của mình, nên tiểu muội đoán chắc Quân muội thế nào cũng tới Bắc Mang Quỷ Phủ một phen.

Tư Mã Ngạn gật đầu tỏ vẻ tán thành ý kiến của Tiểu Băng. Tiểu Băng thấy chàng ta đã bằng lòng rồi, lại nói tiếp:

- Còn đại sự diệt trừ Bát Bá Thiên với cậu cháu Xích Thủ Yêu Long cùng các tên khác, thì chúng ta phải thỉnh giáo những người lớn tuổi hơn, như chị Tư Đồ chẳng hạn .

- Ý kiến này của Băng muội tuy rất hay, nhưng Băng muội không định đi ngao du các nơi danh thắng ở miền đông nam như TÔ Châu, Hàng Châu và Dương Châu .

Tiểu Băng chưa đợi chàng nói dứt, đã lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

- Tiểu muội không muốn một mình hưởng sung sướng như vậy. Những nơi danh thắng của miền đông nam chắc Quân muội phải thành thuộc lăm, để sau này kiếm được Quân muội nhờ cô ta đưa chúng ta đi ngao du những nơi đó chẳng vui hơn là ngày hôm nay chỉ có hai chúng ta hay sao?

Tư Mã Ngạn tỏ vẻ rất chịu phục, cứ gật đầu lia lịa. Chàng nhìn Tiểu Băng một hồi, rồi thở dài nói tiếp:

- Băng muội có tấm lòng trong sạch và quảng đại như bồ tát như vậy, lại dùng tấm lòng đó để trị sự thì việc gì mà chả thành? Dùng tấm lòng đó để đối đãi với người, ai mà chả mến hiền muội? Dù người khó tính đến đâu cũng phải cảm hóa.

- Đại ca nên nhớ, khó trị nhất là VÕ LÂM Bát Bá, khó cảm hóa nhất là Xích Thủ Yêu Long, nên đường đi của chúng ta còn nhiều gai góc lắm. Chúng ta nên làm việc nhiều mà ít than thở thì hơn. Thôi, chúng ta mau lên đường ngay mới được !

Hai người vội vàng đi luôn, nhưng khi tới núi Long Môn thì lại gặp một việc.

Tiểu Băng ngưỡng mộ Long Môn đã lâu, vì thấy sắp tới Bắc Mang rồi nên nàng mới bàn với Tư Mã Ngạn ban ngày ngao du núi Long Môn còn ban đêm hãy đi tới Bắc Mang quỷ phủ.

Ngờ đâu hai người chơi chán rồi, đang định xuống núi, đi Bắc Mang, thì bỗng thấy có bảy nhân vật võ lâm tay cầm khí giới ngăn cản ở chỗ sơn khẩu .

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi:

- Các vị là ai thế? Chúng ta không quen biết nhau bao giờ, sao quý vị lại cản lối đi của chúng tôi như vậy? ông già gầy gò mặc áo xám đứng ở giữa bọn có lẽ là thủ lĩnh của bảy người nọ với đôi mắt sắc bén ngăm nhìn Tư Mã Ngạn rồi trầm giọng hỏi:

- Anh em lão phu là Trung Châu Thất Kiệt, có lẽ ngài là Ly Cầu Thư Sinh, danh tiếng đã lẫy lừng khắp giang hồ phải không?

Tư Mã Ngạn đã được nghe tiếng Trung Châu Thất Kiệt, biết họ đều là nhân vật thượng từng giai cấp trong võ lâm, nên chàng chấp tay mỉm cười hỏi :

- Tại hạ chính là Tư Mã Ngạn. Có phải bạn là Sinh Tử Thủ Quân An Lan Trung châu đệ nhất kiệt đấy không?

Quần An Lan vừa gật đầu, thì đại hán mắt đỏ đứng ở bên trái y đã lên tiếng quát hỏi :

- Tư Mã Ngạn, người đã biết tiếng của Trung Châu Thất Kiệt, tại sao người lại giở thủ đoạn độc ác đến như thế?

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi lại:

- Huynh dài là Trung Châu Đại Kiệt thứ mấy? Thiết tưởng Tư Mã Ngạn này chưa làm một việc gì thật lỗi với quý vị cả?

Đại hán mắt đỏ trợn ngược đôi lông mày lên đáp:

- Ta là Trung Châu đệ tam kiệt. Song Chương Trung Châu Lôi Báo. Người tưởng việc làm độc ác Vô sỉ của người ở trên Ung Sầu Giản trên núi Mạc Phù chưa hề tiết lộ thì không ai biết tới sao?

Mấy lời đó không những khiến Tư Mã Ngạn càng thắc mắc thêm, mà cả Nhiếp Tiểu Băng cũng rất ngạc nhiên nốt. Nàng liền xem lời hỏi người nọ:

- Có lẽ bạn họ Lôi đã nhận lầm người rồi cũng nên . . . ?

Nàng chưa nói dứt thì Lôi Báo đã nhìn thẳng vào mặt nàng quát lớn:

- Xưa nay anh em mõ, vẫn tưởng Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn là bậc chính nhân quân tử có nghề đầu y lại hèn hạ Vô sỉ đến như thế! Và anh em mõ muốn y phải nhìn nhận lỗi lầm đó, cũng hỏi y tại sao lại có thủ đoạn ác độc Vô sỉ như vậy? Chứ anh em mõ không muốn đàn bà con gái đứng cạnh chỗ mõm vào.

Tiểu Băng là người rất cương trực và cũng kiêu ngạo Vô cùng, khi nào nàng lại chịu nhin nỗi sự khinh miệt của Lôi Báo như thế. Nàng đã trợn ngược đôi lông mày lên lạnh lùng đáp:

- Họ Lôi kia nên tự trọng một chút, nếu người còn ăn nói Vô lễ như thế, bỗng cô nương sẽ không biết người là cái gì Trung Châu Tam Kiệt và cho người bị bêu xấu ở trước mặt mọi người cho mà coi. Đồng thời cũng cảnh cáo người từ giờ trở đi đừng có Vô lễ với bất cứ một người nào lạ mặt như bỗng cô nương nữa.

Lôi Báo nghe nói cười như điên như khùng và hỏi lại:

- Con nhãi này, mi là thân phận gì mà dám lăm mồm lăm mép như thế? Lôi Tam gia này bình sinh ghét nhất những hạng đàn bà đom đóm chỉ hay ưa những kẻ mặt trắng như thế kia. . .

Y chưa nói dứt lời, Thánh Nữ nương nương đã không sao nhịn được, liền ra tay nhanh như điện chớp đánh cho Lôi Báo một cái tát nên thân mồm hộc máu tươi và bắn ra ngoài xa bốn năm bước tức thì.

Lôi Báo chuyên luyện ngành công, võ học của y không phải là tầm thường ngờ đâu bị Tiểu Băng chỉ ra tay tát một cái đã đánh bắn ra xa như vậy. Nên bọn Trung châu Thất Kiệt thấy thế đều ngăn người ra.

Quần An Lan thấy thế mặt liền biến sắc, vội quát hỏi :

- Có nương là ai? Sao lại dám ra tay đá thương người như vậy?

Tiểu Băng vì thấy đối phương gọi mình là đàn bà dám dăng, tất nhiên nàng phải tức giận Vô cùng. Nên không đợi chờ Quần An Lan nói xong, nàng đã vội đỡ lời :

- Người của các người vì lên tiếng chửi người trước, như vậy còn trách sao được ta ra tay đá thương người? Ta là Ngọc Trắc Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng, ta sẽ cho Trung Châu Thất Kiệt các người mỗi người một cái tát thật mạnh, để các người từ giờ trở đi đừng có mù quáng mà chửi bừa người như thế nữa!

Nàng vừa nói xong thì đã giở thế Thiên Ngoại Phi Tiên ra, tay của nàng hóa thành hàng ngàn chiếc bóng. Quả nhiên Trung Châu Lục Kiệt kia không còn biết đâu mà tránh né và chống đỡ nữa, nên người nào người ấy cũng đều bị nàng tát cho một cái, chỉ có Quần An Lan công lực cao siêu hơn và tránh nhanh hơn nên mặt chỉ bị đầu ngón tay của nàng quét trúng.

Lúc ấy, Tư Mã Ngạn đã đoán ra được chuyện gì rồi, và biết đây chỉ là một vụ hiểu lầm, nhất thời không thể nào giải thích được, càng gỡ càng rắc rối thêm. Vì vậy chàng mới nghĩ ra một cách, liền chỉ tay về phía núi Bắc Mang mà lớn tiếng bảo Tiểu Băng rằng:

- Băng muội đừng đánh nữa, Quân muội đang ở đằng kia đấy, chúng ta mau đuổi theo đi.

Nói xong chàng liền giở khinh công tuyệt đỉnh ra đi trước tức thì.

Tiểu Băng nghe thấy Tư Mã Ngạn nói đã phát hiện tung tích của Ngải Tử Quân, tất nhiên trong lòng mừng rỡ khôn tả. Nàng liền ngừng tay quay người lại đuổi theo ngay.

Khinh công của hai người lợi hại biết bao, nhanh như hai mũi tên chỉ trong nháy mắt đã đi được mấy chục trượng rồi.

Bọn Trung Châu Thất Kiệt biết có đuổi theo cũng không kịp, hơn nữa chúng bị đánh đến sưng cả mặt mũi lên đang tức giận cứng đờ người ra thì còn tâm trí gì mà đuổi theo hai người nữa.

Vượt qua hai ngọn núi, Tiểu Băng không thấy hình dáng của Tử Quân đâu hết, liền sinh nghi vội hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Có thực đại ca trông thấy Quân muội không?

Tư Mã Ngạn ngừng chân lại đi thủng thẳng, mỉm cười đáp:

- Có lẽ lúc này Quân muội đang ở trong Bắc Mang Quỷ Phủ hay là ở chân trời góc biển cũng chưa chừng?

Tiểu Băng dậm chân xuống đất nùng nịu và hờn giận nói tiếp:

- Tại sao đại ca lại đánh lừa tiểu muội như thế? Không để cho tiểu muội đánh cho bọn Trung châu Thất Kiệt một trận cho sướng tay?

Tư Mã Ngạn gượng cười đáp:

- ĐÓ là sự hiểu lầm, bọn họ không có lỗi lầm gì cả! Đồng thời ngu huynh biết Băng muội đang lúc tức giận khó mà khuyên bảo được, nên mới nghĩ ra cách ấy để đánh lừa Băng muội đấy thôi.

Tiểu Băng hơi suy nghĩ một chút đã vỡ nhẽ ra liền hỏi tiếp:

- Có phải đại ca đoán chắc Mã Không Quân đã mạo danh của đại ca làm một việc tồi bại gì rồi phải không?

- Băng muội còn nhớ Hoàng Sơn Dật Tú trong núi Mạc Phù đã nói là gặp Mã Không Quân. Bây giờ Trung Châu Thất Kiệt lại chỉ trích ngu huynh đã làm một việc rất ác độc và Vô sỉ ở cạnh U ng Sầu Giản trên núi Mạc Phù. Đối chiếu hai việc đó, hiển nhiên là họ hiểu lầm ngu huynh rồi.

- Nếu là hiểu lầm thì đại ca đáng lẽ phải giải thích cho họ hiểu mới phải, sao đại ca lại dùng phương pháp bỏ chạy thế?

- Mã Không Quân giống hệt như ngu huynh, nhất thời không sao giảng giải nổi được.

Huống hồ Băng muội lại ra tay đả thương đối phương, như vậy thì giảng giải làm sao được nữa? Bất đắc dĩ ngu huynh mới dùng kết “tẩu vi thượng sách” này.

Tiểu Băng vẫn chưa nguôi giận, trợn ngược đôi lông mày lên, hậm hực hỏi Tư Mã Ngạn tiếp:

- Ngạn đại ca, tên Lôi Báo ăn nói Vô lễ như thế đại ca bảo có phải nên đánh cho y mấy cái tát như vậy không?

- Đáng đánh lắm, nhưng bây giờ vẫn chưa hiểu Mã Không Quân mạo danh ngu huynh làm trò gì ở cạnh U ng Sầu Giản như vậy? Hơn nữa, Băng muội đánh chúng như thế, chúng lại càng tin là mình có tật mới cả vú lấp miệng em như thế. Sau này chúng ta sẽ phải tốn biết bao nhiêu lời lẽ mới có thể rửa sạch được nỗi oan ức ấy.

Tiểu Băng cười khì:

- Đại ca khỏi lo về vấn đề đó. Người thanh văn thanh, kẻ tục vẫn tục. Chúng ta cứ quét sạch được bọn Bát Bá Thiên và bắt được tên Mã Không Quân rồi, thì lúc ấy đại ca còn sợ gì không rửa sạch được nỗi oan đó?

- VỖ lâm Bát Bá Thiên liên minh kết bang, thế lực rất hùng mạnh, lại còn nhân vật chính phái rồi rã như một chậu cát nên muốn quét sạch bọn chúng có phải là chuyện dễ đâu? Huống hồ lại có Xích Thủ Yêu Long xuất hiện. Xem như vậy, Ly Cầu Thư Sinh này sẽ bị mang tiếng nhơ bẩn không biết đến bao giờ mới có thể rửa sạch được .

26. Khó Rửa Sạch Nỗi Oan

Tư Mã Ngạn trở mắt lên nhìn. Nàng cửa cười vừa nói tiếp:

- Tiểu muội thiết nghĩ người trong giang hồ đã tưởng lầm Mã Không Quân là Tư Mã Ngạn thì tất nhiên cũng phải tưởng lầm Tư Mã Ngạn là Mã Không Quân chứ?
- Lý luận này của Băng muội rất vững.
- Nếu đại ca cho lý luận của tiểu muội rất vững, thì chúng ta cứ làm thế nào dò la được tin tức của Mã Không Quân rời khỏi bang phái của y đi ra bên ngoài, thì đại ca mạo nhận là y, trà trộn vào trong bang tiến thẳng vào sào huyệt của Bát Bá bang phá cho chúng một mẻ tan tành. Như vậy có phải là hay không?
- Ý kiến này của Băng muội rất kỳ diệu . Nếu chúng ta có cơ hội có thể thử được lắm .
- Núi Bắc Mang ở phía đằng trước kia rồi. Chúng ta mau mau tới đó hỏi chị Tư Đồ Lộ, may ra có thể biết được tại sao Trung Châu Thất Kiệt lại kiếm đại ca để trả thù như thế? Vì Cửu U phái của chị Tư Đồ Lộ cũng có thể gọi là một môn phái lớn của võ lâm Trung nguyên.
- Băng muội nói rất có lý. CỐ lẽ chị Tư Đồ thể nào cũng biết rõ chuyện này.
- Nghe giang hồ đồn đại, cửa ngõ của phái Cửu U rất cẩn thận người ngoài khó mà vào được Tuy chúng ta tới núi Bắc Mang, chưa chắc đã vào được Bắc Mang Quỷ Phủ .
- Lần trước ngu huynh với Mã Không Quân tới đó, phải giả dạng thần quỷ quái luôn ba đêm mới dụ được Câu Hồn Khách Diệp Đông Minh xuất hiện, rồi giả bộ để cho y bắt giữ. Nhờ vậy mới vào được trong Bắc Mang Quỷ Phủ. Nhưng bây giờ đã có sự liên quan gián tiếp của âu Dương Tiên Tử có lẽ không đến nỗi khó khăn như trước. Chúng ta chỉ cần dùng môn Truyền âm Nhập Mật thông danh xin yết kiến, chắc chị Tư Đồ thể nào cũng mở rộng cửa quỷ phủ nghênh đón, và lúc ấy Băng muội sẽ được kiến thức nơi thần bí độc nhất Vô song của võ lâm.

Tiểu Băng cao hứng Vô cùng, hớn hờ đáp:

- Tiểu muội ngưỡng mộ chị Tư Đồ đã lâu, và cả cảnh kỳ lạ của Bắc Mang Quỷ Phủ nữa, lần này tới nơi, thể nào tiểu muội cũng phải kiến thức một phen mới được .

Khi hai người vừa đi tới Bắc Mang thì trời vừa tối xầm. Trông thấy những ngôi mộ to nhỏ rải rác khắp cả ngọn núi, xem rất sâu thẳm, lại thêm trong những xó tối, bụi cây có những lân tinh xuất hiện càng làm cho những người nhút nhát phải khiếp đảm kinh hồn.

Tiểu Băng theo Tư Mã Ngạn thung thăng xuyên qua bãi tha ma ấy, vừa đi nàng vừa mím cười nói:

- Đại ca, nơi đây thật là khác hẳn mọi nơi. Chưa vào tới Bắc Mang Quỷ Phủ đã thấy đầy những quỷ khí rồi .

Tư Mã Ngạn vừa cười vừa đáp:

- Băng muội thì cảm thấy lý thú, nhưng người khác thì cảm thấy âm thầm đáng sợ.

Nơi đây, cứ mặt trời lặn, là không ai dám qua lại nữa.

- Thật là phú quý cùng quần, hay là tướng tượng anh hùng cũng vậy. Chết rồi cũng đều phải chôn xuống đất hết. Theo ý tiểu muội nếu người đời mà thường hay lui tới những chốn tha ma này, thì có lẽ họ sẽ khoáng đạt giảm bớt danh tâm dục niệm cũng nên?

- Ý kiến ấy của Băng muội bao hàm triết lý rất cao.

- Đại ca lại nịnh tiểu muội rồi. Sao chúng ta đã đi lâu như thế mà vẫn chưa tới được Bắc Mang Quỷ Phủ thế?

Tư Mã Ngạn ngừng chân lại, nhìn xung quanh một vòng, rồi chỉ vào ngôi mộ cao nhất về phía Tây Bắc ở chỗ cách hai người chừng ba bốn trượng, và đáp:

- Nếu như ngu huynh nhớ không lầm, thì cửa ngõ của Bắc Mang Quỷ Phủ phải ở sau ngôi mộ đồ sộ đó.

Tiểu Băng nghe nói xong liền phi thân tới cạnh ngôi mộ ấy, nghiêm nghị cung kính ngằm vận chân khí sử dụng môn Truyền âm Nhập Mật, nói vọng vào bụi cỏ lau phía sau ngôi mộ rằng:

- VỒ lâm mật học Ly Cấu Thư Sinh và Ngọc Trác Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng có việc đặc biệt tới Bắc Mang, xin vào yết kiến Tư Đồ Minh Hậu .

Nàng nói luôn ba lần mà không thấy phía sau ngôi mộ có động tĩnh gì hết. Nàng hổ thẹn Vô cùng, liền quay người lại nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- CỐ lẽ vì môn Truyền âm Nhập Mật của tiểu muội hãy còn kém hỏa hầu, nên không sao truyền xuống được Cửu U. Đại ca lại đây dùng Tam Dương thần công thử nói xem.

Tư Mã Ngạn cau mày lại, ngạc nhiên, đáp:

- Đáng lẽ trong cửa ngõ của Bắc Mang Quỷ Phủ phải có người luân phiên canh gác, đừng nói Băng muội đã sử dụng môn Truyền âm Nhập Mật, mà dù chỉ lớn tiếng nói, thế nào cũng có phản ứng ngay. Xem tình hình này, chả lẽ bên trong có chuyện gì đã xảy ra chẳng?

Chàng nói tới đó, đã thấy Tiểu Băng quay người lại, nhìn vào bụi cây ở phía sau cách chừng mười trượng, trầm giọng quát lớn:

- Ai núp ở sau bụi cây thế? Việc gì mà phải dấu diếm như vậy? Xin mới ra đây cho chúng tôi được gặp mặt.

Người núp ở trong bụi cây thấy tung tích bại lộ, đành phải hiện thân ra ngay.

Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng thấy người ấy cao lớn vạm vỡ, tuổi chừng bốn mươi, Tiểu Băng liền lên tiếng hỏi trước:

- Bạn quý danh là gì? Người của tôn phái nào? Lên trên núi theo sau chúng tôi có đáng gì?

Tráng hán nọ trợn ngược đôi lông mày, cười như điên như cuồng đáp:

- MỖ là Kim Ngạn Cơ, biệt hiệu Lạc Dương Phi Hổ, vì vợ mới mất, vừa mới chôn cất xong, không nỡ rời khỏi nơi đây ngay, đang đứng truy niệm ở trước ngôi mộ mới đó.

Chả lẽ hành vi của mõ như vậy mà gọi là lén lén lút lút ư? Xin hỏi Nhiếp Tiểu Băng cô nương, tiếng tăm lừng lẫy khắp giang hồ giải thích cho mõ hay?

Tiểu Băng tự biết mình đã lỡ lời, hai má đỏ bừng, không sao trả lời được, Tư Mã Ngạn đành phải tiến lên vái chào Kim Ngạn Cơ một cái rồi gượng cười đáp:

- Nghĩa muội của tại hạ nhất thời lỡ lời, Tư Mã Ngạn thay mặt nàng xin lỗi bạn, mong bạn lượng thứ cho.

Kim Ngạn Cơ chấp tay đáp lễ, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, ngắm nhìn Tư Mã Ngạn một hồi, rồi lên tiếng hỏi:

- Ngài có phải là Ly Cấu Thư Sinh vậy vo nhất thời đấy không?

Tư Mã Ngạn lắc đầu, gượng cười đáp:

- Tuy các nhân vật võ lâm tặng cho Tư Mã Ngạn một biệt hiệu là Ly Cấu Thư Sinh, nhưng không bao giờ tại hạ lại dám vậy vo nhất thời như bạn vừa nói .

Kim Ngạn Cơ liếc mắt một cái, cười khinh khỉnh nói tiếp:

- Chắc bạn Tư Mã muốn dùng tôi để làm việc gì phải không? Nếu không thì không khi nào bạn lại có thái độ khiêm tốn một cách giả dối như thế này?

Tư Mã Ngạn gượng cười hỏi :

- Khiêm tính là đức tính tốt mà ai ai cũng có, Tư Mã Ngạn tôi có dám tự khoe khoang bao giờ đâu, sao bạn họ Kim lại bảo mỗ là giả dối như vậy?

- Vì ngươi là người có võ công tuyệt thế, có tính nết kiêu ngạo, có tấm lòng ác độc, không khi nào người thêm coi bốn chữ Lạc Dương Phi Hồ này vào đâu cả mà sao đối với Kim Ngạn Cơ này ngươi lại khách sáo như thế?

Tư Mã Ngạn càng thắc mắc không hiểu thêm, quay lại gương cười hỏi Tiểu Băng rằng:

- Băng muội, họ nói như vậy có khác gì Ly Cấu Thư Sinh này ở trong Trung Nguyên đã làm không biết bao nhiêu việc xấu xa rồi vậy?

Ngạn Cơ vội đỡ lời:

- Tất cả mười hai vụ, vụ nào cũng ác độc và Vô sỉ không thể tưởng tượng được, các đồng đạo của vô lâm Trung Nguyên đã định ngày hội hợp để cùng ra tay tiêu diệt người đấy.

Tư Mã Ngạn biết sự oan uổng này muốn dùng lời nói để giảng giải không thể nào làm cho đối phương tin tưởng được, cho nên chàng đành chịu nhận không nói nữa, mà chỉ hỏi lại Kim Ngạn Cơ rằng:

- Bạn họ Kim, Tư Mã Ngạn này tự hiểu mình Vô tội, nhưng có dùng lời lẽ để giảng giải các bạn cũng không tin đâu. MỖ chỉ xin hỏi bạn một việc mà thôi.

Ngạn Cơ gật đầu đáp:

- Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm! Trông người phong hoa tuyệt tục, người lại hiền lành tử tế như thế này, nếu Kim mỗ không biết rõ hành vi ác độc của bạn thì quả thật không dám tin một người như thế này lại là một nhân vật bị vô lâm đồng đạo ở Trung nguyên ghét hận đến như thế.

Tư Mã Ngạn không biết trả lời như thế nào, chỉ nhìn Tiểu Băng gương cười thôi, Ngạn Cơ lại hỏi tiếp:

- Điều thứ nhất, vô lâm quần hùng đã bắt đầu cho người đi mời các người đến hội hợp để bàn cách làm thế nào hưng sư vấn tội bạn. Điều thứ hai, Ngạn Cơ mỗ cũng tự biết tài hèn sức mọn địch không nổi bạn, cho nên đêm nay mỗ không muốn tranh đấu với bạn đâu, nhưng nếu bạn thị tài ba hơn đời mà hà hiếp mỗ, thì mỗ cũng đành liều chết kháng cự một phen vậy.

Tư Mã Ngạn vội xua tay lia lịa nói tiếp:

- Đừng nói Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Băng hãy còn ít tuổi, tài nghệ hèn mọn, mặc dù chúng tôi có tuyệt học cái thế đi chăng nữa, cũng không bao giờ thị tài nghệ hà hiếp người cả, xin bạn họ Kim chớ nên hiểu lầm như thế.

Ngạn Cơ thấy lời nói và thái độ của Tư Mã Ngạn vẫn rất khiêm hòa, y cũng phải ngạc nhiên Vô cùng:

- Không hiểu hai vị có việc gì muốn hỏi Kim mỗ xin cứ nói thẳng, nếu việc gì Kim mỗ biết và có thể nói được, thì không bao giờ dấu diếm cả.

Tư Mã Ngạn gương cười đáp:

- Anh em chúng tôi có việc muốn đến gặp Cửu U Minh Hậu Tư Đồ Lộ.

Chàng chưa nói dứt, Ngạn Cơ đã vội xua tay đáp:

- Bắc Mang Quỷ Phủ đã phong bế từ lâu rồi, và Tư Đồ Lộ đã cải tên Cửu U Phái thành Trùng quang Phái rồi.

- Hiện giờ Tư Đồ Lộ ở đâu?

- Hiện giờ Tư Đồ Lộ ở Trường Minh cốc dưới núi Vương ốc tại bên bờ sông Hoàng Hà, định ba ngày tới sẽ sáng lập Trùng Quang phái và nhận các vô lâm đồng đạo tới mừng và đặt cho cái tên là Trùng quang công chúa.

Tư Mã Ngạn nhìn Tiểu Băng vừa cười vừa nói tiếp:

- Bằng muội thảo nào chúng ta tốn công ở đây mãi mà không sao kiếm được cửa vào, thì ra Tư Đồ Minh Hậu bây giờ đã biến thành Trùng quang công chúa, đem thủ hạ dọn tới Trường minh Cốc ở Vương ốc sơn rồi.

Tiểu Bằng mỉm cười đáp:

- Chúng ta phải đi mừng chị Tư Đồ Lộ khai pháí Trùng quang mới được.

Tư Mã Ngạn khẽ gật đầu, chấp tay chào Ngạn Cơ và nói tiếp:

- Đa tạ bạn họ Kim đã cho biết tin như vậy, bây giờ Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Bằng phải đi Trường Minh Cốc để dự thịnh hội khai pháí của Trùng quang pháí.

Kim Ngạn Cơ càng thắc mắc thêm, nhưng y không nói năng gì hết chỉ chấp tay vái chào Tư Mã Ngạn và từ biệt thôi .

Rời khỏi núi Bắc Mang đi về phía sông Hoàng Hà ngay, Tiểu Bằng thấy Tư Mã Ngạn cau mày lại, biết chàng buồn bực về chuyện Mã Không Quần mang tên Ly Cấu Thư Sinh đã làm những việc hung ác nên mới lo âu sầu não thế. Nàng vội mỉm cười an ủi rằng:

- Ngạn đại ca còn nhớ câu người ta vẫn thường nói: “Việc không hài lòng tới luôn luôn, chỉ cho người biết đôi ba thành thôi”, vậy đại ca phải nên vui vẻ phần trần một chút, chứ đừng để cho Mã Không Quần đắc ý hoài như thế.

Tư Mã Ngạn gượng cười nói :

- Bằng muội, tất nhiên chúng ta phải nên phần trần, bằng không sẽ bị người của võ lâm Trung Nguyên bầm xác ra làm muôn mảnh. Kim Ngạn Cơ đã nói rõ rồi là gì, các hào kiệt ở Trung Nguyên đã quyết tâm hợp nhau lại để tấn công ngu huynh là gì? Chỉ hận thay hành tung của Mã Không Quần phiêu hốt, không biết đi đâu mà tìm y được.

Trước khi chưa bắt được y, chúng ta lấy đầu ra bằng cớ để giải oan cho Ly Cấu Thư Sinh và để bịt miệng mọi người?

Tiểu Bằng nhận thấy sự oan ức này rất tày đình, quả thực có một trăm miệng cũng không sao cãi được, nên nàng chỉ mỉm cười nói tiếp:

- Đại ca, chúng ta cứ trông mong vào chị Tư Đồ, chị ấy là một trong những người lãnh tụ võ lâm Trung Nguyên, giàu kiến thức hơn, hoặc giả chị ấy có thể chỉ giáo cho chúng ta được .

- Chị Tư Đồ Lộ này quả thực là người đáng kính mến, hiền muội cứ xem chị ấy bỏ Bắc Mang Quỷ Phủ dọn đi Vương ốc sơn, đổi tên pháí Cửu U thành pháí Trùng quang như vậy, quả thực là chính đại quang minh biết bao!

- Nhất là lựa chọn nơi Trường Minh cốc thì lại càng hay tuyệt. Từ Cửu U đến Trường Minh thực là một sự thay đổi rất lớn, có lẽ chị ấy vì đã xóa bỏ mối hận cũ ở Long Tụ, nên mới không ẩn núp ở Bắc Mang Quỷ Phủ tránh mặt người đời như trước nữa.

Tư Mã Ngạn nhận thấy nhận xét của Tiểu Bằng rất đúng, vội đỡ lời :

- Cơ Lục Ý bị báo ứng một phen rất thảm thương, quỷ xui thần khiến viên Đại Hoàn Đơn lại trở về tay chủ cũ một cách khéo léo Vô cùng, đó là nhờ tài ba của Trang Bá Lạc huynh và chị Tư Đồ Lộ ắt không còn nghĩ đến mối hận cũ ở Long Tụ nữa. Bằng muội phân tích tâm lý của chị ấy từ chốn tối om trở về nơi sáng sủa như vậy thực không sai chút nào.

Hai người vừa đi vừa chuyện trò, qua sông Hoàng Hà đi thẳng tới Trường Minh cốc, xin vào yết kiến Cửu U Minh Hậu đã biến thành Trùng Quang Công Chúa.

Tư Đồ Lộ nghe bộ hạ nói Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Bằng tới thăm, vội sai người mời hai người vào một tịnh thất .

Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng ngồi được một lát thì Trùng Quang Công Chúa Tư Đồ Lộ đã tùm tùm cười bước vào. Lần trước ở trong Bắc Mang Quỷ Phủ Tư Mã Ngạn đã được tiếp chuyện với Tư Đồ Lộ rồi nên vừa thấy nàng ta vào, chàng đã vội đứng dậy chấp tay chào và nói :

- Tư Đồ. . . công chúa, tiểu đệ Tư Mã Ngạn lần trước đã dùng tên Cảnh Thiên Tâm tới núi Bắc Mang được bái kiến công chúa rồi, còn vị này là nghĩa muội của tôi tên là Nhiếp Tiểu Băng đã được người giang hồ ban cho biệt hiệu là Ngọc Trắc Hằng Nga.

Tiểu Băng cũng mỉm cười đứng dậy vái chào Tư Đồ Lộ.

Tư Đồ Lộ vội xua tay đáp:

- căn Cứ vào sự liên can của tôi và âu Dương hiền muội, thì tôi phải gọi hai vị là Ngạn đệ và Băng muội mới phải, hai vị có biết tại sao vừa rồi tôi không đích thân ra nghênh đón hai vị và đến giờ mới vào đây gặp hai vị không?

Tư Mã Ngạn vừa cau mày lại, thì Tiểu Băng đã tùm tùm cười và đáp ngay:

- Chị Tư Đồ, có phải chị đang bận tiếp những bạn võ lâm Trung Nguyên đến mừng chị khai phá Trùng quang không?

Tư Đồ Lộ nhìn Tiểu Băng một cái, rồi gật đầu vừa cười vừa đáp:

- Băng muội đoán không sai tí nào, ngoài kia đang có tám nhân vật đại biểu của võ lâm Trung Nguyên tới đây, ngoài việc mừng tôi khai phá Trùng Quang và còn định rủ tôi đi vây đánh và tiêu diệt Ly Cầu Thư Sinh nữa.

Tư Mã Ngạn cau mày lại mặt đỏ bừng rồi hỏi :

- Thế ra chị Tư Đồ đã biết đệ bị hàm oan, tiếng tăm đã bị phá sạch rồi à?

Tư Đồ Lộ vừa cười vừa đáp:

- Tất nhiên tôi đã biết Mã Không Quân với hiền đệ giống nhau như đúc, tôi đã giải thích cho họ hay, nhưng họ nhất định không chịu tin.

Tư Mã Ngạn gượng cười nói tiếp:

- Điều này cũng không thể trách họ được, chính ngay bản thân tôi cũng không tin Mã Không Quân lại giống tôi như đúc và cả tiếng cười tiếng nói cũng như đúc.

Tiểu Băng xen lời hỏi Tư Đồ Lộ rằng:

- Chị Tư Đồ có biết tại sao Mã Không Quân lại đội danh Tư Mã huynh làm những việc xấu xa ấy không? Và y có làm những việc gì mới chọc tức được võ lâm Trung Nguyên?

Tư Đồ Lộ thở dài đáp:

- Vừa rồi các đại biểu của võ lâm đã kể mười hai việc ác độc mà Ngạn đệ đã làm, tôi cũng chẳng cần phải nói rõ ra từng vụ làm chi, bây giờ tôi chỉ đơn cử ba vụ cho Ngạn đệ nghe trước. Vụ thứ nhất là huyết tẩy chùa LỘ Tu ở núi Phục Ngưu, trong chùa có tám người đã giết chết bảy mà còn phóng hỏa đốt chùa để cho mất tích.

Tư Mã Ngạn nghe tới đó nghiêng răng kêu còm cộp, Tư Đồ Lộ lại kể tiếp:

- Vụ thứ hai là ở cạnh Ung Sâu giản, trên núi Mạc Phù, trước hết hiếp dâm sau mới giết chết một nữ hiệp cửa phật là Bạch Vân sư thái. Người này khá có tên tuổi ở vùng Hoàng Hà này.

Tiểu Băng thất thanh xen lời nói :

- Tội nghiệp! Tội nghiệp! Đáng chết thực! Đáng chết thực!

Lúc này Tư Mã Ngạn mới vỡ lẽ tại sao ở Long Môn sơn khải Trung Châu Thất Kiệt và ở núi Bắc Mang Kim Ngạn Cơ lại khinh rẻ và coi mình như kẻ thù như thế?

Tư Đồ Lộ lắc đầu thở dài:

- vụ thứ ba là Mã Không Quần mượn danh của Ngạn đệ đi tới đâu, hễ gặp môn hạ của Thiếu Lâm và VÕ Đang là đánh đập giết hại và làm nhục họ ngay, mỗi lần đả thương người hay hành hung giết chóc, thể nào cũng ca lên hai câu "Sợ chi VÕ Đang với Thiếu Lâm, Ly Cấu Thư Sinh trấn giang hồ. / Tư Mã Ngạn kính hãi hỏi :

- Tám nhân vật võ lâm đang ngồi ở ngoài sảnh kia, có nhân vật của hai phái VÕ Đang với Thiếu Lâm không?

Tư Đồ Lộ khẽ gật đầu:

- Có! Phái VÕ Đang có Thanh Tùng đạo trưởng đại biểu đạo sĩ này là đệ nhị cao thủ của phái VÕ Đang và cũng là tam sư đệ của vị đương kim chủ tọa giáo chủ nhân. Còn phái Thiếu Lâm thì sai Pháp Minh thiền sư, thủ tổ của Đạt Ma viện. Người này có ngành công tuyệt thế và tính tình rất cương trực .

Tư Mã Ngạn gương cười nói tiếp:

- Như vậy có khác gì đệ đã biến thành kẻ thù chung của võ lâm đương thời không?

Tiểu Băng vội xen lời nói :

- Bây giờ Ngạn đại ca không nên thở ngắn than dài và nói những chuyện Vô ích như thế nữa, phải nên hỏi chị Tư Đồ chỉ giáo cho cách bổ cứu có ích hơn không?

Tư Đồ Lộ móc túi lấy ra hai cái mặt nạ đưa cho hai người và mỉm cười nói :

- Ngạn đệ với Băng muội nên đeo hai cái mặt nạ này vào rồi ra ngoài kia dự bữa tiệc ăn mừng của phái Trùng quang chúng tôi .

Tư Mã Ngạn cầm cái mặt nạ gương cười hỏi :

- Thế thì từ nay trở đi tôi không được dùng mặt thực để gặp bất cứ một ai nữa hay sao?

Tư Đồ Lộ lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Ngạn đệ cứ yên tâm, trong bữa tiệc chờ có dịp may thuận tiện tôi sẽ giới thiệu hiền đệ với tám vị hùng hào của võ lâm mà đang định họp nhau vây đánh Ly Cấu Thư Sinh đó Tiểu Băng vội hỏi :

- Chị giới thiệu như thế định để cho đôi bên đánh nhau ở trong tiệc vui của chị hay sao?

Tư Đồ Lộ mỉm cười đáp:

- Nếu làm thế nào để khỏi đánh nhau thì còn gì hay bằng, bằng không với tài ba của Ngạn đệ với Băng muội, sao lại thắng không nổi tám người ấy? Nhưng hai vị chỉ nên đánh bại họ thôi, chứ đừng nên đả thương họ.

Tiểu Băng mỉm cười nói tiếp:

- Thực không ngờ chị Tư Đồ lại chủ trương để chúng em ra tay đánh nhau với họ ở ngay trong bữa tiệc mừng như thế.

Tư Đồ Lộ mỉm cười đáp, - Thiếu Lâm, VÕ Đang và các môn phái khác những năm gần đây có rất ít hảo thủ và họ rất sợ việc, cho nên đại hội Vân Mộng Tranh Kỳ vừa rồi có thấy họ phái người tham dự đâu? Ngày hôm nay họ tới Trường Minh Cốc này, bề ngoài tuy là tới mừng phái Trùng Quang khai phái, nhưng sự thực là họ đến đây định mời tôi, để cho đủ số người đại biểu để đi đánh Ly Cấu Thư Sinh, nhưng sự thật họ còn một ẩn ý nữa là muốn dò xét xem Cửu U Minh Hậu đã biến thành Trùng Quang công chúa này có bao nhiêu thực lực. Cho nên tôi không những muốn hai vị ra tay, mà cả Tư Đồ tôi cũng phải cho họ biết một chút tài ba thực học của mình, như vậy sau này họ mới chịu phục mình và cũng nghĩ cách tiêu diệt VÕ Lâm Bát Bá Thiên chứ?

Tư Mã Ngạn ngạc nhiên hỏi:

- Thế ra chị Tư Đồ cũng biết chuyện Mã Không Quần với bọn Liễu Văn Tôn các người đã họp nhau lại để thiết lập Bát Bá Bang à?

Tư Đồ vừa cười vừa đáp:

- Tôi không những biết chúng ngầm định bầu Tiên Cơ MÔ Mẩu để làm thủ lĩnh Bát Bá Bang mà còn biết cả chuyện Xích Thủ Yêu Long Cơ Ngọc Thành tái hiện Ma Cung gieo gió gặt bão nữa.

Tiểu Băng đã biết tại sao Tư Đồ Lộ lại biết rõ những chuyện ấy rồi nên nàng vội xen lời hỏi:

- CỐ phải Đông Hải Long Nữ Ngải Tử Quân tiểu muội đã đến đây, thăm chị rồi đấy không?

Tư Đồ Lộ gật đầu đáp:

- Đúng thế! Nhưng Quân muội đã rời khỏi nơi đây từ hôm kia.

Tiểu Băng nghe nói liền kêu “ôi chà” một tiếng và dẫm chân lia lịa. Tư Đồ lại vừa cười, vừa nói tiếp :

- Băng muội không nên lo âu như vậy, tâm sự của hiền muội như thế nào tôi đã biết rõ hết . Lúc này tại kiếp muốn chớm nở, lũ ma đang múa may quay cuồng, chúng ta nên để việc tiêu trừ quần ma lên trên hết chờ bao giờ giết chết được Xích Thủ Yêu Long và diệt trừ được Bát Bá Bang lúc ấy thiên hạ đã thanh bình, thì tôi cam đoan để làm cho Ngạn đệ được độc chiếm nhị kiêu, để cho Tào Tháo ở dưới chín suối phải tức hộc máu mồm.

Tư Mã Ngạn nghe thấy Tư Đồ nói như vậy hồ thẹn Vô cùng vội cúi đầu xuống. Còn Tiểu Băng thì rất yên dạ. Nàng vội hỏi Tư Đồ Lộ tiếp:

- Chị Tư Đồ, vừa rồi chị nói bọn họ định mời chị để gom lại cho đủ mười người đại biểu, như vậy ngoài chị ra, tại sao bên ngoài kia lại chỉ mới có tám vị thôi? Còn một vị nữa là ai thế?

Tư Đồ Lộ nhìn Tiểu Băng gật đầu đáp:

- Băng muội tỉ mỉ lắm, bọn họ đã có chín đại biểu rồi, nhưng còn Hoa Sơn Kiếm Khách Quách Xuân Dương là chưa tới đấy thôi.

Nàng vừa nói tới đó thì bên ngoài bỗng có ba tiếng chuông nổi lên, nàng liền vừa cười vừa nói tiếp :

- Bữa tiệc Trùng quang đã bắt đầu khai mạc, tốt hơn hết hai vị mau đeo mặt nạ theo tôi ra bên ngoài dự tiệc đi. Bất cứ việc gì hai vị cũng nên theo ánh mắt của tôi mà hành sự Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng liền cùng đeo mặt nạ vào và theo Tư Đồ Lộ rời khỏi tịnh thất ấy.

Vị tân khách đến dự kể cả Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng cũng chỉ có mười người, nên chỉ bấy có một mâm cỗ thôi.

Mâm cỗ ấy bày ngay ở trên một bãi đá phẳng lì trong Trường Minh cốc phía trước là thác nước, sau lưng là núi cao, cảnh sắc quả thực tuyệt đẹp.

Trong tám vị đại biểu đó lại có cả Trung Châu Nhất Kiện Sinh Tử Thủ Quan âm Nhon hôm nọ Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng đã gặp y ở Long Môn sơn rồi .

Ngồi vào bàn tiệc, Tư Đồ rất vui chuyện và ân cần tiếp đãi mọi người, những món lại toàn những món sơn trân hải vị rất thịnh soạn, rượu thì là một thứ rượu tự chế vừa thơm tho vừa dịu giọng.

Rượu qua ba tuần, thức ăn đã tới món thứ năm, Tư Đồ mới đứng dậy mỉm cười nói với Pháp Minh thiền sư, thủ tọa Đạt Ma của phái thiếu lâm rằng:

- Pháp Minh đại sư, vừa rồi Tư Đồ Lộ tôi nói Bát Bá Bang vừa mới tổ chức thành những phần tử mà trong đó đều là những kẻ rất hung ác, nếu không nhân lúc chưa mọc đầy đủ lông cánh mà ra tay diệt trừ, thì sau này chúng ta đã thành một mối tai họa cho võ lâm. Chẳng hay đại sư với quý vị đây nghiên cứu bao lâu nhận thấy ý kiến của tiểu muội ra sao?

Pháp Minh thiền sư chấp tay lên ngực, miệng niệm “A Di Đà Phật” rồi đáp:

- Bần tăng với mấy vị đây nhận thấy ngày khai bang của Bát Bá Bang vào tháng tư sang năm, từ giờ đến đó còn nhiều thì giờ lắm, nên chúng tôi mới mời Tư Đồ công chúa hãy cùng chúng tôi ra tay diệt trừ tên Tư Mã Ngạn đã, rồi sẽ nghĩ cách tiêu trừ Bát Bá Bang sau cũng chưa muộn.

Tư Đồ Lộ đưa mắt nhìn Tư Mã Ngạn đã đeo mặt nạ đang ngồi ở cạnh mình rồi lại mỉm cười hỏi Pháp Minh thiền sư tiếp:

- Như vậy đại sư vẫn chưa tin lời nói của Tư Đồ Lộ hồi nãy là Tư Mã Ngạn với Mã Không Quần giống nhau như tạc, không khéo quý vị hiểu lầm hay trông gà hóa cuốc Cũng nên?

Thanh Tông đạo trưởng, đệ nhị cao thủ của phái Võ Đang liền đỡ lời:

- Không phải chúng tôi không tin lời nói của công chúa đâu, nhưng hành vi của Tư Mã Ngạn quá đồi bại, tội nghiệt y quá nặng. Trừ phi phải mời y với Mã Không Quần cùng tới một lúc và bắt Mã Không Quần phải nhận hết tội trạng, thì anh em chúng tôi mới dám tin lời nói của công chúa được. Bằng không chúng tôi đại diện cho các môn phái của võ lâm, nếu mà hể nghe một lời nói của công chúa như thế mà khoan thứ cho Tư Mã Ngạn ngay, thử hỏi những người khác khi nào họ chịu phục việc làm ấy của chúng tôi?

Tư Đồ mím cười đáp:

- Lời nói ấy của đạo trưởng rất có lý. Tư Đồ Lộ này tuy chỉ là một tên tiểu tốt của võ lâm thôi nhưng bắt cứ những việc gì bất bình hay nghĩa cử phò trợ chính, thì không bao giờ tôi lại chịu đi sau ai hết. Bây giờ hãy chờ đại hội khai mạc của phái Trùng quang chúng tôi bề mặc đã chúng tôi xin tuân lệnh quý vị mà vận chút sức mọn để đi theo quý y!

Quảng An Nhân lớn tiếng cười và xen lời nói, - Tư Đồ công chúa là người biết đại nghĩa, Quảng An Nhân này xin đại biểu Trung Châu Thất Kiệt mời công chúa xơi cạn một chén rượu nhạt này.

Tư Đồ Lộ mím cười uống cạn một chén rượu ấy với Quảng An Nhân ngay, rồi liếc mắt nhìn quần hùng một lượt tùm tùm cười nói tiếp:

- Các vị đều là những nhân vật cao minh võ lâm, nhân lúc này Tư Đồ Lộ có vài lời thỉnh giáo.

Pháp Minh thiền sư vội đỡ lời:

- Tư Đồ công chúa có chuyện gì xin cứ nói?

Tư Đồ Lộ mím cười hỏi:

- Tư Đồ Lộ bỏ Bắc Mang dọn đến Vương ốc, đổi tên Cửu U thành Trùng quang như vậy, chẳng hay quý vị có ý kiến gì không?

Thanh Tông đạo trưởng giơ ngón tay cái lên vừa cười vừa khen ngợi - Việc làm này của Tư Đồ công chúa rất cao minh, tất cả võ lâm đồng đạo chắc ai ai cũng phải kính phục.

Tư Đồ Lộ vừa cười vừa nói tiếp:

- Nếu như vậy nên mừng cho phái Trùng quang của tôi chứ?

Trước bữa tiệc đòi hỏi đồ mừng như vậy khiến quần hùng ngơ ngác Vô cùng, vì khi tám người tới đây vì vội vã đi nên quên cả đem theo lễ vật tới mừng, nên lúc này ai nấy đều ngẩn người ra nhìn nhau mặt lộ vẻ hổ thẹn.

Tư Đồ Lộ liếc nhìn quần hùng một lượt vừa cười vừa nói tiếp:

- Xin quý vị chớ có hiểu lầm, không phải Tư Đồ Lộ này là người tham lam hỏi quý vị để lấy đồ mừng gì đâu, mà chỉ muốn quý vị ở trước mặt các môn hạ đệ tử của phái Trùng Quang biểu diễn một môn thần công tuyệt thế cho chúng tôi sáng mắt ra, và cũng là làm xôm trò ngày khai hội này đấy thôi .

Quần hùng nghe thấy Tư Đồ Lộ nói như thế mới đỡ thẹn, Pháp Minh thiền sư lớn tiếng đáp:

- Điều này không khó, chúng tôi xin bêu xấu ngay, nhưng Tư Đồ công chúa cũng phải biểu diễn một pho cho anh em chúng tôi được sáng kiến thức một phen.

Tư Đồ Lộ gật đầu đáp:

- Lê dĩ nhiên như thế rồi, ngày hôm nay những người có mặt ở trong bữa tiệc này ai cũng phải biểu diễn một pho võ công để làm kỷ niệm như vậy không những phái Trùng Quang được hãnh diện và còn là một giai thoại của võ lâm nữa, nhưng biết vị nào biểu diễn trước để làm gương cho anh em?

Thanh Tông đạo trưởng vừa cười vừa nói với Pháp Minh thiền sư rằng:

- Pháp Minh đại sư là người thủ lãnh cả Đạt Ma viên của phái Thiếu Lâm, tuổi và đức độ đều hơn ai hết, vậy xin đại sư hãy ra tay trước để chúng tôi theo dõi .

Pháp Minh thiền sư cũng không khiêm tốn gì hết, chỉ cười ha hả đáp:

- Thanh Tòng đạo trưởng đã muốn bần tăng bêu xấu trước, thì bần tăng cũng xin ném gạch dụ ngọc vậy.

Nói tới đó y quay lại nói với Tư Đồ Lộ tiếp:

- Phiên công chúa cho người lấy một miếng bia đá ra đây cho.

Tư Mã Ngạn lại tưởng Pháp Minh thiền sư muốn biểu diễn môn Khai Bia Trọng Thủ của phái thiếu lâm nên chàng liếc nhìn Tiểu Băng tùm tùm cười.

Người của phái Trùng Quang khiêng một tấm bia đá ra Pháp Minh thiền sư liền giở chuông ra vận thần công lên, đầu ngón tay trở của y bỗng to gấp rưỡi. Tư Đồ Lộ thấy thế mỉm cười nói:

- Hôm nay chúng ta tốt phước thực, Pháp Minh đại sư muốn biểu diễn “Nhất Chỉ Thiền Công” của phái Thiếu Lâm đây.

Pháp Minh thiền sư mỉm cười, dùng ngón tay ấy viết chữ vào tấm bia nhanh như gió, chỉ thoáng cái đã viết luôn chín chữ: “Vô Lâm ác khẩu Tư Mã Ngạn chi mộ” . Chữ nào cũng sâu chừng nửa tấc, không khác gì là dùng dùi và khoan mà đục đẽo vậy.

Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng thấy thế thực dở cười dở khóc. Tư Đồ Lộ cũng không nhịn được, cũng khẽ lắc đầu thốt cười.

Chỉ lực của Pháp Minh thiền sư mạnh như vậy và dùng “Nhất Chỉ Thiền Công” để trở bia cho Tư Mã Ngạn như thế rất hợp tâm ý của quần hùng, nên mọi người đều khen ngợi không ngớt.

Người biểu diễn thứ hai tất nhiên là đến lượt Võ Đang đệ nhị cao thủ Thanh Tòng đạo trưởng rồi .

Thanh Tòng đạo trưởng vẫn ngồi yên tại chỗ, vội cất tiếng nói :

- Công lực của bần đạo còn kém Pháp Minh đại sư xa lắm, nhưng đến lượt mình cũng phải miễn cưỡng ra bêu xấu một phen. Bần đạo xin biểu diễn “Võ Đang Bách Bộ Thần Quyền” Nói xong, y giơ tay lên nhắm cái chuông treo ở trên cành cây thông chỗ cách xa mâm cỗ hơn trượng đám trống không ba cái. Không nghe thấy có tiếng “veo veo” và cũng không thấy có gió lốc gì hết nhưng cái chuông đồng đó vang lên ba tiếng ngay.

Tuyệt kỹ của Võ Đang quả thực danh bất hư truyền, tất nhiên phải được tiếng vỗ tay khen ngợi kêu hơn cả tiếng chuông nữa.

Thanh Tòng đạo trưởng biểu diễn xong, đến lượt Thất Hoa Thủ Long Quang ngồi cạnh y. Thanh Tòng đạo trưởng liền nói với Long Quang rằng:

- Thất Hoa diệu kỹ của Long huynh có thể nói là tuyệt kỹ của võ lâm, vậy xin huynh biểu diễn pho diệu kỹ đó cho bần đạo với các vị đây được chiêm ngưỡng.

Long Quang khiêm tốn một hồi rồi vừa cười vừa đáp:

- Thủ pháp ném đinh ba của Long Quang tôi tầm thường lắm, qua sao được mắt Tư Đồ công chúa với quý vị được?

27. Long Trảo Kinh Hồn

Tư Đồ mỉm cười nói:

- Long đại hiệp đừng có khiêm tốn nữa, cứ việc biểu diễn đi. Không hiểu đại hiệp muốn lấy vật gì ra để làm bia?

Long An chưa kịp trả lời thì Quảng An Nhân đã mỉm cười trả lời :

- Tư Đồ công chúa, thủ pháp rất nổi tiếng của Long đại hiệp là “Mãn Thiên Hoa ảnh Kích Kim Tiền”, xin công chúa cho người lấy bảy đồng tiền ra đây cho tại hạ.

Tư Đồ Lộ gật đầu mỉm cười, một mặt sai người đi lấy tiền kèm một mặt móc túi lấy một bó sợi dây nhỏ như tóc người đen nhánh như kim mà không phải kim ra, rút lấy mấy sợi cầm ở trong tay.

Động tác của nàng rất kín đáo, nên ít ai trông thấy, chỉ có Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng ngồi cạnh đó là hay biết thôi.

Tiểu Băng có nghe người ra nói Tư Đồ Lộ có luyện một môn ám khí tên là “Huyền âm Thiết Tuyến”, khi ném ra Vô hình Vô thanh và có thể xuyên qua được bất cứ một vật gì cứng rắn. Bây giờ nàng thấy Tư Đồ Lộ lấy mấy sợi dây đó ra biết ngay vị công Chúa này sắp có trò gì giở ra đây, chứ không sai?

Tư Đồ Lộ đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Băng một cái, hình như bảo nàng đừng lên tiếng để cho ai hay vậy.

Liền có bảy luồng quang tuyến lấp lánh ở trong tay y bay ra và tiếp theo đó có bảy tiếng kêu liên tiếp “coong coong. . .”, bảy đồng tiền đang bay ở trên không đã bị bảy mũi phi thoa màu vàng của Long Quan ném trúng đều rớt cả xuống đất.

Thủ pháp này đối với Tư Đồ Lộ, Tư Mã Ngạn, Nhiếp Tiểu Băng, Pháp Minh thiền sư và Thanh Tông đạo trưởng tuy không phải là một môn tuyệt học tuyệt thế gì, nhưng bảy mũi kim thoa cùng ra tay một lúc vừa nhanh vừa đúng như vậy, ít nhất cũng phải khổ luyện mười mấy năm, mới có thể thành công được. Như vậy cũng không đến nỗi tầm thường, nên Long Quang liền được quần hùng đều vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Tiểu Băng với Tư Mã Ngạn đã để ý nhìn trong khi Long Quang ném phi thoa, hai người thấy Tư Đồ Lộ bỗng hơi giơ tay lên khẽ phát tay áo một cách rất tự nhiên, nên không ai để ý tới hết.

Long Quang biểu diễn xong, các vị cao thủ khác lần lượt cũng giở tuyệt học của mình ra biểu diễn.

Tư Đồ Lộ từ đầu chí cuối chỉ ngồi yên xem và khen ngợi luôn mồm thôi chứ không nói năng chi cả.

Tiểu Băng gật đầu mỉm cười, mắt thì cứ nhìn Long Quang không chớp để xem Thất Thoa Thủ biểu diễn thủ pháp “Mãn Thiên Hoa ảnh Kích Kim Tiền” như thế nào?

Lúc ấy môn hạ của phái Trùng Quang đã lấy bảy đồng tiền đồng ra đưa cho Quảng An Nhân.

Long Quảng cũng lấy bảy chiếc phi thoa nho nhỏ dài chừng bốn tấc màu vàng choé ra để ở trên bàn tay, Quảng An Nhân chờ Long Quang chuẩn bị xong, liền mỉm cười nói:

- Long huynh chú ý, đệ sắp ném kim tiền lên đây. Quý vị để ý xem tuyệt kỹ của Long huynh.

Y vừa nói xong liền giơ tay phải lên tung một cái, bảy đồng tiền đã ở tay y bay ra, đồng trước, đồng sau lần lượt bay ra như chớp tức thì.

Quảng An Nhân vừa ném xong bảy đồng tiền đó thì Long Quang đã lên tiếng nói:

- Tiểu đệ xin bêu xấu đây!

Quảng An Nhân là người biểu diễn sau cùng. Y biểu diễn môn võ công “Sinh Tử Thử xong thì Thanh Tùng đạo trưởng liền nói với Tư Đồ Lộ rằng:

- Tư Đồ công chúa, anh em chúng tôi đã lần lượt bêu xấu rồi, giờ xin công chúa cho anh em chúng tôi được chiêm ngưỡng những tuyệt học hàn thế của công chúa.

Tư Đồ Lộ mỉm cười đáp:

- Mấy vị cứ nhất định muốn Tư Đồ Lộ tôi bêu xấu, nhờ có điều gì thất lễ, xin quý vị lượng thứ cho, đừng có trách cứ mới được.

Nói xong nàng liền trợn to đôi mắt lên nhìn thẳng vào người Long Quang. Thấy chủ nhân nhìn mình Long Quang liền lên tiếng ngay:

- Sao Tư Đồ công chúa lại nói thế, cử chỉ này của chúng ta chỉ là nghiên cứu sự học hỏi với nhau thôi, dù sao cũng không thể có chuyện gì đáng tiếc xảy ra, mà đến nỗi Tư Đồ công chúa phải nói đến hai chữ “thất lễ” như thế.

Tư Đồ Lộ mỉm cười nói tiếp:

- Nếu vậy thì hay lắm ! Xin mời Thanh Tòng đạo trưởng ra xem thân cây cổ thụ ở phía Bắc kia xem có vật gì không? Nếu có, xin đạo trưởng lấy xuống đem về đây hộ, để quý vị cũng qua mắt.

Thanh Tòng đạo trưởng có vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn nghe lời Tư Đồ Lộ đến trước cổ thụ đó ngay. Thấy có bảy sợi dây đen dài chừng ba tấc, như tóc mà không phải là tóc, giống kim mà không phải là kim, đều cắm sâu vào thân cây chừng nửa tấc .

Tuy Thanh Tòng đạo trưởng đã đoán ra đó là “Huyền âm Thiết Tuyến” một môn ám khí rất lợi hại của Tư Đồ Lộ, nhưng y không hiểu Tư Đồ Lộ đã ném ra từ hồi nào và tại sao lại cắm ở trên cây như thế? Và y vẫn chưa biết môn ám khí ấy lợi hại như thế nào?

Y chỉ rút nó ra đem đến cho Pháp Minh thiền sư với các người cùng xem .

Quần hùng xem xong chỉ biết thứ ám khí này hình như làm bằng một thứ sắt lạnh cứng rắn, có thể xuyên qua được cả sắt đá và chuyên phá cả thứ nội gia chân khí nhưng không ai hiểu Tư Đồ Lộ dùng vật đó để khoe khoang như thế làm chi?

Pháp Minh thiền sư liền lên tiếng hỏi trước :

- Tư Đồ công chúa, đây có phải là “Huyền âm Thiết Tuyến” của công chúa đã oai trấn giang hồ đấy không?

Tư Đồ Lộ mỉm cười đáp:

- Vâng nhưng ám khí hèn mọn này của Tư Đồ Lộ đâu dám nhận bốn chữ oai trấn giang hồ như vậy?

Pháp Minh thiền sư vừa cười vừa nói tiếp:

- Tư Đồ công chúa quá khiêm tốn đấy thôi, chẳng lẽ công chúa còn muốn cho chúng tôi xem tuyệt thế thủ pháp của môn ám khí này phải không?

Tư Đồ Lộ vừa cười vừa gật đầu .

- Tư Đồ Lộ tôi vừa rồi đã bêu xấu, tài ba hèn mọn ấy rồi mong lão thiền sư với quý vị phê bình một cách liêm chính để tôi biết mà sửa đổi .

Quần hùng nghe nói đều ngạc nhiên, vì có thấy Tư Đồ Lộ biểu diễn gì đâu mà phê bình được?

Quảng An Nhân không sao nhận được nữa liền lên tiếng hỏi :

- Tư Đồ Lộ công chúa sao không biểu diễn tuyệt kỹ cho chúng tôi được kiến thức .

Tư Đồ Lộ là người thông minh đạt lý, biết tâm lý của quần hùng người nào cũng cho là tài ba của mình xuất sắc chứ không chịu phục ai hết, nên họ không khác gì một chậu cát không sao đóng thành bánh được. Vậy phải cần gỡ thần công tuyệt kỹ ra, làm cho họ khuất phục, rồi mình mới có thể đứng đầu điều khiển họ hợp sức về đạo giáo ma, phù trì chính khí được. Cho nên nàng nghe thấy Quảng An Nhân nói xong liền trợn ngược đôi lông mày lên hỏi lại y rằng:

- Quảng đại hiệp còn bảo Tư Đồ Lộ biểu diễn gì nữa? Chẳng lẽ vừa rồi tôi đã bêu xấu thủ pháp “Huyền âm Thiết Tuyến” quá tầm thường, không đáng để cho quý vị xem hay sao?

Quần hùng nghe thấy nàng nói như vậy, mặt của người nào người nấy đều bừng đỏ như là uống rượu say vậy. Vì đối phương biểu diễn tài ba và yêu cầu mình chỉ giáo, mà mình thì không trông thấy gì hết, như vậy thì biết phê bình làm sao bây giờ? Cho nên người nào người ấy đều hổ thẹn và ngượng nghịu Vô cùng.

Thanh Tòng đạo trưởng niệm một câu “Vô Lượng Phật”, rồi đứng dậy chữa thẹn cho quần hùng mà cười ha hả nói:

- Chưa đọc đến di thư, thì không biết tài học của thánh hiền ra sao? Chưa lên đỉnh núi Thái Sơn thì không sao biết được thiên hạ lớn rộng như thế nào? Xin Tư Đồ công chúa đừng có thử thách chúng tôi mãi như thế nữa. Chúng tôi đã xin cam chịu phục Công chúa rồi.

Tư Đồ Lộ thấy Thanh Tòng đạo trưởng, đệ nhị cao thủ của phái VÕ Đang đã chịu cúi đầu, nên nàng cũng không muốn làm các người hổ thẹn thêm, nàng vội nói với Long Quang rằng:

- Tư Đồ Lộ ra tay hơi giảo hoạt một chút nên mới lừa được pháp nhân của quý vị. Sự thực tài ba hèn mọn của Tư Đồ Lộ không lấy gì làm lạ hết, nếu nói trắng, chỉ gây được một tiếng cười của quý vị thôi. Bây giờ xin Long đại hiệp hãy lấy bảy chiếc kim thoa của đại hiệp vừa biểu diễn cho quý vị cao minh cùng xem qua cho.

Long Quang nghe thấy nàng nói như thế mặt lộ vẻ nghi ngờ, nhưng vẫn lấy bảy thanh kim thoa nho nhỏ ấy xem qua một lượt rồi mặt y bỗng tái mét, gượng cười lắc đầu đáp:

- Tuyệt kỹ của Tư Đồ công chúa không khác gì trăng Trung Thu và tài ba của chúng tôi thực như là ánh sáng của con đom đóm cả. Nếu Long Quang có điều gì thất lễ với Tư Đồ công chúa thì có lẽ đã bị giết chết từ lâu rồi mà cũng không hay tại sao mình lại bị chết.

Y vừa kinh hoảng vừa hổ thẹn và hết sức khen ngợi cảm phục như thế, đồng thời còn đưa bảy chiếc kim thoa nho nhỏ cho Thanh Tòng đạo trưởng ngồi bên cạnh xem .

Thì ra cán của chiếc kim thoa nào cũng bị “Huyền âm Thiết Tuyến” của Tư Đồ Lộ đâm thủng một cái lỗ nho nhỏ cả.

Khi Long Quang biểu diễn phi thoa, ra tay nhanh như thế mà Tư Đồ Lộ vẫn đủ thì giờ dùng “Huyền âm Thiết Tuyến” xuyên thủng cán của bảy chiếc kim thoa và còn bắn cả vào thân cây cổ thụ. Với thủ pháp và công lực của nàng như thế, quần hùng không kính phục ngưỡng mộ sao được?

Pháp Minh thiền sư là người thủ tọa của Đạt Ma viện, có địa vị rất cao ở trong phái Thiếu Lâm mà cũng phải chịu phục sát đất, vội niệm một tiếng phật hiệu, và giơ ngón tay cái lên khen ngợi Tư Đồ Lộ rằng:

- Tài nghệ của Tư Đồ công chúa quả thực cao như núi Thái Sơn sâu như bể cả?

Tư Đồ vội xụ tay lia lịa mỉm cười đáp:

- Xin lão thiền sư đừng có quá khen Tư Đồ này như thế, hiện giờ trong mâm cỗ này còn có người tài ba gấp Tư Đồ Lộ trăm lần. Tôi đâu dám nhận cao như núi Thái Sơn và sâu như bể cả của lão thiền sư như thế?

Long Quang vội cất mấy mũi kim thoa ấy đi, rồi lắc đầu thở dài nói tiếp:

- Đừng nói là trong bữa tiệc này dù có đi khắp bốn bể tám phương cũng không thể nào kiếm ra được người thứ hai có tài ba cao siêu bằng Tư Đồ công chúa được.

Tư Đồ Lộ tủm tỉm cười và đỡ lời:

- cổ nhân thường nói: “Thập thất chi nội, tất hữu trung tín, Thập bộ chi nội, tất hữu phương thảo” . Chả lẽ Long đại hiệp lại không trông thấy hiện giờ Tư Đồ đang ngồi ở giữa núi Thái Sơn với bể cả hay sao?

Mọi người nghe nói mười sáu con mắt đều tròn xoe nhìn cả Tư Mã Ngạn đang ngồi cạnh đó.

Thanh Tòng đạo trưởng tròn ngược dài đôi lông mày lên vừa cười vừa hỏi :

- Hai vị này là ai thế? Tại sao Tư Đồ công chúa cho đến giờ vẫn còn chưa chịu giới thiệu cho anh em chúng tôi được biết?

Tư Đồ vừa cười vừa đáp:

- Tốt hơn hết quý vị hãy xem tài ba của người ta trước, rồi hãy làm quen với người ta sau thì hơn. Chẳng hay quý vị có muốn xem thần công tuyệt học cao minh hơn tài ba của Tư Đồ này trăm lần, của nghĩa đệ, nghĩa muội đây của tôi không?

Người trong võ lâm ai mà chẳng muốn được xem người khác biểu diễn, huống hồ Tư Đồ Lộ lại khen ngợi công lực của Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng thần kỳ như thế, nên ai nấy đều vỗ tay tán thành ngay.

Nhân lúc mọi người đang vỗ tay, Tư Đồ Lộ liền dùng “Nghĩ Ngữ truyền thanh” dặn Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng rằng:

- Ngạn đệ, Băng muội cứ việc giở toàn lực ra mà biểu diễn để cho họ biết lợi hại của hai người đó đã. Như vậy sẽ giúp ích rất nhiều cho sự giải thích vụ hiểu lầm kia.

Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng nhìn Tư Đồ Lộ khẽ gật đầu. Chờ mọi người vỗ tay xong, Tư Đồ Lộ liền nói với Tiểu Băng rằng:

- Nhị muội, vừa rồi Trung Nguyên quần hùng đã biểu diễn huyền công, nội lực và ám khí rồi, nhưng chưa ai biểu diễn đến khí giới. Ngu tử muốn hiền muội biểu diễn mấy thế kiếm pháp tuyệt diệu.

Tiểu Băng thấy Tư Đồ Lộ gọi mình là Nhị muội, biết nàng ta không muốn cho mọi người biết rõ thân phận của Tư Mã Ngạn với mình trước khi chưa biểu diễn võ công tuyệt kỹ. Nên nàng cũng không sử dụng đến thanh bảo kiếm đang đeo ở bên người, mà hỏi lại Tư Đồ Lộ rằng:

- Chị Tư Đồ đã muốn tiểu muội bêu xấu, thì xin chị cho tiểu muội mượn một thanh kiếm để sử dụng tạm.

Nghe thấy nàng nói như thế, Quảng An Nhân giật mình đến thót một cái, vì y chỉ gặp Tiểu Băng có một lần ở trên núi Long Mộng nhưng bây giờ Tiểu Băng đã hóa trang đeo mặt nạ, tất nhiên y không thể biết nàng là ai được, nay nghe thấy giọng nói của nàng rất quen, hình như y đã nghe giọng nói này ở đâu rồi thì phải? Như vậy y không kinh hoảng sao được?

Môn hạ đệ tử của phái Trùng Quang vội lấy trường kiếm ra. Tiểu Băng bèn biểu diễn pho “Long Hồ Phong Vân Kiếm Pháp”, tuyệt kỹ sở trường nhất của mình ra cho mọi người xem.

Thoạt tiên nàng múa từng thứ một, lúc tĩnh như ánh sáng ngưng tụ ở trên mặt sông bể, lúc động như bay điện chớp, rồi càng múa càng nhanh dần kiếm quang như một miếng lụa trắng bao quanh, bóng kiếm như núi, thân hình của nàng ẩn lúc hiện, kiếm khí tới đâu là có tiếng hổ tiếng long ngân đến chỗ đó, khiến ai cũng phải kinh hoảng đến mất hết hồn vía.

Tư Đồ Lộ lại sai người lấy một ít đồ ra và đưa cho quần hùng mỗi người một chút.

Chờ thân kiếm của Tiểu Băng hợp nhất, nàng ra hiệu cho quần hùng cùng giơ tay lên ném những hạt đồ đó vào trong kiếm khí thức thì.

Kiếm của Tiểu Băng hóa thành một cái cầu vòng dài bay lượn ở trên không ba vòng rồi nàng mới ngừng tay đứng yên vái chào Tư Đồ Lộ một cái và trao trả lại thanh trường kiếm.

Quần hùng đưa mắt nhìn những hạt đậu, rải rác ở trên mặt đất, thấy hạt nào cũng bị kiếm khí của Tiểu Băng chém vỡ ra làm đôi.

Tiếng vỗ tay khen ngợi kêu như sấm động nổi lên mãi mãi không ngớt. Tiểu Băng gật đầu cảm tạ rồi thung thảng trở về chỗ ngồi.

Kiểm thuật của phái Võ Đang đã khét tiếng đương thời nhưng Thanh Tòng đạo trưởng xem Tiểu Băng biểu diễn xong, cũng phải nhận thấy tài ba của nàng còn hơn cả chương môn chương giáo sư huynh của mình nhiều. Nên y khẽ thở dài một tiếng, rồi hỏi Tư Đồ Lộ rằng:

- Tư Đồ công chúa, kiếm pháp của lệnh nghĩa muội có thể nói là độc nhất Vô song.

Theo sự nhận xét của bản đạo, thì có lẽ ngoài “Long hồ phong vân kiếm pháp” ra, thì không còn kiếm pháp nào mà có thể tinh xảo bằng pho kiếm pháp này. Chẳng lẽ lệnh nghĩa muội lại chính là Ngọc Trắc Hằng Nga Nhiếp cô nương danh tiếng đã từng lấy khắp thiên hạ đây chăng?

Mấy lời nói của Thanh Tòng đạo trưởng khiến Quảng An Nhân kinh hãi biến sắc mặt. Y liền lắng tai nghe Tư Đồ Lộ trả lời ra sao?

Tư Đồ Lộ điềm đạm đáp:

- Xin đạo trưởng hãy đợi chờ nghĩa đệ của tôi biểu diễn thần công xong, tôi sẽ giới thiệu với quý vị luôn một thế.

Nói xong bảo với Tư Mã Ngạn rằng:

- Sao nhị đệ còn chưa ra tay biểu diễn đi? Nhị đệ hãy giở thần công tuyệt thế để nhuận sắc ngày khai mạc của phái Trùng quang của ngu tử và cũng là màn cuối cùng của tấn tuồng ngày hôm nay.

Tư Mã Ngạn vâng lời đứng dậy chấp tay chào quần hùng một lượt.

Pháp Minh thiền sư, Thanh Tòng đạo trưởng các người đều đáp lễ mà cả Sinh Tử Thủ Quảng An Nhân, người đang nghi ngờ nhưng vì sợ ám khí của Tư Đồ Lộ rất lợi hại và mình đang ở trong nội đàn trọng địa của phái Trùng quang, nên y đành phải tạm thời nhẫn nại để lắng lắng xem đôi thiếu niên nam nữ này có phải là Ly Cấu Thư Sinh với Ngọc Trác Hằng Nga không? Và xem Tư Đồ Lộ đùa giỡn quần hùng ra sao? Lập trường của nàng như thế nào?

Tư Mã Ngạn hai tay bưng tấm bia đá của Pháp Minh thiền sư vừa dùng “Nhất Chỉ Thiền Công” khắc chín chữ “Vô Lâm ác Khẩu Tư Mã Ngạn Chi Mộ” lên trên, tiến ba bước từ từ để xuống, chàng vái chào quần hùng một lạy rồi trở về chỗ ngồi ngay.

Mọi người thấy vậy không biết Tư Mã Ngạn đã biểu diễn trò gì mà chưa chi đã dùng tay lại như thế đang định lên tiếng hỏi thì Tư Đồ Lộ đã mỉm cười nói với Tư Mã Ngạn trước:

- Nhị đệ, trong vô lâm có một môn tuyệt kỹ tên là “Đơn Chưởng Khai Bia”, nhưng hôm nay nhị đệ lại biểu diễn môn “Song Chưởng Bưng Bia”, như thế là có dụng ý gì thế?

Tư Mã Ngạn đã hiểu ý nghĩa câu hỏi ấy của Tư Đồ Lộ rồi, liền lớn tiếng cười như khùng đáp:

- Tư Đồ tỷ tỷ, tiểu đệ đàn kiếm giang hồ, hận nhất là những sự bất bình, hề thấy có sự gì bất bình ở trong nhân gian thì trong người đã sôi nổi chịu nhịn không được. Hôm nay tiểu đệ biểu diễn trò “Song Chưởng Bưng Bia” này chẳng qua là thấy Tư Mã Ngạn bị hàm oan mà hơi tỏ vẻ bất bình đấy thôi .

Nói xong, chàng giơ tay áo lên cách xa khe phất một cái, tấm bia kia đã bị một luồng gió nhẹ thổi bay tung lên, hóa thành Vô số đá vụn bay tứ phía.

Pháp Minh thiền sư thấy chàng dùng hai tay bưng tấm bia đi có ba bước thôi, không ai thấy chàng dùng sức gì hết, mà tấm bia to lớn như thế đã bị nội gia thần công của chàng làm cho tan nát, nên y rất kính phục, liền thất thanh la lớn khen ngợi rằng:

- Công lực của vị lão đệ này thực . . .

Quảng An Nhân đã cười khinh và đỡ lời :

- Chẳng lẽ lão thiền sư không nhận ra được ban này đã sử dụng “Tam Dương Thần Công” trấn nát tấm bia một cách Vô hình như thế hay sao?

Trung Nguyên quần hào vừa nghe thấy bốn chữ “Tam Dương Thần Công” đều giật mình kinh hãi. Pháp Minh thiền sư đã vội rời khỏi chỗ ngồi, chấp tay lên trước ngực niệm một câu “A Di Đà Phật” rồi trầm giọng hỏi Tư Đồ Lộ rằng:

- Tư Đồ công chúa, lời nói của Quảng đại hiệp có đúng hay không. Chẳng lẽ nghĩa đệ của công chúa lại là Tư Mã Ngạn, người đã nổi tiếng là hung ác, đã gây nên nhiều tội lỗi ghê tởm, mà đang không được người trong vô lâm dung thứ đấy không?

Tư Đồ Lộ cất tiếng cười khanh khách, bỗng đứng đứng dậy nói với Tư Mã Ngạn cùng Tiểu Băng đang ngồi ở ai bên rằng:

- Tư Mã đại đệ với Nhiếp Nhị muội, cổ nhân thường nói: “Việc làm của mình quang minh chính đại, không việc gì phải giấu diếm ai hết” . Bây giờ hai người cứ việc cho quần hùng biết rõ mặt thực và kể hết những sự mình bị oan ức như thế nào cho các vị đồng đạo hay để các vị giải oan hộ cho.

Tư Đồ Lộ vừa nói xong, cả nhóm quần hùng đều sáng mắt ra, vì họ thấy hai người, một đẹp như Phan An tái thể, một như Hằng Nga giáng trần, Tư Mã Ngạn lại chấp tay vái chào mọi người, rồi vừa cười vừa nói :

- Vô lâm mật học Tư Mã Ngạn và Nhiếp Tiểu Băng có lời hỏi thăm quý vị đồng đạo.

Pháp Minh thiền sư là người nóng tính nhất, không sao nhịn được, liền lên tiếng hỏi Tư Đồ Lộ trước:

- Tư Đồ công chúa giáo hoạt lắm, tám anh em chúng tôi bị công chúa đùa giỡn bấy nhiêu lâu, có phải là công chúa muốn cá chui vào trong lưới, thiêu thân sa vào lửa. . .

Tư Đồ Lộ lắc đầu đáp:

- Sao lão thiền sư hiểu lầm cả Tư Đồ Lộ này như thế? Sở dĩ Tư Đồ Lộ tôi bỏ Bắc Mang, giải tán Cửu U mà đổi thành phái Trùng Quang này, mục đích là muốn liên hiệp với võ lâm đông đạo để phò chính khí và diệt trừ bọn hung tà.

Quảng An Nhân lớn tiếng nói :

- Nếu Tư Đồ công chúa thực tâm phò chính khí diệt trừ hung tà thì phải trối ngay Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Băng lại trao cho võ lâm công thẩm .

Tư Đồ Lộ đưa mắt nhìn Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng một cái, rồi trả lời Quảng An Nhân rằng:

- Quảng đại hiệp muốn trối nghĩa đệ và nghĩa muội của Tư Đồ Lộ này cũng không khó, tôi có thể tuân lệnh ngay, nhưng khi muốn buông tha cho hai người thì không phải là chuyện dễ đâu.

An Nhân dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Đã bắt trối chúng, tại sao lại còn buông tha?

Tư Đồ Lộ đáp:

- Chả lẽ Tư Đồ Lộ đã giải thích cho quý vị hay, còn một người nữa tên là Mã Không Quân giống như Tư Mã nhị đệ của tôi như đúc, không khác gì anh em ruột thịt vậy.

Chẳng lẽ quý vị lại không tin lời nói của tôi hay sao?

Thanh Tông đạo trưởng là người diêm dăm và khôn khéo hơn liền xen lời nói :

- việc này hình như huyền kỳ lắm. Tốt hơn hết Tư Đồ công chúa đưa ra một bằng chứng cụ thể. Như vậy võ lâm đồng đạo mới có thể tin được.

Tư Đồ Lộ lạnh lùng đáp:

- Nếu đạo trưởng nói như vậy, Tư Đồ Lộ rất muốn đợi chờ Đại yển Trùng Quang này thành pháp đình công thẩm, và xin mời đạo trưởng và Pháp Minh thiền sư thiền sư chủ trì thẩm vấn. Tư Đồ Lộ rất vui lòng cùng Tư Mã đại đệ và Nhiếp nhị muội tiếp nhận sự thẩm phán công bằng của hai vị.

Nói tới đó, nàng sai người lấy bút và ba tờ giấy trắng ra, viết bốn chữ “Võ lâm Chính nghĩa” lên trên giấy trước, rồi cắt thành ba cùm giấy, nàng tự xỏ tay vào một cái, và xỏ hai cái vào tay của Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng. Ba người đều rời khỏi chỗ ngồi đứng xếp hàng ngang một cách rất nghiêm nghị, rồi nàng lớn tiếng nói tiếp:

- Cùm giấy đã xỏ vào tay rồi. Tư Đồ Lộ, Tư Mã Ngạn và Nhiếp Tiểu Băng chúng tôi tạm bỏ hết cả võ công đi, mong các vị căn cứ bốn chữ “Võ Lâm Chính Nghĩa” ở trên cùm giấy mà công bình xét xử, không có xử oan, và cũng đừng có khoan hồng một cách nể nang. Nếu Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng có hành vi độc ác dâm tà, không thể tha thứ được, thì Tư Đồ Lộ giết hai người trước, rồi giải tán Trùng Quang và tự thiêu để tạ tội với võ lâm.

Những lời lẽ và cử chỉ ấy của Tư Đồ Lộ rất quang minh chính đại khiến Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Băng cũng phải kính phục chị Tư Đồ mà được người ta gọi là Trùng Quang công chúa. Bây giờ trái lại Pháp Minh thiền sư, Thanh Tông đạo trưởng với mấy người kia ngượng ngịu hơn hết, vì lời giải thích của Tư Đồ Lộ không được bọn mình tín nhiệm. Nàng liền dùng cùm giấy “Võ lâm Chính Nghĩa” tự cùm tay lại, cam tâm chịu để cho mọi người thẩm vấn. Cử chỉ của nàng ta quả thật là đẹp đẽ và không trái với tình lý chút nào.

Nhưng nơi đây là nội đàn trọng địa của phái Trùng quang và lúc này lại là lương thời cát phận khai phái của phái Trùng Quang, nếu bọn mình mặt dày mặt dạn ngồi lên trên ghế pháp quan và để cho Trùng Quang công chúa như một kẻ tù tội đứng ở bên dưới, đợi bọn mình xét xử chuyện này nếu đồn ra bên ngoài thì thế nào cũng bị giang hồ chê cười và ngay lương tâm củ a bọn mình cũng tự cắn rứt . . .

Tư Đồ Lộ thấy Pháp Minh thiền sư, Thanh Tông đạo trưởng với mấy người nọ ngơ ngác nhìn nhau, vẻ mặt rất ngượng ngịu, nàng cười thâm, liền trợn ngược đôi lông mày liễu lên, hai mắt sáng như hai ngọn đèn ló và lớn tiếng nói tiếp:

- Pháp Minh thiền sư thiền sư, Thanh Tòng đạo trưởng, sao hai vị không lên ngồi ghế pháp tọa để thẩm vấn chúng tôi? Nếu vì nhận thấy nói cùm giầy này không đáng tin cậy, thì xin mời một vị ra đây, tạm thời điểm huyết ba chị em chúng tôi cũng được .

Thái độ của Trùng Quang công chúa rất lạnh lùng, lời lẽ sắc bén hơn lưỡi dao, khiến Pháp Minh thiền sư, thủ tọa của Đạt Ma đường mặt đỏ bừng, hổ thẹn Vô cùng, thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tư Đồ công chúa tài ba thật, khiến bọn giá áo túi cơm chúng tôi khốn khổ. . .

Y chưa nói dứt, quần hùng bỗng im hơi lặng tiếng và cùng nhìn cả ra cốc khẩu .

Lúc ấy một cái bóng người ở bên ngoài chạy vào, nhanh như điện chớp, nhưng trong cái nhanh nhẹn đó vẫn hơi tỏ ra thân pháp tán loạn.

Người đó tới trước mâm tiệc, mọi người mới trông thấy rõ là một ông già mặc áo màu huyền, người mang mấy vết thương, máu vẫn còn nhỏ rùng, tay phải bị chặt cụt mất ngón tay út.

Thanh Tòng đạo trưởng đã nhận ra người đó là Hoa Sơn Kiếm Khách Quách Xuân Dương, một trong chín vị đại biểu do võ lâm bầu ra và cũng là bạn thân của mình, nên đạo sĩ kinh hãi, thất thanh hỏi :

- Quách huynh, làm sao thế? Vết thương trong người có nặng không?

Xuân Dung gượng cười đáp:

- Đệ đi tới gần Trường Minh Cốc này, chỉ còn mấy dặm nữa, tới nơi, thì gặp phải kẻ đương đầu, tài nghệ của mình thô sơ, nên sau một trận ác chiến, kết quả bị gãy kiếm, cụt mất một ngón tay, và mang vết thương ở bên người .

Long Quang cau mày hỏi :

- Hoa Sơn Thiên Cương kiếm pháp của Quách huynh tinh diệu lắm lòng danh giang hồ đã lâu, lần này huynh gặp phải kẻ đương đầu nào mà lại lợi hại đến như thế?

Xuân Dương vừa lấy thuốc ra bịt vết thương, vừa nghiêng răng mím môi đáp:

- Đệ với y gặp gỡ nhau lần đầu, không biết y bao giờ, tới khi y thị có võ công cao siêu, chặt gãy kiếm và đả thương đệ rồi, y mới tự báo danh hiệu, cười như điên như cuồng mà đi luôn. Người đó chính là Ly Cầu Thư Sinh, gần đây trở nên công định võ lâm, họ TƯ MÃ...

Xuân Dương chưa nói tới chữ Ngạn, thì quần hùng đã nhìn nhau thất sắc, yên lặng như tờ, người nào người ấy hai mắt cứ nhìn thẳng như người chết đứng vậy.

Hiện tượng quái dị này làm cho Hoa Sơn Kiếm Khách ngạc nhiên Vô cùng, và đưa mắt nhìn về phía các người đang nhìn. Y không nhìn thì không sao, nhưng khi y đã nhìn về phía đó rồi thì cũng chờ người và chết cứng như mọi người vậy.

Thì ra Xuân Dương là một hiệp sĩ nổi danh, tiếng tăm lừng lẫy trong quan nội đã lâu, lần này bị người ta làm nhục nhã và đả thương một cách đột ngột, khiến y không hiểu vì lý do gì mà đối phương lại thù ghét mình như thế? Như vậy y không tức giận sao được? Vừa mới tới đây liền kể hết câu chuyện cho người bạn thân là Thanh Tòng đạo trưởng nghe, nên y không kịp hàn huyên với chủ nhân Tư Đồ Lộ nữa.

Như vậy tất nhiên y cũng không chú ý đến hai người đứng cạnh nàng nhưng bây giờ y theo tầm mắt của mọi người nhìn về phía đằng trước, mới phát hiện Ly Cầu Thư Sinh vừa rồi đã làm mình nhục và bị thương, lại có mặt nơi đây, hai tay còn đeo một cái cùm giầy.

Sự kinh dị ấy kích thích Xuân Dương đến nỗi nắm hai tay lại, ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng nói:

- Thật là Trời có mắt! Phò thiên trừng ác, báo ứng không sai li nào. Ngờ đâu máu trong người Quách Xuân Dương tôi chưa khô thì Tư Mã Ngạn đã bị quý vị bắt giữ.

Thanh Tòng đạo trưởng vội giơ tay khê vỗ vào vai người bạn già ấy một cái, gượng cười mấy tiếng, lắc đầu lia lịa, nói :

- Quách huynh hãy khoan mừng rỡ như thế. Thiện ác đến sau cùng thế nào cũng có báo ứng, chỉ có sớm hay trễ thôi, nhưng trời xanh vẫn cách chúng ta quá xa, tuy trời linh thiêng thật, nhưng không bao giờ lại linh thiêng nhanh chóng đến như thế.

Xuân Dương nghe thấy lời nói của Thanh Tông đạo trưởng rất có thâm ý, y lại nhìn kỹ một hồi, quả thật thấy có điểm hơi khác, vì người đeo cùm giấy, ngoài Tư Mã Ngạn ra, lại còn có hai mỹ nữ tuyệt đẹp nữa. Tuy y không biết người ít tuổi là ai, nhưng người lớn tuổi hơn thì y đã nhận ra là chủ nhân của Trùng quang đại yển, tức Cửu U Minh Hậu, nay đã cải trang thành Trùng quang công chúa Tư Đồ Lộ.

Xuân Dương thấy Tư Đồ Lộ cũng đeo cùm giấy, tất nhiên càng ngạc nhiên hơn. Khi nào Tư Mã Ngạn lại chỉ bỏ dịp may rửa oan cho chính mình, nên chàng vội cười và hỏi xuân Dương rằng:

- Quách đại hiệp, vừa rồi người đã Vô lễ đấu với đại hiệp có thật là Tư Mã Ngạn này không?

28. Diệu Dụng Của Thủ Cung Sa

Xuân Dương đang kinh ngạc, nghe thấy chàng hỏi như thế, lửa giận lại nổi lên bùng bùng, hai mắt tròn xoe, lớn tiếng quát mắng:

- Tư Mã Ngạn, người đã bị báo ứng, chẳng lẽ còn dám chối cãi hay sao? Quách Xuân Dương này bị nhục như này đã minh tâm khắc cốt, không bao giờ quên được tiếng cười, tiếng nói, và bộ mặt của người hết .

Pháp Minh thiền sư thở dài một tiếng, thủng thẳng hỏi Xuân Dương rằng:

- Quách thí chủ ở ngoài Trường Minh Cốc kịch chiến với Tư Mã Ngạn rồi bị thương cách đây bao lâu rồi?

Không nghĩ ngợi gì hết, Xuân Dương vội trả lời :

- Chừng nửa tiếng đồng hồ.

Pháp Minh thiền sư thiền sư gượng cười, chỉ vào Tư Mã Ngạn rồi nói :

- Vị Tư Mã thí chủ này ăn nhậu với chúng tôi đã từ lâu chưa hề rời khỏi nơi đây nửa bước.

Xuân Dương vẫn không tin, nhưng y biết Pháp Minh thiền sư là cao tăng của Thiếu Lâm, quyết không bao giờ nói dối mình cả. Hơn nữa y lại thấy các hào hùng khác đều nhìn mình, gượng cười gật đầu . Sự thật đã rành rành ra như vậy càng khiến y thắc mắc thêm. Y ấp úng mãi mới nói được:

- Thế. . . Thế là nghĩa lý gì? . . . Khiến Quách mỗ . . . hồ đồ thật . . .

Vì thấy sự thật đã rõ ràng, không cần biện bạch cũng hiểu biết hết. Thanh Tông đạo trưởng bèn đem những lời biện bạch của Tư Đồ Lộ giải oan hộ Tư Mã Ngạn như thế nào kể hết cho Xuân Dương hay, rồi gượng cười nói tiếp:

- Bây giờ Quách huynh đã biết rõ rồi chứ? Kể mà Vô lễ với huynh ở ngoài Trường Minh Cốc là Mã Không Quân mạo danh Ly Cầu Thư Sinh Tư Mã Ngạn đấy, còn người đứng bên trái của Tư Đồ công chúa, tay đeo cùm giấy kia, mới phải là Ly Cầu Thư Sinh Tư Mã Ngạn thật.

Nhiếp Tiểu Băng tính rất cương trực, vì Tư Mã Ngạn mang oan có mồm mà không sao biện bạch được, cứ miễn cưỡng chịu mãi cho tới giờ. Bây giờ nàng thấy câu chuyện đã vỡ nhẽ, vội trợn ngược đôi mày lên nói với Tư Đồ Lộ ở cạnh rằng:

- Chị Tư Đồ, Tiểu Băng với Tư Mã Ngạn ở ngàn dặm xa xôi tới đây để mừng chị khai phái Trùng Quang, ngờ đâu lại bị chị dùng hai cái cùm giấy cùm chúng tôi lại ở trước mâm tiệc, khiến suýt tý nữa thì đã tạo thành một vụ án rất oan uổng và uất ức . Nay câu chuyện đã vỡ nhẽ, đã rõ trắng đen, phải trái . Tiểu Băng không yêu cầu gì hết, chỉ xin chị Căn Cứ vào bốn chữ viết ở trên cái cùm giấy mà trả lại cho tôi với anh Tư Mã Ngạn một chút vô lâm chính nghĩa thôi .

Thấy Tiểu Băng khéo nghịch ngợm bắt bí như vậy. Tư Đồ Lộ cũng phải cười thầm, vội giả bộ nghĩ ngợi giây lát, mới nói với Pháp Minh thiền sư thiền sư và Nhất Tuyền Thiền đạo trưởng các người rằng:

- Các chính đại môn của võ lâm, ai cũng nhìn nhận Thiếu Lâm với Võ Đang là hai đại môn phái đứng đầu võ lâm. Bây giờ Tiểu Băng nghĩa muội hỏi và bắt bí Tư Đồ Lộ tôi như vậy, tôi đã nghĩ nát óc rồi mà cũng không nghĩ ra được cách gì hoàn hảo cả. Vậy đành phải xin cao vị tăng cả Thiếu Lâm, cao đạo trưởng của phái Võ Đang với quý vị đại hiệp đây cho Tư Đồ Lộ tôi biết cách cư xử với Nhị nghĩa muội cùng Tư Mã đại đệ của tôi như thế nào cho phải?

Pháp Minh thiền sư thiền sư, Thanh Tòng đạo trưởng với tất cả mọi người đều ngẩn người ra nhìn nhau, không ai có thể trả lời nổi câu hỏi đó, nên họ vừa hồ thẹn vừa ngượng nghịu Vô cùng.

Hoa Sơn Kiếm Khách Quách Xuân Dương thấy thế liền nghĩ ra được một kế, liền chấp tay chào Tư Mã Ngạn vừa cười vừa nói :

- Tư Mã đại hiệp, các đồng đạo võ lâm Trung Nguyên tuy đã xúc phạm và thất lễ với ngài, nhưng phần vì sự thế quá ly kỳ, phần nữa cũng vì sự hiểu lầm. Cho nên xin ngài nể mặt Quách Xuân Dương tôi, mà khoan thứ cho.

Tiểu Băng trợn ngược đôi lông mày lên, chỉ vào Quảng An Nhân cười khinh một tiếng, rồi nhìn Quách Xuân Dương lạnh lùng hỏi lại:

- Quách đại hiệp có biết khi chúng tôi đi tới Long Môn Sơn Khẩu, Ngạn đại ca bị tên họ Quảng kia nhục mạ khốn khổ như thế nào không? Bây giờ đại hiệp thị tài ba cao siêu hay là thị oai thanh vọng của Hoa Sơn Kiếm Khách, mà đứng ra nói lót cho họ thế?

Quách Xuân Dương cũng biết Tiểu Băng là người cương trực và kiêu ngạo, nên liền mỉm cười đáp:

- Mấy thế kiếm thô sơ của Quách Xuân Dương tôi còn kém Long Hồ Phong Vân kiếm pháp xa lắm. Bốn chữ Hoa Sơn Kiếm Khách bằng sao được Ngọc Trắc Hằng Nga và Ly Cầu Thư Sinh tiếng tăm đã nổi bừng bát hoang, oai trấn can khôn như vậy? Bây giờ chỉ thị một ngón tay cụt với ba vết kiếm thương ở trên người mà đứng ra xin Tư Mã đại hiệp, Nhiếp cô nương mở lượng hải hà khoan thứ các võ lâm đồng đạo có mặt tại đây Chúng ta lại tiếp tục đàm thoại với nhau như cũ thôi .

Nói tới đó, y giơ bàn tay phải bị chặt cụt một ngón út máu vẫn chưa khô mà chỉ vào ba nơi vết thương ở trên người, rồi gượng cười nói với Tư Mã Ngạn tiếp:

- Xin Tư Mã đại hiệp thử nghĩ hộ xem, nếu không phải Quách Xuân Dương tôi không ngẫu nhiên gặp Mã Không Quân và bị y chặt đứt một ngón tay, đã thương ba kiếm, thì CỎ khi nào Tư Mã đại hiệp lại khôi phục được danh dự và phân được phải trái nhanh chóng như vậy?

Thấy y nói như thế, Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng không sao bắt bẻ được. Nhân lúc này Tư Đồ Lộ nhận thấy tấn kịch mình làm đạo diễn có thể bế mạc được rồi, liền mỉm cười hỏi Tiểu Băng rằng:

- Nhị muội, cổ nhân có câu “chuông vàng cột trên cổ hổ, chỉ có người cột mới cỡi ra được thôi” . Cái cùm giấy này là do tôi đeo vào cho cô với Tư Mã đại đệ thì bây giờ cũng sẽ do tôi cỡi ra. Chẳng hay cô có bằng lòng không?

Tư Mã Ngạn, Tiểu Băng nghe nói đều mỉm cười giơ tay ra. Tư Đồ cỡi cái cùm giấy Võ Lâm Chính Nghĩa của mình ra trước, rồi mới đi tới trước mặt hai người.

Trong lúc Tư Đồ Lộ, Tư Mã Ngạn, Nhiếp Tiểu Băng ba người hờ hững cười, quần hùng đều hồ thẹn Vô cùng, thì lại có một chuyện quái dị kinh người đột nhiên xảy ra.

Một tràng cười như điên như khùng và nghe thảm khốc đến cực độ từ ở trên ngọn vách núi, chỗ cạnh Trường Minh Cốc vọng xuống như trăm vạn cái trống cùng gõ lên một lúc làm chấn động cả sơn cốc. Hiện nhìn tiếng cười của người ấy bên trong có bao hàm “Tiên Thiên Cương Khí” rất mãnh liệt.

Quần hùng ở dưới cốc kinh ngạc hết sức, đều vội ngẩng đầu lên nhìn, Tư Đồ Lộ liền vận chân khí, ngừng mắt nhìn lên rồi cũng cất tiếng cười như long ngâm mà trả lời tiếng Cười trên đỉnh vách vừa thốt lên rồi hỏi :

- Vị cao bằng nào thế? Đã giáng lâm Trường Minh Cốc của Vương ốc Sơn, sao không thấy thiện thân xuống đây tụ họp cùng chúng tôi, Tư Đồ Lộ này thế nào, cũng tận tình nghĩa của một người địa chủ chân thành khoản đãi.

Tư Đồ vừa nói dứt, thì trên ngọn vách núi đó lại có một tiếng rú thực lớn vọng xuống. Tiếp theo đó có ba cái bóng đỏ hồng với một làn ánh sáng bạc phi thẳng xuống.

Tư Đồ Lộ là người rộng kiến thứ nên vội nói với các quần hào rằng:

- Các vị mau ẩn núp đi, luồng ánh sáng bạc ấy là Diêm Vương Trích, một trong bảy đại hung khí, chớ có để cho nó đụng chạm vào mình đấy.

Quần hào có mặt tại đó đều là những người có võ công tuyệt học, số người lại nhiều .

Thoạt tiên không ai nghĩ đến điều đó cả, sau nghe nói làn ánh sáng bạc ấy là “Diêm Vương Trích” một trong bảy đại hung khí, lúc ấy họ mới kinh hoảng, vội vàng tránh né, nhưng đã rất hỗn loạn và có vẻ hơi chậm rãi!

Pháp Minh thiền sư, Thanh Tông đạo trưởng phần vì công lực cao siêu hơn, phần vì chỗ ngồi lại gần vách núi ấy cho nên đã thoát được chốn nguy hiểm trước. Còn những người kia thì có vẻ nguy hiểm vô cùng, nhất là Quảng An Nhân với Quách Xuân Dương, hình như đã bị luồng ánh sáng bạc ấy bao trùm rồi .

Tư Đồ Lộ, Tư Mã Ngạn và Nhiếp Tiểu Băng đồng thanh quát lớn một tiếng kinh phong. Thanh Tông đạo trưởng thì giở VÕ ĐANG bách bộ thần quyền, cách không tấn công liên tiếp luôn.

Cũng may năm vị kỳ hiệp ra tay, nhờ vậy mới cứu được Quảng An Nhân và Quách Xuân Dương thoát chết.

Sau hai tiếng nổ thực lớn, một tiếng rú rất thảm khốc, Trường Minh cốc lại yên lặng như trước. Trên vách núi lại im lặng như tờ, hiển hiện người cười như điên như khùng hồi này đã bỏ chạy Vô tung Vô tích rồi. Dưới cốc có hai cái xác của hai đệ tử của phái Trùngquangnằm êm ra đó và bát đũa, chén tách đồ vờlưngtung.

Hai cái xác đó một cái không có một vết máu nào hết, hiển nhiên người ấy đã bị “Diêm Vương Trích” độc không thể tưởng tượng được đánh trúng. Còn một cái xác nữa thì bị một ám khí dị hình, tựa như móng tay rồng đỏ hồng đánh trúng đầu và trán, nên đã vỡ sọ ra mà chết. Cả mâm cỗ cũng bị hai cái móng chân rồng đỏ hồng đó đánh trúng nên bát đũa chén tách đồ vờlưngtung tung như thế.

Quảng An Nhân nhìn Quách Xuân Dương nhìn ba cái cùm giấy có viết “Võ Lâm Chính Nghĩa” rơi ở dưới đất vừa hổ thẹn vừa toát mồ hôi lạnh ra.

Thì ra ba luồng bạch quang ở tay Tư Đồ, Tư Mã Ngạn và Nhiếp Tiểu Băng bay ra là ba cái cùm giấy, hiện ba cái cùm giấy ấy đều có cắm mấy cái gai bạc. Nói tóm lại, nếu không nhờ ba cái cùm giấy với tụ phong của Pháp Minh thiền sư với “Bách BỘ Thần Quyền” của Thanh Tông đạo trưởng cứu giúp thì Quảng An Nhân với Quách Xuân Dương mới thoát chết, bằng không thì đã bị chết một cách thảm khốc như hai tên đệ tử phái Trùngquangrồi.

Tư Đồ Lộ vẻ mặt nghiêm nghị ra lệnh cho thủ hạ đem hai cái xác đem chôn, quét dọn nơi đó, rồi lại bảo người bày một mâm tiệc khác trong đại sảnh.

Lúc này quần hùng của Trung Nguyên đều lộ vẻ rầu rĩ, không ai còn tâm trí đâu mà ăn nhậu nữa.

Pháp Minh thiền sư niệm một câu “A di đà Phật”, rồi chấp tay chào Tư Đồ Lộ và cau mày lại hỏi:

- Tư Đồ công chúa, ám khí màu đỏ trông như móng rồng lớn có phải là Truy Hồn Long Thủ mà đã tuyệt tích giang hồ từ lâu đấy không?

Tư Đồ Lộ khẽ gật đầu rồi đáp:

- Lão thiền sư nhận xét rất đúng.

Thanh Tông đạo trưởng đang nghe nói hoảng sợ đến mặt biến sắc vội đỡ lời, - Ngày hôm nay cả hai môn ám khí kỳ tuyệt Diêm vương Trích với Truy Hồn Long Thủ đều xuất hiện trong Trường Minh cốc này. Không biết có phải là Xích Thủ Yêu Long Cơ Cơ Ngọc Thành và Hồng Phấn Diêm Vương Cơ Ngọc Hà, anh em Song Ma tái thế xuất hiện đấy không?

Tư Đồ Lộ vừa nâng rượu mời quần hào uống vừa lắc đầu đáp:

- Cơ Ngọc Hà đã chết, Diêm Vương Trích là của con gái y thị Cơ Lục Ý ném ra, còn Xích Thủ Yêu Long Cơ Ngọc Thành thì căn cứ như ở Tư Đồ Lộ tôi thâu lượm được tin tức, thì gần đây y đã bị Lục Ý xúi giục đã tái xuất giang hồ, đi khắp mọi nơi gây tai họa.

Thanh Tông đạo trưởng thất thanh thở dài một tiếng rầu rĩ tiếp:

- Bát Bá Thiên đã sắp sửa kết liên minh với nhau để nổi lên, Xích Thủ Yêu Long lại tái xuất giang hồ. Như vậy trận tai kiếp Vô biên của vô lâm này không thể nào tránh thoát được Tư Đồ Lộ bỗng đứng dậy cầm ấm rượu rồi cho Pháp Minh thiền sư, Thanh Tông đạo trưởng, mỗi người một chén.

Pháp Minh thiền sư thiền sư với Thanh Tông đạo trưởng đều kinh hoảng vội đứng cả dậy, rồi Pháp Minh thiền sư chấp tay cảm ơn và mỉm cười nói rằng:

- Tư Đồ công chúa làm như thế này là có dụng ý gì? Anh em bần tăng quả thực không dám nhận .

Tư Đồ Lộ quay về chỗ ngồi, cũng tự rót một chén, rồi đưa mắt nhìn quần hùng và nâng chén lên mời Pháp Minh thiền sư với Thanh Tông đạo trưởng vừa cười vừa nói, - xin lão thiền sư với đạo trưởng hãy uống cạn chén rượu này, Tư Đồ Lộ tôi sẽ có lời thỉnh giáo.

Pháp Minh thiền sư với Thanh Tông đạo trưởng trông thấy cử chỉ của Tư Đồ Lộ như vậy, biết thế nào cũng có vấn đề gì nan giải, nhưng hai người vẫn phải uống cạn chén rượu để lắng lắng nghe nàng ta nói .

Tư Đồ Lộ đặt chén rượu xuống rồi nói tiếp:

- Thưa quý vị, Tư Đồ Lộ tôi nhận thấy câu “Đạo cao một thước ma cao một trượng” là một câu ngôn ngữ khuyên người ta nên phải gắng công học tập đừng có lười biếng và trễ nải.

Thanh Tông đạo trưởng không hiểu nàng nói như thế là có ý nghĩa gì, chỉ gật đầu đáp:

- Tư Đồ công chúa giải thích như vậy rất phải.

Tư Đồ Lộ lại mỉm cười đưa mắt nhìn Pháp Minh thiền sư và lớn tiếng hỏi tiếp:

- Xin thỉnh giáo đại sư, nếu đạo thấp ma cao, thì chúng ta phải nên xử trí như thế nào?

Pháp Minh thiền sư thiền sư không ngờ nàng lại hỏi mình như thế, không kịp suy nghĩ gì cả, ông ta vội đáp:

- Nếu đạo kém, ta phải tiềm tâm tu đạo, ma tới thì ta sẽ rút kiếm ra mà giăng ma.

Tư Mã Ngạn đứng cạnh đó hớn hờ cười xen lời nói :

- Phải, ma đến thì rút kiếm ra giăng ma, câu nói này rất chí lý, Tư Mã Ngạn xin cạn một chén, để tán thành lời nói rất hùng tráng này của cao tăng.

Nói xong, chàng cầm chén rượu lên uống cạn liền.

Tư Đồ Lộ lại đưa mắt héch nhìn quần hùng một lượt, rồi lại nói với Pháp Minh thiền sư và Thanh Tông đạo trưởng tiếp:

- Nên Tư Đồ Lộ tôi mới muốn nhờ lão thiền sư và đạo trưởng về thưa với trưởng giáo phương trượng của Thiếu Lâm và trưởng giáo chân nhân của Võ Đang là bây giờ tai họa đã nổi lên tứ phía, quần ma đang múa may quay cuồng, cũng chính là lúc người hiệp nghĩa chúng ta phải kết hợp lại với nhau, rút kiếm ra giăng ma vệ đạo. Mùa xuân sang năm, Bát Bá Bang sẽ khai phái ở Nam Hoang, thế nào cũng xin Thiếu Lâm với Võ Đang hai phái cho nhiều cao thủ ra hợp sức với quần hùng để đi tiêu diệt bọn yêu ma ấy, chúng ta đừng để cho chúng mọc đủ lông cánh gây tai hại cho vô lâm giang hồ. Còn Xích Thủ Yêu Long Cơ Ngọc Thành vì hành tung của y rất huyền bí không biết y tới phía nào, đi về phía nào thực khó mà biết rõ tung tích của y được . Nên đối với y, chúng ta phải đề cao cảnh giác, tùy cơ ứng biến gặp đâu diệt đó thì hơn.

Hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang vì những năm gần đây các tay hảo thủ đã chết mất khá nhiều nên không muốn đa sự, nhưng thấy lời nói của Tư Đồ Lộ rất nghiêm nghị và chính nghĩa, nên Pháp Minh thiền sư với Thanh Tông đạo trưởng không thể nào từ chối được, đành phải gật đầu nhận lời ngay.

Tư Đồ Lộ có vẻ yên lòng, lại chỉ Tư Mã Ngạn mà nói với quần hào rằng:

- Tư Mã Ngạn hiền đệ của tôi bị oan ức như thế nào chắc quý vị cũng đã rõ hết rồi, mong quý vị làm hơn nói hộ cho các võ lâm đồng đạo khác hay để cùng rửa sạch mối oan ấy và đừng để VÕ CẦU THƯ SINH thành ra HỮU CẦU THƯ SINH như trước nữa.

Quảng An Nhân vì được Tư Mã Ngạn cùng các người cứu thoát hết, nên y vội đứng lên đáp:

- Quảng An Nhân tôi, xin đại biểu anh em trong nhóm Trung nguyên Thất Kiệt xin hết sức xin lỗi Tư Mã huynh với Nhiếp nữ hiệp, và mong hai vị khoan thứ cho sự lỗ mãng và thất lễ của chúng tôi ở Long Môn sơn khẩu .

Tiểu Bạng thấy Quảng An Nhân cung kính và nghĩ tới câu chuyện ở Long Môn sơn khẩu, mình đã giận dữ tát họ trong lòng cũng phải ăn năn, nên bây giờ nàng thấy Quảng An Nhân xin lỗi như vậy, hai má liền đỏ bừng hổ thẹn Vô cùng.

Chỉ có một mình Tư Đồ Lộ biết rõ câu chuyện lý thú ấy thôi, nàng chỉ sợ Quảng An Nhân hổ thẹn quá không chịu nổi, nàng liền vội xen lời nói :

- Bây giờ quý vị đã biết ác danh của Mã Không Quần, và y lại là một trong Bát Bá Thiên, chúng ta có thể gom hai món nợ này thành một, để đến mừng một tháng tư sang năm sẽ cùng thanh toán cả một thể, cho khỏi phải tốn công vượt núi trèo non đi đây đi đó, cũng chưa chắc đã tìm được tung tích của y.

Quách Xuân Dương tán thành ngay và lên tiếng nói, - Tư Đồ công chúa đề nghị như vậy rất hay, Xuân Dương tôi cũng không cần phải nghỉ một thời gian để dưỡng thương và luyện thêm võ công, như vậy thì đến lúc Bát Bá Bang khai bang thì mới mong trả được mỗi thù ba kiếm một chỉ này.

Thanh Tông đạo trưởng vừa cười vừa xen lời nói, - Nếu vậy chúng ta không nên để lỡ phí thời giờ nữa, chia đường đi mà chuẩn bị.

Chờ đến mừng một tháng tư sang năm, chúng ta sẽ họp nhau lại ở ác Quỷ Cốc trên núi Lục Chiếu để cùng giảng ma vệ đạo.

Pháp Minh thiền sư thiền sư các người đều gật đầu rồi cùng đứng dậy từ biệt Tư Đồ Lộ, Tư Mã Ngạn và Nhiếp Tiểu Bạng.

Tiến quần hùng đi rồi, Tư Đồ Lộ liền dắt tay Tiểu Bạng và nhìn Tư Mã Ngạn lắc đầu thở dài nói:

- Ngạn đệ, hành vi của Mã Không Quần độc ác thực, làm cho hiền đệ bị oan ức không sao biện bạch được. Tôi đã nghĩ lại rồi, không có cách nào hoàn hảo hết, sau mới muốn mượn cái trò biểu diễn tài ba làm cho quần hùng khiếp sợ để họ biết hai người lợi hại như thế nào tạm thời không quấy rối hai người nữa, rồi mới từ từ rửa sạch nỗi oan uất cho hiền đệ. Ngờ đâu quỷ sai thần khiến lại để cho Hoa Sơn Kiếm Khách Quách Xuân Dương ngẫu nhiên gặp Mã Không Quần, nhờ vậy không những đã giải oan được cho hiền đệ, mà lại còn khiến được quần hùng đoàn kết, để sang năm cùng đi diệt trừ Bát Bá Bang nữa. Thực là họa đàm phúc thiện thiên đạo Vô khuynh và khôn ngoan đến đâu cũng không bằng trời có khác .

Tư Mã Ngạn cảm khái Vô cùng, gượng cười hỏi :

- Chị Tư Đồ có biết Trang Bá Lạc huynh ở đâu không? Sao Xích Thủ Yêu Long với Thúy Mi Yêu Nữ, hai chú cháu chúng lại không đi tìm Trang huynh để cướp lại cuốn VÕ VI CHÂN KINH, mà trái lại chúng tới Trường Minh cốc này định ám hại chị như thế làm chi?

Tư Đồ Lộ thở dài một tiếng rồi đáp:

- Vĩ Trang Bá Lạc huynh ấy như là thần rồng trên trời, thấy đầu mà không thấy đuôi, không ai mà biết anh ta ở đâu hết . Hiện nay chú cháu Cơ Ngọc Thành đang đi khắp nơi tìm kiếm anh ta, chúng đi qua Trường Minh cốc này liền tiện thể định phá bĩnh tôi chơi đấy thôi .

Tiểu Bạng cũng lên tiếng hỏi :

- Chị Tư Đồ, việc giảng ma vệ đạo tuy là công việc sau này, chứ bây giờ chưa cần phải nghĩ tới vội, nhưng còn chuyện ở trước mắt chúng ta đây có thể tạm gọi là kết thúc được rồi. Không biết chị có biết rõ Ngải Tử Quân tiểu muội đi đâu không? Em muốn đi kiếm cô ta đấy.

Tư Đồ Lộ mỉm cười đáp:

- Tôi cùng không bắt Quân muội đi đâu cả, hai vị khỏi cần phải chuyên tâm tìm cô ta nữa. Đẳng nào đến mừng một tháng tư sang năm đại hội ở ác Quỷ Cốc thì thể nào cũng được gặp nhau liền. Từ nay tới đó Ngạn đệ với Bằng muội cứ việc đi đây đó mà hành hiệp, chưa biết chừng không định tìm kiếm mà lại gặp gỡ nàng ta cũng nên?

Tiểu Bằng gật đầu nói tiếp:

- Chúng tôi xin nghe lời dạy bảo của chị, nhưng nếu chị gặp Quân muội, thì xin chị hết sức khuyên bảo cô ta và chuyển đạt lòng thành của em cho cô ta hay nhé?

Tư Đồ Lộ liếc nhìn Tư Mã Ngạn, rồi bịt mồm vừa cười vừa đáp rằng:

- Ngạn đệ ngày hôm nay Ngạn đệ dự đại yến Trùng Quang, chờ đến mừng một tháng tư sang năm quét sạch Bát Bá Bang diệt trừ VÕ LÂM BÁT BÀ THIÊN rồi, tôi rất muốn được cả cá lẫn tay gấu, ngoài ra tôi còn có thể cho hiền đệ ném thêm gan rồng tỷ phượng rất hiếm có nữa.

Tư Mã Ngạn mặt đỏ bừng, nhưng trong lòng ngạc nhiên nghĩ thầm :

Tư Đồ Lộ nói cá với bàn tay gấu là chỉ Tiểu Bằng với Tỷ Quân nhưng nàng còn nói gan rồng và tỷ phượng đó là ai thế? Hay là có ý nghĩ gì khác?

Tiểu Bằng hiểu ý liền, bèn đứng dậy mỉm cười nói với Tư Đồ Lộ tiếp:

- Cám ơn chị, chúng em cũng phải tạm thời cáo biệt đây. Em hiểu dạ dày của Ngạn đại ca lớn lắm, đừng nói gan rồng tỷ phượng, cá với bàn chân gấu, mặc dù chị có cho ăn bát trần, anh ấy cũng có thể ăn được hết.

Tư Đồ Lộ thất cười:

- Nếu ăn được như vậy càng hay, nhưng chỉ sợ ăn quá độ rồi thì sợ phiền phức sẽ tới sau ngay. Vì tôi mới dọn đến đây chỗ ở chưa ổn định, nên không giữ hai vị ở lại, để tôi tiễn . . .

Nàng chưa nói dứt bỗng cau mày lại ngẩng nhìn Tư Mã Ngạn một hồi rồi quay lại rỉ tai nói với thị tỳ đứng cạnh đấy mấy lời .

Tiểu Bằng thấy thế vừa cười vừa nói :

- Chị Tư Đồ lại làm trò gì nữa thế?

Tư Đồ Lộ cười vẻ thần bí đáp:

- Tôi muốn biếu Ngạn đệ một vật này, vật đó là vật gì, xin hãy cho phép tôi tạm giữ bí mật, như vậy để khi biết rõ mới ngạc nhiên thích thú .

Cả Tư Mã Ngạn với Tiểu Bằng đều thắc mắc Vô cùng, không hiểu Tư Đồ Lộ định giở trò gì? Một lát sau, nữ tỳ cầm một bát ngọc nhỏ, với một cái bút mới ra. Tư Đồ Lộ liền lấy hai vật đó, rồi nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- Ngạn hiền đệ lại đây.

Không hiểu nàng ta gọi mình tới đó làm gì. Tư Mã Ngạn chỉ ngơ ngác đi tới gần thôi.

Tư Đồ Lộ cầm bút chấm vào cái bát ngọc ấy, thì ra bên trong có nước sơn, rồi điểm vào ráy tai bên trái của Tư Mã Ngạn một điểm. Tư Mã Ngạn liền đi đến trước gương soi, thấy ráy tai bên trái của mình bỗng có thêm một nốt ruồi nhỏ nhỏ liền ngạc nhiên hỏi Tư Đồ Lộ rằng:

- Chị Tư Đồ, cái gì thế?

Tư Đồ Lộ mỉm cười đáp:

- ĐÓ là Thủ Cung Sa.

Ba chữ “Thủ Cung Sa” đã làm cho Tư Mã Ngạn mặt đỏ bừng khóc dở mếu dở, lắc đầu lia lịa thất thanh thở dài nói, - Chị Tư Đồ điểm Thủ Cung Sa vào người đàn ông như thế này thực là Thiên cổ kỳ văn Thấy chàng nói như thế và thái độ của chàng rất tức cười, Tư Đồ Lộ, Tiểu Bằng và nữ tỳ cũng không sao nhịn được, đều ôm bụng cười khúc khích.

Thấy họ cười Tư Mã Ngạn lại cười ngượng ngịu thêm .

Tư Đồ Lộ cổ nhin cười nói:

- Ngạn đệ, quả thực đàn ông không phải điểm Thủ Cung Sa như thế, nhưng hiền đệ khác những đàn ông khác nhiều, cho nên tôi mới đặc biệt chăm cho hiền đệ một điểm như thế.

Tư Mã Ngạn nghe nói hình như đã vỡ nhẽ, liền đưa mắt nhìn Tiểu Băng ngờ đâu Tiểu Băng cũng hổ thẹn cúi đầu .

Tư Đồ Lộ thấy vậy liền mỉm cười nói tiếp:

- Ngạn đệ và Băng muội chớ có hiểu lầm, sở dĩ tôi điểm Thủ Cung Sa cho Ngạn đệ như vậy, không phải là sợ Ngạn đệ có điều gì vượt lễ giáo đâu .

Tiểu Băng với Tư Mã Ngạn nghe nói như thế đều ngạc nhiên ngừng đầu trở mắt nhìn.

Tư Đồ Lộ bèn nắm tay Tiểu Băng mỉm cười nói tiếp:

- Tuy hiền muội cùng Ngạn đệ du giang hồ, lúc nào cũng lo sát cánh nhau thực, nhưng đi xa hàng nghìn dặm lâu như thế, thế nào mà chả có lúc xa cách nhau một vài tiếng. Tới khi gặp lại liệu hiền muội có dám chắc người đi với mình có phải là Ngạn đại ca, hay lại biến thành Mã Không Quần ác độc kia rồi?

Tiểu Băng nghe thấy nàng ta nói như thế, rùng mình đến thốt một cái, mồ hôi lạnh toát ra ngay, và cau mày lại đáp:

- chị nói rất phải, tiểu muội cũng không dám chắc có thể phân biệt được nổi, chị nghĩ như thế rất có thể xảy ra và cũng đáng sợ lắm .

Tư Đồ Lộ hớn hở tươi cười nói tiếp:

- Cho nên ngu tử mới phải chấm một Thủ Cung Sa vào chỗ ráy tai của Ngạn đệ như thế. CỐ cái chấm nhỏ này thì Băng muội không sợ nhận nhầm nữa. Nếu có chuyện gì xảy ra, hễ hiền muội thấy người nào trên ráy tai bên trái có chấm Thủ Cung Sa là hiền muội cứ yên trí ngã vào lòng ngay, nhưng hễ gặp người nào không có chấm đỏ này, hiền muội không cần hỏi rõ cũng biết ngay y là ai rồi. Nhưng hiền muội vẫn cứ giả bộ như không biết, để rồi nhân lúc tên ác ma ấy đắc trí sơ xuất đề phòng là điểm luôn vào yếu huyệt của y. Như vậy có phải là bắt được tên nguyên hung một cách dễ dàng không?

Tuy nghe nói như vậy, Tiểu Băng vẫn hổ thẹn. Nhưng nàng cũng phải phục Tư Đồ Lộ rất thông minh. Nàng liền tủm tỉm cười đáp:

- Chị Tư Đồ cao minh thực, và cũng tình nghịch Vô cùng!

Tất nhiên Tư Mã Ngạn cũng phải phục Tư Đồ Lộ là thông minh, chàng mỉm cười nói với Tiểu Băng rằng:

- Băng muội, chúng ta đi thôi.

Tiểu Băng mỉm cười đáp:

- xin đại ca hãy chờ đợi một chút, tiểu muội còn muốn hỏi chị Tư Đồ lấy một thứ này đã Tư Đồ Lộ vừa cười vừa xen lời nói :

- Bất cứ Băng muội cần đến vật gì, chị cũng xin tặng hiền muội ngay.

Tiểu Băng vừa cười vừa vén tay áo bên phải lên, để lộ cánh tay ngọc ra, Tư Đồ Lộ mới vỡ nhẽ vội hỏi :

- CỐ phải Băng muội cũng muốn điểm một chấm Thủ Cung Sa đấy không?

Tiểu Băng mỉm cười gật đầu . Tư Đồ Lộ hỏi tiếp:

- Sao Băng muội cũng muốn điểm một chấm như thế, chả lẽ cũng có một người giống hệt Ngọc Trác Hằng Nga, như Mã Không Quần giống hệt Tư Mã Ngạn đấy không?

Tiểu Băng mỉm cười đáp:

- Không phải thế, em chỉ muốn giữ một chút hân tích ở cánh tay, để sau này tỏ rõ cho chàng rõ lòng trinh bạch của mình đây thôi .

Tư Đồ Lộ hiểu ý liền và gật đầu khen ngợi, rồi cùng chắm ngay một điểm Thủ Cung Sa vào cánh tay của Tiểu Băng luôn.

Tiểu Băng buông tay áo xuống và mỉm cười nói với Tư Đồ Lộ tiếp:

- Bây giờ chị đã biết tâm sự của em rồi đấy chứ? Nhưng người mà em muốn bày tỏ hiện giờ không biết ở đâu?

Tư Đồ Lộ vội đáp:

- Người đó hiện giờ ở chân trời góc biển, nhưng bây giờ Băng muội với Ngạn đệ khỏi cần phải hỏi người đó ở đâu vội, có thể nói là người đó ở rất xa, nhưng cũng có thể là ở ngay trước mắt được.

Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng đành phải cáo từ rút lui. Tư Đồ Lộ tiễn hai người ra tận ngoài Trường minh cốc.

Tất nhiên người mà Tiểu Băng vừa hỏi đó là Tỷ Quân rồi .

Hãy nói Tỷ Quân từ khi viết lá thư cho Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng rời khỏi hang động bí mật ở trên núi Thiên Mục ngay. Nàng định về Đông Hải ẩn dật, không bước chân vào võ lâm Trung Nguyên nữa, mà cũng không muốn dây dưa đến tình nhi nữ gì hết.

Nhưng nàng vừa rời khỏi núi Thiên Mục không xa, thì gặp ngay một người trị giao mới biết chuyện Thúy Mi Yêu Nữ đã bị Trang Bá Lạc dùng tình giả dối đánh lừa lấy được cuốn “Vô Vi Chân Kinh” . Cho nên Thúy Mi Yêu Nữ tức giận liền về mời người cậu là Xích Thủ Yêu Long ẩn tích đã lâu năm ra để kiếm Bá Lạc trả thù tiết hận .

Người bạn thân ấy hỏi rõ chuyện của Tỷ Quân biết nàng tại sao lại buồn rầu như thế rồi khuyên nàng không nên ẩn cư ở Đông Hải mà nên du hiệp giang hồ, để diệt trừ VÕ LÂM BÁT BÀ THIÊN với Xích Thủ Yêu Long cùng Thúy Mi Yêu Nữ như vậy mới không phụ đã học được tuyệt học gia truyền thượng thừa ấy. Còn mối tình với Tư Mã Ngạn thì cứ để đấy cho nó tự nhiên phát triển, không nên sa ngã vào và cũng đừng có ương ngạnh. Băng không sẽ phiền não lắm.

Đối với người bạn chí giao ấy xưa nay Tỷ Quân rất kính trọng cô như thầy học vậy, cho nên nàng quyết định tạm thời đi du hiệp khắp nơi, chờ đến mùng một tháng tư sang năm dự đại hội khai bang của Bát Bá Bang. Lúc ấy hãy xem tình hình của Tiểu Băng với Tư Mã Ngạn ra sao rồi hãy quyết định mối tình của mình nên ràng buộc hãy cắt đứt Nàng quyết định như vậy rồi, vì đã lâu chưa về Đông Hải, nên nàng trở về xếp đặt qua loa và lấy hai vật dị bảo gia truyền rồi mới bắt đầu đi du hiệp khắp nơi .

Tuy nàng không định đi đâu hết, nhưng lối đi vẫn giống hệt lối đi của Tiểu Băng với Tư Mã Ngạn, vì ngoài người bạn chí giao mà nàng đã gặp ở núi Thiên Mục ra, thì chỉ có Tư Đồ Lộ là người bạn rất thân thôi, nhưng vì sau khi dự đại hội Vân Mộng Tam Kỳ nàng biết Tư Đồ Lộ đã quyết bỏ Bắc Mang Quỷ Phủ, dọn đến Trường Minh cốc, sáng lập Trùng Quang phái, nên nàng đi thẳng tới núi Vương ốc chứ không đến núi Bắc Mang dò la trước.

Tư Đồ Lộ lắng lắng nghe Tỷ Quân kể rõ sự tào ngộ, nàng liền Quảng An Nhân an ủi Tỷ Quân một hồi, và ý kiến nàng khuyên Tỷ Quân cũng giống hệt ý kiến của người bạn chí thân kia.

Tỷ Quân ở Trường Minh cốc một hai ngày, lại từ biệt Tư Đồ Lộ lên đường ngay.

Nàng có hẹn Tư Đồ Lộ sẽ gặp lại nhau ở ác Quỷ Cốc núi Lục Chiếu vào mùng một tháng tư sang năm.

Tỷ Quân vừa rời khỏi Trường Minh cốc thì Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng đã đi tới Trường Minh cốc, chỉ cách nhau có mấy tiếng đồng hồ thôi, nhưng trong mấy tiếng đồng hồ đó Tỷ Quân vẫn chưa đi xa vẫn quanh quẩn ở trong Vương ốc Sơn. Vì núi Vương ốc này cảnh sắc rất thanh tú, khi mới tới, nàng nóng lòng muốn gặp Tư Đồ Lộ nên chưa thưởng thức cảnh đẹp. Bây giờ từ biệt Tư Đồ Lộ rồi, nàng cảm thấy thanh thoi mới quyết tâm lên thưởng thức thắng cảnh của danh sơn này trước.

Nàng du ngoạn đến gần hoàng hôn thì bỗng có một việc quái lạ xảy ra ở chỗ lưng chừng núi. ĐÓ là một cái ám khí hình móng rồng màu đỏ hồng ghim chặt ở trên vách đá Nàng cả kinh, nghĩ bụng:

“ám khí mà nàng đoán chắc Xích Thủ Yêu Long thể nào cũng ở trong Vương ốc Sơn, và định mưu đồ gì chị Tư Đồ đây? Nàng cũng biết võ học của Tư Đồ Lộ cao siêu hơn mình, chưa chắc sợ Xích Thủ Yêu Long, nhưng cố nhân có câu: ”Thương ngõ dễ tránh tên ngầm khó đề phòng”. Vì vậy nàng định quay về Trường minh Cốc báo tin cho Chị Tư Đồ để nàng ta sớm phòng bị .

Nàng vừa quay trở vào Trường Minh cốc, đã thấy Thanh Tòng đạo trưởng, Pháp Minh thiền sư với sáu vị Trung Nguyên hào kiệt đang đi ở phía dưới núi, mồm thì đàm luận chuyện của Ly Cấu Thư Sinh. Nàng ngạc nhiên liền theo sau nghe lỏm, mới hay Tư Mã Ngạn Trung nguyên đã gây nên những tội ác, thần nhân đều phẫn nộ.

Phần vì nàng biết rõ phẩm cách của Tư Mã Ngạn, phần thứ hai nàng cũng biết mặt mũi của Mã Không Quần giống hệt Tư Mã Ngạn nên nàng đoán ngay ra những việc đó Mã Không Quần đã mạo danh giả họa.

“Tư Mã Ngạn với Tiểu Bồng đã tới Lạc Dương thể nào cùng đến đây thăm chị Tư Đồ Lộ. CỐ lẽ lúc này hai người đi tới núi Bắc Mang đã hay tin chị Tư Đồ dọn nhà thể nào cũng đi tới Trường Minh cốc này ngay. / Vì nàng đã để lại thơ cho hai người, trong đó có câu : ”Hải Cung Long Nữ giấc mộng như khói,, nếu bây giờ lại gặp gỡ hai người ở trong Trường Minh cốc thì mình sẽ ngưng biết bao không?

Vì lẽ đó, Tỷ Quân mới không theo các người vào Trường Minh cốc ngay, mà chỉ ở ngoài cốc khẩu luận quần suy nghĩ thôi.

Một lát sau, nàng bỗng nghe thấy trên ngọn núi ở cạnh đó có tiếng ca hát vọng tới.

29. Xá Nữ Mê Hồn

Tỷ Quân lắng tai nghe rõ ràng thấy những câu ca hát đó như sau :

“Tam Dương Thần Công cái thể Vô song/ ”Đường đường quân tử Nguy nguy xuất trần” Mấy câu ca dao đó người ta khen ngợi Tư Mã Ngạn, nay vì Không Quần mạo danh giả họa cho Tư Mã Ngạn bị oan, không hiểu bây giờ lại có ai vẫn còn ca tụng chàng như thế?

Tỷ Quân nghe thấy tiếng ca ấy, lòng hiếu kỳ thúc đẩy liền rón rén leo lên ngọn núi đó để xem người nào đang ca tụng Tư Mã Ngạn như thế?

Khi nàng lên tới nói thì không nghe thấy tiếng ca ấy nữa, và cũng không thấy một bóng người nào hết. Nhưng nàng đoán chắc người đó hãy còn ở quanh đây, nên nàng nghĩ ra một kế, cũng lớn tiếng ngâm nga mấy câu ca dao ấy luôn.

Phương pháp này của nàng quả có công hiệu, vừa ngắt lời, nàng đã nghe thấy có người dùng truyền âm Nhập Mật lên tiếng hỏi:

- Ai vừa ca như thế?

Nàng đã nghe ra là tiếng của Tư Mã Ngạn, liền hớn hờ lớn tiếng đáp:

- Ngạn đại ca. Quân muội đây mà.

Nàng trả lời xong mới biết là mình lỡ lời, hai má đỏ bừng, vì mình đã nổi giận bỏ đi, và còn nói: Chờ bao giờ cái gương ở trên bàn tròn lại như cũ thì mới gặp gỡ nhau .

Nhưng bây giờ vừa mới nghe thấy nàng tự nhận là Quân muội, liền giả bộ rầu rĩ và bất đắc dĩ, khẽ đáp:

- Quân muội, ngu huynh có tức giận hiền muội bao giờ đâu? Nhưng ngu huynh không biết nói năng làm sao cho phải?

Phần vì Tỷ Quân chưa gặp Mã Không Quần bao giờ, tuy nghe thấy Tư Mã Ngạn nói hai người giống hệt nhau, nhưng nàng không ngờ hai người lại giống nhau như đúc thế? Điều thứ hai, là vừa rồi nàng nghe thấy Quảng An Nhân nói: ”Tư Mã Ngạn đã xuất hiện ở núi Long Môn, nên nàng đoán chắc chàng thể nào cũng đến thăm Tư Đồ Lộ, cho nên nàng không nghi ngờ gì hết, chỉ trợn ngược đôi lông mày lên ngạc nhiên hỏi:

- Ngạn đại ca, chị Tiểu Băng đâu? Hai người trước khi tới đây chả đã nói tới Long Môn, vào Bắc Mang Quỷ Phủ rồi là gì?

Không Quân rất thông minh liền dựa theo lời nói của nàng mà đáp:

- CỐ lẽ Quân muội chưa biết tên Mã Không Quân mạo danh tôi tới đâu tác ác tác quái tới đó Chị Tiểu Băng của hiền muội đang bận đi tìm kiếm một bằng cớ tác ác của tên Mã Không Quân để rửa sạch tội danh cho tôi, có lẽ chị ấy đến sáng sớm ngày mai mới có thể tới đây được. Rồi lúc ấy chúng tôi sẽ cùng đi Trường Minh cốc thăm Trùng Quang công chúa Tư Đồ Lộ ngay.

Tỷ Quân đã mủi lòng sẵn, thấy Không Quân nói như thế, không sao nhịn được, ứa nước mắt ra và đỡ lời:

- Ngạn đại ca nói rất đúng, chị Băng tử tế với anh như vậy, anh không nên được voi lại đòi tiên, thấy cá lại thêm muốn bần chân gấu. Em với anh chỉ nên kết làm anh em thôi, như vậy cũng đủ rồi, hà tất . . .

Đàn bà con gái sợ nhất là động tới mối tình chân thực của như Tỷ Quân đây tuy yêu Tư Mã Ngạn, nhưng vì Tiểu Băng đã ưu tiên độc chiếm trái tim của chàng trước, nên nàng mới phải gượng làm ra vẻ rộng giọng nói với chàng, nàng đã không sao kiềm chế nổi tình cảm của mình rồi.

Lại có một chuyện làm cho nàng rất ngạc nhiên, là nàng vừa trả lời xong không thấy Tư Mã Ngạn xuất hiện để gặp gỡ, trái lại chỉ thấy một cái bóng người rất lạ lẫm ngay vào trong khu rừng rậm.

Tính đàn bà bao giờ cũng hay làm trái ngược, nếu người nọ xuất hiện tìm kiếm, thì thể nào cũng tìm cách lên tránh, nhất định không cho gặp mặt nhưng bây giờ thấy đối phương lại trốn chạy mình, nàng không sao chịu nhịn được, liền giở thế “Tỷ Yến Đầu Hoài” (Chim Yến tía nhảy vào long), đuổi theo vào khu rừng rậm đó luôn.

Nàng thấy một thiếu niên mặc áo lam, trông rất phong lưu, đang đứng ở giữa rừng.

Người đó chính là Tư Mã Ngạn mà mình vẫn tương tư bấy lâu này. Nàng đuổi theo tới là có ý trách Tư Mã Ngạn tại sao nghe thấy mình trả lời lại bỏ trốn như thế? Nhưng nàng có ngờ đâu thiếu niên này lại là Mã Không Quân, một tên hung ác nhất thời chứ không phải là Tư Mã Ngạn .

Hai người đứng ngẩn người ra nhìn nhau hồi lâu. Dù sao Tỷ Quân cũng là đàn bà con gái, hơi một tí là khóc liễn. Nàng đã ghen ngào hồi trước:

- Ngạn đại ca, sao nghe thấy tiểu muội trả lời, lại bỏ trốn như vậy. CỐ phải ghét tiểu muội, và từ giờ trở đi không muốn gặp tiểu muội nữa hay sao?

Mã Không Quân vốn dĩ là một tên tửu sắc hung đồ, thấy Tỷ Quân phong hoa tuyệt với như vậy, mà lại tưởng mình là Tư Mã Ngạn nên y đã nổi lòng bất lương rồi, nhưng vì chưa biết rõ lai lịch của đối phương, chỉ sợ trả lời lầm một cái là lộ tung tích ngay, nên yngĩbụng:

”Ta phải nghĩ cách dò hỏi thực hư trước, rồi sẽ tùy cơ ứng biến sau . / Cho nên y đợi chờ Tỷ Quân nói xong, và căn cứ vừa rồi y nghe lượng như thế, sự thực thì máu ghen ở trong người đã nổi lên và ruột đã đứt ra từng khúc rồi.

Nếu có mặt Tiểu Băng ở đây, vì tính kiêu ngạo và hiếu thắng, nàng còn cố nhịn không để cho nước mắt chảy ra, nhưng bây giờ trước mặt nàng chỉ là một Ngạn đại ca giả hiệu, nên nàng không sao kìm hãm được mối ưu oán tích uất đã lâu, vì vậy mà nước mắt mới nhỏ xuống như mưa như thế.

Mã Không Quân là người nham hiểm Vô cùng, và cũng thông minh biết bao, chỉ mới nghe ba chữ Ngải Tỷ Quân, y đã biết ngay giai nhân trước mắt đây là Đông Hải Long Nữ, và y còn biết nàng cùng Tiểu Băng hai người đều yêu Tư Mã Ngạn, nên y mới dám táo gan giơ tay ra kéo Tỷ Quân vào lòng an ủi rằng:

- Quân muội đừng có khóc như thế nữa, như vậy càng làm tôi não lòng đứt ruột thêm.

Y vốn dĩ là một tay quyền rũ đàn bà lão luyện, nên y biết ngay trong đầu óc của Tỷ Quân đang trống rỗng, đang cần người an ủi nên y mới dám táo gan như vậy.

Tuy Tỷ Quân đã hai lần viết thư để lại, tỏ rõ mình đã cam tâm lui ra khỏi mối tình tay ba này, hình như nàng là người rất rộng lượng nhưng sự thực trong lòng lại rất yêu Tư Mã Ngạn, phòng tuyến giả bộ gượng gạo này rất mỏng manh yếu ớt, chỉ khẽ búng một cái là tan vỡ ngay. Huống hồ Không Quân lại là người

khéo biết lấy lòng người, cho nên y kéo nàng vào lòng an ủi vài câu là nàng phải ngoan ngoãn như con cừu ngay, và phòng tuyến của nàng cũng bị phá tan liền.

Diễm phúc ở đâu bay tới, người đẹp ngã vào trong lòng, lại thêm Không Quân biết Tỷ Quân yêu Tư Mã Ngạn như thế nào, nên khi nào y chịu bỏ lỡ dịp may này?

Hai người âu yếm nhau tất nhiên Không Quân khi nào lại chịu âu yếm một cách cao thượng, và thể nào y cũng phải rời mớ khắp người Tỷ Quân. Thấy đối phương có thái độ quá trớn như vậy. Tỷ Quân mặc đồ bình, vội đẩy Không Quân ra, rồi đứng dậy ngay.

Không Quân thấy quả đã chín muối, sắp được ăn đến nơi, bỗng lại bay mất như vậy.

Y ngạc nhiên Vô cùng, vội hỏi:

- Quân muối, tại sao . . .

Tỷ Quân không đợi y nói dứt, đã hỏ then cúi đầu xuống ngắt lời:

- Chúng ta không thể hoang đường như thế được !

Không Quân mặt dày mặt dạn thực, thấy nàng nói như thế, y lại còn tiến lên, nắm đôi tay mềm mại của nàng, cười vẻ dâm dăng và nói tiếp:

- Quân muối, chúng ta ở trên trời nguyện làm chim chấp cánh, ở dưới đất nguyện làm cây liền cành, mối tình của chúng ta không bao giờ có thể mai một được. Vậy sao Quân muối lại bảo là tôi hoang đường?

Lời nói của y rất ngọt ngào, khiến Tỷ Quân không trách y vào đâu được, trái lại còn rất an ủi ngừng đầu lên lườm y một cái rất tình tứ rồi tùm tùm cười đáp:

- Tuy chúng ta có lòng yêu nhau thực, nhưng thể nào lại cầu thả như thế được. Em không bao giờ lại dám qua mặt chị Tiểu Băng đâu .

Không Quân thấy nàng ta không bị vào tròng, liền cau mày lại ngẫm nghĩ độc kế.

Tỷ Quân hiểu lầm, tưởng chàng không vui, lại đứng sát vào người Không Quân mà tiếp:

- Ngạn đại ca, không nên tức giận như vậy, chúng ta âu yếm nhau cũng không sao, nhưng không thể nào vượt qua khỏi sự lễ giáo. Tỷ Quân cam tâm cùng Tiểu Băng bắt chước Nga Hoàng, Nữ Anh cùng thờ một chồng, nhưng trước khi hành hôn hợp cẩn, thể nào cũng phải giữ gìn sự trinh bạch, đừng có quá trớn mà để cho thiên hạ chê cười .

Không Quân biết Tỷ Quân là một hiệp nữ mà đã nói như vậy, mình khó hài lòng được, cho nên y nghiêng rằng mím môi giả âu yếm rồi để tay lên chỗ tử huyệt ở trước ngực của Tỷ Quân, cười giọng xảo trá và thũng thẳng hỏi:

- Sao Quân muối lại coi trọng vấn đề lễ giáo hủ tục ấy thế? Quân muối tưởng tôi với chị Tiểu Băng chưa hề thân mật với nhau bao giờ hay sao?

Tỷ Quân thấy Mã Không Quân để tay vào chỗ tử huyệt của mình lại tưởng là ngẫu nhiên thôi chứ nàng không để ý, nhưng khi nàng nghe y nói tới câu đó liền ngạc nhiên Vô cùng, vội ngừng đầu lên nhìn vào mặt Không Quân hoài.

Không Quân định tâm sử dụng độc kế rồi, nên y không cần biết Tỷ Quân đã nghi ngờ mình hay không, mà cứ tiếp thao thao bất tuyệt nói tiếp:

- Quân muối, tôi với chị Tiểu Băng đã yêu nhau thực sự không biết bao nhiêu lần rồi, nên trông thấy hiền muội, tôi không thể cấm lòng được . . . Nếu Quân muối ngoan ngoãn thuận lòng, thì chúng ta kết thành vợ chồng ân ái với nhau ngay. Bằng không . . .

Không Quân chưa nói dứt, Tỷ Quân càng ngạc nhiên thêm, vội ngắt lời:

- Ngạn đại ca làm gì thế? Sao hôm nay cử chỉ, thái độ và lời nói của anh khác hẳn như xưa kia?

Lúc này lửa dục đã bốc lên bùng bùng, Không Quân không sao nhìn được nữa. Nên y cũng chẳng sợ lộ nguyên hình, vội trợn ngược đôi lông mày lên, cười giọng rất gian xảo và đáp, - Ngải Tử Quân, cô cũng sành mắt đấy ư? Có phải là Ly Cầu Thư Sinh Tư Mã Ngạn đâu?

Tử Quân cả kinh, đang định thoát ra khỏi lòng của đối phương thì nàng phác giắc chỗ tử huyệt ở trước ngực mình đã bị kiềm chế. nàng chỉ còn cất giọng run run hỏi :

- Người chẳng lẽ lại là Mã Không Quân, vẫn khét tiếng hung ác trên giang hồ đấy ư?

Mã Không Quân cười khinh đáp:

- Cám ơn cô đã ban cho ta cái mỹ hiệu ấy, nhưng cô nên rõ, với người đẹp như cô mà lọt vào tay kẻ hung ác khét tiếng nhất giang hồ này thì thực là như cá nằm trên thớt, như chim đã chui vào lồng. CÔ còn muốn giữ được sự trinh bạch tiết tháo, thì thực là chuyện nằm mơ!

Tử Quân trợn tròn đôi mắt lên tiếng quát mắng:

- Mã Không Quân, chính người mới thực là nói chuyện mơ, Ngải Tử Quân đành rụng đầu đổ máu, chứ thân này quyết không chịu nhục.

Không Quân lớn tiếng cười như điên như khùng nói tiếp, - Ngải Tử Quân nên khôn ngoan một chút thì hơn. Tử huyệt ở trước ngực của cô đã bị tôi kiềm chế rồi. Tôi chỉ khẽ nhún sức một cái là cô sẽ bị tôi mạng ngay. CÔ uống có sắc đẹp tuyệt vời như thế này, mà nếu trước khi chết không biết phong lưu là cái gì, không được hưởng qua sự sung sướng thì dù có chết đi nữa cũng uống cả một đời người . Trời đã ban cho cô sắc đẹp như thế này.

Tử Quân cười khinh đáp, - Mã Không Quân, lời nói này của người chỉ nên nói với Thúy Mi Yêu Nữ Cơ Lục Ý thôi. Ngải Tử Quân này trong như ngọc, trắng như băng có bao giờ sợ chết đâu, mà người lại lấy cái chết để uy hiếp ta như thế?

Không Quân vẫn cười giọng gian xảo và nói tiếp:

- cô đừng có bướng! CÔ thực cô không sợ chết không?

Y vừa nói vừa cổ ra oai, dồn hai thành công lực vào bàn tay khẽ nhấn xuống tử huyệt ở trước ngực Tử Quân . Ngờ đâu Tử Quân vẫn ung dung, vẻ mặt rất kiêu ngạo đáp:

- Ta có sợ chết đâu ! Người cứ việc đè mạnh tay xuống!

Không Quân thấy nàng ta bướng bỉnh như vậy, lại dồn thêm hai thành công lực nữa, và dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, lại hỏi Tử Quân tiếp:

- Dù không sợ chết, nhưng cô không tiếc cuộc đời của mình hay sao? Hơn nữa, cô là người trong võ lâm, tất nhiên cô phải biết chết bằng cách này sẽ đau khổ như thế nào chứ?

Tử Quân biết mình đã lọt vào tay ác ma, ngoài cái chết ra thì không sao bảo tồn được sự trinh bạch của mình, nên nàng nghiêng rặng mày lại bỗng thót ngực lại, định thoát khỏi sự uy hiếp của đối phương.

Sự thực Không Quân không định tâm giết chết nàng đâu, thấy nàng thót ngực thoát ra, nên lại rút tay lên. Ngờ đâu, Tử Quân bỗng nhiên bị nhục nhã như thế này, nàng đã phần uất không muốn sống nữa rồi, cho nên sự thót ngực ấy của nàng là có ý dụ cho đối phương đè thêm tay xuống, không lui thì chớ, trái lại còn đưa chỗ tử huyệt nhằm bàn tay của đối phương mà thúc tới.

Không Quân có ngờ đâu Tử Quân nóng tính đến thế, y kinh hãi Vô cùng, muốn thu hồi kinh lực và rút tay lại cũng không kịp, nên ngực và tay vừa va đụng nhau, Tử Quân đã rú lên một tiếng, ngã lăn ra đất chết giắc tức thì.

Nhưng may thay, lúc ấy Không Quân đã thu hồi được một phần nào kinh lực, cho nên nàng chỉ chết giắc thôi chứ không đến nỗi mất mạng.

Không Quân thấy thế cười khẩy nói tiếp:

- Con khốn nạn này, ta trọng mi mà mi không biết điều . Nếu ta cho mi chết một cách trong trắng như vậy, thì ta không phải là người trong Võ Lâm Bát Bá Thiên nữa . . .

Y vừa nói tới đó, bỗng nghe phía sau lưng mình có một tiếng chân người nên y không dám xâm phạm tới Tỷ Quân nữa, mà vội giơ tay lên trước ngực để bảo vệ và quay người ngay về phía sau xem là ai?

Ngờ đâu Không Quân vừa trông thấy mặt người đó y đã kinh hoàng và nổi giận tức thì.

Thì ra người đứng ở chỗ cách y chừng hai ba trượng lại là một giai nhân tuyệt sắc, mà cũng chính là Thúy Mi Yêu Nữ Cơ Lục ý, người đã ân ái với y như vợ như chồng, nhưng sau thấy Trang Bá Lạc đẹp trai hơn, nàng đã thay lòng đổi dạ và suýt giết chết mình ở trên Vu Giáp.

Không Quân là người rất kiêu ngạo, nhưng rất hẹp lượng, nên y thấy cử chỉ của Bá Lạc với Lục Ý ngày nọ ở trên Vu Giáp, y hận sâu hận cay và cho là một sự sỉ nhục nhất trong đời mình. Sau khi rời khỏi Vu Giáp, y đã thề phải trả cho được mối thù hận này mới thôi. Bây giờ y sắp sửa dày vò Tỷ Quân ngờ đâu lại bị kẻ thù đến phá đám như thế, y không tức giận sao được? Nên người y run lấy bầy, hai mắt đỏ ngầu nhìn chòng chọc vào mặt Lục Ý.

Lục Ý trợn đôi lông mày lên, lạnh lùng hỏi:

- Mã Không Quân chắc người không ngờ lại gặp ta nơi đây phải không?

Không Quân cả giận, thét lớn:

- Cái gì là không ngờ? Ta sớm biết người thế nào cũng có ngày chết bởi tay ta, nhưng không ngờ mi lại đến nạp mạng nhanh như vậy đấy thôi .

Mặt đang lạnh lùng như băng, Lục Ý bỗng cất tiếng cười rất khêu gợi, khiến ai nghe cũng phải hồn siêu phách lạc, và đòi giọng nói :

- Quân đại ca sao lại nhần tâm như thế, muốn giết em thực đấy à? Đại ca thử nghĩ những ngày đã âu a, chúng ta âu yếm ân ái . . .

Không đợi chờ nàng ta nói dứt, Không Quân đã cười giọng gian xảo và đỡ lời :

- Cơ Lục Ý đừng có nhắc đến chuyện cũ làm chi nữa, những chuyện ân ái và thề thốt xưa kia cũng tựa như một làn khói tan rã hết rồi. Bây giờ người âu yếm yêu thương mi không phải là Mã Không Quân này, mà là Trang Bá Lạc, võ công cao siêu hơn, tuổi trẻ hơn, và đẹp trai hơn ta nhiều .

Lục Ý lắc đầu thở dài, nước mắt bỗng nhỏ rùng xuống hai má ghen ngào nói tiếp:

- Quân đại ca, sao mà lửa ghen trong đại ca vẫn chưa tắt ư? Đại ca nên biết, em đã giở mặt với tên Trang Bá Lạc rồi, anh đừng có hiểu nhầm như thế nữa!

Không Quân vốn dĩ là một tên sắc dục, hướng hồ trước kia y với Lục Ý rất yêu thương nhau, cho nên y thấy nàng khóc lóc đáng thương như vậy, lửa giận trong lòng lại nguôi luôn, nhưng nghĩ đến câu chuyện ở Vu Sơn, y lại không chịu nhịn được, liền cười nhạt và nói tiếp:

- Thế ra cô đã chia tay với tên Trang Bá Lạc rồi, nên mới tìm lại Mã Không Quân này phải không?

- Quân đại ca, bây giờ em là một con người rất đáng thương anh đừng nở mĩa mai em như thế! Sao anh không nghĩ lại mối tình xưa kia của chúng ta đậm ấm biết bao! Anh nên rõ lúc nào em cũng coi anh hơn Trang bá Lạc nhiều!

Từ khi bị Trang Bá Lạc đánh bại ở Vu Sơn và chia tay Lục Ý tới giờ, Không Quân tuy đã đan dúi với rất nhiều dang phụ của lục lâm, dâm nữ của giang hồ, nhưng phụ nữ ấy đẹp và dâm dang sao bằng Lục Ý được? Vì thế từ đó tới nay, y đan dúi với một người nào cũng chỉ độ một hai hôm là chán liền, nên cho đến giờ y vẫn cô độc một mình như vậy. Nay lại gặp người yêu cũ và thấy người yêu khóc suốt mướt như thế, đồng thời người yêu lại còn muốn nói lại tình cũ nghĩa xưa với mình trước, s thử hỏi một người dâm dục như y thì cảm lòng sao nổi? Nhưng y vẫn cau mày lại nghĩ cách đối phó.

Lục Ý là một dâm nữ giàu kinh nghiệm trên tình trường, thủ đoạn câu hồn nhiếp phách của nàng ta có thể nói là thiên hạ vô song. Nàng liếc mắt nhìn Không Quân biết ngay đối phương đã nguôi cơn giận rồi. Khi nào nàng chịu bỏ lỡ dịp may này lại đưa mắt tổng tình một cái rồi cất giọng rất ẻo lả nói tiếp:

- Quân đại ca đã lâu em không được đại ca ôm ấp rồi, mau lại đây ôm em một lát em nhớ đại ca lắm!

Nàng gọi như thế là đã đủ dâm dăng lắm rồi, mà giọng nói lại càng dâm dăng thêm và thái độ lại rất khiêu khích thử hỏi Mã Không Quần còn tức giận làm sao được nữa?

Nên y vội giơ tay ra từ từ tiến lên định ôm Cơ Lục Ý vào trong lòng.

Lúc ấy hai người còn cách nhau hơn trượng thì Lục Ý đã phi thân lại ngã ngay vào lòng Không Quần. Thế là hai người ôm chặt lấy nhau âu yếm hồi lâu. Ngờ đâu đã có hai tiếng kêu “bốp bốp” rất dòn. Không Quần vội ôm mặt rút lui thục nhật, mép đã rỉ máu tươi và hai hàm răng đã lung lay, thì ra y đã bị Lục Ý dùng “La Sát chưởng” tát luôn cho hai cái.

Lục Ý giở hết thủ đoạn khêu gợi ra để Không Quần lọt vào lòng mình rồi nhân lúc đối phương không đề phòng nàng liền tát luôn hai cái thục mạnh và trợn ngược đôi lông mày xanh lên cười khanh khách hỏi :

- Mã Không Quần hai cái tát tại ấy đã đủ chưa? Ta đã thấy thích thú lắm rồi nhưng còn người cảm thấy sao? CÓ cảm khoái không?

Lúc ấy mặt của Không Quần đã sừng húp, vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, cứ trố mắt lên nhìn Lục Ý, không hiểu tại sao nàng ta lại có cử chỉ ấy, và nàng đánh mình như thế có ý nghĩa gì?

Lục Ý thấy Mã Không Quần ngơ ngác như vậy, hiểu ngay ý nghĩ của đối phương liền. Nàng cười khanh khách một hồi rồi lại nói tiếp:

- Mã Không Quần, ngươi là một người thông minh tuyệt đỉnh và rất đa mưu lắm kế, tại sao ngươi lại không nghĩ ra được vì lẽ gì mà ta lại đánh ngươi như thế?

Không Quần thấy Lục Ý nói như vậy, mới biết nàng ta đã hoàn toàn tuyệt tình với mình rồi, nên y cũng không thương tiếc gì nữa, chỉ muốn giết chết nàng mới hả dạ. Y vội vận công lực lên dồn vào hai tay định ra tay một cái là đánh chết Lục Ý ngay tại chỗ, chứ không để cho nàng nọ còn đủ thì giờ lấy ám khí gia truyền rất ác độc là “Diêm vương Trích” ra đối phó với mình nữa. Tuy vậy y vẫn giả bộ làm vẻ ngơ ngác nhìn Lục Ý khẽ lắc đầu. Vì có người đỡ đầu cho, Lục Ý không còn sợ ai hết, nên vừa gặp Không Quần ở nơi đây, nàng mới định tâm làm nhục Không Quần một phen để cho thỏa chí đang đau đớn của mình. Thấy Không Quần lắc đầu, tỏ vẻ không hiểu, nàng liền tủm tỉm cười, nhưng có vẻ mặt vẫn khinh khỉnh nói tiếp luôn:

- Sở dĩ ta đánh ngươi là vì thấy ngươi không phải là một con ngựa tốt.

Trước kia hai người rất yêu thương nhau, nên Không Quần biết rõ công lực của Lục Ý còn kém mình một mức, nhưng thực sự ra tay đấu với nhau, thì ít ra cũng phải đến hai ba trăm hiệp mới có thể đánh bại được nàng ta. Vì vậy y mới phải giả ngu giả ngốc để chờ đối phương sơ ý là sẽ ra tay tấn công lén lút, như vậy mới mong toại nguyện được. Nhưng y có biết đâu Lục Ý đã khôn ngoan đến gây hấn thì tất nhiên lúc nào nàng cũng phải đề phòng từng li từng tí một chứ bao giờ nàng ta lại sơ ý như vậy được.

Không Quần suy nghĩ một hồi, nhận thấy tình thế này muốn làm cho Lục Ý sơ ý thì trước hết phải làm thế nào cho nàng ta đắc trí và kiêu ngạo trước đã, như vậy mới mong có dịp ra tay đánh lén được. Nên y mặt ngăm ngăm vận thần công, một mặt thì giận dữ hỏi:

- Sao em lại nói thế? Ai bảo Mã Không Quần này không phải là con ngựa tốt?

Lục Ý vừa cười vừa đáp, - Người ta thường nói: “Ngựa tốt không bao giờ ăn cỏ thừa và cũng không bao giờ ngoái cổ lại”. Vừa rồi ta cố ý và giả bộ thử để cho ngươi ăn chút cỏ thừa, ngờ đâu ngươi đã CÓ bộ mặt khinh bỉ đáng thương hại như vừa rồi liền. Thử hỏi một người không có tinh thần như ngươi, thì còn là ngựa tốt sao được?

Không Quần bị Lục Ý nói mỉa như vậy không cãi được nữa lời, đành chỉ có nghiêng răng mím môi chịu đựng thôi.

Lục Ý thấy Không Quần bèn lên như vậy, lại cũng đắc trí cười khanh khách nói tiếp:

- Đừng nói nam nhi đại trượng phu không bao giờ với lại những nước đã hắt đi rồi.

Ngay đến đàn bà con gái chúng ta nay yêu người này mai yêu người nọ thực, nhưng không bao giờ chúng ta lại yêu lại một người cũ cả. Trên thiên hạ này thiếu gì đàn ông, thì khi nào ta lại còn yêu lại một con ngựa

chịu ăn cỏ thừa như người cơ chứ?

Bị Lục Ý nói xấu như vậy, Không Quần không sao chịu nhìn được nữa. Ngờ đâu Lục Ý lại còn tười dầu lên đồng lửa, cười khinh nói tiếp:

- Mã Không Quần, hai mắt ngươi trợn trừng phun lửa như thế làm chi? Người giận ta ư? Phải biết trong đầu óc ngươi có những gì Lục Ý này đều biết rất rõ hết!

Nói tới đó, nàng lại đổi ra giọng ôn ỉn với dáng điệu rất dâm đãng nói tiếp:

- Bây giờ bề ngoài của ngươi thì hình như muốn nói lại tình xưa nghĩa cũ, nên cứ hết sức chịu nhịn, tha hồ để cho ta chế riêu, nhưng thực sự ngươi đang ngấm ngầm vận Tỷ Ngộ chưởng lực lên, chỉ muốn ta sơ ý một chút là ra tay tấn công lén, giết chết ta chết ngay tại chỗ thì người mới hả dạ phải không?

Không Quần nghe thấy Lục Ý nói như vậy, trong lòng kinh hãi Vô cùng y không ngờ mới chia tay không lâu, mà nàng ta đã khôn ngoan và ác độc hơn trước nhiều.

Lục Ý thấy đôi ngươi của Không Quần cứ đảo lộn hoài, lại đắc trí cười hi hi nói tiếp:

- Mã Không Quần, ta nói có đúng không? CỐ phải lời nói của ta đã bộc lộ hết mưu gian mà ngươi đang nghĩ ở trong óc không?

Không Quần chỉ cười khẩy thôi chứ không trả lời. Lục Ý lại nói tiếp:

- Ta khuyên ngươi nên dẹp ý nghĩ ấy đi. Đây, ngươi thử xem tay phải ta đang cầm sẵn mười ba chiếc Diêm Vương Trích, tay phải ta cũng đã chuẩn bị sẵn cây roi La Sát Đả Thần Tiên, một thứ khí giới khiến người nhức óc nhất. Mùi vị của hai thứ này khác hẳn mùi vị của hai cái tát hồi nãy nhiều, bất cứ một món nào cũng đủ làm cho người khiếp đảm kinh hồn, trông thấy là phải lui bước ngay.

Nói xong, nàng giơ hai tay lên cho Không Quần xem, quả thực tay trái của nàng đang cầm Diêm Vương Trích, tay phải thì cầm một cây roi mềm rất nhỏ.

Không Quần cũng biết cây roi La Sát Đả Thần Tiên này dài không đầy hai thước, nhỏ như quần bút, khi cuộn lại có thể giấu ở trong bàn tay, nhưng nó lại là một môn khí giới chuyên phá các nội gia khí công và còn tẩm một thứ thuốc độc cực mạnh, nên nó cũng là một môn khí giới ác độc và khó dễ phòng Vô cùng.

Không Quần thấy nàng ta đã cầm sẵn hai môn khí giới ác độc ấy đủ chứng tỏ nàng ta định tới đây là định gây hấn với mình rồi. Thậm chí Trang Bá Lạc còn chưa trở mặt với nàng và đang đứng ở gần đây nhìn lỏm, chờ giúp sức nàng cũng nên?

Lục Ý thấy Không Quần mất lộ hung quang và cứ nhìn về phía sau mình, nàng cười khinh và hỏi :

- Không Quần, Cơ cô nương đang nói chuyện với ngươi, sao ngươi lại cứ nhìn vào bụi cây kia làm chi?

Không Quần đã nhận thấy trong kia thể nào cũng có người đang ẩn nấp, y liền trợn ngược đôi ngươi lên, quát lớn:

- Quân chuột nhắt nào ẩn núp trong bụi cây kia thế? Hà tất phải làm lén lút như vậy?

CÓ giỏi thì hiện thân ra đây để ta cho hai người cùng về châu TỔ một lúc?

Y vừa lên tiếng chửi mắng thì trong bụi cây đó đã có tiếng cười như điên như khùng và rất hùng hồn nổi lên. Tiếp theo đó, có một người ăn mặc quần áo rất kỳ lạ thủng thẳng bước ra.

Người đó là một ông già mũi sư tử, mồm hỏ, râu xồm, cao hơn người thường một cái đầu, mặc áo bào thêu rồng màu vàng, nhưng tay áo bên trái lại đỏ như lửa.

Mã Không Quần sống chung với Lục Ý một thời gian nên thân thể của nàng ta như thế nào, y đã biết rõ. Bây giờ y vừa thấy ông già râu xồm cao lớn và mặc áo bào thêu rồng màu vàng như vậy, biết ngay là cậu của nàng, Xích Thủ Yêu Long Cơ Ngọc Thành, mà đã lâu không hề lộ mặt ra ngoài giang hồ.

Không Quần đột nhiên thấy tên ma đầu tuyệt đời xuất hiện ở Vương ốc Sơn ấy cùng phải kinh ngạc Vô cùng, và mồm thì kêu “nguy tai” . Y tự biết, nếu chỉ đối phó có một mình Lục Ý thôi, dù nàng ta có hai

món khí giới tuyệt độc, nhưng y cũng còn có thể hy vọng thắng được nàng ta, nhưng bây giờ có thêm Xích Thủ Yêu Long xuất hiện, thì tình thế lại hoàn toàn đảo ngược hẳn, nên y nghĩ bụng:

“Nếu một đấu một với một ta chưa chắc đã địch nổi lão ma này, huống hồ Lục Ý lại còn có hai môn khí giới ác độc ở trong tay như thế. Như vậy bây giờ mình có khác gì là cá nằm ở trên thớt, tha hồ để cho cậu cháu nàng ta muốn làm gì thì làm không?” Xưa nay y hành sự rất giáo hoạt và khôn ngoan, nếu có thể thắng thế được thì thế nào y cũng phải chiếm ngay phần thắng ấy, bằng không là y nghĩ cách rút lui luôn.

Nhưng bây giờ y chưa quyết định thoát thân như thế nào, thì Lục Ý đã nói với Xích Thủ Yêu Long rằng:

- Cậu phải cẩn thận đề phòng y đào tẩu mới được. Xưa nay y vẫn có tính hèn nhát như thế, nếu thấy địch không nổi người là y đào tẩu liền đấy. Bây giờ cháu thấy hai mắt của y cứ đảo lộn như thế kia. Cháu đã biết y nhận ra cậu là ai rồi, nên y chuẩn bị sử dụng kếp thứ Tam Thập Lục đấy.

Cơ Ngọc Thành cất tiếng nói như kêu như tiếng chuông và cười như điên như khùng đáp:

- Ý Nhi cứ yên tâm y chỉ có một thân một mình thôi, không sao thoát khỏi tám mươi một thể Độc Long Thần Trào của cậu với Diêm Vương Trích và La Sát Địa Thần Tiếng của cháu đâu. Nhất là khi cậu sử dụng Truy Hồn Long Thủ thì y càng không sao thoát được nữa.

Nói tới đó y lộ vẻ rất hung ác nhìn thẳng vào mặt Không Quân vẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Mã Không Quân, phen này lão phu hạ sơn, hễ gặp những kẻ thù nào kết thù với cháu gái ta là ta giết sạch. Tuy đã lâu lão phu chưa bước chân xuống dưới này, nhưng thói quen của lão vẫn còn, nếu người có thể chống đỡ được ba thể Thiên Long Trào của lão phu thì lão phu sẽ tha chết cho ngay, bất cứ có thâm thù đại oán như thế nào cũng mặc, chờ lần sau gặp lại lão phu mới thanh toán.

Sở dĩ Mã Không Quân hung độc gian狡, là vì y biết cơ giân và hiểu sự lợi hại. Y nghe Cơ Ngọc Thành nói xong, y nhận thấy bây giờ chỉ có một cách ấy là mình mới hòng sống sót được thôi, cho nên y không suy nghĩ gì cả liền nhanh nhẩu trả lời luôn:

- Cơ lão tiên bối, tiểu bối với cháu gái của tiên bối không có thâm thù gì hết, chỉ vì giữa hai người có một sự hiểu lầm, nên mới có chuyện chia tay nhau đấy thôi. Xưa nay Không Quân tôi rất ngưỡng mộ Thiên Long Tam Trảo đã từng lấy càn khôn của lão tiên bối đã từ lâu, ngày hôm nay may mắn được gặp cơ hội này, tất nhiên tiểu bối thế nào cũng cố hết sức để lãnh giáo.

Lục Ý cười nhạt, xen lời nói:

- Thưa cậu, y nói thì khôn khéo và biết điều lắm, nhưng sự thực y là người khẩu Phật tâm xà, nếu bây giờ cậu cháu chúng ta mà địch không nổi y, là y sẽ lột da chúng ra ngay.

Cơ Ngọc Thành cười giọng quái dị đáp:

- Ý nhi khỏi cần nói nhiều, hãy xem y có phúc phận thoát khỏi ba thể Thiên Long Trảo của cậu không? Cháu cứ cầm Diêm Vương Trích ở cạnh canh chừng, nếu y chưa đỡ đủ ba thể, thì nhất định dùng để cho y thoát thân.

Y nói xong, liền rút lên một tiếng và người y như một con rồng vàng bay lên trên cao hơn năm trượng lượn một vòng và nhắm đầu Không Quân đánh bổ xuống.

Còn cách nhau chừng ba trượng thì chưởng lực của Xích Thủ Yêu Long bỗng mạnh không thể tưởng tượng được nhằm thẳng đầu Không Quân đè xuống.

Không Quân biết trước sau, tả hữu, chỗ xung quanh mình rộng hơn trượng đều bị chưởng phong của Cơ Ngọc Thành bao trùm đừng nói là cần phải ra tay chống đỡ mà muốn né mình để tránh cũng không kịp tình thế này, Không Quân đành phải giả Tý Ngọ Chưởng mà mình đã chuẩn bị dùng để đánh chết Lục Ý ra đối phó với Xích Thủ Yêu Long song chưởng của y dồn ra hai luồng kinh lực rất mạnh từ ở dưới đưa lên để chống đỡ thế công của đối thủ đang trên cao đánh úp xuống.

Trong lúc hai đối thủ đối địch nhau bên nào cũng không thể dùng mách lới để hạ đối phương mà phải giả tài ba thực thụ ra đấu mới được.

Tỷ Ngộ Chương lực của Mã Không Quần đối phó với cao thủ thường của võ lâm thì có thể nó là cao minh tuyệt học được, nhưng đấu với Thiên Long Tam Trào của lão ma cái thế này thì chương lực này của y hãy còn non kém về mặt hỏa hầu .

IcInh phong của hai người vừa va đụng nhau, Không Quần đã khê kêu “hự” loạn choạng lui về phía sau mấy bước tạng phủ ở trong người hầu như đảo lộn, chân khí bị rung động rất mạnh, hai mắt tối xầm và có đom đóm lửa tia ra.

Nhân lúc Không Quần gỡ chương phong ra chống đỡ, Cơ Ngọc Thành liền mượn thế lấy sức, lại phi lên trên cao sáu bảy thước và tay áo trái đỏ như lửa của y bỗng có một chiếc tay quái dị đỏ hồng chìa ra và tấn công tiếp. Chương lực của chiếc tay quái dị này không những mạnh hơn chương lực trước, mà còn có thêm một luồng cuồng phong nóng hổi nhằm Không Quần đánh xuống.

Không Quần cũng nghe người ta nói qua chiếc tay trái của Xích Thủ Yêu Long này đã luyện Độc Long Xích Huyết Thần Công còn lợi hại hơn bàn tay phải nhiều lắm, Vì vậy áo của y màu vàng mà tay sao bên trái lại đặc biệt là màu đỏ tía, để làm cho kẻ địch kinh hoảng và đồng thời cũng dùng để khoe đời .

Không Quần liền nghĩ bụng:

”Vừa rồi ta đỡ thế công của hữu chương của y, chân khí của ta đã bị chấn động rất mạnh, đủ thấy ta đã kém y một mức. Đồng thời, hình như ta đã bị nội thương rồi? Như vậy ta còn chống đỡ sao nổi tuyệt học này của y? / Trong lúc Không Quần tránh không kịp mà đỡ không nổi đó, y đang bàng hoàng Vô kế khả thi, thì bỗng cứu tinh ở trên trời giáng xuống.

Sau một đồng đá lờm chờm, bỗng có một bóng người sắc sỡ phi ra, không sợ hãi gì hết, chống đỡ luôn Độc Long Xích Huyết Thần Công của Cơ Ngọc Thành.

Chương lực của đôi bên va đụng nhau, cả hai đều kêu “ha” một tiếng và cùng hạ chân xuống mặt đất luôn.

Lục Ý thấy đối phương chống đỡ nổi Độc Long Xích Huyết Thần Công của cầu mình đã tự hào Vô địch thiên hạ như vậy nàng không sao kinh hãi sao được? Nhưng sau khi nàng trông thấy rõ hình dáng của người nọ rồi, nàng bật mồm phì cười. Thì ra người vừa xuất hiện có công lực mạnh kỳ lạ ấy lạ là một thiếu nữ xấu xí, ăn mặc rất quái dị.

Thiếu nữ này xấu xí đến nỗi trên thiên hạ ít người xấu đến thế vì nàng ta đã sứt môi, mắt có sẹo, mũi tẹt, lông mày lại xéch xuống, thêm vào hai chiếc tai yểu ra như hai cái quạt gió, vì quá xấu xí mà không sao đoán biết được tuổi tác của nàng ta nhưng Lục Ý vẫn có thể ước đoán tuổi của nàng ít nhất cũng trên ba mươi lăm, ba mươi sáu. Nàng mặc một cái áo dài ngũ sắc, giống cung trang mà không phải cung trang. áo kỳ lạ, người xấu xí nhưng lại có một điểm tuyệt mỹ đó là da của nàng ta vừa nhỏ, vừa mịn vừa trắng hồng, Lục Ý cũng phải tự nhận da của mình còn thua nước da của đối phương một mực .

Không Quần thấy người đàn bà xấu xí xuất hiện cứu mình thoát chết, y mới khoan tâm, thở hắt ra một tiếng. Đồng thời, y đã nhận ra được người này chính là Tiên Cơ MÔ MẪU mà Bát Bá Thiên đã bầu y thị làm minh chủ .

30. Tiên Cơ Mô Mẫu Chiến Yêu Long

Cơ Ngọc Thành là người sành điệu, chỉ mới đấu với người đàn bà xấu xí kia một chương thôi, đã biết võ công của đối phương không kém gì mình. Y liền nghĩ bụng:

“Người đàn bà xấu xí như thế này lại có võ học cực cao như vậy là ai? Sao ta chưa nghe ai nói tới trong võ lâm lại có một cao thủ có hình dáng như thế này?” Y vừa nghĩ vừa lộ vẻ thắc mắc, rồi ngạc nhiên, vội cất tiếng hỏi :

- Ngài là ai? CÓ quen biết Mã Không Quần không, và có biết thân phận của lão phu là người như thế nào không?

MÔ MẪU cười giọng rất quái dị đáp:

- Mã Không Quần là tiểu minh đệ của ta. Xem hình dáng và công lực của người, sở trường của người giống hệt Xích Thủ Yêu Long Cơ Ngọc Thành đã lâu năm không thấy xuất hiện giang hồ phải không?

Cơ Ngọc Thành thấy đối phương đã biết lai lịch và tên hiệu của mình cũng phải kinh ngạc, cau mày lại nói:

- Lão là Cơ Ngọc Thành quả thực đã cách biệt quần hào rất lâu nhưng sao ngài không cho biết tên biết họ? Xin chớ có khinh thị bốn chữ Xích Thủ Yêu Long của mỗ.

Tiên Cơ MỒ MẪU nghe nói cười khẩy mấy tiếng, nói tiếp, - Vì trời sinh ra ta da trắng như tuyết, mặt xấu như quỷ, cho nên người ta mới ban cho ta một cái biệt hiệu Tiên Cơ MỒ MẪU, còn họ thực thì vì lâu năm không dùng đến, chính ta cũng không nhớ nổi gì nữa. Nếu người muốn xưng hô với ta cứ việc gọi ta là Tiên Cơ MỒ MẪU Dư Bất Tà là được rồi.

Cơ Ngọc Thành lại hỏi tiếp:

- Mã Không Quần là nghĩa đệ của bạn, chẳng lẽ bạn cũng là người trong nhóm VÕ LÂM BÁT BÁ THIÊN chăng? Bất Tà chưa kịp trả lời, thì Không Quần đứng cạnh đó đã lớn tiếng đỡ lời :

- Cơ Ngọc Thành, người thực là có mắt mà không biết núi Thái Sơn, Dư đại tỷ đây là Bá Thiên minh chủ, mới được anh em trong nhóm Bát Bá Thiên cùng bầu cử.

Cơ Ngọc Thành nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên, cười như điên như khùng đáp:

- Cơ Ngọc Thành này tái xuất giang hồ đến giờ, nhận thấy quần hào của võ lâm vẫn tầm thường như cũ, ngờ đâu ở trên núi Vương ộc đây lại được gặp gỡ một nhân vật cao minh thực sự. Bạn họ Dư đã là minh chủ của VÕ LÂM BÁT BÁ THIÊN, chắc không tiếc tay chỉ giáo cho Cơ Ngọc Thành mỗ mấy thế tuyệt học của Bá Thiên.

Bất Tà xéch đôi lông mày chỗi xể rất xấu xí lên, liếc nhìn Cơ Ngọc Thành với Lục Ý một cái, rồi lắc đầu thùng thảng đáp:

- Bạn họ Cơ, có phải bạn muốn đấu với MỒ MẪU này mấy hiệp đấy không?

Cơ Ngọc Thành hớn hờ gật đầu đáp:

- Người nghiện rượu thấy rượu thể nào cũng phải uống cho kỳ được, người biết võ mà lại gặp đối thủ tương đương, không lãnh giáo được vài thế tuyệt học thì ân hận biết bao! Cơ Ngọc Thành này nhận thấy ở trên đời này, ngoài bạn họ Dư ra, chắc không ai có thể chống đỡ nổi tám mươi một thức Độc Long Thần Trảo của môn Độc Long Huyết Thần Công của Cơ Ngọc Thành mỗ. Tối hôm nay trăng thanh gió mát, lại may mắn gặp nhau ở nơi đây, chúng ta không nên phụ mất buổi đẹp trời này!

Bất Tà cũng khề gật đầu :

- Bạn nói rất chí lý, Bất Tà cũng nhận thấy bạn là người đối thủ duy nhất, nhưng càng như thế đêm nay chúng ta càng không nên quyết một phen sống mái làm chi, phải nên tươi cười mà chia tay nhau thì hơn.

Cơ Ngọc Thành ngơ ngác hỏi:

- Sao bạn họ Dư lại nói như thế?

- Vì chúng ta không ra tay đấu với nhau thì thôi, mà đã ra tay đấu thì thế nào cũng phải trời long đất lở mới có thể phân thắng bại được .

- Bạn nói rất phải, nhưng nếu bạn không muốn đấu kịch liệt như thế, thì chúng ta chỉ đấu chơi vài thế, đến mức hơn thua là ngừng tay lại ngay.

- Ít khi mới gặp được địch thủ thực sự, như vậy chúng ta không đấu thì thôi, mà đã đấu thì phải đấu cho thực sướng tay, chứ còn đấu như cái trò đàn bà trẻ con, không ngứa không ngứa thì còn lý thú gì nữa. Hơn nữa, trận đấu hạn hữu này mà chỉ vền vện có hai khán giả là nghĩa đệ của Bất Tà này với lệnh diệt nữ Cơ Lục Ý thôi thì còn gì ngán bằng!

Cơ Ngọc Thành “ồ” một tiếng cười ha hả hỏi tiếp:

- Như vậy có phải bạn họ Dư muốn kiếm một trường sở náo nhiệt rồi chúng ta mới đấu với nhau phải không?

- Phải đến mừng một tháng tư sang năm VÕ LÂM BÁT BÁ THIÊN sẽ chính thức kết minh ở trong ác Quỷ Cốc trên núi Lục Chiêu và thành lập Bát Bá Bang. Chúng tôi đã mời quần hùng của thiên hạ đến dự đại hội, mong bạn họ Cơ cũng vui lòng tiếp nhận thiệp mời của chúng tôi. Tới lúc đó thế nào ủng hộ mời bạn khất giả đến dự và mong bạn giỏi tuyệt học ra ở trước mặt các nhân vật của các môn phái trong thiên hạ. Chúng ta so tài với nhau ở chốn đông đảo như thế, chẳng thú vị hơn đấu với nhau ở chốn núi hoang u cốc này không?

Cơ Ngọc Thành gật đầu, cười như điên như khùng đáp:

- Đề nghị này của bạn họ Dư rất hay, đúng như ngày mừng một tháng tư sang năm, hai cậu cháu Cơ mỗi thế nào cũng tới phó ước.

Bất Tà thấy Cơ Ngọc Thành đã nhận lời rồi, liền móc túi lấy một tấm thiệp đỏ hồng dài chừng năm tấc, rộng ba tấc ra, nhưng y thị không đưa ngay cho Cơ Ngọc Thành đứng ở trước mặt, trái lại y thị ném thiệp ấy vào vào vách đá ở chỗ cách đó hơn trượng.

Thấy Bất Tà ra tay ném tấm thiệp, Lục Ý đã kinh hãi thán, vì nàng thấy thủ pháp ném thiệp của Bất Tà rất kỳ lạ, từ khi ra đời tới giờ mình chưa hề trông thấy ai có thủ pháp như vậy.

Lá thiệp đại hồng không phải bay thẳng, không phải quay tít bay thẳng tới vách đá, chỉ hóa thành một đám mây hồng bay từ từ ở trên không, nên những chữ vàng viết ở trên thiệp như thế nào Cơ Ngọc Thành với Lục Ý đều trông thấy rõ mồn một. Khi tới vách đá tác hợp lại dựng đứng lên như người ta dán vào vách đá vậy, nhưng lại lún sâu vào trong đá chừng ba bốn phân.

Nội gia kinh khí luyện tới mức thượng thừa, người ta có thể dùng hoa hay lá ném thủng được đá và vàng, cho nên thủ pháp ném thiệp lún vào trong vách đá của MỒ MẪU như vậy không lấy gì làm lạ cả, nhưng chỉ có một điểm lạ nhất là y thị có thể khiến được lá thiệp từ từ bay ngang ở trên không. Nếu không có thủ pháp đặc biệt, thì làm sao y thị có thể điều khiển nổi lá thiệp đi được như thế? Ngọc Thành thấy vậy liền cau mày lại và biết nữ bá chủ của nhóm Bát Bá Thiên quả thực là kinh địch của mình, nên mình phải cẩn thận đề phòng lắm mới được.

Ném thiệp vào vách đá rồi, Bất Tà liếc nhìn Cơ Ngọc Thành vừa cười vừa nói tiếp:

- Xin bạn họ Cơ đừng có chê cười! Dư Bất Tà này chỉ múa rìu qua mắt thợ đấy thôi chứ quả thực không có y định khoe khoang gì hết. Nhưng vì không muốn cuộc gặp gỡ đêm nay của chúng ta không có gì kỷ niệm cả, nên mới gọi là có một chút để làm cho xóm trò đầy thôi!

Lúc này Cơ Ngọc Thành mới biết rõ công lực và hỏa hầu của đối phương như thế nào rồi. Y không dám ngông cuồng như trước nữa, ngấm ngấm vận Độc Long Xích Huyết Thần Công lên và cười giọng quái dị nói tiếp:

- Bạn họ Dư, thảo nào bạn được nhóm VÕ LÂM BÁT BÁ THIÊN bầu làm minh chủ, đứng đầu bang phái ấy, quả thật tài nghệ của bạn rất tuyệt tục. Không phải Cơ Ngọc Thành này nói ngông, có lẽ ngoài Cơ MỒ ra trên đời này khó mà có người thứ hai tiếp nổi lá thiệp này của bạn.

Nói tới câu cuối cùng, bàn tay trái đỏ hồng của y trông như bàn chân rồng, gan nổi lên từng cục một, đã ở trong cái tay áo đỏ bên trái của y từ từ chìa ra.

Xưa nay Không Quân vẫn không coi ai ra gì hết, và cũng ngông cuồng không thể tưởng tượng được, bây giờ đứng trước mặt hai vị tuyệt thế kỳ nhân, y cũng tự biết mình như con đom đóm thì so sánh làm sao được với trăng trên trời, nên y cứ đứng yên lặng xem Cơ Ngọc Thành dùng cách gì để tiếp cái thiệp đang khảm chặt ở trong vách đá của Dư Bất Tà như vậy? Theo sự ước đoán của y, thì chắc Cơ Ngọc Thành thế nào cũng dùng thần công Lăng Không Nhiếp Vật mà ra chưởng Chop Mạnh. Ngờ đâu Cơ Ngọc Thành lại không làm như thế, mà lại giỏi một thủ pháp kỳ diệu đến nỗi y không hề trông thấy bao giờ.

Cơ Ngọc Thành vận công xong, liền rú lên một tiếng và giơ bàn tay trái vừa đỏ vừa to lớn lên, nhắm vách đá tấn công mạnh một thế, liền đó có một luồng kinh lực nóng hổi và mạnh không thể tưởng tượng được đánh tan vách đá kia. Lá thiệp ghim ở trong đá bị chưởng lực của y chấn động thoát ra khỏi vách đá, bay lên không, và từ từ bay ngược trở lại, đến chỗ bàn tay của y thì rớt ngay xuống.

Cơ Ngọc Thành tiếp được lá thiệp ấy rồi, liền cười như điên như khùng, và áo bào màu vàng có thêu rồng của y liền bay phất phới, tay của y nắm lấy tay Lục Ý lôi đi, cả hai hóa thành hai luồng khói bay luôn, chỉ

thoáng cái đã biến mất dạng liền.

Không Quần kinh hãi đến mặt trợn tròn, mồm há hốc, còn Bất Tà thì lẳng lạng không nói năng gì hết, khoanh tay về phải sau, ngừng mặt lên nhìn trời. Một lát sau, y thị mới mỉm cười định nói thì Không Quần đã cướp lời nói trước :

- Dư đại tỷ, Cơ Ngọc Thành danh bất hư truyền, quả thật là một tay cứng cỏi, rất khó đối phó.

Bất Tà mỉm cười hỏi:

- Theo sự nhận xét của Mã hiền đệ, nếu Cơ Ngọc Thành đấu với ngu tỷ thì ai thắng, ai bại?

Không Quần vừa cười vừa đáp:

- Tuy võ công của lão ma đầu lợi hại thật, nhưng địch sao nổi thần oai cái thế của đại Bất Tà xua tay không cho Không Quần nói tiếp, rồi thở dài một tiếng mới đỡ lời:

- Chúng ta là người nhà cả hiền đệ không nên nói dối lòng như thế. Sự thật Bất Tà này tự biết còn kém Cơ Ngọc Thành một thành hỏa hầu, cho nên ngu tỷ đấu với y, kết quả y sẽ nắm chắc sáu thành thắng lợi.

Nói xong, y thị thò tay vào trong áo sắc sỡ ở chỗ trên ngực lấy ra ba vật gì nho nhỏ trông như ba mũi kim bạc, rồi bỏ vào một cái lọ ngọc nhỏ.

Không Quần thấy thế kinh hãi nói :

- Đây là Diêm Vương Trích, đại tỷ đã trúng phải ám khí ác độc của con nhãi Thụy Mi Yêu Nữ rồi ư?

Bất Tà lắc đầu thở dài đáp, - CÔ bé lông mày xanh ấy quả thật là nham hiểm ác độc Vô cùng. CÔ lẽ y thị đã đặc biệt chế ra một cái ống thật nhỏ cho Diêm vương Trích vào trong ống, rồi giấu ở trong mồm . Trước khi đi, y thị đã tặng cho ngu tỷ một kỷ niệm này đây.

Diêm Vương Trích là một trong bảy đại hung khí của võ lâm không những tẩm thuốc độc rất mạnh,ám có thể bắn thủng bất cứ một vật gì cứng rắn đến đâu, nay Tiên Cơ MỒ Mấu bị bắn trúng luôn ba mũi ám khí độc đáo ấy mà không việc gì cả, như vậy Mã Không Quần đã biết sự lợi hại của môn ám khí ấy, làm sao mà không phục y thị sát đất?

Bất Tà cất ba mũi Diêm vương Trích đi, rồi đưa mắt nhìn Đông Hải Long Nữ hãy đang còn nằm chết giắc ở trên mặt đất, mà lắc đầu bảo Mã Không Quần rằng:

- Mã hiền đệ có võ công thượng thừa như thế, cần phải thành tâm quả dục mới được chứ hiền đệ làm như thế này thì hơi quá phong lưu một chút đấy.

Không Quần mặt bừng đỏ hổ thẹn Vô cùng, không cãi được nữa lời.

Bất Tà tiến lên mấy bước ngấm nhìn quanh người người Tỷ Quân một hồi, mới đổi sắc mặt, không còn giận dữ như trước nữa, rồi thất thanh thở dài một tiếng nói tiếp:

- CÔ bé này thật đẹp như Hằng Nga trên nguyệt điện. Ngu tỷ trông thấy cũng phải thương, chẳng hay cô bé này là ai thế? Nàng có bộ mặt tuyệt sắc như vậy không thể trách được Mã hiền đệ . . .

Không Quần bèn lên đáp:

- Nàng là Đông Hải Long Nữ Ngải Tỷ Quân, không phải tiểu đệ ham sắc đẹp của nàng, mà vì nàng có liên hệ mật thiết với Tư Mã Ngạn, kẻ thâm thù của đệ, nên đệ mới muốn làm nhục y thị đây thôi.

Bất Tà lắc đầu, vừa cười vừa nói tiếp, - Mã hiền đệ làm như thế thật không cao minh chút nào, Tỷ Quân đã là bạn thân của Tư Mã Ngạn hiền đệ hà tất phải làm nhục cô ta như thế làm chi, phải nghĩ cách lấy được cô ta làm vợ, như vậy mới phải là cách trả thù rất cao chứ?

Không Quần nhận thấy ý kiến của Bất Tà rất kỳ diệu liền gượng cười đáp:

- CÔ bé này tính nóng nảy lắm, khó mà khiến nàng ta vào tròng để hoàn thành kế hoạch như đại tỷ vừa nói đâu .

- Ngu tử có ý kiến ấy thì tất nhiên phải có thủ đoạn tuyệt diệu để thi hành kế hoạch ấy chứ? Nhưng điều quan trọng nhất là không biết hiền đệ có vui lòng lấy Ngải Tử Quân này làm vợ suốt đời không?

- Theo nhận xét của đệ thì đoạt trinh tiết của nàng ra rất dễ mà muốn lấy được lòng của nàng ta thì rất khó. Tiểu đệ rất phục võ công cái thể của đại tỷ nhưng không tin đại tỷ có thủ đoạn lấy được lòng của nàng ta siêu tuyệt hơn cả võ học .

Bất Tà đắc trí, cười hớn hở và đáp:

- Hiền đệ không nên không tin. Ngu tử không những sở trường về Tra nữ Mê Hồn Đoạt Tâm Đại Pháp mà trong người lại có Biến Tính Loạn Thần đơn nữa.

Thấy Tử Quân đẹp như tiên nữ, Không Quân đã thêm rõ dãi, nay y nghe thấy Bất Tà không những sở trường về Đại Pháp Tra Nữ Mê Hồn Đoạt Tâm, mà còn có thuốc Biến Tính Loạn Thần nữa, y mừng rỡ khôn tả, vội vái chào y thị một lạy rất cung kính, và van lơn rằng:

- Đại tỷ đã có phép thần thông như vậy, phen này thể nào cũng xin đại tỷ giúp cho tiểu đệ được toại nguyện bình sinh.

- Mã hiền đệ khỏi cần phải đa lễ như thế. Ngu tử đã đề nghị vấn đề ấy ra thì tất nhiên phải hết sức giúp cho hiền đệ thành công. Nhưng có hai điều này hiền đệ cần phải nghe theo sự sắp đặt của ngu tử mới được.

- Xin đại tỷ cứ nói, bất cứ điều gì tiểu đệ cũng xin tuân theo.

- Ngu tử gỡ Mê Hồn Đoạt Tâm Đại Pháp ra thi hành rồi, lại còn cho nàng uống thuốc Biến Tính Loạn Thần để nàng phải vĩnh viễn phục tùng chúng ta. Nhưng phương pháp và thuốc loạn thần ấy chỉ có thể có công hiệu lúc nam nữ chưa hòa hợp thôi, chứ đã hòa hợp một lần là đại pháp ấy với thuốc loạn thần mất công hiệu ngay, cho nên trước khi nàng chưa chính thứ làm vợ của hiền đệ, ngu tử cấm hiền đệ không được đụng chạm đến nàng.

Không Quân đang thêm rõ dãi, nghe thấy Bất Tà nói như vậy, y đành phải gật đầu nhận lời Bất Tà nói tiếp:

- Còn ngày hết hôn của hiền đệ không gì bằng đến mùng một tháng tư sang năm, nhân lúc thịnh hội, khai bang của chúng ta cùng cử hành một thể trước mặt quần hùng, khiến Tư Mã Ngạn trông thấy Đông Hải Long Nữ, người yêu của y, kết duyên Tàn Tàn với người khác, thì có lẽ y sẽ ức chết đi được.

Không Quân nghe nói liền cười như khùng đáp:

- Việc gì của đại tỷ suy tính đều thần diệu hết, tiểu đệ xin tuân lệnh!

Bất Tà thấy Không Quân đã nhận lời liền đi tới cạnh Tử Quân xem xét qua thương tích của nàng nọ rồi giơ bàn tay trắng như tuyết ra dè vào yếu huyệt ở sau lưng Tử Quân, nằm mê man ở trên mặt đất.

Không Quân biết Bất Tà đang gỡ kinh công tuyệt đỉnh truyền chân khí của mình sang để chữa thương tích cho Tử Quân, y lại càng khâm phục thêm, chỉ đứng cạnh đó lẳng lặng xem thôi .

Một lát sau, Tử Quân đã kêu “ôi chà” và chân tay bắt đầu cử động rồi, Bất Tà vội rút tay lại, lấy một viên thuốc đỏ rất thơm tho để ở dưới gang bàn tay rồi mỉm cười nói với Mã Không Quân rằng:

- Mã hiền đệ, thuốc này rất hiếm, có thể nói là trên thế gian này chỉ có một viên Biến Tính thần đơn này thôi, hiền đệ đi lấy một ít nước suối tới đây để cho Tử Quân uống.

Chỗ cách đó hơn mười trượng đã có một cái suối nước nhỏ nhỏ. Không Quân vâng lời đi tới cạnh suối, lấy cái lọ ngọc của mình dành để đựng thuốc ra hứng lấy một lọ nước suối, quay trở lại, cầm lấy thuốc Biến Tính của Bất Tà nhét vào mồm Tử Quân.

Được Bất Tà cứu chữa cho, Tử Quân đã lại tỉnh, nay lại có viên thuốc loạn thần, chỉ trong giây lát, nàng ngủ thiếp đi liền.

Tuy Không Quân đã được vui vầy với Thúy Mi Yêu Nữ, một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, nhưng tính đàn ông bào giờ cũng vậy, có mới nói cũ, nên bây giờ y trông thấy Tử Quân đã say mê hầu như mất hết hồn vía, và y còn cho sắc đẹp của Tử Quân đẹp hơn Lục Ý là khác. Sự thật thì hai nàng mỗi người có một vẻ đẹp riêng.

Bất Tà vì thân là đàn bà, tất nhiên không có cảm giác như Không Quân. Y thị lại còn móc túi lấy một trái Thủy Tinh cầu to bằng nắm tay ra, dùng khăn lụa lau chùi hoải.

Không Quân thấy thế thất kinh hỏi :

- Đại tỷ thật là thần tiên trên trời có khác, cái gì cũng giỏi lại còn sở trường cả môn tinh cầu hiện hình, một tuyệt kỹ bí truyền của phái Mật Tôn nữa.

Bất Tà lắc đầu, vừa cười vừa đáp:

- Hiền đệ đã đoán lầm rồi . Trái Thủy Tinh cầu này của ngu tỷ không phải là môn tinh Cầu hiện hình của phái Mật Tôn đâu, mà là Tra Nữ Mê Hồn Đoạt Tâm Pháp dùng để tác hợp mối lương duyên của hiền đệ với Tỷ Quân đấy.

Không Quân nghe nói cả mừng vội đứng sang một bên để xem Bất Tà thi hành tà pháp.

Bất Tà cứ nhìn thẳng vào mặt Tỷ Quân, mồm lẩm bẩm nói một hồi, có lẽ đọc thần chú nên Không Quân không hiểu gì hết. Một lát sau y thị lại cầm trái thủy tinh cầu và cất tiếng nói rất nhu mì mê hồn, từ từ gọi Tỷ Quân rằng:

- Ngải tiểu muội dậy đi !

Lạ thật, y thị vừa nói xong, Tỷ Quân đã mở mắt ra nhìn ngay. Vừa rồi mắt nàng trong suốt nhanh nhẹn lắm, lúc này thì hơi đục và có vẻ ngơ ngác.

Bất Tà đã thấy Tỷ Quân mở mắt ra rồi liền giơ trái thủy tinh cầu đưa đi đưa lại ở trước mặt Tỷ Quân một hồi.

Lạ thật, không hiểu trong trái thủy tinh cầu có cái gì mà khiến Tỷ Quân cứ chăm chú nhìn vào trái cầu ấy hoải. Đôi người của nàng cứ theo trái cầu mà liếc đi liếc lại, hay là quay tít. Bất Tà bỗng ngừng không quay trái cầu ấy nữa, thì hai mắt của Tỷ Quân lại cứ mơ mơ màng màng nhìn thẳng vào trái thủy tinh cầu không chớp.

Một lát sau nữa, Bất Tà bỏ trái thủy tinh cầu vào trong túi, nhưng vẫn dùng giọng dịu dàng và mê hồn mà hỏi Tỷ Quân rằng:

- Ngải tiểu muội có nhận ra được ngu tỷ không?

Ngải Tỷ Quân ngơ ngác đứng dậy, nhìn Bất Tà một hồi, rồi lắc đầu đáp:

- Hình như hơi quen biết, nhưng tiểu muội không nhớ ra đại tỷ là ai?

Bất Tà khẽ vỗ vai nàng một cái, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Tiểu muội nên gọi ngu tỷ là Dư đại tỷ và từ bây giờ trở đi ngoan ngoãn nghe lời ngu tỷ nói nhé?

Không Quân nghe nói có vẻ thích thú để ý xem Tỷ Quân sẽ trả lời Bất Tà như thế nào?

Ngờ đâu Tỷ Quân đã ngoan ngoãn gật đầu đáp:

- Chị là đại tỷ, tất nhiên em phải ngoan ngoãn nghe lời chị, nghe lời chị, nhưng da của chị đẹp như thế mà tại sao mặt chị khó coi như vậy?

Không Quân nghe thấy Tỷ Quân nói hai câu ấy, không sao nhìn được suýt tí nữa thì phì cười, nhưng y thấy Bất Tà giở Mê Hồn Đoạt Tâm Pháp ra, oai lực cao cường và thần diệu như thế, khiến y phải kính phục Vô cùng.

Bất Tà thấy Tỷ Quân hỏi như vậy gượng cười đáp:

- Ngải tỷ muội, sở dĩ chị xấu xí như thế này thì mới duyên làm chị, nếu chị được đẹp như cô, thì chị lại phải làm em rồi! CÔ không cần phải để ý đến mặt chị đẹp hay xấu như thế làm chi, cô cứ việc ngoan ngoãn nghe lời chị là được rồi.

Tỷ Quân gật đầu quay người lại chỉ Không Quân hỏi Bất Tà rằng:

- Dư đại tỷ y là ai thế?

Bất Tà liếc nhìn Không Quần mặt lộ vẻ đắc chí Vô cùng:

- Y là Mã Không Quần, cô nên gọi y là Quần đại ca và từ giờ trở đi hai người phải nên mến nhau, chớ đừng có coi nhau như người ngoài nữa.

Tỷ Quân bồng tỏ vẻ rất ngoan ngoãn nhìn Không Quần tím tím cười và khẽ hỏi:

- Quần đại ca, Dư đại tỷ bảo em nên tử tế với đại ca, không biết đại ca có bằng lòng làm bạn với tiểu muội không?

Không Quần không ngờ Tỷ Quân lại hỏi mình như vậy, nên nhất thời ngượng nghịu không biết trả lời như thế nào cho phải? Bất Tà thấy thế khẽ tức cười nói tiếp:

- Mã hiền đệ, bây giờ ngu tỷ hãy đem Ngải muội về ác Quỷ cốc, để giới thiệu cho sáu vị trong nhóm Bát Bá Thiên của chúng ta. Hiền đệ làm xong các công việc ở nơi đây cũng trở về bổn bang để đến mừng một tháng Tư sang năm, ngày khai bang cùng Ngải tiểu muội làm lễ kết hôn.

Tuy Không Quần không muốn rời khỏi Tỷ Quân, nhưng y không tiện lên tiếng nói và thực sự y cũng không có lý do gì mà giữ được Tỷ Quân ở lại, đành chỉ biết vâng vâng dạ dạ gật đầu thôi.

Bất Tà lại nói với Tỷ Quân tiếp:

- Ngải tiểu muội, theo chị về núi Lục Chiếu, để chị giới thiệu cho cô quen biết những người anh và chị có võ công cao siêu và rất có tên tuổi ở trong võ lâm .

Tỷ Quân mỉm cười gật đầu liền theo Bất Tà cùng đi ác Quỷ Cốc ở núi Lục Chiếu để gặp gỡ sáu người của nhóm Bát Bá Thiên.

Không Quần đưa mắt nhìn theo hai người, lúc ấy trong lòng y rất mừng rỡ và cứ lắc đầu tươi cười hoài. Đang lúc ấy y bỗng nghe thấy chỗ cách xa mình không xa có tiếng chân người đi qua.

Vì nơi đó gần Trường Minh cốc nên Không Quần đoán chắc những người này thế nào cũng có liên can với Tư Đồ Lộ. Vì vậy y mới núp vào sau một bụi cây để rình xem.

Một lát sau quả nhiên đã có hai người một nam một nữ đi tới, y mới trông thấy mặt hai người ấy đã kinh hãi Vô cùng thì ra hai người đó chính là Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu băng.

Tuy Không Quần không biết Tiểu Băng, nhưng căn cứ lời nói của Tỷ Quân với bộ mặt của Tiểu Băng đẹp như vậy, y cũng đoán ra được nàng là ai ngay. Y đã nghe thấy Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng hiện thân ở Vương ốc sơn này mà lại đến Trường Minh cốc y đã đoán biết hai người này vừa mới chia tay Tư Đồ Lộ. Y chỉ hơi cau mày lại đã nghĩ ra một độc kế, vừa rồi y mạo nhận Tư Mã Ngạn đã làm cho Tỷ Quân suýt tí nữa đã mất trình tiết, nay y lại muốn theo dõi hai người để thừa cơ làm nhục Tiểu Băng hoặc ngấm ngấm ám hại Tư Mã Ngạn. Nhưng trái lại y lại đi về phía Trường Minh cốc chứ không đi theo hai người ngay.

Sở dĩ Mã Không Quần đi Trường Minh cốc như thế, là vì y đã biết Tư Đồ Lộ bỏ Bắc Mang Quỷ Phủ để sáng lập Trùng Quang và đang là Cửu U Minh Hầu biến thành Trùng quang công chúa để ra mắt liên lạc với quần hào của chính phái một cách quang minh chính đại rồi đến mừng một tháng tư đi ác Quỷ cốc phá phách Bát Bá Bang.

Cho nên y mới tới Vương ốc sơn để một mặt hết sức phá hại danh dự của VÔ Cẩu Thư Sinh, và còn muốn làm cho Tư Mã Ngạn đi tới đâu cũng không được quần hùng võ lâm lượng thứ cho. Đồng thời y lại còn nghĩ cách ngấm ngấm phá hại Tư Đồ Lộ nữa.

Không Quần tính rất hung ác và rất xảo trá, y suy tính võ học của Tư Đồ Lộ và mình ngang nhau, nhưng Tư Đồ Lộ là lãnh tụ của phái Trùng Quang, chiếm được địa lợi nhân hòa hơn, nên đối phó với Tư Đồ Lộ chỉ nên dùng trí chứ không nên dùng sức lực.

Bây giờ y thấy Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng ở Trường Minh cốc ra, y liền nghĩ ngay ra được một độc kế và cho là dịp may hiếm có, y thị mặt và người y hết Tư Mã Ngạn nên muốn giả mạo Tư Mã Ngạn trà trộn vào Trường Minh cốc để thừa cơ hạ thủ diệt Tư Đồ Lộ đi, như vậy có phải là bớt đi được một địch thủ lợi hại không?

Y đã định độc kế xong có vẻ rất ung dung và đắc trí tiến thẳng vào trong Trường Minh cốc, bảo các đệ tử của Trùng Quang vào thưa cùng Tư Đồ Lộ hay là Tư Mã Ngạn quay trở lại cầu kiến.

Tư Đồ Lộ nghe nói rất ngạc nhiên liền nghĩ bụng:

- Tư Mã Ngạn vừa rời khỏi nơi đây, tại sao đã chia tay với Tiểu Băng mà lại một mình quay trở lại đây gặp ta làm chi?

Tuy trong lòng hoài nghi, nhưng nàng vẫn thân chinh ra nghênh đón Tư Mã Ngạn giả hiệu. Vừa trông thấy mặt nàng đã nhận ra trái tai bên trái của Không Quân thiếu một chấm Thủ Cung Sa mà chính tay mình đã chấm cho Tư Mã Ngạn.

Nàng đã biết đối phương là ai rồi, nàng vừa kinh hãi vừa than thở. Kinh hãi là vì thấy Không Quân táo bạo có lòng nham hiểm ác độc như thế, quả thực khiến người ta phải kinh hồn khiếp đảm. Còn than thở là nàng bảo Không Quân có đường lên thiên đường lại không đi mà cứ thích gõ cửa địa ngục để chui vào như thế. Nàng còn muốn xem đối phương sẽ giở trò gì ra đối phó với mình? Và xem Không Quân có thể thoát được bàn tay của mình không?

Tư Đồ Lộ vẫn tỏ vẻ tươi cười làm như không hay biết gì mà hỏi Mã Không Quân rằng:

- Ngạn đệ, sao vừa đi mà lại quay lại như thế? Hiện giờ bằng muội đi đâu rồi?

Không Quân vì biết Tư Đồ Lộ đã say mê Cơ Lục Ý giả dạng nam trang, rồi vì thế mà thất tình. Nay y lại thấy nàng gọi mình một cách thân mật như thế, y lại tưởng lầm có lẽ Tư Đồ Lộ cũng có ý yêu cả Tư Mã Ngạn, nên y rỏ tai Tư Đồ Lộ vừa cười vừa khẽ nói:

- Chị Tư Đồ, tiểu đệ đặc biệt sai Tiểu Băng đi làm một việc khác để có dịp quay trở lại Trường minh cốc này thổ lộ tâm sự cùng chị.

Tư Đồ Lộ rất thông minh, nghe thấy Không Quân trả lời mình như thế, biết ngay đối phương định làm trò gì rồi. Nàng vừa buồn cười vừa tức giận, nhưng vẫn ung dung như thường và còn trả lời rằng:

- Ngạn đệ, tôi có câu này muốn hỏi hiền đệ, nhưng hiền đệ phải trả lời tôi một cách thật thà, chứ không được dối trá.

Không Quân thấy Tư Đồ Lộ có thái độ thân mật như vậy lại tưởng mình đoán không sai, càng đắc trí thêm gật đầu đáp:

- Chị muốn hỏi gì xin cứ nói? Tiểu đệ ngưỡng mộ chị đã lâu, lời nói của đệ câu nào cũng thốt tự đáy lòng chứ đâu dám dùng lời lẽ xảo trá dối với chị.

Tư Đồ Lộ đã có ý giễu cợt Không Quân, nên nàng lại càng làm ra vẻ đầy tình tứ đưa mắt tống tình y một cái, rồi u oán nói:

- Ngạn đệ, nói đến nhan sắc và võ công tuy tôi tự tin không kém gì Tiểu Băng, nhưng vì tuổi tác thì tôi hơi lớn hơn nàng ta một chút. Điều thứ hai là chỗ thái dương của tôi lại có một vết sẹo năm xưa bị Thúy Mi Yêu Nữ đả thương trông rất khó coi. Tại sao hiền đệ lại chịu bỏ nàng ta mà quay lại kiếm tôi như thế? Tại sao hiền đệ không chịu cười cơn ngứa tốt mà lại cứ thích con ngựa xấu này?

Không Quân là người giàu kinh nghiệm tình trường, có thể nói là một tay già dặn lão luyện về giới phong nguyệt, nên y nghe thấy Tư Đồ Lộ hỏi như vậy liền rất ung dung tươi cười đáp, - Chị Tư Đồ, tiểu đệ có phải là người có mắt không người đâu. Niếp Tiểu Băng, một con bé trẻ tuổi, chỉ có đôi chút nhan sắc thôi, chứ thực sự thì nàng ta lúc nào cũng lạnh lùng đúng với cái biệt hiệu Ngọc Trắc Hằng Nga, chả biết ăn nói chuyện trò, gần nàng ta thực ngán vô cùng, chứ sao bằng được chị là người từng trải, lại khéo biết chiều lòng người và ăn nói khéo nên không riêng gì tôi mà bất cứ người đàn ông nào đã được gần gũi chị rồi là không muốn xa chị cả.

Tư Đồ Lộ nghe thấy Không Quân nói nịnh mình như thế cũng phải lắc đầu thở dài thầm và nghĩ bụng:

“Cũng may gần đây đầu óc mình đã khôn ngoan hơn trước và ngẫu nhiên nghĩ ra một điều Thủ Cung Sa và rai tai của Tư Mã Ngạn để dễ phân biệt chàng ta với tên đại gian này. Bằng không có lẽ ta sẽ không sao

thoát khỏi bàn tay độc ác của tên ác tặc này đâu Y mới nói có vài câu như vậy, cũng đủ làm cho ta mềm lòng thôi, nếu không lập kế kia trước, thì ta thể nào cũng sa vào vết bánh năm xưa cũng chưa chừng! ”

31. Sự Tao Ngộ Của Vị Phò Mã

Lúc ấy hai người đã đi vào trong mật thất, Tư Đồ Lộ biết Mã Không Quần thể nào cũng không ngờ mình đã biết rõ thân phận của y đâu. Đồng thời cũng muốn đùa giỡn đối phương một phen nên nàng liền kéo tay nghiêm nét mặt lại hỏi :

- Những lời mà Ngạn đệ vừa nói là thực hay hiền đệ định đùa giỡn ngu tỷ đấy?

Không Quần thấy thái độ của Tư Đồ Lộ như vậy biết nàng ta đã bị mắc lừa rồi và sẽ đối đãi mình một cách rất tử tế, nên y rất khoan khoái cứ cười tít mắt lại tỏ vẻ rất thành thực đáp:

- Chị Tư Đồ cứ yên tâm, mối tình của tiểu đệ đây là mối tình chân thực và lời nói cũng tự nơi đáy lòng thốt ra, nếu đệ có điều gì là giả dối xảo trá, thì trời không dung thứ cho đệ và đệ sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Tư Đồ Lộ lắng lắng nghe Không Quần nói xong, mới vừa cười vừa nói tiếp:

- Ngạn đệ đã có lòng thành thực và có mối chân tình thiết tha đối với tôi, thì tôi phải bắt chước Tào Tháo mới được.

Mã Không Quần nghe thấy Tư Đồ Lộ nói như thế giật mình đánh thót một cái, vội quay đầu lại ngạc nhiên hỏi:

- Sao bỗng dưng chị lại muốn nói bắt chước Tào Tháo như thế?

Tư Đồ Lộ đắc chí cười khanh khách đáp:

- Tào Tháo vẫn thường nói hai câu: “Thiên hạ thủ vi cường” (người ra tay trước là người thắng) . Hậu hạ thủ tai ương (người ra tay sau thì thể nào cũng gặp tai ách)” Không Quần đã biết rõ ý nghĩa của hai câu ấy rồi, nhưng vẫn giả bộ không hay hỏi tiếp:

- Chị Tư Đồ định hạ thủ đối phó ai thế?

Tư Đồ Lộ lườm y một cái rồi tủm tỉm đáp:

- Ngạn đệ hư lắm, hà tất biết rõ rồi, mà lại còn cố ý hỏi như vậy? Tuy hiền đệ có ý với tôi, nhưng chưa chắc hiền đệ đã quên được Tiểu Băng. Cổ nhân vẫn thường nói “Tình trường như chiến trường”, nếu Tư Đồ Lộ này muốn chiếm được trái tim của Ly Cấu Thư Sinh thì phải bắt chước Tào Tháo mà ra tay hạ thủ Tiểu Băng trước không?

Không Quần mới yên tâm và càng đắc chí thêm, lại ung dung hỏi tiếp:

- Chị định ra tay hạ thủ tiểu đệ như thế nào?

Tư Đồ Lộ là người rất hay đùa giỡn, thấy Không Quần hỏi như thế, liền cất tiếng cười rất lẳng lơ và đáp:

- Giữa nam và nữ thì còn có gì vào đó nữa? Vừa rồi hiền đệ chẳng bảo ngu tỷ là người từng trải là gì? Ngu tỷ đã là Trùng Quang công chúa, thì tất nhiên phải phong cho hiền đệ làm chúc phò mã chứ?

Không Quần bị Tư Đồ Lộ khiêu gợi, đã thấy mặt nóng bừng, trống ngực đập rất mạnh, hai mắt lim dim trông rất khả ố, mà khẽ cười và hỏi tiếp:

- Tiểu đệ đã được chị có lòng tin như vậy, thì tất nhiên tiểu đệ lúc nào cũng tình nguyện hầu hạ ở bên bàn phấn son mãi mãi, nhưng không biết ngày nào, giờ nào mới phải là ngày hoàng đạo, để chúng ta động phòng hoa chúc thế?

Tư Đồ Lộ nghiêng răng mím môi thâm, nhưng vẫn cười khanh khách đáp:

- Ngu tỷ rất tôn trọng ý kiến của hiền đệ thích khuếch trương làm thực linh đình cũng được, mà muốn giản dị sớm ngày thành hôn cũng không sao. Yù kiến của hiền đệ muốn thế nào, ngu tỷ cũng chiều theo hết .

- Lúc này đệ mới nhận thấy hai câu nói của Tào Tháo rất có lý và ý nghĩa lại rất sâu sắc - CỐ phải hiền đệ sợ câu chuyện để lâu sẽ sôi hỏng bỏng không nên muốn hạ thủ trước phải không?

Vì lời nói này có hai ý nghĩa nên Không Quần nghe thấy Tư Đồ Lộ nói như thế, trong lòng cả kinh vội gượng cười đáp:

- chúng ta đã thành thực yêu nhau rồi, thì dù có chậm chân một chút cũng có sao đâu? Chị là người tuyệt sắc như vậy, đệ ngưỡng mộ chị đã lâu, nên đệ nghĩ càng được toại nguyện sớm giờ phút nào hay giờ phút ấy.

Tư Đồ Lộ lại đưa mắt liếc y một cái rất lẳng lơ và nói tiếp:

- Không ngờ Ly Cầu Thư Sinh lại là một tú tài hiếu sắc như thế? Thôi được, cổ nhân đã nói “xấu người tốt ta”, dù hôm nay không phải là ngày hoàng đạo, nhưng chúng ta vẫn cứ làm lễ động phòng hoa chúc. Chẳng hay hiền đệ nghĩ sao?

Không ngờ Tư Đồ Lộ lại sốt sắng đến như thế, Mã Không Quần cứ đứng thừ người ra mà không nói được nửa lời.

Thấy thái độ của đối phương như vậy, Tư Đồ Lộ thất cười hỏi tiếp:

- Các người đàn ông chỉ có tốt mà giở cùi thôi, đã muốn nhanh lại sợ nhanh. Tôi đã nói là bằng lòng kết duyên với hiền đệ rồi, thì người mà chỉ muốn được làm phò mã như hiền đệ sao lại không biết tình ý của tôi chút nào, và cũng không biết cách hầu hạ công chúa này? Chẳng lẽ lại còn bắt công chúa gả chồng mà phải theo chồng về nhà trai hay sao?

Không Quần sợ câu chuyện kéo dài sẽ sôi hỏng bỏng không, nên y muốn được vui vầy với Tư Đồ Lộ lấy được địa vị phò mã ngay, nhưng bây giờ y lại nghĩ lại :

“Ta nên đóng ván thuyền ngay, hay là ung dung thư thả làm ra vẻ đường hoàng thì hơn?” Tư Đồ Lộ thấy Không Quần cứ đứng ngẩn người ra suy nghĩ, liền thất thanh thở dài một tiếng, Không Quần cả kinh vội hỏi :

- Sao chị lại thở dài như vậy?

- Tôi nhận thấy muốn phân biệt hiệp sĩ với ác tặc chỉ có những trường hợp như thế này mới dễ phân biệt thôi. Tôi đã nhận lời của hiền đệ rồi, mà hiền đệ vẫn ung dung nhơ nhẫm như vậy, nếu là tên ác tặc Vô sĩ như Mã Không Quần thì có lẽ đã sớm đè Tư Đồ Lộ này ra dày vò để thỏa mãn thú tính của y rồi.

Mấy lời của nàng rất ác độc, khiến Mã Không Quần như thăng cảm ngậm bồ hòn dù có đắng cũng cam chịu và y cũng cố nhịn lửa giận chiều theo lời nói của nàng làm ra vẻ mình là một hiệp sĩ như lời nàng vừa nói như vậy.

Tư Đồ Lộ là bạn thân của âu Dương Thúy, tất nhiên nàng phải ghét hận Không Quần, nay không ngờ con thiêu thân lại tự đâm đầu vào ngọn lửa, khi nào nàng bỏ lỡ dịp may mà giều cột kẻ thù một phen.

Chờ Mã Không Quần cố nén lửa giận làm ra vẻ mặt đạo mạo rồi, nàng lại lườm y một cách rất tình tứ, khẽ thở dài một tiếng rồi ồng ẹo nói tiếp:

- Ngạn đệ làm phò mã thực đủ phong độ của một người văn vẻ hào hiệp, nhưng còn Công chúa này thì đã chịu nhịn không nổi không muốn bỏ lỡ dịp may đang lúc tiết trời mát mẻ mà lại chỉ có đôi ta ở đây nên . . .

Nói tới đó, nàng đã ngã ngay vào lòng Mã Không Quần. Tội nghiệp cho Không Quần, vừa mới cố nén được lửa dục xuống, lại thấy thái độ của Tư Đồ Lộ như thế thì còn giữ sao nổi thái độ của một người hiệp sĩ nữa? Y liền gơ hai tay ra ôm chặt lấy nàng, định hưởng khoái lạc một phen trước đã.

Tư Đồ Lộ thấy cá đã mắc câu và chờ đến lúc gây cần nhất thì nàng lại đột nhiên đứng dậy, Không Quần cả kinh thất sắc vội vã cất tiếng kêu gọi :

- Chị Tư Đồ. . .

Tư Đồ Lộ làm ra vẻ rầu rĩ nhìn Mã Không Quần, hai mắt như nổ lửa, và xua tay lia lịa, cau mày lại, gượng cười nói :

- Ngạn đệ, chúng ta không nên làm như vậy. Ngụ tử quên mất một việc này. Chúng ta thật Vô duyên . . .

Không Quần đang thở hổn hển, trông rất tội nghiệp, thấy nàng ta nói như thế, dậm chân xuống một cái, rồi kêu la:

- Chị Tư Đồ, chị . . . không nên khiêu khích và đùa giỡn tiểu đệ như thế. Hai chúng ta đã cùng yêu nhau, sao chị lại bảo là Vô duyên?

Tư Đồ Lộ lắc đầu, thở dài đáp:

- Ngạn đệ không biết câu chuyện này đấy thôi. Ba năm trước đây khi ở Long Tụ trên núi Nhạn Đăng, tôi bị con Thúy Mi Yêu Nữ giả trai đánh lừa tôi, lấy viên Đại Hoàn đơn của tôi đi rồi, tôi liền thề độc nhất định không lấy chồng nữa.

Không Quần nghe nói liền thở dài và đỡ lời :

- Chị Tư Đồ, những lời thề thốt ấy không thiệt đâu, và thần thánh nào lại chứng minh những lời thề của các người ở dưới phạm trần như vậy. Xin chị đừng vì lời thề hư Vô ấy mà phụ mất cơ hội hiếm có, với sự khoái lạc tuyệt trần này.

Tư Đồ Lộ lại liếc nhìn Không Quần mấy cái, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ và đáp:

- Ngạn đệ, có phải tôi muốn phụ cuộc ân ái hiếm có này đâu? Nhưng quả thật lời thề năm xưa của tôi quá độc.

- Hồi đó chị thề như thế nào?

- Lúc ấy tôi thề: Bất cứ ân ái với một người đàn ông nào, không những tôi phải chôn sống ở Cửu U, và người đàn ông âu yếm với tôi cũng bị đâm thủng trái tim ra mà chết .

Không Quần lẳng lặng nghe tới đó liền rung mình một cái kinh hãi Vô cùng.

Y kinh hãi như vậy không phải là thương tiếc Tư Đồ Lộ bị chôn sống ở Cửu U, mà là vì y nghe thấy Tư Đồ Lộ nói, người đàn ông sẽ chết bị dao xuyên tâm, đúng như quả bói mà Bành Nhất Thu đã bói cho mình trong đó có câu: “Nhất kiếm xuyên tâm” . Như vậy không kinh hãi sao được !

Tư Đồ Lộ đã đoán y kinh hãi vì lẽ gì rồi nhưng nàng vẫn làm ra vẻ âu yếm mà rầu rĩ nói tiếp:

- Tôi đã làm qua Cửu U Minh Hậu, đối với lời thề chôn sống ở Cửu U ấy tôi không hãi sợ gì nữa hết, nhưng chỉ e lời thề đó lại ứng nghiệm vào Ngạn đệ bị dao kiếm sắc bén mà xuyên tâm mà chết, thật là thảm khốc biết bao. Như vậy có phải là làm cho suốt đời ôm hận và làm cho đến ngày chết tôi cũng không thể nào yên tâm được . . . Trừ phi . . .

Không Quần nghe tới đó đã toát mồ hôi lạnh ra, nhưng tới khi nghe đến câu: “Trừ phi . . . ” y chắc là có hy vọng cứu vãn, nên y vội hỏi :

- Sao chị không nói nốt đi ! Trừ phi cái gì?

Tư Đồ Lộ lắc đầu thở dài đáp:

- Năm xưa tôi vừa thề xong, liền hối hận ngay, nên tiếp theo đó tôi có một cách giải thề.

- Chị nói mau, cách giải thề như thế nào?

- Tôi nói: Trừ phi người đàn ông ấy yêu tôi thật dù phải hy sinh như thế nào cũng cam tâm chịu đựng. Bị tôi tát đến đỏ máu mặt cũng không cau mày, quý hồ có máu tươi của mỗi tình chân thật ấy chảy ra là lời thề sẽ Vô công hiệu liền.

~r~ lúc ấy Không Quần đã bị Tư Đồ Lộ gọi cho tình dục bốc lên cao, không khác gì như tên đã nằm trên cung, không bắn ra không được cho nên y nghe nàng nói xong đã thất cười và vội đỡ lời:

- Sao chị lại không nói sớm? Tiểu đệ đã nói là cam tâm hầu hạ cạnh bàn phấn của chị suốt đời Như vậy chẳng lẽ lại không cam tâm để cho chị tát mấy cái hay sao?

Tư Đồ Lộ vẫn lắc đầu nói tiếp:

- Tuy hiền đệ cam tâm như thế, nhưng Tư Đồ Lộ này lại không nhẫn tâm, vì phải tát đến đổ máu thì khi nào tôi đang tay đánh hiền đệ đau như thế?

- Chúng ta là những du hiệp giang hồ, và cũng là những kẻ vào sinh ra tử luôn luôn, thì có bao giờ lại sợ bị đổ máu như thế? Không chịu đòn của thần nữ thì làm sao được làm Tương Vương? Chị cứ việc ra tay đánh đi . Mau lên!

Tư Đồ Lộ khẽ nghiêng rằng nhưng vẫn làm ra vẻ tươi cười, gật đầu đáp:

- Ngạn đệ khéo ví hai chúng ta với Thần Nữ với Tương Vương thực . Hiền đệ cố gắng chịu đựng một chút, tôi đánh xong chương này là chúng ta có thể bắt chước được Tương Vương hội hợp với Thần Nữ ngay.

Vừa nói dứt lời, nàng đã giơ cánh tay ngọc ra tát mạnh vào má bên phải của Không Quân một cái, nhưng chỉ hơi hồng và sưng lên thôi chứ chưa có máu rỉ ra.

Thì ra chương ấy người đánh người chịu đều có mưu mô hết. Không Quân rất giáo hoạt, nghe thấy Tư Đồ Lộ nói cách thế lạ lùng như vậy, trong lòng đã hoài nghi rồi, nhưng y vẫn chưa dám nghi ngờ thực sự. Đồng thời y cũng không hiểu thực tình ra sao? Hay là Tư Đồ Lộ muốn thử thách lòng thành kính của mình đến độ nào? Hoặc Tư Đồ Lộ đã biết mình nguy trang mà ám hại ngầm. Y là người rất hung ác trong lòng đã hoài nghi tất nhiên phải ngấm ngầm vận công lực lên để bảo vệ chứ khi nào chịu mạo hiểm để nàng ta giáng một chương như thế?

Cái hay nhất là Không Quân đã vận công phòng bị, không chịu để cho Tư Đồ Lộ đánh đau thực sự, mà đồng thời Tư Đồ Lộ cũng không giở hết công lực ra mà đánh, vì nàng đã đoán chắc Không Quân thể nào cũng nghi ngờ, cho nên cái tát ấy nàng chỉ sử dụng có hai thành công lực thôi .

Nhờ có cái tát nhẹ ấy mới đánh tan được mối hoài nghi của Không Quân. Y giơ tay lên sờ má, mắt nhìn Tư Đồ Lộ, mỉm cười hỏi:

- Sao chị lại đánh nhẹ thế? Phải đánh mạnh một chút mới thấy máu và có máu mới giải được lời thề của chị?

Tư Đồ Lộ ưỡn ẹo tiến tới trước mặt Không Quân, giơ bàn tay ngọc lên vuốt ve chỗ má bị đánh, mặt tỏ vẻ thương tiếc, mồm vừa suýt xoa, vừa đáp:

- Tôi mới dùng có hai thành công lực mà đã đánh đến má của Ngạn đệ đau thế này rồi . Tôi nhẫn tâm làm sao được mà đánh mạnh hơn thế nữa.

Nàng đứng gần nói, hơi thở thơm như mùi hoa lan, khiến Không Quân ngửi thấy càng say mê thềm thường thêm . Y mặt dày mày dạn, vừa cười nịnh vừa đỡ lời :

- Nếu chị thương thực sự thì chị phải nên đánh mạnh thêm tí nữa.

Tư Đồ Lộ lại càng làm ra vẻ thương tiếc, một mặt vuốt ve má của y một mặt nghiêng rằng mím môi là ra vẻ bất đắc dĩ, rồi cau mày lại đáp:

- Ngạn đệ nhất định muốn tôi thương yêu thì tôi đành phải đành liều mà ra tay tát vậy - Chị cứ việc ra tay tát đi! Càng nặng càng. . .

Y chưa kịp nói tới chữ “hay” thì Tư Đồ Lộ đã giơ bàn tay ngọc lên, nghiêng rằng đánh mạnh xuống.

Chương này nàng đã sử dụng đến mười thành chân lực, không những đã đánh tan lửa dục của Không Quân mà còn đánh gãy hai cái răng của y, mồm đổ máu tươi ngả lán ra chết giấc ngay.

Tư Đồ Lộ thở hắt ra một cái giơ tay ra vuốt mái tóc, hai mắt nhìn thẳng vào Không Quân đang nằm chết giấc ở dưới đất và nghĩ cách nên xử trí tên gian tặc ác này mới thích đáng.

Đang lúc ấy, này bỗng nghe thấy có tiếng gọi “Chị Tư Đồ” rất mật thiết. Tiếng gọi ấy tựa như người đó đang ở trong Trường Minh cốc, buột miệng kêu gọi và cũng tựa như CỐ người vận dụng công lực Truyền âm Nhập Mập rơi vào tai mình vậy, Nhưng dù sao tiếng kêu gọi này quen thuộc lắm, và giống hệt tiếng của Ngải Tử Quân vậy. Nàng liền ngẩng:

”Tỷ Quân đã đi xa rồi, tại sao lại quay trở lại Trường Minh cốc như thế? / Nàng thắc mắc Vô cùng, liền ra ngoài xem sao. Nhưng Trùng Quang công chúa là người rất cẩn thận, trước khi ra khỏi phòng, nàng đã dùng một thủ pháp độc đáo điểm vào yếu huyệt của Mã Không Quân đang nằm chết giấc trên mặt đất. Thủ pháp này chỉ có nàng mới biết giải thôi .

Tư Đồ Lộ ra khỏi tịnh thất, thấy các người của phái Trùng Quang đều ngủ say hết, nàng không gọi họ dậy, vì nàng vừa biết tiếng kêu gọi mình vừa rồi là đối phương dùng công lực Truyền âm Nhập Mật đưa vào trong phòng.

Nàng đã phát hiện ra như vậy lại càng nghi ngờ thêm. Nàng không hiểu tại sao Tỷ Quân đã đi rồi lại quay trở về Trường Minh cốc làm chi? Nàng càng không hiểu thêm tại sao Tỷ Quân không quang minh chính đại vào gặp mình, mà nàng lại có thái độ thần bí ngấm ngấm vào trong sơn cốc này để gặp mình như vậy.

Tư Đồ Lộ hoài nghi và thắc mắc, lại nghe thấy tiếng kêu gọi thứ hai vọng tới:

- Chị Tư Đồ Lộ ơi!

Lần này nàng đã nhận đúng tiếng kêu gọi ấy là tiếng kêu của Ngải Tỷ Quân và nàng còn biết rõ tiếng kêu ở trên đỉnh vách núi bên trái tại trước mặt lối đi vào sơn cốc. Nên nàng vội tiến thẳng về phía đó, rồi ngừng đầu nhìn lên trên vách núi ở phía trái. Quả thấy Ngải Tỷ Quân đang đứng ở trên đỉnh núi thực .

Tư Đồ Lộ vội kêu gọi:

- Quân muội tại sao đi rồi lại quay trở lại như vậy? CỐ mau xuống đây chị cho em xem một vật bản thể này, chắc em trông thấy thế nào cũng phải kinh hãi và mừng rỡ Vô cùng.

Tỷ Quân lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Chị Tư Đồ, em không xuống nữa đâu . Em chỉ đến đây báo cho chị biết một tin này thôi.

Tư Đồ Lộ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao đêm này Quân muội lại bỗng nhiên có hành vi thần bí như vậy? Quân muội có chuyện gì muốn nói cho chị hay thế?

Tỷ Quân cười vẻ rất ông ọ đáp:

- Em sắp lấy chồng, đặc biệt đến đây mời chị đi uống rượu đấy.

Kinh ngạc hết sức, Tư Đồ Lộ vội lớn tiếng hỏi :

- Quân muội nói gì thế? Em định lấy ai? Và vào hồi nào mới xuất giá?

Tỷ Quân không hổ thẹn gì cả, nhanh nhẩu đáp:

- Mừng một tháng tư sang năm, mời chị đến ác Quỷ cốc ở núi Lục Chiếu uống rượu mừng cho chúng em .

Nghe Tỷ Quân nói ngày giờ và địa điểm ấy, khiến Tư Đồ Lộ phải kinh ngạc lui về phía sau một bước và thất thanh hỏi tiếp:

- ác Quỷ cốc là sào huyệt của bọn VỖ Lâm Bát Bá Thiên, mừng một tháng Tư sang năm là ngày khai bang của chúng. Tại sao cô lại lựa chọn nơi đó và chọn đúng ngày ấy?

Vậy chú rể là ai, sao không thấy cô nói cho chị biết?

Tỷ Quân nhanh nhẩu đáp:

- Mã Không Quân.

Tư Đồ Lộ có ngờ đâu Tỷ Quân đã bị uống thuốc Biến Tính Loạn Thần và bị Bất Tà dùng Mê Hồn Đoạt Tâm Pháp để điều khiển nên nàng cứ tưởng Tỷ Quân vì việc Tư Mã Ngạn kích thích quá rồi, vì thế mới nghĩ ra thủ đoạn để trả thù . Cho nên nàng vội quát mắng:

- Quân muội đã điên rồi phải không? . . .

Không đợi chờ nàng nói dứt lời, Tỷ Quân đã lắc đầu cười khẩy đáp:

- Em không điên không khùng gì cả, em yêu Tư Mã Ngạn mà y không chịu lấy em, nên em mới quyết tâm lấy một người giống hệt y, để giảm bớt cảm giác thất bại trong lòng. Huống hồ Không Quân bị Cơ Lục Ý hất hủi đã có một bài học sâu sắc như thế, nên em dám chắc y thế nào cũng chung thủy với em, chứ không dám bạc tình như đã đối xử với chị âu Dương Thủy trước kia đâu .

Tư Đồ Lộ tức giận đến hai chân dẫm xuống đất lia lia ưỡn ngược đôi lông mày lên định vận công lấy sức để leo lên vách núi. Tỷ Quân thấy thế xua tay vừa cười vừa nói tiếp:

- Chị đừng có lên đây làm chi nữa, em đi đây. Tuy công lực của chị cao siêu hơn em thực, nhưng nơi đây cao như thế này chị lên được tới nơi thì em đã đi xa rồi. Em chỉ mong chị đến ngày hôm đó thế nào cũng đến dự tiệc mừng của em và em còn muốn chị làm người chủ hôn cho em nữa.

Nàng vừa nói dứt, đã quay người đi mất dạng ngay.

Tư Đồ Lộ càng nóng lòng sốt ruột thêm, vội giở hết tốc lực khinh công ra phi thân lên trên đỉnh vách núi và một mặt thì dùng công lực Truyền âm Cập Viễn kêu gọi rằng:

- Quân muội, đừng có đi đâu hết hãy quay trở lại đến tịnh thất của chị xem Mã Không Quân, kẻ mà hiện muội nhận là người rất trung thành đã mạo nhận Tư Mã Ngạn đến Trường Minh cốc cầu hôn và đã bị chị điểm huyết mê rồi .

Lời nói ấy của chị ta giữ sao nổi được Tỷ Quân, nàng chỉ nghe được thấy tiếng vang vọng của mình trở lại thôi, còn Đông Hải Long Nữ đã đi mất dạng rồi. Ngoài ra nàng Còn văng vẳng nghe thấy mấy tiếng cười khẩy.

Khi lên trên đỉnh vách nàng không thấy hình bóng của Tỷ Quân đâu hết .

Bất cứ về võ học và văn chương, hay là giang hồ kinh nghiệm, Tư Đồ Lộ đều giỏi hơn Nhiếp Tiểu Băng với Ngải Tỷ Quân một mức. Nàng đứng ngẩn người ra ở trên đỉnh vách thất thanh thở dài một tiếng, rồi nàng bỗng đảo ngược đôi người một vòng, đã động lòng hoài nghi nay. Nàng nhận thấy Tỷ Quân bỗng nhiên xuất hiện ở nơi đây không phải là Vô cớ, chưa biết chừng nàng ta đã giở kế điệu hổ ly sơn chăng?

Tuy Tư Đồ Lộ đã đoán chắc như vậy, nhưng nàng không lo âu chút nào, vì khi ra khỏi tịnh thất nàng đã đề phòng trước và đã dùng thủ pháp độc đáo điểm yếu huyết tê rồi. Nàng chắc không ai có thể giải cứu nổi cả. Cho nên nàng thấy Tỷ Quân đã đi mất dạng, liền lẳng lặng nhảy xuống dưới từ từ quay trở về mặt thất. Lúc này trong lòng nàng chỉ lo âu và hoài nghi vì vấn đề gì gì mà tại sao bỗng dưng Tỷ Quân lại thay đổi tâm đối tính đi theo bọn Bát Bá Thiên như vậy thôi?

Khi về tới gần tịnh thất, nàng thấy trong phòng vẫn yên tĩnh như trước, nên nàng đoán chắc đối phương không sao giải huyết cho Mã Không Quân, nhưng lại không cam tâm thất vọng bỏ đi hiện giờ thế nào cũng vẫn còn ở trong phòng và đang cố hết sức tìm cách cứu Không Quân? Vì nghi ngờ như vậy, nàng liền móc túi lấy sẵn bảy mũi ám khí Huyền âm Thiết Tuyến ra và khẽ quát một tiếng phi thân tới trước cửa phòng và đứng bịt lấy lối đi không để cho đối phương tẩu thoát.

Tư Đồ Lộ đã đứng chặn cửa phòng rồi, liền đưa mắt nhìn vào bên trong. Cảnh tượng trong đó đã làm cho Tư Đồ Lộ vẫn khét tiếng là người đa mưu lắm kế, trước kia là Cửu U Minh Hậu, giờ là Trùng quang công chúa, xưa nay vẫn cầm đầu quần hào, mà cũng phải hổ thẹn đến hai má đỏ bừng.

Thì ra trong mặt thất vẫn còn những dấu vết máu tươi của Mã Không Quân để lại, nhưng còn bốn thân Không Quân bị mình đánh chết giấc và đã bị điểm yếu huyết mê bằng thủ pháp độc đáo đã biến mất dạng từ hồi nào rồi .

Tư Đồ Lộ tiến tới gần chỗ vết máu, thấy có mấy hàng chữ rất nhỏ viết bằng móng tay như sau:

”Tư Đồ, Tư Đồ, làm việc hồ đồ, điểm huyết độc đáo, hậu quả như không. Bát Bá ngạo thế, đại triển hùng đồ, nữ kiệt tức thời, mau về với mỗ.

Phía dưới có ký tên Tiên Cơ MÔ Mẩu Dư Bất Tà” .

Tư Đồ Lộ xem xong những chữ đó vừa hổ thẹn vừa hoài nghi vừa tức giận. Hổ thẹn vì đối phương coi Trường Minh cốc của mình như vào chỗ không người, ra vào tự do không một ai hay biết, như vậy nàng không hổ thẹn, sao được?

Nàng tức giận vì những lời lẽ của Bát Tà để lại, không những chế giễu mỉa mai nàng mà lại còn dẫn dụ nàng quy hàng y thị là khác .

Nàng kinh hãi là vì thủ pháp điểm huyết độc đáo của mình yên trí không ai giải cứu nổi, nay bị đối phương giải được một cách dễ dàng như thế, đủ thấy Tiên Cơ MÔ MẪU kẻ đứng đầu nhóm Bát Bá Thiên quả thực Vô cùng lợi hại. Nàng nghi ngờ là không hiểu tại sao Tỷ Quân lại bỗng dưng gặp Bát Tà mà lại bằng lòng lấy Không Quân như thế?

Tư Đồ Lộ đã định liên hiệp quần hào của Trung Nguyên để đến mừng một tháng tư sang năm sau đi Lục Chiếu để quét sạch bọn Bát Bá Thiên nhưng bây giờ có chuyện này xảy ra bắt buộc phải thay đổi ý kiến.

Tư Đồ Lộ có thể nhịn nhục, có thể nén giận và cũng có thể kiềm chế được sự kinh dị, nhưng còn chữ hoài nghi thì nàng không sao để yên được nàng phải rời khỏi ngay Trường Minh cốc đi tìm lời giải đáp ngay. Vì Ngải Tỷ Quân với nàng như tình thân chị em ruột nàng biết Mã Không Quân là một tên sắc ma dục quỷ, nên nàng chỉ lo cho Ngải tiểu muội gần quần tà như thế kho mà giữ nổi tấm thân trinh bạch.

Tư Đồ Lộ càng lo nghĩ bao nhiêu, trong lòng không yên bấy nhiêu, nàng đành phải giao việc liên lạc cho mấy nhân vật đặc lực của mình xử lý rồi nàng liền rời khỏi Trường Minh cốc một mình lên đường đi ngay.

Tư Đồ Lộ đi đâu? CÓ phải nàng định đi ác Quỷ cốc ở núi Lục Chiếu để cứu Ngải Tỷ Quân không?

Không phải? Vì Tư Đồ Lộ tự biết, với tài ba của mình với một có thể thắng nổi bất cứ một người nào trong nhóm Thất Bá Thiên kia nhưng còn Tiên Cơ MÔ MẪU, thì nàng tự biết mình chưa phải là đối thủ cả kẻ địch lợi hại ấy. Huống hồ mình đi tới ác Quỷ cốc, nơi đó là trọng địa của Bát Bá Bang, mình chỉ có một thân một mình, đối phương lại người sức mạnh như thế, thực là thiên thời, địa lợi, nhân hòa mình đều lép vế hết. Như vậy đi tới đó chẳng khác gì là mang thân vào miệng hùm, hay là đâm đầu vào lưới không?

Tư Đồ Lộ không đi ác Quỷ cốc cứu Ngải Tỷ Quân thì nàng đi đâu mà đi một cách hấp tấp như thế?

Vấn đề ấy rất dễ hiểu, nàng đi như vậy tất nhiên là phải kiếm người trợ giúp. Người mà nàng cầu trợ giúp tất nhiên tài ba phải hơn nàng, người ấy là ai mà lại khiến Tư Đồ Lộ phải kính phục như vậy?

Tất cả chỉ có hai người mà Tư Đồ Lộ muốn yêu cầu giúp hai người này là một nam và một nữ. Tất nhiên hai người đó không phải là Nhiếp Tiểu Băng với Tư Mã Ngạn vì cả hai người đó thể nào cũng có một người là Đại Trí Thiên Sư và một người nữa là Trang Bá Lạc đã đánh bại Mã Không Quân, đã lừa được Cơ Lục Ý mà khiến yêu nữ này phải về triệu cậu mình ra trả thù .

Đại Trí Thiên Sư với Trang Bá Lạc tại sao lại là một nam với một nữ được? Đã trót cho quý vị biết sự bí mật trên rồi, thì tất nhiên cũng phải để cho quý vị biết rõ sự bí mật sau . Đại Trí Thiên Sư tất nhiên không phải là nữ, thì Trang Bá Lạc ắt phải là nữ cả nam trang rồi? Quý vị thử ngẫm nghĩ cái tên Trang Bá Lạc sẽ rõ, Trang là nữ cả nam trang, còn Bá Lạc là một người xưa nổi tiếng về biết xem ngựa. Như vậy quý vị độc giả thông minh đọc tới đây đã đoán ngay chàng ta là VÔ Vi Tiên Nữ âu Dương Thúy giả dạng rồi .

âu Dương Thúy chưa chết ư? Tất nhiên là nàng chưa chết, mà lúc bấy giờ chỉ có bốn người hay rõ chuyện ấy thôi. Bốn người đó là Đại Trí Thiên Sư, Tư Đồ Lộ, Ngải Tỷ Quân với Kiến Tính đại sư tức Mạnh Hương Thiên, danh kỹ VÔ Xương và cũng là thiếu nữ đã được uống viên Trú Nhan đơn, sau bị người ta rạch nát mặt.

Sở dĩ âu Dương Thúy không chết là nhờ có Tư Đồ Lộ, người bạn tri giao của nàng đã kịp thời đem rễ cây hoa nhài trăm năm, đến mài nước cho nàng uống, để rửa chất độc của Đông Tâm Cửu Độc Thảo. Lúc ấy nàng vẫn còn nửa mê nửa tỉnh, Tư Đồ Lộ lại đem nàng xuống Bắc Mang Quỷ Phủ điều dưỡng. Trước ngày đại hội Vân Mộng Tranh Kỳ lại đem nàng đến VÔ Xương để chờ lấy được viên Đại Hoàn đơn là cho nàng uống luôn. May mắn thay lại gặp Đại Trí Thiên Sư, người bạn cũ của sư phụ nàng, ông ta hứa sẽ hết sức giúp nàng, Đại Trí Thiên Sư đã ngấm ngấm lên vào trong Tam Kỳ Thủy ô, núp ở một bên để xem tình hình của đại hội Tranh Kỳ, vì vậy việc gì xảy ra ở trong đại hội, ông ta đều thấy rõ mồn một. Cho nên khi ở Lầu Hoàng Hạc thấy Tư Mã Ngạn dùng Bát Bảo Thần Nê kết thiện duyên với mình ông ta biết trong cái hộp đó có Đại Hoàn đơn liền lấy luôn viên thuốc ấy đem về cứu VÔ Vi Tiên tử ngay.

vị Cao tăng này rất muốn kết hợp mối tình duyên VÔ Cấu của Tư Mã Ngạn với âu Dương Thúy vì vậy mà ông ta đã hai lần để lại kệ ngữ cho Tư Mã Ngạn đều có ám thị.

Như vậy tại sao Ngải Tử Quân lại xây một ngôi mộ không cho âu Dương Thúy và thêu dệt những lời giả dối để lừa Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Băng như thế?

Trả lời câu hỏi trên là chỉ vì tâm địa của âu Dương Thúy quá cao quý và trong sạch mà nên. Nàng suýt chết mà khôn khổ biết bao mới sống lại được, sau vì cải trang làm Trang Bá Lạc, bộ mặt quá đẹp của nàng khiến Cơ Lục Ý trông thấy đã phải xiêu lòng ngay, thì tất nhiên nàng phải trả thù Lục ý, người đã làm hại mình suýt chết một trận nên thân.

Ngờ đâu, vì gần gũi Lục ý, mà âu Dương Thúy đã phát giác yêu nữ không những rất lẳng lơ dâm tà, mà còn thông minh tuyệt thế nữa. Vì thế mà nàng thương tài không có ý báo oán, đồng thời nàng lại còn muốn thay lòng đổi dạ hồng phần ma tinh mặt đẹp như tiên mà lòng độc ác như rắn rết ấy để đi vào con đường chính đạo, nên nàng đã tạm dẹp việc đền ơn Tư Mã Ngạn và việc trả thù Mã Không Quần sang một bên để hết tâm thần vào việc lấy đức báo oán để cảm hóa Cơ Lục ý.

Chắc quý vị vẫn còn nhớ Tư Mã Ngạn bị Mã Không Quần ám hại lần thứ hai vào trong hang động bí mật, chàng thấy chỉ còn cái giường trống thoi chứ không thấy âu Dương Thúy đâu nữa và không biết nàng sống chết ra sao. Chàng áy náy vội đi Hắc Sách cốc ở núi VÔ Lượng. Khi đi qua núi Ô Mông, nghe thấy tiếng đàn Tỳ Bà với tiếng đàn cổ ở trong Kiền Tính am vọng ra.

Lúc ấy người gảy đàn Tỳ Bà là Mạnh Hương Thiên, đã đi tu đổi tên là Kiền Tính đại sư con người gảy đàn cổ chính là VÔ Vi Tiên Tử âu Dương Thúy.

Tư Mã Ngạn bị tiếng đàn Tỳ bà với tiếng đàn cổ hấp dẫn mà gõ cửa am xin yết kiến hai người gảy đàn tuyệt diệu ấy, nhưng âu Dương Thúy núp ở trong phòng riêng của Kiền Tính đại sư lánh mặt chàng.

Sở dĩ nàng không muốn gặp Tư Mã Ngạn là vì thấy Mã Không Quần quá gian hùng xảo trá và cũng biết rõ tài ba của mình lợi hại như thế nào, nếu để y hay tin mình tái sinh, thì thế nào y cũng hoảng sợ đến mất hết hồn vía mà lên trốn đi một nơi thực xa, không ai có thể tìm thấy y được .

Những lời nói của Kiền Tính đại sư, những lời đáp của Tư Mã Ngạn đều lọt cả vào tai của âu Dương Thúy đang núp ở phòng kế bên. Bất cứ ở chỗ có người hay không người, lúc nào Tư Mã Ngạn cũng tỏ ra rất yêu VÔ Vi Tiên Tử, thử hỏi âu Dương Thúy thấy chàng ta thương yêu mình như vậy mà không cảm động sao được. nên nàng đứng ở phòng bên rất đau lòng ứa nước mắt ra, bụng thì nghĩ cách làm thế nào để đền lại mối ân tình này cho Tư Mã Ngạn.

32. Nghi Vấn Trong Sự Nghi Vấn

Chờ tới khi Tư Mã Ngạn nghe những lời ám thị của Kiền Tính đại sư đã hiểu biết VÔ Vi Tiên Tử chưa chết. Đồng thời chàng cũng biết ngay, người gảy đàn cổ đó đích thị là âu Dương Thúy chứ không sai, cho nên chàng mới xông vào phòng riêng tìm kiếm nàng, nhưng âu Dương Thúy đã giả khinh công tuyệt thế ra nhảy qua cửa ẩn núp ở trong bóng tối chỗ bên ngoài rồi.

Tuy nàng chưa muốn để nguyên bộ mặt thực của mình gặp Tư Mã Ngạn vội, nhưng có phải là nàng không muốn gặp ngay chàng để thổ lộ tâm sự giải mối tương tư bấy lâu nay đâu. Vì vậy nàng đã vội đi đón đường Tư Mã Ngạn và giả dạng làm Trang Bá Lạc để hàn huyên giấy lát cùng chàng đồng thời nàng còn phát biểu hai câu “Chưa chắc mỹ nhân đã là hoa thủy, xưa nay người hại nước vẫn là hôn quân” để bênh vực đàn bà.

Hai người chia tay xong Tư Mã Ngạn đi Hắc Sách cốc ngay, nàng vẫn ngầm ngầm theo sau bảo vệ chàng.

Khi ở cốc khẩu, nàng nghe lỏm thấy Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng định cuộc hẹn ước mười năm, người áo trắng mà Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng thoảng trông thấy lúc bấy giờ chính là nàng vậy.

âu Dương Thúy thấy Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng thương yêu nhau như vậy liền thay lòng đổi dạ, lại muốn hy sinh mối tình của mình để giúp cho hai người thành vợ thành chồng. Vì lúc đó nàng đã mộ đạo, lòng tu hành nặng hơn niềm lưu luyến trần tục. Nàng lại cảm thấy mình lớn tuổi hơn Tư Mã Ngạn. Tiểu Băng với chàng ta mới xứng đôi hơn nhưng sau hai lần ở am Kiền Tính với ở cốc khẩu Hắc Sát. Nàng thấy Tư Mã

Ngạn vắng mình vẫn còn thốt ra những lời quá si tình với mình như thế. Vì vậy nàng nghĩ, muốn giúp cho Tiểu Băng kết duyên với chàng ta không phải là chuyện dễ .

Thế rồi Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng đi Đông Hải, nàng vẫn ngấm ngầm theo sau để cách giúp cho hai người. Thấy Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng càng có cử chỉ quang minh lỗi lạc bao nhiêu thì nàng lại càng cảm động khen ngợi bấy nhiêu và càng quyết chí giúp cho hai người thành vợ thành chồng.

May mắn thay trong khi đi đường, nàng lại gặp Ngải Tử Quân, nàng nghĩ ngay ra được một kế, bảo Tử Quân vào trong hang động bí mật trước xây một ngôi mộ giả hộ mình và dạy Tử Quân cách nói dối Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng như thế nào.

Yù của nàng là để cho Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng trông thấy ngôi mộ của mình rồi, thì sẽ bỏ cuộc giao ước mười năm kia đi, hai người sẽ không còn e dè gì nữa mà kết duyên với nhau ngay. Chờ tới khi cuộc nhân duyên của hai người đã thành tựu rồi, thì lúc ấy nàng mới suy tính chuyện mình nên lánh mặt người đời đi tu hay cùng Tiểu Băng lấy chung một chồng để Tư Mã Ngạn được hưởng phúc Tề.

Yù nghĩ và mưu kế của nàng tuy hay, dụng tâm của nàng tuy đau khổ thực, nhưng ngờ đâu chữ tình lại biến hóa Vô cùng, nàng chưa nhảy ra khỏi lưới tình, thì Ngải Tử Quân lại sa ngã vào trong bể tình luôn.

Tử Quân vui vẻ nhận lời dặn bảo của nàng, vào trong hang động bí mật xếp đặt mọi sự, còn nàng thì tiếp tục đi cải hóa Cơ Lục Ý như đã định.

Kết quả việc làm của nàng rất hay, rất khéo léo, nhưng kẻ ngoan cố vẫn không sao chịu cúi đầu . Dưới sự tà dục bốc cao của Lục ý, yêu nữ như điên như cuồng giằng co lôi kéo nàng khiến suýt tí nữa thì nàng bị lộ chân tướng.

Tuy âu Dương Thúy thấy sự mong mỏi của mình không thành, bắt buộc dĩ phải bỏ cuộc, nhưng nàng cũng không nhẫn tâm diệt trừ Cơ Lục Ý ngay, mà chỉ dùng kế ăn miếng trả miếng, bắt chước thủ đoạn của Lục Ý năm xưa đối phó với Tư Đồ Lộ, cướp lại cuốn VÔ Vi chân kinh của mình, rồi nàng lại còn khuyên răn yêu nữ một phen xong mới bỏ đi .

Bây giờ hãy nói Tư Đồ Lộ bỗng thấy Ngải Tử Quân thay đổi tính nết mà kinh hãi Vô cùng, đồng thời lại thấy Dư tổng đốc bang công lực quá cao siêu, nên nàng vội đi tìm Đại Trí Thiền Sư với âu Dương Thúy hai người tài ba trí tuệ đều hơn mình bàn cách đối phó.

Đại Trí Thiền Sư vân du bốn bể, không có chỗ ở nào nhất định, chỉ có thể ngẫu nhiên gặp được ông ta thôi. Chứ còn muốn tìm kiếm thì rất khó, Nhưng còn chỗ ở của âu Dương Thúy thì Tư Đồ Lộ biết rõ lắm.

âu Dương Thúy đã cho Tư Đồ Lộ hay, chỉ đến mừng một tháng tư sang năm là nàng sẽ đi ác Quỷ Cốc dự cuộc tiểu trừ nhóm VÔ Lâm Bát Bá Thiên ra, còn thì nàng cứ ở trong am Kiến Tính núi Ô Mông. Nàng ở đó một mặt nghiên cứu VÔ Vi Chân Kinh để tăng cường công lực của bản thân, và một mặt truyền thụ võ công cho Kiến Tính đại sư để chống đối với những hổ lang và còn dạy cho Kiến Tính nội gia diệu khuyết để trong người được khỏe mạnh.

Như vậy tất nhiên Tư Đồ Lộ phải đi kiếm âu Dương Thúy trước chứ nàng đợi gì lại đi kiếm Đại Trí Thiền Sư, người không có hành tung nhất định. Nàng rời khỏi Trường Minh cốc đi thẳng am Kiến Tính ở núi Ô Mông thăm Kiến Tính đại sư thái, để gặp âu Dương Thúy đang ở đó tham khảo Phật lý.

Tư Đồ Lộ là người rất thông minh, chỉ mấy năm trước nàng mê man trong Trường Tình mới bị mắc lừa của Cơ Lục Ý thôi, chứ còn nàng du hiệp giang hồ bấy lâu nay, chưa hề bị thất lợi một vụ nào hết . Nhưng ngay bây giờ nàng đến am Kiến Tính, nàng là người túc trí đa mưu, tột đỉnh như vậy nàng cũng phải kinh ngạc không hiểu tại sao cả.

Thì ra am Kiến Tính đã bị thiêu rụi, chỉ còn lại mấy cái vách chưa đổ hẳn thôi. Nàng đến gần nhìn kỹ, mới hay cánh cửa đã thiêu đen, trên đó có mấy chữ như sau :

”Một ngọn lửa tiêu ác hận. Thân rồng tái hiện giang hồ, thiêu chết Bá Lạc trong am, Thúy mi có phải là người thường đâu. / Đọc xong những chữ đó, nàng thấy rõ ràng là hai cậu cháu Ngọc Thành với Lục Ý đã phóng hỏa đốt ngôi am này, và cả Trang Bá Lạc, hóa thân của âu Dương Thúy cũng bị thiêu chết nốt.

Nàng không tin với tài ba của âu Dương Thúy cao siêu như vậy, khi nào lại bị Lục Ý đốt chết ở trong am này được, nhưng cứ theo thường thức mà suy xét, thì Cơ Ngọc Thành với Lục Ý không khi nào lại tự an ủi hão, viết lại mấy chữ có vẻ đắc trí như thế này? Thực cũng vậy mà hư cũng thế, nàng chỉ thấy nơi đây còn lại mấy bức vách chưa đổ thôi, chứ còn hai người là âu Dương Thúy với Kiến Tính đại sư, thì đã không còn thấy đâu nữa, như vậy nàng không kinh ngạc sao được?

Tư Đồ Lộ đang ngơ ngác, thì bỗng nghe thấy có tiếng rú kêu rất bi đát ở trong khu rừng rậm tại phía sau nàng vọng ra, rừng ấy chỉ cách nàng có ba bốn trượng thôi. Tiếng rú ấy không những kỳ quái vô cùng và còn tỏ rõ người đã thốt ra tiếng rú ấy có nội công chân lực rất thâm hậu, nếu không phải là một nội gia cao thủ thì làm gì mà rú kêu được như thế?

Nàng kinh hãi vội quay người lại, liền thấy người Mèo vừa gầy vừa cao đang ở trong rừng thung thủng bước ra. người này mặt gầy gò mắt sâu hoắm, nhưng đôi ngươi lóe ánh sáng xanh tía ra trông rất rừng rợn, hai cánh tay cũng rất dài và đeo đầy những vòng vàng, chỉ để hở hai bên khuỷu tay ra thôi.

Tư Đồ Lộ đã nhận ra người này chính là người Mèo hung ác đã cùng với Liễu Văn Tôn với Hồng Y Phiên Tăng xuất hiện ở Vân Mộng Tranh Kỳ mà hiện giờ là người trong nhóm VÕ LÂM BÁT BÁ THIÊN.

Người Mèo hung ác ấy vừa ra tới bên ngoài, thì tiếng rú kêu đã ngừng hẳn, đôi mắt xanh của y tía ra những luồng ánh sáng chói và cứ ngăm nhìn Tư Đồ Lộ hoài, rồi y cất tiếng cười khẩy hoài chứ không nói năng gì cả.

Tư Đồ Lộ vốn dĩ biết tiếng Mèo, nhưng người Mèo có rất nhiều dân tộc khác nhau và ngôn ngữ cũng vậy. Vì thế mà nàng giả bộ không biết gì mà chỉ giả bộ dùng tiếng Hán khê hỏi:

- Ngài là ai? Tại sao cứ nhìn bồn cô nương vậy?

Không ngờ người Mèo hung ác ấy rất thạo tiếng Hán, vội trả lời Tư Đồ Lộ rằng:

- Ta là Phi Hoàn Động Chủ con nhỏ ngươi có phải là Ngọc Trác Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng đấy không?

Từ khi ra đời tới giờ Tư Đồ Lộ chưa thấy ai dám coi mình như là một đứa con nít như thế, nên nàng vừa nghe đối phương hỏi như vậy đã định nổi giận rồi, nhưng sau lại thấy đối phương tưởng lầm mình là Ngọc Trác Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng, như vậy đủ thấy người Mèo hung ác này không quen biết nhân vật võ lâm Trung nguyên mấy, nên nàng muốn lợi dụng cơ hội này để hỏi rõ đối phương một vài việc. Vì vậy mà nàng không nổi giận nữa, chỉ lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Tôi không phải là Nhiếp Tiểu Băng, tài ba của nàng ta còn cao siêu hơn tôi nhiều.

Phi Hoàn Động chủ lại hỏi tiếp:

- Thế con nhỏ ngươi tên là chi? CÓ bao nhiêu bản lãnh tài thế?

Tư Đồ Lộ không trả lời câu hỏi ấy, mà chỉ hỏi đối phương tiếp:

- Trừ phi người phải cho ta biết nguyên nhân câu hỏi của ngươi trước, thì ta sẽ trả lời những câu hỏi của ngươi.

Phi Hoàn Động Chủ đáp:

- Vì ta biết võ công của Nhiếp Tiểu Băng cao siêu lắm, mặt lại đẹp. Ta thấy mặt mũi của ngươi cũng khá xinh, trông hao hao giống con nhỏ đó, nên ta mới hỏi thử như thế.

Kêu “ồ” một tiếng, Tư Đồ Lộ mới mỉm cười đáp:

- Ra là thế đấy! Bây giờ đến lượt ta trả lời cho người biết, ta họ Lãnh tên là MỘ BĂNG.

Lãnh là họ của tổ tiên ta, còn cái tên MỘ BĂNG là ta tự đặt lấy, vì ta rất ái mộ Ngọc Trác hằng nga Nhiếp Tiểu Băng ta chỉ muốn luyện được võ công cao siêu như nàng ta là có thể bất hoang xưng hùng thiên hạ được liền.

Mấy lời nói của nàng thêu dệt rất khéo, khiến Phi Hoàn Động Chủ nghe xong liền xéch ngược đôi lông mày rậm lên trông có vẻ khoái chí lắm.

Thì ra đến mừng một tháng Tư sang năm nhóm Bát Bá Thiên sẽ cử hành buổi lễ khai bang và đã viết thiệp mời các quần hùng dự hội để bọn mình có dịp diện võ dương oai, xưng bá thiên hạ, nhưng trước ngày hội kỳ thế nào cũng phải có nghi thức khước trương thực lực trong bang.

Vì nguyên nhân này mà Dư Bất Tà, người đứng đầu nhóm Bát Bá Thiên mới sai các Bá Thiên đi ngao du Đông, Nam, Bắc để tìm kiếm những kỳ tài và những người có bản chất học võ rất tốt, hoặc thâu làm đệ tử hoặc kết làm bạn thân, dẫu về bốn bang, nhưng bất cứ có kết quả hay không, cuối tháng hai sang năm, là ai nấy đều phải trở về ác Quỷ cốc tụ họp.

Phi Hoàn Động Chủ này thừa lệnh rời khỏi núi đi về các tỉnh ở miền Tây Nam, nhưng từ khi lên đường đến giờ, y chỉ thâu phục được một tên man đi điên dại có thần lực rất mạnh thôi, bây giờ ở trong núi Ô Mông này, y ngẫu nhiên gặp Tư Đồ Lộ, thấy tư chất của nàng rất tốt và lại say mê võ học như thế, rất hợp với điều kiện của y, như vậy y không mừng rỡ sao được? Nên y lớn tiếng cười một hồi, rồi hỏi tiếp:

- Lãnh cô nương, tài ba của Nhiếp Tiểu Băng thì có nghĩa lý gì đâu, cô nương chịu theo ta trở về ác Quỷ Cốc ở núi Lục Chiếu, khổ luyện ba năm thần công, lão phu dám cam đoan tài ba của cô nương sẽ giỏi hơn Nhiếp Tiểu Băng ngay.

Tư Đồ Lộ cười thầm, nhưng vẫn làm ra vẻ không tin mà lắc đầu vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Tôi không tin Phi Hoàn Động Chủ lại tài ba đến như thế được?

- Lãnh cô nương chưa biết đấy thôi, lão phu không những là động chủ của Phi Hoàn Động ở Miêu Cương và còn là một đại Bá Thiên trong nhóm Bát Bá Thiên nữa.

Tư Đồ Lộ giả bộ không hiểu cau mày lại hỏi :

- Cái gì là VÕ Lâm Bát Bá Thiên?

- ĐÓ là tám người nam nữ kỳ nhân đều có võ học tuyệt đỉnh, mình lại thành một nhóm đặt tên là VÕ Lâm Bát Bá Thiên, lão phu là một người trong nhóm đó đây.

- Thế các người đều ở trong ác Quỷ Cốc trên núi Lục Chiếu hay sao?

- Chúng ta tổ chức một cái Bát Bá Bang ở trong ác Quỷ Cốc đến mừng một tháng tư sang năm sẽ gửi thiệp đi mời tất cả anh hùng hào kiệt đến dự khai bang thịnh hội, chúng ta sẽ biểu diễn võ công trước mặt họ, để mọi người võ lâm có mặt tại đó đều phải cúi đầu phục. Như vậy Bát Bá Thiên mới có thể làm bá chủ thiên hạ hùng thị võ lâm được - Như vậy quả thực là một hành động rất hào hùng và chắc phải náo nhiệt lắm .

- Lãnh cô nương có muốn gia nhập Bát Bá Bang để cùng mưu đồ bá nghiệp không?

- Người bảo tôi ác Quỷ Cốc khổ luyện thần công như thế, có phải người đã có ý muốn thâu tôi làm đệ tử phải không? Và muốn khước trương VÕ Lâm Bát Bá Thiên thành VÕ Lâm Cửu Bá Thiên phải không?

Hiếu sắc là thường tình của con người, tất nhiên Phi hoàn Động Chủ thấy Tư Đồ tuyệt đẹp như thế tránh sao khỏi sự thèm muốn, nên y nghe thấy nàng hỏi như vậy, liền vừa cười vừa trả lời ngay:

- Lãnh cô nương có nhân phẩm khác người như thế này, khi nào mà lại chịu để cô nương phải làm đệ tử hèn hạ như thế? MỖ muốn mời cô nương gia nhập Bát Bá Thiên là muốn cô nương kết làm anh em với mỗ rồi nói với đại tỷ của mỗ, chỉ bảo những bí quyết thượng thừa và võ học cao siêu cho cô nương, như vậy cô nương mới chóng tấn tới, học một ngày bằng người ta học một năm chứ?

- Đại tỷ của động chủ là ai thế?

- Chị ấy họ Dư tên Bất Tà, biệt hiệu là Tiên Cơ MỖ mẫu .

- Tiên Cơ MỖ Mẫu Dư Bất Tà? Sao cái tên này khó nghe thế? Tên như vậy thì chị ấy làm gì có võ học kinh người được?

- Tên của chị ấy không kinh người, nhưng tài ba lại rất kinh người. MỖ dám nói võ công của Dư đại tỷ, có thể nói là ngao thị càn khôn, Vô địch thiên hạ. Nếu Lãnh cô nương được chị ấy chỉ dẫn cho, thì không bao lâu cô nương sẽ thấy tài ba hèn mọn của Nhiếp Tiểu Băng rất tầm thường và y thị cũng không dám

coi thường cô nương nữa đâu ~r! chưa biết rõ công lực nhóm Bát Bá Thiên như thế nào, nên Tư Đồ Lộ có ý muốn thử thách xem. Nàng liền mỉm cười hỏi tiếp:

- Hình như động chủ có vẻ tăng bốc Dư Bất Tà đại tỷ ấy hơi quá đáng một chút thì phải?
- Tôi là người Mèo, chắc cô nương cũng biết, người Mèo chúng tôi không bao giờ nói dối ai hết.
- Tốt hơn hết động chủ hãy cử ra một chứng cứ gì cho tôi xem thử, nếu quả thực Dư Bất Tà tài ba như động chủ vừa nói, thì tôi không những muốn gia nhập Bát Bá Bang và còn muốn đổi cái tên Lãnh Mộ Băng thành Lãnh Mộ Tà nữa.

Phi Hoàn Động Chủ cau mày lại suy nghĩ một hồi, rồi gượng cười đáp:

- CỒ nương bắt tôi làm như thế quả thật là một vấn đề rất khó khăn. Dư Bất Tà đại tỷ lại không có mặt tại đây để chứng minh tài ba của chị ấy cao siêu như thế nào đấy cơ chứ?
- Hình như động chủ không được thông minh lắm thì phải?

Phi Hoàn Động Chủ nghe nói kinh ngạc hỏi lại:

- Chẳng lẽ Lãnh cô nương đã có cách gì rất thần diệu chăng?
- Công lực của động chủ với công lực của Dư đại tỷ hơn nhau như thế nào?
- Giữa anh em chúng tôi chưa hề so tài với nhau bao giờ, nhưng theo sự phân tích rất khách quan của tôi, thì võ công của tôi chỉ có thể bằng được bảy thành tài ba của Dư đại tỷ thôi.
- Như vậy thì dễ lắm! Bây giờ chỉ cần động chủ biểu diễn võ công cho tôi xem, nếu được thì tôi chịu phục, tôi sẽ vui lòng nhận Dư đại tỷ của người làm sư phụ ngay.
- Lãnh cô nương thông minh thực, để tôi nghĩ xem nên biểu diễn như thế nào mới thích đáng đã.
- Động chủ khỏi cần phải nghĩ ngợi gì hết, động chủ đã là Phi Hoàn Động Chủ, hai cánh tay lại đeo nhiều vòng vàng như thế, tất nhiên thủ pháp phi hoàn của động chủ phải độc đáo hơn người rồi?
- Phải đấy, Lãnh cô nương nhắc nhở hay lắm, để tôi biểu diễn cái trò của người Mèo chúng tôi là Phi Hoàn tuyệt kỹ cho cô nương xem qua nhé .
- CỒ nhân đã nói: “Kéo cung phải kiểm cây cung thật cứng, bắn tên phải dùng những cây tên thật dài”, thì xem võ công tất nhiên cũng phải xem những môn tuyệt kỹ đã làm cho động chủ nổi danh chứ?

Phi Hoàn Động Chủ có vẻ đắc chí liền cởi một cái vòng vàng ở trên tay xuống đưa cho Tư Đồ Lộ xem và mỉm cười nói tiếp:

- Lãnh cô làm ơn vẽ hộ một cái vòng to nhỏ như vòng vàng này ở trên mặt đá.

Tư ĐỒ LỘ biết phi hoàn tuyệt kỹ của người Mèo là một tài ba rất độc đáo của họ, nên nàng liền nghe theo lời của đối phương, dùng ngón tay vẽ một cái vòng tên trên mặt đá sâu chừng năm phân.

Phi Hoàn Động Chủ thấy chỉ lực của nàng như vậy cũng phải hơi kinh hãi, vội khen ngợi luôn:

- Lãnh cô nương khiêm tốn thực, nội lực của cô nương thâm hậu lắm!

Tư Đồ Lộ trả lại cái vòng vàng cho Phi Hoàn Động Chủ vừa cười vừa đáp:

- Cái trò hèn mọn ấy của tôi đâu dám qua mặt một vị Bá Thiên như động chủ thế?

Thoái động chủ mau biểu diễn Phi Hoàn cho tôi xem đi?

Phi Hoàn Động Chủ thấy chỉ lực của Tư Đồ Lộ thâm hậu như vậy liền cười như điên như khùng một hồi rồi nói tiếp:

- Lãnh cô nương người Hán có câu: “Bán hàng thì phải bán cho người biết giá trị món hàng của mình mới hãy nên bán” ngày hôm nay tôi xin biểu diễn một môn tuyệt kỹ tôi chưa hề biểu diễn cho ai xem bao giờ để cô nương thưởng thức như vậy mới khỏi bị cô nương chê cười.
- Động chủ định biểu diễn môn tuyệt kỹ gì thế?

Phi Hoàn Động Chủ liền cởi luôn mười cái vòng vàng ra một bên mỗi tay cầm năm cái, rồi lớn tiếng cười mà nói với Tư Đồ Lộ tiếp:

- Lãnh cô nương để tôi biểu diễn thủ pháp Thập Phương Quy Sào, Kim Hoàn Điệp Tháp cho cô nương xem nhé?

- Thập Phương Quy Sào Kim Hoàn Điệp Tháp, chỉ cái tên này nghe cũng hay hay rồi như vậy chắc môn thủ pháp này của động chủ phải tuyệt chiêu lắm.

Phi Hoàn Động Chủ nghe thấy nàng ta khen ngợi mình như vậy càng khoái trí thêm, vội đứng nghiêm như tượng gỗ vận công lực vào hai cánh tay, rồi kiên tiếp ném luôn mười cái vòng ấy ra và dùng mười thủ pháp khác nhau để ném .

Công lực của Tư Đồ Lộ đã có thể nói là siêu phàm tuyệt thế rồi, nhưng lúc này trông thấy Phi Hoàn Tuyệt Kỹ của Phi Hoàn Động Chủ nàng cũng khen ngợi y thực sự.

Thì ra mười cái vòng ấy tuy dùng mười phương hướng khác nhau mà ném ra, nhưng cái vòng nào cũng quay tít ở trên không hoặc bay vòng, hoặc bay chéo, hoặc bay ngang bay ngửa, nhưng cái vòng nào cũng vậy, đều rớt trúng ngay vào mặt đá chỗ cái vòng mà Tư Đồ Lộ đã dùng ngón tay vẽ. Đồng thời cái sau chồng lên cái trước, mười cái chồng lên như một cái tháp, không khác gì là người ta dùng tay chồng lên vậy.

Ném xong cái thứ mười, tức ái vòng ở trên đỉnh tháp Phi Hoàn Động Chủ mặt tỏ vẻ đắc trí nhìn Tư Đồ Lộ mỉm cười và cất tiếng hỏi :

- Lãnh cô nương đã có pháp nhơn thượng thừa như vậy, chẳng hay cô nương có nhận thấy thủ pháp Thập Phương Quy Sào Kim Hoàn Điệp Tháp này của tôi có hơn được tài ba thường tục của những người giang hồ tỵ nào không?

Tư Đồ Lộ gật đầu khen ngợi:

- Nhất Phụng Quy Sào thì dễ, chứ Thập Phụng Quy Sào thì thật là khó khăn lắm lại còn Kim Hoàn Điệp Tháp không sai nhau một ly một tỵ nào như thế thì lại càng khó khăn thêm . Ngày hôm nay Lãnh Mộ Bằng tôi mới được sáng mắt ra.

Phi Hoàn Động Chủ đắc chí cười như điên như khùng, rồi bỗng giơ hai tay lên nhắm cái tháp vòng ấy cách không chớp luôn mấy cái, mười cái vòng vàng bỗng đều bay cả lên, khi lên tới trên không mới tự chia ra thành hai đồng, mỗi bên năm chiếc và cùng bay thẳng vào hai cánh tay của chủ nhân nó luôn.

Tư Đồ Lộ mới lộ vẻ khen ngợi, nửa có ý nịnh bợ mà thất thanh thở dài nói:

- Tuyệt thế thủ pháp lại thêm tuyệt thế thần công này quả thực là thần tài, có lẽ tôi chả cần phải đổi tên làm Lãnh Mộ Tà mà cứ đổi thành Lãnh Mộ Hoàn lại còn thích đáng hơn.

Phi Hoàn Động chủ thấy nàng ta khen ngợi mình cứ như vậy càng khoái trí thêm vội hỏi lại:

- Bây giờ Lãnh cô nương đã bằng lòng đi ác Quỷ Cốc tham dự Bát Bá Bang chưa?

Tư Đồ Lộ khẽ gật đầu vừa cười vừa đáp:

- Nước chảy xuống chỗ trũng, người leo lên trên cao, tất nhiên là tôi rất muốn được theo học các vị tuyệt thế cao nhân như quý vị, nhưng tôi còn có một việc riêng phải đi làm cho xong mới được, xin hẹn trước mừng một tháng Tư sang năm, thế nào tôi cũng tới kịp núi Lục Chiêu.

Phi Hoàn Động chủ nghe thấy nàng nói như thế rất hài lòng, liền đáp ngay:

- Quý hồ Lãnh cô nương nhận lời gia nhập Bát Bá Bang là đúng rồi, hiện giờ tôi cũng có việc phải đi nơi khác, chứ tôi chưa về núi Lục Chiêu ngay đâu .

Muốn biết rõ sự thực hư của đối phương, không khi nào Tư Đồ Lộ lại chịu bỏ lỡ một dịp may nào. Nàng liền vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Động chủ còn việc gì nữa thế?

- Lãnh cô nương chưa rõ chuyện này, trong Bát Bá Thiên chúng tôi mới bầu được Dư Bất Tà làm minh chủ mà ai ai cũng chịu phục ra, thì còn bảy người kia vẫn chưa phân được ngôi thứ. CỒ cũng là người trong võ lâm, thì cô cũng chẳng lạ gì người giang hồ chúng ta ai mà chẳng hiếu danh. Cho nên cuối tháng hai sang năm, khi trở về núi, thế nào tôi cũng cố tạo nên một việc gì để dành lấy ngôi thứ cao hơn.

- Trong Bát Bá Thiên của người, ngoài minh chủ không kể ra chẳng lẽ các anh em lại không theo tuổi tác, hay luận võ công mà phân chia ngôi thứ hay sao?

- Nếu luận tuổi tác chia ngôi thứ, thì Mã Không Quần là người ít tuổi nhất, y sẽ là người út ngay, nên thế nào y cũng không cam tâm. Còn nếu luận võ công để tranh giành ngôi thứ, thì lại sợ tổn thương hòa khí của nhau. Cho nên Dư đại tỷ mới nghĩ ra được một cách để chúng tôi phân biệt ngôi thứ.

- Dư đại tỷ đã giỏi về võ học không ngờ lại còn thông minh và đa mưu lắm kể nữa.

Chẳng hay cách của chị ấy nghĩ ra là cách gì thế?

- Chị ấy dẫn chúng tôi đến cuối tháng hai sang năm, khi về núi thì phải thu hút được những người có biệt tài gia nhập bốn bang, để tăng thanh thế cho ngày đại hội khai bang. Vậy ai thu hút được nhiều người hay kết giao được với những người có võ nghệ rất cao siêu, thì căn cứ vào hai mục tiêu đó mà luận ngôi thứ của mọi người.

Khi ở trong Trường Minh Cốc Tư Đồ Lộ đã điểm huyết làm cho Mã Không Quần mê man bất tỉnh, sau bị Dư Bất Tà giải được môn điểm huyết đạo của mình và cứu Không Quần đi, như vậy đã đủ làm cho Tư Đồ Lộ khinh hãi thâm rồi. Không ngờ bây giờ nàng lại nghe thấy Phi Hoàn Động Chủ nói Bất Tà còn đa mưu lắm trí nữa, khiến nàng càng cảnh thích thêm. Nàng liền liếc nhìn đối phương rồi mỉm cười hỏi tiếp:

- Phương pháp ấy kể cũng cao minh đấy, nhưng không biết động chủ có thành tích như thế nào rồi?

Phi Hoàn Động Chủ có vẻ hổ thẹn gượng cười đáp:

- Ngoài Lãnh cô nương ra, tôi chỉ mới thu được một tên man di người vẽ đầy những hoa, nhưng thần lực mạnh Vô cùng và đao kiếm chém không lọt ở núi Dã Nhân thôi.

Thế là tất cả tôi mới kiếm được có hai người thôi.

Tư Đồ Lộ cau mày lại giả bộ làm ra vẻ rất quan tâm đến Phi Hoàn Động Chủ mà vội la lớn:

- ối chà! Như vậy thì làm sao được? Động chủ phải mau cố gắng lên chứ? Chẳng lẽ động chủ lại chịu ngồi ghế cuối cùng của nhóm Bát Bá Thiên hay sao?

Phi Hoàn Động Chủ lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Chưa chắc tôi đã phải ngồi ghế cuối cùng như vậy. Nhưng cổ nhân đã nói: "Tam quân dễ kiếm, nhất tướng nan đầu". Lãnh cô nương là người có tiên cốt như vậy, lại phong hoa tuyết vờn, về mặt võ công cũng đã có thành tích tương đương. Người như cô nương thực rất hiếm có, chưa chừng nhờ sự may mắn gặp gỡ được Lãnh cô nương nơi đây, rồi tài ba cao siêu của cô nương, mà tôi sẽ được ngồi ghế thứ nhất ở trong nhóm cũng chưa chừng. Biết đâu, đây chẳng là một cuộc nhân duyên trời xanh đã run rủi.

Tư Đồ Lộ nghe thấy câu nhân duyên ấy rất chướng tai và thấy đối phương đã có ý với mình, nhưng nàng không nổi giận vội, vẫn tủm tỉm cười nói tiếp:

- Nếu tôi có thể giúp được động chủ một tay thì còn gì bằng nữa, nhưng chỉ sợ thân tôi bỏ liều này chưa chắc đã được Dư Bất Tà để ý tới vậy động chủ nên cố gắng thêm một chút, kiếm thêm người khác tài ba hơn tôi để giúp cho động chủ được ngồi ghế cao hơn thì chắc chắn hơn.

- vừa rồi tôi đã nói, tôi vẫn sẽ tiếp tục nỗ lực và cho đến ngày hạn cuối cùng tôi mới ve vãn.

- Tên man tử về chần chịt lên đai người có thần lực Vô cùng đao kiếm chém không lọt mà động chủ đã thu phục được ở trong núi Dã Nhân đó, sao động chủ không gọi y ra đây để cho tôi được kiến thức một phen?

- Tôi đã giao cho y một tín vật bảo y cứ đi thẳng đến ác Quỷ Cốc trước.

- Tôi làm xong một việc này, tôi cũng sẽ đi núi Lục Chiếu ngay có lẽ tôi còn đến trước hơn động chủ, vậy động chủ cũng nên đưa cho tôi một tín vật chứ.

- Lẽ dĩ nhiên rồi, nếu không có tín vật riêng của nhóm Bát Bá Thiên thì dù là ai cũng đừng có hòng vào được trong ác Quỷ Cốc nữa bước .

Nói xong y liền cởi ba cái vòng vàng ở trên tay xuống đưa cho Tư Đồ Lộ.

Thấy vòng vàng ấy làm bằng một thứ kim khí kỳ lạ và trông rất đáng yêu, Tư Đồ Lộ có vẻ hiếu kỳ liền dùng thủ pháp Nguyệt Nha Phi Dao ném luôn một cái lên trên không. Chỉ thấy cái vòng ấy quay tít, trông như một cái cầu vòng vàng và nhanh như điện chớp quay một vòng thực lớn rồi lại bay trở về tay ngọc của nàng luôn.

Phi Hoàn Động Chủ thấy vậy tỏ vẻ kinh ngạc và thất thanh khen ngợi rồi mừng rỡ vỗ tay cười ha hả hoài.

Tư Đồ Lộ bỏ ba cái vòng vàng ấy vào túi rồi xua tay vừa cười vừa nói:

- Động chủ không nên kinh ngạc như thế vội, thủ pháp Phi Hoàn này của tôi tuy cũng giống như mấy tên ném ám khí quay tít của võ lâm Trung nguyên, nhưng tôi chỉ có thể nắm được ba bốn chiếc một lúc thôi chứ không thể nào ném luôn được mười chiếc một lúc như động chủ vừa rồi vậy đủ thấy tài nghệ của tôi còn kém động chủ xa lắm.

Phi Hoàn Động Chủ bị Tư Đồ Lộ nịnh hót khen ngợi hoài như thế cảm thấy khoái trí Vô cùng, lại cứ tưởng đối phương nói thực, liền cười giọng quái dị và đáp:

- CÔ nương đã biết sử dụng thủ pháp ném ám khí quay tít như thế là đã có căn bản rồi đấy. Chỉ cần được thêm đôi chút chân truyền là cô nương sẽ tiến bộ một cách nhanh chóng dị thường, trở về núi rồi thế nào tôi cũng truyền thụ tất cả diệu quyết của thủ pháp Kim hoàn cho cô nương, để ngày hôm khai bang đại hội, cô nương có thể dùng tài ba tuyệt kỹ ấy trấn áp quần hào. Như vậy có phải là vẻ vang biết bao không?

Tư Đồ Lộ vừa cười vừa đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Nếu động chủ bằng lòng truyền thụ cho tôi thủ pháp ấy tôi thế nào cũng cố hết sức luyện tập . . . Aø . . . vừa rồi động chủ đưa vòng vàng cho tôi làm tín vật, một chiếc cũng đủ rồi, việc gì mà phải đưa cho tôi tới ba chiếc như thế.

- Trước khi anh em chúng tôi chia tay, đã hẹn ước mật với nhau nếu người nào chỉ cầm một cái tín vật thôi, thì người đó thuộc vào thuộc hạnh đệ tử, người nào cầm hai cái thì cao cấp hơn một chút, người ấy, được đợi chờ gia nhập làm anh chị em trong bang.

Tư Đồ Lộ có vẻ thắc mắc lại hỏi tiếp:

- Theo động chủ vừa nói thì chỉ cần đưa cho tôi hai cái Kim Hoàn cũng đã đủ rồi, thế tại sao động chủ lại đưa cho tôi những ba cái như thế?

Phi Hoàn Động Chủ không tiện nói rõ tác dụng đặc biệt của ba chiếc vòng vàng, mà chỉ ậm ừ một hồi, rồi mới mỉm cười đáp:

- Tôi đặc biệt đưa thêm cho cô nương một cái vòng như thế là vì tôi coi cô nương trọng hơn người khác, đồng thời để cho những người canh gác ở ác Quỷ Cốc biết mà đặc biệt tiếp đãi cô nương hậu hĩ hơn những người kia.

Tư Đồ Lộ có biết đâu Phi Hoàn Động chủ cho mình ba cái vòng như thế, là đã ngấm ngấm báo cho các nhân vật khác trong Bát Bá Thiên hay là mình đã thề lấy nàng này làm vợ, người khác đừng có nhòm ngó vào. Nên nàng nghe thấy Phi Hoàn Động Chủ nói xong liền tủm tỉm cười và nói tiếp:

- Như vậy cũng được, tôi có ba chiếc vòng vàng này tôi có thể tự luyện tập trước, hoặc giả trước khi động chủ truyền thụ tài ba đặc biệt cho tôi may ra tôi lại luyện tập được một vài thủ pháp đặc biệt khác cũng chưa chừng.

Mọi việc đã trao phó xong, hai người mỉm cười chào nhau và chia tay nhưng Tư Đồ Lộ vừa quay mình thì Phi Hoàn Động chủ lại gọi với:

- Lãnh cô nương hãy quay trở lại tôi còn có một vật này tặng cho cô nương.

Tư Đồ Lộ ngạc nhiên quay đầu lại, thì thấy Phi Hoàn Động chủ tay đã cầm một cái mặt nạ màu đen dài xuống tận ngực, trên có thêu mười ba cái vòng vàng. Nàng liền mỉm cười hỏi :

- Động chủ còn biểu cho tôi cái mặt nạ này làm chi?

Vì thấy mặt của Tư Đồ Lộ quá đẹp, Phi Hoàn Động Chủ sợ Mã không Quân trông thấy sắc đẹp của nàng mà nổi lòng dâm tà, rồi phá đám bỏ mình ước mà cướp nàng đi.

Cho nên y mới biểu nàng cái mặt nạ này, nhưng không tiện nói ra mà chỉ mỉm cười trả lời:

- Lãnh cô nương đẹp như tiên nữ, ai trông thấy cũng phải chú ý rất dễ xảy ra chuyện lời thôi rắc rối, cho nên tôi mới tặng cho cô nương vật này. CÔ nương nên đeo nó vào và mong trước khi tôi chưa về tới ác Quỷ Cốc, cô nương đừng bỏ nó ra vội .

Tư Đồ Lộ là người rất thông minh, nghe thấy Phi Hoàn Động chủ nói như thế nàng hiểu ý ngay, liền nghĩ bụng:

“Như vậy rất hay cho ta, có cái mặt nạ này ta không còn sợ bị lộ chân tướng nữa. Ta có thể trà trộn vào trong ác Quỷ Cốc để điều tra xem tại sao Ngải Tử Quân lại bỗng thay lòng đổi dạ theo Dư Bất Tà như thế rồi ta sẽ nghĩ cách cứu thoát hiểm. Hơn nữa ta có thể lợi dụng sự mâu thuẫn của nhóm Bát Bá Thiên mà ta làm cho chúng xung đột mà gây nên những sự rắc rối để cho chúng ly tán ngầm, để chúng tiêu giảm bớt thực lực trước.”

33. Phi Hoàn Các Hạ Thử Kim Cương

Nghĩ như vậy nàng vội giơ tay ra đỡ lấy cái mặt nạ đen ấy và đeo ngay lên mặt.

Phi Hoàn Động Chủ thấy vậy rất khoái trí cười ha hả, rồi vẫy tay từ biệt mà tiến vào trong rừng rậm đi mất dạng.

Tư Đồ Lộ chờ Phi Hoàn Động chủ tên chó sói cứ muốn với giàn nho ấy đi mất dạng rồi, mới quay đầu lại nhìn Kiến Tính Am bị thiêu rụi mà tỏ vẻ thắc mắc .

Chuyến này nàng tới đây là muốn tìm kiếm âu Dương Thúy giả danh Trang Bá Lạc để báo cáo cho nàng ta biết không hiểu tại sao Ngải Tử Quân đột nhiên biến tính mà đi theo bọn Bát Bá Thiên và lại còn đính hôn ước với Mã Không Quân nữa, để cùng âu Dương Thúy bàn cách đối phó. Ngờ đâu sự thể lại xảy ra một cách đột ngột như vậy nàng là người đa mưu lắm kế, mà cũng phải đứng đờ người ra như kẻ thúc thủ không biết làm gì vậy.

Tư Đồ Lộ không những không tin âu Dương Thúy đã bị cậu cháu Cơ Ngọc Thành phóng hỏa thiêu chết và cũng không tin cả Kiến Tính sư thái cũng ngộ tai kiếp theo, nhưng hiện giờ hai người đó ở đâu? Không có một vết tích để cho nàng tìm kiếm và theo dõi cả.

Tư Đồ Lộ đứng nhìn đồng tro tàn của am Kiến Tính một hồi, cảm thấy thất vọng, nhưng khi nàng rờ đến cái mặt nạ đeo ở trên mặt và ba cái vòng vàng ở trong túi liền lộ vẻ đắc trí luôn.

Vì hành hung của Đại Trí Thiền Sư phiêu hốt, không biết đi đâu mà tìm kiếm ra được, nay đến tung tích của Vô Vi Tiên Tử ở đâu, nàng cũng không hay nốt. Đồng thời, muốn tìm kiếm Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Băng cũng không phải là chuyện dễ, vậy biết kiếm ai để bàn tán cách cứu Ngải tử Quân thoát nạn? Ngờ đâu may mắn gặp gỡ Phi Hoàn Động Chủ, người trong nhóm Bát Bá Thiên, được tặng tín vật và mặt nạ như thế này, có phải là trong sự thất vọng lại được một sự rất may mắn đền bù cho không?

Như vậy nàng không đắc trí sao được?

Tư Đồ Lộ đã quyết tâm thám hiểm, liền đi đến trước Kiến Tính am, giơ tay ra chỉ cánh cửa am đã bị thiêu rụi thành than, rồi dùng ngón tay vẽ hai cái vòng tròn, mỗi cái vòng tròn nàng còn khắc thêm một chữ “Long” và một chữ “Ma” vào giữa nữa.

ĐÓ là dấu hiệu riêng của nàng báo cho Vô Vi Tiên Tử hay, chữ “Long” viết ở trong cái vòng là ám thị Long Nữ có tai nạn, còn cái vòng có chữ “Ma” là ám thị Long Nữ hiện đang bị giam giữ ở trong Oả ma. Nàng giả định rủi Dương Thúy bình yên về tới hoặc Đại Trí Thiền Sư tới thăm, hoặc Tư Mã Ngạn với Tiểu

Băng đi qua, trông thấy ám hiệu ấy cũng biết ngay Long Nữ bị nạn, hiện đang bị giam giữ ở trong Bát Bá ma cung. Bất cứ người nào trong những người nói trên, trông thấy ám ngữ này, thế nào cũng đi mà cung tiếp ứng cho mình luôn.

Tư Đồ Lộ ghi ám hiệu xong, đang định quay người đi, nhưng nàng lại nghĩ thêm được một kế, giơ bàn tay ngọc lên ném một cái liên có hai sợi dây gang Huyền âm bay ra cắm sâu vào dưới hai chữ “Long” và “Ma” để cho người khác biết những ám hiệu này là của mình để lại.

Xong đầu đấy, nàng mới lẳng lặng rời khỏi núi Ô Mông mà đi núi Lục Chiếu để mạo hiểm cứu Long Nữ. Núi Lục Chiếu đã là một nơi hùng kỳ hiểm ác, sào huyệt của bọn Bát Bá thiên lại thiết lập ở trong ác Quỷ Cốc, một nơi rất ẩn bí tất nhiên là người muốn lên vào rất khó.

Chưa đi tới cốc khẩu, Tư Đồ Lộ đã gặp ba chòi canh ngầm nhưng chẳng cần Tư Đồ Lộ phải đưa ba cái vòng tín hiệu ra, bọn canh gác ở những chòi canh đó, trông thấy mặt nạ đặc biệt của nàng, chúng đã cung kính dành lối đi cho nàng qua ngay.

Lúc tới cốc khẩu, nơi đây có bốn đệ tử luân phiên phụ trách canh gác nên đệ tử vừa thấy nàng xuất hiện đã vội chấp tay vái chào, cung kính giọng cười hỏi :

- Xin hỏi tiền bối, có phải tiền bối là cao thân quý hữu của Phi Hoàn bá chủ đây không?

Tư Đồ Lộ vừa cười vừa đáp:

- Không phải, tôi chỉ là người mới quen biết thôi. Được ông ta coi trọng mới mời tôi đến đây tham gia để cùng xây dựng bá nghiệp.

Tên đệ tử chấp sự ấy ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Ngài mới quen biết Phi Hoàn bá chủ, sao ông ta lại giao cho ngài cái mặt nạ đặc biệt đại biểu thân phận của bá chủ để sử dụng như thế?

Tư Đồ Lộ cố ý không lấy mấy cái vòng vàng tín vật ra cho người đệ tử chấp sự ấy xem, mà chỉ trầm giọng đáp:

- Phi Hoàn bá chủ đã tự nhận tặng cho tôi cái mặt nạ đặc biệt này ắt phải có nguyên nhân gì, nhưng các người thân là đệ tử không nên biết tới. Bây giờ ta chỉ hỏi các người, Lãnh Mộ Hoàn này được mời đến dự Bát Bá bang, chẳng hay các người có để cho ta vào ác Quỷ Cốc này không?

Tên đệ tử ấy chấp tay vái chào tạ tội, mỉm cười đáp:

- Lãnh.. tiền bối sao lại nói thế? Tiền bối đã đeo mặt nạ đặc chế này thì tức là thân phận của người trong nhà Bá Thiên có thể tự do vào trong sơn cốc, đệ tử đâu dám cản trở? Nhưng nếu tiền bối theo thông lệ mà hoàn thành thủ tục nhập bang thì lại có quy định khác Tất nhiên Tư Đồ Lộ rất muốn biết thêm bí mật của bọn ác ma, nàng liền cười và hỏi tiếp:

- Còn quy định gì nữa?

Tên đệ tử ấy vẫn cung kính, cười nịnh đáp:

- Trong cốc có người chuyên trách nghênh đón khách mới, làm thủ tục nhập bang.

- Đã có người chuyên trách, sao không thấy người đó ra sơn cốc nghênh đón ta?

Tên đệ tử chấp sự chỉ vào ba cái chuông vàng treo ở trên vách đá mỉm cười đáp:

- Khách mới tới tự vận công lực cách không gõ vào ba cái chuông kia, người chuyên trách nghênh đón tân khách nghe tiếng chuông ấy biết ngay công lực của người đó như thế nào, rồi phân biệt họ theo đẳng cấp nào mà ra ngoài sơn cốc nghênh đón.

Tư Đồ Lộ nghe nói ngẩng đầu nhìn lên ba cái chuông vàng treo ở trên vách núi, thấy cái chuông dưới nhất cách mặt đất chừng một trượng, chỉ tay là tay mình cách cái chuông ấy chừng ba bốn thước là cùng. Như vậy người mới luyện tập nội công cũng có thể miễn cưỡng gõ được cái chuông ấy kêu. Nhưng cái thứ hai thì cách mặt đất chừng hai trượng sáu bảy thước, phải là cao thủ hạng nhất, có võ học thượng thặng, mới có thể Lăng Không dùng ngón tay gõ kêu được.

Còn cái chuông cao nhất thì treo cách mặt đất chừng ba trượng năm sáu thước.

Chuông này to gấp đôi hai cái chuông ở bên dưới .

Tư Đồ Lộ nhận thấy cách khảo nghiệm trình độ võ học của các người mới nhập bang như thế này cũng khá đặc biệt và lý thú đấy, đủ thấy trong Bát Bá Bang này không thiếu gì kỳ tài, mình vào trong hang hổ đơn thân mạo hiểm như thế này thật là nguy hiểm lắm phải rất cẩn thận không nên sơ ý mới được .

Nghĩ như vậy, nàng không dám coi thường như trước nữa, với giọng ôn tồn hỏi tên đệ tử chấp sự tiếp:

- Cách gõ chuông phân đẳng cấp này khá lý thú đấy. Nhưng không biết chi tiết bên trong ra sao?
- Nếu người nào gõ được cái chuông treo thấp nhất thì sẽ do Tứ đại Kim Cương của Bát Bá bang ra nghênh đón . . .

- Cái gì là Tứ Đại Kim cương?

- Thánh Thủ Kim Cương nghệ tọa hạ của Độc Vy Bá Chủ. Ngọc Diện Kim Cương, tọa hạ của Trường Cước Bá Chủ. Thần Lực Kim Cương tọa hạ của Phi Hoàn Bá Chủ, với Hồng Phấn Kim Cương tọa hạ của Thiên Long Bá Chủ .

Tư Đồ Lộ nghe nói mới biết Tứ Đại Kim Cương là bốn tên đệ tử có võ nghệ cao siêu hơn hết của các đệ tử thủ hạ của Bát Bá Thiên. Thần Lực Kim Cương tọa hạ của Phi Hoàn Bá Chủ, có lẽ là tên Man tử vẽ hoa mặt, sức mạnh Vô cùng, mà phi Hoàn động chủ đã nói cho mình biết. Thiên Long Bá Chủ chắc là tên Phiền tăng áo đỏ mà mình đã được gặp ở trong Đại Hội Vân Mộng Tranh Kỳ cũng nên?

Nghĩ tới đó, nàng lại hỏi tên đệ tử kia tiếp:

- Thế người gõ được cái chuông thứ hai thì sao?

Tên đệ tử chấp sự cung kính đáp:

- Dạ do Trục Nguyệt Bá Chủ nghênh đón.

Tư Đồ Lộ lại chỉ vào cái chuông lớn nhất treo ở trên cùng và hỏi tiếp:

- Nếu người nào gõ được cái chuông vàng lớn nhất treo ở trên cùng kia, chả lẽ Bát Bá Thiên toàn thể ra nghênh đón hay sao?
- Tuy luật lệ định như vậy, nhưng vì bây giờ ngoài Trục Nguyệt Bá Chủ ra, các bá chủ khác đa số có việc đi vắng hết, cho nên hẳn người nào mà gõ được cái chuông treo cao nhất thì do Dư tổng đốc bang thân chinh ra ngoài sơn cốc nghênh đón.

Tư Đồ Lộ ồ một tiếng lại hỏi tiếp:

- Từ nọ tới nay, những người đến gia nhập bốn bang, đã có cao thủ tuyệt đỉnh nào gõ được cái chuông treo cao nhất không?

Đệ tử chấp sự lắc đầu mỉm cười đáp:

- Cho tới bây giờ, chưa có một người nào có thể gõ nổi cái chuông treo trên cùng, mà ngay đến gõ được cái chuông thứ hai cũng chỉ có được một người thôi .
- Người đó là ai?

Tên đệ tử ấy hình như không muốn nói nhưng vì thấy Tư Đồ Lộ mang cái mặt nạ đại diện bá chủ, nên y không dám không trả lời, và đáp rằng:

- Người đó là Đông Hải Long Nữ Ngải Tử Quân. Có lẽ người đó sẽ là bang chủ thứ chín của bốn bang ấy.

Tư Đồ Lộ nghe thấy tên ấy nói như vậy, biết Ngải tử Quân quả đã có mặt trong sơn cốc này, nên nàng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Tên đệ tử chấp sự sợ Lãnh Mộ Hoàn, người có thân phận đặc biệt này còn hỏi thêm những sự bí mật khác trong bang, mình trả lời cũng không phải mà không trả lời cũng không nên, nên y vội cung kính vái một lạy, gượng cười hỏi tiếp:

- Lãnh tiên bối định theo thông lệ gõ chuông hay là cứ thị pháp vật bá chủ đeo ở trên mặt mà cứ trực tiếp đi thẳng vào trong cốc?

- Ta cứ theo thường lệ gõ chuông để phân đẳng cấp thì hơn.

Tên đệ tử ấy vì thấy thái độ và cử chỉ của Tư Đồ Lộ khác thường liền cung kính hỏi :

- Có phải Lãnh tiên bối muốn thử gõ cái chuông lớn nhất đấy không?

Tư Đồ Lộ ngắm nhìn cái chuông lớn treo cao hơn ba trượng một hồi, tự nghĩ với tài học của mình toàn lực ra hoặc giả có thể gõ nổi, nhưng mới vào sào huyết của chúng hình như ta không nên đối địch với những kẻ mạnh nhất mà kẻ ấy công lực rõ ràng cao hơn mình tức là Dư Bất Tà. Đồng thời ta cũng không muốn gặp mặt y thị vội. Hai là Ngải Tử Quân chỉ gõ cái chuông ấy thôi, vậy ta hà tất phải để cho chúng biết tài ba thực sự của ta? Ta càng khiêm tốn và dấu diếm bao nhiêu càng hay bấy nhiêu .

Nghĩ kỹ sự lợi hại xong. Tư Đồ Lộ liền trả lời tên đệ tử chấp sự tiếp:

- Cái chuông lớn nhất treo quá cao, chắc ta gõ không nổi rồi. Thôi, để ta gõ cái chuông thứ hai vậy.

Vừa nói dứt lời, nàng đã giơ tay lên Lãng Không gõ luôn ba tiếng.

Không thấy kinh khí dồn ra và cũng không thấy cương phong kêu “veo veo” cái chuông treo ở giữa.

Cái chuông thứ hai đã kêu như vậy thì thấy người này thế nào cũng trở nên bá chủ tương lai của bốn bang, vì vậy bốn tên đệ tử sự đều cung kính vái chào.

Tư Đồ Lộ mỉm cười xua tay hỏi tiếp:

- Chẳng hay hiện giờ Trục Nguyệt bá chủ là vị nào thế?

Tên đệ tử chấp sự chưa kịp trả lời thì trong sơn cốc đã có giọng cười của người đàn bà vang ra, và có người đỡ lời:

- Cám ơn ngài đã hỏi tới. Tôi Kỷ Tây Bình, biệt hiệu trước kia là Đại Đầu Tiên Tử, người trong nhóm Vân Mộng Tam Kỳ. Bây giờ là Đại Đầu bá chủ trong Bát Bá Bang.

Tiếng nói vừa dứt, thì quả nhiên Kỷ Tây Bình đã xuất hiện. Mặt của y thị cũng đeo Cái mặt nạ màu đen giống hệt của Tư Đồ Lộ đang đeo, chỉ khác ở chỗ mặt nạ của Tây Bình có thêm một cái sọ người thật lớn, chứ không thêm mười ba cái vòng như của nàng.

Lúc này Tư Đồ Lộ mới vỡ lẽ, trong nhóm Bát Bá Thiên chắc người nào cũng đều có một cái mặt nạ giống nhau, chỉ khác ở dấu hiệu thêm, ở chỗ trên thôi, nhưng Tây Bình lại rất kinh ngạc, y thị không ngờ người đàn bà có thân hình rất đẹp vừa gõ kêu cái chuông thứ hai lại đeo cái mặt nạ có thêm mười ba cái vòng vàng, đại biểu của Phi Hoàn Động Chủ như thế.

Đệ tử chấp sự đứng đầu nhóm đã đoán biết nguyên nhân sự kinh ngạc của Tây Bình, nên y vội tiến lên mấy bước báo cáo hết thấy cho Tây Bình hay.

Tây Bình nghe nói Lãnh MỘ Hoàn đã hỏi thăm những bí mật của trong bang cũng phải hơi nghi ngờ, liền thủng thẳng tiến lên mỉm cười hỏi Tư Đồ Lộ rằng:

- Lãnh cô nương ngoài cho người trông thấy cái mặt nạ mười ba chiếc vòng vàng của Phi Hoàn Bá Chủ ra chả lẽ cô ta lại không đưa thêm tín vật khác cho người xem hay sao?

Tư Đồ Lộ nghe thấy Kỷ Tây Bình hỏi tên đệ tử như thế, liền thò tay vào túi lấy ba cái vòng vàng ra.

Kỷ Tây Bình thấy Tư Đồ Lộ lấy ba cái vòng vàng ra, mới biết Phi Hoàn Động Chủ đã ái mộ cô nương họ Lãnh, và định lấy nàng ta làm vợ. Thảo nào pháp vật của Bá Chủ trọng yếu như thế mà cũng đưa cả cho nàng đeo.

Tư Đồ Lộ tay cầm ba cái vòng vàng, mỉm cười hỏi Tây Bình tiếp:

- Kỷ Bá Chủ, Phi Hoàn Bá Chủ tặng cho tôi cái mặt nạ có thêm mười ba cái vòng vàng này và còn cho ba cái vòng vàng nữa, chẳng hay Kỷ Bá Chủ có cần kiểm soát lại không?

Tây Bình đã biết tâm sự của Phi Hoàn Động Chủ rồi, nên vội đổi giọng đáp:

- CỐ em họ Lãnh, Kim Hoàn đặc biệt này không sao làm giả tạo được, chỉ thoảng trông là biết liền, chẳng cần phải kiểm soát làm chi nữa. Hiền muội đã có ba cái vòng vàng, chỉ đợi chờ Bát Bá Thiên tề tựu, rồi do mọi người thông qua, là hiền muội sẽ thành một vị Bá chủ như chúng tôi ngay, cũng như cô em họ Ngải vậy. Phen này mỹ mãn thực, vừa gom đúng con số Thập Đại Bá Thiên.

Y thị vừa nói vừa dắt tay Tư Đồ Lộ tiến thẳng vào trong ác Quỷ Cốc. Tư Đồ Lộ giả bộ không để ý tới mà hỏi tiếp:

- Còn một vị Ngải cô nương nữa là ai và do ai giới thiệu tới đây thế? Vừa rồi tôi nghe thấy đệ tử chấp sự nói nàng ta là Đông Hải Long Nữ Ngải Tỷ Quân tiếng tăm lừng lẫy nhất thời và nhất là ở miền duyên hải đông Nam .

- Lãnh hiền muội nói rất đúng, cô ta chính là Đông Hải Long Nữ Ngải Tỷ Quân đấy và do Dư đại tỷ, tổng đốc thống lãnh bang, người có địa vị cao quý nhất trong bang giới thiệu đấy.

- CỐ phải bây giờ Kỳ bá chủ dẫn Lãnh MỘ Hoàn này vào yết kiến tổng lãnh ban Dư đại tỷ không?

- Không! Mấy ngày hôm nay Dư đại tỷ đang bận bịu quan truyền thụ mấy môn võ học đặc biệt của Ngải Tỷ Quân. Cho nên ít nhất phải đợi chờ ba bốn ngày nữa, thì hiền muội mới có thể gặp gỡ được tỷ ấy.

Từ khi thấy Dư Bất Tà có thể giải cứu được thủ pháp điểm huyết độc đao của mình mà cứu Mã Không Quần tẩu thoát. Tư Đồ Lộ còn kiêng nể Dư Bất Tà. Bây giờ nghe thấy y thị đang bận bịu quan truyền thụ võ công cho Tỷ Quân, nàng càng yên tâm thêm vội đỡ lời:

- SỚ của chị Ngải Tỷ Quân hên thực, lại được Dư đại tỷ đối đãi tới nhu thế Lãnh MỘ Hoàn đã nghe thấy Phi Hoàn Động Chủ võ học của Dư đại tỷ luyện tới mức thượng thừa, thực là kinh động phách, trên thế gian này hiếm có người địch nổi chị ấy.

Lúc này Tây Bình đã hết nghi ngờ Tư Đồ Lộ rồi, nên nghe thấy nàng nói thế liền mỉm cười đáp:

- Bốn bề bao la, vũ trụ lớn rộng quả thực không biết bao nhiêu kỳ tài dị sĩ. Công lực của Dư đại tỷ với sự nhận xét của chúng tôi thì quả thực đã luyện tới mức siêu phàm nhập thánh rồi, nhưng lần này chị ấy vừa đi ra bên ngoài về ở Vương ốc sơn không ngờ lại gặp phải địch thủ tương đương.

Thấy đối phương nhắc đến ba chữ Vương ốc Sơn Tư Đồ Lộ giật mình kinh hãi, nhưng vẫn làm ra vẻ hiểu kỳ vội hỏi :

- Địch thủ mà Dư đại tỷ gặp gỡ ấy là ai thế?

Tây Bình đáp:

- Xích Thủ Yêu Long Cơ Ngọc Thành anh của Hồng Phấn Diêm Vương Cơ Ngọc Hà năm xưa đã làm trấn động càn không đấy.

Tư Đồ Lộ nghĩ đến chuyện hai cậu cháu Cơ ngọc Thành đã tới Trường Minh cốc quấy nhiễu mới biết Tây Bình nói thực, liền mỉm cười hỏi tiếp:

- Dư đại tỷ đấu với Ngọc Thành bao lâu rồi, đôi bên thắng bại như thế nào? Năm xưa tên tuổi của tên ma đầu ấy lừng lẫy lắm, chỉ e đại tỷ khó thắng nổi y.

- Đại tỷ chưa chính thức đấu với Ngọc Thành, hai người chỉ biểu diễn một thế võ thôi, nhưng căn cứ vào công lực và hỏa hầu thì tên ma đầu ấy còn cao siêu hơn đại tỷ nửa mức đấy.

Tư Đồ Lộ đã biết tài ba của Dư Bất Tà cao siêu như thế nào rồi nay lại nghe thấy Tây Bình nói Ngọc Thành còn cao siêu hơn nữa mức nên nàng lo âu và thất kinh buột miệng kêu “ủa” một tiếng.

Tây Bình dẫn Tư Đồ Lộ đi lên một cái đồi khác và tiến tới một căn tịnh xá, vừa cười vừa nói tiếp:

- Đại tỷ đã biết công lực của Ngọc Thành cao siêu hơn mình nên chị ấy vội đem Đông hải Long Nữ về bang và bế quan nghiên cứu tuyệt học ngay. Chị ấy định đến ngày mừng một tháng tư sang năm nhân ngày khai bang của chúng ta sẽ đại chiến với Ngọc Thành một phen.

Hai người vừa đi vừa truyện trò, không bao lâu đã đi tới một lầu các rất trang hoàng, có treo tấm bảng đỏ “Phi Hoàn” hai chữ.

Tư Đồ Lộ liền ngừng bước, hỏi:

- Nơi đây có phải là chỗ ở của Phi Hoàn Bá Chủ không?

Tây Bình gật đầu đáp:

- Phần vì cô nương là người của Phi Hoàn Bá Chủ giới thiệu tới. Phần thứ hai, y lại đi viễn du chưa về, cho nên tôi xếp đặt cô nương ở tại trong Phi Hoàn các này, chờ tới khi gặp được Tổng đốc bang Dư đại tỷ rồi, lúc ấy sẽ do đại tỷ định đoạt.

Tây Bình nói tới đây, Tư Đồ Lộ đã thấy trong Phi Hoàn Các có một tên Man tử mặt vẽ hoa trông rất lực lưỡng và hung ác bước ra. Y vừa thấy Tây Bình đã cung kính vái chào. Y lại trông thấy Tư Đồ Lộ đeo cái mặt nạ thêu mười ba cái vòng vàng liền tỏ vẻ ngạc nhiên ngẩng nhìn nàng một hồi.

Tây Bình xua tay, tỏ vẻ miễn lễ, rồi chỉ Tư Đồ Lộ mà nói với tên Man tử mặt vẽ hoa rằng:

- Vị này là Lãnh Mộ Hoàn cô nương, là bạn thân của Phi Hoàn Bá Chủ, chủ nhân của người. Sau này Lãnh cô nương cũng sẽ trở thành một vị bá chủ của bốn bang. Bây giờ ta xếp đặt cô ấy ở tạm trong Phi Hoàn Các, người phải phục tùng mệnh lệnh của cô ấy, nghe chưa?

Nói tới đó, y thị quay lại nói với Tư Đồ Lộ tiếp:

- Lãnh hiền muội, tên Man tử mặt vẽ hoa này là người mà Phi Hoàn Bá chủ mới thu phục. Vì y có thần lực rất mạnh, chân tay lại rất nhanh nhẹn, nên mới ban cho y cái tên là Thần Lực Kim Cương. Y là một trong tứ đại hảo thủ, đệ tử đời thứ hai của bốn bang.

Hiền muội là bạn thân của chủ nhân y, tất nhiên y phải phục tùng hiền muội. Nhưng tên Man tử này rất trực tính, hiền muội nên cho y xem thêm ba cái Kim Hoàn thì thể nào y cũng hết sức thần phục mà tha hồ hiền muội chỉ huy và sai bảo y.

Tư Đồ Lộ nghe nói liền thò tay vào túi lấy ba cái vòng vàng ra, vừa cười vừa hỏi lại Tây Bình rằng:

- Kỵ bá chủ dùng tiếng Hán nói chuyện với y như vậy, chả lẽ y cũng hiểu ư?

Tây Bình gật đầu vừa cười vừa đáp:

- Ngoài những câu đặc biệt khó hiểu, còn những lời nói thường y nghe hiểu hết Lãnh hiền muội không tin, thử nói vài câu hỏi y xem.

Tư Đồ Lộ có ý thuê phục tên Man tử này, khi nào nàng chịu bỏ lỡ dịp may? Nàng để ba cái vòng vàng ở trên tay, rồi hỏi tên Man tử vẽ mặt rằng:

- Thần Lực Kim Cương, người có nghe hiểu lời nói của ta không?

Tên Man tử vẽ mặt hoa ấy nhìn ba chiếc vòng vàng ở trên tay của Tư Đồ Lộ và vội đứng nghiêm dùng tiếng Hán nhưng hơi lơ lớ giọng Nạm Man đáp:

- Cô nương đã có đeo cái mặt nạ thêu mười ba chiếc vòng vàng với ba cái vòng vàng này thì không khác gì chủ nhân của tôi có mặt tại đây tất nhiên tôi phải nghe lời Lãnh cô nương chứ!

Tư Đồ Lộ nghe nói biết ngay người Man rợ đã tỏ vẻ trung thành rồi, ít khi dám phản trắc nên nàng rất mừng rỡ cùng Tây Bình đi vào trong Phi Hoàn Các ngay.

Vì Tư Đồ Lộ vẫn đeo mặt nạ, nên Kỳ Tây Bình không biết mặt mũi của nàng như thế nào nên y thị trông thấy thân hình của nàng yếu điệu và khiến Phi Hoàn Bá Chủ mới trông thấy đã mê ngay thì nàng ắt phải là một thiếu nữ tuyệt đẹp, nên y thị mỉm cười nói tiếp:

- Lãnh hiền muội có lẽ Bát Bá Bang của chúng ta gặp vận hưng thịnh nên hiền muội với Ngải tỷ Quân hiền muội gia nhập khiến bốn bang không những thập thành thập mỹ, mà còn hợp với con số Thập đại Bá Thiên. Như vậy bốn bang nên phải đổi là Thập Bá Bang mới đúng và còn tạo nên hai mẫu giai thoại cho bốn bang nữa.

Tư Đồ Lộ mỉm cười hỏi:

- Tôi thiết nghĩ việc tôi tham gia bang phái này đã là sự thật rồi, nhưng không hiểu còn có giai thoại gì nữa?

Tây Bình vừa cười vừa đáp:

- Ngải Tử Quân tiểu muội đã đính hôn ước với Mã Không Quần lão đệ, định đến mùng một tháng Tư, ngày hôm khai bang sẽ hoàn thành hôn lễ ở trước mặt quần hào.

Tư Đồ Lộ trong lòng kinh hãi thâm, câu chuyện mà nàng không dám tin, bây giờ đã trở thành sự thật, nhưng vẫn mỉm cười, nói tiếp:

- ĐÓ là giai thoại của Ngải Tử Quân cô nương, nhưng còn Lãnh Mộ Hoàn tôi đã chán đời rồi, và đã thề không lấy chồng nữa. Như vậy, thì làm gì có giai thoại cơ chứ?

Tây Bình thấy Tư Đồ Lộ nói như vậy hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn tấm thân ẻo lả của nàng một lượt, lại mỉm cười hỏi tiếp:

- Lãnh hiền muội rõ ràng là một mỹ nhân tuyệt thế chứ có xấu xí như Tây Bình tôi đâu, sao lại thề không lấy chồng như thế?

- Vì tôi chán ghét những đàn ông thường tục trên thế gian này.

Muốn nhân dịp này làm mối hộ cho Phi Hoàn Động Chủ, Tây Bình vội đỡ lời :

- Tuy những đàn ông thường tục đáng ghét thật, nhưng những anh hùng hào kiệt cái thế thì lại khác, hiền muội không nên vợ đưa cả nắm như thế, thí dụ như Phi Hoàn Bá Chủ tặng Phi Hoàn và cho hiền muội mượn cái mặt nạ này, đủ thấy Phi Hoàn Bá Chủ đã tỏ rõ mình đã siêu lòng với hiền muội rồi . . .

Tư Đồ Lộ cảm thấy nếu để cho Tây Bình nói tiếp, mình sẽ khó trả lời, nên nàng vội xua tay không cho Tây Bình nói tiếp, và lạnh lùng đỡ lời :

- Thịnh ý của Phi Hoàn Bá chủ, Cánh Mộ Hoàn tôi đã cảm giác thấy, nhưng tình của nam nữ phải để cho nó tự nhiên phát triển thì hơn. Hiện giờ giữa tôi với Phi Hoàn Bá Chủ chưa có thể nói đến chuyện ấy được, Kỷ Bá Chủ chúng ta hãy nói sang chuyện khác thì hơn.

Tây Bình thấy thái độ của đối phương rất kêu ngạo, nên không nói tiếp nữa, mà chỉ gật đầu, mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay hiền muội muốn nói sang chuyện gì?

- Tiểu muội đã gia nhập Bát Bá Bang, tất nhiên cần phải biết rõ tên hiệu của Võ Lâm Bát Bá Thiên, xin Kỷ tỷ tỷ cho hiền muội biết rõ tên tuổi của từng người một.

- Trong Võ Lâm Bát Bá Thiên, ngoài Dư Bất Tà được bầu làm đại tỷ và được tôn làm Tổng Đốc bang ra, thì có những người khác vẫn chưa xác định thứ tự. Những người đó là: Trương Cước Bá Chủ Khang Túy Thiên, Miêu Mục Bá Chủ Sầm Đại Hóa, Độc Vỹ Bá Chủ Liễu Văn Tôn, Thiên Long Bá Chủ Triều Nguyên Đại, Phi Hoàn Bá Chủ Ô ĐỒ Lộ và Ngụ tỷ Kỷ Tây Bình Đại Đầu Bá Chủ .

Nghe Tây Bình nói Tư Đồ Lộ mới biết tên thật của Phi Hoàn Bá Chủ là Ô ĐỒ Lộ, nhưng không thấy Tây Bình nói đến Mã Không Quần. Nàng tỏ vẻ ngạc nhiên và hỏi tiếp:

- Sao Kỷ tỷ tỷ chỉ nói có bảy vị bá chủ như thế? Còn Mã Không Quần, người sắp kết hôn với Ngải Tử Quân, gọi là bá chủ gì thế?

- Mã Không Quần lão đệ không có biệt hiệu, nên y tuy được làm bá chủ, nhưng vẫn chưa định xưng hô y là bá chủ gì hết .

- Các người đã là chị em đồng minh với nhau, thì Kỷ tỷ tỷ nên tặng cho y một biệt hiệu .

Kỷ Tây Bình cầm chén nước trà của Thần Lực Kim Cương vừa bưng vào uống một hớp, rồi mỉm cười đáp:

- Vì chúng tôi thấy Mã Không Quần lão đệ tình rất phong lưu, đi tới đâu là để lại mối tình ở đó Y ra tay lại rất ác độc, đáng lẽ chúng tôi định tặng cho y một biệt hiệu là Phong Lưu Lạt Thủ Tiểu Diêm Quân. Như vậy y có thể tự xưng là Phong Lưu Bá Chủ được Nghĩ đến hành vi khả Oá và Vô sỉ của Mã Không Quần

định đối xử với mình ở trong Trường Minh cốc, Tư Đồ Lộ lại tức giận Vô cùng, liền nghiêng rằng, trợn mày nói:

- Phong Lưu Lạt Thủ Tiểu Diêm Quân, biệt hiệu này nghe hay lắm. Đáng lẽ Mã Không Quân huynh phải cảm thấy rất mãn ý, vì quý vị đã ban cho cái biệt hiệu rất kêu và thích đáng như thế.

Tây Bình phì cười đáp:

- Lãnh hiền muội nói rất đúng. Quả thật bảy chữ “Phong Lưu Lạt Thủ Tiểu Diêm Quân” ấy rất kêu và rất hoạt kê thật, nhưng bây giờ không thể tặng cho y được nữa.

Tư Đồ Lộ ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao lại không tặng cho y được? Chẳng lẽ bây giờ y không phong lưu và cũng không lạt thủ như trước nữa hay sao?

34. Mê Thần Đại Pháp

- CỔ nhân đã nói: “Giang sơn dễ thay đổi, chứ bản tính thì khó cải biến được.” Tuy Mã Không Quân lão đệ vẫn phong lưu như xưa, vẫn lạt thủ như xưa, nhưng vì y sắp kết hôn với Ngải Tử Quân tiểu muội, nếu đặt cho y cái tên phong lưu ấy, lúc động phòng thể nào y cũng bị Ngải tiểu muội chất vấn về những vụ án phong lưu trước kia, như vậy có phải là hại cho y không?

Tư Đồ Lộ nghe thấy Tây Bình nói như thế mới kêu “ồ” một tiếng rồi tức cười nói tiếp:

- Ra là cái lý do ấy. Nếu Kỷ tỷ tỷ lo ngại như vậy, thì giảm bớt hai chữ “Phong lưu đi, tặng cho y cái biệt hiệu Lạt Thủ Diêm Quân và để cho y xưng làm Lạt Thủ Bá Chủ, như vậy cũng được chứ sao?

- Lạt Thủ Diêm Quân bốn chữ ấy kể cũng dễ kêu đấy. Chúng ta cứ quyết định như vậy Lãnh hiền muội mới đến ác Quỷ Cốc, ngu tỷ nên đưa hiền muội đi nhận thức mấy nhân vật trọng yếu của bốn bang mới được .

- Kỷ tỷ tỷ định đưa tiểu muội đi gặp ai? Dư tỷ tỷ cùng Ngải Tử Quân bế quan để nghiên cứu võ công rồi, còn các vị bá chủ khác thì lại đều đi vắng hết.

- Ngu tỷ muốn bảo mấy tên đệ tử đời thứ hai của bốn bang đến yết kiến bá chủ mới tới Ngoài chúng ta ra, chúng cũng có thể gọi là những nhân vật trọng yếu được .

Nghĩ đến vừa rồi ở ngoài ác Quỷ Cốc nàng đã nghe thấy mấy tên đệ tử ấy nói. Tư Đồ Lộ bèn hỏi lại:

- Kỷ tỷ tỷ nói những người đó, có phải là Tứ Đại Kim Cương đấy không?

Tây Bình gật đầu, và bảo một tên đệ tử hầu hạ ở Kim Hoàn Các đi gọi Tứ Đại Kim Cương tới.

Một lát sau, Tứ Đại Kim Cương đã đến đông đủ . Tây Bình liền dắt tay Tư Đồ Lộ đi ra Phi Hoàn Các.

Bốn tên ấy ngoài Thần Lực Kiếm Cương, Tư Đồ Lộ đã được gặp ra, còn một người thân hình gầy gò, mặc áo võ trang màu xám, tuổi trạc bốn mươi, một thiếu niên áo vàng, trông rất đẹp trai, răng trắng môi đỏ, và một thiếu phụ áo đỏ cũng đẹp lắm, tuổi trạc hăm tám, hăm chín. Bốn người đứng xếp hàng ngang, thái độ rất cung kính.

Tây Bình chỉ đại hán gầy gò và nói :

- Người này là Thánh Thu Kim Cương Thường Minh, đệ tử của Độc Vỹ Bá Chủ Liễu Văn Tôn.

Thường Minh chấp hai tay lại, cúi đầu chào. Tây Bình lại chỉ thiếu niên áo vàng, với thiếu phụ rất đẹp mặc áo đỏ mà nói tiếp:

- Người này là Ngọc Diện Kim Cương Trần Thông, môn hạ của Trường Cước Bá Chủ Khang Túy Thiên. Người này là Hồng Phấn Kim Cương Diệu Mộng Đại, môn hạ của Thiên Long Bá Chủ Triêu Nguyên đại Sư.

Trần Thông với Diệu Mộng Đại đều chấp tay gật đầu vái chào. Tư Đồ Lộ thấy thế liền nghĩ bụng:

“Triều Nguyên Đại sư là hòa thượng sao y lại thâu một đệ tử đẹp một cách lẳng lơ như thế? ” Tây Bình giới thiệu tên hiệu của Tứ Đại Kim cương cho Tư Đồ Lộ xong, y thị lại nói với bọn Tứ Đại Kim Cương tiếp:

- Vị này là Lãnh Mộ Hoàn, do Phi Hoàn Bá Chủ Ô Độc Lộc giới thiệu. Cô ta đã gõ được cái chuông vàng thứ hai ở ngoài cốc khẩu, nên đã được làm thân phận Bá Chủ, nhưng vì chưa có biệt hiệu, các người cứ tạm xưng là Lãnh Bá Chủ, và phải phục tùng mệnh lệnh của cô ta.

Bọn Thường Minh các người nghe nói đều đồng thanh hô lớn:

- Tham kiến Lãnh Bá Chủ .

Rồi cùng vái Tư Đồ Lộ một lạy.

Tư Đồ Lộ xua tay ra hiệu cho chúng miễn lễ, rồi mỉm cười hỏi Tây Bình tiếp:

- Họ đã được gọi là Tứ Đại Kim Cương, chắc công lực của họ phải hơn hết các đệ tử khác Của bốn bang phải không?

- Nói đến công lực sở trường riêng của chúng, thì quả thật khá lắm. Đẳng nào chúng cũng đang nhàn rỗi. Lãnh hiền muội có muốn xem tài ba của chúng và chỉ điểm cho chúng đôi chút không?

Tư Đồ Lộ biết Tây Bình muốn khảo nghiệm tài ba của mình, nên nằng nghĩ bụng:

“Ta đã vào trong Oả ma, dù sao cũng biểu diễn một chút tuyệt nghệ để bọn hung đồ này tôn kính mới được. Bằng không, chúng sẽ khinh thường ta. Sau này hành động của ta sẽ bị trắc trở chứ không sai.” Nghĩ như vậy, nằng liền mỉm cười đáp:

- Kỷ tỷ tỷ nói rất đúng. Lãnh Mộ Hoàn cũng nên xem thử công lực của các đệ tử của bốn bang ra sao. Như vậy mới biết được mình có xứng làm một vị bá chủ của bốn bang không?

Tây Bình kêu “ôi chà” rồi cười, đỡ lời :

- Lãnh hiền muội chớ có hiểu lầm như vậy. Ngải tỷ chỉ nói: nếu hiền muội có hứng thú thì tiện đây chỉ điểm cho chúng một vài thế võ, chứ không phải là có ý muốn khảo sát công lực của hiền muội đâu .

Tư Đồ Lộ gật đầu mỉm cười, rồi hỏi Thần Lực Kim Cương hoa bì Man tử trước:

- Người đã được xưng là Thần Lực Kim Cương, chắc sức lực của người phải mạnh hơn người, vậy người hãy vận công lực lên chuẩn bị đỡ một thế Khai Bì Trọng Thủ của bốn cô nương.

Tên Man tử ấy cũng đang muốn biết vị lãnh bá chủ này đeo cái mặt nạ mười ba vòng vàng của mình chủ có bao nhiêu công lực. Nên y vừa nghe thấy Tư Đồ Lộ nói xong, liền đứng lấy thế vận công lên để đề phòng chống đỡ thế công của đối phương.

Tư Đồ Lộ đã định giở tài ba ra để vây vo với người liền giơ một chưởng lên trước ngực từ từ đẩy ra. Tuy nằng đã sử dụng đến mười hai thành công lực, nhưng nằng dùng cách có thể thâu liễm được và cũng có thể tăng mạnh thêm sức khỏe được, tức là nằng đã vận âm nhu nội kinh ra, nên ít người biết được pho chưởng này chỉ đánh cho người té ngã thôi chứ không bao giờ làm cho đối phương bị thương.

Thần Lực Kim Cương thấy Tư ĐỒ LỘ phát chưởng tuy chậm chạp và mềm mại nhưng y đã biết oai danh của bá chủ rồi, nên y không dám coi thường chút nào vội giơ song chưởng lên đẩy mạnh ra một thế để chống đỡ ngay.

Ba chiếc tay của hai người va đụng nhau, Tư Đồ Lộ dùng bí quyết chữ “Xá”, khiến kinh lực của đối phương giảm mất mấy thành sức lực của tên Thần Lực Kim Cương trước, rồi gang bàn tay của nằng mới dồn ra một luồng nhu kinh.

Tên man tử mặt vẽ hoa này tuy trời cho có một sức lực rất mạnh và y chịu khó khổ tập, nhưng y chỉ có thể chống đỡ nổi chín thành công lực của Tư Đồ Lộ thôi. Bây giờ Tư Đồ Lộ lại xá đi mấy thành công lực của y như thế, rồi lại dùng mười hai thành âm nhu kinh phong tấn công thì y chịu sao nổi . Nên chỉ thấy y rống lên một tiếng thực lớn, thân hình của y to như hộ pháp đã bị đẩy bắn ra ngoài xa ba bốn bước tức thì.

Tên man tử vẽ mặt mới chống đỡ có một chưởng thôi đã bị đẩy bắn ra liền, nên y đành phải tránh sang một bên, đưa mắt nhìn Trường Minh, Trần Thông và Mộng Đại, y thấy ba tên kia đều biến mặt tỏ vẻ kinh ngạc Vô cùng.

Tây Bình thấy thế vỗ tay cả cười nói :

- Lãnh hiền muội sử dụng Khai Bia Trọng Thủ và hình như bên trong còn có Huyền âm Chân Khí nữa, chỉ một chưởng này của hiền muội cũng đủ làm cho chúng phải kinh hãi và chịu phục vị tân bá chủ mà phải cam tâm nghe hiền muội sai bảo liền.

Tư Đồ Lộ mỉm cười, lại nhìn Diệu Mộng Đại và hỏi:

- Chẳng hay Diệu cô nương sở trường nhất về môn võ công gì?

Diệu Mộng Đại mặt đỏ bừng, cung kính đứng nghiêm rồi cúi đầu khẽ đáp:

- Thừa Lãnh bá chủ, Mộng Đại theo Thiên Long Bá Chủ học tập thủ pháp phi bạc, còn về Thiên Long kinh khí thì còn non sót lắm .

Tư Đồ Lộ vừa cười vừa nói tiếp:

- Ta không muốn xem thủ pháp phi bạc của cô nương, ta chỉ muốn cô nương giở Thiên Long Iclnh Khí ra để chống thử một chưởng của ta xem sao thôi.

Nói xong, nàng từ từ giơ tả chưởng lên dí vào hữu chưởng của Mộng Đại, rồi cả hai dùng vận nội kinh đẩy ra. Không đầy nửa tiếng đồng hồ, Mộng Đại mặt đã đỏ bừng, chân đã run run, người thì lão đảo hầu như sắp té ngã vậy.

Tư Đồ Lộ vội thu chưởng lại, đôi ngươi bỗng tia ra hai luồng ánh sáng lạnh lùng nhìn Mộng Đại mà nghiêm nghị nói tiếp:

- Thiên Long Iclnh Khí của Diệu cô nương đã khá mạnh, nhưng phải chân nguyên hãy còn quá yếu ớt, sau này nên giảm bớt sắc dục, mới mong tiến bộ được. Mộng Đại nghe nói mặt càng đỏ thêm vội cúi đầu vâng lời và lui về phía sau luôn.

Kỷ Tây Bình vừa cười vừa nói tiếp:

- Lãnh hiền muội lợi hại lắm, Hồng Phấn Kim Cương đã được học hết chân truyền của Thiên Long Bá Chủ, môn Thiên Long Iclnh Khí của y thị đã khá cao siêu mà vẫn không cảm cự nổi kinh lực của hiền muội quả thực kinh người, đáng lẽ hiền muội phải gõ cái chuông treo trên cao nhất mới đúng.

Tư Đồ Lộ lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Xin Kỷ tỷ tỷ chớ có quá khen tiểu muội như vậy, tỷ tỷ thử nghĩ xem ai mà chẳng muốn vẻ vang hơn người? Nếu tiểu muội có thể gõ được cái chuông treo trên cao nhất thì việc gì tiểu muội lại phải gõ cái chuông thứ hai như thế?

- Hiền muội nói sai rồi, cái chuông thứ hai cũng không phải là tầm thường đâu . Gần đây có khá nhiều hảo thủ tới gia nhập bốn bang ngoài hiền muội với Ngải Tỷ Quân hiền muội ra, quả thực chưa có người thứ ba gõ nổi cái chuông thứ hai ấy.

Tư Đồ Lộ thừa cơ hỏi luôn:

- Thế còn chị thì sao? Trước kia là Vân Mộng Tam Kỳ còn bây giờ giờ là Đại Đầu Bá Chủ, chắc chị muốn gõ cái chuông treo cao nhất thực dễ như trở bàn tay không?

- Khi treo ba cái chuông ở ngoài cốc khẩu, anh em Bát Bá Thiên đã lần lượt gõ thử cả rồi. Kết quả chỉ có Dư đại tỷ với Thiên Long Bá Chủ là gõ nổi cái chuông treo cao nhất thôi . . . còn sáu người sau kể cả ngu tỷ cũng gõ được cái chuông thứ hai thôi .

Nghe Tây Bình nói như thế, Tư Đồ Lộ đã biết chân khí nội lực Triều Nguyên đại sư rất mạnh, nên nàng đã ghi nhớ thâm vào trong lòng. Nàng lại mỉm cười hỏi Ngọc Diện Kim Cương Trần Thông:

- Trần Thông, người sở trường nhất về môn công lực nào?

Vừa rồi Trần Thông đã trông thấy Thần Lực Kim Cương với Hồng Phấn Kim Cương đều bị bại một cách dễ dàng hết như vậy y đâu dám xưng hùng bá nữa, nên vội chấp tay khê đáp:

- Thừa Lãn bá chủ, đệ tử Trần Thông ngu dốt và yếu ớt không có gì là sở trường cả, nhưng riêng có khinh công thì được Trường Cước Bá Chủ chỉ bảo, gọi là nơi học hỏi được đôi chút thôi.

Bây giờ Tư Đồ Lộ đã là một vị bá chủ trong bang rồi, khi nào nàng lại chịu so tài khinh công với Trần Thông, nên nàng chỉ mỉm cười nói tiếp:

- Người khiêm tốn như vậy đủ thấy về mặt tu hành người đã có tương đương hỏa hầu rồi, người cứ việc biểu diễn đá cho ta được sáng mắt đôi chút.

Trần Thông hổ thẹn gượng cười đáp:

- Lãn bá chủ khiêm tốn quá, xin bá chủ đừng nói như thế.

Tư Đồ Lộ mỉm cười:

- Nói về võ công, mỗi người có một sở trường riêng, hai người cùng biết võ có thể làm bạn hay làm thầy với nhau cũng được. Người khởi cần phải khiêm tốn như thế làm chi.

Mau biểu diễn cho bọn cô nương coi đi.

Trần Thông liền vái nàng một lạy rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Đệ tử Trần Thông xin tuân lệnh biểu diễn tài ba hèn mọn của mình, nhưng xin Lãn bá chủ đặc biệt chỉ giáo cho.

Nói xong, y giơ hai tay lên quá trên ngực một chút, rồi bỗng dùng gang bàn tay đè mạnh xuống một cái, thân hình của y đã như một mũi tên bay thẳng lên cao hơn ba trượng. Chỗ y vừa đứng là mặt đá đã có hai vết chân sâu chừng ba phân liền.

Tư Đồ Lộ vội vỗ tay khen ngợi :

- Chim nha bay lên trời, để lại dấu vết ở dưới đất, đây quả mực là một môn tâm pháp thượng thừa, tục tử trong võ lâm làm sao biểu diễn nổi tài ba này.

Thấy Tư Đồ Lộ khen ngợi mình như vậy, Trần Thông đang ở trên không càng phấn chấn thêm, vội giở thế “Thần Long Nhiêu Nhật” (rồng thần vòng quanh mặt trời). Y bỗng giơ hai tay ra, khom lưng co hai chân lại, rồi đập mạnh một cái, thân hình đã bay lượn một vòng và nhẹ nhàng hạ đập chân xuống chỗ vết chân mà y đã dẫm lún xuống mặt đá vừa rồi .

Trần Thông đứng yên rồi, mặt lộ vẻ đắc trí, trong bụng đoán chắc Lãn bá chủ thế nào cũng khen ngợi lần nữa.

Ngờ đâu Tư Đồ Lộ không khen ngợi thì chớ lại còn lắc đầu thở dài, rồi quay lại nói với Kỷ Tây Bình rằng:

- Trong các môn võ học, khó khăn nhất là làm thế nào cho vừa mực thước. Như vừa rồi Trần Thông biểu diễn pho Hồng Nhạn Phi Thiên chẳng hạn, nếu y không để lại dấu vết bàn chân trên mặt đá thì y đã bị coi như chưa đủ hỏa hầu, nhưng để lại vết chân quá sâu, cũng là nhược điểm. Lúc mới nhảy lên, y chỉ dẫm sâu xuống ba phân thôi, thực là vừa mực thước, nhưng tới khi hạ chân xuống, y lại dẫm lún thêm hai phân nữa, như vậy có khác gì viên ngọc đã có dấu vết không. Tiếc thay y đã tự làm hỏng mất cái đẹp mà y vừa tạo được .

Trần Thông thấy nàng ta nói như vậy không khác gì bị một chậu nước lạnh đổ từ trên đầu đổ xuống, nhưng y vẫn quay đầu lại nhìn vết chân của mình để xem lời nói ấy có đúng hay không? Quả nhiên y thấy hai vết chân đã bị mình dẫm sâu thêm hai phân nữa thực. Lúc này y mới chịu phục đôi mắt của Tư Đồ Lộ rất sắc bén.

Tư Đồ Lộ thấy cử chỉ của Trần Thông như vậy, liền mỉm cười, nói tiếp:

- Trần Thông đã trông thấy rõ chưa? Ngoài khuyết điểm, người còn phạm thêm một khuyết điểm, đó là khi người đang bay lượn, bỗng cảm thấy chân khí không được đều đặn, nên đã hạ thấp xuống nửa thước, nhưng người đã bổ cứu rất nhanh, nếu không để ý nhìn kỹ không nhận thấy khuyết điểm ấy được .

Lời nói này của nàng không những khiến Trần Thông mà cả Kỷ Tây Bình cũng hổ thẹn theo, nên Tây Bình vội đỡ lời :

- Hiền muội sành sỏi thực ! Chính ngu tử cũng không phát giác khuyết điểm ấy của y.

Tư Đồ Lộ nói tiếp:

- Vì Lãnh Mộ Hoàn tôi chăm chú nhìn, còn Kỷ tử thì không để ý tới nên mới sơ xuất về điểm ấy, chứ có phải là tỷ tỷ kém tiểu muội đâu. Nói về võ công, tiểu muội còn kém tỷ xa...

Nói tới đó, nàng bỗng trầm giọng nói với Trần Thông tiếp:

- Trần Thông có biết tại sao lại đang bay bổng mất chân khí, và khi xuống mặt đất lại dùng sức quá mạnh như thế không?

- Đệ tử ngu muội, xin Lãnh bá chủ chỉ giáo cho?

Thấy Trần Thông trả lời như vậy, Tư Đồ Lộ dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, rồi lạnh lùng nói tiếp.

- Nguyên nhân ấy chỉ tại “Chân Nguyên Bất Túc” mà nên. Người tuổi trẻ muốn luyện võ công tới mức thượng thừa thì cần phải hạn chế sắc dục. Người với Mông Đại cùng phạm chung một bệnh ấy.

Nghe thấy nàng nói như vậy, Trần Thông đang là Phấn Diện Kim Cương đã biến thành Xích Diện Kim Cương luôn. Y hổ thẹn Vô cùng vội vàng vâng dạ và lùi về phía sau ngay.

Tư Đồ Lộ lại đưa mắt nhìn Thường Minh và hỏi :

- Thường Minh bây giờ chỉ còn lại một mình ngươi là chưa biểu diễn thôi. Ngươi là môn hạ của Độc Vy bá chủ, lại có biệt hiệu là Thánh Thủ Kim Cương, có lẽ ngươi sở trường về môn ám khí phải không?

Thường Minh đáp:

- Tuy Thường Minh tôi được Độc Vy Bá Chủ mở lòng từ bi truyền thụ cho môn ám khí thực, nhưng môn ám khí này chỉ dùng để đối phó với người ngoài hay kẻ địch thôi, chứ biểu diễn thì không có gì là đặc sắc hết .

Nghe Thường Minh nói, Tư Đồ Lộ biết ngay ám khí của y không những là thứ ám khí có chất độc rất lợi hại, mà còn Vô hình Vô sắc, Vô thanh Vô hương vị nữa. Như vậy ám khí đó ắt phải là một thứ thuốc bột mê hồn, nên nàng kêu “ồ” một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Ngươi nói như vậy, có phải thứ ám khí mê hồn đấy không?

Thường Minh có vẻ hổ thẹn đáp:

- Thưa Lãnh bá chủ, ám khí của đệ tử luyện tập đó là ám khí hữu hình, tên là Hóa Huyết Tu La Vong và ba hạt Phích Lích Độc Hỏa Châu. Còn Vô hình ám khí là Thất Tình Yên và Ngũ Độc Tiêu Hồn Phấn . . .

Bốn thứ ám khí mà Thường Minh vừa nói đó đều là những thứ ám khí tuyệt độc và rất khó đối phó, nên Tư Đồ Lộ nghe xong cũng phải lo âu thâm ngay, nhưng vẫn phải gượng làm ra vẻ thản nhiên mà hỏi tiếp:

- Bốn môn ám khí hữu hình và Vô hình mà ngươi vừa nói đó quả thực ác độc Vô cùng, không tiện biểu diễn trước mặt người nhà thực. Vậy ngoài những môn ám khí ấy ra, ngươi định biểu diễn công lực đặc biệt gì cho chúng ta xem thế?

Thường Minh ngẫm nghĩ giây lát rồi cung kính đáp:

- Thường Minh tôi muốn biểu diễn công lực của môn Kim Cương thủ để xin Lãnh bá chủ chỉ điểm cho.

- Hay lắm! Hay lắm! Ta cứ tưởng cái biệt hiệu Thánh Thủ Kim Cương của ngươi là do sở trường về ám khí mà được ban tặng, không ngờ ngươi lại còn tinh xảo về môn Kim Cương thủ nữa.

- Đối với Kim Cương thủ, tuy đệ tử chưa đượ tinh xảo cho lắm, nhưng vẫn xin Lãnh Bá Chủ với Kỷ Bá Chủ chỉ điểm cho.

Nói xong, y vận kinh lực lên dồn vào cánh tay phải và nhanh nhẹn chìa bàn tay ấy ra, dùng năm ngón tay chộp luôn một mẩu đá nhô ra ở trên vách núi cạnh đó, véo mẩu đá ấy xuống, rồi úp hai bàn tay vào nhau, khẽ bóp một cái, hòn đá ở trong tay y đã biến thành đá vụn như cám mà rớt xuống đất.

Tư Đồ Lộ gật đầu khen ngợi:

- Tài ba lắm! Kim Cương chỉ lực của người đã có tám thành hỏa hầu, và Kim Cương thủ lực thì đã đạt trên chín thành. Thật hiếm có người luyện được thành tích ấy. Theo sự nhận xét của ta, thì trong Tứ Đại Kim Cương, Thánh Thủ Kim Cương người đáng ngồi số một trong bốn anh em.

Tư Đồ Lộ phê bình rất chính đáng, quan sát rất tỉ mỉ. Lúc bắt đầu nàng dùng chiêu đả Thần Lực Kim Cương để tỏ ra thần công của mình mạnh như thế nào khiến Tứ Đại Kim Cương đều kính phục thắm. Bây giờ lại thấy nàng phê bình một cách xác đáng như vậy, chúng càng kính phục thêm.

Thử tài xong, Tư Đồ Lộ mỉm cười, phẩy tay ra hiệu cho Tứ Đại Kim Cương giải tán, rồi hỏi Tây Bình tiếp:

- Kỷ tỷ tỷ trú ngụ ở đâu thế?

Tây Bình chỉ tay về phía đông, mỉm cười đáp:

- Đi hết con đường của sơn cốc phía đằng đông kia, ngoặt sang bên phải, có ba cái lầu nhỏ liên tiếp, tên là Vân Mộng lâu đài, ngu tỷ ở ngay cái lầu bên phải.

Muốn biết rõ địa thế của ác Quỷ Cốc, Tư Đồ Lộ mới hỏi như vậy. Nàng nói tiếp:

- Cái tên Vân Mộng lâu đài đẹp lắm. Chẳng hay Kỷ tỷ tỷ có vui lòng dẫn tiểu muội đi đến lầu tiên để chiêm ngưỡng không?

- Tuy bây giờ chúng ta chưa cắt máu ăn thề, nhưng dù sao cũng là người trong bang với nhau rồi, chúng ta trò chuyện chẳng cần phải nghi kỵ gì hết. Theo bang quy của bốn bang, thì tạm thời hiền muội chỉ được ở trong Phi Hoàn các này thôi, có muốn đi ra bên ngoài thay đổi không khí, cũng không được đi ra khỏi chu vi lầu này ba mươi trượng.

Tư Đồ Lộ nghe nói ngạc nhiên hỏi lại:

- Kỷ tỷ tỷ, đó là luật lệ và bang quy gì thế? Nếu tỷ tỷ vẫn còn nghi ngờ Lãn Mộ Hoàn này, thì tiểu muội xin cáo lui ngay, chứ tiểu muội cũng chẳng muốn giữ ngôi bá chủ này đâu.

Tây Bình vừa kéo tay nàng, vừa quay trở vào trong Phi Hoàn các. Nàng vừa đi vừa đáp:

- Hiền muội nên rõ, bang quy này đặt ra không phải đặt riêng cho một mình hiền muội đâu, vì bất cứ ai mới gia nhập bốn bang đều phải yết kiến Dư đại tỷ đã, rồi mới được tự do hoạt động. Hiện giờ Dư đại tỷ đang bận tọa quan, nên ngu tỷ mới phải yêu cầu hiền muội chịu khó một chút, tạm thời cứ ở trong Phi Hoàn các này để ngu tỷ đỡ phải khó xử. Cũng may kỳ hạn tọa quan của Dư đại tỷ sắp kết thúc rồi, từ nay đến ngày hôm đó, ngày nào ngu tỷ cũng lại đây chuyện trò với hiền muội, để hiền muội đỡ phải tịch mịch.

- Tỷ tỷ đã nói như vậy, tất nhiên tiểu muội phải tuân lệnh. Nhưng người ta vẫn thường nói: “Nghĩ thì đừng dùng, mà dùng thì đừng nghĩ”. Dư đại tỷ lập điều lệ này, không biết chị ấy có nghĩ đến những người có tính kiêu ngạo, định gia nhập bốn bang vì điều lệ đó mà không vui rồi bỏ đi không?

- Người nào đã có ý gia nhập bốn bang, chắc không khi nào người đó lại vì vấn đề nhỏ này mà thay đổi tính tình ngay. Đó cũng là sự bất đắc dĩ Dư đại tỷ mới lập ra điều bang quy này.

- sao tỷ tỷ lại nói là bất đắc dĩ? Tỷ tỷ làm ơn giải thích cho tiểu muội hay.

- Chúng ta sưu tầm những nhân sĩ võ công siêu tuyệt trong võ lâm để kết minh tổ chức bang là muốn làm bá chủ thiên hạ, thì lẽ đương nhiên bị nhiều người đố kỵ. Có người giả bộ xin gia nhập bốn bang, rồi nằm vùng gây tai họa. Vì vậy mà Dư đại tỷ mới nhất định gặp qua mặt người đó đã, mới yên tâm cho người ấy tự do hoạt động.

Tư Đồ Lộ kêu “ồ” một tiếng, rồi mỉm cười hỏi tiếp:

- Tục ngữ có câu: “Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân di diện bất tri tâm.” Chẳng lẽ Dư đại tỷ chỉ trông thấy mặt người đó mà biết được tâm ý thực hư của người đó hay sao?

- Nói ra thì hiền muội phòng tin, Dư đại tỷ của chúng ta quả thật có tài ba thông thiên triệt địa, thần quỷ khôn lường. Chị ấy không những võ công tinh diệu, mà còn sở trường cả môn Mê Thần Đại Pháp, nhất là đôi mắt của chị ta rất sắc bén có thể trông thấy suốt ngay đáy lòng của bất cứ một người nào, thật là tử mị Vô cùng.

Thấy Tây Bình nói Dư Bất Tà sở trường cả môn Mê Thần Đại Pháp, Tư Đồ Lộ cũng kinh hãi thâm, liền nghĩ bụng:

“Ngải Tử Quân ở Trường Minh Cốc mới chia tay với ta không lâu, chẳng lẽ tính nết của cô ấy hoàn toàn thay đổi, không những a dua với nhóm Bát Bá Thiên, mà còn bằng lòng lấy Mã Không Quân. Như vậy chẳng lẽ cô ta đã trúng phải tà pháp của Dư Bất Tà mà Tây Bình vừa nói là cái gì Mê Thần Đại Pháp chẳng?” Tây Bình thấy Tư Đồ Lộ trầm ngâm không nói năng gì, liền hỏi :

- Lành hiền muội nghĩ ngợi gì thế?

- Tiểu muội đang đoán một việc, nhưng không biết có đúng hay không?

- Hiền muội đoán việc gì thế?

- Tiểu muội thiết nghĩ Đông Hải Long Nữ Ngải Tử Quân xưa nay vẫn tự xưng là nữ hiệp chánh phái, tánh nết lại rất kiêu ngạo, như vậy chưa chắc nàng ta đã thềm để ý tới ba chữ Bát Bá Bang, nhưng bây giờ nàng không những gia nhập bốn bang, mà còn chịu lấy Mã Không Quân, như vậy thật là trái hẳn với lập trường của nàng ta từ trước tới nay, nên tiểu muội mới đoán chắc nàng đã trúng phải Mê Thần diệu thuật của Dư đại tỷ rồi.

- Hiền muội hỏi một biết mười, quả thật thông minh tuyệt đỉnh. Hiền muội đã đoán đúng. Ngải Tử Quân đã trúng phải Mê Thần Đại Pháp của Dư đại tỷ nên mới đột nhiên hóa địch thành bạn với chúng ta, và còn hóa thành bạn thân nữa.

Tư Đồ Lộ đã thấy sự ước đoán của mình là không sai rồi, tất nhiên nàng cần phải dò biết Mê Thần Đại Pháp có cách gì giải cứu không? Nhưng nàng biết, nếu trực tiếp hỏi thì Tây Bình thế nào cũng hoài nghi, cho nên nàng nghĩ ngay ra được một kế, liền lắc đầu đáp:

- Không ổn! Không ổn!

Tây Bình ngạc nhiên hỏi lại ngay:

- Hiền muội nói không ổn như thế là có ý nghĩ gì?

Biết Tây Bình đã trúng kế của mình rồi, Tư Đồ Lộ mỉm cười đáp:

- Theo sự nhận xét của muội thì Dư đại tỷ dùng Mê Thần Đại Pháp thu Ngải Tử Quân làm tâm phúc như vậy, thực không ổn tí nào.

- Sao lại không ổn? Hiền muội làm ơn giải thích hộ.

Tư Đồ Lộ cầm ly nước lên uống hai hớp, làm ra vẻ rất trong trọng nói tiếp:

- Ví dụ Mê Thần Đại Pháp của Dư đại tỷ mất công hiệu chẳng hạn hay là Ngải Tử Quân ngẫu nhiên uống phải một thứ thuốc gì, khiến Mê Thần Đại Pháp mất công hiệu, như vậy lúc ấy có khác gì là nuôi ong ở trong tay áo không? cho nên tiểu muội mới bảo không ổn là thế.

- Hiền muội sợ thần trí của Ngải Tử Quân đột nhiên tỉnh táo, nhưng vẫn giả bộ còn mê man, rồi nàng ta gây tai họa cho ác Quỷ Cốc này phải không?

- Chính thế! Tỷ tỷ cho sự lo âu ấy của tiểu muội có hợp lý hay không?

- Thực là ý kiến của anh hùng thường thường vẫn giống nhau. Lúc Dư đại tỷ mới đem Ngải Tử Quân về, ngu tỷ cũng có sự lo ngại như hiền muội vừa nói và đã đề nghị Dư đại tỷ y hệt như thế.

- Thế ra tỷ tỷ cũng có sự lo âu ấy ư? Sao lại sự trùng hợp ý kiến như vậy nhỉ? Thế Dư đại tỷ trả lời tỷ như thế nào?

- Dư đại tỷ trả lời thực là tuyệt diệu. Đại tỷ bảo ý kiến ấy của ngu tỷ là một sự lo âu nên có nhưng mà thừa.

- Cái gì là nên có mà lại thừa như thế? Tiểu muội nhận thấy Dư đại tỷ trả lời tỷ tỷ như thế, hình như chị ấy tuyệt đối tin tưởng vào Mê Thần Đại Pháp của chị ấy thì phải?

- Đúng đấy! Dư đại tỷ nói xưa nay chị ấy đã dùng Mê Thần Đại Pháp đối xử với người nào rồi là không bao giờ mất công hiệu cả, và cũng không có thuốc gì có thể giải được hết. Trừ phi chị ấy tuyên thị tâm linh cho người bị Mê Thần Đại Pháp đó một hồi, thì người đó mới hòng tỉnh táo như thường được.

Tư Đồ Lộ nghe nói tới đó trong lòng lạnh buốt, nhưng vẫn làm ra vẻ tươi cười và đỡ lời:

- Nếu vậy thì quả thực chúng ta lo âu thừa rồi!

- Vì thế mà Dư đại tỷ nhất định phải đích thân gặp bất cứ một người nào mới gia nhập bốn bang. Vì người đó nếu thực tâm muốn gia nhập thì tất nhiên không sao, nhưng có một chút gì là khả nghi, Dư đại tỷ sẽ sử dụng ngay Mê Thần Đại Pháp khiến người ấy giả bộ gia nhập mà hóa thành thực để thu làm người của mình.

Càng nghe càng hoảng sợ, Tư Đồ Lộ nghĩ bụng:

nhớ lúc mình gặp Dư Bất Tà mà trúng phải Mê Thần Đại Pháp của y thị làm mê hoặc bốn tính của mình, khiến mình cam tâm lấy Phi Hoàn bá chủ thì thực là một việc rất mỉa mai, sẽ bị thiên hạ chê cười cho suốt đời chứ không sai.” Nàng đang lo âu thì bỗng có ba tiếng chuông kêu “coong coong coong” rất du dương vọng tới. Nàng rất ngạc nhiên, vội quay đầu lại hỏi Tây Bình rằng:

- Tiếng chuông này sao lớn đến nỗi khiến người ta phải kinh hồn động phách như thế, đủ thấy cái chuông này phải là chuông lớn lắm. Chẳng lẽ lại có một nhân vật nào võ công kỳ ảo thượng thừa đến đây gia nhập bốn bang mà gõ cái chuông treo cao nhất ở ác Quỷ Cốc này chăng?

- Hiền muội mới tới nên chưa quen đây thôi. Tiếng chuông này không phải là tiếng chuông thử tài ở ngoài cốc khẩu đầu.

- Không phải là tiếng chuông thử tài, vậy sao lại kêu đình tai đến như thế. Chẳng lẽ trong bang đã có chuyện gì xảy ra chăng?

- Tiếng chuông này báo hiệu Dư đại tỷ đã tọa quan xong, gọi Trục Nguyệt Bá Chủ vào trong Bất Tà cung để tương kiến đấy.

Tư Đồ Lộ giật mình đến thót một cái, nhưng vẫn gượng làm ra vẻ trấn tĩnh, tủm tỉm cười hỏi tiếp:

- Tỷ tỷ là Trục Nguyệt Bá Chủ, nay Dư đại tỷ gõ chuông kêu gọi như vậy, sao tỷ tỷ không đi ngay đi, có phải còn định chờ dẫn tiểu muội đi yết kiến đại tỷ đấy không?

Tây Bình đứng dậy xua tay đáp:

- Bất Tà cung của Dư đại tỷ ở, phải được chị ấy gọi tới mới được vào, chứ không phải là ai cũng tự tiện vào trong ấy được đâu. Cho nên ngu tỷ đem chuyện hiền muội được Phi Hoàn Bá Chủ giới thiệu tới đây thưa với chị ta trước, rồi sẽ gõ một tiếng chuông khác để báo cho đại tỷ hay, lúc ấy mới chính đại tỷ cho gọi hiền muội vào yết kiến.

Tư Đồ Lộ nghe tới đó liền gật đầu. Tây Bình vội rời khỏi Phi Hoàn Các mà đi vào Bất Tà cung ở trong sơn cốc, nơi quan trọng nhất của Bất Bá Bang luôn.

Tây Bình đi khỏi, Tư Đồ Lộ phân vân khó xử hết sức, liền nghĩ bụng:

”Ta mạo hiểm trà trộn vào trong ác Quỷ Cốc này là muốn sớm nghĩ cách cứu Ngại Tỷ Quân tiểu muội, đừng để cho cô ta bị con ma nữ sắc Mã Không Quân làm ô nhục đến tấm thân trinh bạch của cô ta. Bây giờ Bất Tà đã tọa quan xong, ta có thể gặp được Ngại Tỷ Quân ngay, nhân lúc bọn chúng đi vắng cả, chính là một dịp may để cứu cô ta ra khỏi hang này.

Nghĩ tới đó, nàng lại do dự. Điều thứ nhất khiến nàng phải do dự là vì thấy Kỷ Tây Bình khen ngợi Mê Thần Đại Pháp của Bất Tà rất thần kỳ như thế, nhờ Bất Tà nhận xét ra được gian mưu của mình lại dùng đại pháp ấy làm cho tính nết của mình cùng thay đổi như Ngại Tỷ Quân, rồi phải nghe theo sự chỉ huy của chúng. Như vậy có phải là việc làm của mình sẽ xôi hỏng bỏng không hết, không những thế cuộc diện sẽ bị hỗn loạn một cách không thể tưởng tượng được không?

Điều thứ hai khiến nàng phải do dự là nàng căn cứ lần thứ hai Ngải Tử Quân rời Trường Minh Cốc, thì quả thực nàng ta đã hoàn toàn có khuynh hướng về bên Bát Bá Thiên, và đã cam tâm lấy Mã Không Quân, coi mình như kẻ địch vậy. Dưới tình hình này, khi chị em gặp nhau ở trong ác Quỷ Cốc, nếu mình không cho nàng trông thấy rõ mặt thực, thì không khi nào nàng chịu theo mình rời khỏi Oa ma. Nhưng lỡ nàng ta giả mặt mà nói cho lũ ma biết, thì mình đơn phương độc mã, địch sao nổi nhiều kẻ địch như thế? Lúc ấy có phải là không sao thoát được khỏi tai kiếp, và cũng không khác gì thầy phù thủy phải đền gà không?

Hai vấn đề đó khiến Trùng Quang Công Chúa xưa nay vẫn nổi tiếng là túc trí đa mưu mà cũng phải bối rối, không biết nên xử trí thế nào cho phải.

Người ta trong lúc bất đắc dĩ không trông mong ở như thần thánh thì thế nào cũng trông mong ở như người mà mình tin cậy nhất. Tư Đồ Lộ không phải là phạm phu tục tử, tất nhiên không khi nào nàng lại trông mong hay cầu khẩn thần thánh phù hộ cho, mà chỉ nghĩ tới Đại Trí Thiên Sư hay Vô Vi Tiên Tử âu Dương Thụy tới giúp cho mình thôi, nên nàng liền nghĩ bụng:

“Trong hai vị ấy, bất cứ có một vị nào xuất hiện ở bên cạnh ta lúc này ta có thể được sự Chỉ điểm rất cao minh, rồi thế nào cũng nghĩ ra được cách đối phó với những vấn đề này.” Nhưng Đại Trí Thiên Sư với âu Dương Thụy, dù có trí kế cực diệu, võ công cực cao đi chăng nữa, dù sao cũng là kỳ hiệp đương thời thôi, chứ có phải là thần thánh đâu mà biết được Tư Đồ Lộ muốn cầu cứu để xuất hiện ra ngay?

Cho nên Tư Đồ Lộ biết không hy vọng gặp được một trong hai người mà mình muốn cầu cứu đó, nên nàng phải vận dụng trí tuệ của bản thân mình để quyết định một lối thoát, nghĩa là chỉ có hai đường lối bày ra trước mặt nàng thôi: Một là ở, hai là đi. Sau cùng nàng liền quyết định giải pháp thứ hai là đành bỏ đi thôi. Sợ kẻ địch mà bỏ đi như thế, đó là hành vi của một người nhu nhược. Tư Đồ Lộ đường đường là một tôn chủ của một môn phái, không khi nào có ý nghĩ đào tẩu như thế mới phải, nhưng nàng có phải là kẻ nhút nhát đâu? Nàng quyết định bỏ đi đây là vì nàng đã nghĩ kỹ lắm rồi, và cũng phải là người đại trí đại dũng như nàng, mới có thể quyết định nhanh chóng như thế.

Vì nàng nhận thấy, thà hy sinh tấm thân trinh bạch của Ngải Tử Quân, thậm chí đến cả tính mạng của nàng ta đi chăng nữa, chứ nàng không chịu ở lại ác Quỷ cốc này để tiêu tán bốn thân của mình một cách tuyệt vọng như thế. Mình đã bị tiêu tán thì cả sự nghiệp lớn lao mà mình đã xây dựng được trong bấy lâu nay cũng sẽ bị tiêu tán theo.

35. Từ Phía Địch Bao Vây

Tư Đồ Lộ không phải là kẻ ích kỷ đâu, sở dĩ nàng quyết định hy sinh Ngải Tử Quân như thế, là vì sự trinh bạch và tính mạng của Tử Quân dù có bị hy sinh cũng chỉ là sự tổn thất của một cá nhân thôi, nhiều lắm chỉ liên can đến mình, Tư Mã Ngạn, Nhiếp Tiểu Băng và âu Dương Thụy mấy người thôi chứ còn nàng bị hy sinh sẽ ảnh hưởng rất lớn, không những liên quan đến phái Trùng Quang của nàng, mà còn liên can đến họa phúc của Vô Lâm đương thời nữa. Nếu nàng ra khỏi được ác Quỷ cốc này, đem ngay chuyện Dư Bát Tà sở trường về môn Mê Thần Đại Pháp tuyên bố cho quần hiệp hay, rồi tập hợp ý chí của mọi người cùng nghiên cứu một phương pháp có thể khắc chế được tà thuật ấy của tên nữ ma đầu.

Nếu nàng thương tiếc Ngải Tử Quân mà gượng ở lại cứu giúp, lỡ để bại lộ, thì mình sẽ bị hủy ở trong ác Quỷ cốc, quần hiệp không một ai hay biết gì hết, như vậy đến ngày mừng một tháng tư sang năm, tất cả quần hùng sẽ bị người ta ám hại ở trong thánh hội khai bang của Bát Bá Bang mà cũng không hay biết gì cả, rồi lại cứ đổ cho tai kiếp, như vậy có phải là ảnh hưởng rất lớn lao không?

Nàng là người đại trí đại dũng, biết cân nhắc sự nặng nhẹ nên mới quyết định được như vậy.

Tư Đồ Lộ vừa quyết định bỏ đi xong, thì đã nghe thấy tiếng cười tiếng nói của Tây Bình với tên nam tử về mặt ở bên dưới vọng lên rồi. Nàng giật mình đến thót một cái, gượng cười, lắc đầu và nghĩ bụng:

“Chờ Kỳ Tây Bình lên tới trên Phi Hoàn Các này, ta sẽ phải quyết định hành động ngay. Nếu quả thực Dư tổng đốc bang sai Tiểu Băng đến đây đưa mình đi Bát Tà Cung để tương kiến y thị, thì mình sẽ xuất kỳ bất ý dùng thủ pháp độc đáo điểm huyết Tây Bình, bắt cóc Đại Đầu Bá Chủ này đem đi để làm con tin, và viết lại mấy chữ báo động cho bọn tà ma không dám đối xử với Ngải Tử Quân quá ác độc . . .” Nàng vừa

ngihtới đó thì đã thấy Tây Bình lên tới trên lầu rồi. Nàng cố trấn tĩnh tâm thần để khỏi bị đối phương nghi ngờ, rồi mỉm cười hỏi Tây Bình rằng:

- Kỉ tử tử sao lại quay trở lại nhanh chóng đến như thế? Có phải đại tử cho phép tiểu muội vào yết kiến đây không?

Tây Bình lắc đầu đáp:

- Tuy Dư đại tử đã tọa quan thành công, nhưng ngày hôm nay còn phải xếp đặt cho Ngải Tử Quân đi xa nên không có thì giờ tiếp kiến hiền muội, và đã ra lệnh đến đúng giờ Ngọ ngày mai, ngu tử sẽ đưa hiền muội vào Bất Tà Cung tương kiến với Đại tử.

- Tại sao Dư đại tử mới tọa quan xong lại phải xếp đặt cho Ngải Tử Quân đi xa ngay như thế?

- Vì dư đại tử của chúng ta không những công lực rất cao, mưu trí cũng tinh diệu hơn người, thực là một đại tài hiếm có đương thời. Trong lúc tọa quan, chị ấy đã truyền thụ cho Ngải Tử Quân một môn võ công tên là Thuần Dương Chỉ chuyên dùng để phá Cửu âm Thần Công.

Cửu âm Thần Công là tài ba sở trường của Tư Đồ Lộ, nên nàng nghe thấy Tây Bình nói như thế cũng phải hơi kinh ngạc. Cũng may nhờ có cái mặt nạ che lấp nên Tây Bình không trông thấy sắc mặt của nàng trái lại còn hỏi nàng rằng:

- Lãnh hiền muội có biết Cửu âm Thần Công là võ công của nhân vật thuộc môn phái sở trường nào không?

Tư Đồ Lộ giả bộ ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Môn công lực ấy đối với tiểu muội thì hơi bờ ngõ một chút. Nhưng theo chỗ tiểu muội biết, hình như ngoài Cửu U Minh Hậu Tư Đồ Lộ đã lâu chưa thấy xuất hiện ở trên giang hồ là sở trường về môn võ công này thì chưa nghe thấy người thứ hai.

- Hiền muội nói rất đúng sở dĩ Dư đại tử truyền thụ môn võ công ấy cho Ngải Tử Quân là cốt để sai Tử Quân đi giết hại Tư Đồ Lộ đấy.

- Đã ngót mười năm nay rồi không thấy Tư Đồ Lộ xuất hiện trên giang hồ, vậy tại sao y thị lại kết thù với Dư đại tử được? Hơn nữa, Bắc Mang Quỷ Phủ là một nơi rất huyền bí, người ngoài khó mà ra vào nổi, tuy Ngải Tử Quân đã học hỏi được Thần Dương Chỉ, chuyên môn phá Cửu âm Thần Công thực, nhưng không vào nổi Bắc Mang Quỷ Phủ, như vậy có phải là sẽ tổn công Vô ích không?

- Hiền muội chỉ biết một mà không biết hai, gì mà Dư đại tử đã mưu tính rồi ắt không sai tí nào, nên ngu tử đoán chắc chuyện đi này của Ngải Tử Quân thể nào cũng thành.

Tư Đồ Lộ lại cố ý hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ Dư đại tử có cách kỳ diệu, khiến Ngải Tử Quân có thể vào nổi Bắc Mang Quỷ Phủ hay sao?

Tuy Kỉ Tây Bình cũng là một ma đầu rất khôn ngoan lợi hại, nhưng y thị có ngờ đâu người đang đứng nói chuyện với mình đây lại là Trùng Quang công chúa Tư Đồ Lộ nên y nghe xong đã hớn hờ đáp:

- Hiền muội có biết đâu Tư Đồ Lộ đã phong bế Bắc Mang Quỷ Phủ mà dọn đến Trường Minh cốc ở núi Vương ốc, sáng lập phái Trùng quang và còn cải danh là Trùng Quang công chúa nữa.

Thấy Tư Đồ Lộ gạt đầu, Tây Bình lại nói tiếp:

- Huống hồ Ngải Tử Quân lại là bạn tri giao của Tư Đồ Lộ, khi Tử Quân gặp gỡ Tư Đồ Lộ rồi xuất kỳ bất ý ra tay tấn công lên. Thuần Dương sẽ đâm suốt vào trái tim của Tư Đồ Lộ ngay. Như vậy Tư Đồ Lộ làm sao mà thoát khỏi được tai ách ấy?

nghe thấy Tây Bình nói như thế, Tư Đồ Lộ lại càng quyết tâm rời khỏi sào huyệt của lũ ma này ngay. Vì nàng nhận thấy Tử Quân đã thừa lệnh Bất Tà đi Trường Minh cốc để ám hại mình, thì mình cũng sẽ tương kế tựu kế bắt giữ lấy Ngải Tử Quân, rồi sẽ tìm cách cứu chữa cho nàng ta. . . Nếu không nghĩ ra được cách gì phá nổi Mê Thân Đại Pháp, thì phải đợi đến mừng một tháng tư sang năm, đại phá Bát Bá Bang xong, sẽ bắt cóc Dư Bất Tà giải tà thuật ấy cho Tử Quân cũng được.

Nàng đã quyết định như vậy, lại hỏi Tây Bình tiếp:

- Kỷ tỷ tỷ, tiểu muội còn có một người bạn có võ công tương đương với tiểu muội, hiện đang ở trong núi Ai Lao, có nên lôi kéo cả nàng ta tham dự bốn bang không?

Tây Bình nghe nói cả mừng đáp:

- Dư đại tỷ muốn lôi kéo tất cả nhân tài của thiên hạ gia nhập bốn bang để cùng gây nên bá nghiệp, nên càng nhiều cao thủ tham gia bốn bang bao nhiêu càng hay bấy nhiêu. Tư Đồ Lộ mừng thầm, liền đứng dậy nói tiếp:

- Từ này đến mừng một tháng tư còn nhiều thì giờ lắm, đằng nào tiểu muội cũng rỗi rãi, nên tiểu muội đi núi Ai Lao một phen.

Tây Bình vội xua tay và khuyên bảo rằng:

- Hiền muội muốn đi đâu cũng được, nhưng hãy chờ trưa mai gặp Dư đại tỷ đã.

- Chờ tiểu muội đi núi Ai Lao quay trở lại, lúc ấy yết kiến Dư đại tỷ cũng vậy thôi.

- ĐÓ là quy định của bốn bang, kể cả Thất đại bá chủ cũng phải có ác Quỷ Lệnh Phù của tổng lãnh bang ban cho, mới được rời khỏi ác Quỷ cốc, cho nên hiền muội muốn đi Ai Lao, thể nào cũng phải chờ đến ngày mai, lúc yết kiến Dư đại tỷ, xin luôn chỉ ấy một lệnh phù thì mới có thể đi được.

- Chị là Trục Nguyệt bá chủ, chả lẽ lại không có quyền cho Lãnh MỘ Hoàn này ra khỏi ác Quỷ cốc hay sao?

- Hiền muội nên rõ, quyền của Trục Nguyệt bá chủ tuy to thực, nhưng vẫn không sao bằng được Tổng Lãnh bang, pháp lệnh của Dư đại tỷ xưa nay nghiêm nghị lắm, ai cũng không dám trái lệnh đại tỷ hết.

Tư Đồ Lộ nghe nói rầu rĩ vô cùng, không nói năng gì nữa. Tây Bình đã nhận thấy Lãnh bá chủ là người có tính nết rất kiêu ngạo trong lòng có vẻ không vui, nhưng vẫn an ủi nàng rằng:

- Hiền muội nên thông cảm cho Kỷ tỷ tỷ này, chớ nên vì việc đó mà tức giận đi, đi ngày hôm nay hay đi ngày mai cũng chỉ cách nhau có một ngày thôi thì có sao đâu?

Nếu hiền muội nhận thấy ở một mình không vui thì để ngu tỷ đến ngủ chung với hiền muội, rồi chúng ra chuyện trò với nhau suốt đêm.

Tư Đồ Lộ phần vì không dám đi gặp Dư Bất Tà, vì sợ Mê Thần Đại Pháp của y thị, phần thứ hai là sợ Tỷ Quân đi trước, mình ở lại quá lâu sẽ đuổi theo không kịp, lỡ mất dịp may, nên nàng đã quyết định đêm nay sẽ lên rời khỏi căn cứ của Bát Bá Bang này.

Bởi vậy vừa nghe thấy Kỷ Tây Bình bảo sẽ đến ngủ chung và chuyện trò suốt đêm với mình, nàng vội xua tay đáp, - Khỏi ! Khỏi ! Chị là Trục Nguyệt bá chủ đang bận xử lý mọi việc trong bang, chớ nên vì tiểu muội mà phải phân trần như thế! Tiểu muội xin nghe lệnh tỷ tỷ ngày mai yết kiến Dư đại tỷ trước, và xin chị ấy ban cho ác Quỷ Lệnh Phù rồi tiểu muội sẽ đi Ai Lao sau vậy.

Kỷ Tây Bình gật đầu, vừa cười vừa đỡ lời :

- Như vậy thì hay lắm, Lãnh hiền muội chớ nên vì việc ấy mà bận lòng.

Lúc này Tư Đồ Lộ chỉ mong Tây Bình sớm rời khỏi Phi Hoàn Các ngay vì vậy nàng vội đáp:

- Sao Kỷ tỷ tỷ lại nói thế? Lãnh MỘ Hoàn này có phải là người không biết điều đâu?

CỔ nhân vẫn thường nói: “Quốc hữu quốc pháp bang hữu bang quy”, chúng ta là bang Chủ, nếu không làm gương thì làm sao chỉ huy được bang chúng trong bang?

Nói tới đó, nàng đưa mắt nhìn bốn chung quanh một lượt rồi nói tiếp:

- Vì việc của tiểu muội, tỷ tỷ đã phải mất nhiều thì giờ quý báu rồi, tỷ tỷ hãy mau đi xử lý bang vụ trước, tiểu muội cũng phải tắm rửa đi nghỉ đây. Ngày mai chúng ta gặp lại nhau và chuyện trò với nhau vậy.

Tây Bình nhìn trời giây lát gật đầu đáp:

- Phải, trời đã sắp tối rồi ngu tỷ cũng phải đi tuần các nơi một lượt đã, hiền muội cứ an tâm mà nghỉ ngơi, ngày mai ngu tỷ đến ăn cơm với hiền muội, cơm nước xong, chúng ta đi yết kiến Dư đại tỷ luôn.

Nói xong, y thị dẫn thị nữ ở trong Phi Hoàn Các sửa soạn nước sôi để cho Lãnh bá chủ tắm rửa nghỉ ngơi, y thị mới chia tay với Tư Đồ Lộ.

Thấy Tây Bình đi khỏi và nữ tỳ đã pha nước xong. Tư Đồ Lộ liền vào phòng tắm rửa ngay, rồi cứ mặc nguyên quần áo nằm lên giường nghỉ ngơi giây lát. Chờ trống canh điểm ba tiếng, nàng mới lẳng lặng xuống giường, giở khinh công tuyệt đỉnh ra như làn khói đen phi xuống Phi Hoàn các. Ngờ đâu nàng vừa xuống dưới mặt đất, đã thấy bóng trong bóng tối ở cạnh đó có bóng người thấp thoáng, nàng thất kinh khẽ hỏi:

- Ai ở sau vách núi đó thế?

Thần Lực Kim Cương hoa bì man tử trong bóng tối từ từ bước ra, chấp tay chào và đáp:

- Đệ tử được lệnh ở đây gác đêm Bá chủ.

Tư Đồ Lộ cau mày lại lạnh lùng nói tiếp:

- Trần trọc mãi không ngủ được, ta thấy nóng lòng sốt ruột nên mới xuống đây dạo chơi bóng mát, người đưa ta đi quanh một vòng đi.

Thần Lực Kim Cương thấy Tư Đồ Lộ bắt mình đưa đi tản bộ có vẻ khó xử, liền gượng cười đáp:

- Thưa Bá chủ, theo bang quy của bốn bang, những nhân vật mới tới chưa yết kiến tổng đốc bang, thì không ai được rời khỏi chỗ ở ba mươi trượng nữa.

Tư Đồ Lộ cười khẩy, tỏ vẻ không vui nói tiếp:

- Người là địa vị gì mà dám quản thúc ta như thế? Ta cứ bắt người phải dẫn ta đi ra ngoài phạm vi ba mươi trượng đây.

Phần vì Kỷ Tây Bình đã dẫn Tứ Đại Kim Cương là dù sao Tư Đồ Lộ cũng là một vị bá chủ rồi, nếu nàng ta có sai bảo gì thì phải tuân theo. Hơn nữa, nàng lại có cái mặt nạ mười ba cái vòng của Phi Hoàn Bá chủ tặng cho, nên Thần Lực Kim Cương thấy nàng dặn bảo như thế, tuy rất khó xử, nhưng vẫn gượng cười đáp:

- Đệ tử không dám ngăn cản Bá chủ, nhưng không dám trái lệnh bang quy. Nếu bá Chủ muốn đi ra ngoài phạm vi ba mươi trượng, thì xin Bá chủ cứ tùy tiện, và thứ lỗi cho đệ tử không dám đi theo.

- Đồ Vô dụng, người không dám đi với ta thì ta đi một mình vậy xem ai dám ngăn cản ta nào?

Nói xong, nàng liền đi luôn, chỉ nhảy nhót bốn năm cái đã rời khỏi phạm vi cách Phi Hoàn Các ba mươi trượng liền.

Quả nhiên, Thần Lực Kim Cương không dám ngăn cản và cũng không dám chạy theo. Chỉ lắc đầu thở dài, rồi lại quay về chỗ cũ để canh gác như thường thôi.

Tư Đồ Lộ đã nhầm trúng địa thế từ trước rồi, nên rời khỏi Phi Hoàn Các xong, liền chạy thẳng ra cốc khẩu ngay, không bị ngăn trở gì cả, nhưng lúc vòng qua chân núi, vừa mới tới cốc khẩu, thì nàng đã nghe thấy có người mỉm cười kêu gọi:

- Xin Lãnh bá chủ hãy ngừng quý bộ!

Tư Đồ Lộ nghe nói vội ngừng chân lại, mới hay người đó là Thường Minh, môn hạ của Liễu Văn Tôn, đang đứng ở trước một căn nhà nhỏ, chấp tay chào và lên tiếng nói với mình.

Tư Đồ Lộ lạnh lùng hỏi lại:

- Thường Minh, người gọi ta làm chi?

Thường Minh cung kính đáp:

- Đêm khuya thế này mà Lãnh bá chủ đi đâu thế?

- Ta trần trọc mãi không sao ngủ được, nên muốn đi quanh đây chơi cho thoải mái đôi chút.

- Quy củ của bốn bang cấm . . .

- Ta đã biết luật lệ và quy củ ấy rồi, có phải người mới nhập bang, chưa yết kiến Dư tổng đốc bang, thì không được rời chỗ ở của mình ngoài ba mươi trượng phải không?

- Lãnh bá chủ rất thánh minh, luật lệ quy củ mà đệ tử vừa nói chính là luật lệ ấy đấy.

- Bây giờ ta đã đi ra chỗ cách xa Phi Hoàn Các những mấy chục trượng, như vậy là ta đã trái luật lệ rồi. CÓ phải người muốn cản trở ta hay là muốn bắt giữ ta để về vấn tội đấy không?

Thường Minh thấy Tư Đồ Lộ càng nói càng gay gắt, nhưng ban ngày y đã được trông thấy tài ba lợi hại của nàng rồi, nên vội lui về phía sau nửa bước cung kính đỡ lời :

- Lãnh bá chủ nói quá lời rồi. Thường Minh đâu dám làm thế.

Tư Đồ Lộ đã ngấm ngấm vận Huyền âm chân khí, chuẩn bị hễ thấy đối phương cản trở là mình ra tay hạ thủ luôn, nhưng nghe thấy đối phương nói như thế, nàng lại cười khẩy đáp:

- Ta chắc người đâu dám thế, Lãnh MỘ Hoàn này tuy là người mới tới, phải giữ đúng luật lệ Của bốn bang thực, nhưng mặt ta đeo mặt nạ, có thêm mười ba cái vòng vàng, như vậy có khác gì ta chính là Phi Hoàn Động chủ không? Phi Hoàn bá chủ là một người đã sáng lập ra bốn bang, chẳng lẽ không có quyền tự do tự tại đi ở trong ác Quỷ cốc này hay sao?

Lời nói của nàng rất có lý, khiến Thường Minh không sao bắt bẻ được, đành phải tránh sang bên nhường lối đi tức thì.

Tư Đồ Lộ vừa thủng thẳng đi, vừa nói với Thường Minh tiếp:

- Thường Minh, người xử sự việc này rất khôn khéo, vừa tôn trọng bang quy lại vừa hiểu biết lễ phép. Ngày mai ta nói với Trục Nguyệt bá chủ để đặc biệt ban thưởng cho người .

Thường Minh nghe nói động lòng tham ngay, vội cúi đầu xuống để mặt cho Tư Đồ Lộ đi qua căn nhà nhỏ của y mà không phản ứng gì cả.

Tư Đồ Lộ thấy thế rất mừng thầm, vừa đi đến chỗ chân núi đã nghe thấy ba tiếng còi bén nhọn nổi lên. Nàng là người giàu kinh nghiệm nghe tiếng còi ấy, biết ngay là Thường Minh đã báo động cho Dư Bất Tà với Kỷ Tây Bình hay, nên nàng vội rảo bước đi nhanh như một mũi tên tiến thẳng tới cốc khẩu .

Đệ tử trực canh ở cốc khẩu, tuy biết nàng là một vị bá chủ, nhưng vẫn theo luật lệ của bốn bang, bảo nàng cho xem ác Quỷ Lệnh Phù mới có thể ra khỏi sơn cốc được .

Tư Đồ Lộ làm gì có lệnh phù ấy, nàng lại giả trò cũ, chỉ vào cái mặt nạ thêm mười ba cái vòng vàng và cũng giả những lời nói với Thường Minh vừa rồi nói với bọn đệ tử này.

Bọn đệ tử trực canh nghe Tư Đồ Lộ nói xong, liền cung kính đáp:

- Thưa Lãnh bá chủ, lệnh dụ của Dư tổng đốc bang đã ban bố rất nghiêm, dù Phi Hoàn Bá chủ có việc phải ra khỏi sơn cốc, cũng phải xin Dư tổng đốc bang cấp cho một ác Quỷ Lệnh Phù mới có thể ra được .

Tư Đồ Lộ nghe thấy tên đệ tử ấy nói như vậy, biết dùng lời lẽ nói với y không sao toại nguyện được, hướng hồ nàng lại sợ Kỷ Tây Bình hay Dư Bất Tà được tin đuổi theo tới, nên nàng liền cười khẩy mấy tiếng giờ tay áo lên phát một cái, dùng thế Phi Hồng Hí Hải tấn công luôn bốn tên đệ tử Trục Cần ấy.

Công lực của Trùng Quang công chúa đã tuyệt cao, hướng hồ đối phương lại không đề phòng, nên nàng vừa ra tay thì bốn tên đệ tử đã ngã lăn ra đất ngay.

Tư Đồ Lộ đã hạ được bốn tên đệ tử đó rồi, liền nghe thấy tiếng của Kỷ Tây Bình vắng vắng vọng tới:

- Lãnh gia hiền muội chớ nên làm thế. Nếu quả thực hiền muội có việc cần phải đi ra khỏi sơn cốc, thì Tây Bình sẽ cùng hiền muội đi yết kiến Dư đại tỷ để lấy ác Quỷ Lệnh Phù ngay.

Khi nào Tư Đồ Lộ để cho Tây Bình đuổi kịp để quấy nhiễu, nàng giả Thanh Bình Điểm Thủy với Bát Bộ Cẩn Thiêm hai pho khinh công tuyệt đỉnh ra đi luôn, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng trong bóng tối liền.

Trong khi người ta hấp tấp vội vàng, rất dễ phạm phải lỗi lầm, Tư Đồ Lộ đã ra khỏi ác Quỷ Cốc rồi, lại quên cởi mặt nạ ra.

Nàng giở hết tốc lực chạy qua được hai ngọn núi thấy không có người đuổi theo mới yên tâm dừng chân lại, thì ngờ đâu trên không đã có tiếng rú kêu rất kinh hồn từ trên đỉnh núi phía trái vọng tới tiếp theo đó có một bóng người phi như bay xuống.

Tư Đồ Lộ vội lui về phía sau mấy bước trở mặt lên nhìn người nọ, Thấy người đó là một người đàn ông mặc áo bào xám, còn tuổi tác mặt mũi thì y đeo mặt nạ màu đen nên không sao trông thấy rõ.

Thấy mặt nạ của đối phương giống mình, nàng biết ngay đối phương cũng là một người trong nhóm Võ Lâm Bát Bá Thiên. Mặt nạ của mình có thêu mười ba cái vòng vàng, đại hiệu Phi Hoàn Bá chủ, mặt nạ của Kỷ Tây Bình thêu một cái sọ người thực lớn, đại hiệu Đại Đầu bá chủ, còn mặt nạ của người này không thêu gì hết.

Nàng rất thắc mắc, nhưng khi nhìn kỹ lại mới hay và đã biết ngay thân phận của đối phương liền.

Thì ra mặt nạ của người đó chỉ có một mắt thôi, như vậy đủ thấy người này chỉ có một mắt, nói tóm lại người này chính là Liễu Mục Tiên ông, người đứng đầu Vân Mộng Tam Kỳ họ Sầm tên là Đại Hóa, bây giờ đã đổi biệt hiệu là Liễu Mục bá chủ .

Tư Đồ Lộ lạnh lùng nhìn người nọ, y cũng lạnh lùng nhìn nàng.

Một lát sau Tư Đồ Lộ sợ phía sau có truy binh, nên nàng vội lên tiếng hỏi:

- Bạn có phải là Liễu Mục Tiên ông Sầm bá chủ đấy không?

Người nọ cười khẩy một tiếng âm thầm đáp:

- Người là ai? Tại sao lại giả dạng Phi Hoàn bá chủ như thế để làm chi?

Tư Đồ Lộ không muốn ra tay đấu với đối phương sợ khó thoát thân, nên nàng tủm tỉm cười đáp:

- Tên tôi là Lãnh Mộ Hoàn, là người của Phi Hoàn bá chủ mới giới thiệu nhập bang.

- Người mới nhập bang tại sao lại vội vàng đào tẩu ra khỏi ác Quỷ cốc như thế?

- Tôi không phải đào tẩu, mà là có việc rời khỏi cốc đấy.

Nàng trả lời vậy, đoán chắc đối phương thế nào cũng hỏi mình đưa ác Quỷ Lệnh Phù ra xem, cho nên nàng liền giả bộ thò tay vào người lấy lệnh phù mà lấy Huyền âm Thiết Tuyết ra để tấn công lên Sầm Đại Hóa, mặc kệ đối phương sống chết ra sao, mình sẽ giở khinh công tuyết Lệnh Phù ra chém mà chỉ khẽ nói rằng:

- Hiện giờ ở trong ác Quỷ cốc có mấy vị bá chủ?

Tuy thấy đối phương hỏi một cách rất kỳ lạ, nhưng Tư Đồ Lộ vẫn theo đúng sự thực mà trả lời:

- Trong sơn cốc chỉ Trục nguyệt Bá chủ Kỷ Tây Bình với Tổng lãnh bang Dư Bất Tà đại tỷ, còn các bá chủ khác đều có việc đi vắng hết.

Người áo xám nghe nàng nói xong, gật đầu đáp:

- Thôi được, người có việc thì mau đi đi.

Tư Đồ Lộ không ngờ đối phương lại để cho mình thoát thân được một cách dễ dàng như thế, nàng vội chấp tay vái chào một cái rồi lướt qua cạnh đối phương để đi .

Ngờ đâu khi nàng vừa lướt tới cạnh người đó đã nghe thấy có tiếng cười rất quái dị.

Người nọ đã dùng một thế võ đánh người tay lại nhằm yếu huyệt ở ngang lưng của nàng tấn công luôn.

Tư Đồ Lộ thấy thế cũng dùng hữu chưởng chống đỡ luôn, phần vì sự thế xảy ra một cách đột ngột, phần vì Tư Đồ Lộ cảm thấy võ công của mình không kém gì Sầm Đại Hóa, cho nên nàng chỉ sử dụng có tám thành công lực để đối phó thôi .

Nhưng sự thế xảy ra rất lạ lùng, khiến nàng ngạc nhiên Vô cùng. Đôi bên vừa va đụng với nhau một cái, nàng đã thấy cánh tay phải tê tái hầu như sắp gãy vậy, người cũng bị đẩy lui hẳn về phía sau bốn năm bước tức thì .

Tư Đồ Lộ kinh hãi Vô cùng, nàng không hiểu tại sao võ công của Sầm Đại Hóa bỗng dưng cao siêu gấp đôi mình như thế?

Người áo xám đẩy lui được Tư Đồ Lộ liền thừa thế giở luôn mấy miếng võ rất quái dị ra tấn công nàng tới tấp.

Tư Đồ Lộ phải giở toàn lực ra chống đỡ, nhưng trong lòng hoảng hốt và nghĩ bụng.

”Nếu VÕ Lâm Bát Bá Thiên người nào cũng có công lực cao siêu như thế này, thì dù ta có tìm thấy âu Dương Thủy với Đại Trí thiền sư đến mừng một tháng tư, chưa chắc bên chúng ta có thể hoàn thành được đại nghiệp giáng ma vệ đạo. / Người áo xám tấn công liền bảy tám thế một lúc, tuy đã dồn được Tư Đồ Lộ chân tay cuống quýt, nhưng y cũng nhận thấy võ học của đối phương không phải là tầm thường, đấu vài ba hiệp không thể hạ địch thủ ngay được đâu cho nên đến thế thứ tám y liền tấn công hờ một thế để cho Tư Đồ Lộ kinh hãi lùi bước, rồi y bỗng thu tay lại không tấn công nữa, và cứ đứng yên ở đó không nói năng gì hết .

Tư Đồ Lộ là người giàu kinh nghiệm thấy vậy biết đối phương không phải là không tấn công nữa mà là đang ngênh tỵ tuyệt học để hạ độc thủ mình.

Dụng ý của đối phương tuy đã rõ ràng như vậy nhưng nàng thấy người áo xám buông xuôi hai tay xuống, tay y giấu ở trong tay áo khiến nàng không sao biết được địch thủ sử dụng võ công độc ác và quái dị gì?

Một lát sau người áo xám chợt giơ cánh tay trái lên, một bàn tay đỏ như máu ở trong tay áo chìa ra, rồi định tấn công Tư Đồ Lộ liền.

Tư Đồ Lộ kinh ngạc Vô cùng vội lui về phía sau hơn sáu thước bụng bảo dạ rằng:

”Màu sắc của bàn tay y còn đỏ rực hơn cả Chu Sa Thần Chưởng không hiểu môn võ công này của y là võ công gì? / Tư Đồ Lộ lui về phía sau hơn sáu bước, người áo xám cũng tiến lên sáu bước, tay vẫn giơ cao lên làm như định uy hiếp mồm thì cười khẩy hoài . dưới tình thế này chỉ có một cách là liều mạng đấu với đối phương thôi, Tư Đồ Lộ không lùi bước nữa, ngấm ngấm vận Huyền âm Chân Khí lên chuẩn bị giở toàn lực ra chống đỡ. Hai tay của nàng đã vận mười hai thành công lực rồi nên bàn tay của nàng càng trắng thêm, như không có máu vậy. Nàng vừa giơ tay lên đến trước ngực thì bàn tay đỏ hỏn của người áo xám lại từ từ buông xuôi xuống.

Tư Đồ Lộ rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao đối phương lại đầu voi đuôi chuột như thế? Đột nhiên nàng lại nghe thấy ba tiếng cười khẩy ở tả hữu và sau lưng vọng tới.

Tiếp theo đó, ba phía đó đã có ba cái bóng người xuất hiện.

Tư Đồ Lộ giật mình kinh hãi, đưa mắt nhìn về phía bên phải, đã nhận thấy bóng đen ấy chính là Kỷ Tây Bình. Nàng lại nhìn về phía bên trái, cũng thấy một người áo xám, cũng đeo mặt nạ không có thêu dấu hiệu gì hết, cũng như người đang đứng ở trước mặt nàng, mà cũng chỉ có một cái lỗ hồng thôi .

còn cái bóng đen ở phía sau là một thiếu nữ rất xấu xí, ăn mặt cung trang, nhưng không đeo mặt nạ gì cả.

Tư Đồ Lộ không hiểu hai người mặc áo xám cũng có một mặt vậy là ai? Còn người đàn bà xấu xí ăn mặt cung trang xuất hiện ở phía sau, nàng đã nhận ra là người có oai quyền nhất trong Bát Bá Bang, tức là Tổng đốc bang Dư Bất Tà.

Tam đại Bá Thiên cùng đến một lúc, mình bị bao vây như vậy thế nào cũng lộ bộ mặt thật ra. Lúc ấy sẽ không biết được tai kiếp như thế nào tuy nguy hiểm như thế, mà nàng vẫn bình tĩnh để ý nhìn chung quanh, xem phía nào dễ thoát thân nhất? Ngờ đâu nàng đưa mắt nhìn quanh một lần nữa thì khiến nàng ngạc nhiên hết sức. Thì ra Kỷ Tây Bình, Dư Bất Tà với quái khách một mặt vừa tới đó, không ai thêm để ý nhìn nàng, mà chỉ chăm chú nhìn vào quái khách ngăn cản lối đi của nàng thôi.

Người áo xám tới sau đứng ở bên trái lên tiếng hỏi trước :

- Ngài là ai? Tại sao lại giả mạo hình dáng của Sầm Đại Hóa định trà trộn vào trong ác Quỷ cốc như thế?

Tư Đồ Lộ mới biết người áo xám đứng trước mặt mình là Miêu Mục bá chủ giả hiệu, nàng lại càng ngạc nhiên thêm. Điều thứ nhất, nàng không hiểu người giả hiệu Miêu Mục bá chủ Sầm Đại Hóa ấy là ai mà lại

có công lực cao siêu hơn mình như thế? Điều thứ hai, sao Sầm Đại Hóa lại về kịp lúc này, bằng không người giả hiệu có võ nghệ rất cao siêu này đã làm cho ác Quỷ cốc đảo lộn rồi .

Nàng đang kinh ngạc và nghĩ ngợi, bên tai lại nghe thấy tiếng cười như điên như khùng và chấn động cả trời đất. Tiếng cười ấy do Miếu Mục bá chủ giả hiệu thốt ra.

Tiếng cười của y không những hùng mạnh mà còn rất dài, làm chấn động cả những núi ở xa gần, hiển nhiên nội gia kinh khí của y đã luyện tới mực thượng thừa rồi .

Dư Bất Tà nghe thấy người đó cười như vậy, liền cười khẩy hỏi:

- Tưởng là ai? Ra là Cơ Ngọc Thành. Thiếp mời của ta gởi cho người ở Vương ốc sơn là mừng một tháng tư, vậy sao người lại giả dạng Miếu Mục bá chủ mà giáng lâm trước ngày mời như thế?

Tư Đồ Lộ nghe thấy Bất Tà nói rõ lai lịch của đối phương ra đều giật mình đến thót một cái và nghĩ bụng:

“Thì ra tên Bá chủ giả mạo này lại là Xích Thủ Yêu Long Cơ Ngọc Thành. Thảo nào công lực của y cao siêu đến như thế, khiến ta suýt địch không nổi .” Cơ Ngọc Thành nghe thấy Dư Bất Tà hỏi như vậy, không trả lời, chỉ cười ha hả, rồi tung mình nhảy sang phía bên phải .

Y đứng đối diện với Tư Đồ Lộ nên người đứng ở bên tay phải của y tức là người đứng bên tay trái của Tư Đồ Lộ, và người đó chính là Miếu Mục bá chủ Sầm Đại Hóa thấy Cơ Ngọc Thành muốn thoát thân liền cười khẩy và nói:

- Xin bạn họ Cơ hãy ngừng quý bộ, để Đại Hóa này được khoản đãi đôi chút và để được tận Chút tình địa chủ .

Y vừa nói vừa giơ hai cánh tay ra, định ngăn cả Cơ Ngọc Thành lại .

Thân hình của hai người gặp nhau ở trên không. Cơ Ngọc Thành liền giơ bàn tay trái đỡ hồng và trông giống như móng chân rồng vậy. Đại Hóa đã dám xông lên ngăn cản thì tất nhiên y phải có phòng bị trước mới dám ra tay như thế, nên y vội giơ song chưởng, vận hết Hồn Nguyên chân khí ra để chống đỡ thế của Cơ Ngọc Thành.

Võ lâm cao thủ đối địch với nhau, tối kỵ nhất là đấu thẳng tay với nhau như vậy, vì đấu như thế nào, sử dụng mảnh lối được, bên nào hỏa hầu hơi kém là bị thua ngay, và còn bị mang thương tích là khác .

Sở dĩ Sầm Đại Hóa dám liều lĩnh như thế là vì y thị có Dư Bất Tà đứng cạnh đó che chở cho, phần thứ hai, gần đây Hồn Nguyên chân khí của y đã tiến bộ rất nhiều, nên y muốn nhân lúc này thử xem công lực của mình tiến bộ ra sao.

36. Kinh Hồn Dưới Vực Thẳm

Ngờ đâu công lực của Cơ Ngọc Thành cao siêu tới mức đã khiến Dư Bất Tà cũng đã tự nhận là không thể bằng được và cũng có thể nói là đương kim đệ nhất cao thủ được, nên chưởng của hai người vừa va đụng nhau, Sầm Đại hóa đã kêu “hự” một tiếng và bị đẩy bắn ra ngoài mấy thước . Nếu gần đây công lực của y không tiến bộ hơn trước thì có lẽ y đã bị nội thương rất nặng rồi .

Kỷ Tây Bình với Sầm Đại Hóa đã hai lần kết minh với nhau, nên tình nghĩa của y thị với Sầm Đại Hóa vẫn thâm sâu hơn người khác, nay y thị thấy Sầm Đại Hóa bị thất bại như vậy, khi nào y thị lại chịu khoanh tay đứng yên, nên y thị vội nói với Dư Bất Tà rằng:

- Dư đại tỷ, mau ra tay đi. Chúng ta phải bắt giữ con Nghiệt long này, đừng để cho y đào tẩu thoát.

Y thị vừa nói với Bất Tà, vừa vận công vào hai tay, nhảy xổ về phía Ngọc Thành lui bước mà tấn công luôn. Ngờ đâu Dư Bất Tà lại xua tay kêu gọi:

- Kỷ bá chủ đừng có đuổi đánh Nghiệt long này nữa. Mau quay trở về ác Quỷ cốc canh gác đi, vì y tới đây thế nào cháu gái của y Cơ Lục Ý cũng đi theo tới. Bây giờ không thấy mặt mũi Lục ý, ngu tử nghĩ ngờ y thị đã lên trốn trong ác Quỷ cốc tác quái cũng nên? Cơ Ngọc Thành ở đây quấy nhiễu chỉ là dụng kế “điệu hổ ly sơn” để làm mê hoặc tai mắt của chúng ta đấy thôi.

Tây Bình nhận thấy lời nói của Bất Tà rất có lý, vừa ngừng chân lại đã thấy ở phía ác Quỷ cốc có lửa bốc cháy chọc trời rồi. Đại Hóa tức giận khôn tả, rú lên một tiếng rồi vội vã chạy về sào huyệt trước. Tây Bình đưa mắt nhìn Tư Đồ Lộ rồi cau mày lại, hỏi Dư Bất Tà:

- Dư đại tỷ, về việc Lãnh MỘ Hoàn dám trái bang quy, tự tiện ra khỏi sơn cốc, nên xử trí thế nào? Chúng ta có nên đem y thị về sơn cốc rồi hãy tra hỏi hay không?

Tư Đồ Lộ biết việc này chỉ có một cách mạo hiểm thôi chứ không thể nào để đối phương đem mình về ác Quỷ cốc được .

Bất Tà nghe nói không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn Tư Đồ Lộ một cái, không nói y thị lộ vẻ hỷ nộ gì cả, mà từ từ tiến tới gần Tư Đồ Lộ. Y thị vừa đi vừa thò vào cái túi, không hiểu lấy ra vật gì?

Lần đầu tiên gặp Dư Bất Tà, người lãnh đạo quần tà, tất nhiên Tư Đồ Lộ phải rất gây cản, nên nàng đã ngấm ngấm vận hết mười hai thành công lực để chờ đối phương đi tới gần là gỡ toàn lực ra tấn công ngay. Lúc ấy Bất Tà đã đi tới chỗ cách Tư Đồ Lộ chừng ba thước, Tư Đồ Lộ đã vận Huyền âm Chân khí xuống tới đầu ngón tay rồi.

chiếc tay phải thò vào túi của Bất Tà đã lấy một vật gì từ từ rút ra khỏi túi.

Tình thế giữa hai người lúc này gây cản đến gần cực độ trận ác chiến kinh thiên động địa sắp bùng nổ đến nơi. Đồng thời, phía ác Quỷ cốc lửa càng bốc càng cao, hình như không sao kìm chế được nữa . . .

Hãy nói Tư Mã Ngạn với Nhiếp Tiểu Băng từ biệt Tư Đồ Lộ liền đi ngao du thiên hạ, một mặt diệt trừ những kẻ tàn ác, cứu nguy tế bần, một mặt tìm kiếm tung tích của Ngải Tử Quân, nhưng Tử Quân đã bị Bất Tà dùng Mê Hồn Đại Pháp làm mê hoặc và thay đổi hết tính nết, đồng thời lại còn theo Bất Tà về ác Quỷ cốc, như vậy Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng làm sao mà tìm thấy được tung tích của Tử Quân? Hôm đó hai người đã đi tới núi Mạc Phù ở giữa hai tỉnh Giang Tây và Hồ Bắc. Lúc ấy mặt trăng đã mọc lên cao, cảnh sắc ban đêm tuyệt đẹp, hai người ngồi ở trên một tảng đá lớn thưởng thức phong cảnh của núi Mạc Phù, Tiểu Băng vừa chỉ tay về thắng cảnh ở phía trước vừa gượng cười nói :

- Ngạn đại ca, chúng ta đã đi được mấy ngàn dặm đường rồi, đi khắp Đông Tây Nam Bắc tứ phía mà vẫn không sao tìm thấy tung tích của Tử Quân tiểu muội đâu cả? Chẳng lẽ cô ta đã lên trời hay xuống đất rồi chẳng?

Tư Mã Ngạn gượng cười đáp:

- Trò đời bao giờ cũng thế, cái gì mình càng muốn tìm thấy thì lại càng không sao gặp được - Ngạn đại ca, vị LỖ nam tử không muốn được cả cá với chân gấu của Tiểu Băng này, bây giờ cũng nhớ nhung Đông Hải Long Nữ Ngải tiểu muội đấy à?

Tư Mã Ngạn cau mày lại hỏi :

- Sao Băng muội lại biết ngu huynh nhớ Tử Quân như thế?
- Tiểu muội cứ xem sắc mặt và nghe giọng nói cũng đủ biết đại ca nhớ nhung Ngải tiểu muội rồi.
- Hiền muội nói như thế có phải đã nổi cơn ghen rồi đấy không?
- Đại ca cứ yên tâm, Tiểu Băng không phải là hạng người như thế đâu . . .

Hai người đang chuyện trò, bỗng nghe thấy một tiếng khóc rất thê thảm ở đằng xa vọng tới. Tới khi hai người lắng tai nghe mới hay tiếng khóc đó như xa mà cũng gần, thật khó mà biết đích xác được ở đâu? Một lát sau, tiếng khóc ấy lại dứt hẳn .

Tiểu Băng chờ mãi không nghe tiếng khóc nữa, có vẻ kinh ngạc vội nói với Tư Mã Ngạn rằng:

- Đại ca tiếng khóc vừa rồi lạ lùng lắm. Hình như có người chịu không nổi hình phạt ác độc mà thất thanh kêu khóc như vậy?
- Yếu kiến của Băng muội rất đúng nhưng còn có một điều rất kỳ lạ nữa, tiếng khóc ấy như xa mà cũng như gần, khiến chúng ta không sao biết được tiếng khóc ở đâu tới và tại sao chỉ khóc có mấy tiếng rồi lại dứt luôn?

- Mấy hôm nay chúng ta nhàn rồi quá sao không nhân lúc này đi tìm kiếm xem tiếng khóc ấy thốt ra từ đâu, và người khóc ấy là ai? Tại sao lại khóc như vậy?

- Tiếng khóc ấy nghe thâm thẳm thực, Băng muội định đi điều tra cho ra manh mối ư?

Chỗ hai người ngồi là lưng núi, phía đằng trước là vực thẳm rất sâu, Tiểu Băng chỉ xuống vực thẳm đáp:

- Tiểu muội nhận thấy tiếng khóc ấy có lẽ là dưới vực thẳm vọng lên. Đại ca cứ ở đây lắng lắng nghe, tiểu muội muốn xuống đó dò thăm xem sao, rồi chúng ta gặp lại nhau bàn cách đối phó.

Tư Mã Ngạn ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Băng muội nghĩ như vậy rất hay, nhưng ngu huynh muốn chúng ta thay đổi một chút, hiền muội ở đây để ý nghe tiếp, còn ngu huynh thì xuống bên dưới vực thẳm thăm dò xem.

Tiểu Băng biết ngay người yêu sợ mình nguy hiểm nên mới bảo thay đổi như vậy, nàng liền thất cười nói tiếp:

- Có phải đại ca không muốn tiểu muội một mình mạo hiểm xuống dưới vực thẳm đấy không? Nhưng Tiểu Băng này với thanh bảo kiếm Trảm Lữ và pho kiếm phá Long Hồ Phong Vân, từ khi du hiệp giang hồ tới giờ đã xông pha biết bao nhiêu núi đao rừng kiếm rồi. Chẳng lẽ bây giờ lại hãi sợ vực thẳm của núi Mạc Phù này vì có ma ăn thịt người hay sao?

- Băng muội không nên hiểu lầm như vậy! Sự thực tài ba của hiền muội chỉ cao siêu hơn...

Tiểu Băng vội xua tay, ngắt lời chàng và tiếp:

- Thôi, xin đại ca đừng có cho tiểu muội ăn bánh thánh như thế nữa. Ai chả biết Tam Dương Thần Công của đại ca nổi tiếng là Vô địch rồi. Tiểu muội xin vâng lời ở lại trên đây, nhưng đại ca xuống dưới đó lâu nhất là một tiếng đồng hồ thôi, phải lên ngay, có thấy gì hay không cũng vậy. Đại ca đừng để cho tiểu muội phải nóng lòng sốt ruột đấy nhé?

Tư Mã Ngạn ngẫm nhìn Tiểu Băng một hồi, rồi vừa cười vừa nói bóng rảng:

- Việc gì mà Băng muội phải nóng lòng sốt ruột? Chẳng lẽ núi Mạc Phù nhỏ nhỏ này lại có ma quỷ ăn thịt người hay sao?

Thấy chàng dùng lời lẽ của mình vừa nói để chế giễu lại mình, Tiểu Băng ngượng đến mặt đỏ bừng, vừa cười vừa đáp:

- Đại Ca là đại hiệp chuyên môn giáng ma thì còn hung ma nào dám đến quấy nhiễu đại ca nữa. Tiểu muội chỉ sợ dưới vực thẳm ma quỷ hay yêu hồ biến thành mỹ nhân xuất hiện quyến rũ Ly Cấu Thư Sinh thôi. Tiểu Băng vốn dĩ hẹp lượng, nếu trông thấy tình cảnh ấy thì chịu nhịn sao nổi?

Tư Mã Ngạn liền chỉ tay vào chấm đỏ ở trên dáy tai, thất cười đáp:

- Nương tử hạt tiêu cứ yên chí, chị Tư Đồ Lộ đã ban cho ngu huynh nhãn hiệu này rồi, bắt buộc Tư Mã Ngạn phải ngoan ngoãn thủ tiết. Dù dưới vực thẳm có ma quỷ yêu hồ tát tuyết sắc đi chăng nữa, ngu huynh cũng phải nuốt nước bọt chịu nhịn, coi họ như quỷ sứ giáng trần vậy.

Nói xong, chàng phi thân xuống dưới vực thẳm rất sâu ở phía trước mặt luôn.

Tiểu Băng nhìn theo cho tới khi hút bóng chàng ta, mới ngồi lên trên tảng đá điều công vận tức để đợi chờ. Nàng ngồi điều công như thế không phải là để chuẩn bị đối phó với cường địch mà là vận nội công vào hai tai để sử dụng Thiên Thông Thân Công nghe những sự việc đang xảy ra quanh mình.

Nội gia diệu quyết quả thực phi thường, nàng ngồi yên lắng tai nghe như vậy, bất cứ một cái lá rơi hay một bông hoa rụng ở chỗ cách nàng chừng ba mươi trượng, nàng cũng có thể nghe rõ được hết.

Nàng ngồi yên ở đó đợi chờ đến hai tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa thấy Tư Mã Ngạn quay trở lên. Nàng không nghe thấy tiếng khóc và cũng không thấy Tư Mã Ngạn quay trở lại kể về những gì mà chàng đã mắt thấy tai nghe ở dưới vực thẳm. Nàng đã bắt đầu nóng lòng sốt ruột, liền đứng dậy, lựa một tảng đá nặng chừng mười cân ném xuống vực thẳm để thúc giục Tư Mã Ngạn mau trở lên. Đồng thời, nàng cũng muốn dò xem vực thẳm này sâu bao nhiêu?

Hòn đá ấy rớt xuống xong, một lát sau mới nghe thấy bên dưới có tiếng “bồm” vọng trở lên. Theo kinh nghiệm của mình nàng đã đoán biết vực thẳm ấy ít nhất cũng sâu trên trăm trượng, nhưng tiếng kêu “bồm” đã làm cho nàng rất kinh ngạc. Đáng lẽ đá rớt xuống đất thì phải có tiếng kêu “bộp” mới đúng. Nàng liền nghĩ bụng:

”Chả lẽ bên dưới là đầm sâu hay làm một cái suối nước chẳng? Vực thẳm này sâu hơn trăm trượng, với khinh công của Ngạn đại ca, dù có trông thấy gì hay không, đáng lẽ phải quay trở lên rồi mới phải . . . / Nghĩ tới đó, nàng liền cau mày lại suy nghĩ. Nàng đoán chắc thể nào cũng có chuyện gì xảy ra chưa biết chừng chàng đã ngộ hiểm ở bên dưới rồi cũng nên? Mình phải xuống tiếp ứng ngay mới được.

Nhưng khi nàng vừa đứng dậy định xuống vực thẳm để tiếp ứng Tư Mã Ngạn, thì bên tai lại bỗng nghe thấy tiếng khóc thảm khóc như hồi nãy. Nàng vội gỡ Thiên Thông Thần Công ra để nghe tiếp:

Nàng mới nghe thêm được một tiếng, thì tiếng khóc đó đã lại dứt liền. Nhờ có môn Thần Công nọ, nàng đã biết rõ thêm một chút manh mối rồi. Nàng biết những tiếng khóc đó tự dưới vực thẳm vọng lên, tựa như ở trên đỉnh núi vọng xuống, như vì lo âu sự an nguy của Tư Mã Ngạn, nàng không để ý tới tiếng khóc ấy nữa, mà vội vàng leo mây xuống dưới vực thẳm, sâu hơn trăm trượng đó tức thì .

Từ trên leo xuống bên dưới, vừa leo nàng vừa để ý tìm kiếm, nhưng không thấy hình bóng của Tư Mã Ngạn đâu hết. Dưới đây vực thẳm quả có một cái suối rộng chừng hai trượng. Sở dĩ cái suối đó không gọi là đầm mà lại gọi là suối, là vì nước chảy về phía Đông Nam và chảy rất nhanh, chứ không tụ lại.

Tiểu Băng cúi đầu thò tay xuống nước để thử nước suối ấy. Nàng giật mình kinh hãi, vì nước suối đó lạnh buốt xương, lạnh hơn nước suối thường mấy bậc, người yếu của mình thì biệt tằm Vô tích, không hiểu họa phúc ra sao, như vậy nàng không áy náy lo sợ sao được? Nhưng nếu chỉ biết đứng đây mà kinh ngạc thì thực không bổ ích chút nào, nên Tiểu Băng một mặt gỡ Thiên Thông Thần Công lắng tai nghe, một mặt dùng Truyền âm Nhập Mật lên tiếng kêu gọi luôn ba tiếng “Ngạn đại ca!” Gọi xong, nàng lại lắng tai nghe xem Tư Mã Ngạn có trả lời hay không?

Gọi đến tiếng thứ ba, quả có tiếng của Tư Mã Ngạn trả lời:

- Băng muội!

Tiếng trả lời ấy của chàng không làm cho Tiểu Băng mừng rỡ, trái lại còn làm cho nàng lo âu thêm. Vì điểm thứ nhất, nàng nhận thấy tiếng trả lời của Tư Mã Ngạn cũng dùng Truyền âm Nhập Mật kêu gọi nhưng tiếng nói rất hàm hồ không rõ, đủ thấy chàng cách mình quá xa. Điểm thứ hai, sau hai tiếng “Băng muội”, thì không thấy chàng gọi tiếp nữa, hình như đã bị người ta kìm chế, nên chàng mới không gọi tiếp được Tuy Tiểu Băng rất lo âu, nhưng nàng vẫn theo phía có tiếng kêu gọi của Tư Mã Ngạn mà đi ven theo bờ suối, tiến thẳng về phía đó để tìm kiếm.

Đi được bảy tám trượng, quả nhiên nàng đã tìm thấy năm cái hang động hình hoa mai vừa sâu vừa tối om .

Căn cứ tiếng khóc mà nàng nghe thấy hồi nãy tựa như ở trong lòng núi đưa ra, với tiếng kêu gọi của Tư Mã Ngạn vừa rồi, nàng đoán chắc là trong năm cái hang động này thể nào cũng có một thể giới khác, mà chưa biết chừng trong đó còn tiềm tàng những cái gì rất kinh hiểm và quái dị nữa.

Đã tìm tới nơi rồi, Tiểu Băng lại thắc mắc hoài nghi. Vì có tất cả những năm cái hang động, khiến nàng không biết hang động nào là con đường chính để mình tìm kiếm thấy Ngạn đại ca? Hai cái hang động ở bên dưới, một nữa đã bị nước suối tràn vào, đã biến thành thủy động, như vậy khỏi cần phải lo vào trong cái hang ấy tìm tòi nữa, chỉ còn hai cái trên với một cái ở chính giữa thôi .

Tiểu Băng đứng suy nghĩ giây lát, rồi quyết định đi vào cái hang chính giữa. Nàng vừa vào tới trong hang, thấy cả dưới mặt đất lẫn đỉnh hang đều mọc đầy rêu hết, nếu Tư Mã Ngạn vào trong hang này, thì trên mặt đất thể nào cũng có dấu vết chân để lại, vì vậy nàng vội lấy đá lửa và mỗi lửa ra thắp sáng để xem xét.

Kế này của Tiểu Băng rất thông minh, quả nhiên nàng thấy trên mặt đất mọc đầy rêu, không có dấu vết chân gì cả, hiển nhiên Tư Mã Ngạn không vào hang động này. Nàng nghĩ bụng:

”Cũng may mình đã nhanh trí nghĩ ra được cách đó, bằng không ta đã tốn công vào trong hang này, rút cục vẫn không tìm thấy Ngạn đại ca” Nghĩ như vậy, nàng vội lui ra bên ngoài ngay. Nàng lại vào cái hang động

ở bên phải, đánh lửa lên soi, quả thấy hang động này có vết chân và nàng còn nhận ra đúng là vết chân của Tư Mã Ngạn để lại .

Đã biết đích xác hang động này ời, Tiểu Băng liền từ từ tiến vào bên trong. Đi được một quãng, vị nữ hiệp đương thời này cũng phải hoảng sợ rồn tóc gáy dần, trống ngực đập rất mạnh. Vì đường lối quanh có khúc khuỷu, lúc thì đi lên, lúc lại đi xuống và tối om không trông thấy gì cả, nhưng cũng may, hang này không thấy bí hơi . Nàng càng đi sâu vào bao nhiêu càng thấy yên lặng như tờ. Nàng biết trong thế nào cũng rất hung hiểm cho nên không dám nhóm lửa để soi nữa và cũng không rút bảo kiếm ra cầm sẵn ở trong tay để đề phòng, vì sợ bảo kiếm có ánh sáng, kẻ địch dễ biết mình ở đâu. Nàng Chỉ giơ hữu chưởng lên che ngực, còn tả chưởng thì rờ vào vách động, từ từ đi từng bước một mà tiến vào bên trong. Đã có ba bốn lần nàng va đụng phải vật gì treo lơ lửng trên vách, tuy không bật đèn lên soi, nhưng tay nàng sờ vào cũng có thể biết được những vật đó là những bộ xương người bị xích sắt cột vào cổ treo lơ lửng ở trên vách.

Rờ phải những xương cốt đó, nàng lại càng hãi sợ thêm.

Nàng đã ngao du miền Tây Bắc, với một thanh Trảm Lư kiếm đã giết chết không biết bao nhiêu kẻ hung ác tàn bạo, thì khi nào nàng lại hãi sợ những bộ xương người treo lơ lửng ấy? Nhưng nàng sợ đây là lo âu cho người yêu ngộ hiểm thôi, chứ còn với bản thân nàng thì dù có phải vào núi lao rừng kiếm để cứu viện người yêu, nàng cũng không hãi sợ gì hết, vậy khi nào nàng lại sợ cái hang động tối om và đường đi quanh có khúc khuỷu này? Ngoài ra, còn một điều khiến nàng phải lo sợ, là từ cửa hang vào tới chỗ nàng đi tới, không hề nghe thấy một tiếng động nào hết . Từ khi nghe thấy tiếng gọi “Băng muội” đến giờ, thì quả thực nàng không nghe thấy tiếng nói nào của Tư Mã Ngạn nữa nên nàng đoán chắc chàng đã bị người điếm phải yếu huyết mềm hay yếu huyết tâm, hoặc chàng đã. . .

Nghĩ tới đó nàng không dám nghĩ tiếp nữa, nước mắt đã nhỏ ròng xuống hai bên má.

Nàng định kêu gọi, muốn dùng Truyền âm Nhập Mật gọi mấy tiếng “Ngạn đại ca” nhưng nàng lại không dám gọi, và e chàng chưa ngộ nạn, chỉ bị bắt giữ không thôi, như vậy mình lẳng lặng vào thì may ra còn hy vọng cứu nổi. Nếu mình không nhẫn nại, mà lên tiếng kêu gọi, để cho đối phương hay biết, như vậy có phải là hết hy vọng cứu chàng ta nữa không? Vì thế mà nàng nghiêng răng mím môi giữ tay áo lên lau chùi nước mắt, và cứ lững thững tiến thẳng vào trong hang.

Đi được hơn hai trượng, nàng đụng phải vật gì. Nàng là người sau dám như thế mà cũng suýt phải thất thanh kêu la.

Thì ra những lần chót nàng đụng phải đều là xích sắt treo bộ xương người lơ lửng, nhưng lần này nàng lại rờ phải một cái xác không những mặc áo dài mà hình như mới chết không lâu, chân tay vẫn còn chưa lạnh và người ta cũng chưa cứng hẳn, như vậy nàng không thoát mồ hôi lạnh sao được?

Tiểu Băng đã loạn trí, nhưng nàng vẫn rờ cái xác đó thử xem. Khi rờ tới trước ngực, thấy cái xác đó hây còn ấm áp nhưng tim đã ngừng đập. Nàng rờ đến hai vai, thấy hai vai của cái xác này lớn rộng lắm như vai của Tư Mã Ngạn vậy. Nàng càng run lấy bấy thêm, nhưng vẫn nghiêng răng mím môi mà tiếp tục rờ lên phía trên. Khi rờ tới chỗ cổ, nàng bỗng nghe thấy có một tiếng kêu ”vừ , tiếp theo đó lại có một tiếng cười the thé cất lên nghe như tiếng ma quỷ kêu rú vậy.

Nàng rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao lại có những tiếng kỳ lạ ấy nổi lên như vậy?

Nàng rờ trúng cái xích này không phải là vòng qua cổ của cái xác mà lại đeo ở phía sau ót.

37. Huyền Âm Giáo Chủ

Những sự quái đản đó khiến nàng chỉ có một giải đáp như sau: là người đang đeo dây không phải là các xác mà cũng không phải là người mới chết mà lại là người sống.

Người đó không những hây còn sống, mà lại còn có võ học rất thượng thừa. Nếu nội gia ở hỏa hầu hơi kém một chút thì không thể nào có thể dùng đầu ót treo lơ lửng ở trên một cái xích như thế được.

Nghĩ tới đó, nàng sợ bị người ấy tấn công lén, vội lui ngay về phía sau. Đồng thời, nàng nhận thấy mình đã bị đối phương đùa giỡn. Nàng tức giận cực độ liền vận chân khí lên nhằm người đó tấn công luôn một

chường.

Chường phong của nàng đã đánh trúng vào người đó rồi, chỉ thấy người ấy cười the thé hoài, đầy vẻ mỉa mai thôi .

Tiếng cười chưa dứt thì trong hang động đã sáng choang, đó là Tiểu Băng không sao nhìn được, không quản ngại gì nguy hiểm, vội lấy đá lửa ra châm mỗi và đốt bó đuốc lên soi.

Khi đã có ánh lửa, tất nhiên phải trông thấy rõ. Nàng thấy hang động chật hẹp này đã sắp tới chỗ tận cùng, chỉ còn độ bảy tám trượng là tới chỗ lối ra thôi .

Nàng đang cầm bó đuốc lên soi, mặt lộ vẻ kinh ngạc, thì bỗng nghe thấy có tiếng xích sắt “loảng xoảng” rất kinh hồn động phách, lối đi ra ngoài cửa động cũng bỗng có ánh đèn chiếu vào.

Sự thể đã xảy ra như vậy, không khi nào Tiểu Băng lại còn rút lui được, nàng vội rút thanh bảo kiếm ra cầm sẵn ở trong tay, rồi từ từ tiến đến chỗ lối ra. Qua chỗ cửa hang động đó, đến một thạch thất khá lớn rộng, bốn vách đá đều có thấp đèn dầu rất lớn, nên thạch thất này trông sáng như ban ngày vậy. Nơi chính giữa có bày một cái sập bằng ngọc, trên sập có một trung niên thư sinh trạc ba mươi tám, ba mươi chín, mặc nho phục màu huyền, mặt mũi khá anh tuấn, nhưng đôi lông mày trông không được chính đáng cho lắm. Bên cạnh cái sập ngọc, chỗ bên trái có để một cái cối thực lớn, trên cối có treo một cái chày bằng đá nặng nghìn cân và có xích sắt cột vào chày, một đầu xích thì treo ở trên đỉnh thạch thất. Bánh xe quần một đầu xích sắt đó lại để ở cạnh thư sinh áo huyền đang ngồi .

Trên miệng cối có che một miếng vải đen nên nàng không sao biết được trong cối có những vật gì?

Trong thạch thất ấy ngoài thư sinh áo huyền y ra, lại còn có hai người nữa, một ông già béo lùn mặt đỏ râu xồm một nữa là bà cụ tóc bạc, tay cầm thiên trượng. Hai người đó đứng hai bên cạnh sập, có vẻ cung kính và sợ hãi thư sinh áo huyền lắm .

Huyền Y thư sinh không những có vẻ mặt rất gian xảo, thần sắc và cử chỉ lại rất kiêu ngạo. Tuy thấy Tiểu Băng tay cầm Trảm Lư bảo kiếm và xuất hiện ở chỗ cửa thạch thất, nhưng y vẫn không thèm đứng dậy, chỉ nheo mắt nhìn nàng và lạnh lùng hỏi :

- CÔ bé này có phải là Ngọc Trác Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng đã nổi tiếng trong võ lâm bởi Long Hồ Phong Vân kiếm pháp đấy không?

Vừa vào tới trong thạch thất, Tiểu Băng đã đưa mắt nhìn bốn chung quanh để tìm tung tích của Tư Mã Ngạn, nhưng nàng nhìn đi nhìn lại, chỉ thấy ba người ấy thôi, chứ không thấy người yêu mình đâu cả. Nàng liền cau mày rồi lại đáp:

- Phải, tôi chính là Nhiếp Tiểu Băng đây? Còn ngài là ai? Quý tính danh là gì?

Thư sinh áo huyền, trợn ngược đôi lông mày lên, vừa cười vừa đáp:

- MỒ là Huyền âm giáo chủ, họ Đông Phương tên là hách, mà năm xưa đã có một biệt hiệu là Ngọc Diện Diêm La, nhưng bây giờ đã không muốn sử dụng cái tên ấy nữa.

Tiểu Băng nghe nói liền nghĩ bụng:

”Truyền nhân của phái Huyền âm phải là chị Tư Đồ Lộ, trước kia là Cửu U Minh Hậu và bây giờ là Trùng quang công chúa mới phải. Sao Đông Phương Hách này lại tự nhận mình là Huyền âm giáo chủ được? / Nhưng vì mới gặp nhau lần đầu không tiện chất vấn, nên nàng chỉ chấp tay chào và mỉm cười hỏi tiếp:

- xin hỏi Đông Phương giáo chủ, Tiểu Băng tôi có người đồng bọn không biết có lỡ và trong bảo động này phá quấy giáo chủ không?

Đông Phương Hách không trả lời câu hỏi của nàng, trái lại còn hỏi lại nàng rằng:

- Người đồng bọn của cô nương có phải là Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn đấy không?

- Phải thế bây giờ anh ở đâu?

- Nhiếp cô nương, trước khi bốn cô nương biết tung tích của Tư Mã Ngạn thì cô nương phải nên biết qua quy giới của Huyền âm động phủ này trước .

Tiểu Băng cau mày nhìn Đông Phương Hách gật đầu, thung thăng nói, - Mời Đông Phương giáo chủ cứ nói, Tiểu Băng tôi xin lắng tai cung kính nghe - Câu chuyện này phải nói từ hồi mười năm về trước trở lại đây mới dễ hiểu hơn. Lúc ấy sư phụ của mõ là Huyền âm Tiên Tử khinh nam trọng nữ, liệt thứ truyền tôn . . .

Tiểu Băng nghe tới đây kinh ngạc đỡ lời :

- Đông Phương giáo chủ đã là đệ tử của Huyền âm Tiên tử, thì Trùng Quang công chúa Tư Đồ Lộ phải là sư muội của giáo chủ?

Đông Phương Hách hậm hực đáp:

- Phần vì sư phụ của mõ là đàn bà nên đặc biệt yêu thương yêu nữ đệ tử, phần thứ hai tiện tỳ Tư Đồ Lộ cố ý rỉ tai sư phụ, nói xấu mõ luôn luôn, vì thế mà sư phụ của mõ mới phạm đại kỵ của võ lâm, truyền ngôi cho thứ, chứ không truyền cho trưởng, trao chức trưởng môn của Huyền âm phái cho tiện tỳ Tư Đồ.

Nghe giọng nói của Đông Phương Hách, Tiểu Băng đã biết ý tức hận Tư Đồ Lộ khôn tả, nên nàng chỉ lắng lắng nghe thôi, chứ không dám nói rõ mình là bạn thân của Tư Đồ Lộ vội.

Đông Phương Hách nhìn Tiểu Băng một cái rồi nói tiếp:

- Bình sinh Đông Phương Hách mõ rất kiêu ngạo, khi nào chịu nổi sự nhục nhã ấy được, nên mới bỏ Bắc Mang, rời khỏi sư môn đến Huyền âm động ở núi Mạc Phù này để sáng lập môn phái khác, khổ tâm tu luyện Huyền âm tuyệt học, định khi nào tái xuất giang hồ, sẽ cướp lại cái thể Huyền âm Mạc Ngọc Thần Phù của Huyền âm phái mà tái phụ trách ngôi trưởng môn của bốn phái.

Nghe tới đây, Tiểu Băng mỉm cười và xen lời nói :

- Hiện giờ Huyền âm tiên tử lão tiền bối đã sớm quy đạo sơn, Tư Đồ Lộ cũng phong bế Bắc Mang Quỷ Phủ, sáng lập Trùng Quang phái, biệt hiệu cũng đổi thành Trùng Quang công chúa, phong thanh nàng rất coi thường công danh lợi lộc. Nếu Đông Phương giáo chủ tái xuất giang hồ có lẽ chẳng cần phải ra tay cướp giật, Tư Đồ công chúa cũng sẽ hai tay dâng Huyền âm Mạc Ngọc Thần Phù trả lại cho sư huynh ngay.

Đông Phương Hách cười khẩy, nghiêng răng mỉm môi nói tiếp:

- Mối sỉ nhục vượt thứ truyền tôn ấy, Đông Phương mõ thế nào cũng phải rửa cho được mới thôi. Ý thị khiến Đông Phương mõ phải ôm hận chịu khổ chịu sở, sống âm u ở trong hang động tối tăm này, mõ không trả nổi thì làm sao mà yên dạ được? Tư Đồ Lộ có trao trả Mạc Ngọc Thần Phù cho mõ, mõ cũng phải hỏi tội ý thị tại sao dám tự tiện thay đổi môn phái, phản sư diệt tổ như thế?

- ĐÓ là việc riêng trong môn phái của giáo chủ, giáo chủ muốn làm gì thì làm, chứ Tiểu Băng tôi là người ngoài, không tiện . . .

- Nhiếp cô nương không phải là người ngoài .

Tiểu Băng nghe nói ngạc nhiên, cau mày lại hỏi tiếp:

- Sao tôi không phải là người ngoài? Tuy tôi đã gặp Tư Đồ Lộ một lần thật, nhưng tôi với Huyền âm phái có liên quan gì đâu?

- Nhiếp cô nương chưa biết đấy thôi, Đông Phương Hách này đã sáng lập ra Huyền âm giáo phái và tự làm giáo chủ như vậy, sau này lại còn phải cướp lại Mạc Ngọc Thần Phù ở trong tay tiện tỳ Tư Đồ Lộ để khoảng đại bốn giáo, cho nên Đông Phương mõ đã kết giao với một người bạn có võ công rất cao siêu và đã định lại quy chế mới, phàm những võ học hảo thủ mà nhờ vào Huyền âm cổ động, người đó bắt buộc phải tham gia Huyền âm giáo để sau này cùng thanh oai, quang dương danh dự cho bốn giáo.

Nói tới đó, y ngắt lời ngay chỉ vào mặt ông gài mặt đỏ râu xồm với bà cụ tóc bạc đứng cạnh sập ngọc, vừa cười vừa nói tiếp:

- Từ khi Đông Phương Hách lập chí nguyện ấy đến giờ, đã may mắn giữ được hai vị Song Chương Chấn Thiên Hùng Điện VÕ với Thiết Trụng Dạ Thoa Ngô Nhị Nương.

Công lực của hai vị này đều cao siêu lắm, sau này khi khuếch trương bốn giáo, hai vị ấy sẽ phụ trách chức hương chủ của Nội Tam Đường.

Nghe tới vừa rồi Đông Phương Hách nói đã kết giao được với một người bạn có võ học rất cao siêu, Tiểu Băng liền mỉm cười hỏi tiếp:

- Chẳng hay Đông Phương Hách giáo chủ đã kết giao được người bạn nên có võ học rất cao siêu thế?

Đông Phương Hách có vẻ đắc chí lắm:

- Hơn năm trước đây, Đông Phương mỗ thấy mình khổ luyện các môn tuyệt học Huyền âm đã có tương đương hỏa hầu muốn đi quanh đây ngao du. Ngờ đâu chưa ra khỏi núi Mạc Phù này, đã gặp gỡ một vị kỳ nhân ở hang động khác. Được nàng ta chỉ điểm cho nên mỗ mới biết công lực của mình hãy còn khuyết điểm cần phải khổ luyện thêm một hai năm nữa mới hoàn hảo được. Mỗ liền dẹp ý định xuất ngoại quay trở về Huyền âm cổ động này khổ luyện thêm cho đến ngày nay, đã nhận thấy võ công của mình tiến bộ khá nhiều, chỉ đợi chờ bạn ấy thoát nạn tìm kiếm đến đây là cùng nàng ta ra ngoài giang hồ để mưu đồ bá nghiệp ngay.

- Người bạn thân ấy của giáo chủ đã có võ công rất cao, tại sao lại còn ngộ nạn?

- Nàng ta nghiêm cứu một môn tuyệt học chí cao, vì nóng lòng muốn chóng thành Công, liền bị tẩu hỏa nhập ma, chỉ vài ba tháng gần đây nàng sẽ cử động được như thường ngay.

- Người bạn ấy là ai? Giáo chủ có thể cho tôi biết tên họ của nàng ta không?

- Nói cho cô nương biết cũng không sao, nhưng chính Đông Phương mỗ đây đến giờ cũng vẫn chưa biết rõ họ tên thật của nàng, chỉ biết biệt hiệu của nàng là Tiên Cơ MÔ Mẩu thôi.

Tiểu Băng nghe nói thất thanh la lớn:

- Tiên Cơ MÔ Mẩu ư?

Thấy Tiểu Băng kinh hãi như vậy, Đông Phương Hách ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao Nhiếp cô nương lại kinh ngạc như thế? Chẳng lẽ cô nương cũng biết nàng ta hay sao?

Tiểu Băng sợ nói rõ Tiên Cơ MÔ Mẩu Dư Bất Tà hiện đã làm Dư tổng đốc bang của nhóm Bát Bá Thiên rồi, thế nào Huyền âm giáo chủ Đông Phương Hách cũng đi núi Lục Chiếu gia nhập Bát Bá Bang ngay. Như vậy càng tai hại thêm, nên nàng lắc đầu đáp:

- Tôi không quen biết Tiên Cơ MÔ Mẩu nào hết, chỉ nhận thấy biệt hiệu của người đó quá quái dị thôi.

- Ngoại hiệu ấy có quái dị gì đâu? ĐÓ là sự thật chứ không phải nàng ta đặt biệt hiệu bừa bãi đâu. Vì da của nàng ta trắng như tuyết mặt lại xấu xí như ma lem, nên mới có cái biệt hiệu ấy đấy chứ?

- Đông Phương giáo chủ, tôi đã nghe giáo chủ nói hết lai lịch rồi, nên bây giờ chúng ta cũng nên nói vào chính đề. CỐ phải giáo chủ muốn Nhiếp Tiểu Băng này gia nhập Huyền âm giáo đây không?

- Tôi đã nói rõ rồi . Phàm võ lâm hảo thủ đi lầm vào Huyền âm cổ động này, đều phải gia nhập bốn giáo.

- Gia nhập Huyền âm có ích lợi gì?

Đông Phương Hách đưa mắt nhìn Hùng Diệu VÕ với Ngô Nhị Nương một cái, rồi mỉm cười đáp:

- Nếu gia nhập bốn giáo, với người có tên tuổi như Nhiếp cô nương lại có tuyệt học thượng thừa như thế, bốn giáo thế nào cũng phải mời cô nương đảm nhiệm Thủ Tịch đường chủ của Nội Tam đường.

Tiểu Băng nghe thấy đối phương nói bốn chữ "Thủ Tịch đường chủ liền cười khì và hỏi tiếp:

- Chức Thủ tịch đường chủ của Nội Tam đường ấy quả thực khiến người ta rất hâm mộ nhưng Tiểu Băng này không muốn thì làm sao?

Đông Phương Hách mặt liền biến sắc ngay, giơ tay lên chỉ về phía lối vào hang động mà lạnh lùng đáp:

- Chắc Nhiếp cô nương không quên được những bộ xương bị xích sắt treo lòng thòng ở vách động trong lối đi chứ?

- Thế ra những bộ xương người ấy là những oan hồn chết uống đã cự tuyệt không gia nhập Huyền âm đây à?

- Nhiếp cô nương là người thông minh như thế, bốn giáo chủ chắc cô nương thể nào cũng lựa lấy thủ tịch đường chủ của nội tam đường chứ khi nào cô nương lại chịu làm oan hồn chết uổng như những kẻ ngu khờ.
- Vấn đề ấy xin giáo chủ hãy để cho tôi suy nghĩ giây lát đã. Bây giờ giáo chủ hãy cho tôi biết tung tích của Ly Cầu Thư Sinh trước đi?

Đông Phương Hách nhìn Ngô Nhị Nương đứng cạnh đó mà bảo rằng:

- Ngô Nhị nương hãy để cho Nhiếp cô nương gặp mặt Ly Cầu Thư Sinh trước đi .

Thiết Trượng Dạ Thoa Ngô Nhị Nương vâng lời, cầm cây gậy sắt hất miếng vải phủ trên miệng cổ lên. Tiểu Băng đã kinh hoảng đến mất hết hồn vía, vì nàng trông thấy Tư Mã Ngạn đang nằm yên ở trong cổ và đã mê man bất tỉnh rồi .

Sở dĩ nàng thất kinh như thế là vì công lực của Tư Mã Ngạn còn cao siêu hơn mình, trên đời này ít ai địch nổi chàng, sao chàng lại bị người ta kìm chế ở trong Huyền âm động này một cách dễ dàng như thế? Hơn nữa, cái chày đang treo lơ lửng ở bên trên vừa nhắm đúng đầu óc của chàng. Nếu mình ra tay tấn công kẻ địch. Đông Phương Hách chỉ cần quay cái bánh xe quần dây xích một cái là người yêu của mình sẽ đi đời ngay.

Đông Phương Hách để ý nhìn thái độ của Bất Tà rồi mỉm cười cảnh cáo nàng ngay:

- CÔ nương đừng có liều lĩnh ra tay. CÔ nương phải biết Huyền âm cổ động này vốn dĩ là chỗ ẩn cư của một vị võ lâm cao thủ rất cao mình những cơ quan máy móc trong cổ động được bố trí rất tinh xảo, sau này lại được mổ mắt công cải tạo càng thần kỳ thêm . Nếu mổ muốn kìm chế cô nương thì dễ như trở bàn tay vậy.

Thấy Tư Mã Ngạn bị kìm chặt như vậy Tiểu Băng biết Đông Phương Hách nói thực chứ không phải dọa nạt suông mình đâu .

Đông Phương Hách lại mỉm cười hỏi tiếp:

- Thiết tưởng cô nương chẳng cần phải suy nghĩ gì nữa. Chẳng lẽ cô nương không biết sự sống chết lợi hại như thế nào hay sao?

Y một mặt đắc chí nói như vậy, một mặt xoay cái bánh xe xích sắt cột cái cổ đá, cái chày đá to lớn đã từ từ hạ xuống, chỉ còn cách đầu Tư Mã Ngạn hơn thước thôi.

Tiểu Băng vội xua tay bảo Đông Phương Hách đừng có làm động tác dọa nạt ấy nữa, rồi nàng cau mày lại hỏi :

- Chẳng hay Đông Phương giáo chủ có thù hằn cũ gì với Tư Mã Ngạn mà định trả thù tiết hận như thế? Hay là chỉ muốn bắt chàng ta gia nhập Huyền âm thôi .

Đông Phương Hách ngừng tay lại mỉm cười đáp:

- MỒ với y xưa nay không có thù oán gì hết, chỉ thấy y có võ học thượng thừa mà muốn thu y làm một cột trụ kinh thiên Huyền âm đây thôi .

Tiểu Băng nghe thấy y nói như vậy mới tươi cười và đỡ lời :

- Nếu vậy thì hà tất giáo chủ phải giở thủ đoạn dọa nạt ra như thế? Hãy cho Tư Mã Ngạn khôi phục lại tri giác, để tôi khuyên chàng ta trợ giúp giáo chủ, phát dương giúp vụ của Huyền âm có hơn không?
- Cũng được, nhưng trước khi cô nương khuyên Tư Mã Ngạn, thì cô nương hãy trở thành nhân vật của Huyền âm đã, như vậy mới đúng! Tiểu băng nghe Đông Phương nói xong liền nhìn thẳng vào mặt y, trợn ngược đôi lông mày lên hỏi tiếp:
- Đông Phương giáo chủ ngoài lợi dụng những máy móc tinh diệu của Huyền âm cổ động này để làm thủ đoạn đe dọa nạt người ra chẳng hay giáo chủ còn cách nào khác khiến Tiểu Băng này phải vui lòng quy phục không? Băng không dù Tiểu Băng này nhận đầu hàng nhưng trong lòng vẫn không phục, như vậy e không có ích lợi gì cho Huyền âm giáo cả.

Cho lời nói của Tiểu Băng rất phải, Đông Phương Hách gật đầu đáp:

- CỒ nương nói rất chí lý, có phải cô nương muốn tôi biểu diễn võ công chân thực, xem võ công của tôi cao siêu đến độ nào thì cô mới dám chịu phục đúng không?

- Vâng, thân làm giáo chủ thì phải có tài chinh phục, được mọi người thì mới có thể làm giáo chủ được chứ?

- CỒ nương nói rất phải, cô nương đã biết tên tuổi của tiện tỳ Tư Đồ Lộ thì tất nhiên phải biết võ công và hỏa hầu của y thị ra sao?

- Tuy tôi chưa đấu với Tư Đồ công chúa bao giờ, nhưng cứ quan sát bề ngoài, thì tôi nhận thấy công lực hỏa hầu của Tư Đồ công chúa có lẽ còn cao siêu hơn Tiểu Băng này một mức.

- Trước kia trong khi còn ở trong sư môn tài ba của tiện tỳ ấy đã không bằng mõ rồi.

Sau đó Đông Phương Hách vì tức giận bỏ Bắc Mang đến Huyền âm cổ động này, lại khổ luyện thêm mười năm trời nữa, tự tin bây giờ công lực của mình không kém gì sư phụ Huyền âm Tiên Tử năm xưa.

- Đông Phương giáo chủ đã có thành tựu như vậy, Nhiếp Tiểu Băng này rất muốn được sáng mắt ra đôi chút.

- Khẩu khuyết Vô bằng, mõ cũng đang thử xem võ công và hỏa hầu của mình gần đây có tiến bộ được hơn trước chút nào không?

Nói xong, y đưa mắt liếc nhìn xung quanh một vòng, rồi chỉ tay vào vách đá phía bên trái mà hỏi Tiểu Băng tiếp:

- Trong lòng núi này không thể biểu diễn được những trò gì mới mẻ hết, nhưng trong mắt nhà nghề chỉ cần ra tay một chút ít là cũng đủ hiểu biết rồi. CỒ nương tự tin đứng cách vách đá bảy bước, giơ tay chưởng lên tấn công, vết bàn tay sâu chừng bao nhiêu?

Tiểu Băng đưa mắt nhìn vách đá ấy rồi đáp:

- Thử đá xanh này cứng rắn lắm, nếu Tiểu Băng giở hết sức lực ra tấn công, may ra dấu vết ngón tay có thể sâu được chừng nửa tấc.

Nói xong nàng liền đưa bảo kiếm sang tay trái, rồi đi đến chỗ vách đá chừng bảy bước, vận công lực vào cánh tay giơ hữu chưởng lên cách không ấn một cái, không thấy tí kinh lực chưởng phong nào cả nhưng trên mặt vách đá đã có dấu vết bàn tay nho nhỏ của nàng chừng sáu phân ngay.

Đông Phương Hách nhìn Hùng Diệu VÕ đứng cạnh đó, mỉm cười nói :

- Đứng cách vách bảy bước mà in sâu bàn tay vào vách được sáu phân như vậy, công lực hỏa hầu này của Nhiếp cô nương kể cũng hiếm có lắm, khó nhất là từ trong cái nhu mà nảy nở cái cương, khiến người ngoài không sao nghe thấy một tí chưởng phong nào hết. Bây giờ người mới biết cái tên Ngọc Trắc Hằng Nga của Nhiếp cô nương lưng lẩy bốn bề như vậy, không phải là thiên hạ đồn hão chứ! So sánh với Song chưởng Phiên Thiên mà xưa nay người vẫn tự hào là chưởng lực của mình rất hùng mạnh, thì chưởng lực của cô ta còn mạnh hơn người nhiều.

Hùng Diệu VÕ hổ thẹn cúi đầu xuống không nói năng gì cả. Lúc này Tiểu Băng đã có mưu mô khác, nên thái độ của nàng lại càng khiêm tốn và ôn hòa thêm. Nàng liền mỉm cười đỡ lời:

- ĐÓ là Nhiếp Tiểu Băng thả sẵn sẵn để bắt cá rô, muốn được xem tài nghệ của Đông Phương giáo chủ đấy thôi .

Đông Phương Hách cúi đầu nhìn Tư Mã Ngạn đang nằm mê man ở trong cối đá, hỏi Tiểu Băng tiếp:

- Theo sự ước đoán của Nhiếp cô nương, Tam Dương thần công của Ly Cầu Thư Sinh xưa này vẫn được nổi tiếng là Vô địch. Vậy y có thể in vào đá sâu được bao nhiêu?

Tiểu Băng ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Nếu chàng ta dùng Tam Dương Thần Công thì có thể in sâu vào đá được hơn tấc.

Đông Phương Hách khẽ thở dài, gật đầu nói tiếp:

- Hai vị thực là kỳ tài trong đời. Đông Phương Hách này khổ tâm tu luyện hơn mười năm trời mà cũng chỉ in sâu được chừng hơn tấc thôi.

Nói xong, y vén tay áo lên, dùng chưởng cách không in vào vách đá một chưởng.

Cũng không tiếng gió động gì hết, mà trên vách, chỗ cạnh dấu vết bàn tay của Tiểu Băng, đã có một vết bàn tay khác sâu chừng một tấc ngay.

Tiểu Băng thấy thế giật mình kinh hãi, biết Đông Phương Hách này không những có địa lợi mà về võ công thực tài của y lại còn hơn mình, thậm chí còn hơn Tư Mã Ngạn một chút nữa, vì chỗ y ngồi cách xa vách đá tới mười bước, mà y ra tay in vào vách, người y không hề cử động chút nào.

Đông Phương Hách thấy Tiểu Băng mặt đã lộ vẻ kinh hãi, liền mỉm cười hỏi :

- Pháp nhân của Nhiếp cô nương tinh tường thực! CỒ nương thử xét xem chút công lực này của Đông Phương Hách có xứng đáng gánh vác công việc làm rạng rỡ Huyền âm giáo không?

Tiểu Băng cầm cây Trạch Lư vào trong bao, chấp tay chào và đáp:

- Tuyệt thế thần công của giáo chủ khiến Tiểu Băng tôi rất khâm phục, xin cam tâm nghe hiệu lệnh và phục tùng sai khiến!

Tiểu Băng tính rất cương trực, bây giờ đã chịu lép vế như thế là vì có hai vấn đề sau sai khiến:

vấn đề thứ nhất là vì Tư Mã Ngạn đã lọt vào tay của đối phương đang nguy hiểm Vô cùng, nếu mình không khuất phục thì không sao cứu được chàng ta thoát chết .

Dụng ý thứ hai của nàng là võ công của Đông Phương Hách cao siêu tuyệt luân như thế, nếu y tái xuất giang hồ thì thể nào Tư Đồ Lộ cũng bị y giết chết. Nếu mình với Tư Mã Ngạn tạm thời nằm vùng ở đây để Đông Phương Hách coi bọn mình như là kẻ tâm phúc, như vậy thể nào cũng có ích lợi rất lớn cho chị Tư Đồ.

Ngoài hai mục đích trên, Tiểu Băng còn một một mục đích cao xa hơn và dụng ý này cũng có thể là dụng ý gián tiếp. ĐÓ là nàng nhận thấy nếu mình với Tư Mã Ngạn khéo vận dụng, có thể khiến lực lượng của Đông Phương Hách dùng tà chế tà, đấu với VÕ LÂM BÁT BÁT THIÊN một phen.

Những ý nghĩ ấy của Tiểu Băng hay thực, nhưng đã gặp ngay một vấn đề nan giải.

Vấn đề này khiến nàng cuống cả lên không biết xử trí như thế nào cho phải?

Thì ra Đông Phương Hách nghe thấy Tiểu Băng nói như vậy rất mừng rỡ, hơn hờ nói tiếp:

- Nhiếp cô nương là một vị căn quốc kỳ anh, mà lại rất thức thời. Lại đây, mời cô nương hãy uống một viên Đồng Tâm Hoàn. Như vậy sau này chúng ta có thể tâm phúc tương cùng.

Nói xong, y liền móc túi lấy một cái lọ ngọc nhỏ đổ một viên thuốc đen nhánh ra đưa cho Tiểu Băng.

Tiểu Băng nghe thấy Đông Phương Hách nói như vậy, liền nhìn viên thuốc trong tay y rồi ngạc nhiên hỏi:

- Đông Phương giáo chủ muốn Tiểu Băng uống viên Đồng Tâm Hoàn này có dụng ý Đông Phương Hách mỉm cười đáp:

- Nhiếp cô nương và Tư Mã Ngạn đều là tuấn kiệt trong giang hồ, long câu trong đàn ngựa. Nếu bốn giáo chủ không có cách lôi kéo được hai vị, thì khi nào hai vị lại chịu cam tâm nghe lệnh của bốn giáo chủ?

- CÓ phải trong Đồng Tâm Hoàn này có tác dụng Mê Thần hay là có chất độc gì rất lợi hại chăng?

- Trong đó có một thứ chất độc rất lợi hại, nhưng công hiệu thì lại rất chậm, mà chỉ bốn giáo chủ mới có thể giải trừ thôi. Khi uống thuốc này xong, chừng độ nửa tiếng đồng hồ sau là thuốc độc sẽ làm làm nguy liên, nếu không có thuốc giải độc của bốn giáo thì ngũ tạng sẽ bị đứt ra từng khúc mà chết, và chết xong, thi hài còn hóa thành một đồng nước vàng nữa.

Tiểu Băng nghe nói trợn ngược đôi lông mày lên mà lạnh lùng hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ giáo chủ lại dùng thủ đoạn độc ác như thế này để chế ngự những người bề dưới hay sao?

- cổ nhân đã dạy: “Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm” . Nếu cô nương đứng vào địa vị của mỗ, có lẽ ngoài phương pháp này ra cũng không thể nào nghĩ ra được thủ đoạn nào khác. Nói tóm lại tuy Đông Phương Hách có lòng mến chuộng nhân tài, nhưng cũng phải có lòng đề phòng sự phản trắc. Mỗ không muốn để cho giao long mãnh hổ không sao kiềm chế được ở cạnh mình như vậy.

Tiểu Băng biết Đông Phương Hách đã quyết định như vậy rồi thì không thể nào khiến y thay đổi ý kiến được. Nàng liền ngơ ngác, nhất thời không biết xử trí như thế nào cho phải.

Đông Phương Hách thấy thế hiểu ý ngay, liền cả cười, và nói tiếp:

- Nhiếp cô nương khỏi phải trù trừ như thế nữa, nếu cô nương không chịu uống Đồng Tâm Hoàn thì chỉ còn một cách là rút Trạm Lư bảo kiếm ra đấu với Đông Phương mỗ thôi, chứ không còn đường lối thứ ba để cho cô nương đi nữa.

Nói tới đó, y sầm nét mặt lại cười khẩy mấy tiếng, nói tiếp:

- Nhưng, mỗ cũng phải nhắc nhở cô nương một điều này. Nếu mỗ muốn giết chết Tư Mã Ngạn chỉ quay cái bánh xe quán dây thừng này một cái là một cái chày nặng hàng vạn cân hạ thấp xuống hơn thước nữa thì xong ngay chả cần phải phí sức thuốc của Đồng Tâm Hoàn làm chi.

Tiểu Băng nghĩ lại chỉ có một cách là tạm chịu lép vế đối phương trước mới mong cứu được người yêu mình thoát chết. Ngoài ra không còn cách gì hoàn hảo nữa, nên nàng đã quyết định đánh liều, bỏ bao sấp của viên thuốc có chất độc làm nguy chậm đi, rồi bỏ vào mồm nuốt luôn.

Nàng vừa quyết định tới đó đã thấy Đông Phương Hách quay cái bánh xe quán dây thừng, cái chày nặng hàng vạn cân hạ thấp xuống mấy tấc nữa, với giọng dọa nạt y hỏi, - Nhiếp cô nương đã nghĩ kỹ chưa? Chả hay cô định uống Đồng Tâm Hoàn hay là rút Trạm Lư bảo kiếm ra?

Tiểu Băng không do dự gì nữa gượng cười một tiếng rất nảo ruột liền bỏ ngay viên thuốc đang cầm vào miệng nuốt luôn.

Đông Phương Hách thấy nàng đã chịu uống viên thuốc độc rồi, mừng rỡ như điên như khùng và nói tiếp:

- Hay lắm, hay lắm! Nhiếp cô nương đã uống Đồng Tâm hoàn rồi. Đông Phương mỗ không sợ cô nương phản phúc nữa. Từ nay trở đi chúng ta đã là người nhà với nhau rồi, phải đồng tâm hiệp lực khuếch trương bốn giáo luôn.

Nói tới đó, y quay lại dặn bảo Ngô Nhị nương rằng:

- Ngô Nhị nương mau cho Tư Mã Ngạn đại hiệp uống thuốc giải chất độc Vạn Diệu Thần Yên đi. Chờ đại hiệp lại tỉnh rồi. Nhiếp cô nương khuyên đại hiệp uống Đồng Tâm hoàn để gia nhập bốn giáo ngay.

Nhị nương vâng lời móc túi lấy một cái lọ màu trắng ra, mở nút để miệng lọ vào mũi Tư Mã Ngạn để chàng ta ngửi.

Bỗng ngửi thấy mùi gì cay cay khó chịu Vô cùng. Tư Mã Ngạn đã lại tỉnh luôn, nhưng vừa rồi khi chàng ngửi phải Vạn Diệu Thần Yên mê man rồi còn bị Đông Phương Hách điểm vào yếu huyệt tê, nên bây giờ chàng đã lại tỉnh rồi mà vẫn không thể cử động được Chàng vừa mở mắt ra đã trông thấy phía trên có cái chày đá khổng lồ treo lơ lửng ở chỗ cách mình chừng bảy tám tấc . Tiếp theo đó chàng lại trông thấy Tiểu Băng vẽ mặt rất rầu rĩ đang đứng ở gần đó.

Tư Mã Ngạn biết điểm không lành, nên chàng thở dài một tiếng và cau mày lại .

Đông Phương Hách nhảy xuống đất, mỉm cười nói với Tiểu Băng rằng:

- Nhiếp cô nương, mỗ đã nhận xét thấy cô nương với Tư Mã Ngạn là một đôi tình lữ, nên đoán chắc rằng hai vị thể nào cũng có chuyện riêng nói với nhau, mỗ với Diệu VÕ và Nhị Nương hãy tạm ra ngoài kia để cô nương tiện khuyên Tư Mã huynh. Chờ khi nào Ly Cấu Thư Sinh còn bướng bỉnh và cứng cổ hay không bằng lòng uống Đồng Tâm hoàn rồi, thì lúc ấy cô nương dùng công lực truyền âm nhập mật gọi mỗ vào.

Nói xong, y giơ tay cách không đẩy vào vách đá một cái đã có một cái cửa xuất hiện ngay. Y dẫn Diệu VÕ với Nhị nương đi vào trong nội thất tức thì .

Chờ cánh cửa đã đóng kín rồi. Tiểu Băng mới kể lại câu chuyện đầu đuôi ra sao cho Tư Mã Ngạn hay.

Thì ra hoàn cảnh của Tư Mã Ngạn cũng như Tiểu Băng, nhưng chỉ khác ở chỗ là chàng nghĩ phải Vạn Diệu Thần Yên mới bị Đông Phương Hách điểm yếu huyết tê thôi.

Nghe thấy Tiểu Băng đã uống thuốc độc làm nguy chậm, Tư Mã Ngạn lo âu khôn tả, liền cau mày lại nói :

- Sao Băng muội không cương quyết một chút? Thuốc độc công hiệu chậm là một lợi khí công hiệu nhất của các kiểu hùng, ác bá dùng để điều khiển thủ hạ. Hễ người nào đã trót uống phải, không còn cách gì có thể giải thoát được.

Tiểu Băng gượng cười chỉ cái chày khổng lồ kia và đáp, - Ngạn đại ca, cái chày nặng hàng vạn cân kia đã hạ xuống tới đâu chỗ cách đâu đại ca chỉ còn bảy tám tấc thôi, Đông Phương Hách chỉ quay thêm cái bánh xe quần giầy thêm một vòng nữa là đại ca đã tan xương nát thịt luôn. Dưới hoàn cảnh ấy, tiểu muội còn bướng bỉnh làm sao được nữa? Huống hồ . . .

Nói tới đó, nàng hơi ngừng lời một chút và chỉ tay vào hai dấu vết bàn tay ở trên vách, rồi lại kể nốt chuyện thi thố công lực với Đông Phương Hách ra sao kể xong nàng lại gượng cười nói tiếp:

- Ngạn đại ca thử đo lường xem, công lực của Đông Phương giáo chủ có cao minh hơn đại ca không?

Tư Mã Ngạn đưa mắt nhìn qua hai dấu vết bàn tay ở trên vách rồi gật đầu đáp:

- công lực của chị Tư Đồ ngang với ngu huynh, còn Đông Phương Hách phần là sư huynh của chị ấy, phần lại khổ luyện thêm mười năm nữa tất nhiên hỏa hầu của y phải cao minh hơn ngu huynh chừng hai thành chứ.

Tiểu Băng hạ thấp giọng xuống thở dài một tiếng, - Đại ca đã bị lọt vào tay của người mà tài ba của tiểu muội thua kém người, nếu có bướng bỉnh mãi thì có bị tiêu tan hết thôi. Cho nên bắt đắc dĩ tiểu muội mới phải chịu uống viên thuốc độc ấy để tạm thoát khỏi nguy hiểm trước mắt đã. Huống hồ. . .

Từ sau câu “huống hồ” ấy, Tiểu Băng sợ Đông Phương Hách ở trong nội thất có cách nghe lỏm được, như vậy có phải là tiết lộ hết mọi sự bí mật của mình không? Vì thế mới phải dùng Nhĩ Ngữ Truyền thanh và rỉ tai Tư Mã Ngạn nói tiếp:

- Ngạn đại ca, huống hồ tiểu muội cảm thấy từ nay đến mừng một tháng tư sang năm, ngày khai bang đại hội của Bát Bá Bang chúng ta cũng không có việc gì cần làm và tung tích của Ngải Tử Quân tiểu muội lại khó tìm kiếm như thế, cho nên mới định ở tạm ở đây nằm vùng. Một mặt có thể ngấm ngấm bảo vệ cho chị Tư Đồ Lộ được, vì chị ấy không biết sư huynh đang kiếm mình trả thù, không đề phòng gì cả, thế nào chả bị người sư huynh tấn công lên! Nếu không chết thì cũng bị thương nặng. Hơn nữa, chúng ta ở lại đây có thể xúi giục Đông Phương Hách gây thù địch với bọn Bát Bá Thiên, dùng bọn tà trị bọn hung tà. Như vậy chả hay hơn liều mạng một cách Vô ích hay sao?

Tư Mã Ngạn nhận thấy ý kiến của nàng rất có lý, nên cũng dùng Nhĩ Ngữ Truyền Thanh trả lời rằng:

- Yếu kiến của Băng muội rất cao xa, nhưng bên trong có hai điểm cần phải cẩn thận, suy nghĩ mới được.

Tiểu Băng trở mặt lên, nhìn Tư Mã Ngạn, chàng lại hỏi tiếp:

- Điểm thứ nhất, chúng ta cần suy nghĩ, là chúng ta uống Đồng Tâm hoàn rồi, sau này liệu có cách gì giải được để thoát khỏi sự kiềm chế của Đông Phương Hách không?

Tiểu Băng cau mày lại, đáp:

- Uống viên thuốc độc rất lợi hại có thể chỉ mạng được ấy, rồi nói cứ tiềm tàng ở trong tạng phủ mà bị Đông Phương Hách kiềm chế. ĐÓ quả thực là hạ sách. Nhưng dưới hoàn cảnh này, chúng ta không uống không được. Còn sau này làm thế nào mới có thể giải thoát được thì lẽ dĩ nhiên muốn cởi chuồng phải kiếm người cột chuồng mới cởi nổi. CỐ lẽ chúng ta phải lẳng lặng dùng cách gì kiềm chế lại Đông Phương Hách mới được Tư Mã Ngạn nghĩ đi nghĩ lại, thấy không có cách gì hoàn hảo hơn đành phải cau mày lại, nói tiếp:

- Điểm thứ nhất, vì tình thế bất buộc, chúng ta phải tạm thời chịu lép vế. Nhưng còn điểm thứ hai rất quan trọng, nếu chúng ta không nghĩ kỹ trước thì nguy tai lắm.

Tiểu Băng ngạc nhiên hỏi :

- Vấn đề gì thế? Sao tiểu muội không nghĩ tới?

38. Trời Đất Bao La Làm Sao Kiềm Nổi Thần Châu

Tư Mã Ngạn gượng cười đáp:

- Theo lời của Băng muội vừa nói, Huyền âm giáo chủ Đông Phương Hách có quen biết Dư Bất Tà. Bây giờ Bất Tà lại là người lãnh đạo nhóm Bát Bá Thiên nên vấn đề thứ hai mà Băng muội nói hồi nãy, nếu chúng ta làm không khéo thì trái lại còn để cho hai lực lượng tà ác hợp thành một, không những đã sôi hồng bỏng không mà còn gây tai kiếp cho thiên hạ vô lâm tới mức độ không sao càn quét hay dẹp nổi chúng nữa. Như vậy có phải là nguy hiểm biết bao không?

Tiểu Băng giật mình kinh hãi và đỡ lời :

- Thật đấy, vấn đề này nghiêm trọng lắm .

- Băng muội nói chuyện với Đông Phương Hách lâu như vậy ắt phải biết rõ Đông Phương Hách với Dư Bất Tà giao hảo với nhau có thâm hậu hay không, và Đông Phương Hách có ý rời khỏi Huyền âm để tái xuất giang hồ không?

- Đông Phương Hách với Dư Bất Tà chỉ gặp nhau có một lần, hình như chúng không phải là bạn thân với nhau đâu. Còn vấn đề Đông Phương Hách có định tái xuất giang hồ hay không thì khó đoán lắm vì lúc ấy không nghe thấy y nói đến vấn đề ấy.

- Nếu tạm thời Đông Phương Hách chưa muốn rời khỏi Huyền âm cổ động này vội, thì chúng ta vẫn có thể đặt điều để cho y với Bất Tà không sao làm bạn thân với nhau được Trái lại còn biến thành kẻ thù địch là khác. Chỉ sợ y được chúng ta gia nhập rồi, yên trí lực lượng hùng hậu, lông lá đã mọc đầy đủ, liền dẫn Hùng Diệu VÕ với Ngô Nhị Nương hai người tái xuất giang hồ ngay. Như vậy chúng ta không thể nào xếp đặt kịp mưu kế đã định.

- Bây giờ muốn rời khỏi hang động này phi xuất giang hồ. ĐÓ là việc ở trong bụng của Đông Phương Hách, chúng ta làm sao mà ước đoán nổi? Theo ý tiểu muội thì chúng ta chỉ có một cách là đi một bước vậy.

Tư Mã Ngạn nhìn cái chày đá nặng hàng vạn cân treo lơ lửng ở trên đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta cũng không còn cách gì hơn được cách đi một bước tính một bước như Băng muội nói nữa. Huống hồ Băng muội đã trót uống Đồng Tâm hoàn của y rồi, tất nhiên ngu huynh phải cùng Băng muội có phúc cùng hưởng, có họa cùng đương thôi chứ còn biết làm sao nữa?

Tiểu Băng thấy Tư Mã Ngạn nói như vậy liền giở thần công Truyền âm Nhập Mật ra hướng về vách đá kêu gọi:

- Mời Đông Phương giáo chủ ra đây. Mừng cho giáo chủ lại nhận được thêm một hảo thủ nữa.

Cánh cửa đá từ từ mở ra. Đông Phương Hách đi trước, Diệu VÕ với Nhị Nương theo sau, từ trong nội thất thủng thẳng đi ra, nhưng cánh cửa đó không phải là cánh cửa vừa rồi mà lại là cánh cửa ở phía sau cối đá.

Tiểu Băng thấy vậy cả kinh, mới biết trong sơn động này bố trí rất nhiều cơ quan mấy móc thực lời lẽ và cử chỉ của mình cùng Tư Mã Ngạn đều bị đối phương rình rập nghe thấy hết. Cũng may vừa rồi khi nói đến những chuyện quan trọng mình lại dùng Nhị Ngữ truyền thanh để nói với Tư Mã Ngạn, bằng không chuyện cơ mật của mình đã bị tiết lộ cho chúng biết hết.

Sau khi xuất hiện, Đông Phương Hách hớn hờ lớn tiếng cười và nói:

- Nhiếp cô nương đã khuyên Tư Mã Ngạn như vậy, công lao này thực lớn lắm, nhưng còn câu cô nương nói mừng cho Huyền âm Giáo của giáo chủ thì hơi thất sách đấy, vì Huyền âm Giáo có phải là của riêng một mình Đông Phương Hách này đâu, mà cần phải tất cả các anh em chị em trong giáo đồng tâm hiệp sức, bốn giáo mới có thể rạng rỡ trong vô lâm được .

Tư Mã Ngạn nghe thấy Đông Phương Hách nói như thế, mới biết người này không những võ công rất cao siêu mà còn là một kẻ hùng đa mưu lắm trí nữa, chứ không phải là người tầm thường đâu. Từ giờ trở đi phải cẩn thận lắm mới được và cũng phải CỐ làm ra một cái trò gì để cho y trông thấy, như vậy mới tin tưởng mình với Tiểu Băng hơn.

Đông Phương Hách lại lấy một viên thuốc Đồng Tâm Hoàn ra đưa cho Tiểu Băng.

Không do dự gì hết, Tiểu Băng vội bỏ viên thuốc đó vào mồm Tư Mã Ngạn ngay. Tư Mã Ngạn cũng không do dự gì cả, nuốt viên thuốc độc ấy vào bụng ngay.

Đông Phương Hách thấy Tư Mã Ngạn đã uống xong Đồng Tâm Hoàn rồi lớn tiếng cười và nói :

- Vừa rồi Đông Phương Hách đã có những điều hơn quá trớn một chút, xin Tư Mã huynh lượng thứ cho.

Nói xong, y giơ tay lên cách không búng ba cái, đã giải được huyệt cho Tư Mã Ngạn liền.

Vì mình đã uống Đồng Tâm Hoàn rồi, Tư Mã Ngạn liền quyết tâm lấy lòng Huyền âm Giáo Chủ để sau này tiện hành sự, cho nên chàng đang nằm trong cối đá vội nhảy ra chấp tay vái chào và nói :

- Đông Phương Giáo Chủ thần công tuyệt thế, cơ trí trời sinh Tư Mã Ngạn không kính phục sao được? Nên tại hạ rất vui lòng xin để giáo chủ sai bảo.

Hai người đều là người hùng cái thế, có võ công tuyệt cao, nay một người đã chịu khuất phục đỡ, thì người nọ tất nhiên phải cao hứng và mừng rỡ khôn tả rồi .

Đông Phương Hách là người rất khéo lấy lòng người khác, nên cách đối xử của y cũng vậy, tùy theo người xử sự. Đối với Diệu Võ và Nhị Nương thì y làm ra vẻ một vị giáo chủ oai phong lẫm liệt, nhưng đối với Tư Mã Ngạn và Tiểu Băng thì lại rất khiêm tốn hòa nhã, vội tiến lên mấy bước, dắt tay Tư Mã Ngạn mỉm cười hỏi :

- Xin Tư Mã huynh chớ nên nói như thế, chúng ta đã là người trong giáo với nhau, nếu theo ý của Đông Phương Hách thì chi bằng chúng ta kết làm anh em luôn có hơn không?

Tư Mã Ngạn vội đỡ lời :

- Được giáo chủ nể nang. . .

Đông Phương Hách xua tay, lớn tiếng cả cười:

- Từ giờ trở đi đừng gọi mõ là giáo chủ như thế nữa, mà nên gọi là Đông Phương đại ca thì hơn. Khỏi cần phải hỏi tuổi tác, trông mặt cũng đủ biết ai lớn ai nhỏ rồi. Đông Phương Hách lớn tuổi hơn, mạn phép làm đại ca, Tư Mã lão đệ là nhị đệ, còn Nhiếp cô nương là tam muội và từ nay hai vị đã là phó giáo chủ của Huyền âm Giáo.

Tiểu Băng thấy Tư Mã Ngạn có ý lấy lòng Đông Phương Hách, vội đổi giọng xưng hô xen lời nói:

- Đông Phương đại ca, trong Huyền âm cổ động này có rượu ngon không? Tiểu muội phải phạt đại ca ba chén.

Đông Phương Hách một mặt vội sai Diệu Võ đi lấy rượu, một mặt hỏi:

- Nhiếp tam muội, tại sao ngu huynh lại phải phạt như thế?

Tiểu Băng vừa cười vừa đáp:

- Lúc nãy đại ca ở trong bóng tối chỗ lối đi vào trong hang động đã dùng xích sắt đeo vào gáy giả bộ làm xác chết, biểu diễn Thiết Bản Kiêu thần công khiến tiểu muội phải giật mình kinh hoảng một phen như thế chả lẽ không đáng phạt ba chén rượu hay sao?

Đông Phương Hách cười ha hả:

- Đáng phạt lắm! Đáng phạt lắm! Không những phạt ba chén mà phải phạt sáu chén mới đúng.

Rồi y rói luôn sáu chén rượu rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Sáu chén rượu này trong đó có chén là ngu huynh xin lỗi Tư Mã lão đệ, còn ba chén là để tạ lỗi cùng Nhiếp tam muội. Mong hai vị đừng có nhớ những lỗi lầm cũ của Đông Phương đại ca này nữa.

Y vừa nói dứt đã uống cạn luôn sáu chén rượu ấy.

Tư Mã Ngạn rảo bước tiến lên cũng rói đầy ba chén rượu. Đông Phương Hách thấy thế vừa cười vừa hỏi :

- cớ phải Tư Mã lão đệ nhận thấy uống sáu chén như vậy vẫn còn chưa đủ mà định phạt đại ca thêm ba chén nữa phải không?

Tư Mã Ngạn tự cầm một chén, còn hai chén thì đưa cho Đông Phương Hách với Tiểu Băng, rồi mới nâng chén lên mỉm cười nói:

- Chén rượu này không phải rượu phạt mà là rượu mời, Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng xin chúc Đông Phương đại ca từ nay “hổ thị ưng giường”, làm rạng rỡ phái Huyền âm.

Đông Phương Hách trốn ở trong hang động này khổ luyện võ công mười mấy năm trời, lúc nào cũng cảm thấy lẻ loi buồn bực. Nay bỗng nghe thấy Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng cứ gọi mình là Đông Phương đại ca hoài, như vậy y không khoái trí và hài lòng sao được. Nên y cười ha hả hoài và uống cạn luôn chén rượu ấy.

Đông Phương Hách vừa uống ly rượu đó đã trợn ngược đôi lông mày lên, ném cái chén xuống đất vỡ tan tành, Tiểu Băng giật mình kinh hãi, ngạc nhiên hỏi :

- Đông Phương đại ca, cử chỉ của đại ca có ý nghĩ gì thế?

Đông Phương Hách trợn ngược đôi lông mày lên đáp:

- Là vì câu “U ng giường hổ thị” mà Tư Mã nhị ca của tam muội vừa nói đấy.

Tư Mã Ngạn cũng thắc mắc không hiểu vội hỏi :

- Tại sao đại ca lại tức giận bốn chữ ấy?

Đông Phương Hách lớn tiếng cười và đáp:

- Không phải Đông Phương Hách tức giận, mà mỗ đã hổ thẹn thì đúng hơn. Vì muốn chim ưng giường cánh thì phải bay đi bốn bể, nếu muốn hổ quắc mắt nhìn thì phải nhìn bát hoang. Còn trong hang động này rộng không được nửa mẫu, cao không đầy mười trượng vậy chỉ có thể nói là “Xà phục trùng miên” mà nhị đệ vừa nói .

Nói tới đó, y liền nghiêm nghị quát bảo Diệu Võ với Nhị Nương rằng:

- Hai người mau thu xếp những đồ cần dùng để theo ta đi ra ngoài giang hồ ngay.

Tư Mã Ngạn không ngờ mình mới bỡ ngỡ một câu đã làm cho Đông Phương Hách hùng tâm như vậy và đã quyết chí ra ngoài giang hồ luôn. Nên chàng cau mày đỡ lời:

- Đông Phương đại ca hà tất . . .

Không đợi chờ Tư Mã Ngạn nói xong, Đông Phương Hách đã vội xua tay:

- Nhị đệ, câu “U ng giường hổ thị” của hiền đệ đã làm cho Đông Phương Hách này hùng tâm lên cao trăm trượng, mỗ ở trong Huyền âm cổ động này lâu năm, bây giờ đáng phải xuất hiện giang hồ rồi. Không những phải đi bắt tội con tiện tỳ Tư Đồ Lộ tại sao dám tự tiện bỏ đạo thống của Huyền âm Giáo như thế, mà còn tranh hùng với thiên hạ quần hào nữa.

Tư Mã Ngạn nghe thấy Đông Phương Hách nói như thế biết kiêu hùng cái thế này đã nổi hùng tâm lên rồi, không thể nào cản trở được nữa, nên chàng lại tỏ vẻ khen ngợi và mỉm cười nói tiếp:

- Đông Phương đại ca định tái xuất giang hồ như vậy cũng hay, nhưng lúc chúng ta mới lập cơ sở này, thế nào cũng phải lựa chọn một nơi để làm căn cứ đã.

Đông Phương Hách gật đầu đáp:

- Nhị đệ nói rất phải, nhưng nơi căn cứ đã có rồi, nhị đệ với tam muội đều là những người thông minh tuyệt đỉnh, chắc chỉ suy đoán một chút là thế nào cũng đoán ra được .

Tiểu Băng xen lời nói :

- Người ta bỏ thì ta lấy. Chúng ta sẽ tái chiếm lại chỗ đất cũ Trùng Quang, có phải không đại ca?

Đông Phương Hách cười ha hả đáp:

- Tam muội thông minh thực. Đoán đúng lắm! Tiệm tỳ Tư Đồ Lộ đã phản bội sư môn, sáng lập phái Trùng quang mà bỏ địa điểm cũ là Bắc Mang Quỷ Phủ. Nơi đó chả là chỗ căn cứ tuyệt diệu là gì?

Tư Mã Ngạn đành phải mỉm cười tán thành, nhưng trong lòng đã quyết định hể đến núi Bắc Mang, thế nào mình cũng sẽ nghĩ cách đi Trường Minh Cốc báo tin cho Tư Đồ Lộ hay là Đông Phương Hách đã luyện thành tuyệt nghệ tái xuất giang hồ và muốn kiếm nài để sinh sự.

Đông Phương Hách là người rất quả quyết, chờ Diệu Võ với Nhị Nương thu xếp xong, liền dẫn các người rời khỏi Huyền âm cổ động mà y đã ở đó hơn mười năm tức thì.

Rời khỏi Huyền âm cổ động, Đông Phương Hách, Tư Mã Ngạn và Tiểu Băng chạy qua sơn cốc vừa âm u . Khi tới cốc khẩu, Tiểu Băng ngạc nhiên hỏi:

- Đông Phương đại ca đi đâu thế? Nơi đây có phải là con đường ra khỏi núi này đâu?

Đông Phương Hách vừa cười vừa đáp:

- Ngu huynh định đi thăm nom Dư Bất Tà, công lực của người này rất cao siêu, nếu y đã lành mạnh rồi và có thể tham gia được Huyền âm Giáo . . .

Y chưa nói dứt lời, Tiểu Băng đã thất cười ngay, y thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao tam muội lại cười như thế?

Tiểu Băng nhin cười đáp:

- Tôi cười vì đại ca chưa biết Dư Bất Tà đã sớm rời khỏi núi Mạc Phù hiện giờ đang ngao giang hồ, tiêu dao tự tại.

- Sao tam muội lại biết rõ Dư Bất Tà đã xuất giang hồ? Khi nàng ta rời khỏi núi Mạc Phù sao không đến Huyền âm Cốc này thăm ngu huynh?

Thừa dịp này Tiểu Băng khích luôn:

- Bây giờ Dư Bất Tà đã là thủ lĩnh của Đệ nhất đại bang của võ lâm đương thời, thì khi nào y thị còn nhớ tới Đông Phương đại ca, giáo chủ của Huyền âm Giáo nho nhỏ và chưa có tiếng tăm gì cả như thế.

Mấy lời nói ấy rất công hiệu . Đông Phương Hách đã trợn ngược đôi lông mày lên vội hỏi tiếp:

- Vừa rồi tam muội nói Đệ nhất đại bang của võ lâm đương thời ấy tên là gì? Chủ đàn của chúng lập ở đâu? Trong đó có những nhân vật nào?

- Tên là Bát Bá Bang, chủ đàn của chúng thiết lập ở ác Quỷ cốc trên núi Lục Chiếu và Võ Lâm Bát Bá Thiên liên minh tổ chức thành.

Đông Phương Hách “ồ” một tiếng hỏi tiếp:

- Có lẽ Dư Bất Tà là một vị Bá Thiên trong nhóm Võ Lâm Bát Bá Thiên phải không?

Tư Mã Ngạn vội đỡ lời :

- Y thị không những là một vị Bá Thiên còn là đệ nhất Bá Thiên nữa. Tất cả mọi việc trong Bát Bá Bang đều phải nghe lệnh của y thị cả, bọn Thất Bá Thiên tôn y thị lên làm đại tỷ Đông Phương Hách gật đầu, cười khẩy nói tiếp:

- Thế ra Dư Bất Tà đa trí như vậy thế nào lúc ra khỏi núi này y thị quên cả Đông Phương Hách ta. Nhị đệ có biết bảy vị Bá Thiên kia là những ai không?

- Những người đó là Sầm Đại Hóa, Khang Túy Thiên, Kỷ Tây Bình, Liễu Văn Tôn, Mã Không Quân với một người Mèo vòng vàng và một phiên tăng áo đỏ.

- VỖ công của chúng ra sao?

- Bát Bá Thiên mỗi người có một tài ba riêng, công lực của chúng cũng vậy, có mạnh có yếu, nhưng toàn là đệ nhất nội gia cao thủ cả. Trong đó phải nói Dư Bất Tà là người có võ công cao siêu nhất.

Đông Phương Hách nghe Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng nói Bát Bá Bang và VỖ Lâm Bát Bá Thiên xong, liền cau mày lại ngẫm nghĩ giây lát và nói tiếp:

- Đông Phương Hách tái xuất giang hồ, đã có ý định làm cho Huyền âm Giáo được đứng đầu trong võ lâm, oai trấn bốn bể. Ngờ đâu Dư Bất Tà lại tổ chức Bát Bá Bang và nghe nhị đệ với tam muội nói thể lực của chúng cũng khá mạnh.

Tiểu Băng bỗng nghĩ ra được một kế liền vừa cười vừa xen lời nói :

- Đại ca khỏi buồn rầu, tiểu muội có một diệu kế có thể làm cho Huyền âm Giáo rạng rỡ hơn cả Bát Bá Bang.

Đông Phương Hách gương cười đáp:

- Tuy ngu huynh tự tin công lực của mình có thể so tài được với Dư Bất Tà, nhưng đối phương có tất cả những tám vị nhất hảo thủ mà bên chúng ta chỉ có ba. Chúng nhiều mình ít, chỉ e không sao xoay chuyển nổi tình thế này.

Tiểu Băng vội đỡ lời :

- Ba đối địch với tam tất nhiên là rất chênh lệch, nhưng tiểu muội có cách khiến chúng ta làm cho đối phương yếu đi, mình mạnh lên thì sẽ đảo lộn được tình thế ngay.

- Kế của tam muội vừa nói vừa làm cho đối phương kém sút và bên mình mạnh lên không phải là chuyện dễ . . .

- Không khó gì cả. Chúng ta tới Bắc Mang Quỷ Phủ rồi, tạm không tuyên bố cái tên Huyền âm Giáo vội và cũng tạm không gây hấn với Tư Đồ Lộ sư muội của đại ca và đã tổ chức Trùng Quang phái. Như vậy tất nhiên là bên ta sẽ mạnh hơn và Bát Bá Bang sẽ yếu đi Đông Phương Hách vẫn không hiểu mà ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Tam muội nói gì thế? Ngu huynh vẫn chưa hiểu chút nào.

- Không khó khăn gì cả. Sở dĩ tiểu muội bảo chúng ta tạm thời không tuyên bố Huyền âm Giáo ra vội là muốn chúng ta lảng lạng lờ cuồn những bảo chủ trong giáo, như vậy thực lực của chúng ta sẽ một ngày một bành trướng lên ngay.

- Làm như thế tuy thực lực của chúng ta sẽ một ngày một bành trướng thực, nhưng còn làm thế nào mà khiến cho Bát Bá Bang yếu đi được?

- Bát Bá Thiên tưởng thực lực của mình đã mạnh lắm, nên chúng đã quyết định đến mừng một tháng tư sang năm sẽ cử hành khai bang đại điển, viết thiệp đi mời những nhân sĩ trứ danh của thiên hạ võ lâm đương thời đến ác Quỷ cốc dự đại hội. Mục đích của chúng là muốn phô trương thực lực và luận võ ngay tại chỗ, để áp đảo quần hùng và lập võ lâm bá chủ. Cách làm này của chúng dù có thành công hay không thế nào cũng hao tổn thực lực. Lúc ấy chúng ta lảng lạng tới dự đại hội của chúng, ngồi xem quần hổ tranh đấu, chờ đến lúc nào có cơ hội thích đáng, chúng ta đột nhiên tuyên bố phái Huyền âm . . .

Tư Mã Ngạn nghe tới đó liền vỗ tay khen ngợi luôn:

- Hay lắm! Hay lắm! Như vậy chúng sẽ yếu đi và đương nhiên ta sẽ mạnh lên, kế hoạch định làm bá chủ võ lâm của ta thế nào cũng thành công.

Đông Phương Hách nghe nói gật đầu đáp:

- Kế của tam muội hay thực, nhưng ngu huynh chỉ có thể tạm không tuyên bố cái tên Huyền âm Giáo thôi. Chứ còn tiện tỳ Tư Đồ Lộ thì phải diệt trừ cho được, nên chúng ta phải ra tay diệt trừ y thị ngay chứ không thể trì hoãn được .

Tiểu Băng vừa cười vừa nói tiếp:

- Đông Phương đại ca đã quên câu: "Tiểu bất nhẫn loạn đại mưu rồi hay sao? Sở dĩ tiểu muội khuyên đại ca đừng ra tay diệt trừ Tư Đồ Lộ vội là bên trong có hai ý nghĩa rất trọng đại cả gián tiếp lẫn trực tiếp.

- Tam muội nói ý nghĩa trực tiếp, chắc là hãy tạm giấu không cho thiên hạ biết mưu đồ xây dựng lại Huyền âm Giáo chứ gì? Còn ý nghĩa gián tiếp thì ngu huynh không sao đoán ra được. Tam muội thử nói cho ngu huynh nghe xem?

Tiểu Băng đã nghĩ ra được từ trước rồi, nên nàng mỉm cười đáp:

- Từ khi Tư Đồ Lộ bỏ Bắc Mang Quỷ Phủ đi Trường Minh Cốc tổ chức phái Trùng Quang, nàng đã nghiêm nhiên thành nhân vật lãnh tụ của giới võ lâm Trung Nguyên.

Đến mừng một tháng tư sang năm, nàng sẽ tập hợp các cao thủ của các phái đi dự khai bang thịnh hội để so tài với Bát Bá Thiên. Theo chỗ tiểu muội được biết, giới võ lâm Trung Nguyên đã bầu Tư Đồ Lộ làm người lãnh đạo. Đại ca thử nghĩ xem, dưới tình thế ấy chẳng lẽ đại ca lại không để cho sư muội xưa kia của đại ca đối địch với bọn Bát Bá Thiên trước hay sao?

Lời nói của nàng rất có lý khiến Đông Phương Hách phải chịu phục, liền gật đầu thờ dài đáp:

- Yếu kiến của tam muội cao minh thực, bây giờ chúng ta muốn tạm thời giấu tên tuổi, mà lại phải lôi cuốn các hảo thủ tham gia bốn giáo, thì có lẽ ngu huynh phải xử dụng đến mấy vật cổ của sư môn mới được.

Tư Mã Ngạn xen lời hỏi:

- Những vật cổ của sư môn của đại ca là những vật gì thế?

Đông Phương Hách đáp:

- Theo thành lệ của Huyền âm Giáo, thì lúc truyền tôn trưởng giáo, thì người trưởng giáo đời trước phải ban ba vật Huyền âm chí báu cho người trưởng giáo đương thời.

Tư Mã Ngạn lại hỏi tiếp:

- Tiểu đệ chỉ nghe tới Huyền âm chân kinh thôi, chứ còn nhị báu nữa của Huyền âm Giáo là những vật gì? Xin Đông Phương đại ca nói cho tiểu đệ hay để tiểu đệ sáng trí ra đôi chút.

- Đó là bốn cái mặt nạ da người với một bộ áo CÔ Lâu.

Tiểu Băng nghe nói rất ngạc nhiên mỉm cười hỏi:

- Đại ca, Huyền âm chân kinh là một võ lâm bí kíp hãn thế, tất nhiên là dị báu để trấn giáo rồi, nhưng còn mặt nạ da người với bộ áo CÔ Lâu thì chỉ là những vật tầm thường thôi, sao lại gọi là những vật báu được?

Đông Phương Hách lắc đầu đáp:

- Tam muội chớ có coi thường hai vật ấy, bốn chiếc mặt nạ da người đó là lấy da mặt của bốn anh em sinh tử mà chế thành, mồm mắt mũi giống hệt nhau. Nếu bốn người cùng đeo mặt nạ ấy vào, cùng mặc một thứ quần áo, thì dù người thông minh sành sỏi đến đâu, cũng không thể nào phân biệt ra được ai vào với ai cả.

Tư Mã Ngạn xen lời hỏi:

- Thế còn bộ áo CÔ Lâu kia thì có điểm gì kỳ lạ, xin đại ca cho biết nốt.

Đông Phương Hách cười giọng quái dị đáp:

- Bộ áo CÔ Lâu ấy làm bằng da cáo, có thể nhảy vào trong lửa, vào trong nước không bị chìm và khi mặc bộ áo ấy vào người rồi, thì tha hồ đao kiếm, chưởng lực nay ám khí của kẻ địch lợi hại đến đâu cũng không làm gì nổi.

Tiểu Băng ngẫm nghĩ giây lát bỗng mỉm cười hỏi tiếp:

- Đông Phương đại ca, Huyền âm tam giáo đã là vật truyền tôn trấn giáo như vậy, chắc thế nào cũng đang ở trong tay của Tư Đồ Lộ. Chúng ta làm thế nào mà lợi dụng được?

Đông Phương Hách vội xua tay đáp:

- Tam muội đoán sai rồi. Ngu huynh vì hận sư phụ Huyền âm Tiên Tử vượt thứ truyền tôn ngôi chưởng môn cho sư muội Tư Đồ Lộ, nên trước đêm hôm truyền tôn, ngu huynh đã lấy trộm hết Huyền âm Tam bảo và chạy tới núi Mạc Phù ẩn núp trong Huyền âm động để khổ luyện những võ công tuyệt học của cuốn Huyền âm chân kinh.

Tiểu Băng nghe thấy Đông Phương Hách nói như thế, nàng lại tủm tỉm cười hỏi tiếp:

- Đại ca, mặt nạ có tới bốn cái, nhưng áo CÔ Lâu lại chỉ có một thôi như thế mà làm sao phân phối vận dụng được?

Đông Phương Hách vừa cười vừa đáp:

- chúng ta có thể bắt chước mà làm giả thêm ba bộ nữa.

Tiểu Băng lắc đầu vừa cười vừa đỡ lời :

- Những vật làm giả ấy đã không chống được thủy hỏa lãn đao chưởng thì làm chi cho mất công toi? Theo ý tiểu muội thì chúng ta nên căn cứ vào bộ áo CÔ Lâu mà đặc chế ra mấy cái áo bào CÔ Lâu như vậy có phải là hay hơn không?

Đông Phương Hách ngơ ngác nhìn Tiểu Băng và hỏi lại :

- Tam muội định chế mấy cái áo CÔ Lâu ấy thành hình dáng gì và có diệu dụng gì?

Tiểu Băng đáp:

- áo bào đó vừa lớn vừa rộng, màu đen vẽ bộ xương người màu trắng lên. Chúng ta mặc áo bào lớn rộng ấy vào và đeo mặt nạ da người kia thì còn làm sao phân biệt ra được nam hay nữ, già hay trẻ? Nếu bốn người cùng xuất hiện một lúc, thế nào cũng làm cho đối phương kinh hoảng đến tột độ mà tưởng là ma quỷ cũng nên.

Đông Phương Hách vỗ tay, vừa cười vừa nói tiếp:

- Kế của tam muội tuyệt diệu. Ngu huynh xin nghe theo lời của hiền muội, cho làm luôn mười cái áo bào CÔ Lâu. Sau này, phạm là hương chủ trở lên, đều được mặc áo bào đó, và mặc luôn luôn trong người.

Bàn tán xong đầu đất, mấy người liền đến một thị trấn khá náo nhiệt đặt ngay mười cái áo bào đen rất rộng lớn. Chờ may xong, do Tiểu Băng với Tư Mã Ngạn dùng sơn trắng vẽ bộ xương người lên trên.

Tiểu Băng rất thông minh và rất hiểu ý thích của người khác. Nàng lựa một cái áo bào lớn rộng nhất và vẽ cái sọ ở trên áo ấy, nàng lại đặc biệt vẽ lớn hơn những cái kia.

Đông Phương Hách đứng cạnh đó thấy thế liền hỏi :

- Tam muội, mục đích của chúng ta mặc áo bào này vào người ngoài không biết được ai là ai, sao cái áo này tam muội lại vẽ cái đầu lâu to hơn chín cái kia?

Tiểu Băng trợn ngược đôi lông mày lên, mỉm cười đáp:

- Thưa đại ca, cử chỉ này của tiểu muội rất có ý nghĩa. Cái áo bên có sọ to hơn hết là để riêng cho Huyền âm Giáo Chủ mặc, và lấy tên là Huyền âm chí tôn.

Từ cổ chí kim, bất cứ đại hào kiệt đại hiền hùng ai ai cũng thích người khác tăng bốc mình, thì Đông Phương Hách cũng thế, nên y nghe thấy Tiểu Băng nói bốn chữ “Huyền âm chí tôn”, trong lòng đã khoan khoái Vô cùng.

áo bào CÔ Lâu đã xong, bọn Đông Phương Hách năm người liền đi Lạc Dương để đến chiếm Bắc Mang. Trong khi đi đường, Tiểu Băng lại kể chuyện Mã Không Quân thân hình và mặt mũi giống hệt Tư Mã Ngạn cho Đông Phương Hách hay, và còn đặc biệt cho y biết hai người chỉ khác nhau ở chỗ rái tai bên phải của Tư Mã Ngạn có một nốt ruồi đỏ điểm bằng Chu Sa thôi.

Khi tới núi Bắc Mang, tuy Bắc Mang Quỷ Phủ đã bị Tư Đồ Lộ bẻ và phong tỏa rồi, nhưng Đông Phương Hách trở về nhà cũ, tất nhiên là y phải thuộc hết đường lối cửa ngõ của Quỷ Phủ, nên không tốn công gì mấy, năm người đã vào được trong Quỷ Phủ trần gian ấy ở liền.

Tiểu Băng nóng lòng báo tiên cho Tư Đồ Lộ biết là sư huynh của nàng đã tái xuất giang hồ, nên chờ mọi việc xếp đặt xong xuôi rồi, nàng liền lấy cớ đi rủ người nhập giáo và cùng Tư Mã Ngạn xin phép Đông Phương Hách đi ra bên ngoài một phen.

Từ khi thấy hai người chịu uống Đồng Tâm hoàn và lúc nào cũng biểu hiện một cách rất trung thành, Đông Phương Hách không còn hoài nghi hai người chút nào. Nhưng y vẫn không yên tâm để cho hai người cùng rời khỏi y một lúc, nên y suy nghĩ giây lát, rồi mỉm cười nói với Tiểu Băng rằng:

- Tam muội, ngu huynh cách biệt Quỷ Phủ lâu năm, bây giờ mới trở về, rất nên chỉnh đốn nhiều việc, và việc gì cũng phải có hai vị giúp cho mới được. Cho nên hai vị chỉ nên lần lượt đi thôi, và mỗi vị chỉ được đi một tháng lại phải trở về ngay. Bây giờ hãy để tam muội đi trước.

Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng mới biết Đông Phương Hách lợi hại thật. Y vẫn không dám để cho hai người cùng rời khỏi y một lúc. Bất cứ người nào đi, phải có một người ở lại để y giữ làm con tin. Như vậy đủ thấy y lợi hại biết bao.

Tư Mã Ngạn thấy Đông Phương Hách nói vậy, biết mình cứ cương quyết đòi, thì thế nào cũng bị hoài nghi, như vậy việc làm của mình càng khó tiến hành thêm, cho nên chàng rất nhanh nhẩu gật đầu, vừa cười vừa đáp:

- Đại ca nói rất đúng. Chúng ta cần phải chỉnh đốn Bắc Mang Quỷ Phủ cho thật kiên cố đã, vì nơi đây là chỗ căn cứ để chúng ta làm rạn vỡ Huyền âm phái nên đệ tạm thời ở lại giúp đại ca. Kỳ hạn một tháng của đệ, đệ cũng nhường cả cho tam muội, như vậy tam muội mới có đủ thì giờ hành động. Nhưng xong việc, tam muội phải về Bắc Mang ngay, đừng để cho đại ca với ngu huynh mong chờ nhé?

Thấy thái độ của Tư Mã Ngạn như vậy, Đông Phương Hách rất hài lòng, y nhìn Tiểu Băng mỉm cười hỏi:

- Tam muội, ngu huynh nhận thấy ý kiến của nhị đệ rất hay. Còn tam muội cho ý kiến ấy như thế nào?

Tiểu Băng rất thông minh, không chần chừ gì hết, gật đầu đáp:

- Tiểu muội xin tuân lệnh.

Nói xong, nàng cố ý hỏi Tư Mã Ngạn rằng:

- Nhị ca thử nghĩ xem có những vị kỳ khách tuyệt thế nào bảo cho tiểu muội biết, để tiểu muội đi mời những người đó đến tham dự bốn giáo.

Tư Mã Ngạn biết dụng ý câu hỏi ấy của nàng liền. Chàng giả bộ cau mày lại nghĩ ngợi giây lát mới mỉm cười đáp:

- Tam muội đã có kỳ hạn đi hai tháng, theo ý ngu huynh thì tam muội nên đi kiếm Đại Trí thiền sư, Đông Hải Long Nữ, Diệu Thủ Lang Quân Du Thiên Lạc và Thanh Nang Thần Tú Gia Cát Nhân, . . . chứ còn những người thường tục thì mời họ gia nhập làm chi, mất công mà không có kết quả gì cả.

Lời nói ấy của chàng có ý nghĩ rất sâu sắc, chàng đề nghị bốn người ấy, ngoài Đông Hải Long Nữ Ngải Tử Quân mà chàng đang nhớ nhung, muốn Tiểu Băng tiện đường đi dò la tung tích của nàng ta ra, thì chỉ cần kiếm được một trong ba người như Đại Trí thiền sư, Du Thiên Lạc và Gia Cát Nhân là mình với nàng có thể thoát ly được sự kìm chế của Đông Phương Hách ngay.

Vì Đại Trí thiền sư là thiền tăng của cửa Phật, người rất giàu kiến thức, công lực lại tuyệt thế, nếu tìm thấy ông ta, nói rõ đầu đuôi cho ông ta hay, thì thế nào ông ta cũng chỉ bảo cho cách đối phó với Đông Phương Hách liền.

Gia Cát Nhân là đệ nhất Thần Y đương thời. Tiếc thay, từ khi ở núi Thiên Mục cách biệt đến giờ, không hiểu ông ta đi đâu mà Tư Mã Ngạn chưa gặp gỡ lần thứ hai nào.

Nếu Tiểu Băng may mắn kiếm được ông ta, có thể nhờ được y thuật cái thể của ông ta mà giải trừ được chất động của viên Đồng Tâm hoàn ngay. Như vậy không những là Tiểu Băng, mà cả chàng cũng được giải trừ mối họa tâm phúc luôn. Vạn nhất tìm mà không thấy thiền tăng với thần y, thì chỉ cần gặp Du Thiên Lạc cũng đủ rồi, vì Diệu Thủ Lang Quân tài ba lắm, nếu lôi kéo được chàng ta tới, thì thế nào chàng ta cũng lấy trộm được thuốc giải độc của Đông Phương Hách ngay.

Tuy dặn bảo của Tư Mã Ngạn có thâm ý sâu sắc như thế, mà Tiểu Băng cũng hiểu biết được hết. Nàng gật đầu liên tiếp, rồi mỉm cười nói với Đông Phương Hách tiếp:

- Đông Phương Hách đại ca, tiểu muội xin bái biệt, và xin gởi Tư Mã nhị ca cho đại ca đây Đông Phương Hách cả cười đáp:

- Tam muội cứ yên tâm, ngu huynh đã biết rõ sự liên hệ giữa hai người rồi, và đã định khi nào Huyền âm Giáo của chúng ta lừng danh giang hồ là ngu huynh sẽ làm một bữa tiệc mời tất cả thiên hạ quần hào đến dự cuộc hôn lễ của hai người.

Tiểu Băng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng. Nàng liền giả bộ hờn giận rồi quay người đi luôn. Nhưng nàng mới đi vài bước Đông Phương Hách đã gọi lại và nói tiếp:

- Tam muội hãy khoan đã. Ngu huynh còn có mất vật này phải trao cho tam muội đem đi.

Tiểu Băng ngừng bước quay đầu lại hỏi :

- Đông Phương đại ca còn định ban cho tiểu muội vật gì thế?

Đông Phương Hách liền lấy một cái mặt nạ da người, một cái áo bào CỎ Lâu đưa cho nàng và nói tiếp:

- Chả lẽ tam muội đã quên cái trò mà chính tam muội đã đề nghị hay sao?

Tiểu Băng mỉm cười, đeo ngay mặt nạ da người vào, mặc cái áo bào CỎ Lâu lên, liền biến thành một người trông rất rùng rợn, nhưng không sao biết rõ được nàng là đàn ông hay đàn bà.

39. Tại Sao Long Nữ Lại Chịu Theo Ma

Tư Mã Ngạn liền vỗ tay, vừa cười vừa nói :

- Tam muội ăn mặc như vậy thật giống hệt phó giáo chủ của Huyền âm Giáo, đầy oai phong sát khí.

Tiểu Băng lườm Tư Mã Ngạn một cái. Đông Phương Hách lại móc túi lấy một viên đơn dược ra trao cho Tiểu Băng, rồi mỉm cười nói tiếp:

- Tam muội, viên thuốc Đồng Tâm hoàn mà hai vị đã uống đó, tuy nửa năm sau đó mới lâm nguy, nhưng bây giờ tam muội đã đi xa, thì ta cũng phải nên đề phòng trước mới được. Nếu tam muội có việc gì bận, không trở về kịp, mà không đem theo thuốc giải có phải là nguy hiểm Vô cùng không?

Tiểu Băng thấy Đông Phương Hách trao thuốc giải độc cho mình như vậy mừng rỡ khôn tả, nhưng nàng vẫn sợ Đông Phương Hách là người đa mưu lắm kế, biết đâu y chẳng thử mình, nên nàng vội xua tay không nhân viên thuốc giải độc mà mỉm cười đáp:

- Xin đại ca hãy tha hồ viên thuốc giải độc này đi. Tiểu Băng với Tư Mã Ngạn đã quyết tâm phò đại ca gây dựng lại Huyền âm Giáo. Nếu chưa sáng tạo được thanh vọng gì, chúng tôi không muốn uống thuốc giải độc trước .

Thấy nàng nói như thế, Tư Mã Ngạn cũng phải khen ngợi thầm nàng là người rất khôn ngoan, và biết nàng vì gặp nhiều vấp vấp nên cách đối xử với người và việc của nàng đã cẩn thận và tiến bộ hơn trước nhiều.

Đông Phương Hách thấy Tiểu Băng nói như thế càng cao hứng thêm, lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Tam muội cứ đem theo viên thuốc giải độc này đi để đề phòng. Thuốc này chỉ có thể giải độc tạm thời thôi, chứ không thể giải độc triệt để được .

Tiểu Băng nghe nói bỏ ngay viên thuốc ấy vào túi, nhưng sắc mặt của nàng hiển nhiên đã biến hóa hẳn.

Đông Phương Hách biết cô em này có vẻ không vui, y dịu nét lại và còn vui vẻ liếc nhìn Tư Mã Ngạn với Tiểu Băng một lượt rồi mỉm cười nói tiếp:

- Hai vị hiền đệ với hiền muội đừng có méch lòng vì cử chỉ ấy của ngu huynh. Ngu huynh là giáo chủ thì ra pháp lệnh gì cũng phải công bằng, như vậy mới phục nổi giáo chúng. Cho nên đối xử với hai vị cũng phải

theo đúng luật lệ đã định mà thi hành, chứ không dám phá lệ ngay. Chờ khi nào bốn giáo đã lập được oai vọng rồi và đến ngày cử hành hôn lễ vật mừng hai vị.

Tiểu Băng nghe xong, hớn hử ngay và đáp:

- Đông Phương đại ca quả thực là một vị kỳ tài đương thời, đối với đại ca, Tiểu Băng chỉ có kính phục thôi, chứ đâu có sự trái ý. Bây giờ tiểu muội tạm cáo biệt, không biết trong hai tháng trời có thể về kịp không và có thể dẫn thêm được mấy vị anh hào kiệt về cho bốn giáo hay không?

Nói xong, nàng mỉm cười, giơ tay lên chào Tư Mã Ngạn rồi rời khỏi Bắc Mang Quỷ Phủ luôn.

Ra khỏi Quỷ Phủ, Tiểu Băng vội giở khinh công tuyệt đỉnh ra phóng chạy một hồi lâu .

Khi đã cách xa núi Bắc Mang đầy những quỷ khí rồi, nàng mới thở hắt ra một tiếng và cảm thấy trong người nhẹ nhõm Vô cùng, nhưng dưới sự dễ chịu đó, nàng lại cảm thấy có một gánh nặng Vô hình đè lên người mình, đó là sự họa phúc tương lai của nàng với Tư Mã Ngạn hoàn toàn quyết định bởi trong thời gian hai tháng này. Nếu nàng tìm thấy Đại Trí thiền sư, Gia Cát Nhân hay là Du Thiên Lạc thì tương lai của nàng với Tư Mã Ngạn mới phức tạp hơn họa. Nếu tìm không thấy mấy vị kỳ nhân tuyệt thế đó, thì suốt đời bị Đông Phương Hách kìm chế bởi viên thuốc độc nằm ở trong bụng.

Tuy tâm sự của Tiểu Băng nặng chình chích như vậy, nhưng nàng vẫn phải theo kế hoạch của mình mà tiến hành. Việc làm trước tiên của nàng là đi Trường Minh Cốc gặp Tư Đồ Lộ trước.

Cái áo bào đen của nàng mặc ở trên người may rất khéo léo, ban ngày mặc nó vào thì trông chỉ là một cái áo bào đen vừa dài vừa rộng thôi, nhưng ban đêm ở chỗ bóng tối, nàng chỉ cần lộn trái cái áo đen đó lại mặc, là sẽ biến thành áo bào CỒ Lâu, xa xa trông như một bộ xương người ngay.

Tiểu Băng đi tới Trường Minh Cốc, lúc ấy là canh một. Nàng không biết mình có thể gặp được Tư Đồ Lộ hay không cho nên nàng đeo ngay chiếc mặt nạ da người vào và lộn ngược cái áo bào lại mặc. Khi nàng đi tới gần cốc khẩu, thì đột nhiên nàng trông thấy có một cái bóng người thấp thoáng, hình như đang muốn lên vào trong sơn cốc vậy Chỉ xem cử chỉ xảo quyệt của người kia, Tiểu Băng biết ngay y không phải là thủ hạ của Tư Đồ Lộ.

Khi tới gần, nàng mới nhận ra thân pháp của người này có vẻ quen thuộc lắm, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải. Nàng lại càng nghi ngờ thêm.

Tiểu Băng xa xa theo dõi bóng khả nghi nọ để xem y có cử chỉ gì, không ngờ khi tới gần, nàng lại càng hoài nghi thêm, trong đó có hai điểm khiến nàng rất thắc mắc. Điểm thứ nhất là người ấy không những có thân pháp tuyệt nhanh và hình như y lại rất quen thuộc về tình hình của Trường Minh Cốc này, nên chỗ nào có chòi canh y đều biết mà lẩn tránh hết, vì vậy y không hề bị cản trở chút nào, mà đã vào nội đàn trọng địa ngay.

Điểm thứ hai là người này ăn mặc giống hệt mình, cũng mặc áo bào đen lớn rộng, chỉ khác là trên áo không có vẽ bộ xương người thôi. Y cũng đeo một cái mặt nạ, nhưng mặt nạ này không phải làm bằng da người. Trên mặt có thêu một con rồng vàng nho nhỏ Nàng lại thấy người như một luồng khói nhẹ tiến thẳng vào trong tĩnh thất của Tư Đồ Lộ. Vì nàng biết võ công hỏa hầu của Tư Đồ Lộ cao siêu hơn mình, nên nàng không cần chặn đường người đó, mà chỉ lẳng lặng theo sau xem sao thôi .

Sự thế lại khiến nàng càng ngạc nhiên thêm, vì cái bóng đen ấy lên được vào trong tĩnh thất của Tư Đồ Lộ rồi mà mãi đến nửa tiếng đồng hồ sau cũng không thấy động tịnh gì hết, bên trong vẫn im lặng như tờ.

Tiểu Băng thắc mắc Vô cùng, nghĩ bụng:

“Chả lẽ người đó quen thuộc với chị Tư Đồ Lộ và đang ở trong đó chuyện trò với chị ta chăng? Hay là chị Tư Đồ Lộ đi vắng, y đang vào trong tĩnh thất phá bình hay là trò quỷ gì chăng?” Nàng đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy đằng xa bỗng có ba tiếng rú kêu như tiếng ma kêu quỷ gào vọng tới.

Tiểu Băng nghe thấy tiếng kêu rú ấy, biết ngay đó là ám hiệu bí mật của người giang hồ hẹn định nhau . Nàng vừa quay mặt nhìn về phía có tiếng rú kêu, thì tai đã nghe thấy tiếng kêu “bùng”, tĩnh thất của Tư Đồ Lộ đã bốc cháy.

Người mặc bào đen ở trong ánh sáng lửa chạy ra, tiến thẳng về phía có tiếng rú vừa ròi ngoài.

Thấy có lửa bốc cháy, tất nhiên người ở Trường Minh Cốc thể nào cũng hỗn loạn, lúc này Tiểu Băng đã đoán chắc Tư Đồ Lộ đi vắng và biết bọn thủ hạ của nàng ta chỉ đủ sức cứu hỏa, chứ không có tài chống cự lại kẻ địch. Nên nàng không chú ý đến chuyện lửa bốc cháy nữa mà chỉ vội đuổi theo cái bóng đen kia thôi.

Nàng nhận thấy võ công của đối phương không kém gì mình chỉ sợ bại lộ tung tích, cho nên nàng không dám theo sát đối phương mà chỉ đi ở chỗ cách xa trên mười trượng thôi.

Khi lên tới một ngọn núi nhỏ, người mặc áo bào đen liền ngừng chân quay đầu lại nhìn, xem người ở trong cốc cứu hỏa, rồi người đó thuận tay cởi cái mặt nạ có thêu con rồng vàng ra.

Vừa trông thấy rõ mặt người đó, suýt tý nữa thì Tiểu Băng đã thất thanh la lên, vì người đó không phải ai xa lạ, mà lại chính là Ngải Tử Quân mà mình với Tư Mã Ngạn đã đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm mãi cũng không thấy đâu hết.

Đáng lẽ nàng mừng rỡ như vậy thì phải nhảy xổ ra mừng rỡ lên tiếng gọi Tử Quân ngay, nhưng nàng không làm thế, trái lại nàng vẫn ẩn núp ở trong bóng tối để xem Tử Quân còn làm gì nữa.

Thì ra nàng thấy Tử Quân lên vào trong Trường Minh Cốc phóng hỏa, nhưng nàng muốn biết tại sao Tử Quân lại có cử chỉ trái ngược như thế. Huống hồ nàng còn muốn xem người lên tiếng rú kêu gọi Tử Quân đó là ai?

Sự mong mỏi của nàng đã thực hiện được, trong rừng rậm đã có một người từ từ bước ra. Suýt tý nữa nàng chết giắc ngay tại chỗ. Nàng vội giơ tay lên dụi mắt, vì nàng tưởng mình đã hoa mắt, hay là nằm mơ. Nhưng khi nàng định thần nhìn kỹ lại, thì quả thấy người ở trong rừng vừa bước ra đó là Ly Cấu Thư Sinh Tư Mã Ngạn. Sau nàng suy nghĩ giây lát, bụng bảo dạ rằng:

“Khi nào Đông Phương Hách lại chịu để cho người yêu của ta rời khỏi Bắc Mang Quý Phủ như vậy? Người trước mặt ta đây thể nào cũng là Mã Không Quân, người có bộ mặt giống hệt Tư Mã Ngạn chứ không sai.” Tuy đứng cách khá xa và dưới ánh trăng không trông thấy rõ rai tai của người này có nốt ruồi đỏ hay không, nhưng cứ teo sự thực mà xét đoán, thì nàng dám chắc người này là tên cẩu tặc Mã Không Quân chứ không phải là Tư Mã Ngạn người yêu của mình đâu. Nàng đang hoài nghi thì lại thấy Mã Không Quân với Tử Quân đã cùng ngồi lên trên một tảng đá. Không Quân còn dùng tay ôm ngang lưng Tử Quân tỏ vẻ rất thân mật, mà Tử Quân không những không kháng cự, trái lại còn tựa vai Không Quân chỉ tay xuống Trường Minh Cốc rồi lẩm bẩm khẽ nói nữa.

Tiểu Băng có biết đâu Tử Quân đã bị Dư Bất Tà dùng Mê Hồn Đại Pháp làm cho nàng thay đổi hết tính nết. Nên Tử Quân cứ tưởng lầm Mã Không Quân là Tư Mã Ngạn, vì vậy mới có thái độ thân mật với tên đó như thế.

Tình thế đã diễn tiến như vậy, khi nào Tiểu Băng chịu để yên cho Không Quân. Nên nàng cười khẩy một tiếng, rồi nhảy xổ ra ngay.

Không Quân với Tử Quân nghe tiếng cười khẩy đều giật mình kinh ngạc, cả hai vội đứng dậy để xem là ai, nhưng khi chúng thấy một quái nhân mặc áo bào có vẽ xương người đã xuất hiện ở trước mặt chúng chỉ cách độ sáu bảy trượng thôi.

Tử Quân liền trầm giọng quát hỏi:

- Người kia có phải là người của phái Trùng quang đấy không?

Tiểu Băng thấy nàng ta hỏi như thế đủ biết nàng ta thù hận phái Trùng quang như thế nào lại càng kinh ngạc thêm. Tuy vậy Tiểu Băng vẫn đứng yên chẳng nói chẳng rằng, mà phi thân tới chỗ cách Tử Quân chừng mấy thước.

Tử Quân thấy đối phương tiến lại gần, liền giận dữ chỉ tay vào mặt Tiểu Băng mà quát hỏi tiếp:

- Người kia, có mau thông danh họ ngay đi không? Bằng không bốn Bá chủ sẽ không nương tay mà giết người chết ngay liền.

Tiểu Băng nghe thấy Tử Quân tự nhận mình là Bá chủ, nàng không dám dùng giọng nói cũ của mình nữa, liền vội dùng giọng nói khác hỏi lại Tử Quân rằng:

- Người là Bá chủ gì?

Tỷ Quân trợn ngược đôi lông mày lên, mặt lộ vẻ kiêu ngạo đáp:

- Ta là đệ cửu Bá Thiên thuộc nhóm VÕ LÂM BÁT BÁ Thiên tên là Đông Hải Long Nữ Ngải Tỷ Quân. Người đừng có giả dạng ma quỷ như thế nữa, mau bỏ mặt nạ ra để ta xem người là ai?

Tiểu Băng thấy Tỷ Quân tự nhận là đệ cửu Bá Thiên như vậy và là tiểu muội của nhóm Bát Bá Thiên mới thấu nhận, nàng càng thắc mắc thêm, đành phải cởi mặt nạ da người ra để cho Tỷ Quân trông rõ mặt của mình.

Không Quân chưa gặp Tiểu Băng bao giờ nên không biết nàng là ai, riêng có Tỷ Quân vừa trông thấy mặt nàng đã cả kinh thất sắc, vội lui về phía sau Không Quân .

Tiểu Băng thấy nàng ta đã không chào hỏi mình thì chớ, lại còn lùi tới sau Không Quân như vậy liền ngạc nhiên hỏi:

- Quân muội không nhận ra được ngu tỷ hay sao?

Tỷ Quân trợn ngược đôi lông mày lên cười khẩy đáp:

- Sao ta lại không nhận được người? Người là Ngọc Trác Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng, thị có Trạm Lư cổ kiếm với pho Long Hồ Phong Vân kiếm pháp, nên mới oai trấn miền Tây nam chứ gì?

Tiểu Băng nghe thấy Tỷ Quân nói như vậy càng kinh ngạc thêm, vội hỏi tiếp:

- Quân muội, tại làm sao lại nói với ngu tỷ những lời đó? Chẳng lẽ Quân muội đã quên cuộc minh thệ của chúng ta ở trong động bí mật hay sao?

Tỷ Quân cười khẩy mấy tiếng rồi đáp:

- Chuyện đời thường hay phản phục, tình cũ bằng sao được tình mới? Tôi cảm thấy làm tiểu muội của Bát Bá Thiên còn oai vệ hơn làm tiểu muội của các người nhiều .

Suýt tý nữa thì Tiểu Băng bị Tỷ Quân nói không sao trả lời được, sau nàng phải chỉ tay vào mặt Không Quân mà hỏi Tỷ Quân tiếp:

- Quân muội biết y là ai không?

Tỷ Quân rất tươi cười đáp:

- Chàng là vị hôn phu của ta, sao ta lại không biết chàng là ai cơ chứ? Chúng ta đã định mừng một tháng tư, ngày đại hội khai bang sẽ cử hành hôn lễ. Nếu lúc ấy cô nương có rảnh, thì xin mời đến xơi chén rượu mừng của vợ chồng Tỷ Quân này.

Vừa rồi, Tiểu Băng không tin đôi mắt của mình, bây giờ lại không tin đôi tai của mình.

Nàng rùng mình đến thót một cái, thất thanh la lớn:

- Y là Mã Không Quân, Quân muội chớ có lầm y là Tư Mã Ngạn!

Tỷ Quân cười khanh khách, thái độ lảng lơ, lại còn khoác tay Không Quân mà đáp:

- Tất nhiên tôi biết anh ấy là Mã Không Quân chứ không phải là Tư Mã Ngạn rồi. Tư Mã Ngạn là người tình lang đàn hội kiếm của Nhiếp Tiểu Băng, còn Mã Không Quân mới chính là người bạn trăm năm của Ngải Tỷ Quân này.

Không Quân nghe thấy Tỷ Quân nói như vậy khoái trí Vô cùng, vuốt ve chiếc tay xinh xắn của nàng, mặt mày hớn hờ.

Tiểu Băng lại tưởng Tỷ Quân bực mình vì Tư Mã Ngạn bạc tình với nàng, nên mới có sự kích thích phản thường như thế này. Nàng bèn dịu giọng nói tiếp:

- Quân muội, Ngạn đại ca thương hiền muội lắm, đã cùng ngu tỷ đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm hiền muội . . .

Không đợi chờ nàng nói dứt, Tỷ Quân đã vội xua tay đáp:

- CÔ nương làm ơn bảo cho y biết là đừng tìm kiếm Tỷ Quân này Vô ích. Hiện giờ Tỷ Quân đã kiếm được Quân đại ca, quyết không để ý đến một người đàn ông nào khác hết!

Không Quân trợn ngược đôi lông mày lên, mặt còn hớn hở tươi cười thêm. Tiểu Băng là người rất nóng tính, thấy Tỷ Quân hình như đã bị sa đoạ rồi, không còn tôn trọng mình chút nào, nên nàng liền nổi giận hỏi :

- Ngải Tỷ Quân, đừng có nên u mê như thế. Tên Mã Không Quân này có phải là người đáng tin cậy để gửi gắm được thân mình suốt đời đâu?

Tỷ Quân liếc nhìn Không Quân một cách rất tình tứ, tủm tỉm cười và hỏi lại:

- Nhiếp Tiểu Băng, bốn cô nương hãy thỉnh giáo người một điều. Tại sao người lại bảo Quân đại ca của ta là người không đáng tin cậy? Nào người hãy xem Quân đại ca phong lưu anh tuấn biết bao, có điểm nào thua Tư Mã Ngạn của người đâu?

Tiểu Băng tức giận cười khẩy một cái, nói :

- Ngày xưa Đức Khổng Tử với Dương Hóa mặt mũi giống nhau như đúc, nhưng ngu lại cách xa nhau hàng nghìn dặm. CÔ với chị âu Dương Thúy thân với nhau như vậy, chả lẽ cô lại còn không biết Không Quân là kẻ bạc nghĩa, quả tình lòng lang dạ thú hay sao?

Không Quân nghe nói tức giận khôn tả, liền giằng tay Tỷ Quân ra, xông lại tấn công Tiểu Băng vừa lên tiếng nói nhục mình.

Tỷ Quân vội kéo tay y lại, không để cho y tấn công Tiểu Băng mà khuyên bảo rằng:

- Quân đại ca, Nhiếp Tiểu Băng đã là chị em thân với tiểu muội trước kia. Tuy bây giờ đã tuyệt giao với nhau rồi, nhưng tiểu muội vẫn muốn khách sáo với y thị một chút.

Không Quân hậm hực lườm Tiểu Băng, rồi gật đầu đáp:

- Quân muội đã nói như vậy, ngu huynh tạm xá tội cho y thị một phen. Tư Đồ Lộ may mắn đã đi vắng, không có ở Trường Minh Cốc, chúng ta ở lại đây cũng Vô ích. Vậy hãy quay về núi Lạc Chiếu đi!

Tỷ Quân vừa cười vừa đáp:

- Quân đại ca hãy đợi chờ tiểu muội giây lát. Tiểu muội còn phải bảo lại y thị mấy câu, để châm đối với những lời lẽ của y thị đã mắng chửi đại ca vừa rồi .

Nói tới đó, nàng trợn mắt lườm Tiểu Băng rồi nói tiếp:

- Tuy Quân đại ca của ta quả tình bạc nghĩa với âu Dương Thúy thực, nhưng không khi nào lại quả tình bạc nghĩa với Ngải Tỷ Quân này. Cũng như Ngạn đại ca của người đã có lòng lang dạ thú với Đông Hải Long Nữ này mà lại không lòng lang dạ thú với Ngọc Trắc Hằng Nga. ĐÓ là do hai chữ: “Nhân duyên” mà nên. Bây giờ chúng ta phải quay về núi đây, nếu người với Tư Mã Ngạn được rảnh, hoặc có hứng thú, thì đến mừng một tháng tư, đến núi Lạc Chiếu xơi chén rượu mừng của chúng ta, nhân lúc ấy chúng ta sẽ cắt đứt hân hận oán một thể.

Nói xong, nàng giơ tay áo lên phất một cái liền có một luồng hồng quan bay tới trước mặt Tiểu Băng liền.

Tiểu Băng vội tránh sang bên, giơ hai ngón tay ra kẹp luôn vật đó, mới hay đó là một cái thiếp màu đỏ, thiếp mời ăn cưới của Tỷ Quân với Không Quân đã phi thân ra ngoài xa chừng mấy trượng liền và cũng không thấy hai người quay lại nhìn, mà cứ thế tiến thẳng vào phía khu rừng ở phía trước mặt thôi.

Tiểu Băng cầm cái thiếp đại hồng đứng chờ người ra, nhất thời không biết xử trí như thế nào cho phải. Một lát sau, nàng cúi đầu nhìn xuống dưới Trường Minh Cốc thì bốn tên cao thủ của phái Trùng Quang vừa nghe tiếng rú kêu của Không Quân, đã lặng lẽ phi tới.

Tiểu Băng nghe thấy tiếng động vội quay đầu lại nhìn, thì đã thấy bốn tên cao thủ ấy đứng cách chỗ mình chừng năm sáu trượng rồi .

Khi quần hùng so tài ở Trường Minh Cốc, mấy tên cao thủ này đã được gặp Tiểu Băng, nên chúng biết nàng là bạn chứ không phải là địch. Chúng đều ngơ ngác nhìn nhau, có vẻ hồ thẹn. Tiểu Băng hiểu ngay ý nghĩ của chúng, muốn giải thích cho chúng hay, nên nàng mỉm cười hỏi:

- Các người . . .

Ngờ đâu nàng mới nói xong hai chữ: “Các người . . .” thì đã có người đỡ lời ngay:

- Chỉ cháy của nửa gian tỉnh thất thôi, việc gì mà phải kinh hãi như thế! Các người hãy về sơn cốc đi, chị em chúng ta còn muốn ở đây nói chuyện với nhau một lát.

Tiểu Băng nghe tiếng nói của người đó, đã nhận ra nàng ta chính là Tư Đồ Lộ. Tư Đồ Lộ đi tới cạnh Tiểu Băng, trông mặt có vẻ mệt nhọc. Vừa tới nơi, nàng đã nhìn Tiểu Băng, lắc đầu hỏi:

- Băng muội, từ khi chia tay đến giờ, hiền muội vẫn mạnh giỏi đấy chứ? Sự thể ở nơi đây thay đổi một cách nhanh chóng kinh người. Ngạn đại ca của hiền muội đâu?

Tiểu Băng cau mày lại đáp:

- Tiểu muội với Ngạn đại ca đã gặp gỡ một việc kỳ tuyệt, lát nữa tiểu muội sẽ thưa cùng chị nay. Nhưng chị có biết ai đã phóng hỏa đốt Trường Minh Cốc không?

Tư Đồ Lộ lắc đầu đáp:

- Ngu tỷ về chậm một bước, tuy chưa gặp người phóng hỏa, nhưng cũng có thể đoán ra được là ai.

Tiểu Băng lắc đầu nói tiếp:

- Chị thử đoán xem, nhưng em chắc chị không sao đoán ra được đâu !

Tư Đồ Lộ thấy Tiểu Băng vẫn còn vẻ kinh ngạc, nàng hiểu ngay nàng ta đã gặp ai rồi, nên nàng thở dài một tiếng, thủng thẳng đáp:

- Có phải người đến Trường Minh Cốc phóng hỏa là Đông Hải Long Nữ Ngải Tỷ Quân tiểu muội không?

Tiểu Băng thất kinh lui về phía sau nửa bước, trở mặt lên nhìn Tư Đồ Lộ thất thanh hỏi:

- chị . . . sao chị lại đoán ra được là Tỷ Quân tiểu muội như thế?

- Vì ngu tỷ không những đã ở ác Quỷ cốc dưới núi Lục Chiếu trở về đây mà còn là người đồng thân phận với Tỷ Quân tiểu muội nữa. Cô ta là Đệ Cửu Bá Thiên, người ngoài nhóm VÔ LÂM BÁT BÁ THIÊN, còn ngu tỷ là Đệ Thập Bá Thiên, người ngoài nhóm VÔ LÂM BÁT BÁ THIÊN.

- Sao chị lại vào ác Quỷ cốc dưới núi Lục Chiếu trở về được và lại biến thành Đệ Thập Bá Thiên như thế? Xin chị kể cho em nghe đi. Em cũng có một việc rất quan trọng muốn thưa để chị hay.

Tư Đồ Lộ nhìn Tiểu Băng một hồi rồi đáp:

- Sự tao ngộ của chị em chúng ta có lẽ nói ra rất dài, vậy hiền muội hãy nghe ngu tỷ nói trước, rồi lại đến lượt hiền muội kể cho ngu tỷ nghe để tiêu khiển đêm dài dằng dặc này.

Nói xong, nàng kéo tay Tiểu Băng, thủng thẳng đi lên trên đỉnh núi vừa đi vừa kể chuyện mình ở núi Lục Chiếu ngộ hiểm như thế nào cho Tiểu Băng nghe .

Thì ra nàng bị Bất Tà, Đại Hóa và Tây Bình bao vây, tự biết không sao đào tẩu thoát, mà đấu thì lại địch không nổi, tình thế thực là hiểm nghèo vô cùng.

Lúc ấy trong ác Quỷ cốc lửa đang bốc cháy chọc trời, Bất Tà liền phái Đại Hóa trở về sơn cốc chỉ huy các người cứu hỏa, một mặt y thị thò tay vào túi, từ từ đi tới gần Tư Đồ Lộ.

Xưa nay Tư Đồ Lộ là người rất trầm tĩnh, nhưng lúc này cũng phải hoảng sợ, vì nàng không sợ gì Tây Bình, nhưng đối với Bất Tà thì quả nàng có sợ hãi thực .

Căn cứ vào những sự mình đã mắt thấy tai nghe, Tư Đồ Lộ biết Bất Tà không những võ công rất cao siêu, mình địch không nổi, mà đối phương lại có Mê Thần Tà Pháp rất đáng sợ nữa, cho nên nàng nghĩ đi nghĩ lại chỉ có một cách mạo hiểm là mới mong thoát thân được thôi, chứ không còn cách gì hơn thế nữa.

Nàng quyết định như vậy, chờ Bất Tà đi tới gần, liền vận Huyền âm Chân Khí, tuyệt học của sư môn ra, để đấu thí mạng với đối phương một phen.

Lúc ấy Bất Tà đã đi tới chỗ cách nàng ba bước, thò tay vào túi lấy ra một vật gì và đang rút tay ra. Tư Đồ Lộ đã vận Huyền âm Chân Khí lên rồi, đang định tấn công thì bỗng trông thấy vật của Bất Tà lấy ở trong túi ra, liền kinh ngạc Vô cùng, lại gượng nén lửa giận xuống và đợi chờ thêm một lát nữa.

Thì ra Dư Bất Tà đã thò tay vào túi lấy ra một cái thẻ ác Quỷ Lệnh Phù ra. Y thị cầm cái thẻ ở trong tay, vẻ mặt lạnh lùng không sao biết được y thị đang vui vẻ hay là tức giận? Trong lúc Tư Đồ Lộ đang phân vân, thì Bất Tà đã lên tiếng hỏi :

- Lãnh MỘ Hoàn có biết nếu không xin cái thẻ ác Quỷ Lệnh Phù này của ta, mà tự tiện ra khỏi ác Quỷ cốc là đã phạm vào đại kỵ của bang không?

Tư Đồ Lộ nghe thấy giọng nói đối phương không có vẻ gì là gay gắt, liền chấp tay cung kính chào và đáp:

- Tiểu muội mới vào trong bang, không hiểu rõ luật lệ hơn nữa lại đang có việc cần phải vội rời khỏi sơn cốc ngay, mong Dư đại tỷ khoan thứ mà xử phạt tội nhẹ cho!

Bất Tà bỗng đưa cái thẻ ác Quỷ Lệnh Phù cho Tư Đồ Lộ, rồi cười giọng quái dị nói tiếp:

- Người không phải là thánh hiền, ai mà chả có lầm lỗi! Dư Bất Tà ta xưa nay không trách phạt những người đã biết nhận lỗi. Đây, hiền muội mau cầm lấy cái thẻ ác Quỷ Lệnh Phù, làm xong công việc phải trở về bang ngay, đừng có để lỡ mất ngày mùng một tháng tư, tức là ngày khai bang đại hội của chúng ta.

Thấy Bất Tà nói như vậy, không những Tư Đồ Lộ mừng rỡ khôn tả, mà cả Kỷ Tây Bình cũng ngạc nhiên, không hiểu tại sao Bất Tà ưu đãi và khoan thứ đối với Lãnh MỘ Hoàn, người mới nhập bang như thế?

Tư Đồ Lộ liền cung kính giơ tay ra đỡ lấy cái thẻ ác Quỷ Lệnh Phù. Bất Tà lại cười giọng quái dị mà nói với Tây Bình rằng:

- Kỷ bá chủ, chúng ta phải trở về sơn cốc ngay, may ra có thể đón bắt được hai cậu cháu Cơ Ngọc Thành để hỏi tội chúng sao dám phóng hỏa đốt bang phái của chúng ta như vậy vừa rồi Tây Bình đoán chắc Bất Tà, vì thấy có kẻ đại địch đến xâm phạm, không có thì giờ xử tội Lãnh MỘ Hoàn, liền đặc biệt khoan hồng, định dùng âm mưu kết nạp, để Lãnh MỘ Hoàn khỏi phải vì sợ tội mà bỏ đi không dám quay trở về nữa.

Nghĩ như thế, y thị càng chịu phục thủ đoạn xử thế của Bất Tà. Y thị liền cùng Bất Tà quay trở về ác Quỷ cốc, nhưng vẫn không quên vẫy tay chào Tư Đồ Lộ, mỉm cười nói :

- Lãnh gia hiền muội được Dư đại tỷ thương và khoan hồng nên mới hậu đãi hiền muội như vậy, mong hiền muội hãy sớm trở về bổn bang. Đến lúc ấy, Tây Bình sẽ đi cùng hiền muội đến trước mặt đại tỷ nộp thẻ và tạ tội .

Lời nói y thị chưa dứt, thì hình bóng của y thị với Bất Tà đã mất dạng rồi.

Tư Đồ Lộ lau chùi mồ hôi lạnh vừa thoát ra ở trên trán, rồi vội rời khỏi núi Lục Chiếu mà quay trở về Trường Minh Cốc luôn.

Vì nàng nghe thấy Ngải Tử Quân thừa lệnh Bất Tà đến Trường Minh Cốc, lợi dụng tình giao hữu năm xưa để ám hại mình, nên nàng muốn tương kế tựu kế bắt Tử Quân trước, rồi sẽ nghĩ cách giải trừ Mê Hồn Tà Pháp cho nàng ta sau .

Ngờ đâu vì bị cản trở ở núi Lục Chiếu, nên nàng mới về không kịp. Khi nàng về đến Trường Minh Cốc khẩu, thì thấy ngọn lửa yêu dân và sắp tắt rồi.

Tiểu Băng nghe Tư Đồ Lộ nói xong, dậm chân mấy cái, thất thanh đỡ lời :

- Chị Tư Đồ, tình thế phen này của chúng ta thực tai hại Vô cùng, không những Tử Quân tiểu muội trúng phải Mê Hồn tà thuật của Dư Bất Tà, mà cả tiểu muội và Tư Mã đại ca cũng đã trúng phải một chất độc nguy hiểm, không có thuốc gì có thể giải cứu được Tư Đồ Lộ nghe thấy Tiểu Băng nói như thế, liền trở cái áo bào có vẽ xương người mà Tiểu Băng đang mặc gượng cười hỏi :

- Bằng muội với Ngạn hiền đệ gặp phải chuyện gì thế? Sao lại trúng phải chất độc làm nguy chậm và lại còn ăn mặc quái dị như thế này nữa?

Tiểu Bằng thở dài đáp:

- Chị hãy nghỉ ngơi giây lát rồi tiểu muội sẽ làm cho chị rất kinh ngạc cho mà xem .

Nói xong nàng bỗng núp vào sau một tảng đá lớn.

Tư Đồ Lộ thấy thế vội lớn tiếng hỏi :

- Sao Bằng muội lại có hành động quỷ quái như thế? Chẳng hay hiền muội định giở trò gì ra như vậy?

Nàng vừa nói dứt lời thì Tiểu Bằng đã ở sau tảng đá bước ra nhưng nàng đã đeo chiếc mặt nạ da người, được coi là một trong Huyền âm Tam Bảo.

Tất nhiên Tư Đồ Lộ phải nhận ra ngay được vật báu của sư môn mình. Thấy thế, nàng kinh hãi khôn tả, thất thanh hỏi:

- Bằng muội đã lấy ở đâu ra bộ mặt nạ da người này thế?

Tiểu Bằng cởi cái mặt nạ da người ra, rồi cau mày hỏi :

- Có phải chị còn có một người sư huynh nữa tên là Đông Phương Hách đấy không?

40. Thiên Long Bá Chủ

Tư Đồ Lộ càng kinh ngạc thêm, gật đầu đáp:

- Người ấy đề hèn cực độ, thủ đoạn rất ác độc, đã bị Huyền âm Tiên Tử, ân sư đã quá cố của ngu tỳ, đuổi khỏi sư môn rồi. Chẳng lẽ Bằng muội với Ngạn đệ đã gặp y rồi chăng?

Tiểu Bằng gượng cười đáp:

- Chúng tôi không những đã gặp vị sư huynh ấy của chị, mà còn bị y bắt ép chúng tôi uống một thứ thuốc độc của y đặc biệt chế ra làm nguy rất chậm, rồi lại bắt ép chúng tôi phải kết làm anh em với y. Bây giờ em còn là một vị phó giáo chủ của Huyền âm Giáo nữa.

Tư Đồ Lộ càng kinh ngạc thêm . Tiểu Bằng bèn kể chuyện mình với Tư Mã Ngạn đêm khuya đi du ngoạn núi Mạc Phủ, vì định cứu người mà bước lầm vào trong Huyền âm động rồi gặp những việc kinh hãi như thế nào, kể hết cho Tư Đồ Lộ nghe .

Tư Đồ Lộ lắng lắng nghe, chẳng nói chẳng rằng, đôi lông mày cau lại hầu như kết thành một đũa thấy nàng rầu rĩ như thế nào.

Tiểu Bằng biết Tư Đồ Lộ đang nghĩ cách đối phó nên cứ để yên cho nàng ta nghĩ ngợi chứ không dám kinh động tới .

Tư Đồ Lộ khoanh tay về phía sau, đi đi lại lại hồi lâu, rồi mới quyết định được, liền đi tới chỗ mép sườn núi, nhìn xuống Trường Minh Cốc, rú lên một tiếng thực dài. Một lát sau, bốn nhân vật đặc lực của phái Trùng Quang lại trở lên để chờ lệnh.

Tư Đồ Lộ dặn bảo các người phải giải tán ngay phái Trùng Quang, đừng có ở lại Trường Minh Cốc, rồi tản mát khắp mọi nơi trên giang hồ để chờ lệnh và sau đó cho người đi tới phái Võ Đang, Thiếu Lâm các nơi, báo cho chương môn của các môn phái biết, đến mừng một tháng tư này cứ việc đi thẳng tới ác Quỷ cốc ở núi Lục Chiêu, chứ không cần phải tới tụ tập ở Vương ốc sơn này nữa.

Bốn tên thủ hạ đặc lực ấy liền vâng lời đi ngay.

Tiểu Bằng ngạc nhiên hỏi :

- Chị Tư Đồ, chị làm như thế có dụng ý gì?

Tư Đồ Lộ thở dài đáp:

- Băng muội không biết đấy thôi. Đông Phương Hách là một người hung ác và hay đồ kỵ lắm. Y đã trở về Bắc Mang Quỷ Phủ thì thể nào cũng tới đây sinh sự. Huống hồ bây giờ chị lại phải cùng cô đi tìm kiếm Đại Trí thiên sư, Gia Cát Nhân, Du Thiên Lạc các người, thì giờ đâu mà trông coi Trường Minh Cốc này nữa? VÕ Lâm Bát Bá Thiên lại nhòm ngó luôn luôn, bất cứ lúc nào chúng cũng có thể phái người đến đây sinh sự.

Nếu không tạm thời giải tán thì có phải là các môn hạ đệ tử của tôi sẽ ngộ tai họa thảm khốc không?

Tiểu Băng nghe xong liền gật đầu nói tiếp:

- Chị Tư Đồ nghĩ xa như thế tất phải. Chờ khi nào đại phá Bát Bá Bang, diệt trừ Đông Phương Hách rồi, lúc ấy sẽ cùng Ngạn đại ca và các người trở về đầu dưới trướng của chị, để giúp chị xây dựng một phái Trùng quang đồ sộ hơn thế này nữa . . .

Tư Đồ Lộ xua tay, vừa cười đáp:

- Băng muội nói như vậy không đúng tí nào. Nếu chúng ta đã giải tán phái Trùng Quang rồi, thì chẳng cần phải tổ chức lại làm chi. Còn nếu chúng ta được toại nguyện, quét sạch bọn quần ma, rồi muốn làm rạng rỡ võ học, thì chúng ta nên tổ chức phái VÕ Vi Lúc ấy ngu tử sẽ tình nguyện đi hiệu triệu các thủ hạ cũ làm căn bản cho phái VÕ Vi.

- Chị đã có cái tên là Trùng Quang Công Chúa, vậy bang phái của chị lãnh đạo tất nhiên phải gọi là Trùng Quang chứ, sao lại đổi tên là phái VÕ Vi như thế để làm chi?- Vì tôi đã thất bại luôn luôn, nên đã nhận thấy võ học và tài trí của mình thực không đáng là người lãnh đạo một bang phái, cho nên cần phải bầu một người cao minh hơn, để tổ chức lại một môn phái mới.

Tiểu Băng kêu “ồ” một tiếng, rồi mới vỗ nhẽ hỏi tiếp:

- chị muốn tổ chức phái VÕ Vi, vậy hai chữ “Vô Vi” ấy, có phải là ám chỉ VÕ Vi Tiên Tử, chị âu Dương Thúy đấy không?

- Ngoài âu Dương hiền muội võ công và tài trí đều hơn ngu tử ra thì hiện thời quả thực không sao kiếm ra được một người có thể hơn âu Dương hiền muội, để chống đối với bọn cùng hung cực ác ở trên giang hồ được.

Tiểu Băng hơi ngạc nhiên, nhưng lại mừng thầm và hỏi tiếp:

- Rốt cuộc chị đã tiết lộ chuyện bí mật đó cho em hay. Theo như lời chị vừa nói, có phải chị âu Dương vẫn chưa chết không?

Tư Đồ Lộ thở dài đáp:

- Bây giờ ma cao đạo thấp, tai kiếp sắp đến với chúng ta, việc giáng ma, vệ đạo trọng hơn là việc tư tình nhi nữ, chúng ta không nên giấu giếm những bí mật ấy với nhau nữa.

Nói xong, nàng liền kể cho Tiểu Băng biết âu Dương Thúy chưa chết mà hóa trang thành Trang Bá Lạc, . . .

Nghe xong, Tiểu Băng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ, vỗ tay, lớn tiếng nói :

- Như vậy thì hay lắm! Em rất tôn sùng chị âu Dương. Vì nghe thấy Tỹ Quân hiền muội nói dối, và thấy ngôi mộ giả của chị ấy, nên tiểu muội với Ngạn đại ca đã cương quyết giữ sự thanh bạch mười năm .

Nói tới đó, nàng vén tay áo lên, để lộ chấm “thủ cung sa” mà lần trước Tư Đồ Lộ đã điểm cho nàng ở trong Trường Minh Cốc, rồi lại nửa nũng nịu, nửa hổ thẹn, hai má đỏ bừng, khẽ nói tiếp:

- Chị Tư Đồ, người không phải là cây cỏ, ai mà chẳng có tình, huống hồ tiểu muội với Ngạn đại ca đã sớm định danh phân rồi, hai trái đã kết thành một. Nhưng chúng tôi đi ngao du hàng vạn dặm như thế, lúc nào cũng ở cạnh nhau, mà vẫn còn giữ được cái chấm “thủ cung sa” này, như vậy cũng đủ làm cho chị âu Dương được an tâm rồi .

- âu Dương hiền muội muốn tác thành mối nhân duyên cho tiểu muội với Ngạn đệ, nên khổ tâm hết sức mới phải giả chết như thế, nhưng có ngờ đâu hai người lại rất thanh bạch mà giữ thế ước với nhau mười năm như vậy. Nếu âu Dương hiền muội hay được chuyện này, chắc cũng không vui về gì đâu .

Tiểu Băng ứa nước mắt ra, đáp:

- Em cũng biết chị âu Dương rất cao thượng, đành hy sinh hạnh phúc của mình mà giúp cho em với Ngạn đại ca thành vợ thành chồng như vậy. Nhưng em yêu cầu chị thể nào cũng giúp cho Ngạn đại ca được cùng chị âu Dương kết thành mối tình duyên Vô cầu ấy, để sau này dưới trăng trước hoa, em được làm tỳ thiếp cũng không bao giờ kêu ca hay oán than nữa lời.

- Hà! Lời yêu cầu này của Băng muội, ngu tử không dám nhận đâu. Vì ngu tử đã biết âu Dương hiền muội cũng như ngu tử, đã chán sự đời, trong thâm tâm của ngu tử cũng như âu Dương hiền muội không còn ý niệm nhi nữ phu thê đâu .

- Chị nói rất đúng, nếu quả thực chị âu Dương chán đời như vậy, thì Ngạn đại ca thể nào cũng mang bệnh tương tư suốt đời chứ không sai.

- âu Dương hiền muội là người đại trí tuệ và rất khoáng đạt, tất nhiên cô ta thể nào cũng nghĩ tới điểm đó rồi . Băng muội còn nhớ truyện Tam Quốc không? Từ Thứ bái biệt Lưu Bị còn giới thiệu Gia Cát Lượng rồi mới phóng ngựa ra đi. Thì nay âu Dương hiền muội cũng giả chết mà giới thiệu Ngọc Trắc Hằng Nga cho Ngạn hiền đệ, lại còn bố trí Ngải Tử Quân để làm thể thân cho mình. Như vậy trước sau Tư Mã hiền đệ vẫn được hưởng phúc Tề nhân, như thế không đủ hay sao? Chẳng lẽ y lại còn tham tâm bất túc, mà muốn được cả ba bông hoa một lúc hay sao?

Nói tới đó, nàng rầu rĩ lắc đầu thở dài, nói tiếp:

- Tuy câu chuyện như vậy, nhưng mấy vị hoan hỷ oan gia sau này sẽ kết cục ra sao, có lẽ không ai có thể đoán biết trước được. Bây giờ các người chỉ có một cách là thấy một bước thì đi một bước thôi.

Tiểu Băng gơ tay áo lên chùi nước mắt, u oán hỏi :

- Chị Tư Đồ, sau khi giải tán phái Trùng quang rồi, chị định đi kiếm ai?

Tư Đồ Lộ cùng Tiểu Băng thủng thẳng đi xuống núi, tiến thẳng vào trong Trường Minh Cốc, rồi gượng cười đáp:

- Chúng ta hãy trở về Trường Minh Cốc trước, đem thêm quần áo tiền bạc đi, vì chuyến này chúng ta sẽ đi xa và rất lâu. Bất cứ ta đi kiếm Đại Trí thiền sư, Gia Cát Nhân hay Du Thiên Lạc cũng vậy, cả ba người ấy đều không có chỗ nào nhất định, nên rất khó tìm kiếm. Nhất là lần này tôi đi núi Ô Mông đến am Kiến Tính thì am ấy đã bị thiêu rụi. Vô Vi Tiên Tử với Kiến Tính sư thái đều mất tích hết, nên tôi lại càng hoảng sợ và thắc mắc thêm . Như vậy biết đi đâu mà tìm kiếm thấy hai người ấy?

Tiểu Băng thấy Tư Đồ Lộ cau mày lại, mặt lộ vẻ lo âu và rầu rĩ, liền an ủi nàng ta rằng:

- Chị khỏi phải lo âu như thế, biết đâu phen này chúng ta đi tìm kiếm lại tình cờ thấy cả hai người cũng chưa chừng. Chẳng lẽ chị âu Dương là người thần thông như thế, lại bị một trận lửa nho nhỏ như vậy thiêu hủy hay sao? Hoặc giả chị âu Dương Thúy đang bí mật trừ tính đại kế giáng ma, tạm thời phải giấu kín hành tung cũng chưa chừng.

Tư Đồ Lộ gượng cười nói tiếp:

- Ngu tử cũng biết không khi nào âu Dương Thúy lại bị giết trong trận hỏa tai ấy đâu .

Nhưng không biết chị ta có trừ tính đại kế giáng ma hay không, thì dù sao cũng phải thông tin tức với ngu tử để bàn tán với nhau mới phải. Vì bây giờ trong quần tã lại mới có thêm ba tên ma đầu tuyệt thế, là: Dư Bất Tà, Cơ Ngọc Thành với Đông Phương Hách. Theo sự hiểu biết của ngu tử, thì ngoài âu Dương Thúy với Đại Trí thiền sư ra, Chưa chắc đã có cao thủ chính phái nào khác có thể địch nổi ba tên ma đầu ấy.

- Chị nói rất đúng, ba tên ma đầu ấy lợi hại thực. Cũng may chúng đang thù nghịch với nhau, nhờ vậy mà chúng ta mới đỡ lo. Nhưng chỉ sợ một ngày kia chúng lại biết hợp tác với nhau, thì lúc ấy trong võ lâm sẽ không biết khốn khổ đến mức độ nào.

Tư Đồ Lộ thở dài một tiếng, lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Cho nên sự của thiên cơ là ở đó. Trời đất tự có oai linh riêng, những cái gì mà tạo hóa đã xếp đặt thì không ai có thể đoán trước được. Hiện giờ hoàn cảnh của chúng ta tuy khó khăn thực, nhưng mình làm việc gì không hổ thẹn với lương tâm, không trái ý với trời, thì đường đi của chúng ta, dù hiểm trở, cũng sẽ hóa thành con đường vừa rộng rãi vừa bằng phẳng ngay.

- Không cần biết thu hoạch ra sao, chỉ cần biết cây cây thôi. Chúng ta đã đàn kiếm giang hồ, tự cho mình là trượng nghĩa, quả thực phải có tấm lòng như thế mới được .

Hai chị em về tới Trường Minh Cốc, lấy khá nhiều đồ dùng và tiền bạc rồi lên đường ngay. Hai người thích đi đâu là đi tới đó liền chứ không có mục đích nhất định. Nhưng vì Đông Phương Hách chỉ cho phép Tiểu Băng đi có hai tháng thôi, cho nên nàng không dám đi cách núi Bắc Mang quá xa.

Một đêm trăng nọ, hai nàng đã đến thảo lư của Gia Cát Nhân ở trên Hoa Đỉnh Phong tại núi Thiên Đài, chỉ thấy cửa động theo gài, mạng nhện giăng đầy, hiển nhiên vị Thần y đương thời đi vắng đã lâu, chưa về nhà bao giờ.

Nhưng đã chịu khó cây bừa thì phải có thu hoạch. Hôm ấy, hai nàng du ngoạn núi Thiên Đài đã hơi chán rồi, lại quay trở về Trung Châu, khi đi qua núi Đại Biệt, thì hai nàng đã gặp một người. Người đó không phải là thánh tăng hay thần y, mà lại là hung thần ác sát.

Vị hung thần ác sát ấy là một hòa thượng áo đỏ, mà vị hòa thượng này lại là Triều Nguyên đại sư, được người ta gọi là Thiên Long Bá Chủ, và cũng là người trong nhóm Thiên Long Bát Bá Thiên.

Tiểu Băng với Tư Đồ Lộ đang đứng tựa gốc cây nhìn trăng, bỗng thấy vị hung tăng ấy hấp tấp đi qua chỗ cách hai người chừng mười trượng. Tiểu Băng liền rỏ tai Tư Đồ Lộ:

- Chị Tư Đồ, hòa thượng này hình như là người đi cùng với Liễu Tôn Văn mà chúng ta đã thấy ở trong đại hội Vân Mộng Tranh Kỳ phải không?

Tư Đồ Lộ khẽ gật đầu đáp:

- Phải, pháp hiệu của y là Triều Nguyên, cũng là người trong nhóm Bát Bá Thiên và được gọi là Thiên Long Bá Chủ đấy.

- Chắc tên hung tăng này phải có việc gì cần nên mới đi tới núi Đại Biệt xa xôi như thế này . .

- Người trong nhóm Bát Bá Thiên, ngoài Dư Bất Tà ra, thì các ma đầu kia ai cũng phải lôi kéo hảo thủ nhập bang, và trước ngày mồng một tháng tư phải về núi Lục Chiếu để tiện khoe khoang thực lực với tất cả anh hùng hảo hán của võ lâm đương thời, nên Triều Nguyên hòa thượng mới phải đi xa như thế này để tìm kiếm người tài giỏi .

- Chị Tư Đồ, chúng ta thử theo sau y để xem y tìm kiếm ai? Nếu tiện, tiểu muội muốn cho hung tăng này nếm mùi Long Hồ Phong Vân kiếm pháp một phen.

- Đi theo y để dò xét xem cũng không sao. Tên hung tăng này đi một thân một mình như thế, chúng ta cũng nên thừa cơ hạ y đi. Nhưng chỉ nên đâm y bị thương thôi, chứ đừng nên giết chết y.

Tiểu Băng nghe thấy Tư Đồ Lộ nói như thế, ngạc nhiên Vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Tại sao chị lại từ bi như thế?

Tư Đồ Lộ vừa đeo cái mặt nạ có hieu mười ba cái vòng vàng lên, vừa lắc đầu đáp:

- Băng muội hiểu lầm ý định của ngu tử rồi. Không phải ngu tử từ bi, mà chỉ muốn bắt sống tên hung tăng này thôi. Vì Tỹ Quân tiểu muội thần trí đang bị mê hoặc và đang nằm trong Oả ma. Nếu chúng ta bắt được tên hung tăng này, và khi nào chúng ta không có cách cứu được Tỹ Quân tiểu muội, thì chúng ta sẽ đem y ra để trao đổi .

Tiểu Băng thấy Tư Đồ Lộ đeo mặt nạ vào, nàng cũng lấy mặt nạ da người ra đeo, rồi gật đầu nói tiếp:

- Kế này của chị rất hay, em quyết tâm nương tay tha chết cho y.

Thế rồi hai người lẳng lặng theo sau lưng hòa thượng, nhưng Tư Đồ Lộ sức nghĩ tới một việc, vội bảo Tiểu Băng rằng:

- Khi đấu với tên hung tăng hiền muội phải nên cẩn thận, đừng có khinh địch vì trong nhóm Võ Lâm Bát Bá Thiên, ngoài Bát Tà ra, phải kể đến hung tăng này là người có võ nghệ rất cao siêu nên y đã được coi như là đệ nhị cao thủ của chúng.

Tiểu Băng nghe nói, nhìn thẳng vào mặt Tư Đồ Lộ hỏi tiếp:

- Chị Tư Đồ sao chị lại biết rõ như thế?

- Ngu tử đã giả bộ nhập bọn với bọn chúng, thì tất nhiên phải biết thực lực của chúng ra sao chứ? Trong ác Quỷ cốc có treo ba cái chuông để thử tài những người tới nhập bọn. Chính bọn chúng tám người cũng đã gõ thử ba cái chuông ấy rồi. Kế quả Dư Bát Tà cùng với tên hung tăng này đã gõ nổi cái chuông treo cao nhất còn những người kia chỉ có thể gõ nổi cái chuông thứ hai thôi.

- Nếu vậy chúng ta đối phó với y cần phải xử dụng cả thủ đoạn cứng với mềm mới được Trước hết do tiểu muội đấu với y vài hiệp, nếu địch không nổi hay hạ không nổi y thì lúc ấy chị hãy ra mặt. Chị đã đeo cái mặt nạ mười ba chiếc vòng kim hoàn, lại khéo ăn nói và còn biết rõ hết tình hình của Bát Bá Bang thì thể nào chị cũng khiến nổi y tin tưởng mà làm thân với chúng mình, rồi chúng ta sẽ thừa cơ điểm huyết cho y té ngã.

Tư Đồ Lộ gật đầu tán thành, thế rồi hai chị em vội vàng rón rén đuổi theo. Lúc ấy Triều Nguyên hòa thượng đã đi tới chân một vách núi cao chọc trời, và ngừng chân ở một trước hang động tối om .

Hai nàng thấy lúc ấy gió núi thổi vù vù, cây cối rung động ào ào, lại thêm có tiếng nước thác chảy mạnh, gây một thứ tiếng rất ồn ào, nên hai nàng biết tung tích của mình chưa bị tiết lộ. Hai nàng lại rón rén đi tới sau động đá ở cách chỗ hang động kia chừng ba trượng để nghe và xem lôm hung tăng làm gì .

Triều Nguyên hòa thượng vốn dĩ là một hung tăng, tính nết rất nóng nảy và kiêu ngạo Vô cùng, không ngờ bây giờ y lại có thái độ rất cung kính. Chỉ thấy y hướng vào hang động nọ, cung kính chấp tay niệm “A di Đà Phật” rồi mới lên tiếng nói :

- Bần tăng là Triều Nguyên, tuân lệnh tới phó ước, xin đại sư cho được yết kiến.

Tiểu Băng liền dùng Nghi Ngữ truyền thanh, khẽ nói với Tư Đồ Lộ rằng:

- Hình như tên hòa thượng này tới kiếm một tên hòa thượng nào khác thì phải .

Tư Đồ Lộ cũng dùng Nghi Ngữ truyền thanh đáp:

- Không những là hòa thượng kiếm hòa thượng, hung tăng nào đối với hòa thượng ở trong hang cung kính như vậy, thì hòa thượng ấy ắt phải cao minh hơn y.

Nàng vừa nói tới đó, thì trong hang cũng có tiếng niệm “A di Đà Phật” vọng ra. Hai nàng nghe thấy tiếng niệm Phật hiệu ấy, đều đưa mắt nhìn nhau và trong lòng thắc mắc. Vì hai nàng nhận thấy chân khí và nội lực của vị hòa thượng trong hang lại còn kém thâm hậu hơn Triều Nguyên hòa thượng.

Triều Nguyên hòa thượng cũng hơi ngạc nhiên. Lúc ấy trong hang đã có một hòa thượng trẻ tuổi, mặt mũi tuấn tú Vô cùng, mặc áo bào màu xám, từ từ bước ra.

Thấy hòa thượng trẻ tuổi vừa ra tới cửa hang. Triều Nguyên hòa thượng đã biến sắc mặt, liền lạnh lùng hỏi:

- Tiểu sư phụ, lão thiền sư ở trong hang là người thế nào của tiểu sư phụ? Pháp hiệu của tiểu sư phụ xưng hô ra sao?

Hòa thượng trẻ tuổi chấp tay lên trước ngực mỉm cười đáp:

- Tiền tăng là Ngô Phi, thừa lệnh gia sư ở đây đợi chờ đại sư để liễu kết vụ nhân quả kia.

Triều Nguyên ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Lệnh sư lão hòa thượng đã hẹn bản tăng tới đây, sao lại không cho bản tăng gặp mặt?

Ngộ Phi thần sắc nghiêm nghị, lớn tiếng đáp:

- Gia sư được lệnh chiêu hồi Tây Thiên Cực Lạc muốn ở lại để gặp đại sư liễu kết vụ nhân duyên này cũng không được .

Triều Nguyên kêu “ồ” một tiếng, thất kinh hỏi lại :

- Thế ra lệnh sư đã viên tịch rồi ư? Bần tăng không quản ngại đường xá xa xôi, tới đây để gặp lệnh sư, nào đâu có ngờ chuyển đi này lại không được gặp. Thực là ân hận !

Ngộ Phi đại sư lại niệm một câu Phật hiệu, rồi đáp:

- Tuy gia sư đã viên tịch, trở về Tây Phương Cực Lạc rồi, nhưng những việc gì ở trên trần tục này đã sai Ngộ Phi liễu kết thay. Không hiểu đại sư không quản ngại đường xá xa xôi tới đây tìm kiếm gia sư có việc gì? Xin đại sư cứ cho biết?

- Trước kia bần tăng ngẫu nhiên được gặp gỡ lão thiền sư biết ngay ông ta là người có võ học rất kinh kỳ, nên bây giờ bần tăng đến đây muốn lôi cuốn ông ta đi tham dự một thịnh cử của võ lâm, ngờ đâu . . .

Y chưa nói dứt, Ngộ Phi xen lời hỏi:

- Chả hay đại sư định mời gia sư đi dự việc gì của võ lâm thế?

- Bần tăng được làm Thiên Long Bá Chủ trong nhóm Thiên Long Bát Bá Thiên cho nên mới định đến đây mời lão thiền sư đến dự Bát Bá Bang hoặc đảm nhiệm một chức vị Bá Chủ, hoặc làm Hộ Pháp cho bốn bang.

- Xưa nay gia sư chỉ thích thanh tĩnh, nên đã thấp hươg để thành ngũ tục, trừ lục dục, và đã tu luyện tới mức vạn pháp giai không, không còn dính một chút bụi trần nào hết. Như vậy khi nào gia sư lại thêm tham gia bang phái của võ lâm để tranh giành danh lợi làm chi? Cho nên gia sư có sai Ngộ Phi thay mặt để cảm ơn lòng tốt của đại sư, và còn có một vật giao cho Ngộ Phi để chuyển tặng đại sư.

Nói xong, hòa thượng trẻ tuổi ấy móc túi lấy một cái lọ nho nhỏ và trong suốt, bên trong đựng ba hạt xá lợi của cửa Phật ra và đưa ngay cho Triều Nguyên hòa thượng.

Triều Nguyên không dám giơ tay ra đỡ, chỉ đưa mắt nhìn cái lọ ấy hai lượt, rồi cau mày hỏi :

- ĐÓ có phải là xá lợi tử của lệnh sư để lại đó không?

Ngộ Phi cung kính đáp:

- Chính là xá lợi của tiên sư. Ngộ Phi tuân di mệnh để kính tặng đại sư ba hạt.

Triều Nguyên hòa thượng đã dẹp thái độ cung kính và đã khôi phục dần bốn tính ngông cuồng, trợn ngược đôi lông mày lên, cười khẩy mấy tiếng rồi đáp:

- Hòa thượng hãy thâu hồi vật này lại . Triều Nguyên ta coi trọng lệnh sư, chỉ vì y có một võ học xuất kỳ, chứ ta lấy miếng xương đầu của y làm chi?

- Tiên sư có dặn Ngộ Phi khuyên đại sư sớm rời khỏi ma đạo, tịnh lễ Không Vương (bình tĩnh thờ phụng chữ Không, một trong bốn chữ: Tứ Đại Giai Không), đến khi hết trần duyên rồi, như vậy còn để lại được một chút vi tích bất diệt cho muôn thuở.

Chứng tạo Xá Lợi không bị mục nát theo cây cỏ, bằng không, hễ về tới tai kiếp là thành Cát bụi hay sâu bọ . . .

Nghe tới đây, Triều Nguyên không thể nào nhịn được nữa, liền quát lớn:

- Tên giặc sói đầu kia mau cầm mõm ngay. Phật gia thần công tuyệt thế, đã luyện thành tám thân Kim cương, không bao giờ hư hỏng được, thì ta còn sợ chi tai kiếp và thành các bụi với sâu bọ như người vừa nói nữa?

Ngộ Phi đại sư thâu hồi cái lọ nho nhỏ kia bỏ vào túi, mặt vẫn tươi cười nói tiếp:

- Đại sư có thân Xá Lợi của tiên sư tặng và có nghe lời khuyên bảo của tiên sư hay không, đó là tùy ở như đại sư. Giữa đời ta, thứ nhất không có hiềm thù với nhau, thứ hai cũng không có oan cừ gì với nhau, và hơn nữa, chúng ta lại đều là đệ tử của cửa Phật, hà tất đại sư phải to tiếng với bản tăng như thế?

- Không những nói to với người, ta còn muốn người theo ta xuống địa ngục lấy lỗi nữa là khác.

Ngộ Phi niệm một câu Phật hiệu, lắc đầu đáp:

- Ngộ Phi chỉ đi lên thiên đường, chứ không xuống địa ngục đâu. Nếu đại sư muốn tự dẫn thân vào chốn tại kiếp lấy lỗi, thì đó là quyền của đại sư, không khi nào bản tăng chịu đi theo cả.

Tiểu Băng nghe tới đó ngạc nhiên Vô cùng, liền dùng Nhĩ Ngữ Truyền âm nói với Tư Đồ Lộ rằng:

- Chị Tư Đồ, em nhận thấy tiếng nói của Ngộ Phi đại sư quen thuộc lắm, nhưng không nghĩ ra được là ai?

Tư Đồ Lộ gật đầu đang định trả lời, thì đã nghe thấy Triều Nguyên cười như điên như khùng và nói tiếp:

- Ngộ Phi, tiểu tặc sói đầu kia, có máu mặt nhanh quần áo theo ta đi ác Quỷ Cốc ở núi Lục Chiếu hay không? Nếu người còn không biết điều không chịu uống rượu mời, thì ta sẽ bắt người uống rượu phạt đấy.

Ngộ Phi đại sư lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Rượu kính bản tăng cũng không uống, mà rượu phạt cũng vậy, xin đại sư hãy tặng cho người khác đi, Ngộ Phi này không dám nhận đâu .

- Xưa nay ta đã nói là phải làm cho kỳ được. Ta đã có lòng đề cử người, thì ta phải dùng thủ đoạn cứng rắn bắt người đi ác Quỷ Cốc ở núi Lục Chiếu .

- Thuốc chỉ chữa cho bệnh không chết, Phật chỉ dẫn độ người hữu duyên. Bình sinh Ngộ Phi này Vô duyên với chữ Bá, dù đại sư có lòng từ bi như vậy, cũng không thể nào dẫn độ nổi bản tăng đâu.

Triều Nguyên nổi giận :

- Người dám bướng với ta phải không?

Nói xong y liền nhảy xổ lại chộp Ngộ Phi luôn, nhưng Ngộ Phi có thân pháp rất nhẹ nhàng, chỉ xoay người một cái đã nhẹ nhàng tránh thoát khỏi cái chộp đó của đối phương ngay.

Triều Nguyên cười khẩy, lại ra tay nhanh như điện chớp, chỉ trong nháy mắt Ngộ Phi đã bị bao trùm ở trong bóng chưởng của đối phương ngay.

Tư Đồ Lộ với Nhiep Tiểu Băng đã nhận thấy công lực của Ngộ Phi kém Triều Nguyên nhiều, chỉ nhờ có khinh công tuyệt mà tránh né thôi, chứ không sao trả đũa để thắng địch được. Nhưng tránh né như thế cũng chỉ có thể được một thời gian thôi, chứ không thể nào kéo dài mãi được. Quả nhiên sau năm mươi hiệp, Ngộ Phi đã ngộ hiểm liên tiếp thân pháp cũng đã loạn xạ dần .

Tiểu Băng biết đã đến lúc mình phải ra tay, liền đưa mắt ra hiệu cho Tư Đồ Lộ rồi nhảy ngay ra cười khẩy một tiếng.

Nghe thấy phía sau có tiếng người, Triều Nguyên giật mình kinh hãi vội ngừng tay lại không tấn công Ngộ Phi nữa.

Tiểu Băng làm ra vẻ rất kiêu ngạo, không thèm đếm xỉa tới y, từ từ bước ra mỉm cười khinh hoài. Vì nàng đeo mặt nạ da người với mặc cái áo bào vẽ cái sọ người nên Triều Nguyên với Ngộ Phi đều không sao nhận ra được nàng là ai cả.

Triều Nguyên trợn mắt lên hỏi :

- Ngài là ai? Sao lại cười khẩy luôn mỉm như thế?

Tiểu Băng không thèm trả lời câu hỏi thứ nhất của y, mà chỉ cười khẩy đáp:

- Ta cười là vì người là Thiên Long Bá chủ người trong nhóm Bá Thiên võ công khá cao siêu đấy, nhưng phải con mắt quá thiên cận.

Triều Nguyên kinh ngạc hỏi lại :

- Người nói như thế là có ý nghĩa gì?

Tiểu Băng thất cười đáp:

- CỔ nhân vẫn thường nói: “Đền nhà ai nấy rang” Ngộ Phi đại sư rõ ràng là một vị hòa thượng chân tu, người lại bảo vị ấy đi làm hòa thượng rượu thịt, giết người phóng hỏa, như vậy có khác gì kéo Khổng Tử lên Lương Sơn Bạc, mĩa mai người hiền triết không?

Triều Nguyên nghe thấy Tiểu Băng nói như vậy đã trợn tròn xoe đôi mắt e thẹn. Tiểu Băng lại xua tay nói tiếp:

- Người khỏi cần phải trợn mắt lên như thế làm chi, tuy Ngộ Phi không có hứng với Bát Bá Bang, nhưng ta đây lại rất thích thú, ta chỉ mong được làm một vị Bá Chủ . Ta chẳng cần người phải bắt ép và cũng chẳng cần phải người lôi kéo, ta cam tâm tình nguyện đi với người lên núi Lục Chiếu. Trước mặt có Phật không chịu lẽ, mà người lại cứ thích đi Tây Phương, như vậy mắt người chẳng gọi là thiên cận thì gọi là gì? Nên người chỉ có thể làm ngu xuẩn bá chủ được thôi.

Triều Nguyên bị Tiểu Băng chế diễu không sao trả lời được, liền thét lớn một tiếng và cười như điên như khùng:

- Nếu không có tài nghệ xuất sắc, thì làm sao làm nổi một vị Bá Chủ cơ chứ? Người . . .

người . . .

- Sao người lại biết ta không có tài ba cao siêu? Cứ lấy câu chuyện ta theo dõi người bao lâu rồi mà người không hay biết tý gì, như vậy đủ thấy ta đã tài ba hơn người nhiều rồi?

Triều Nguyên nghe nói mặt đỏ bừng, cười khẩy đáp:

- Cái trò quỷ quyết ấy thì có nghĩa lý gì đâu? Người muốn được làm một vị Bá Chủ cũng được, nhưng phải gỡ tài ba thực học ra cho ta xem đã.

- Tưởng gì chứ chuyện ấy thì dễ lắm! Ta đấu với người năm trăm hiệp, như vậy đã được chưa?

- Khỏi cần phải đấu đến năm trăm hiệp, người có thể đấu với ta trăm hiệp mà không bị thua, là ta cam đoan sẽ giành cho người một chức Bá Chủ .

- Thế thì hay lắm, người gỡ khí giới ra đi?

Triều Nguyên lắc đầu đáp:

- Khí giới của ta oai lực quá mạnh, chẳng cần phải dùng tới. Ta chỉ hai tay không đến với người vài hiệp thử xem Tiểu Băng lạnh lùng nói tiếp:

- Ta khuyên người đừng có nên ếch ngồi đáy giếng nhìn trời như thế, mau lấy khí giới ra thì hơn. Bằng không nếu hai tay của người bị gãy thì lúc ấy Thiên Long không có nanh vuốt mà hóa thành run rần đấy.

Nàng vừa nói vừa rút luôn thanh Trảm Lư cổ kiếm ra.

41. Tội Nghiệp Tình Lệ Khó Ướt Áo Cà Sa

Triều Nguyên thấy Tiểu Băng có vẻ anh khí lẫm lẫm, kiếm quang lại lóe mắt như vậy, y cũng phải thất kinh lui về phía sau mấy bước .

Tiểu Băng cười khẩy, gơ kiếm lên ngang ngực nhìn Triều Nguyên và nói tiếp:

- Thiên Long Bá Chủ, kiếm của ta là Đồ Long Kiếm, còn người là Đồ Long Thủ, vậy người đã chịu cởi khí giới ra chưa?

Triều Nguyên là người rất thục thời, vội rút ra cây Kim Ty Đằng Xà Côn cột ở ngang lưng ra trầm giọng đáp:

- Bần tăng xin nghe lời vàng ngọc nhưng trước hết thí chủ hãy cho biết danh hiệu đã?

Tiểu Băng vẫn chưa muốn đối thủ biết danh hiệu vội, chỉ cười và đáp:

- Người đã là một trong VÕ LÂM BÁ THIÊN, thì chẳng cần phải biết danh hiệu của ta làm chi, cứ căn cứ vào thể thức thì sẽ biết lai lịch của ta liền.

Lời nói của nàng là có ý thử thách, như vậy Triều Nguyên đâu dám hỏi thêm nữa.

Nên y liền gạt đầu nói tiếp:

- Nếu vậy mời thí chủ cứ việc ra tay tấn công trước đi, bản tăng đành phải tuân lệnh thử thách xem.

Thoạt tiên thấy Triều Nguyên rất kiêu ngạo nhưng đến khi đôi bên sắp ra tay đấu với nhau, thì Tiểu Băng thấy đối phương trầm tĩnh hẳn, liền biết ngay hung tăng này quả là một kinh địch khó đấu. Nàng liền múa kiếm nhằm ngực Triều Nguyên đâm luôn một kiếm.

Triều Nguyên thấy thế kiếm tấn công của Tiểu Băng như vậy trong lòng rất thắc mắc, vì lối nhằm ngực kẻ địch đâm thẳng tới như thế rõ ràng là rất ngông cuồng, có lẽ là đối phương định thị oai lực của thanh bảo kiếm, nên mới liều lĩnh như vậy? BỘ pháp với thủ pháp không tương đương như thế, là một điều tối kỵ cho người mới học võ công, nhưng đối với võ lâm cao thủ mà lại ra tay tấn công một cách khác thường như vậy ắt thể nào bên trong cũng bao hàm sự tinh diệu biến hóa.

Triều Nguyên là người rất sáng suốt, y nghĩ như vậy liền quyết định dùng thủ pháp phản thương để đối phó. Nên y vội phát tay áo vải lui ngay về phía sau bảy bước .

Y đoán không sai tí nào, thế kiếm ấy của Tiểu Băng là thế. Đại Phong Dục Khởi (gió to nổi giông), một thế kiếm khởi mào của pho “Long Hồ Phong Vân Kiếm Pháp”, hễ đối phương coi thường mà sơ suất, thì khó mà tránh được ba thế tuyệt diệu liên tiếp cuanàng.

Nay Triều Nguyên tuy rất khôn ngoan vội lui về phía sau, nhưng Tiểu Băng vẫn liên hoàn tấn công ba thế sau một lúc tới.

Kiểm pháp của Tiểu Băng đã giở ra là nhằm ngay thượng, trung, hạ tam lộ của đối phương tấn công luôn một lúc.

Long Hồ Phong Vân kiếm pháp của nàng sở dĩ được nổi danh khắp võ lâm là vì nhanh và lợi hại, hễ kẻ địch hơi kém là không sao có thể thoát được ba thế kiếm này của nàng. Ngay cả Triều Nguyên hòa thượng là ma đầu nhất đẳng như thế, nếu y không khôn ngoan lui về phía sau bảy bước như vừa rồi, thì có lẽ y đã bị Tiểu Băng tấn công đến tay chân cuống quýt rồi.

Tiểu Băng tấn công luôn mấy thế liền đều hụt hết. Triều Nguyên đã ung dung tránh thoát được cả, rồi y lớn tiếng hỏi luôn:

- Đây là khởi thủy của bốn thế Long Hồ Phong Vân kiếm pháp và thanh kiếm ở trong tay thí chủ có phải là Trảm Lư cổ kiếm mà thí chủ là Ngọc Trắc Hằng Nga Nhiếp Tiểu Băng cô nương đã oai trấn càn khôn đấy không?

Tiểu Băng thấy bốn thế kiếm của mình đều đâm hụt, lại còn bị đối phương biết rõ lai lịch một cách dễ dàng như vậy cũng phải nhẹn phục, liền cúi ngay chiếc mặt nạ da người ra mỉm cười đáp:

- Thiên Long Bá Chủ quả có đôi mắt sắt bén thực, tiểu nữ chính là Nhiếp Tiểu Băng đây Tiểu Băng vừa xưng danh xong, cả Ngộ Phi đại sư đang đứng cạnh đó xem cũng phải kêu “ủa” và mặt lộ vẻ kinh ngạc .

Triều Nguyên hồ thượng vội giơ một tay lên trước ngực niệm câu “A di đà” rồi tươi cười nói với Tiểu Băng tiếp:

- Nếu Nhiếp cô nương muốn tham gia vào Bát Bá Bang chúng tôi, thì bốn bang quả thực vẻ vang biết bao, và ác Quỷ Cốc cũng sáng sủa.

Tiểu Băng vội xua tay ngắt lời :

- Thiên Long Bá Chủ đừng quá khen như thế vội, Bá Chủ hãy thử hết tài nghệ của Tiểu Băng này xem có xứng đáng làm một vị Bá Chủ hay không đã?

Triều Nguyên lắc đầu cười vừa nói tiếp:

- Khỏi cần! Khỏi cần! Với bốn chữ “Ngọc Trắc Hằng Nga” của cô nương cũng đủ làm một vị Bá Chủ rồi, khỏi cần phải thử tài làm chi nữa.

- Không! Thiên Long Bá Chủ cứ thử tài Tiểu Băng đi, như vậy Tiểu Băng mới yên trí làm đệ cửu Bá Thiên của nhóm Võ Lâm Bát Bá Thiên. Chúng ta cứ theo quyết nghị đã định hồi nãy, hãy đấu xong trăm hiệp đi đã.

Nói xong nàng liền múa kiếm nhanh như gió xông lại tấn công Triều Nguyên tiếp.

Nói về hỏa hầu và công lực thì Triều Nguyên hơn Tiểu Băng một chút, nhưng nói về khí giới thì oai lực của “Kim Ty Đằng Xà Côn” của Triều Nguyên thì lại kém Trảm Lư cổ kiếm của Tiểu Băng xa, nên đấu với nhau bằng khí giới thì Tiểu Băng lợi hại hơn vì kiếm thể của nàng cũng tinh diệu hơn nhiều.

Long Hồ Phong Vân kiếm pháp, lấy Long Hồ Phong Vân tứ thức hợp thành một pho, một lần bốn thế liên hoàn, thế công mãnh liệt như bài sơn đảo hải, nhưng kiếm pháp này không những tinh diệu và thế thức kiên hoàn mà thôi lại còn biến hóa Vô cùng. Cứ lấy thế khởi đầu là thế “Long” trong Long Hồ Phong Vân, Long Hồ Vân Phong, Long Vân Phong Hồ . . . sáu pho tất cả, lại đến thế “Hồ” khởi đầu mười tám pho nữa, như vậy tất cả hai mươi bốn pho, mỗi pho lại bao hàm bốn tuyệt thế học. Thế là có tất cả chín mươi sáu thế tinh diệu kiếm pháp mà cứ giở ra liên miên bất tuyệt.

Hơn nữa lại có Trảm Lư cổ kiếm phối hợp, thì kẻ địch dù có lợi hại đến đâu cũng khó mà chống đỡ được hết.

Triều Nguyên ứng phó được mười pho của Tiểu Băng, tức là đến thế thứ bốn mươi, thì cây côn Kim Ty Xà Đằng của y đã bị cổ kiếm của Tiểu Băng chặt gãy một khúc dài chừng tám tấc.

Triều Nguyên vừa kinh hãi vừa kính phục vội nhảy lui về phía sau hơn trượng, đang định nhìn nhận võ học của Tiểu Băng cao cường đáng làm bá chủ thì Tiểu Băng bỗng quát tháo lia lịa và xông lại tấn công tới tấp tiếp. .

Triều Nguyên đang khâm phục đã biến thành kinh hãi và tức giận vội giở luôn thân pháp rất đặc ý của y là “Thiên Thiên Thoát Xác” ra để tránh thế kiếm ấy, rồi quát bảo Tiểu Băng rằng:

- Nhiếp cô nương, bản tăng đã nhìn nhận cô nương là một vị Bá Chủ rồi, sao lại còn cứ tấn công hoài như thế? Nếu cô nương còn tấn công một cách ngông cuồng như thế nữa, thì đủ thấy lời muốn nhập bang của cô nương vừa rồi là giả dối, bản tăng sẽ cho cô nương nếm thử mùi Thiên Long chưởng lực ngay.

Tiểu Băng cười khẩy đang định múa kiếm tấn công tiếp, thì đã nghe thấy phía sau có tiếng cười lạnh lạnh và có giọng nói thánh thót vọng tới:

- Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, cổ nhân đã dạy như vậy quả rất đúng. Võ học của Nhiếp cô nương tuy cao siêu thực nhưng cứ dần kiếm giang hồ như vậy một thân mộ mình thì làm gì nổi ai, nên kết minh với anh em chúng tôi, chúng ta có hợp quần với nhau, tương trợ lẫn nhau thì mới có thể xưng bá được, trong hoàn vũ này chứ?

Nghe giọng nói đó, Triều Nguyên với Ngô Phi đại sư đều kinh ngạc chỉ riêng có Tiểu Băng biết đó chính là tiếng nói của Tư Đồ Lộ thôi.

Vì Tư Đồ Lộ đã vào ác Quỷ Cốc nên biết rõ sự thực hư của Bát bá Thiên và cũng biết Triều Nguyên hòa thương là đệ nhị cao thủ của chúng võ họ rất cao cường, nên để y giở Thiên Long chưởng pháp ra chỉ e Tiểu Băng sẽ bị tổn thương cho nên nàng mới phải vội nhảy ra can thiệp như thế.

Triều Nguyên thấy một giai nhân yếu diệu xuất hiện, nghe lời nói thì là thuộc phe bên mình, mặt lại đeo chiếc mặt nạ cheu mười ba chiếc kim hoàn, đại biểu của minh đệ mình Phi Hoàn Bá Chủ nên y càng kính ngạc thêm.

Tiểu Băng rất thông minh, thấy Tư Đồ Lộ nói như vậy, biết ngay nàng ta muốn cùng mình kẻ xướng người họa để diễn một tấn tuồng hay, rồi thừa cơ bắt sống Triều Nguyên hòa thượng làm con tin, để đổi lấy Tỷ Quân, có thể mới mong cứu được Tỷ Quân thoát nạn.

Nàng đã hiểu dụng ý của Tư Đồ Lộ rồi, cho nên nàng giả bộ trợn mắt nhìn Tư Đồ Lộ rồi lớn tiếng hỏi :

- Người mới tới kia là ai thế?

Tư Đồ Lộ vừa cười vừa đáp:

- Ta là Đệ Thập Bá Thiên Triều Nguyên nghe thấy nàng tự xưng là Đệ Thập Bá Thiên, lại càng ngạc nhiên thêm. Tư Đồ Lộ vừa nói tiếp:

- Thanh thế của Võ Lâm Bát Bá Thiên rất hùng mạnh, hiện đã tổ chức thành võ lâm Bá Thiên, Đệ Cửu Bá Thiên là Long Nữ Ngải Tử Quân còn Đệ Thập Bá Thiên là tại hạ.

Nếu Nhiếp cô nương chịu tham gia minh ước thì phải chịu lụy một chút mà làm Đệ Thập Nhất Bá Thiên vậy.

Nói tới đó nàng liền quay lại chấp tay chào Triều Nguyên rồi vừa cười vừa nói tiếp:

- Tiểu muội Lãnh Mộ Hoàn tham kiến Thiên Long Bá Chủ .

Triều Nguyên vội giơ tay lên trước ngực đáp lễ và ngạc nhiên hỏi :

- Lãnh cô nương tham gia bốn bang và kết minh với anh em bốn tể từ hồi nào thế?

Tư Đồ Lộ biết Triều Nguyên hoài nghi, liền móc túi lấy ba cái vòng vàng của Phi Hoàn Bá Chủ tặng cho ra cầm ở tay vừa cười vừa đáp:

- Tiểu muội được Phi Hoàn Bá Chủ tặng cho ba chiếc vòng vàng với mặt nạ Thập Tam Kim Hoàn này giới thiệu giao minh, khi đến ác Quỷ Cốc tiểu muội đã gõ được cái chuông thứ hai, được Trục Nhật Bá chủ Kỷ Tây Bình dẫn tới Bát Tà cung, tham kiến tổng lãnh bang tổng lãnh bang, Dư Bát Tà đại tể, nên mới được chỉ định làm một vị Bá Chủ.

Mấy lời nói này của nàng, người ngoài Bát Bá Bang không sao bịa đặt ra nổi, huống hồ trong tay Tư Đồ Lộ lại còn ba cái vòng vàng của Ô Đồ Lộc tặng cho nên Triều Nguyên không còn nghi ngờ gì nữa mà mỉm cười hỏi :

- Lãnh hiền muội có việc gì rời khỏi bốn sơn thế? Tổng đốc bang, Dư đại tể vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Tư Đồ Lộ cung kính đáp:

- Pháp giá của Dư đại tể vẫn được an thái, tiểu muội thừa lệnh pháp dụ của Dư đại tể đi làm một việc, là hề gặp anh chị em nào thì mời về ác Quỷ Cốc ngay.

Triều Nguyên hòa thương thất kinh hỏi :

- Trong ác Quỷ cốc có việc gì xảy ra thế?

Tư Đồ Lộ gật đầu đáp:

- Xích Thủ Yêu Long Cơ Ngọc Thành với cháu gái Cơ Lục Ý đến tấn công lên ác Quỷ Cốc, hỏa thiêu Thiên Bát Tà Cung. Trong hang có khá nhiều người bị thương, đồ đệ cứng của Thiên Long huynh là Hồng Phấn Kim Cương Diệu Mộng Đại bị Diêm Vương Trích của Cơ Lục Ý bắn trúng, Dư đại tể phải chặt cánh tay trái của nàng để cứu chữa nên hiện giờ nàng ta đang rên rỉ trên giường bệnh . . .

Lời nói của nàng nửa giả nửa thật và nói rất trơn tru nên Triều Nguyên hòa thương không nghi ngờ chút nào. Huống hồ nàng ở trong ác Quỷ Cốc đã thử tài Tứ Đại Kim Cương, biết Mông Đại sắc dục quá nổi, chân âm bất túc, với Thiên Long Bá Chủ, hai thầy trò thế nào cũng có tư tình, cho nên nàng mới định đánh vào chỗ yếu điểm đó để lừa dối Triều Nguyên hòa thương.

Quả nhiên Triều Nguyên hòa thương nghe thấy đồ đệ cứng của mình bị chặt tay kinh hoàng hết sức và lo âu nói tiếp:

- Lãnh hiền muội, bốn bang đã có chuyện xảy ra như vậy, chúng ta phải trở về sơn CỐC ngay mới được .

Tư Đồ Lộ chỉ Tiểu Băng đang cầm bảo kiếm vào bao mỉm cười hỏi :

- Có phải huynh trưởng đang muốn mời Nhiếp cô nương đây tham gia minh ước với chúng ta đấy không? Sao không dẫn cả vị Đệ Thập Nhất Bá Thiên này về ác Quỷ Cốc một thể Triều Nguyên cười khẩy đáp:

- Nhiếp cô nương là hiệp nữ cao quý và kiêu ngạo có coi các bang hội của giang hồ vào đâu đâu? Chưa chắc chúng ta đã mời nổi cô ta.

Tư Đồ Lộ lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Huynh trưởng lầm rồi, theo sự nhận xét của MỘ Hoàn thì Nhiếp cô nương đã cầm kiếm vào bao như thế kia, tất nhiên là đã có ý tham gia minh ước với chúng ta đây.

Triều Nguyên thấy Tư Đồ Lộ nói như vậy hơi động lòng liền đưa mắt nhìn Tiểu Băng và hỏi:

- Thế nào? Nhiếp cô nương có vui lòng tham gia vào minh ước Bá Thiên của chúng tôi không? Nếu cô nương bằng lòng thì chúng ta quyết định ngay đi?

Tiểu Băng không biết trả lời như thế nào cho phải, nàng vội đưa mắt liếc nhìn Tư Đồ Lộ có ý hỏi. Tư Đồ Lộ lại đưa mắt ra hiệu cho nàng rồi mỉm cười nói:

- Nhiếp cô nương hà tất phải suy nghĩ nhiều như thế làm chi, nếu cô nương vui lòng gia nhập bốn bang, thì Lãnh MỘ Hoàn này xin nhường ngôi Đệ Thập Bá Thiên cho cô nương và tôi xin lùi xuống làm Đệ Thập Nhất Bá Thiên vậy Tiểu Băng còn giả bộ suy nghĩ một hồi, rồi mới quả quyết nhìn Triều Nguyên gật đầu đáp:

- Nhiếp Tiểu Băng xin vui lòng nhập thập minh, xin hai vị Bá chủ giới thiệu cho.

Tấn tuồng ấy hai người diễn xuất rất khéo léo, thực là hữu thanh hữu sắc, không để lộ một chút sơ hở nào cả. Nhưng việc thiên hạ thói thường vẫn thế, trăm cái kín đáo thế nào cũng có sự sơ hở, lúc sắp hạ màn thì lại bị Triều Nguyên nghi ngờ ngay. Sở dĩ y ngờ là vì hai nàng đưa mắt ra hiệu cho nhau, tuy thế nhưng còn những việc khác mà Tư Đồ Lộ đã nói khiến y không tin cũng không được, cho nên y không hỏi han gì vội, mà chỉ lẳng lặng dò xét xem thôi Triều Nguyên là hung tăng một đời, nên y đã nghĩ ngay ra được một diệu kế, liền mỉm cười nói với Nhiếp Tiểu Băng tiếp:

- Nhiếp cô nương đã vui lòng nhập minh, với thân phận một người minh huynh, bản tăng tuyên cáo, từ nay trở đi cô nương sẽ là. . .

Nói tới đó y bỗng ngắt lời nhìn Tư Đồ Lộ vừa cười vừa nói tiếp:

- Lãnh hiền muội quyền tuyên bố danh vị của tân bá chủ là thuộc quyền của tổng lãnh bang Dư sư tử, ngu huynh không có lệnh phù không dám tự tiện tuyên bố. Hiền muội hãy cho ngu huynh mượn ác Quỷ Lệnh Phù của Dư đại tỷ ban cho lúc rời khỏi núi, để ngu huynh tuyên cáo danh vị cho tân bá chủ thay tổng lãnh bang.

Cách dò thử của y thực khéo léo, không lộ một chút hần tích nào cả, nếu Tư Đồ Lộ đưa được ác Quỷ Lệnh Phù ra, thì y sẽ không hoài nghi gì nữa. Còn nếu Tư Đồ Lộ không có ác Quỷ Lệnh Phù thì chắc bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì đáng nghi ngờ, lúc ấy y sẽ tùy cơ ứng biến mà ra tay kìm chế hai nàng.

Triều Nguyên nghĩ cách đó không phải là không cao minh, nhưng dù y có khéo tính toán đến đâu cũng không thể hơn được những việc mà trời xanh đã xếp đặt. Y có bầy mưu như vậy thì lại càng tạo thêm cơ hội cho Tư Đồ Lộ với Nhiếp Tiểu Băng ra tay kìm chế y.

Tư Đồ Lộ là người rất thông minh tức trí đa mưu, nghe thấy Triều Nguyên nói như vậy biết ngay hung tăng này đã có vẻ nghi ngờ mình rồi. May thay trong người nàng lại có thể ác Quỷ phù của Dư Bất Tà ban cho để lấy lòng nàng. Cho nên nghe thấy Triều Nguyên nói như vậy không do dự gì hết, lấy ngay ác Quỷ Lệnh Phù ra, hai tay bưng trông rất cung kính đem đến đưa cho Triều Nguyên hòa thượng và đáp:

- Thiên Long huynh trưởng, đây là ác Quỷ Lệnh Phù của tổng đốc Bang Dư Đại tỷ bang cho Lãnh MỘ Hoàn, xin huynh trưởng cứ xử dụng.

Thấy ác Quỷ Lệnh Phù xuất hiện, Triều Nguyên hòa thượng không còn hoài nghi vì nữa và biết Tư Đồ Lộ quả thực là tiểu muội mới nhập bang, nhưng y cần phải che lấp dụng ý mượn cái thẻ lệnh phù này, nên y vội mỉm cười đỡ lấy cái thẻ đó giơ cao lên quay mặt về phía Nhiếp Tiểu Băng mà tuyên bố.

- Nhiếp cô nương. . .

Y vừa nói được có ba chữ đó đã thấy dưới hông tê tái, thì ra Tư Đồ Lộ đứng ở chỗ cách y hơn thước đã sử dụng “Huyền âm Đàn Chỉ” điểm vào yếu huyệt tê của y rồi .

Thiên Long Bá Chủ Triều Nguyên hòa thượng chỉ kêu lên được một tiếng “ôi chà” rồi đứng chờ người ra tại đó luôn Tiểu Bạng bỗng rút Trảm Lư bảo kiếm ra, Tư Đồ Lộ thấy thế vội giơ tay ra ngăn cản và ngạc nhiên hỏi:

- Bạng muội làm gì thế? Chúng ta cần phải bắt sống Thiên Long Bá Chủ rồi đưa đi ác Quỷ Cốc, chứ nếu giết y thì còn lợi dụng làm sao được nữa?

Tiểu Bạng vừa cười vừa đáp:

- Không phải tôi muốn giết y, nhưng vì hung tăng này công lực cao thâm Vô cùng, nên muốn phết một cánh tay phải của y đi, để khỏi từ đây đi tới núi Lục Chiêu đường xá xa xôi như vậy, nhờ có chuyện gì xảy ra mình cũng đỡ lo ngại .

Tư Đồ Lộ xua tay, vừa cười vừa đáp:

- Bạng muội cứ yên tâm, thủ pháp tuyệt mạch bằng Huyền âm Đàn Chỉ của ngu tử là một môn võ công rất độc đáo, chỉ có một lần ở trong Trường Minh cốc ngu tử điểm tể Mã Không Quân, là đã bị Dư Bất Tà giải huyệt rồi cứu y đi được thôi, chứ ngoài mục ấy ra, quả thực chưa có ai lại có thể giải nổi môn điểm huyệt này và tha hồ người bị điểm có tài ba cao siêu đến đâu, cũng không thể nào tự giải huyệt được, nên chớ cần phết cánh tay phải của y đi làm chi. Hơn nữa chúng ta càng để cho Kim Long Bá Chủ không suy suyển một ly một tý nào chúng ta càng hy vọng cứu được Đông Hải Long Nữ một cách nguyên vẹn hoạt bát như thường.

Thấy Tư Đồ Lộ nói như thế, Tiểu Bạng đành phải mỉm cười gật đầu và cầm kiếm vào trong bao.

Lúc này Ngộ Phi đại sư đã biết lý lịch của Tư Đồ Lộ rồi liền chấp tay lên trước ngực, niệm một câu “A Di Đà Phật” rồi mỉm cười nói:

- Ngày hôm nay bản tăng rất hân hạnh được gặp gỡ hai vị thí chủ đã khét tiếng cần khôn.

Tư Đồ Lộ ngạc nhiên hỏi:

- Xưa nay đại sư vẫn tu hành ở trên núi Đại Biệt này ư?

Ngộ Phi lắc đầu:

- Xưa nay bản tăng vẫn hay phiêu lưu giang hồ, tên tuổi rất bừa bãi, gần đây được tiên sư chỉ dẫn và mới giác ngộ cho những việc làm trước kia của mình là phi lý và quy y tam bảo luôn.

Tiểu Bạng mỉm cười xen lời hỏi :

- Xin đại sư cho biết danh hiệu tục gia? Và lệnh sư là vị cao tăng nào thế?

Ngộ Phi lớn tiếng cười và đáp:

- Bản tăng cùng hai vị thí chủ đã cùng đi phó hội Vân Mộng Tam Kỳ, nhưng khi ấy chúng ta đều không dùng bộ mặt thực xuất hiện cho nên chúng ta mới không quen biết nhau . Nhưng bạn thân của hai vị nữ thí chủ là Lý Cầu Thư Sinh Tư Mã Ngạn huynh đã dính giao với bản tăng ở trên lầu Hoàng Hạc ở trong thành Võ Xương, chúng tôi rất ý hợp tâm đầu .

Tư Đồ Lộ nghe nói tới đó liền trợn ngược đôi lông mày lên nhìn Tiểu Bạng rồi gật đầu nói:

- Bạng muội phen này thực có ý trồng hoa mà hoa không nở, Vô tâm cắm liễu liễu thành rừng có khác ! Hiền muội có biết vị Ngộ Phi đại sư này là ai không?

Tiểu Bạng cũng mừng rỡ khôn tả, vội hỏi Ngộ Phi đại sư tiếp:

- Đại sư có phải là Diệu Thủ Lang Quân Du Thiên Lạc huynh rất sở trường về môn thần kỹ “Không Không” đấy không?

Thoạt tiên Ngộ Phi gật đầu, nhưng lại lắc đầu và nghiêm nghị niệm Phật hiệu rồi đáp:

- Ba chữ Du Thiên Lạc là do cha mẹ ban cho, bản tánh không dám phủ nhận nhưng còn cái biệt hiệu là Diêu Thủ Lang Quân thì xin hai vị thí chủ đừng có nhắc nhở tới nữa, vì bản tánh đã giác ngộ tiền phi rất sợ nghe thấy oan nghiệp cũ . . .

Nghe nói tới đó, Tư Đồ Lộ bỗng nghĩ tới một việc, liền ngắt lời Du Thiên Lạc mà thất thanh hỏi:

- Đại sư là Du Thiên Lạc huynh, như vậy việc quy y tam bảo của huynh chắc thế nào cũng do Đại Trí lão thiền sư dẫn độ cho phải không?

Ngộ Phi lại niệm một câu Phật hiệu, rồi cung kính đáp:

- Pháp hiệu của tiên sư là Đại dưới Trí.

Tư Đồ Lộ kêu “ủa” rồi vẽ mặt râu rĩ thở dài nói tiếp:

- Đại Trí thiền sư không những là một vị thánh tăng có thiền công rất thâm hậu và cũng là một vị võ lâm tiền bối có võ học rất cao minh. Chúng tôi đang muốn trông vào Pháp pháp của lão thiền sư che chở cho để diệt trừ tai kiếp của thế gian và quét sạch quần tà, không ngờ lão thiền sư lại đã quy y Tây Phương Cực Lạc rồi !

Ngộ Phi đại sư vừa cười vừa đỡ lời :

- Tiên sư công hành hoàn mãn, được chứng chính quả như thế, đáng lẽ hai vị nữ thí chủ phải mừng rỡ mới phải, sao hai vị lại có vẻ râu rĩ như thế?

Nói tới đó, hòa thượng bỗng ngắt lời, nhìn Tư Đồ Lộ rồi lại mỉm cười hỏi tiếp:

- Vừa rồi Tư Đồ công chúa nói hai câu tục ngữ trên chả lẽ công chúa có việc gì muốn kiếm tiên sư hay bản tăng phải không?

Tư Đồ Lộ gật đầu đáp:

- Lệnh sư với đại sư đều là người mà chúng tôi muốn tìm kiếm, bây giờ lão thiền sư đã trở về Tây Phương Cực Lạc rồi thì chúng tôi đành chỉ có kiếm một mình tiểu thiền sư thôi.

Ngộ Phi cau mày lại ngạc nhiên hỏi :

- Bản tăng Vô đức Vô năng, không hiểu hai vị định tìm kiếm bản tăng có việc gì?

Tiểu Băng vừa cười vừa xen lời nói :

- Chúng tôi đang có một việc rất quan trọng cần phải nhờ tới tài ba Không Không Diêu Thủ của đại sư.

Ngộ Phi vội xua tay niệm Phật hiệu và đỡ lời :

- Vừa rồi bản tăng đã nói rồi, xin hai vị đừng nhắc nhở đến oan nghiệp cũ ấy nữa!

Như vậy thì khi nào bản tăng lại còn đi vào lối bánh xe cũ, giở thủ đoạn hạ lưu ấy ra nữa.

Tiểu Băng không ngờ mình vừa cất lên tiếng nói, Ngộ Phi đã cự tuyệt ngay, nên nàng nhìn Tư Đồ Lộ gượng cười lắc đầu có ý muốn cầu cứu .

Tư Đồ Lộ thấy thế vừa cười vừa đáp:

- Bằng muội hãy kể chuyện Ngạn đại ca với tiểu muội đã trúng phải kỳ độc như thế nào cho tiểu thiền sư nghe, may ra tiểu thiền sư động lòng từ bi mà phá lệ cứu hiền muội với Ngạn đại ca một phe cũng chưa chừng.

Tiểu Băng nghe nói bèn kể chuyện của mình với Tư Mã Ngạn lỡ bước vào trong Huyền âm động bị bắt buộc phải uống thuốc độc như thế nào và bị Huyền âm giáo chủ Đông Phương Hách kiểm chế ra sao, nhất nhất kể hết cho Ngộ Phi đại sư hay.

Ngộ Phi lắng lắng nghe xong, miệng niệm một câu Phật hiệu, rồi nhìn Tiểu Băng lắc đầu vừa cười vừa đáp:

- Nhiếp nữ hiệp cứ yên tâm, lúc tiên sư chưa trở về Tây Phương Cực Lạc, đã đàm luận đến hào hiệp của võ lâm đương thời. Tiên sư nhận thấy Tư Mã Ngạn huynh là một vị thiếu niên anh hùng rất xuất sắc, nhân

phẩm chân chính và lại là người rất có phúc đức dù có gặp phải tai nạn gì cũng sẽ tai qua nạn khỏi. Vì vậy mà khi tiên sư gặp Tư Mã huynh đã tặng cho Tư Mã huynh mấy câu thiền ngữ viết ở trên vách đá núi Vu Sơn như sau "Giang hồ đàn kiếm, tâm địa vi tiên, ác giả tất diệt, thiện giả tất toàn . / Tiểu Băng nghe tới đó gượng cười đỡ lời :

- Bốn câu kệ ngữ ấy của lão thiền sư không giải nổi được sự nguy nan hiện thời của Ngạn đại ca chúng tôi, thế nào cũng xin đại sư giúp cho một tay để lấy được thuốc giải ở trong người của Huyền âm giáo chủ mới được .

Ngộ Phi nghe nói chấp tay vái một lay rồi mỉm cười nói tiếp:

- Nhiếp nữ hiệp không phải bần tăng cố ý làm cao đầu. Chỉ vì bần tăng đã giác ngộ được những việc phi pháp của mình trước kia mà việc làm như thế ấy không phải là chuyện dễ và bần tăng đã quy y tam bảo rồi . Một khi đã ra khỏi phạm trần thì cũng như một vị đại hiệp trong võ lâm phong kiếm bế môn hay một hào hùng trong lục lâm đã dùng chậu vàng rửa tay rồi, chả lẽ nữ hiệp nhấc tâm bắt ép bần tăng phải nhúng tay làm những việc như bần như trước nữa hay sao?

Nghe thấy Ngộ Phi nói như vậy, Tiểu Băng biết không thể nào lay chuyển nổi nữa liền lắc đầu thở dài và nói tiếp:

- Đại sư đã nói như vậy, Tiểu Băng không dám dùng những việc trần tục quấy nhiễu thiền tâm đại sư nữa. Thôi chị em chúng tôi cáo biệt đây.

Tư Đồ Lộ vội đỡ lời:

- Băng muội hãy tạm dừng cáo biệt vội để ngu tử còn có một việc này rất quan trọng quên nói cho Ngộ Phi tiểu thiền sư, người đã không còn dính một hạt bụi trần nào và đã giác ngộ tới mức Tứ Đại Giai Không rồi nghe.

Ngộ Phi nghe Tư Đồ Lộ nói hai câu ấy, biết ngay nàng ta mỉa mai mình, liền niệm Phật hiệu, rồi nhìn nàng ta, gượng cười hỏi :

- Chả lẽ Tư Đồ công chúa cũng có ý trách cứ tiểu tăng này đấy à? CỔ nhân đã nói:

"Mỗi người có một chí hướng riêng." Ngộ Phi không muốn dây dưa vào những việc trần tục nữa đó là sự thực, mong Tư Đồ công chúa đừng có hiểu lầm thì tiểu tâm rất lấy làm hân hạnh.

Tư Đồ Lộ vẫn tủm tỉm cười vội xua tay nói tiếp:

- Tiểu thiền sư cứ yên tâm, tôi không yêu cầu thiền sư nhúng tay vào việc giang hồ nữa đâu. Tôi chỉ muốn nói cho thiền sư biết một việc trần tục và cũng có thể nói là một việc đáng mừng nữa.

- Xin Tư Đồ công chúa cứ nói, vì bây giờ Ngộ Phi đã không dây dưa thất tình lục dục rồi.

- Về việc giải trừ chất độc cho Tư Mã Ngạn với Băng tiểu muội tôi nhận thấy chỉ có bốn người có thể trợ giúp được, là đại sư dùng thủ đoạn Diệu Thủ Không Không ra lấy trộm thuốc giải của Đông Phương hai là nhờ Gia Cát Nhân tiên sinh dùng y thuật thần diệu cứu chữa cho và ba là thỉnh Đại Trí lão thiền sư hay ầu Dương Thúy giở tài ba sở trường ra kiểm chế Đông Phương Hách rồi chúng tôi cùng vào Bắc Mang Quỷ Phủ để cứu Tư Mã Ngạn.

- Tư Đồ công chúa nghĩ rất phải, nhưng tiếc thay tiên sư đã trở về cực lạc mà bần tăng thì lại tạ tuyệt trần duyên bây giờ hai vị nên đi kiếm Thanh Nang Thần Tú Gia Cát Nhân hay VÔ Vi Tiên Tử ầu Dương Thúy giúp cho thì hơn.

Tư Đồ Lộ lắc đầu đáp:

- Chúng tôi đã đi kiếm vị thần y họ Gia Cát rồi nhưng ông ta đã đi vắng, chúng tôi đã đi tìm nhiều nơi mà không sao tìm thấy . . .

Không đợi nàng nói dứt, Ngộ Phi đã xen lời nói:

- Không tìm thấy Gia Cát Nhân thì hai vị nên đi tìm ầu Dương Tiên Tử, vị này thì dễ kiếm lắm, hiện giờ tiên tử đang ở trong Kiến Tính Am trên núi Ô Mông.

Tư Đồ Lộ gật đầu nói tiếp:

- Tôi biết chỗ ở của ầu Dương Thúy rồi cho nên tôi đã tới đó nhờ cô ta trợ giúp trước nhưng khi đến am Kiến Tín ở núi Ô Mông. . .

Ngộ Phi đại sư nghe tới đây tỏ vẻ ngạc nhiên, xen lời hỏi ngay:

- Tư Đồ công chúa đã đi tới Kiến Tín Am rồi ư? Chẳng lẽ VÔ VỊ Tiên Tử ầu Dương Thúy đã có một mối Vô cầu tình duyên Tư Mã Ngạn huynh, lại cũng từ chối rồi chăng?

Tư Đồ Lộ cười khẩy mấy tiếng rồi lắc đầu đáp:

- Việc giang hồ biến hóa quá lớn khiến người ta không sao tưởng tượng nổi. Khi chúng tôi lên tới núi Ô Mông thì thấy am Kiến Tín đang bị nằm trong bể lửa, chúng tôi muốn cứu cũng không kịp nữa, nên chỉ có một cách là đứng yên ở đó xem nó thành tro tàn thôi.

Ngộ Phi đại sư nghe tới đây liền thất kinh lui ngay về phía sau vài bước và thất thanh hỏi:

- Tư Đồ công chúa có biết ngọn lửa ấy ở đâu ra không? ầu Dương Tiên Tử với Kiến Tín am chủ có tổn thương gì không?

Tư Đồ Lộ liếc nhìn Tiểu Băng một cái rất thần bí rồi mỉm cười thủng thẳng trả lời Ngộ Phi rằng:

- Ngọn lửa đó là do cậu cháu Cơ Ngọc Thánh thiêu đốt. ầu Dương Thúy không có mặt tại đó, sống chết ra sao chúng tôi không được rõ. Còn Kiến Tín am chủ Mạnh Hương Thiền vì mới học hỏi được võ công khó mà thoát khỏi tai kiếp ấy nên đã theo Kiến Tín am mà hóa thành tro tàn cả rồi.

Ngộ Phi nghe tới đó sắc mặt nhợt nhạt, rầu rĩ Vô cùng.

Tư Đồ lại mỉm cười nói tiếp:

- Đại sư đừng có đau lòng Mạnh Hương Thiền am chủ được như vậy đó cũng là một kết quả chính đáng của người tu hành, cho nên tôi mới dám nói đó là một chuyện mừng là thế.

Ngộ Phi đại sư ngăn người ra, gật đầu đáp:

- Phải, đó là một việc mừng thực nhưng bản tăng với Mạnh chủ trước kia có thâm giao, tôi đã biết cô ta giải thoát trước tôi thì phải nên tụng một bài kinh để kính chào Mạnh am chủ .

Nói xong đại sư liền nhắm mắt chấp tay lại, mồm lẩm bầm niệm nhưng không hiểu hòa thượng này đang niệm những gì?

Tiểu Băng thấy vậy cau mày lại, nàng nhận thấy Tư Đồ Lộ đùa giỡn Ngộ Phi như thế hơi quá trớn và thấy Ngộ Phi cúi gằm mặt xuống, mồm thì vẫn lẩm bầm tụng niệm hoài.

Tư Đồ Lộ đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Băng một cái rồi ra tay nhanh như điện chớp đỡ đầu của Ngộ Phi lên và một tay còn lại điểm vào huyệt của hòa thượng ấy một cái.

Đừng nói Ngộ Phi đang mãi cúi đầu mà dù Ngộ Phi dẫu là người có võ công rất cao siêu cũng không sao tránh khỏi động tác nhanh như điện chớp ấy của Tư Đồ Công Chúa nên tiểu hòa thượng vừa bị nàng đỡ đầu lên và bị nàng điểm huyệt như vậy đã đứng đờ người ra như tượng gỗ, dáng điệu của Ngộ Phi trông rất tức cười. Còn một điều khiến hai nàng phải phì cười thêm là vừa rồi tiểu hòa thượng đã nói tuyệt hết thất tình lục dục rồi. Nhưng lúc này nước mắt lại đang ứa đầm hai má, vì hòa thượng nghe thấy Mạnh Hương Thiền bị chết một cách thảm khổ như vậy đau lòng quá nổi mà ứa hai hàng tình lệ như thế chứ không phải là gì sợ thủ pháp điểm huyệt mà phải ứa nước mắt ra như vậy đâu .

Tư Đồ Lộ nhìn Ngộ Phi cười khẩy luôn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tram-lu-bao-kiem>